

Ἄ Ι Τ Ο Υ
Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ
Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ι Α Ι Ἑ Π Τ Α.
S O P H O C L I S
T R A G O E D I Æ S E P T E M :

Nova V E R S I O N E Donatæ
S C H O L I I S Q U E V E T E R I B U S Illustratæ;
A C C E D U N T
N O T Æ perpetuæ, et Variæ L E C T I O N E S,
Opera T H O M Æ J O H N S O N, A. M.
C O L L E G I I R E G A L. C A N T A B R I G. aliquamdiu è S O C I I S.

Accessere etiam nunc primùm
N O T Æ Selectæ et E M E N D A T I O N E S ex Codd. Variorum
D o c t o r u m V i r o r u m, nuper editis.
V E R S I O denique cum Eruditorum Interpretationibus collata
est, et, unâ cum S C H O L I I S plurimis in locis, castigata.

E D I T I O prioribus longè accuratior, et auctior.

V O L. II.

E T O N Æ Excudit J O S. P O T E ;
Apud quem veneunt :
Veneunt etiam L O N D I N I, apud C. B A T H U R S T, J. et F.
R I V I N G T O N, S. C R O W D E R, B. L A W, W. G I N G E R,
G. R O B I N S O N, R. B A L D W I N, H. G A R D N E R,
et E. J O H N S T O N. M D C C L X X V.

304010101

101010101

101010101

101010101

101010101

101010101

101010101

101010101

101010101

101010101

101010101

101010101

101010101

101010101

101010101

101010101

101010101

ὙΠΟΘΕΣΙΣ
ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ
ΕΜΜΕΤΡΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Λιπὼν Κόρινθον Οἰδίπεις, πατὴρ νόθος
 Πρὸς τῶν ἀπάντων λοιδορέμενος ξένος,
 Ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
 Ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένος φυτοσπόρον.
 Εὐρὼν δὲ τλήμων ἐν σенаῖς ἀμαξιτοῖς,
 Ἄκων ἔπεφνε Λαῖον γεννήτορα.
 Σφίγγος δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
 Ἦσχυνε μητρὸς ἀγνωσμένης λέχος.
 Λοιμὸς δὲ Θήβας εἴλε, καὶ νόσος μακρά.
 Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
 Ὅπως πύθεται τὲ κακὲ παυσήριον,
 Ἦκεσε φωνῆς μαντικῆς θεῶ πάρα,
 Τὸν Λαίειον ἐκδικηθῆναι φόνου.
 Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπεις τάλας,
 Δισσαῖσι * χερσὶν ἐξετύφλωσεν † κόρας
 Αὐτὴ δὲ μήτηρ αἰχλόναις διώλετο.

* ALDUS, Δισσαῖς τε.

† ALDUS, Ἐξατάλωσεν.

ΔΙΑ ΤΙ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ
ΕΠΙΓΕΓΡΑΨΑΙ.

Ο Τύραννος Οἰδίπεις ἐπὶ διακρίσει θατέρη ἐπιγέγρα-
 πται· χαριέντως δὲ Τύραννον ἀπάντες αὐτὸν ἀπέγρα-
 φον, ὡς ἐξέχουλα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως· καίπερ

VOL. II.

B

ἡτ[ηθέν]α

[OEDIP. TYR.]

ἤτηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὥς φησι Δικαίάρχος. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ πρότερον αὐτὸν ἔ Tyrannon ἐπιγράφοντες, διὰ τὰς χρόνας τῶν διδασκαλιῶν, καὶ διὰ τὰ πρᾶγματα· ἀλήτην γὰρ καὶ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι. Ἰδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ' Ὀμηρον ποιηταί, τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς τυράννης προσαγορεύοντες, ὅψε ποτε τῷδε τῷ ὀνόματος εἰς τὰς Ἑλλήνας διαδοθέντος, κατὰ τὰς Ἀρχιλόχου χρόνας, καθάπερ Ἰππίας ὁ σοφιστής φησιν. Ὀμηρος γέν τὸν πάντων παρανομώτατον ἔχενον, βασιλέα φησὶ, καὶ ἔ Tyrannon,

Εἰς ἔχενον βασιλῆα βροτῶν δηλήμονα.

προσαγορευθῆναι δὲ φασὶ τὸν Τύραννον ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν· χαλεπὸς γάρ τις περὶ λησιείαν τέτις γενέσθαι. Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτὸν γεννηθῆναι ἀπὸ Τύρα πόλεως. Εἴρηται δὲ Τύραννος κατὰ τὸ ἔτυμον, οἷον εἰ τύρων τὰς λαῖς, καὶ ἀνίας ἐπιφέρων, καὶ τυρεύων δόλεις κατὰ τῶν ὑπ' αὐτόν. Ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τῷ Τυράννε ὄνομα, δῆλον. Οὔτε γὰρ Ὀμηρος, ἢτε Ἡσίοδος, ἢτε ἄλλος ἑδεῖς τῶν παλαιῶν, Τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει· ὁ δ' Ἀριστοτέλης, ἐν Κυμαίων Πολιτείᾳ, τὰς τυράννης φησὶ τοπρότερον Αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι· εὐφημότερόν γ' ἐκεῖνο τὸ ὄνομα.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ὁ Τύραννος Οἰδίπες πρὸς ἀντιδιαβολὴν τῷ ἐν τῷ Κολωνῷ ἐπιγέγραπται. Τὸ κεφάλαιον δὲ τῷ δράματος, γνῶσις τῶν ἰδίων κάκων Οἰδίποδος, πῆρως τε τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ δι' ἀγχόνης, θάνατος Ἰοκάστης.

Χ Ρ Η Σ Μ Ο Σ

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ ΤΩ ΘΗΒΑΙΩ.

Λ Αἰε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
 Δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐς·
 Σὲ παῖδος χεῖρεςσι λιπεῖν φάος· ὥς γὰρ ἔνευσε
 Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος συγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
 Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὃδ' ἠυξάτο σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ε ΣΤΙ δίπην ἐπὶ γῆς ἢ τετράπουν ἔμια φωνή,
 Καὶ τρίπουν· ἀλλάσσει δὲ βοὴν μόνον, ὅσ' ἐπὶ
 γαῖαν
 Ἑρπὲς ἀκινεῖται, ἀνὰ τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον·
 Ἄλλ' ὁπότεν πλείεοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνει,
 Ἐνθα τάχος γυίοισιν ἀφαιρότατον πέλει αὐτῆ.

Τ Α Τ Ο Υ Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ
Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΊΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝ-
ΤΩΝ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΠΟΛΥΒΟΥ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΊΕΡΕΤΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Ω Τέκνα, Κάδμυ τῷ πάλαι νέα τροφή,
Τίνας πόθ' ἔδρας τάςδε μοι θαάζετε
Ἰκλήριοις κλάδοισιν ἐξεσεμμένοι ;
Πόλις δ' ὁμῷ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὅμῳ δὲ παιάνων τε καὶ σεναγμάτων.

5

VER. 1. Ὡ τέκνα, Κάδμυ τῷ πάλαι νέα τροφή] Φιλόδημον καὶ προνοητικὸν τῷ κοινῷ συμφέροντι τὸ τῷ Οἰδίποδι ἦθος, καὶ εὐνοίαν ἔχον ἀπὸ τῷ πλῆθους, δι' ὧν αὐτὸς εὐεργέτησεν. Εἰκότως ἔν κίχρηται τῷ τέκνα, ὡς περὶ πατὴρ. Νέοι ὄντες νῦν, ἀπὸ τῷ ἀρχαίᾳ Κάδμυ. Οἰκτρὸν δὲ τὸ νέα.

Ib. Ὡ τέκνα] ἐμά.

Ib. Κάδμυ] Κάδμυ τῷ ἀπὸ μακρῷ γενότος ἀπόγονοι, νῦν βλαστήσαντες.

Ib. Τροφή] ἀνατροφή, ἢ ἀνατρέφει τις τινα, ἢ ἢν ἀνατρέφεται τις ὑπὸ τίνος. Ἐνθαῦθα δὲ νέαν ἀνατροφήν λέγει τὰς ἀνατροφείας νῦν. Τὸ δὲ προοίμιον τῆτο ἐστὶ προσωποποιητικόν.

2. Τίνας πόθ' ἔδρας] περισσὸν τὸ ποσὶ. Τίς εἰσὶν αἱ καθέδραι αὐταὶ ὥς κάθησθε χάριν ἐμῇ ; κάθημαι τήνδε τὴν καθέδραν, καὶ βαδίζω ταύτην τὴν ὁδὸν, καὶ ὑβρίζω τοιαυτά τινα τὸν αὐτὸν ἔχουσι σχηματισμὸν τῷ, λέγω λόγον, καὶ γράφω γραφὴν, καὶ τοῖς τοιούτοις.

Ib. Μοι] Ἐμοὶ δὲ εἰκότως ἔρηκται δι' αὐτὸν γὰρ ἐκάθητο.

Ib. Θαάζετε] κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τῷ θαάσασθαι ἢ θαῶς προκαθίσθαι.

3. Ἰκλήριοις κλάδοισιν] ἀντὶ τῷ τοῖς ἰκλήριοις τὸ δὲ ἐξεσεμμένοι ἀντὶ τῷ κακοσημμένοι· κλάδωσι γὰρ τῷ σφίρειν χρῶσθαι ἀντὶ τῷ κοσμεῖν· σέμμα δὲ ἐστὶ τὸ προσειλημμένον ἔριον τῷ θαλάῳ.

Ib. Ἐξεσεμμένοι] ὅτι εἰ μόνον ἐστρανωμένοι ἦσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν χερσὶν ἔφερον, δῆλόν ἐστι καὶ ἐξ ὧν ἔμπροσθεν λέγει, Τὰς δ' ἀραῖνας ἰκλήρας κλάδωσι. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς ἐστρανωμένους πρὸς ἱκεσίαν χωρεῖν, ἢν αἰδέσαιοι δοκοῦν τοῖς ἐξ ἱκέτιων.

4. Πόλις δ' ὁμῷ μὲν θυμιαμάτων] οἱ μὲν μηδὲν πεποιηθέντες ἐπὶ ἀποτροπῇ τῷ κακῷ θύουσι, καὶ παιάνας ᾄδουσιν· οἱ δὲ ἐπαικότες, ἐπὶ τοῖς οἰκείοις κακοῖς ἀποιμαίνουσιν.

5. Ὅμῳ] Τὸ ὁμῷ ἐπὶ συνάψει δύο καλῶν λέγομενον, καὶ ἐπὶ τῷ προτέρῳ καλῶς δύναται λέγεσθαι καὶ τῷ δεύτερῳ, ᾄδουσιν καὶ τὸ ἄμα, καὶ ὁ καὶ σύνδισμος. Καθ' ὃ λέγειν ἐνθαῦθα, ὁμῷ μὲν

Τ Α Τ Ο Υ Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ
Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΊΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝ-
ΤΩΝ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΠΟΛΤΒΟΥ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΊΕΡΕΥΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Ω Τέκνα, Κάδμυ τέ πάλαι νέα τροφή,
Τίνας πόθ' ἔδρας τάςδε μοι θοάζετε
Ἰκλήριοις κλάδοισιν ἐξεσεμμένοι ;
Πόλις δ' ὁμῶ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὅμῶ δὲ παιαίωνων τε καὶ σεναγμάτων.

5

VER. I. "Ω τέκνα, Κάδμυ τέ πάλαι νέα τροφή] Φιλόδημον καὶ σπονδοτικὸν τῷ κοινῷ συμφέροντι τὸ τῷ Οἰδίποδος ἦθος, καὶ εὐνοίαν ἔχον ἀπὸ τῷ ἀγλήθους, δι' ὧν αὐτὸς ἐνεργέστερον. Εἰκότως ἔν κίχρηται τῷ τέκνα, ὡς πρὶν πατήρ. Νέοι ὄντες νῦν, ἀπὸ τῷ ἀρχαίᾳ Κάδμυ. Οἰκτρὸν δὲ τὸ νέα.

Ib. "Ω τέκνα] ἐμά.

Ib. Κάδμυ] Κάδμυ τῷ ἀπὸ μακρῶ γενότος ἀπόγονοι, νῦν βλαστήσαντες.

Ib. Τροφή] ἀνατροφή, ἣν ἀνατρέφει τις τινα, ἢ ἣν ἀνατρέφεται τις ὑπὸ τίνος. Ἐνθαῦθα δὲ νέα ἀνατροφήν λέγει τὰς ἀνατροφίλας νῦν. Τὸ δὲ προοίμιον τῆτο ἐστὶ προσωποποιητικόν.

2. Τίνας πόθ' ἔδρας] περισσὸν τὸ ποσὶ. Τίνας εἰσὶν αἱ καθέδραι αὐταὶ ὥς καθήσθε χάριν ἐμῶ ; καθῆμαι τήνδ' τὴν καθέδραν, καὶ βαδίζω ταύτην τὴν ὁδὸν, καὶ ὕψίζω τοιαυτὰ τινα τὸν αὐτὸν ἔχουσι σχηματισμὸν τῷ, λέγω λόγον, καὶ γράφω γραφὴν, καὶ τοῖς τοιούτοις.

Ib. Μοι] Ἐμοὶ δὲ εἰκότως ἔβηνεν δι' αὐτὸν γὰρ ἐκάθητό.

Ib. Θοάζετε] κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τῷ θάσσει· ἢ θοῶς ἀποκάθισθε.

3. Ἰκλήριοις κλάδοισιν] ἀντὶ τῷ τοῖς ἰκλήριοις· τὸ δὲ ἐξεσεμμένοι ἀντὶ τῷ κεκοσμημένοι· ἐκείνοι γὰρ τῷ σίφειν χρῆσθαι ἀντὶ τῷ κοσμεῖν· σέμμα δὲ ἐστὶ τὸ ἀποσειλημένον ἔριον τῷ θαλλῷ.

Ib. Ἐξεσεμμένοι] ὅτι ἐ μόνον ἐστρανωμένοι ἦσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν χερσὶν ἔφερον, δῆλόν ἐστι καὶ ἐξ ὧν ἐμπροσθεν λέγει, Τὰς δ' ἀράνας ἐκλήρας κλάδας. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς ἐστρανωμένους πρὸς ἐκείτῃαν χωρὶν, ἢ αἰδέσσομαι δοκοῦν τοῖς ἐς ἐκείτῃαν.

4. Πόλις δ' ὁμῶ μὲν θυμιαμάτων] οἱ μὲν μηδὲν πεπονηότες ἐπὶ ἀποτροπῇ τῷ κακῷ θύουσι, καὶ παλαιὰς ἄδουσιν· οἱ δὲ ἐπαικότες, ἐπὶ τοῖς οἰκείοις κακοῖς ἀποιμαύζουσιν.

5. Ὅμῶ] Τὸ ὁμῶ ἐπὶ συνάφῃ δύο καλῶν λόγων, καὶ ἐπὶ τῷ προτέρῳ καλῶς δύναιτο λέγεσθαι καὶ τῷ δευτέρῳ, ὡς πρὶν καὶ τὸ ἅμα, καὶ ὁ καὶ συνδισμός. Καθ' ὃ λέγειται ἐνθαῦθα, ὁμῶ μὲν

Ἄ γὰρ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,

Ἄλλων ἀκέειν, αὐτὸς ὦδ' ἐλήλυθα,

Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπυς καλέμενος.

Ἄλλ', ὦ γεραῖε, φράζ' (ἐπεὶ πρέπων ἔφυς

Πρὸ τῶνδε Φωνεῖν) τίνι τρόπῳ καθέστατε·

10

Δείσαντες, ἢ εἰξαντες· ὡς θελούῃς ἂν

Ἐμὲ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἂν

Εἶην, τοιάνδε μὴ ἐ κατοικηείρων ἔδραν.—

ἸΕΡ. Ἄλλ', ὦ κρατύων Οἰδίπυς χώρας ἐμῆς,

Ὅρῳ μὲν ἡμᾶς ἡλίοι προσήμεθα

15

μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὅμῃ δὲ παιάνων τε
καὶ σανάματαν.

1b. Παιάνων] Τῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμ-
νων· ἔτος γὰρ αἴτιος τῶ λοιμῷ· ἦσαν τὰς
παιᾶνας καὶ τὰ τοιαῦτα.

6. Ἄ γὰρ] βέλτε.

1b. Ἄ γὰρ δικαίων] ἐ δὲ ἀγγέλων μαθεῖν
τὴν αἰτίαν ἤξισα, ἀλλ' αὐτὸς παρενέστην,
προκηδόμενος ὑμῶν.

8. Ὁ πᾶσι κλεινός] ἢ πᾶσι τοῖς ἐπιτιμιεύμα-
σιν, ἢ ὑπ' ἀνθρώπων. Πιθανῶς δὲ τὸ ὄνομα τῷ
προλογίζοντος ἐδήλωσεν. Ἀμα τε καὶ εἰς ἐπιθυ-
μίαν φέρεται τὸν θεῶν τῶν περὶ τῷ Οἰδίπῳ.
Οὐκ εὐθὺς δὲ τὰς αἰτίας τῆς δόξης ἐπάγει, ἀλλὰ
ταμνύεται κατὰ βραχὺ ἐν καιρῷ ἐνθῆσιν.
Καλῶς δὲ, ἐ δὲ ἀγγέλων ἀπήγγελλται, ἵνα δια-
λεγομένη αὐτὴ ἐκ δειφῶν εἰσαγάγῃ τὴν Κρέ-
οντα.

1b. [ὦ] πατὴρ ἐπὶ τὰς παιδας, τὸ το βα-
σιλεὺς ἐπὶ τὰς ὑφ' αὐτῶν [ον].

9. Ἄλλ', ὦ γεραῖε] ἐντάκτως ἐκάστῳ τὸ
θεὸν ἀπένειμι· διὰ μὲν τῶν παιδῶν, τὸν οἶκον
τῆς ἰκετείας· διὰ δὲ τῷ πρεσβύτῳ, ἢ πρὸς
βασιλείᾳ ἀπόκρισις· εἰς γὰρ τὸ το ἀπρεπὲς τὸ
τῶν νέων πρὸς ὥπον διεδήλωται ἐν ἡμῖν τὸ
χρήσιμον τῆς παρυσίας τῷ γέροντος.

1b. Διὰ τὴν τῷ αἰνίσματος τῆς σφίγξης
λύσιν.

10. Τίνι τρόπῳ] αἰνῶ τῷ, ἐπὶ ποίᾳ ἀποφά-
σει ἰκετεύετε. εἴτε ἐπιφέρει τὰς αἰτίας· ἢ γὰρ
διὰ θεῶν κολλήσεως, ἢ παθόντες, ἐκδικίας τυχεῖν

ἤξετε· ὅπου ἐδήλωσε διὰ τῶ εἰξαντες, οἷον
ἤδη πεπονηότες.

11. Δείσαντες, ἢ εἰξαντες] φοβηθέντες τί, καὶ
διὰ τὸ το πρὸς βοήθειαν ἐκκαλέμενοί με· ἢ
εἰξαντες, καὶ παθόντες καὶ ὑπομέναντες τὴν
κακίαν, καὶ διὰ τὸ το ζητῶντες ἐκδικήσιν παρ'
ἐμοῦ.

12. Προσαρκεῖν] τὸ πρὸς, πρὸς τὸ πᾶν ἔχει
τὴν δύναμιν.

1b. Δυσάλγητος] σκληρός. Δυσμετάκλα-
τος. Ἀναλγής. Ἀπαθής. Ἀπελπίς· ἴσως τὸ
ἀνάλγητος καὶ σκληρός.

13. Τοιάνδε----ἐδραν] ἀνθρώπους ἔτω κα-
θημένους ἐλευθέρως.

1b. Ἐκ παραλλήλων τὸ μὴ καὶ τὸ ἐ.

1b. Ἀντὶ ἀνθρώπων ἄντες ἔτω καθημένους
ἐλευθέρως δηλονότι.

14. Ἀλλ', ὦ κρατύων] ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ
ἐνέκαμιν τὸ ὄνομα τῷ Οἰδίπῳ, καὶ ὅτι
παιᾶνες εἰσὶν ἐν τῇ πόλει· νῦν δὲ, διὰ τῆς ἐν-
τίχνης ἐπιχειρησίας, ὅτι καὶ βασιλεὺς, καὶ τὴν
αἰτίαν τῶν παιδῶν, προσαγγιζὼν δὲ εἰς παιδῶν
τὸ προοίμιον.

1b. Ἀλλ', ὦ κρατύων] προκατάστασις
καὶ δῆλγσις τῶν συμβαίνων αὐτοῖς ἐκ τῶ
λοιμῷ.

1b. Κρατυῶ----τὸ ἄρχω. Κρατύων δὲ τὸ
ἰσχυροποιῶ. Ἐνταῦθα δὲ τὸ κρατύων ἀντὶ τῷ
ἄρχω.

15. Ἠλίοι προσήμεθα] τὸ το καὶ τὴν ἡλι-
κίαν σημαίνει, καὶ δυσωπτικὸν πῶς τυχεῖ-
ται.

Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν, οὐδέπω μακρὰν
 Πτέσθαι σθένοντες· οἱ δέ, σὺν γήρα βαρεῖς
 Ἱερεῖς· ἐγὼ μὲν, Ζηνός· οἱ δέ τ' ἡϊθέων
 Λεκλοί· τόθ' ἄλλο Φῦλον ἐξεσεμμένον
 Ἀγοραῖσι θακεῖ, πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς 20
 Ναοῖς, ἐπ' Ἴσμην τε μανθεία σποδῶ.
 Πόλις γάρ, ὥσπερ κ' αὐτὸς * εἰσορᾷς, ἄγαν

* ALDUS, Κἄντος.

νῦν ὡς γὰρ ἐπὶ τοῖς βωμοῖς πάρεστιν ἐπὶ τῇ
 πρὸ τῶν βασιλείων ἰδρυμένης τὸ ἡλικίᾳ,
 πρὸς τὸ τηλικόσδε ἔχει τὴν ἀναφορὰν λέγειν
 δὲ καὶ ἀμφοτέρω ἐπὶ ἡλικίας κυρίως ὅσον τη-
 λικόσδε ἐστὶν ἀντὶ τῷ τοσούτῳ τῇ ἡλικίᾳ καὶ
 ἀπὸ τούτου ἐστὶ μετρίως ἀπλάως.

Ib. Ἠλίοι προσήμεθα] ὁποῖοι τὴν τε ἡλι-
 κίαν καὶ τὴν ἐν τῇ λοιμῇ πάθει, προσκαθήμεθα
 τοῖς ἐπὶ τῶν βασιλείων βωμοῖς.

16. Βωμοῖσι τοῖς σοῖς] ἀντὶ τῷ ἐν τῇ πρὸς
 σελιτεία, ἐξῆλαι δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς
 θεοῖς βωμῶν, εἰς ὅς, ὅτε συμφορὰ καταλάβοι,
 προσεδρεύοντες ἄνθρωποι, θυσιᾶς τὸ θυὸν ἐξι-
 λύνται.

Ib. Βωμοῖσι] ἀντὶ τοῦ ναοῦ· εἶχον γὰρ
 φασὶ ναὸς ἰδρυμένους πρὸ τῶν βασιλείων. Βω-
 μός· τὸ οἰκοδόμημα ἐν ᾧ ἔθνον, ἀπὸ τούτου
 βωμός, καὶ ὁ περιέχων τούτον ναὸς, καὶ ἐν ᾧ
 τὰ ἄρματα ἐτίθετο· ὡς παρ' Ὀμήρῳ. Ἀρ-
 ματα δ' ἀμειβομένοισι τίθει· ναὸς καὶ ἱερὸν, πᾶν
 τὸ οἰκοδόμημα, ὅφ' ὃ περιέχεται ὁ βωμός.
 πρὸνδον· τὸ ἔμπροσθεν τῷ ναῷ· τέμενος, ἐν ᾧ
 καθιρύετο τὸ ἄλγος. λέγεται τέμενος ἀπλάως,
 καὶ ὁ ἀποσκευασμένος καὶ ἀνατεθειμένος τόπος
 τινί.

17. Πτίσθαι] ἀντὶ τῷ βαδίζειν. Ἡ δὲ με-
 ταφορὰ ἀπὸ τῶν νοστίων.

Ib. Σὺν γήρα βαρεῖς] ἐφ' ἑαυτῷ τῷ πλη-
 θυντικῷ ἐχρήσατο, καὶ τὸ ἱερὸς ὁμοίως. Βαρεῖς
 δὲ ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ ψυχῆς, ὡς ἐν τῷ,
 Τοιαύτ' ἀνὴρ δύσσορος, ἐν γήρα βαρεῖς· ἐνίοτε
 δὲ ἐπὶ τῷ σώματι, ὡς ἐν ταύτῃ.

18. Ἐγὼ μὲν] ἀπαθόμενοι τινες, ἐκ τῷ,
 Ἐγὼ μὲν Ζηνός, φασὶ τὸ Οἱ δέ τ' ἡϊθέων, ἀντὶ

τῷ ὅτι τῶν Διοσκύρων ἱερεῖς. Τὸ δὲ ἄτοι-
 τον ἀλλ' εἰπὼν αὖτε τὸ, Ἠλίοι προσήμεθα
 καὶ διελὼν τούτο εἰς τὸ Οἱ μὲν ἔδωκα πτίσθαι
 σθένοντες, καὶ εἰς τὸ Οἱ δὲ σὺν γήρα βαρεῖς
 ἱερεῖς, ἐρμηνεύει πάλιν αὐτὰ, τὸ μὲν, οἱ δὲ
 σὺν γήρα βαρεῖς ἱερεῖς, ἀντὶ τῷ ἐγὼ μὲν ὑπάρχων
 γέρον ἱερεὺς τῷ Διός· τὸ δ', Οἱ δὲ ἔδωκα πτί-
 σθαι σθένοντες, ἀντὶ τῷ οἱ δὲ τῶν ἡϊθέων καὶ τῶν
 νέων ὄντες. ἀντὶ τῷ, νέοι λεκοὶ καὶ ἑκκριτοί.
 Ἰστέον δ' ὅτι οἱ τῶν τῆς πόλεως ἑκκρίταν νήπιοι
 παῖδες ἦσαν μετὰ μόνες τῷ ἱερεῖ. Διὰ τούτο
 γὰρ καὶ ἀγαθὸν τὸ, Οἱ μὲν ἔδωκα πτίσθαι
 σθένοντες, καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ, νέα τροφή. Διὰ τούτο
 δὲ τούτους ἔλαβε, διὰ τὸ εἰσακκεσθῆναι αὐτὸν
 ὑπὸ Οιδίποδος, ἐλθόντος τὸ τῆς ἡλικίας αὐ-
 τῶν ἄγρον, καὶ τὴν ἐγγύθειαν αἰδοσθέντος.

Ib. Οἱ δέ τ' ἡϊθέων] συνήζουσιν.

19. Λεκλοί] τὸ λεκοί, τάχα μὲν εἰς σύστα-
 σιν τῶν παίδων, τάχα δὲ καὶ δημοσίαν ἐκ-
 φαίνου τὴν ἐκπομπήν, ὡς ἐπιτελεσθῆσαν καὶ
 πεμφθεῖσαν παρὰ τῷ κοινῷ.

20. Πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς] δύο
 ἱερά ἐν ταῖς Θήβαις ἱδρύηται τῇ Ἀθηνᾷ, τὸ μὲν,
 Ὀρχαίης, τὸ δὲ, Ἰσμηνίας. Οἱ δὲ ὅτως, τὸ
 μὲν, Ἀλαλκομενίας, τὸ δὲ, Καδμείας. Τινὲς
 δὲ τὸ τῆς Ἀλαλκομενίας ἐκ ἐν Θήβαις, ἀλλ'
 ἐν κόμῃ εἰσὶ φασιν.

21. Ἐπ' Ἴσμην τε μανθεία] καὶ γὰρ ἐστὶ
 παρὰ τῷ Ἴσμην Ἀπόλλωνος ἱερὸν. Διὸ φησι,
 μανθεία σποδῶ. Τούτο δὲ ἀντὶ τῷ βωμῷ, ὅτι
 διὰ τῶν ἐμπύραν ἐμανθύνοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς φησι
 Φιλόχορος.

Ib. Μανθεία σποδῶ] μανθικῇ. Χρησμός μὲν
 ὁ τῶν θεῶν μανθεία δὲ καὶ μάντευμα, τὸ ἀπὸ
 μάντων

Ἦδη σαλεύει, κῶνακκφίσαι κάρα
 Βυθῶν ἔτ' ἔχ οἷα τε φοινίξ σάλε.
 Φθίνεσα μὲν κάλυξιν ἑκάρποις χθονός,
 Φθίνεσα δ' ἀγέλαις βενόμοις, τόκοισί τε
 Ἀγόνους γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεός
 Σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν,
 Ὑφ' ἧ κενῆται δῶμα Καδμείων· μέλας
 Δ' αἰδῆς σϵναγμοῖς κ' γόοις πλελίζελοι.
 Θεοῖσι μὲν νυν ἐκ ἰσόμενόν σ' ἐγώ,

25

30

μάντιον ἀνθρώπων. Ἐνλαῦθα δὲ τὸ ἀπλῆν
 ἔντι τῷ κλητικῷ.

Ib. Μαντίη σποδῶν] εὐρήσαι καὶ μαντίας,
 καὶ μαντία. Καὶ τὸτο πάλιν τὸ μαντία δι-
 πλῆν. Εἴτε γὰρ περισπάσεις, τότε αἰτιατικὴ
 πληθυντικῶν ἐστὶ, τὰ μαντία· Εἴτ' ὀξυσίς, δο-
 τικὴ ἐστὶ, τῇ μαντίᾳ. Εἰ μὲν ἔν μαντίας
 γράψας, ὥτως ἐρῶς, καὶ ἐν σποδῶ Ἰσμνῷ
 μαντίας. Τῶτ' ἐστὶν, οἱ μὲν Ἀθηναῖς ἐν τοῖς
 ναοῖς καθιδρύναι, οἱ δὲ Θυσίαν ἐν τῷ Ἰσμνῷ
 ποιεῖσι, καθ' ἣν ἐκ τῆς ἀνάφωτος τῷ πυρὸς τὸ
 μέλλον μαντεύονται. Εἰ δὲ μαντίᾳ, ὥτως,
 ἐπὶ σποδῶ μαντίᾳ καὶ μαντικῇ. Τὸ δὲ ἔτε-
 ρον μαντία, ὥτως, ἐν σποδῶ τῷ Ἰσμνῷ, ἐπὶ
 μαντία καὶ μαντεύματα. Ὅπως δ' ἐποίησαν
 τὴν μαντίαν διὰ πυρὸς, ἐν Αἰσχύλῳ ἐρρίβη εἰς
 τὸς Ἐπίλ' ἐπὶ Θέαις.

22, 23. Ἀγαν---σαλεύει.] Ἦγαν πάντοτε τα-
 ράττειται, ἐν μεγάλῳ κλύδωνι ἐστὶν, ἐν μι-
 γάλῳ κινδύνῳ.

23. Ἦδη σαλεύει.] Ἦ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν
 χεημαζομένων νεῶν.

24. Βυθῶν---σάλε.] ἀπὸ τῷ σάλε τῶν βυ-
 θῶν τῷ φοινίξ, ἐκείνι οἷα τε ἐστὶν, Ἦγαν δύνα-
 ται.

Ib. Φοινίξ σάλε.] Ἦγαν τῷ θανάτῳ παρεκ-
 τικῷ λοιμῷ. Ἔστι δὲ τὸ φοινίξ σάλε, ὥσπερ
 πάντοτε, ὥτως, καὶ ἔχ οἷα τε ἐστὶν ἀνακκφίσαι
 καὶ ἄνω τῶν βυθῶν ἐνέικαι τὴν κάρα τῷ φοινίξ,
 λίγος σάλου. Τῶτ' ἐστὶν, εἰ δύναται τῶν κα-
 τασχρόνην αὐτὴν ἀπαλαγῆναι κακῶν. Εἰρήναι
 δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν ὕδασι κινδυνεύοντων.

Γίνωσκε δ' ὅτι ἐν ταῖς Θέαις τότε καὶ πῦνα
 καὶ λοιμικὴ νόσος ἦν· ὥς καὶ ὅτος προῶν δει-
 ξει, πρῶτον τὴν τῆς γῆς πρὸς τὰ φυτὰ δυσ-
 χίαν διειδῶν, δι' ἧς τὰ θρέμματα ἐρθείματο
 ἔπιπτα δὲ καὶ τὴν λοιμικὴν νόσον προσθεῖς.

25. Φθίνεσα μὲν κάλυξιν] σὺν τοῖς βλαστή-
 μασιν. Οὐ μόνον ἀφορίαν φεσὶν εἶναι τῆς γῆς,
 ἀλλὰ καὶ τὰς πεφυκότας καρπὸς διαφθείρεσθαι
 ὑπὸ τῷ λοιμῷ.

Ib. Ἐκάρποις χθονός] εἰκότως εἶπε τὸ
 ἑκάρποις πρὸς τὸ κάλυξιν. Κάλυξ γὰρ κυρίως
 τὸ τῷ ῥόδῳ περικάλυμμα· νῦν δὲ ἐκ τῷ ἑκάρ-
 ποις, πάντα τὰ ζῶντα ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι
 φέροντα σπέρματ' ἰδήλωται.

Ib. Φθίνεσα μὲν] Φθίρομαι μὲν, κατὰ τὰς
 καρποθόρας κάλυκας τῆς γῆς.

26. Φθίνεσα δ' ἀγέλαις] Φθίρομαι δὲ, κατὰ
 τὰς ἀγέλας τῶν νομάδων βοῶν ἀντὶ τῶν τῶν
 ζώων ἀπλῶς τῶν νεμομένων.

Ib. Τόκοισι] Καὶ μετὰ τὰς τόκους τῶν γυ-
 ναικῶν τὰς ἀγόνους ἦγαν τὰς κακογόνους. Τὴν
 λοιμικὴν νόσον ἐκάλεσαν ἐνλαῦθα θεόν.

27. Ἀγόνους] κακογόνους.

Ib. Πυρφόρος θεός] ὁ λοιμὸς ὁ πυρετογόρος·
 τὸν γὰρ πυρετὸν, πῦρ καλεῖσι. Καὶ τὸ ἐναγ-
 τίον, ὥς Ὁμηρος· Καὶ τε φέρι πολλὸν πυρετόν.

28. Σκήψας] ἐπίσφαλόν.

29. Δῶμα Καδμείων] περιφραστικῶς ἡ πόλις.

Ἦ ἀντὶ τῷ τὰ δῶματα πάντα τὰ τῆς πόλεως.

Ib. Κενῆται δῶμα.] Στερίσκεται τῷ πλήθει
 τῷ πληρῶντος αὐτοῦ.

30. Αἰδῆς] ὁ πρὸς τὴν γῆν σκοτεινὸς αἶρ.

33. Ἀνδρῶν

Οὐδ' οἶδε παῖδες, ἐζόμεσθ' ἐφέσιοι,
 Ἄνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίᾳ
 Κρίνου]ες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
 Ὅς γ' ἐξέλυσας ἄστυ Καδμείων μολῶν,
 Σκληρᾶς αἰοιδῆ δασμόν, ὃν παρείχομεν.
 Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν ἐδὲν ἐξειδῶς πλέον,
 Οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς· ἀλλὰ προσθήκη θεῶ,
 Λέγη, νομίζη θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
 Νῦν τ', ὧ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπῃ κάρα,
 Ἰκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι,
 Ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν ἡμῖν, εἴτε τε θεῶν

35

40

33. Ἄνδρῶν δὲ πρῶτον] ἢ μόνον ἢν ὡς βασιλείας δέονσαι, ἀλλὰ καὶ σοφῶ. Κατὰ βραχὺ δὲ παρεμβάλλει ἡμῖν ὁ ποιητὴς τὰ τῆς ἐξουσίας τῷ Οἰδίποδος.

Ib. Συμφοραῖς] ταῖς βιοτικαῖς συντυχίαις.

34. Ἐν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς] καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὸ θεῶν κοινωνίαις καὶ φιλίαις. Τὸ σοφάζεσθαι τῆς τῶν θεῶν διανοίας. Ἐκ τούτου δὲ παθητικωτέραν τὴν τραγωδίαν ποιεῖ, ὅταν ὁ τοιοῦτος εἶναι νομιζόμενος, φανῇ καινοῖς μίσσησιν ἑνέχους.

35. Ὅς γ' ἐξέλυσας ἄστυ Καδμείων μολῶν] ὥς τε μολῶν ἄστυ Καδμείων καὶ ἵνα ἢ ἀπὸ ξένης αὐτῷ ἀφίξις δηλωθῇ.

Ib. Ὅς γ' ἐξέλυσας] ἢ σύνταξις, ὅς μολῶν καὶ ἐλθὼν ἐκ Κορίνθου, ἐξέλυσας καὶ ἡλευθέρωσας τὸ ἄστυ τῶν Καδμείων τῆς σκληρᾶς αἰοιδῆς. Δέον δ' εἰπεῖν τῷ δασμῷ καὶ τῷ φόρῳ, ὃν ἑκάστου αὐτῇ παρείχομεν, διὰ τὴν τῶν αἰνιγματῶν ἀλγίαν· ὃ δὲ πρὸς τὸ ὃν ἐποίησε δασμόν.

Ib. Ὅς γ' --- ἄστυ μολῶν] ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῶν Καδμείων.

Ib. Ἐξέλυσας] ἀντὶ τῆς ἐλευσεως. Ἦσαν ἑπαυσας τὸν δασμόν τῆς σκληρᾶς αἰοιδῆς, ἣν τῆς σφίγγος, ὃν παρείχομεν.

36. Σκληρᾶς αἰοιδῆς] ὅτι τὸ αἰοιδῆ εὐφημόν ἐστι, προσέθηκε σκληρᾶς· ὃ ἐστὶ δυσκόλου, διὰ τὸ αἰνίγμα, ἢ φονικῆς.

Ib. Αἰοιδῆ] λέγει ἐπὶ ἐμμέτρως ἔλεγε τὰ

Vol. II.

[OEDIP. TYR.]

αἰνίγματα. Δάσμα τὸ τέλος διότι κατ' ἔτος αἰπῆται τοῖς πολίταις ἄνθρωπον. Δασμός τὸ τέλος καὶ φόρος. Ἀναδασμοὶ δὲ τῆς γῆς, ἢ ἀναμείψεις καὶ ἢ ἐκ διωτέρου διαίρεσις.

37. Οὐδὲν ἐξειδῶς πλέον] ἐδὲν πλέον εἰδῶς, ἐδὲν εἰς προσθήκην τῆς σῆς γιγνώσεως. Τὸ πλέον ἔτι τιθέμενον, ἢ περισσὸν τίθεται, ἀλλ' ἔχον αἰεὶ ὅποι ἀποδοθῆναι οἶον, σπευδάσας, ἐδὲν πλέον ἦνυσας. ἀντὶ τούτου, ἐδὲν πλέον τῆς σπευδῆς. Καὶ, Δένδρεσιν εὐκαρπείοις ἐδὲν πλέον, τῆς εὐκαρπίας δηλονότι, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

38. Οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς] οἷον, ἢ προακῆτας παρ' ἡμῶν τὸν τρόπον τῶν αἰνιγματῶν, ὅπερ συνελάμψανέ πως σοὶ πρὸς τὴν λύσιν· αἰς πρὸς διαβολῇ ἢν καὶ εὐτυχὴ ἀπαηλώσι. Περιττοῦ δὲ ἢ ἐξ, ἢ ἢ ὑπό.

Ib. Προσθήκη] συμπληρῇ, ἐπιπληρῇ.

39. Ὀρθῶσαι βίον] ἀνορθῶσαι. ἀπὸ μεταφοράς τῶν κλινομένων, ὅταν αὐτὰ τις ἀνορθοῖ.

40. Ὡ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπῃ κάρα] ἢ ὑπὸ πάντων κράτιστος εἶναι ὑπολαμψανόμενος, ἢ πᾶσι τοῖς προειρημένοις, τύχη, συντυχίᾳ, θεοφιλίᾳ.

41. Πρόστροποι] προσπεινωκότες, πρὸς τετραμμένοι. Ἰσως δὲ τούτο εἰπὼν ὁ ὑποκριτὴς προσπίπτει πρὸς τὴν πόδας τῇ δεχομένῃ.

Ib. Πρὸς σὶ τετραμμένοι, καὶ παραγῶγος· προστρέπαιος ἀλλαχῇ. Θαυμ δὲ προστρέπαιος.

C

43. Φήμεν]

Φήμεν ἀκέσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἴσθα πρ.

“Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι, καὶ τὰς συμφορὰς

“Ζώσας ὀρῶ μάλισα τῶν βελευμαίων. 45

Ἴθ', ὦ βροτῶν ἄρις, ἀνόρθωσον πόλιν·

Ἴθ', εὐλαβήθηθ'· ὥς σέ νῦν μὲν ἦδε γῇ

Σωτήρα κληῖζει τῆς πάρος προθυμίας·

Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,

Στάνλεις γ' ἐς ὀρθόν, καὶ πεσόνλεις ὕςερων. 50

Ἄλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.

“Ορνιθὶ γὰρ καὶ τὴν τότε αἰσίῳ τύχην

43. Φήμεν] χρησμοδόν. Ἐπὶ μὲν θεῶν χρησμοὶς ἀπαντὰ οἰκίαι· ἐπὶ δὲ τῶ ἀνδρὸς ποροσπακύνεται ἡ μαντεία κατ' ἀναλογίαν.

44. Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι] ὅτι καὶ τοῖς ἐμπείροις τῶν βελευμαίων, ἦσαν τοῖς ἀρίστοις βουλευμένοις, ὀρῶ καὶ βλέπω ἢ μόνον τὰ κακά καὶ τὴν περὶ τούτων ζήτησιν, ἀλλὰ καὶ μάλισα τὰς συμφορὰς ζώσας· τὸτ' ἔστιν, ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὥσπερ νικρὰ ἔστι τὰ συμπαῖνα καλὰ ἢ κακά, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι καταλαμβάνειν αὐτὰ, καὶ ὅθεν ἐπὶ τῆς φράξεως τοῖς δὲ καλῶς βουλευμένοις, καὶ τὰ καλὰ ζώσιν. Ἦσαν ἄριστα καταλαμβάνεται δὲ ἢ αἰτίαν συνίεν· καὶ μάλιστα αἱ ὑπαρχόμεναι δυστυχίαι τῷ κόσμῳ. Οὗτοι γὰρ δύνασθαι καὶ ὅθεν ἐπὶ τῆς ἐξηγήσεως, καὶ μηχανὴν τινα φράζειν δι' ἧς τάχιστα παύσεται.

45. Ζώσας] ἐνεργεσίας.

46. Ἴθ', ὦ βροτῶν ἄρις] διεξελθὼν τὰ τῆς πόλεως κακά, καὶ ὅτι ἱκανὸς ἔστιν ἐπινοῆσαι ἀπαλλαγὴν, ἐπαίρει ὅτι καὶ χρησίμους σῶσαι τὴν πόλιν, μᾶλλον δὲ κινδυνώδεις τὸ ἀμελεῖσθαι. Ἰθὺ δὲ καὶ εὐλαβήθητι μὴ τὴν ὑπάρχουσαν δόξαν τὴν ἐπὶ τῇ εὐπορίᾳ ἀπολέσῃς. Πάλιν δὲ αἰδημόνως ἐκ εἰπὴν ὅτι ἐκ ἐπὶ τιμήσεως ἡ πόλις, ἀλλὰ σὺν τῇ εὐχῇ τὸ ὅλον κατέβηκεν. Εἰσάγει δὲ καὶ τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν εὐμερειῶν μνημονεύειν, καθὼς ἀρχόντες ἀποδίδουσιν. Ἔασον δὲν (φασὶν) ἀκέραιον τὴν προφητικὴν σοὶ δόξαν· ἵνα αὐτὸ τῷτο λέγωμαι, ὅτι ἐπὶ Οἰδίποδος τῆς στιγμῆς ἀπαλαστήσῃς, εὖ διατρέχοντα.

46. Ἄρις] ἀρίων συγκριτικόν, ὅθεν καὶ πρὸς ἐνικὴν γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν ὡς τὸ, Ἀρίων ὁ Ἀχιλλεύς τῷ Αἰάντι τὰ πολιμικά· Ἄριος ὑπερθετικόν, ὅθεν καὶ πρὸς γενικὴν τῶν πληθυντικῶν ἔχει τὴν ἀπόδοσιν τῆς συντάξεως.

48. Κληῖζει] κλέω, κλείζω, κληίζω, κληίζω.

49. Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς] ὧν καταρχὰς ἐποίησας, ἑδαιμῶς μεμνησόμεθα.

51. Ἄλλ' ἀσφαλείᾳ] γνάμη ἀσφαλί, καὶ ἐχυρὰ εὐδελία, τὸ ἐμπιστὸν κακόν τῇ πόλει ἀνέρεθασον.

1b. Ἦσαν ποῖσον τὴν πόλιν ἀσφαλῇ μένιν, ὡς καὶ μὴ καταβληθῆναι, βοήθειαν πρότερον λαβῆσαν παρὰ σέ.

1b. Ἀνεσκήυαν ποῖσον, ἦσαν ἀνάσπον.

52. Ὀρνιθὶς---αἰσίῳ] μαντεία εὐσυνετόν. Ὀρνιθὶς, ἀπλῶς μὲν πάντα τὰ πετόμενα· ἰδίως δὲ οἱ εἰς μαντείαν συνιόντες. Ἀφ' ἧς ἐκίχον καὶ πᾶν τὸ εἰς μαντείαν συνιόν, ὄρνιν, οἶον πτερόν, ἢ παλμόν, ἢ τοιούτον τι. Οὐ μόνον δὲ τὰ εἰς μαντείαν συνιόντα, ἀλλ' ἡδὴ καὶ αὐτὴν ἀπλῶς τὴν μαντείαν ὄρνιν καλεῖται, καθ' ὃ λέγεται ἐν ταύτῃ. Τὸ αἰσίον δὲ καὶ τὸ ἀπαίσιον ἐπὶ τῆς τῶν ὀρνίδων μαντείας κυρίως λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ ἐπ' ἄλλων, οἷον ἀπαίσιοι ὄρνιθες, οἱ δυσσοιάνιστοι· αἰσίοι δὲ, τὸ ἐναντίον, οἷον οἱ εὐσοιάνιστοι καὶ τὰ ἀγαθὰ σύμβολα δηλώντες.

1b. Ὀρνιθὶ γὰρ] τὸτ' ἔστιν, ἐξ ὧν τὰ σφιγγὸς εὐρεῖ αἰνίγματα, ἀ μὲνδεις ἀνθρώπων, ὡς κατὰ τὸν ἐπὶ χαίρσομεν, ἐποίησας ἡμῖν εὐδελίαν. Τὸτο γὰρ ἐστὶ τὸ ὀρνιθὶ αἰσίῳ.

Παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενῆ.

Ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆςδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 Ζὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.

55

“ Ὡς ἔδεν ἔσιν ἔτε πύργος, ἔτε ναῦς,

“ Ἐρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικέων ἔσω.—

ΟΙΔ. ὦ παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ καὶ ἀγνωτὰ μοι

Προσῆλθεθ' ἰμεῖροντες· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι

Νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσῶντες, ὡς ἐγὼ

60

Οὐκ ἔσιν ὑμῶν ὅσις ἐξ ἴσος νοσεῖ.

Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεσθαι

Μίνον καθ' αὐτόν, καὶ δέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ

Ψυχὴ πόλιν τε καὶ μέ καί σ' ἐμὲ ζένει.

Ὡς ἔχ' ὑπνω γ' εὐδολά μ' ἐξεγείρετε,

65

Ἄλλ' ἴσε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,

Πολλὰς δ' ὁδὸς ἐλθούνα φροντίδος * πλάναις·

* TURN. πλάνοις.

54. Ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆςδε] τὸ πᾶν τῷ κινδύνῳ (φασὶν) εἰς σὲ φθάνει. Τίνος γὰρ ἄρξεις, ἢ ποῖαν ἔξεις πολιτείαν, ἀπολωλότων τῶν οἰκόντων;

55. Ἐστειμένη τῶν ἀνθρώπων τῶν πληρέων αὐτήν.

Ib. Κρατεῖν] Κρατῖον τῆς πόλεως κρατεῖν, ἀνδρῶν ἐνοικόντων αὐτήν, ἢ κενῆς καὶ εὐθὺς τὸ ἐπιχειρήματα ἀπὸ ἐλάττωτος.

56. Ὡς ἔδεν ἔσιν] καὶ Ἀλκαῖος φασὶν, Ἄνδρες, πόλεως πύργος ἀρήϊος. Καὶ Δημοσθένης, Ἄνδρες γὰρ πόλεις, καὶ ἡ τείχη. Ὅμοιον δὲ τὸ τῶν νῆων ταῖς πόλιν ὅθεν καὶ τροπικαῖς τοῖς ὀνόμασιν ἀπὸ τῶν ἐκδοτῶν χρωμέναι ἐπὶ τῶν πόλεων, οἷα καὶ γὰρ αὐτὴ τῇ ἀρχαῖας λέγοντες, καὶ ὁρθῶς πλεῖν τὴν πόλιν φάσκοντες.

56. Οὐτε γὰρ ναῦς καὶ πύργος τί, πύργος καὶ ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν οὐδὲν συγχάνει.

58. ὦ παῖδες] συγκαταθεῖς Οἰδίποδος.

Ib. ὦ παῖδες οἰκτροί] καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν τοσούτον τὸ ὦ παῖδες, ὡς ἀν' ἀρμόζον ἐστὶ τῷ φιλοφρονεῖν ἡδύ. Οἷον καὶ τὸ ὦ τέκνα, ἐν ἀρχῇ. Πρὸς τὸς παῖδας δὲ διαλέγεται, ὡς

οἰκροτέρως καὶ μάλλον βοηθείας διαμένους. Ἄμα δὲ καὶ διὰ τὸ πλῆθος, ὡς ἐπικρατίζον.

Ib. Γνωτὰ καὶ ἀγνωτὰ] Ἄλλ' ἐγνωσμένα. Ἐχει δὲ τὸ πᾶν ἐνθυμήματα ἔτα· Νοσεῖτε πάντες· Οὐδέ τις δὲ νοσῶν ὡς ἐγὼ νοσῶ· εἰς ὑμῶν γὰρ τὸ οἰκὸν σκοπεῖται· ἐγὼ δὲ, καὶ τὸ οἰκὸν καὶ τὸ κοινόν.

65. Ὡς ἔχ' ὑπνω] ἀπὸ τῆς, καὶ ἀμείψαντες με ὅλη παρακαλεῖται φροντίζον, ἀλλὰ πρὸ πολλὰ πεφροντικότερα.

66. Ἄλλ' ἴσε πολλὰ] πολλὰς ὁδὸς, ἢ γὰρ πολλὰς φροντίδας πλανηθέντα, ζητήσια τὸ τῷ κακῷ αἰτίον. Ἰστέον δ' ὅτι ἡ μόνον θηλυκῶς ἢ πλάνα, ἀλλὰ καὶ ὁ πλάτος· ὥσπερ καὶ εὐθύνη καὶ εὐθυνο· ὡς ἔχει καὶ τὸ τῆς Ἰσκρατες. Τὸς θυγατρικὰς πλάνας.

Ib. Δακρύσαντα] Οὐκ εἴπε δακρύσαι, ἀλλὰ δακρύσαντα, διὰ τὸ ἴσε γναστικὸν γὰρ ὅν μεταίματοχῆς συνακτικόν.

67. Πολλὰς δ' ὁδὸς ἐλθούνα] πολλὰς γνάμους ἐπιθελάς ἐν τῇ σκέψει πλανώμενος ἤλθον, ὡς δ' ἀρίστην εὐρον τὴν ἐπὶ τὸν θεὸν κατα-

Ἦν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
 Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
 Κρέοντ', ἑμαυτῷ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικά
 Ἐπεμψα Φοῖβε δώμαθ', ὡς πύθοιθ' ὅ,τι
 Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
 Καί μ' ἤμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ,
 Λυπεῖ, τί πράσσει· τῷ γὰρ εἰκότος πέρα,
 Ἄπεσι πλείω τῷ καθήκοντος χρόνῳ.
 Ὅταν δ' ἴκηται, τήνικαυτ' ἐγὼ κακὸς
 Μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.——

70

75

ἹΕΡ. Ἄλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας, οἱ δέ τ' ἀρτίως
 Κρέοντα προσείχοντα σημαίνεσί μοι.
 ΟΙΔ. ὦ νᾶξ Ἀπολλων, εἴ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τω

80

φυζή. Ἀρσενικῶς δὲ ἐχρήσατο πλάνους ἀντὶ
 Σηλυκῆ πλάναις.

Ib. Στρεφῆς φαντασίαις ἦρκεν διὰ τῶν σπο-
 ρῶν καὶ τῶν φαντασιῶν τῷ λογισμῷ.

70. Κρέοντ', ἑμαυτῷ γαμβρὸν] ἀπορῶσι τινες
 πᾶς ὁ Κρέων, τῇ μὲν ἀληθείᾳ θεὸς ὢν Οἰδί-
 ποδος, τῷ δὲ φαινομένῳ γυναικᾶδελφος, γαμ-
 βρὸς νῦν παρὰ τὴν καλεῖται. Καὶ φαμέν
 ὅτι ἀντὶ τῷ συζητῆς ἐνταῦθα τὸ γαμβρὸς καί-
 ται· ἐπειδὴ κηδεὺς ἔμεινεν ὁ πενθιρὸς, ἀλλὰ
 καὶ ὁ γαμβρὸς καὶ ὁ γυναικᾶδελφος εὐρεται.

Ib. Κρέοντ', ἑμαυτῷ] ἔμεινεν τὸν τυχερίᾳ ἐπεμ-
 ψα, ἀλλὰ τὸν ἀναγκαῖον.

Ib. Γαμβρὸν] ἀπορῶσι καὶ τῷ κηδεύειν.

71. Πύθοιτο καὶ ἔρειτο· σημαίνει δὲ δύο τὸ
 ἔρειτο καὶ τὸ μάθοι.

73. Χρόνῳ] τῷ ὀρισθένει παρ' ἑμᾶς αὐτῶν εἰς
 ἀπάντησιν, ἐκείνῃ τε καὶ πάλιν ἐκείθεν δεῦρο.

Ib. Καί μ' ἤμαρ] ἦρκεν, ἀπὸ τῷ νῦν---ἡ
 ἡμέρα συνεχῆταζόμενῳ καθήκοντι χρόνῳ. Καὶ
 τὸ ἤμαρ ξυμμετρούμενον καὶ ποσόμενον τῷ
 χρόνῳ, καὶ τῇ βραδυτῇ λυπεῖ ἦρκεν βρα-
 δύων λυπεῖ με.

74. Λυπεῖ, τί πράσσει] λυπεῖ ἀπορῶσι δι-
 ληνότι τί πράττει. Φυσικὸς ἐστὶν ὁ λόγος ἀπὸ
 τῶν παρομένων συνυπακούει τὰ πρίπουλα
 πρότερον λέγεσθαι ὡς ἐνταῦθα, ἀντὶ τῷ πρὸς-

σιν, ἀπορίαν ἐμφαίνοντος γνώμης ζητήσεως ὑπ'
 ἐρίσιν, συνυπακούεται τὸ ἀπορῶσι. Καὶ ἐν
 τῷ, Οὐ γὰρ κλυόντες ἐσμὲν αἰσχίσεις λόγους,
 ἀναξ Ὀδυσσεύ, τῷ δ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως. Τὸ
 ἄρα καὶ ἐν ἄλλοις ἔτιρα.

Ib. Εἰκότος πέρα] τῷτο λέγει ὅτι εἰκότος ἦν
 καὶ μετὰ τὸν τιταλμένον χρόνον αὐτῷ παρ'
 ἑμᾶς, δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀρῆσαι νῦν δὲ καὶ
 πέρα τῷ εἰκότος βραδύνει.

Ib. ---πέρα] ἀντὶ τῷ περαιτέρῳ τῷ πρί-
 πουλῳ πράγματι, ἦρκεν ἔμεινεν τῷ πρίπουλα
 ἀπεσι πλείον τῷ καθήκοντος χρόνῳ. Ἦρκεν καὶ
 μὴν, καλῶς καὶ κατὰ τὸν προσήκοντα χρό-
 νον ἐμνήσθης ἐκείνῳ. Δηλώσι μοι τὸν Κρέοντα
 εἰχονῖα. Οὕτως ἀγγέλλεσι τὸν Ἐκτορα θα-
 νόνῃα. Καὶ τὸ αἰεὶς ἀσάφους αἰεὶς σὶ κακῶς
 πάσχοντα.

78. Ἄλλ' εἰς καλὸν] καὶ μὴν καλῶς κατὰ
 τὸν προσήκοντα χρόνον ἐμνήσθης καὶ ἀνιζητήσας
 αὐτόν· καὶ ὅτι μνησκί μοι, καὶ τὰ ἐξῆς.

Ib. Οἱ δέ τ' ἀρτίως] οἱ ἡῖθεσι πρὸς τὸ δεῦ-
 ρον φασὶν ὅτι παρῆσι Κρέων, αἰεὶς ὀξυπείστοι·
 δι' αἰεὶς δὲ τὰς λόγους παρητήσαντο. Ὁ δὲ
 ἱερὸς, ἅμα μὲν αἰεὶς παρῆσθης, εἴ ὅρα, ἅμα
 δὲ κατὰ νῦν ἔχων τὸν λόγον τῷ βασιλεῖ.

80. ὦ νᾶξ Ἀπολλων] εἰκότως πρὸς Ἀπόλ-
 λωνα ἡ ἀναβολή. Ἦν γὰρ τῷ ἀπὸ θεῶ ῥηθη-
 σομένη

Σωτῆρι βαίῃ λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.

ΙΕΡ. Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· εἰ γὰρ ἂν κάρα
Πολυσεφῆς ὧδ' εἶρπε παλκάρπε δάφνης.

ΟΙΔ. Τάχ' εἰσάμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.

Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,

85

Τίν' ἡμῖν ἤκεις τῷ θεῷ φήμην φέρων;

ΚΡΕ. Ἐσθλὴν λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι

Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

ΟΙΔ. Ἔσιν δὲ ποῖον τέπος; ἔτε γὰρ θρασὺς,

Οὗτ' ἔν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.

90

ΚΡΕ. Εἰ τῶνδε χρήξεις πλεησιαζόντων κλύειν,

σομένῳ χρησμῷ κῆται τὸ τῆς ἀπαλλαγῆς.
Εἴθε ἂν παραγίνοιτο Κρέων ἐπὶ τινὶ σωτηρίῳ
τύχῃ λαμπρῇ, ἐκ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον κα-
ταστάσεως φαιδρός. Διληθόντως δὲ δίκνυσιν
ἡμῖν τὸ σχῆμα τῇ ὑποκριτῇ ὅποιον εἰσέλθῃ.

Ib. Εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ] Εἴθε γὰρ ἐν
τύχῃ τινί, ὥσπερ παρὰ τοῖς Αἰολαῖσι τὸ ὄν-
τινα κοινόν ἐστι κατὰ γένος, ἔτω καὶ παρὰ τοῖς
Αἰτῆσι τὸ τῷ, καὶ τὸ τῳ, κοινῶς λέγεται.
Οὐτὲ τε κλύων σάλπιγξ. Καὶ τε χρεῖας,
καὶ ἐν τύχῃ γέ τῳ.

Ib. Ἐν τύχῃ γέ τῳ] τῷ θ' ὁμοιον τῷ παρ'
Αἰσχύλῳ, τῷ Πέμπῳ ἡμῖν ἔδῃ τόνδε, συν-
τύχῃ δέ τῳ. Διόν γὰρ εἰπεῖν ἐν τύχῃ τῇ καὶ
τινὶ, πρὸς ἀρσενικὸν Αἰτῆκα ἔτρεψεν ὥσπερ
ἐστὶ καὶ, ὅτε τε σάλπιγξ κλύων καὶ ἄλλα,
ὡς ἔραμιν εἰς τὸ αὐτό.

82, 83. Κάρα --- πολυστῆς] οἱ γὰρ ἐπὶ τινὶ
αἰσῶν παραγινόμενοι ἐκ Διελφῶν, ἐστειμένῳ ἐπα-
νήσαν. Ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλάτῳ φησί.

83. Παλκάρπε δάφνης] μὴ λάβῃς εἰς τῆτο
ἐξωθεν τὸ ἀπό, ἀλλὰ πρὸς τὸ πολυστῆς, ἐστὶν
ἡ γενική.

84. Ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν] ἔκ ἐστι (φησὶ)
μακρὰν, ἀλλ' ἐγγύς. Καὶ μέτρον ἔχων τῷ
αἰεῖν, διὰ τὸ πλησίον γίνεσθαι. Ἄλλως. Ἐπὶ
τῷ διαστήματος ἀφαιλεῖ θῆναι τὸ σύμμετρον.
Ὁ δὲ ἐπὶ τῷ προσώπῳ τίθῃσιν ἀντιφράσας.
Τὸ σχῆμα δὲ τῆτο τῷ λόγῳ καὶ τῷ πιζῶ
λόγῳ συνήθες, ὥσπερ καὶ τὸ ταχὺς ἦλθεν.

85. Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα] ἴδιον τῶν ἐν χρεῖαις
καθιστάτων φιλοφρονῆσθαι μίջοσιν ὀνόμασι
τὸς ταπεινότερους.

87. Ἐσθλὴν λέγω γὰρ] Ὁ μὲν Οἰδίπας
τίς εἴη ὁ χρησμός ἐπιθυμῶντο, ὁ δὲ ἐκ εὐθὺς
αὐτὸ τὸ ρητόν φιλὸν εἶπεν. Ἀπὸ γὰρ τῶν εὐ-
φρόμων ἀρεῖσθαι θεῖον· ὁ δὲ νῦν, λέγω γὰρ
πάντα ἂν εὐτυχεῖν τὴν πόλιν, εἰ καὶ τὰ δύσ-
φημα τύχοι ἂν κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα. Τητίσιν,
εἰ τὰ ἀγναστὰ γνωσθῇ, τὸ τίς εἰσιν ὁ φονὴς
λαῖν· οὐδὲν γὰρ χαλιπὸν ἔνι ἐν τῷ χρησμῷ,
ἀλλ' ἀγνοῖται μόνον τὸ ὑπ' αὐτῷ ρηθέν.

Ib. Καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι] καὶ τὰ χα-
λεπὰ εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν προϊόντα, πάντα εὐ-
τυχεῖν ἡμᾶς λέγω.

87, 88. Εἰ τύχοι --- ἐξελθόντα.] Ἦγυν
ἐξελθοὶ εἰ τιτισθῇ.

89. Ἔσιν δὲ ποῖον τέπος] ὅτι ἀπαφῇ τὸν
λόγον εἶπεν. Ἐπὶ ἀξιοῖ αὐτῷ τῷ ρητῷ ἀκῆ-
σαι· μέχρι γὰρ νῦν ἔτε θρασύτης, ὅτε ἐμ-
φοδός εἰμι, τὸν ὑπὸ σε ἀκῆσας.

Ib. Τέπος] τὸ ἔπος, τέπος. Τὸ ἔλαιον, τῷ-
λαιον. Τὸ ἐμὸν, τῆμόν. Τὸ ἔδαφος, τῆδαφος.
Τὸ ἀμνην, τῆμνην.

89, 90. Οὐτε γὰρ θρασὺς, ἔτ' ἂν προδείσας]
τὸ θρασὺς εἶπε διὰ τὸ ἐσθλὸν, καὶ τὸ, πάντ'
ἂν εὐτυχεῖν. Τὸ δὲ προδείσας, διὰ τὸ δύσφορον.

90. Τῷ γε νῦν λόγῳ] εἰ γὰρ ἐν τῷ νῦν λόγῳ
χαίρω ἢ πάλιν φοβῶμαι.

93. Ἐ:

Ἐτοιμος εἶπεῖν, εἴτε καὶ σείχειν ἔσω.

ΟΙΔ. Ἐς πάντας αὖδα· τῶνδε γὰρ πλεόν φέρω
Τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πένρι.

ΚΡΕ. Λέγοιμ' ἂν οἱ ἦκεσα τῷ θεῷ πάρα.

95

Ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἀναξ,
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μὴδ' ἀνῆκεσον τρέφειν.

ΟΙΔ. Ποίω καθαριῶ; τίς ὁ τρόπος τῆς ζυμφορᾶς;

ΚΡΕ. Ἀνδρηλατῆντας, ἢ φόνω φόνον πάλιν
Λύου[ν]τας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.

100

ΟΙΔ. Ποίε γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;

ΚΡΕ. Ἦν ἡμῖν, ὦ ἄναξ, Λαίῳ ποθ' ἡγεμῶν

93. Ἐς πάντας αὖδα] ἐνώπιον πάντων λέγει.
Ib. --- αὖδα] ἀξίως τῷ βασιλικῷ ἔθους
δημοσίᾳ φράζειν κελεύει, ἅμα μὲν, ἐπεὶ μη-
δὲν ὑποπτεύειν περὶ ἑαυτοῦ, οἶται καὶ θε-
οφιλὲς εἶναι ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ τῷ ἐν μέσῳ ρη-
θέντων ἀνυσθῆναι τὰ τῆς ἀναζητήσεως. Αὖξιν
δὲ ὁ ποιητὴς τὸ ὡς εὐνοικὸν ἦθος τῷ Οἰδίπο-
δῳ, ὅπως αὖξοιτο τὰ τῆς τραγωδίας, ὑπερὶ
αὐτῆς αὐτῷ τῶν κακῶν ἀναφανομένῳ.

93, 94. Πλεόν φέρω τὸ πένθος] περὶ τούτων
πλεόν ἀγανατίζομαι, ἢ περὶ τῆς ἑμαυτοῦ ψυχῆς.

94. Τὸ πένθος] τὸ τῶνδε πρὸς τὸ πένθος
συναπτόν, ἔ· πρὸς τὸ πλεόν τὸ γὰρ πλεόν
πρὸς τὸ ἢ ἔχει τὴν δύναμιν. ἔ· πῶς, φέρω γὰρ
τῶνδε τὸ πένθος, ἦν ὑπὲρ τούτων πεινῶ
πλεόν, ἢ περὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς. Ἄξιος δὲ βασι-
λέως καὶ προσώπου ὁ λόγος ἔστος.

95. Λέγοιμ' ἂν οἱ ἦκεσα] ὅτι πολλάκις
ἐκπίπτεισι λόγοι χρησμοί.

Ib. Λέγοιμ' ἂν] ἴσμεν ὅτι Κρίαν παρ'
Ἀπόλλωνος μυθῶν ἀκριβῶς ὅτι Οἰδίπους ἦν ὁ
τῷ λαῷ αἴτιος, φνεύσας τὸν πατέρα Λαίων,
καὶ ἀνόμως συνὼν τῇ μητρὶ, ἵνα μὴ δόξη αὐτῷ
ἐπαχθεῖς, κατὰ πρόσωπον ἐλέγχαν, καὶ ἅμα
δεινὰς τὸ σπῆ ἀρχὴς μέγας, ἵνα μὴ τι κα-
κὸν ἐξ αὐτῆ πάθῃ, ἐλκόμεναι μιν τὰ ταῦτα
φῶσι. Μαρτύριον δὲ ὅτι συνοιδεῖ, τὸ, λέγω
γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι.

96. Ἄνωγεν] Διπλῶς γραφῆσαι ἀνάγω, καὶ
ἀνωγίω, ἀνωγῶ.

Ib. Ἐμφανῶς] ἵνα μὴ γένηται ἀφορμὴ τοῦ
παραπείμψασθαι τοὺς χρησμούς, ἕτως εἶπεν.

96, 97. Ἄνωγεν---μίασμα---] Ἡ θε-
ραπεία ἀνῶγε καθαίρει τὸ μίασμα.

98. Μὴδ' ἀνῆκεσον] ἦν ἀνθεράπτετον λέγει
δὲ τούτο, ἔ·χ· ὅτι τὸ μίασμα θεραπείας ἐδίητο,
ἀλλ' ὅτι ἡ τῆδ' ἀπέλασις θεραπείαν τοῖς ἄλ-
λοις εἶχεν.

Ib. Ἀνῆκεσον] ἀπὸ τῷ α· σερπτικῷ [μο-
ρίκ], καὶ τῷ αἵκος.

99. Ποίω καθαριῶ] ἀντὶ τῇ συμφέροντος
πῶς καθαίρων τὸ μίασμα; ἀνδρηλατῆντες
ἦν φονεῶντες; καὶ διὰ φόνου πάλιν λύντες
ἦν καθαίροντες φόνον.

100. Ἀνδρηλατῆντας] πρὸς τὸ ἐλαύνειν ἔχει
τὴν δύναμιν. Πῶς δ' ἀνῶ ἐλαύνειν εἶπε, νῦν
ἔμφοι λέγει ἀνδρηλατῆντας, ἢ φόνου φόνον πάλιν
λύοντες. Καὶ φεμὲν ὡς καὶ τὸ φονεῖται
τὸν τῷ Λαίῳ φοιῶν, ἀπέλασις τῷ μιάσματι
ἦν.

101. Ὡς τόδ' αἷμα] ἦρουν δι' ἃ τὸ μίση-
μα γίγνετο λέγει δὲ τὸν φόνον τῷ Λαίῳ. Τὸ
δὲ χειμάζον, ἀντὶ τοῦ κλυδωνίζον καὶ διαφθεῖρον.
Ἀτίκως τίθεται, ἀντὶ τῇ χειμάζοντος καὶ
διαφθεῖροντος τῷ αἵματος καὶ τῷ φόνῳ τῷ Λαίῳ
τὴν πόλιν.

104. Ἀπειθύειν]

Γῆς τῆςδε, πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.

ΟΙΔ. Ἐξοιδ' ἀκέων· εἰ γὰρ εἰσεῖδον γέ πω.

105

ΚΡΕ. Τέττε θανούῃος, νῦν ἐπισέλλει σαφῶς
Τὴς αὐτόεν[ας] χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.

ΟΙΔ. Οἱ δ' εἰσὶ πῶ γῆς; πῶ τόδ' εὐρεθήσεται

Ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

ΚΡΕ. Ἐν τῇδ' ἔφασκε γῆ· “ τὸ δὲ ζητέμενον,

110

“ Ἀλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τὰ μελέμενον.

ΟΙΔ. Πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ ἢ ἀγροῖς ὁ Λαῖος,

ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνος;

ΚΡΕ. Θεωρὸς (ὡς ἔφασκεν) ἐκδημῶν, πάλιν

104. Ἀπευθύνει] Ἀπευθύνω. τὸ ἐρῶ. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπὶ τῷ κανόνι, ὡς ὁ κανὼν ἀπευθύνει τὰ ἐξισάζοντα, ἀφαιρῶν τὰ περιττά. Ἀπευθύνω καὶ τὸ ἀπὸ εὐθύνης ποιῶ. Ἦτοι ἀπευθύνον ὑπευθύνω δὲ τὸ τιμωρῆμαι, τὸ ὑπευθύνω ποιᾶ. Εὐθύνῃ δὲ ἡ τιμωρία. Τὸ εὐθύνον καὶ τὸ ἀπευθύνον ἐπὶ τῶν ὀρθωμένων λογῶν λέγεται, καὶ ἐπὶ τῶν κυβερνωμένων νῶν. Καὶ ἀπὸ τῶν κατὰ μεταφορὰν, καὶ ἐπὶ τῷ κολάζειν. Καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων διοικημένων, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

106. Ἐπισέλλει] ἐντέλλεται, ὑποτίθεται.

107. Τὴς αὐτόντας] τῆς φονίας τέττε τιμωρεῖσθαι.

1b. Τιμωρεῖν τινάς] τὸ τινὰς εἰς πρὸς τὸ τιμωρεῖν (ὡς φασὶ τινες) ἀλλὰ πρὸς τὸ αὐτόντας ἔχει τὴν δύναμιν ὥτως, ἐπισέλλει ὁ Ἀπόλλων τιμωρεῖν καὶ κολάζειν τῆς αὐτόντας χειρὶ, ἤρουν τῆς αὐτόχειρὸς τινος. Εἰ δ' εἴποις πῶς, τὸ μὲν αὐτόντας ὀρίσμενον εἰπὼν, μετα τῷτο τίθῃσι τὸ τινὰς ὀρίσον· φασὶν ὅτι διὰ τῷτο ὥτω λέγει, διότι τὸ μὲν ὑπὸ τιναν ἀνηρῶσθαι Λαῖον, φανερόν ἦν, τίνος δ' οἱ φονίης ἦσαν, τῷτ' ἦν ἀφανές.

108. Πῶ—εὐρεθήσεται] αὕτη ἡ αἰτία δυσδιακρίτος ὅσα.

109. Δυστέκμαρτον] ἀπὸ τῆς δῦς, καὶ τῆς τιμωρίομαι. δυσκατέρχασον. δυσκατάληπτον. Εἰρηται δ' ἀπὸ τῶν κυνῶν τῶν τὸ ἶχνος σκοπέειν.

1b. Ἴχνος δυστέκμαρτον] ἀντὶ τῆς σημειῶν δυσεύρετον.

110. Ζητέμενον] Ζητῶ, τὸ ἐξετάζω καὶ ἐρευνῶ. Ζητῆται, τυγχάνει, εὐρίσκει. εἰ δὲ ἀμελεῖται εὐρίσκει ἀποτυγχάνει.

111. Ἀλωτόν] ὥς καὶ εὐχερῶς μὴ εἰς πολλὰ πλανωμένους ἐξευρεῖν. ἀπὸ κοινῆς δὲ τὸ ἔρασκε. λέγει δὲ τὸ πρᾶγμα.

1b. Ἐκφεύγει] λανθάνει. Καὶ ταῦτα ἀπὸ τῶν θηρίων λέγεται τῶν ἀλίσκομένων, ἢ ἐκφευγόντων.

1b. Τὰ μελέμενον] ἤγαν καταλαμβατόμενον διαδιδράσκει.

112. Πότερα δ' ἐν οἴκοις] τὸ πότερα εἰ πρὸς τὸ συμπίπτει ἔχει τὴν δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ οἴκοις καὶ τὸ ἀγροῖς καὶ τὸ ἐπ' ἄλλης γῆς. Τὸ γὰρ πότερα ἀντὶ τῆς ποίον.

1b. Πότερα δ' ἐν οἴκοις] ὡς συντομὴ ὁ Οἰδίπους ζητεῖ τὰ καθ' ἕκαστα, εἴτα οὕτως ἐπὶ τὴν ἀναζήτησιν ἔξισι, μετατιμωράμενος τὰς πολίτας, ἵνα καὶ ἀφορμὴ τῆς εἰσόδου γένηται. Θεωρὸς δ' ὁ πρὸς τῆς θεῶς διὰ χρησμόν ἀπιεχόμενος.

114. Θεωρὸς] Θεωρὸς φασὶ τὰς εἰς τὰ μαντεῖα ἀπιόντας τῆς μαθεῖν ἔνθα περὶ ὧν αὐτοῖς ἐστὶ ζήτησις. Ἀπὸ λθον ἔν ὁ Λαῖος εἰς Ἀπόλλων, χρυσόμενος περὶ τῆς ἐκτιθέντος παιδὸς, εἰ ἀρα ζῶν. Ὅστις ἐκ ἀρίκετο ὡς ἀπίσταλη, ἤρουν ἀχ' ὑπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκον ὥσπερ ἀπιδύμηνον.

114, 115.

Πρὸς οἶκον ἔκ' ἐθ' ὡς ἀπεσάλη.

115

ΟΙΔ. Οὐδ' ἄγγελός τις, ἔδ' συμπράκτωρ ὁδῷ
Κατεῖδ', ὅτε τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;

ΚΡΕ. Θνήσκουσι γάρ, πλὴν εἰς τις, ὃς φόβῳ φυγῶν,
ᾧ ὦν εἶδε, πλὴν ἔν, ἔδ' ἐν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.

ΟΙΔ. Τὸ ποῖον; ἔν γὰρ πόλλ' ἄν ἐξεύροι μαθεῖν,
Ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος. 120

ΚΡΕ. Ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας, ἔ' μιᾷ
Ῥώμῃ κίανειν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

ΟΙΔ. Πῶς ἔν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Ἐπράσσειτ', ἐνθένδ' ἐς τόδ' ἄν τόλμης ἔβη; 125

ΚΡΕ. Δοκῶντα ταῦτ' ἦν. Λαίᾳ δ' ὀλωλότος
Οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίνετο.

ΟΙΔ. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
Οὕτω πρὸς ἐσέσης, εἶργε τῆτ' ἐξειδέναι;

114, 115. Ἐκδημῶν, --- πάλιν Πρὸς οἶκον] ἐκίετο πάλιν ἀφίκετο, ἀντὶ τῆς ἐπανέστρεψε πρὸς οἶκον.

115. Ὡς ἀπὸ σάλη] καθὰ ἀπιδήμουν ἀπὸ σάλη τις ὑπὸ τινος, ἀντὶ τῆς ἐπέμψθη ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τῆς ἀπῆλθε καὶ ἀπιδήμουν.

116. Οὐδ' ἄγγελός τις] οἶον, ἔδ' ἀκόλουθος, παρ' ἧς τις ἀνμάθοι καὶ χρήσαιτο πρὸς ζήτησιν.

117. Ἐχρήσατ' ἄν] ἤρουν, ἐκ εἶδ' τις τῶν συνόντων τότε] ἐκείνῳ, ἀφ' ἧς τις ἐκμαθὼν καὶ ἀκούσας, εἶχεν ἄν χρήσασθαι τῷ ἀκουσθέντι, ἢ γοῦν κατενόουν ἂν τὸν πράξαντα τὸ φόνον.

118. Θνήσκουσι γάρ] οἶον, πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτῷ ἀνῆρθεν, δηλονότι ὑπεργνωσκόμενοι τῷ δεσπότῃ, πλὴν ἐνός] δε διὰ δουλίαν ἐκφυγῶν, ἔδ' ἐν ἀκριβείᾳ εἶχεν εἰπεῖν, πλὴν ὅτι ὑπὸ ληστῶν ἀνῆρθεν] ἀκρῶς δὲ ὑπέγραψε τὸ ὄνομα τῶν δουλῶν. Ἄμα μὲν γὰρ ἐπαίρει τὰ πεπραγμένα, ἵνα μὴ δόξωσι φησὶ δουλίαν φυγεῖν] ἄμα δὲ καὶ ἐν παραφροσύνῃ ὄντας, τὰ βραχέα μνίσκω δόξάζουσι. Καλῶς δὲ ἀκονόμεναι, ἵνα τῶς, μὴ ἐλέγχοντο τὸ κατὰ τὴν Οἰδίποδα.

121. Ἀρχὴν βραχεῖαν] ἤγουν εἰ λάβοιμεν μικρὰν ἀρχὴν ὥς] ἐλπίξειν. εἰκότως δ' εἶπε τὸ ἐλπίδος. ἡ γὰρ μικρὰ ἀφορμὴ, μισζόνων ἐλπίδα παρίσσειν.

122. Ληστὰς] ληΐζω, ληίσω, ληίστος, καὶ ληστής γράφεται, καὶ ληίστηρ ποντικῶς καὶ ληίστωρ. ἐκ τῆς καὶ ληστικός. Τὸ ὅλον ἐνθύμημα, ἔχ' εἰς ληστής ἐφύνησεν, ἀλλὰ πολλοί. τῆς γὰρ ἐστὶ τὸ σὺν πλήθει χερῶν. Πῶς ἄν ἐπὶ τόλμῃ οἱ ληστὰς φονεύσαι αὐτὸν, εἰ μὴ δ' ἀρα ἐλαβεν ἐκ τινος τῶν Θεβαίων;

122, 123. Οὐ μιᾷ ῥώμῃ] ἀντὶ τῆς ἔχ' ἑνα μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλὰς.

124. Εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ] ἀντὶ τῆς, εἰ μὴ ἐπὶ κέρδει. τίνοι δὲ τῆς εἰς Κρέοντα, ὡς αὐτῇ συνθεμένε τῷ τῷ Λαίᾳ φορεῖ, διὰ τὴν βασιλείαν. Ἐνθένδ' ἔν, ἐκ τῆς πόλεως ταύτης.

1b. Εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ] ἤρουν, εἰ μή τις τῶν πολιτῶν διέφθειρεν αὐτόν, χρήμασι πείσας πρὸς τὸν κατ' ἐμείνης φόνον.

126. Δοκῶντα ταῦτ' ἦν] καὶ τότε (φῆσι) ταῦτα ὑπαινέει, ὅτι ἐπιβεβαιώνεται.

ΚΡΕ. Ἡ ποικιλωδὸς Σφίγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν, 130

Μεθένης ἡμᾶς τὰφανῇ, προσήγετο.

ΟΙΔ. Ἄλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ·

Ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
Πρὸς τῷ θανόνῳ τήνδ' ἔθεσθ' ἐπισροφῇ.

Ἦσ' ἐνδίκως ὄψεσθε καὶ με σύμμαχον,

135

Γῇ τῇδε τιμωρῆναι, τῷ θεῷ θ' ἅμα.

Ἦσ' γὰρ ἐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,

Ἄλλ' αὐτὸς αὐτῷ τῷ ἀποσκειδῶ μύσος.

Ὅσις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κλάνων, τάχ' ἂν

140

Καὶ μ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.

Κεῖνω προσαρκῶν ἔν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.

Ἄλλ' ὡς τάχιστα παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων

130. Ἡ ποικιλωδὸς] ἠνάγκαζεν ἡμᾶς ἡ Σφίγξ μεθίνας τὰ ἀφανῆ τὰ κατὰ τὸν φόνον τῷ βασιλείῳ. Τῷτο γὰρ ἀφανὲς, τὸ παρὰ ποσὶ κακὸν σκοπεῖν. Ἡ ἔσας ἡ Σφίγξ ἠνάγκαζεν ἡμᾶς, μεθίνας τὸ σκοπεῖν τὰ κατὰ τὸν φόνον, τὰ πρὸς ποσὶ ἀφανῆ ζητῶν. Τῷτο ἐστὶ τὰ ἀφανῆ αἰνύματα.

132. Ἄλλ' ἐξ ὑπαρχῆς] αὐθις ζητεῖν τὰ παρὰ κείμενα ἡμῖν. Οἶον, ἀναδραμεῖν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῷ πράγματι, καὶ εἰς φῶς ἄγειν. Ἰσως δὲ λαληθὲτος καὶ τὸ ἔτιρον ἔγκειται ἐν τῷ ἐγὼ φανῶ, ὅπερ ἔφησι μὲν ὁ Οἰδίπυς, μετὰ τὸν δὲ ὁ ἀκροατὴς, ἐπὶ τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ φανήσεται.

1b. Ἄλλ' ἐξ ὑπαρχῆς] συγκατάθεσις Οἰδίποδος. ὥστε τὸν φόνον ἐκδικῆσαι Λαίην.

133. Ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ] Πρόβους ἀντὶ ὑπὲρ προθέσεως.

134. Τήνδ' ἔθεσθ' ἐπισροφῇ] γράφεται, τήνδε διασπίζου γραφῇ.

135. Ἦσ' ---- ὄψεσθε καὶ με σύμμαχον] ἡ γυνὴ βοηθὸν, ἐν δικῇ. Σύμμαχος τῷ δέῳ, ὡς πρόμαχος, ὑπέρμαχος. Ἦσαν ποιῶντα ἐμὲ τὰ αἰνύοντα τῷ θεῷ.

136. Τιμωρῆναι] προσδουῶντα.

1b. Τῷ θεῷ θ' ἅμα] ἡ γυνὴ τῷ Ἀπέλλωνι.

Vol. II.

[OEDIP. TYR.]

Βοηθῶν γὰρ καὶ τῷτο, εἰ τὴν μαντίαν αὐτῷ βεβαιώσαιμι. Ζητήσας καὶ ἐξυρῶν τὸ μῖσος.

137. Ἦσ' γὰρ ἐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων] ἢ μόνον ὑπὲρ τῷ ἀνηρμένῳ βασιλείῳ ἀξίον ποιῆσθαι τὴν ἀνὰ ζήτησιν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμὲ ὁ γὰρ ἐκεῖνα ἐπηρεῖσας, ἴσως καὶ μοι ἐπιβελύσει. Πεπλαγίαςαι δὲ πάλιν ὁ λόγος, καὶ τὴν ἀλήθειαν αἰνύεται τῷ θεῷ, ὅτι αὐτὸς δρᾶσας τὸν φόνον ὁ Οἰδίπυς, καὶ ἐαυτὸν τιμωρήσεται.

1b. Ἀπατέρω φίλων] ἡ γυνὴ τῷ πόρρω ἀφ' ἡμῶν γεγονότος Λαίην φίλον δὲ τῷτο ἐστὶν διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκεῖνα γυναῖκα λαβεῖν, καὶ διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἔχειν ἀρχὴν ἢν ἐκεῖνος.

137, 138. Ἦσ' ---- φίλων, Ἄλλ' αὐτὸς αὐτῷ] Συνουπακτέται ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ κοινῶ. ἢ ἢ, ἀλλ' αὐτὸς ὑπὲρ ἐμαυτοῦ.

138. Ἀποσκειδῶ] ἀποσκειδάσω. ἢ δὲ χρῆσις Ἀίτικῃ.

1b. Μύσος] ὁ φόνος. μύσος ἢ ἔχθρα.

140. Τοιαύτῃ χειρὶ] τοιαύτῃ τόλμῃ χειρὸς, τοιούτω φόνῳ.

141. Κεῖνω προσαρκῶν] καὶ τῷτο κλητικῶν τῷ θεῷ τῷ ἐναντία ἀποδίδεται.

142. Ἦσ' μὲν βάθρων] ἰστέον ὅτι ὁ τόπος

D

δὴ

Ἴσασθε, τέξδ' ἄραντες ἐκτῆρας κλάδους·

Ἄλλος δὲ Κάδμυ λαὸν ὧδ' ἀθροίζετω.

Ὡς πᾶν ἐμὲ δράσοντος· ἢ γὰρ εὐτυχεῖς

145

Σὺν τῷ θεῷ φανέμεθ', ἢ πεπρωκότες.

ἸΕΡ. ὦ παῖδες, ἰσώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν

καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὣν ὅδ' ἐξαγγέλλεται·

Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάςδε μαντείας, ἅμα

σωτήρ δ' ἴκοιτο, καὶ νόσε παυσήριος.

150

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟΡ. ὦ Διὸς ἀδυνεπῆς φάτι, τίς ποτε

ἦθα ἡ ἐκκλησία ἐγένετο, βαθμῶν ἢν κύκλῳ
δηλημμένοι ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις, ἦθα οἱ συνα-
θέντες πάντες καθήμενοι, ἀντιποδίστας ἑκράντο
τῇ ἰσάμεν ἐν μέσῳ καὶ συμβαλόντες.

143. Ἴσασθε] ἀνίστασθε.

Ιβ. Ἰκτῆρας] τῆς κλάδος τῆς ἰκτερίας ἀ-
πάραντες· ἐστὶ δὲ κλάδος ἰκτερίας, κλών ἐλαίης
ἐσεμμένος ἱέρως, ὃ δὴ καὶ ἰκτερίαν ἔλεγον.

144. Ἄλλος δὲ Κάδμυ λαὸν] πιθανὴ ἡ εἰσα-
δος τῷ χορῷ σκέπτεσθαι γὰρ φησι θεῶν μετὰ
τῇ δέμῳ περὶ τῶν πρακτέων.

145. Ὡς πᾶν ἐμὲ δράσσοντος] ὅσον συμ-
βάλλεται εἰς τὴν περὶ τῇ μιάσματος ζήτησιν
καὶ ἀπέλασιν, πᾶν μέλλω δρᾶσιν.

146. Ἡ πετλιακότης] κινδυνύουσα τις. Τῷτο
δὲ λέγει, ὅτι εἰ μὴν εὐρήσομεν τὸ μίασμα καὶ
ἀπελίσσομεν, πεπαύσεται ὁ λοιμός· εἰ δ' ἐν προ-
χωρήσει αἶ, καὶ ἡμᾶς ἐκτρέψει τελεῖως.

147. ὦ παῖδες] ἔξουσιν ὁ ἱερεὺς πράξας δι'
ὅπερ ἦλθεν. Ἄμα δὲ καὶ ὑπὲρ τῇ χάριν εἶναι
ἐτέρῳ ὑποκρίνῃ.

Ιβ. Τῶνδε γὰρ χάριν] καὶ γὰρ χάριν τῶνδε
δῦρο ἐπορεύθημεν, ὣν ἕτος ἐπαγγέλλεται, ἡ-
γουν ὑπισχνῆται.

148. Ἐξαγγέλλεται] ἐξαγγέλλει. ἡ δὲ χρῆ-
σις Ἀττική.

151. ὦ Διὸς ἀδυνεπῆς] κατὰ τὴν πρόσθετον
τῇ βασιλείᾳ πᾶρσι προσέειπεν τις, ἔξ ὧν ὁ
χωρὸς συμπληρῆται. Διὸς δὲ ἡδυπαθῶς φῶσιν τὴν
μαντείαν φησίν. Ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφῆτης
δοκῶ εἶναι τῷ πατρὶ, ἐξ οὗ καὶ ἐκείνη λαμβάνειν
τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρειν, καὶ

Ὀμηρος, Διὸς ἄγγελος ὅσσοι δοῖται. Αἰετὶ δὲ
ἢ ἀπὸ, ἢ ἡ, ἀπὸ τῆς Πυθῶνος· ἢ δὲ αἶρος διὰ
διδωμένην.

Ιβ. ὦ Διὸς ἀδυνεπῆς] φασὶν Ἑλλήνας τὴν Φά-
τιν θυγατέρα Διὸς, ὅθεν καὶ τὴν ἐκ Ἀπόλ-
λωνος ἐλθούσαν αὐτοῖς μαντείαν περὶ τῇ λοιμῷ,
Φῶτιν Διὸς καλεῖ ἡδυπαθῆ δὲ ταύτην ἀνέμασιν,
ὡς συνελευμένη αὐτοῖς φέρουσαν. πολύχρυσον δὲ
τὴν Πυθῶνα καλεῖ, διὰ τὸ ἐκ πλίνθων χρυσῶν
διδωμῆσθαι τὸ Ἀπόλλωνος μαντεῖον, ὡς χι-
λίας αὐτῷ Κροῖστος πέπομφεν. Ἡ δὲ τὴν τῶν
ἀναθημάτων πολυτελείαν, τὸ δὲ τίς ἀντὶ τῇ
ποδαπῇ, τισίνας ποιήσκα ἀπαλλαγὴν τῇ λοι-
μῷ, ἢ μετὰ πολὺν χρόνον. Τὸ δ' ἐκτίταμαι
ἀντὶ τῇ ἐκπέπληγμα, παρ' ὅσον εἰ ἐκπλα-
γόντες, ἔκτασιν σώματος καὶ ἀκινήσιαν, ἐν ὅσῳ
χρόνῳ ἐκπλήττονται, πάσχειν. Τὸ δ' ἀμφι-
σοί, πρὸς τὸ πάλλων ἔχει τὴν δύναμιν, ἢ πρὸς
τὸ ἀζόμενος, ὅπως ἐκτίταμαι καὶ ἐκπέπληγ-
μαι, πάλλων καὶ κινῶν ἀμφὶ σοί, ὃ δὴ λέ-
γει Παιῶν, τὴν φρέν' ἐν δύματι φεβραῖν, ἀζό-
μενος καὶ οὐδόμενος σε. 148' ἐστὶν, ἐκπλήττο-
μαι τῇ σῇ μαντείᾳ, καὶ μετὰ φόβῳ πρὸς σε τί-
νω τὸν νῦν με, δύναντος ἀπαλλάξαι με τῇ λοι-
μῷ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀμβροτε καὶ θίε Φάτις καὶ
Μαντεία, τίς κλον τῆς χρυσίας καὶ λαμπρᾶς
Ἑλπίδος, τί χρίσι καὶ χρίσι ἐξαίσις καὶ
τελείσι ἐμοί· (καὶ γὰρ χρεία πολλὴ ἦν τῆς ἀ-
παλλαγῆς τῇ λοιμῷ) ἢ νέον, ἢ ἐν περιττολομέ-
ναις καὶ ἐπελθεῖσαι ὥραις. Τῷτ' ἐστὶ, νῦν παύ-
σις τὸν λοιμόν, ἢ ὕσιν. δέον δ' αὖτις νῦν,
νέον εἶπε πρὸς τὸ χρίσι. Ἑλπίδος δὲ τίς κλον τὴν

Μαντείαν

Τᾶς πολυχρύσας Πυθῶνος

Αγλαὰς ἔβας Θήβας;

Ἐκίεταμαι φοβεράν φρένα,

Δείματι πᾶλλων,

155

Ἰήϊε Δάλιε Παιῶν

Ἀμφὶ σοὶ ἄζόμενος

Τί μοι ἢ νέον

Ἡ περιτελλομέναις

Ὡραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος,

160

Εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον

Ἐλπίδος ἄμβροτε Φάμα·

Μαντίαν καλεῖ, διότι πρῶτον ἐπιτίθειν οἱ ἀνθρώποι εἰς Ἀπόλλωνα, ὡς φράσιέ τι θεῷ ποιεῖν, εἴτω τὰς μαντείας δέχονται. Κεκλόμενος καὶ ἐπικαλόμενος πρῶτά σε, ὦ θεῶν Ἀθηναῶν Ζυγατέρ τῷ Διὶ. Τὸ δὲ κεκλόμενος πρὸς τὸ πᾶλλον καὶ τὸ ἀζόμενός ἐστι, διὰ μίσην ῥηθίως τῷ τί μοι νῦν, μέχρι τῷ φάμα. Οἱ πολλοὶ δ' ἀγνοοῦντες, κεκλόμενον πρὸς τὸ τί μοι, γράφουσιν καὶ τὴν σὴν ἀδελφὴν Ἀρτεμιν (ἐκ Διὸς γὰρ καὶ αὐτὴ ὡς σύ) τὴν Ζαῖδαρχον καὶ τὴν συνεχεύσαν τήνδε τὴν γῆν, ἥτις θάσσει καὶ καθήται ἐυκλαῖα καὶ ἐνδοξον θρόνον κυκλῶντ' ἀγοράς. Τῶτ' ἐστίν, ἥτις ἐν ἀγορᾷ καὶ ἔχου κυκλότερῃ, καὶ ἐκιστόλον καὶ τοξικὸν Φοῖβον, κεκλόμενος ἀπὸ κοινῆς. Νοῦται δὲ τὸ ἀδελφεῖν, καὶ πρὸς τὸ Ἀπόλλωνα, εἰ καὶ πρὸ τῷ εἰπεῖν κῆνον, αὐτὴν προῖθκειν.

151, 152. Τίς ποτε—Τᾶς πολυχρύσας] εἰς ποτὲ ἐστίν. Ὅτι μὲν γὰρ παρῆσι λόγιον ἀπὸ τῆς Πυθῶνος, ἀκηκόασιν, τὸ δὲ ῥητόν αὐτῆς ζητῶσιν.

154. Ἐκίεταμαι] ἐκπέπληγμαι.

1b. Φοβεράν φρένα] τὴν περιόδοον καὶ Ἀλκαίης, “Ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν σήθει φύει φοβερός” ἀντὶ τῆς περιφθοῆς.

155. Δείματι πᾶλλον] ἀντὶ τῆς πολλομένης φόβου, ἀγωνιών. Γράφεται καὶ πολλῶ. Τῶτο δὲ τοῖς πρὸ αὐτῆς συναπτεῖν, ἀγωνιών τὴν φρένα ἐπὶ τοῖς ἀπὸ σῶ χρησιμοῖς, σπόμενος τὰ ἀπὸ σῶ εἰρημίνῃ.

156. Ἰήϊε Δάλιε Παιῶν] διὰ μίσην τῶτο.

ἐπὶ δὲ τῶν παιῶνων λέγεται τὸ ἱϊός, ἐπὶ τοιαύτῳ μέλει ἦδον τὰς παιῶνας. Ἐπὶ δὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἦδοντο οἱ παιῶνες, ἐλέγχοτο καὶ ὁ Ἀπόλλων ἱϊός· ὡς ὑπὸ τοιαύτῳ μέλει ὑμνέμενος, ὥσπερ Εὐίος ὁ Διόνυσος. Καὶ ἐπὶ τῷ παιῶνος, τὸ αὐτὸ τῶτο συμβαίνει· λέγεται γὰρ παιῶν ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος, καὶ ἀπὸ τῶτο καὶ ὁ Ἀπόλλων, καθ' ὃ καὶ ἐνταῦθα. Δείκνυται δὲ καὶ ἐν τέτοις τῶτο σαφέστερον, Ὑμνῶναι Παιῶνα μέγαν θεὸν Ἀπόλλωνα.

1b. Ἰήϊε] Ἐπὶ τῶν παιῶνων λέγεται τὸ ἱϊός. Ἐπὶ τοιαύτῳ μέλει ἦδον τὰς παιῶνας· ἐπὶ δὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἦδοντο οἱ παιῶνες.

Παιῶν] [MS. παιῶνες] ἐλέγχοτο καὶ Ἀπόλλων ἱϊός· ὡς ὑπὸ τοιαύτῳ μέλει ὑμνέμενος, ὥσπερ Εὐίος ὁ Διόνυσος. Καὶ ἐπὶ τῷ παιῶνος, τὸ αὐτὸ τῶτο συμβαίνει. Λέγεται γὰρ παιῶν, ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος· καὶ ἀπὸ τῶτο καὶ ὁ Ἀπόλλων, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. Δείκνυται δὲ καὶ ἐν τέτοις τῶτο σαφέστερον, Ὑμνῶναι Παιῶνα μέγαν θεὸν Ἀπόλλωνα.

159, 160. Ἡ περιτελλομέναις—Ὡραις] εἰς τὸν ἐξῆς χρόνον προϊύσης τῆς ἄρας. Ὁ δὲ νῦν, τί μοι ἢ νῦν ἢ κατὰ χρόνον αὐτίκῃ.

160. Ὡραις] κατὰ τὰς περιτελλομένας ἄρας, τὰς κατὰ κύκλον ἐπιστάς.

162. Ἐλπίδος ἄμβροτε Φάμα] καλῶς παρ' ὅσον ἐν ἐλπίδι τινὶ γινόμενοι οἱ ἄνθρωποι ὅταν φημίζωσι πρὸς τὸ λόγιον, παρ' ὅσον ὑπὸ ἐλπίδος καὶ χρησμός αἰτῶσιν ἀπὸ θεῶν.

Πρῶτά σε κεκλόμενος
 Θύγατερ Διὸς
 Ἄμβροτ' Ἀθάνα,
 Γαῖάοχόν τ' ἀδελφεαὺν
 Ἀρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγοραῖς
 Θρόνον εὐκλεᾶ θάσσει
 Καὶ Φοῖβον ἐκατόλουν.
 Ἰὼ, ἰὼ.

165

170

Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,

163. Πρῶτά σε] γράφεται πρῶταν γε.
 Ib. Κεκλόμενος] ἤγεν κέκλημαι. Ἡ μετα-
 χὴ δοτικὴ ἀντὶ ἐπιρρήματος. ἔχει δὲ τὸτο
 ἐκ τῆς Ὀμήρου.

164. Θύγατερ Διὸς] μεταβαίνει λοιπὸν εἰς
 τὸ ἐπικαλεῖσθαι τινὰς τῶν θεῶν.

166. Γαῖάοχόν τ'] ἐπιθετὴ ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῇ
 Ἑκάτῃ. Ἡ δὲ θεὸς αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἐ-
 λαίται, καὶ τιμᾶται ἐν ταῖς τριόδοις. Ἡ ἀντὶ
 τῆς τὴν πολέου. Ὡς τε τὴν γῆν ἀντὶ τῆς πό-
 λεως ἔλεγε.

167. Ἀρτεμιν] Ἡ αὐτὴ ἐστὶ ἡ Ἀρτεμις τῇ
 Ἑκάτῃ, ἥτις ἐτιμᾶτο ἐν ταῖς τριόδοις.

168. Εὐκλεᾶ θάσσει] εὐκλεῖα Ἀρτεμις ἕως
 παρὰ βοιωταῖς τιμᾶται.

169. Καὶ Φοῖβον] τάχα μὲν διὰ τὸ ἐπὶ λοι-
 μῶν τὴν ἐυχὴν γενέσθαι, ὡς αὐτὸς εἶναι δεκτὴν
 πάντα δὲ διὰ τὴν μαντείαν.

Ib. Φοῖβον ἐκατόλουν] καὶ τὸν Ἀπόλλωνα,
 πὺν μακρόθιν πέμποντα τὰ βέλη.

171. Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι] ἀντὶ τῆς, ὧς Ἀθι-
 νᾶ καὶ Ἀρτεμι καὶ Ἀπολλοι, προφάνητέ μοι
 τρισσοὶ ἀλεξίμοροι καὶ βοηθοί. Εἰ καὶ ποτε
 φλόγα πύματος ἠνύσατε, ἐτιμᾶσατε τῇ πόλει
 ἱκτοπίαν καὶ παρρωπᾶν, πύματος πρότε-
 ρον, ἄτης καὶ βλάβης ὀρνυμένης καὶ κινεμένης
 ὑπὲρ (ἤγεν ὑπεράνω) τῆς πόλεως, ἐλθετε καὶ
 γῆν ὧς πόποι καὶ θεοὶ εἰς βοήθειαν. Ἡ πρὸς τὸ
 γῆν ἐκτείνον, τὸ δὲ ὧς πόποι, ἀντὶ τῆς φε-
 νόου δὲ καὶ τὸ προτίρας ἄτας ὀρνυμένας. Λι-
 πιατικῶς, ἕως φλόγα πύματος, λέγω προ-
 τίρας ἄτας ὀρνυμένας. Καλῶς δ' εἶπε τὸ

φλόγα. Τὰ γὰρ πύματα δίκην φλογὸς εἰς ὧς
 ἐπὶ πόλιν καθίσταται φέρον γὰρ πύματ' ἀνάρθ-
 μα καὶ πολλά. Νοσὶ δ' ὁ πρόπας καὶ ὅλος
 σόλος ἴμοι. Ἠγεν ὁ βίος καὶ ἡ ζωὴ μετὰ
 φορὰς διέρχεται πάσης. Στόλοι γὰρ ἐνταῦθα
 καλῶν τὴν ἐν τῷ βίῳ πορίαν καὶ δαίταν.
 Οὐδ' ἐν καὶ ὑπάρχει ἔγχος καὶ δύναμις φρο-
 ντίδος, ἐν ᾧ ἐγχεῖται καὶ βοηθῶσι
 τίς αὐτῷ. Τῶν ἐστίν, εἰς τοσούτον ἀπορίας
 τὰ παρόντ' ἡμῖν ἐλέλυθε πράγματα, ὥστε
 φροντίδα καὶ μηχανὴν ἵν τινα ἐκ εἰς πορίσασ-
 θαι πρὸς ἀπαλλαγὴν. Οὕτω γὰρ αὐξεται καὶ
 ἀναφύεται. Ἐκτονα κλυτὰς χθονὸς, τῶν ἐστίν,
 ἢ ἢ γῆ ἀναδίδωσι σπέρματα, καὶ τὴν ἀλ-
 λην πένον, ὅπως ἐνδόξω γῆς ἐστίν, ἢ αἱ γυναι-
 κες ἀνέχεσι καὶ ἀναφέρουσι καὶ ἐλευθερῶνται τῶν
 ἡνίκαν καὶ θνητικῶν καμάτων καὶ πόνων ἐν
 τόκοις καὶ ἐν γένεσι. τῶν ἐστίν, ἢ αἱ γυ-
 ναῖκες θύναται τίκτιν καὶ εἰς φῶς ἀγειν τὰ
 ἔμβρυα, φθειρόμενα ἐντὸς ὑπὸ τῆς λοιμῆς, καὶ
 πρὸ τῆς κενρῆς ἐξήλθον ἄλλον δ' ἀνθρώπον σὺν
 ἄλλω ἀνθρώπῳ ἴδοις ἂν ὄρμητοι, ἐλλοιμνίζοντα
 καὶ φερόμενον ὡς τὴν ἀκτὴν τῆς ἐσπερῆς καὶ σκο-
 τυνῆς θεοῦ, ἤγεν τῇ φῶς, κρείσσον καὶ κάλλιον
 ἔμμαιμακίτε πύρος, ἤγεν ταχύτερον τῆς
 ἀσραπτῆς πυρὸς, ὅπως καὶ ἄτε καὶ καθὰ
 εὐπλερον ὄρνι. Ταῦτα δὲ λέγει ἵνα δηλώσῃ τῇ
 τάχος τῶν συμβαινόντων τότε θανάτων, ὡς
 ἀνάρθμος καὶ ἀσύντακτος ὡς πόλις ἔλκεται. Διὰ
 τῶν γὰρ συνέσταται.

Ib. Ἀλεξίμοροι] ἀποδιώκοντες τὴν μοῖραν
 ἤγεν τὴν δυστυχίαν.

172. Καὶ

Εἴποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ

Ὅρνυμένας πόλει, ἡνύσατε

Ἐκτοπίαν φλόγα πῆματος,

Ἐλθετε νῦν, ὦ πόποι.

175

Ἀνάριθμα γὰρ φέρω πῆματα

Νοσεῖ δέ μοι πρόπας σόλος.

Οὐδ' ἐνι φροντίδος ἔσχος,

Ὡς τις ἀλέσσεται ἔτε γὰρ

Ἐκγονα κλυτὰς χθονὸς

180

Αὖξεται, ἔτε τόκοισιν

Ἰηῶν καμάτων ἀνέχουσι

Γυναῖκες ἄλλον δ' ἂν

Ἄλλω προσίδοις,

Ἄπερ εὐπύερρον ὄρνιν,

185

Κρεῖσσον ἀμαιμακέτε πυρὸς

172. Καὶ προτέρας ἄτας] τῆς ἀπὸ τῆς Σφίγδος. Τὸ δὲ ἡνύσατε ἀντὶ τῷ ἐφθάρητε, καὶ Ὀμηρος· «Ἡθὴν σ' ἐξάνυσεν γὰ καὶ ὕστερον ἀντιβόλῃσας».

172, 173. Ὅρνυ---Ὅρνυμένας πόλει] ἡ ὕπερ ἀντὶ τῆς ἐπὶ ἡγνὴν κινεμένης κατὰ τῆς πόλεως.

174. Ἡνύσατε ἐκτοπίαν] ἡγνὴν ἐποίησατε ἐκτετοπισμένην· τατίσι ἐξτετοπίσατε, ὑπερῶριον ἐποίησατε. Τόπος παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ὁ Δεός.

Ιβ. Ἐκτοπίαν] ξένην καὶ ἀλλόκοτον. ἡ ἡνύσατε αὐτὴν ἐκτοπίαν γινέσθαι. Ὁ εἰς ἐκτὸς καὶ ἀπὸ τῶν τόπων τῆς πόλεως.

Ιβ. Φλόγα πῆματος] περιφραστικῶς, τὴν πημιονὴν τὴν διαπύρον.

177. Πρόπας σόλος] ἡ πᾶσα δύναμις· ὁ πῶς λαός.

178. Φροντίδος ἔσχος] ἀλληγορικῶς ἡ βοήθεια, παρὰ τὸ ἔχουσαι. Οἶον, ἢ ἐνεῖν τῷ νόῳ τῆς φροντίδος ἔσχος. Τὸ το δέ, οἶον τὸ διὰ τῆς βουλῆς καὶ προμηθείας γιγνόμενον ἀλέχημα καὶ ἀμυντήριον.

180. Ἐκγονα---χθονὸς] ἡ τὰ δεινὰ, ἡ τὰς παίδας φασί.

Ιβ. Ἐκγονα] Ἡγνὸν οἶτοι καὶ τὰ ἄλλα μὲν ἡμᾶτα, οἱ κάρποι.

181. Οὐτε τόκοισιν] αἰτε γυναῖκες τῶν καμάτων ἐν τοῖς τόκοις ἢ ἀνέχουσι. Τατίσιν, ἢ περιγίγνεται τῶν πόνων. Τὸ δὲ ἀνέχουσιν, ἥτοι ἐλευθεροῦνται, καὶ αὐαῖς ἑαυτὰς ἔχουσιν, ἢ ἀγασσιν ἐκ μεταφορᾶς τῶν αὐαῖς πονούντων μόγις ἐν τῷ νήχεσθαι. Ἡ ἀνεσιν ἔχουσιν.

182. Ἰηῶν] ἥτοι τῶν μετ' ἐλπίδος γιγνομένων, ἢ τῶν λοιμικῶν ἰσθίος γὰρ ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὃν ἡ ἀγνία τῶν λοιμῶν ἀναφέρεται. ἡ ὅτι ἐπίσθημα κοινόν ἐστι καὶ Ἀρτέμιδος· αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀμῆσιν φανέας· οἱ δὲ ἀμῆσιν τῶν θρηνητικῶν.

183. Ἄλλον δ' ἂν ἄλλα] ἄλλον ἐπ' ἄλλω ἰδοὺς ἀποθνήσκοντα, ὡς θεοὺς ἐν τῇ πλῆθει ἄλλος ἐπ' ἄλλω πέτεται.

185. Καλῶς ἔχοντα ἔνκα τῆς πλῆθους, ἡγνὸν ἀκρυπύερρον.

186. Κρεῖσσον ἀμαιμακέτε πυρὸς] ἡ οἷον ὀξύτερον πυρὸς εἰς τὸ σπεύδειν εἰς ἄνδρα ἢ κρεῖσσον πυρὸς, ὡς μὴ καταλαμβάνειν τὸ πῦρ τὸ τῶν ἀποθησισμένων πλῆθος καὶ καίειν· καὶ γὰρ ἰσχυρὰ

Ὅρμενον ἅκτάν πρὸς ἐσπέρα
 Θεῶ, ὧν πόλις ἀνάριθμος
 Ὀλλυταί νηλέα δὲ γενέθλα
 Πρὸς πᾶν θανατηφόρον
 Κεῖται ἀνοίκως· ἐν δ' ἄλοχοι
 Πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες
 Ἄκτάν παρὰ βώμιον
 Ἀλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
 Ἰκτῆρες ἐπιζονάχουσι.

190

195

ὑπερβολὴ καὶ ἐπίτασις τῶ πάθος. Ἄλλως· ἐυ-
 τοπύτερον τῆς περισῶς μεγάλης φλογός, καὶ
 πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μήκος παραβαλεῖν.

187. Ὅρμενον] κινούμενον πρὸς τὴν παραλίαν
 τῇ ἐσπέρᾳ θεῶ, ἦγεν σκοτεινῶ περιφραστικῶς
 δὲ τὸ ἄν· πρὸς ὃν ἔλθον διὰ τῆς Ἀχερσίδος
 λίμνης κατὰρσσαι τὰς ψυχάς.

Ib. Ἐσπέρου θεῶ] τῷ αἵματι.

189. Νηλέα δὲ γενέθλα] νηλέα τὰ μὴ τυ-
 χούσα ἐλάς· τὸ αὐτὸ δὲ ἐστὶ τῷ ἀνοίκτωι, οὐκ
 ἦλέεν δὲ ἀλλήλας, ἵσως ὑπὸ τῆς συνθέσεως τῷ
 κακῷ, ἢ ὑπὸ φόβῳ καὶ προσδοκίᾳ τῶν ὁμοίων.

Ib. Νηλέα δὲ γενέθλα] κίτται δὲ πρὸς
 πᾶν θανατηφόρον ἀνοίκτως νηλέα καὶ ἀνελκῶς
 γενέθλα τὰτ' ἐστὶν, ἐκπίπτουσι τῶν γυναικῶν τῶν
 λυγρῶν τὰ ἐμῶν, πρὶν ἢ τυχεῖν τῆς προσ-
 ἰκομένης τῷ τοκετῷ κατῶ, ὑπὸ τῇ λοιμῇ
 φθορῇ.

Ἐν δὲ τέτοις τοῖς αἰσίοις γενή-
 μασιν, αἱ ἄλοχοι καὶ αἱ μητέρες αὐτῶν
 σὺν ταῖταις. Τέτο γὰρ ἐστὶ τὸ, καὶ αἱ πα-
 λαι μητέρες ἐπιζονάχουσι καὶ θρήνουσι, ἄλ-
 λοθεν ἄλλαι παρὰ τὴν βώμιον ἅκτῃ, ἦγεν
 παρὰ τοῖς ναοῖς ἐν θυαίᾳ, ἱκτῆρες καὶ πα-
 ρακλίστορες τῶν λυγρῶν πόνων. Τὰτ' ἐστὶν, αἱ
 μὲν ἄλοχοι διὰ τὰ αἵματι γενήματα ἱκταύου-
 σαι, δι' αὐτὰς δ' αἱ μητέρες αὐτῶν. Καλῶς
 δ' εἶπε τὸ βώμιον ἅκτῃ. Ὡς περ γὰρ τοῖς ἐν
 θαλάσῃ κινδυνεύουσιν αἱ ἄλλαι σωτήριον, ἔ-
 στω καὶ αὐταῖς οἱ βαοί. Ἐλπίδα γὰρ εὐ-
 νοῦσαι, ἀπαλλαγῆναι ἔχονταί. Πάσι δὲ, ὅς
 ἐστιν ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα ἐπ' ἀφίσει λοιμῆς
 φθόγγος, λάμπει, καὶ διὰ πυρὸς εἰς ὕψος
 αἵρεται ἔξ ὕμνων. Καὶ γῆρας καὶ βουζυγία

καὶ θρηνητικὴ, ὕμνος καὶ συμμετρίαι καὶ ὁμό-
 θρως, ὑπὲρ ὧν καὶ ὧν τίναται, τὰ παλαιὰ καὶ
 βοῶν, ὡς χρυσία θύγατρ' Διὸς Ἀθηνᾶ εὐώπαι
 καὶ εὐφραδύμοι, σέμνον ἡμῖν ἀλκὴν καὶ βοή-
 θειαν καὶ τὸν μακρὸν καὶ καυστικὸν Ἄρεα,
 ἦγεν τὸν λοιμὸν. Εἰκότως δὲ τὸν λοιμὸν Ἄρει
 παρὰκλίσαι, ὡς φθορᾶς αἵσιον, ὥς περ ἐκείνος·
 ὅς νῦν φλέγει καὶ καίει μὲ ἀχαικὸς ἀσπίδων
 ἦγεν δίχα ξιφῶν καὶ ἀσπίδων· τέτοις γὰρ ἔ-
 πέρχεται Ἄρει· φλέγει μὲ ἀνιμάζων καὶ ἐμ-
 πίπτων περιδόντος καὶ σφοδρῶς. Περιδόντων δὲ
 τέτοιον καλῶς, διὰ τὸ καὶ ἐν τέτῳ πολλὰς
 γενέσθαι, ὥς περ ἐν πολέμοις, βοῆς· ὅς νο-
 τίσει καὶ πολινδρωμῆσαι, καὶ ποιήσασθαι δρε-
 μημα καὶ πορείαν παλίσσυντον καὶ ὀπισθόμην-
 τον τῆς πορείας.

190. Πᾶν θανατηφόρον] Παρὰ τῇ γῇ τῇ
 θανατηρᾷ τῇ φθορῇ, ὅτι ὑπὸ τῆς γῆς μετα-
 λαμβάνουσι τῆς λοιμικῆς νόσου τὰ ζῶα.

191. Μὴ φρονηζομένη ὑπὸ τίνος ἐλευθερω-
 θήμην. Ἦγεν ἐπὶ τότεν δὲ, αἱ ἄλοχοι κιν-
 ται διανοήτι. Ἐπίπαππος δ' ἐπὶ τῷ πᾶσι
 πᾶσι· ἔτω καὶ ἐπιμήτηρ ἡ μάμμη.

193. Ἄκτῃ παρὰ βώμιον] ἀντὶ τῆ πα-
 ρακλίσαι, ὥς οἱ βαοί τῶν ναῶν εἰσὶν ἐκ
 τέτοιον ὅτι καὶ τέλει ἀπὸ θνησκόν. Ἄλ-
 λως· ἐπ' ἀκτὴν παρὰ βώμιον, ἐπὶ τὴν παρὰ
 τοῖς βαοῖς ἔξοχον.

194. Ἀλλοθεν ἄλλαι] ἦγεν ἀπ' ἄλλης μέ-
 ρους, ἄλλαι κίμναι διανοήτι.

195. Ἰκτῆρες, τυττίσις ἱκτιδῶς.

Ib. Ἐπιζονάχουσι] ἀπὸ τῆς ζονάχουσι, ἵνα
 τῶν χαλεπῶν πόνων.

196. Παιῶν

Παιὼν δὲ λάμπει, σονόεσσά τε γῆρυς
 Ὅμαυλος ὦν ὕπερ, ὦ χρυσέα
 Θύγατερ Διὸς εὐώπα, πέμψον
 Ἀλκάν, Ἀρεά τε τὸν μαλερόν,
 Ὃς νῦν ἀχάλκος ἀσπιδῶν
 Φλέγει με περιβόητος ἀνλῖαζων,
 Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι
 Πάτρας ἔπερον· εἴτ' ἐς μέγα
 Θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
 Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμον
 Θρηϊκίον κλύδωνα.

200

205

196. Παιὼν δὲ λάμπει] ἀντὶ τῷ ἀκμά-
 ζει λαμπρῶς τῇ φωνῇ· λέγεται πρὸς ἀποτρο-
 πὴν τῶν κακῶν.

Ib. Ὁ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνος περιφανὺς
 ὑμνῆται. Ἐπαινεῖται οἱ μὴ παθόντες, ἐξέταζον
 οἱ παθόντες. Ἀμα ὑπὸ πάντων ἀδομένη ὄξυ
 ἑρῶσα καὶ καθαρὸν εὐώπιδος πρὸς μὲν τὸ ἄρεα,
 τὸ ἀχάλκος· πρὸς δὲ τὸν μαλερόν, τὸ φλέγει.

197. Ὅμαυλος] ὁμάθης, ὁμόφρονος. Τῆτο
 δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἱμῷ δὲ πωάσαν· τε καὶ
 συναμάσαν.

Ib. Ὡς ὕπερ, ὦ χρυσία θύγατερ] πρὸς τὴν
 φήμην πάλιν φησὶ τῆς μεσότητος. Ἐλπίζει γὰρ
 ἐπὶ τῇ ἀγαθῇ τὸ μέγεθος ἀποδοῦναι· Χρυσία
 δὲ, τιμὴν φησὶ γὰρ ὅπως τιμᾶσθαι χρυσῶν.

199. Ἀρεά τε τὸν μαλερόν] ἀντὶ τῷ, τὸν
 καταμαραίνοντα. Τάττι δὲ τῆτο ἐπὶ τῷ
 λοιμῷ τῷ εἰκν ἀναρῶντος πολέμου. Ἀπὸ
 κοινῆ δὲ τὸ πέμψον.

200. Ὃς νῦν ἀχάλκος ἀσπιδῶν] ὁ χρω-
 μένος ὕπλοις φλέγει ἡμᾶς. Περιδόντος δὲ,
 περὶ ὃν ἕκαστος βοᾷ. Μετὰ βοῆς καὶ οἰμωγῆς
 ἐπιπῶν, αἷς ἐπὶ πολέμῳ πάλιν.

202. Νωτίσαι] ἀπειλάσαι. Ἀπὸ μεταφορᾶς
 τῶν τὰ νῶτα διδόντων ἐν ταῖς φυγαῖς. ἢ ὅπως,
 πέμψον ἀλλήν ὥστε παλινφρονῶντα αὐτὸν γε-
 νίσθαι, τὰ νῶτα τῇ πώλῃ δόντα. Ἀλίπτι δὲ
 τὸ δῆ.

203. Πάτρας ἔπερον] ἦτοι ἐπ' ἔρον. Ὁ
 ἐστὶν εἰς ἀνέμον. Ὅμαρος, "Εἰς ὄρος, ἢ εἰς
 "κύμα." ἢ ἄπερον, ἀπὸ τῶν ὄρων τῆς σῶ-
 λειας.

Ib. Πάτρας ἔπερον] ἦγον ἐπὶ τῶν ὄρων ἐλθόν-
 τα τῆς Ἀμφιτρίτης· ἢ ἔπερον, ἦγον ἐπαρήσαντα
 καὶ ἐρμήσαντα, εἴτ' εἰς τὸν μέγα Θάλαμον
 καὶ οἶκον τῆς Ἀμφιτρίτης, ἦγον τὸν Ὀκεανόν,
 εἴτ' εἰς τὸν Θρηϊκίον κλύδωνα, τὸν ἀπόξενον ὄρ-
 μον. Ἰστέον δ' ὅτι ἐν τῇ ἀρχῇ τῷ Εὐζέην
 ὁ Θρηϊκίος ἐστὶ Βίσπορος. Καλεῖται δ' Εὐ-
 ζέης κατ' εὐρημισμὸν. Ὀλοῖ δὲ καὶ ἔτος,
 ἀπόξενον ὄρμον ἐπὶ τῶν πολλῶν γὰρ φθορῶν τοῖς
 ἐκπλείουσιν αἵτιος· φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος, "Ἐχ-
 "θρόζεις ναύτησι, μητριά νεῶν." Ἐάν τι
 γὰρ κακὸν ἀφ' ἡ νύξ ἐν τῷ τέλει, τῷτ' ἐφ' ἡμέ-
 ραν ἔρχεται· τὸν καὶ ὄλινα λοιμὸν φθίσον
 καὶ ἀφάνισον ὑπὸ τῷ σὺ κεραυνῷ, ὃ Ζεὺς ὁ
 νέμεν καὶ ἀρχὸν καὶ διαζῶν ἐν κράτει καὶ
 ἐξουσίᾳ τῶν τυφλῶν καὶ καυσικῶν ἀστράτων.

Ib. Εἴτ' ἐς μέγα] κατὰ τῷ βυθῷ. τῆτο
 γὰρ ἐστὶ Θάλαμος Ἀμφιτρίτης. ἦγον ἔθρα αἱ
 συμπληγάδες πύτραι εἰσίν.

205. Εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον] ἵσως τὸν ἀλμυ-
 ροσθῶν φησὶ, περὶ ὃν ἰσορῆται πολλὰ ναυάγια
 γίνεσθαι· ὥστε μὴ μόνον ἐξ ἀπάσης γῆς ἐξε-
 λλάσθαι, ἀλλὰ μὲν ἐν κοινῇ θαλάσῃ εἶ-
 ναι. Ἀπόξενον δὲ, δυσχερῆμον.

207. Τίλη

Τέλει γὰρ εἴ τι νύξ ἄφῃ,
 Τῷτ' ἐπ' ἡμαρ ἔρχεται.
 Τὸν, ὦ πυρφόρων ἀσραπαῶν
 Κράτῃ νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
 Ὑπὸ σῶ φθίσσον κεραυνῶ.
 Λύκει' ἀναξ, τά τε σά χρυσοσρόφων
 Ἀπ' αἰκύλων βέλεα θέλοιμ' ἄν
 Ἀδάμας' ἐνδατεῖσθαι,
 Ἀρωγὰ προσταθένῃα,
 Τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος
 Αἰγλας, ξύν αἷς Λύκει' ὄρεα
 Διαιΐσσει· τὸν χρυσομίτραν
 Τὲ κικλήσκω, τᾶςδ' ἐπώνυμον

210

215

207. Τίμῃ γὰρ εἴ τι] ἀλλ' τῇ εἴτι ἡ νύξ ἀφῆθ' ὡς καταλείπεται, τὸτο ἐν ἡμέρᾳ ἀναιρείται. βέλεα δὲ λέγειν ὅτι τὰ κακὰ ἀδελφίαν ἔχουσιν. εἰ γὰρ τι ἡ νύξ ἀφῆ ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τῆς ἀδελφείας, μὴ φθάσασα αὐτὸ ἀπολείπει, τὸτο μὲθ' ἡμέραν ἀνέσπασαι.

209. Τὸν, ὦ πυρφόρων] τὸν αἰὲν τῷ ἐν. Τὸν μαρτυρικὸν ἄμα κεραυνώσον, ὦ Ζεῦ. Ἀλλὰ οὐκ ὦ νέμων (ἦσαν διοικῶν) τὰ κράτη τῶν πυρφόρων ἀσραπαῶν. ἡ ὅπως ὦ νέμων τῷ κράτει τῷ σῶ καὶ διὰ τῆς σῆς ἰσχύος τὴν πυρφόρον ἀσραπὴν.

209, 210. ὦ νέμων] ἦρουν ὡ διοικῶν τὰ κράτη τῶν πυρφόρων ἀσραπαῶν. ἡ ὅπως ὦ νέμων τῷ κράτει τῷ σῶ, ἦρουν διὰ τῆς σῆς ἰσχύος, τὴν πυρφόρον ἀσραπὴν.

211. Φθεῖρον ὑποθεῖς τῷ σῶ κεραυνῷ, ἦρουν κεραυνώσον αὐτὸν, καὶ κατ' αὐτὸ βαλὼν τὸν σὸν κεραυνόν.

212. Λύκει' ἀναξ] θέλοιμ' ἄν ἐνδατεῖσθαι καὶ ἡμεῖς σθαι κατὰ τὸ λαμβάνειν, ἀπὸ τῶν χρυσοσρόφων αἰκύλων καὶ τόξων, καὶ τὰ σὰ ἀδάμαστα καὶ αἰδία βέλη, προσταθένῃα ἀρωγὰ. Τὸτ' ἐστὶ πρὸς αὐτὸν συμφθίνειν εἰς ἐμὴν βοήθειαν, καὶ τὰς πυρφόρους καὶ κικλήσκεις αἰγλας

τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτοι τὰ βέλη, σὺν αἷς διαιΐσσει καὶ διέρχεται τὰ ὄρη Λύκεια, ἦσαν ἐνθα οἱ Λύκοι διατρέψουσιν κυνηγετικῇ γὰρ ἡ θύς. Καὶ κικλήσκω καὶ ἐπικαλέσμαι τὸν Βάκχον καὶ Διόνυσον τὸν ἐπώνυμον τῆςδε τῆς γῆς, τὸν Εὐδίων τὸν χρυσομίτραν, καὶ τὴν χρυσὴν περικεφαλαίαν ἔχοντα, τὸν οἶνον, καὶ τὸν καμαστικόν, τὸν μονόσολον, τὸν μόνον μετὰ τῶν μαρινάδων πορευόμενον, πηλασθῆναι καὶ πηλοποιεῖν αἰγλαῶπι καὶ καυσικῇ, ἐπὶ τὸν θεόν, ἦρουν τὸν λαμὸν τὸν ἀπύτιμον ἐν θεοῖς, ἦρουν ἐν μόνον ἐκ θεῶν ἑδὲς τῶν θεῶν, ἑδὲς τῶν ἀνθρώπων ἐπίμνησι. καλῶς δ' εἶπε τὸ ἐπώνυμον, ἥτοι Θεσαῖον ἐκ Θεῶν γὰρ ὁ Διόνυσος. εἰκότως δὲ καὶ τὰ σῆς Ἀρτέμιδος τόξα αἰγλας καλεῖ. ἀλληγορεῖται γὰρ αὕτη πρὸς τὴν σιλήνην. Πυρφόρος δὲ, ἡ διὰ τὸ δίκην πυρὸς τοῖς δεχομένοις τὰ βέλη τυλχάνων, ἡ διότι χρυσὰ ἦν.

214. Εἰδαπύσθαι] ἐν μυστικῷ διδόναι καὶ διατρέχειν. Μυστικὰ δὲ ἀπὸ τῶν διασημομένων.

218. Τὸν χρυσομίτραν] τὸν Θεσαῖον Διόνυσον, τὸν ταῖς Βακχίαις συνεκιδύοντα.

220. Τὸν

Γᾶς οἶνοπα Βάκχον Εὐΐον,

220

Μαινάδων μονόσολον,

Πελασθῆναι φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκα

Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

I A M B O I.

ΟΙΔ. Αἰτεῖς ἄδ' αἰτεῖς, τὰμ' ἐὰν θέλης ἔπη

Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ δ' ὑπηρετεῖν,

225

Ἄλκην λάβοις ἂν κἀνακῆφισιν κακῶν.

Ἄ γὰρ ξένος μὲν τῷ λόγῳ τῷδ' ἔξερω,

Ξένος δὲ τῷπραχθέντος· εἰ γὰρ ἂν μακρὰν

Ἰχνευον αὐτὸς, μὴ ἐκ ἔχων τὴ σύμβολον·

Νῦν δ' (ὑςρος γὰρ ἄσος εἰς ἄσος τελεῶ)

230

220. Τὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῶν Θηβαίων καλέμενον. Τὸν μόνον — τὸν συμπορευόμενον ταῖς μαινάσιν, διότι ἔχει λαμπρὰν ὄψιν.

221. Μονόσολον] γράφεται ἑμίσολον.

223. Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον θεόν] λέγει τὸν λαίμον, τὸν μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς τῶν θεῶν· θεῶν γὰρ ἐστὶ τὸ εὐργιῶν τὸς ἀνθρώπους.

224. Αἰτεῖς] ὧν δ' αἰτεῖς.

225. Ὑπηρετεῖν] ἐπαρκεῖν καὶ συμπράττειν.

226. Ἄλκην λάβοις ἂν κἀνακῆφισιν κακῶν] ἐὰν θέλῃς τὰ ἑμὰ ἔπη δέχεσθαι, ἃ δὲ ἔπη ἔξερω ξένος ὧν καὶ τῷ πράγματι καὶ τῷ λόγῳ· οἶον, ὅτι ἀκκοῶς πρότερον περὶ τῷ φόνῳ τῷ λαῖν, ἢ δὲ μὴν καδ' ὃν χρόνον ἐπάρχηται ὁ φόνος παρὰν.

Ib. Ἐλευθερίαν τῷ βάρει τῶν κακῶν.

227. Τῷ λόγῳ] τῷ λεχθέντος ὑπὸ Ἀπύλλαντος.

Ib. Οὐκ ἐπαρκεῖς ζητῇ τὸν λόγον τῶτον τὸν περὶ τῷ φόνῳ· ἐκ ἐπαρκεῖς ζητῇ τὸ πρᾶγμα· ξένος τῷ λόγῳ, ἐπὶ ὅτι ἐστὶ μοι συγγενής, καὶ ξένος τῷ πράγματι· ἢ γὰρ ἐγὼ εὐπράχτα τὸν φόνον.

228. Τῷπραχθέντος] ἐδέχθη ἐστίν, ἀντὶ

VOL. II.

ΟΙΔΙΠ. ΤΥΡ.

τῷ τῆς πράξεως. Τὸ δὲ, ἢ γὰρ ἂν μακρὰν, κατασκευὴ ἐστὶ πρὸς τὸ, τὰμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη κλύων δέχεσθαι, καὶ τὰ ἔξερω. Οὐκ ἀληθῶς δὲ τὸτο λέγει, ἀλλ' ὅτι ἐντιθέται ἀπατᾶ τὸν ποιητήν καὶ ἀκρίβειαν ἐμολογεῖται τὴν πράξιν.

230. Νῦν δ' (ὑςρος γὰρ ἄσος —) μεταφέρει ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ξένων τελεῖσθαι τῇ μετοικίᾳ.

Ib. Εἰς ἄσος τελεῶ] ἀπὸ τῆς πολιτογραφουμένης, καὶ ἀρτί αὐτὸς ἐνομισθῆναι ξένος ὧν, καὶ ἐβασίλευσα. Ἄλλως· νῦν δὲ εἰς ἄσος τελεῶ· δόκων γὰρ εἶναι ξένος, τῆς βασιλείας τετύχηκα. Ἐπεὶ δὲ (φρσι) συντελεῶ εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ μέλει μοι τῶν κοινῶν, ταῦτα ὑμῖν προφανῶ. Μισθῆται δὲ ἀπὸ τῶν συντελεσάντων ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ τὴν ἰδίαν δύναμιν εἰς τὸ κοινὸν φερόντων.

Ib. Εἰς ἄσος τελεῶ] εὔρηται καὶ τελεῶ καὶ τελεῶν· καὶ τὸ μὲν τελεῶ διὰ μέσην ἡμέραν. Εἰ δὲ τελεῶν γράφει, τὸ μὲν νῦν δὲ, ἐκ ἀποδόσεως, πρὸς δὲ τὸ τελεῶν ἀπαντα τὸν ἔξῃς λόγον συνάφει. Καὶ γὰρ ὁμοίον, ὡς παρὼν ἔφαμεν, τῷ, Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίας ὅτι ἔστ' ἔχθρος ἡμῶν.

E

231. Νῦν

Ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
 Ὅστις ποθ' ὑμῶν Λαῖον τὸν Λαεδάκῃ
 Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
 Τῷτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί.
 Κεῖ μὲν φοβεῖται τῷπικλήμ', ὑπεξελὼν 235
 Αὐτὸς καθ' αὐτῆ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 Ἄσεργές ἐδὲν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
 Εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
 Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 Κέρδος τελεῶ γῶ, χ' ἡ χάρις προσκείσεται. 240
 Εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλος
 Δείσας ἀπώσῃ τῷπος ἢ χ' αὐτῆ τόδε,
 Ἄ κ' τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμῷ.
 Τὸν ἀνδρ' ἀπαυδῶ τῷτον, ὅς τις ἐσι γῆς
 Τῆςδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω, 245

231. Νῦν ἐκ ἔσω ποιεῖ δεικνύσι, ἀλλὰ προφωνῶ, ἦν προαγγέλλω ὑμῖν πᾶσι τοῖς Καδμείοις ὕστερος γὰρ αὐτὸς ἀεὶς εἰς ἀεὶς τελεῶ τάδε· τελεῖ εἰς τῆς Ἑλληνικῆς ἡρουν Ἑλλην ὑπάρχει· καὶ τελεῖ εἰς τῆς ἀεὶς, ἦτοι ἀεὶς ὑπάρχει, ὕστερος δὲ, διότι εἰς δοκεῖ ξένος εἶναι, ἐπολιτογραφῆσαι. Ὅπως μέλλω ἐρεῖν.

232. Τὸ ὅστις αἰ ποτε γενικῇ ὅστις τῶν ἀνθρώπων.

234. Πάντα σημαίνειν ἐμοί] τὰ παρὰ τὴν βίαν δεικνύσι.

235. Καὶ μὲν φοβεῖται] καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἴη παρὰ τῆς, καὶ φοβεῖται λέγειν αὐτὸς καθ' αὐτῆ, τὸν φόβον ὑπεξελὼν λέγει· ἐδὲν γὰρ δεινὸν πείσεται, εἰ μὴ ὅτι τῆς γῆς ἀπαλλοτρίωται. Εἰ δὲ ξένος τις οἶδεν τὸν φονέα, μνησάτω. Καὶ ἐνθὺς μὲν παρέξω κέρδος, καὶ εἰς αἰὶ χάριν ἔχω. Παύλαχθον ἐν προτροπῇ τῆς μνησούσας.

Ib. Ὑπεξελὼν] ἀντὶ τῶ ἐξελὼν, ἐκβαλὼν τὸν φόβον δεικνύσι. Τὸ ἔγκλημα, ἡρουν τὸν φόβον φέρον, ὅτινα ἔχω ἐπὶ τῷ ἀμαρτήματι.

Τὴν κατηγορίαν καὶ τὸ ἔγκλημα ἔγω καὶ ἐπι-καλῶ τὸ ἔγκλημα. Ἡρουν φοβεῖται τὸ ἔγκλημα ὡς μέγα, ἐκβαλὼν τὸν φόβον λέγει, αὐτὸς καθ' αὐτῆ. Ἡρουν κατηγορεῖται αὐτῆ· καὶ εἰ πᾶσι ἀνθρώποις ἄλλο βαρὺ ἐπαχθὲς, ἢ τὸ ἀποδημῆσαι τῆς πατρίδος, εἰς ἄλλην γῆν.

239. Αὐτόχειρα] Τὸν αὐτοκτονὲν τῷ φόβῳ κα-ταχρηστικῶς τὸν φονέα· αὐτόχειρ δὲ ὁ οἰκείας χειρὶ τῆρρον χρησάμενος.

240. Κέρδος τελεῶ] ἡρουν πρὸς τὸ, χάριν αὐτῷ ἔχων μὲ, καὶ πλεονέκτημα ἔχει διαρκὲς τῷ μνησάμεν.

Ib. Προστίθεται ἐπὶ προσθήκης καὶ ἄλλο προσκείσεται.

Ib. Προκείσεται ἐπὶ προσλήματος ἐπὶ ἀνί-ων, καὶ ἐπὶ νεκρῶν. Ἐφύλαξε μὲν τὸ προσκείσεται ἡλλαξε δὲ τὸν ἀνιόν. Τὸν λόγον ἐν προστάσει.

243. Ἄ κ' τῶνδε] οἶον ἀπ' αὐτῶν ἀναγκασ-θῆς τῶν πραγμάτων.

244. Τὸν ἀνδρ' ἀπαυδῶ] πολλὸν ἔλεον ἐρ-γάζεται ὁ λόγος, ὅτι κατηγορεῖ αὐτῷ ἀγνοῶν. Περίτερον δὲ τὰ φιλόφροντα εἰρηκῶς, τελευ-ταῖα ἐπὶ τῆς τὰ σκληρότερα.

Μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε πρὸς φωνεῖν τινά,
 Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θυμάσι
 Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν
 Ὡθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὥς μιάσματος
 Τῷδ' ἡμῖν ὄντος ὥς τὸ Πυθικὸν θεῷ
 250 Μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
 Ἐγὼ μὲν ἔν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
 Τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
 Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
 255 Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.
 Ἐπεύχομαι δ' οἴκοισιν εἰ ξυνέσιος
 Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμῷ συνειδότος,
 Παθεῖν ἅπερ τοῖςδ' ἀρτίως ἡρασάμην.
 Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπῃω τελεῖν,
 260 Ὑπέρ τ' ἐμαυτῷ, τῷ θεῷ τε, τῇσδε τε

248. Χέρνιβας] θυσίας χέρνιβ' δὲ τὸ προκαθάρσιον ὡς περ ὁ ξυγγραφεὺς τὰς πρὸ τῆς τεινίσματος χέρνιβας· χερνίβει, τὸ τὰς χύρας ἀποκρίνειν ὕδατι.

249. Ὡς μιάσματος] δῖον εἰπὼν ὡς ὅλος μιάσμα, πρὸς τὸ τῷδ' ἐποίησε μιάσματος.

250. Πλαγισμὸς, σχῆμα καινοπρεπείας. Τῷ Πυθίᾳ τὸ κλητικὸν ἀντὶ γενικῆς τῷ προστάξαντι ζητεῖν τὸν φονέα.

252. Τῷ τε δαίμονι] τῷ ταῦτα μαντεύσασθαι Ἀπόλλωνι.

254. Κατεύχομαι] καταρῶμαι τὸν φονέα.

256. Ἄμοιρον] ἦτοι κακόμοιρον ἢ μηδένος τῶν νομισμένων μετιληρότατον, ἀλλ' ἀταφον ἐκδηλῆσαι. Ἀποῶν δὲ ἐπαρτάς ἐαυτῷ εἰ ξυνοῖε τὸν φονέα, δῖς. Καὶ περιπαθεῖτορος γίγνεται ὁ λόγος.

257. Ἐπιύχομαι] ἐπὶ εὐχῆς ἀπιύχομαι δὲ τὸ ἀπαγορεύω· κατεύχομαι δὲ, τὸ καταρῶμαι. Ἐστὶ δὲ καὶ ἐπὶ καλῇ καὶ εὐχῆς. Ἀριστοφάνης "Ὅσα δὲ γενεθλίοις θεοῖς κατηύχ-

ται." Ἡ κατὰ ἱσταῦθα ἀρχή, ἀπὸ τῶ λῖαν. Κατατρέφει τὴν ζωὴν.

260. Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω] ἱνὸρκαε ἐντέλλομαι τὸ ἀγγεῖλαι τὸν φονέα, ἢ ἀπαθεῖσθαι τῶν οἰκῶν καὶ τῶν θυσιῶν. Πρὸς τὸ Ἐγὼ μὲν τοιόσδε, ἀποδίδεται τὸ ὑμῖν δέ.

Ib. Τελῶ τὸ ἀργύριον· τιλῶ τὴν χάριν ὡς ἀρτίως· ἴων. Τελῶ εἰς τὰς Ἑλλήνας. Ἦσαν Ἕλλην εἰμί. Τελῶ καὶ τὸ πρῶτον ὁ κριττον, μετὰ τῆς ἐκ, ἔχουν ἐπιτελῶ.

261. Ὑπέρ τ' ἐμαυτῷ] ἐπισκήπτω ταῦτα ἐπὶ εὐρημένα τῷ φονέας καὶ δίκην δεδρακότος, ἀπαλλάσσεται μὲν φροντίδος ἀσφαλείσσαν δὲ αὐτῷ καὶ τὰ πράγματα ἔχει, τῆς κατὰ τῶν βασιλείων τόλμης ὑπερλαμάνης, τῷ τὸν ἀπαῖς τετολημμένῳ νικολάσθαι.

Ib. Τῷ θεῷ τῷ τῷ Ἀπόλλωνι.

Ib. Ὑπὲρ ἐαυτοῦ λέγει ταῦτα ἐπισκήπτων ἐπὶ εὐρημένα τῷ φονέας καὶ δίκην δεδρακότος, ἀπαλλάσσεται μὲν φροντίδος· ἀσφαλείσσαν δὲ

Γῆς, ὧδ' ἀκάρπως καθέως ἐφθαρμένης.
 Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
 Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν ἔτως ἔαν,
 Ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὁλωλότες,
 Ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ,
 Ἐχων μὲν ἀρχαῖς, ὥς ἐκεῖνος εἶχε πρῖν,
 Ἐχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,
 Κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
 Μὴ δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
 Νῦν δ' ἐς τὰ κείνῃ κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη.
 Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τὰδ' ὥσπερ εἰ τοῦμ' πατὴρ
 Ὑπερμαχῆμαι, καὶ πᾶντ' ἀφίξομαι
 Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τῷ φόνει λαβεῖν,
 Τῷ Λαδδακείῳ παιδί, Πολυδώρῳ τε, καὶ

265

270

275

αὐτῷ καὶ τὰ πρᾶγματα ἔξει τῆς κατὰ τῶν βασιλείων πόλεως ὑπερμαχέμενος τῷ, τὸν ἀπαξ τιτολημνέτα κικυλεύσθαι. Μὴ παρὰ τίνος τῶν θεῶν εὐρισκόσης βοήθειαν ἢ τῇ αἰτίᾳ.

263. Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν] καὶ γὰρ εἰ μὴ ἦν ὅπως τὸ ἄγος ὑπὸ θεῶν ἐλαυνόμενον, καὶ οἷον πολυπραγμονούμενον, ὑμᾶς ἔδει κινεμένους εἰκοθεν, καὶ μὴ ἀναμείναντας τὴν ἐκ θεῶν πρᾶξιν ἀναζητεῖν.

1b. Γὰρ ἦν] τὸ γὰρ πρὸς τὸ εἰς συναπτόν, εἰ καὶ τὸ εἰ διὰ μίσεος ἢ βίᾳ τῇ μέτρῃ τεθῆναι ἠναγκασεν.

1b. Οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον] ἦν τὸ ζητεῖν τὸν φόνει ὑπὸ τῷ θεῷ κικυλεύμενον· νῦν δὲ δικαίον ἐστὶ τὸ πρᾶγμα ἐπιζητεῖν. Καὶ ὁ θεὸς κινεῖ καὶ ἐγὼ ἐπιτεταῖ.

Εἰς ἦν ἔσπερος καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐγώ.

269. Κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν] κοινὰ ἀδελφὰ τοῖς ἐξ ἡμῶν οἷον, καὶ ἡμῖν ἂν ἐγένετο, εἰ ἦν τέκετα τῷ λαῷ γαμήματα.

1b. Εἰ κείνῳ γένος] τὸ ἐκεῖνῳ καὶ τὸ γένος πρὸς τὸ κοινῶν τε παίδων συναπτόν· τὸ δὲ κοῖν' ἄν, πρὸς τὸ ἦν ἂν ἐκπεφυκότα· τὸ δὲ εἰ, πρὸς τὸ μὴ δυστύχησαι, ὥστε, ἔχων γέ-

νος παίδων κοινῶν ἐκεῖνῳ, κοινὰ ἂν ἦν τὰ τέκετα ἐκπεφυκότα ἐκεῖνῳ, εἰ μὴ ἰδυστύχησαι καὶ ἀπίθανῳ ἀπαρῶσι δ' ἰσταῖθα πῶς λέγει κοινὰ. Εἰ γὰρ ἔξῃ ὁ λαῖος, μόνος ἂν εἶχεν Ἰοκάστην, καὶ εἴς τιν' αὐτῷ ἐκοινῶναι τῆς τῶν τέκνων σποράς. Καὶ φαιμέν, ὥς τὸ μὲν ἀληθὲς ἔσται ἀπαιτῶν· λέγει δὲ νῦν Οἰδίπους τὰ κοινὰ, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἐκεῖνῳ γυναῖκα εἶχεν. Ἐστὶ δ' ὥσπερ παρακινδυνυμένον, καὶ ἡ κατὰ τὴν πρῆπταν ἀκολογίαν. Διὸς δ' εἰπεῖν, κοινὰ γὰρ ἂν ἦν, ἀσυνδέτως εἶπε, κοινὰ ἂν ἦν.

270. Μὴ δυστύχησιν] ὥστε μὴ παιδοποιήσασθαι.

271. Τὸ κρᾶτ' τὴν κεφαλὴν· εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκεῖνῳ, ἦν τῇ γένει ἐνήλατο ἡ τύχη· ἀντὶ τῇ ἰδυστύχησαι τὸ γένος.

272. Ἀνθ' ὧν ἐγώ] αἱ τοιαῦται ἔννοιαι ἐκ ἔχονται μὲν τῷ σημνῷ, κινητικαὶ δὲ εἰς τῷ θεάτρῳ. Αἷς καὶ πικροτάτῃ Εὐριπίδους· ὁ δὲ Σοφοκλῆς πρὸς βραχὺ μὲν αὐτῶν ἀπλεται, πρὸς τὸ κινῆσαι τὸ θεάτρον.

274. Τὸν αὐτόχειρα] τὸν αὐτὸν τὸν ταῖς οἰκίαις χερσὶν ἐργασάμενον τὸν φόνον.

275. Τῷ Λαδδακείῳ] Ἀθήνῳ, Κάδμῳ, Πολυδώρῳ,

Τῷ πρόσθε Κάδμυ, τῷ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν, εὐχομαι θεὸς,
Μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινα,
Μήτ' ἐν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, καὶ τι τῷδ' ἐχθίονι.

280

Ἵμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
Τὰδ' ἔς' ἀρέσκονθ', ἢ τε σύμμαχος Δίκη,
Χ' οἱ πάντες εὖ ζυνεῖεν εἰσαεῖ θεοί.

ΧΟΡ. Ὡςπέρ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὦδ', ἀνάξ, ἐρῶ.
Οὐτ' ἐκλانون γὰρ, ἔτε τὸν κλονόντ' ἐχω
Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα, τῷ πέμψαντος ἦν.
Φοῖβε τόδ' εἰπεῖν, ὅσις εἰργασαί ποτε.

285

ΟΙΔ. Δίκαι' ἐλέξας· “ ἀλλ' ἀναγκάσαι θεὸς,

Πολύδαρος, Λάδδακος, Λαῖος, Οἰδίπυς, Πολυμήκης καὶ Ἐπικλῆς.

Ib. Ἀγήνωρ τὸν Κάδμον. Οὗτος τὸν Πολύδαρον. Οὗτος τὸν Λάδδακον. Οὗτος τὸν Λαῖον. Οὗτος τὸν Οἰδίποδα κατὰ ἀναποδισμόν.

277. Εὐχομαι] τινὲς μὴ δυνάμει τις θεὸς συντάξαι, θεοὶ γράψαι πρὸς τὸ εὐχομαι. Τὸ δὲ ἐστὶ τοῖτον, καὶ τοῖς μὴ δρῶσι ταῦθ' ἂ εἴρηκα, λέγω τὸ μήτ' εἰσεδέχεσθαι, καὶ τὰ ἔξω, εὐχομαι μήτ' ἀνίνα καὶ ἀναπέμπειν τις θεὸς αὐτοῖς γῆν τιν' ἄροτον καὶ ἡροτριασμένην. Τῷτ' ἐστὶ μὴ εὐδύν τις θεὸς τὰ σπέρματα αὐτοῖς. Διόν δ' ἔσται εἰπεῖν, μὴ ἀνίνα τις θεὸς αὐτοῖς ἐκ γῆς ἡροτριασμένους σπέρματα, γῆν ἄροτον εἰπεῖν ἐπιδύπειν ἢ ἡροτριασμένη γῆ δεχομένη τὰ σπέρματ' ἀνίσι. Τὸ δὲ τινὰ διὰ τῷτο εἰπεῖν ἵνα διέξῃ ὡς ἐ' μόνον ταύτην τὴν γῆν λέγει, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἢν ἀν οἰκοῖεν.

Ib. Καὶ τοῖς μὴ πράττειν ταῦτα, ἤρουν τοῖς μὴ ὑπερμαχομένοις καὶ ζητῶσι τὸν φόντα.

Ib. Τοῖς μὴ δρῶσιν] τοῖς μὴ δεικνύσασί μοι τὸν φόντα.

278. Ἄροτον] ταῖσι καρπόν.

Ib. Ἄροτος ὁ τὰ καιρὸς ὅτε ἀροτριάσιν.

279. Μῆτε σπῆρον τινα αὖτις αὐτοῖς τὴν γῆν, μῆτε τὰς παῖδας τῶν γυναικῶν αὖτις τὴν γῆν δηλονότι. Καὶ ἐξὶ ταύτης τύχη μάλλον μεμισνημένη. Ἦγεν τοῖς ἀποδεχομένοις τὰς ἡμετέρας λόγους.

284. Ὡδ' ἀνάξ ἐρῶ] ἔσται ἐρῶ καὶ αὐτὸς ἐπομνύμενος καὶ κατὰ τὰς ἀφ' ἐπαρρώμενος, μῆτε δρᾶσαι τὸν φόνον, μῆτε τὰς δρᾶσαντας ἐπίσασθαι.

Ib. Καθὰ μὲν ἐν κατάραις ἐκράτησας, ἔσται ἐρῶ ἐν ταῖς αὐταῖς κατάραις. Ἦγεν ἐπὶ τῷ ἀρᾷ ἢ κατηράσω ἑμοὶ ἐπ' αὐτῇ λέξω καλῶ. Μετὰ θάρσους λαμβάνω τὴν κατάραν, ὅτι ἐκ οἶδα τίς ἐστιν ὁ φόνος τῷ Λαίῳ. Τὸ δὲ ζήτημα τόδε, πῶς πέμψαντος ἦν Φοῖβε. Ἦγεν τὴν δύναμειν ἦν τῷ Φοίβῳ εἰπεῖν. Λέγω ὅσις εἰργασαί ποτε τὸν φόνον δηλονότι.

286. Τὸ δὲ ζήτημα,] ἀπορῶν ὁ χορὸς ἐπὶ τὸ θεῖον πάλιν ἀνατρέχει.

Ib. Τὸ δὲ——] τὸ τόδε, ἢ πρὸς τὸ ζήτημα συναπτεῖν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ὅσις ἔσται, τῷ δὲ πέμψαντος Φοίβε τὸ ζήτημα τὸ περὶ τὸ φόνον ἦν εἰπεῖν τόδε, ὅσις ἄρα εἰργασαί τὸν φόνον.

288. Δίκαι' ἐλέξας] ταῦτο φησὶν ἵνα μὴ πάλιν πέμψωσιν εἰς θεόν, καὶ γέννηται δικτηθῇ ἐν τῷ δράματι ὅπῃ ὑπόψυχρον.

Ib. Ἀναγ-

“Ἄν μὴ θέλωσιν, εὐδὲ εἷς δύναιτ' ἀνὴρ.”

ΧΟΡ. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἅ μοι δοκεῖ. 290

ΟΙΔ. Εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῆς τὸ μὴ εἰ φράσαι.

ΧΟΡ. Ἄνακτ' ἀνακτὶ ταῦθ' ὀρῶντ' ἐπίσαμαι

Μάλισα Φοίβῳ Τειρεσίαν παρ' εἰ τις ἂν
Σκοπῶν τὰδ', ὧ νᾶξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.

ΟΙΔ. Ἄλλ' ἔκ ἐν ἀργοῖς εὐδὲ τῆτ' ἐπραξάμην 295

Ἐπεμψα γὰρ Κρέοντος εἰπόντος, διπλῆς
Πομπῆς· πάλαι δὲ μὴ παρῶν, θαυμάζεται.

ΧΟΡ. Καὶ μὴν τὰ γ' ἄλλα κωφὰ παλαί' ἔπη.

ΟΙΔ. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.

ΧΟΡ. Θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινων ὁδοιπόρων. 300

ΟΙΔ. Ἦκεσα καὶ γὰρ τόνδ' ἰδόντ' εὐδεις ὄρα.

ΧΟΡ. Ἄλλ' εἴτι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,

Ib. Ἀναγκαῖαι θεῖς] ὁ γὰρ Ἀπόλλων εἰ
ἐβόλειτο, αὐτὴν ἂν ἐβόλε τὸν φοῖβα, καὶ εἰ
ζητοῖν ἡμᾶς τῶτον εἶα.

290. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ'] πρῶτον καὶ ἐξ-
αίρετον ἢ ἐρωτᾶν Ἀπόλλωνα περὶ τῶν πα-
ρόντων ἐπὶ δ' ὡς αὐτὸς φῆς, ἔχ' οὖν τε, τὰ
δευτέρα ἐκ τῶνδ' ἅ μοι δοκεῖ, λέγοιμ' ἂν
τῆτ' ἐστίν, ὅπως εἰς βοήθειαν λόγων, τὰ δι-
τιρεῖα Ἀπόλλωνος, ἔχειν μοι φαίνεται, φράσω.

291. Μὴ εἰ φράσαι] συνήσεις.

292. Ἄνακτ' ἀνακτὶ] ἀποκλειομένη τῷ
πέμψαν εἰς θεόν, καταφεύγων εἰς τὴν ὁμοίαν
μαντικὴν. Τῷ αὐτῷ δὲ ὀνόματι προσαγορεύει
τὸν Τειρεσίαν ὧ καὶ τὸν θεόν, καὶ τὰ αὐτὰ
ἔργα ἐκεῖνον φησὶν. Ἄλλως· ἀνακτὰ λέγει τὸν
Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Τειρεσίαν, τὸν μὲν, ὡς φύσει
ἀνάσσοντα, τὸν δὲ Τειρεσίαν, ὡς ὑπὸ τῶν ἀν-
θρώπων ἔτι τιμώμενον διὰ τὸ κράτος τῆς
μαντικῆς.

295. Ἄλλ' ἔκ ἐν ἀργοῖς] καθύψθε τὸ κη-
δεμονικὸν τῷ ἥθει διτήρησι· τὸ μὲν ἐν δι-
πλῆς πομπῆς, τῆς σπευδῆς ἐστὶ τεκμήριον·
τὸ δὲ, Κρέοντος εἰπόντος, πιθανὸν εἰς τὰ ἐξῆς,
ἵνα ἡ ὑπόνοια αὐτῷ πᾶσις ἔχει, τὸ πεπαισ-
μένον ὑπὸ τῷ Κρέοντι τὸν Τειρεσίαν μαν-

τικῆσθαι κατὰ τῷ Οἰδίπῳ τὰ ψευδῆ.

Ib. Ἀπὸ τῆς ἐνέργειας τῷ Φοίβῳ τὸ ὄνυμα
ἀντὶ ἐπιρρήματος ἐκ ἀρχῆς. Ὡς περ τὸ ἐνεν-
ησάμην παρὰ Συνεσίῳ ἀντὶ τῷ ἐγέννησα· καὶ
τὸ διωκησάμην ἀντὶ τῷ διώκησα. καὶ τὸ ἐ-
θαυμασάμην ἀντὶ τῷ θαύμασα. Οὕτω καὶ
τὸ ἐπραξάμην ἀντὶ τῷ ἐπραξα. Τῇ μὲν φωνῇ
παθητικά· τῇ δὲ σημασίᾳ ἐνεργήτικα. Πομ-
πὸς, ὁ προπομπὸς, καὶ πομπὸς ὁ ἀποστολὴς
πρὸς τίνα μαντείαν. Διὰ δὲ τὸ μὴ παρῶ-
ναι πρὸ μακρῆ θαυμάζεται ὁ Τειρεσίας δηλο-
νῶτι.

296. Δύο τὰς παραπέμφοντας αὐτὸν διῦρο.

298. Καὶ μὴν τὰ γ' ἦγαν, ὅτι μὲν ἀπί-
θαν Λαῖος, ὁμολογεῖται τὰ δ' ἀδύνατα πε-
ρὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, ὅπως γέγονε, μάταια
εἶσι καὶ ἀσύστατα. Οἱ μὲν γὰρ φασὶ ὡς ὑπ'
ὁδοιπόρων τίθηναι· οἱ δ' ὡς ὑπὸ ληστῶν. ὥστε
τάτων ἕτας ἐχόντων, διῷ Τειρεσίᾳ ἵνα τελευ-
θῆς εἴπη.

Ib. Κωφὰ] ψυχρὰ καὶ ἐδὲν σαρὲς ἔχοντα,
τὰ ψιθυρίζοντα.

301. Τὸν δὲ ἰδόντα τὸν φονεύσαντα ἐδεις
ὄρα ἀντὶ τῷ γινώσκαι.

302. Ἦγαν ἀλλ' εἰ μὲν δὴ καὶ πόθεν τι
μέρος:

- Τὰς σὰς ἀκέων εἰ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.
 ΟΙΔ. ὦ, μή 'σι δρῶνι τάρβος, ἐδ' ἔπος φοβεῖ.
 ΧΟΡ. Ἄλλ' οὐ' ξελέγχων αὐτόν ἐσιν· οἶδε γὰρ 305
 Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὦδ' ἄγασιν, ὦ
 Τάληθές ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνω.
 ΟΙΔ. ὦ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδακτά τε,
 Ἀρρήτά τ', ἐράνιά τε, καὶ χθονοσιεῖ,
 Πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως 310
 Οἷα νόσω σύνεσιν' ἧς σε πρὸςτάτην
 Σωτήρᾳ τ', ὦ νᾶξ, μένον ἐξευρίσκομεν.
 Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων,
 Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἐκλυσιν
 Μόνην ἂν ἐλθεῖν τῷδε τῷ νοσήματος, 315
 Εἰ τὸς κλανόνιας Λαῖον μαθόντες εὔ,
 Κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμφαίμεθα.
 Σὺ δ' εἰ φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
 Μήτ' εἰ τιν' ἄλλην μαυρικῆς ἔχεις ὁδόν,

μέρος ἔχει. Εἰ ἔχει μέρος θείματος ἦτοι εἰ ποσῶς φοβεῖται ἀκέων τὰς σὰς ἀράς, εἰ μενεῖ ἀλλ' ἔξαγγελίᾳ.

Ib. Δείματός γ' ἔχει μέρος] ἦγαν, εἰ φοβεῖται καὶ ὑποπίπτει ὁ ἰδὼν μὴ ὕψιστον γνωσθήσεται. Τὸ δὲ γὰρ πρὸς τὸ εἶτι συναπτίον, ἔτι, ἀλλὰ μὴν καὶ εἶτι μέρος ἔχει δείματος, καὶ τὰ ἐξῆς.

304. ὦ, μή 'σι] ὁ μὴ τὸ ἔργον διδοικώς, εἰδὲ τὸν λόγον φοβεῖται. Ἡ, εἰδὲ ὁ λόγος πόσον αὐτῷ ἐντίθεται.

Ib. ὦ, μή 'σι] πῶς αἶψα εἰπὼν ὁ Οἰδίπους, τὸν δ' ἰδὼν' εἰδὲς ὅρα, νῦν φησὶν, ὦ μή 'σι δρῶντι τάρβος. Καὶ φαμέν, ὡς τὸν ἰδόντα εἰ δειστὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ συμπτράκτορα νοεῖ.

Ib. ὦ, τινι τῶν ἀνθρώπων μὴ πρᾶξιοντί τι κακὸν ἐστὶ φόβος, ἐδ' ἔπος φοβεῖ ἦγαν λόγος.

305. Ἄλλ' οὐ' ξηλίχων] καὶ ταῦτα εἰς εἰσασιν τῶν προσώπων, ἵνα μὴδ' ὕψιστον δυνηθῇ ἀνέσασθαι.

306. Τὸν θεῖον] θεῖον καλεῖ τὸν Τειρεσίαν, ὡς τάφῳ γιγνώσκοντα, ὅπου ἐστὶ θεῶν.

308. ὦ πάντα νομῶν] ὑποδοχὴ Οἰδίποδος ὑποδεξαμένου ἀσμένως τὸν Τειρεσίαν.

Ib. Διδακτά τι] τὸ μὲν διδακτά πρὸς τὸ χθονοσιεῖ ἔχει τὴν δύναμιν. τὰ γὰρ γήϊνα (τῷτο γὰρ ἐστὶ τὸ χθονοσιεῖ) γινώσκει καὶ διδαχῇ ὑποπίπτει. Τὸ δ' ἀρρήτα πρὸς τὸ ἀράναι. Οὐδὲς γὰρ οἶδε τὰ ἐν ἀρανῷ, πλὴν τῶν ἐν αὐτῷ κατοικούντων θεῶν, καὶ ὅσοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν ἐπιπνύμενοι μαντεύονται. ἐστὶ δὲ τὸ σχῆμα χιασόν.

309. Χθονοσιεῖ] τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ ἐπίγεια.

311. Σύνεσι τῇ νόσω καὶ σύνεσι τῇ μαλῇ.

313. Ὁ Φοῖβος γὰρ, ἦγαν ὁ Ἀπόλλων· εἰ καὶ μὴ ἤκουσας τῶν ἀγγέλων πέμψασιν ἡμῖν ἀντίπεμψεν μόνον ἂν ἐλθεῖν ἐλευθερίαν τῷδε τῷ νοσήματος, εἰ τὸς κατανόντας τὸν Λαῖον μαθόντες εὔ κτείναιμι ἢ ἐκ τῆς γῆς πεμφαίμεθα φυγάδας.

Ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν· ῥῦσαι δ' ἐμέ· 320

Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίasma τῷ τεθνηκός.

Ἐν σοὶ γὰρ ἔσμεν· “ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν

“Ἐχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων.”

ΤΕΙ. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη

Λύει φρονέντι· ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ 325

Εἰδώς, διώλεσ'· ἔ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμεν.

ΟΙΔ. Τί δ' ἔσιν; ὡς ἄθυμος εἰσεληλύθας.

ΤΕΙ. Ἄφες μ' εἰς οἶκον· ῥᾶσα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ,
Καὶ γὰρ διοίσω τοῦμόν, ἦν ἐμοὶ πῖθῃ.

ΟΙΔ. Οὐτ' ἔννομ' εἶπες, ἔτε πρὸς φιλεῖς πόλει 330

Τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποσερῶν φάτιν.

ΤΕΙ. Ὅρῳ γὰρ ἔδέ σοι τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν

320. Ῥῦσαι δ' ἐμέ] ἴρα τὸ τῷ κηδόμενος, ὅτι τελευταῖον ἑαυτὸν ἔταξεν, ὅπως ἀφίλειτο τὸ φοβικὸν τῆς ἐξουσίας.

321. Μίasma] ἦν καθαρὸν ἡμᾶς τῷ μίσματος. Τὸν μιστμόν τὸν διὰ τὸν τιθνηκὸτα ἀκολουθήσαντα.

322. Ἄνδρα δ' ὠφελεῖν] παιδευτικὸς ὁ λόγος· ἔδει ἀπαντᾶς ἀφ' ὧν δύναιτο ὠφελεῖν τὸς πέλαι.

324. Φεῦ, φεῦ] ἀφιξίς τῆς πρὸς Οἰδίποδα.

Ιβ. Φρονεῖν ὡς δεινόν] ὡς δεινὸν (φοβὸν) τὸ φρονεῖν, ὅταν τὸ φρονέμενον τῷ φρονέντι μὴ λυσιτελῇ. Σχετλιαζοι δὲ, μὴ βελλόμενος εἰς φῶς ἄρην τὰ τῷ Οἰδίποδος. Διαλελυμένος δὲ εἶπε, τίλη λύη, ἀντὶ τῷ λυσιτελῇ.

324, 325. Μὴ τίλη—Λύη] ἦν λυσιτελεῖ.

325. Ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ] τὰ συμβεβηκόμένα μοι, ὅτι ἀναγκασθίσμαι λέγειν ἃ μὴ βέλομαι, τὸ ἐξελέγχειν τὸν Οἰδίποδα, ταῦτα εἰδώς, διώλεσα αὐτά. Οὐ γὰρ ἂν δεῦρο ἰσχύμεν.

327. Λίαν δύνυμος, ἦν λυπημένος, ὅ ἐναντίον, ὁ εὐθυμος.

328. Ῥᾶσα] φοβήσας ἦν τὴν παρῶσαν σοὶ τύχην, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βασιζόντων φο-

τίων. Ῥᾶσα ἦν ἐνὶ κόλῳ τὰ σά τε τὸ σὸν διόσεις ἀπὸ κοινῆ καὶ ἐγὼ τὸ ἐμὸν ἦν ἐμοὶ πῖθῃς ἦν καταπιεσθῆς· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βασιζόντων τὰ ταῦτα λέγεται ἦν καὶ σὺ ἐνὶ κόλῳ τὰ βασιζομένης τὸ σὸν φοβήσας, ἦν τὴν σὴν τύχην, καὶ ἐγὼ τὴν ἐμὴν.

329. Ἦν ἐμοὶ πῖθῃ] ἐάν με ἀπειθεῖν ἐάσης.

330. Τῇ πατρίδι δειλονότι ἢ τις σοὶ παρῶς· χε τὰς αἰτίας τῆς ἀνατροφῆς.

331. Ἀποσερῶν τὴν πόλιν τὴν φημὴν] ἢ μὴ λέγων τὴν χρησμόν. Ἦν ἐκ ἐστὶ σοὶ συμφέρον. Ἦν ἂν μὴ ταῦτα πάθω καὶ ἐγὼ, ἦν ἔπω τι ἔξω τῷ δέοντος, σιωπῶ. Τὸ ἀποσερῶ ἐνὶ σοὶ μὲν ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ἔχον τὴν σύνταξιν· οἶον, ἀποσερῶ σε τῷδε· ἐνὶ σοὶ δὲ, καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς ἐνταῦθα.

332. Ὅρῳ γὰρ ἔδέ σοι τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν] ἢ γὰρ σύμφερές σοι ἔδ'· κατὰ καιρὸν ἢ ζήτησις γίνηται. Ἦν ἂν μὴ ἐκ τῆς μέμφεως ἀκολουθήσας, σιωπῶ. Τὸ μὲν κατὰ λόγον, ἐλπίς ἐστὶ· τὸ δὲ κατὰ δεινότητα, πῶς. Ὅ δὲ βέλεται λέγειν, ὅρῳ τὸ σὸν φώνημα μὴ πρὸς καιρὸν ἐξίγῃ· καὶ γὰρ ἂν φωνὴν μὴ πρὸς καιρὸν ἀφίγειν φυλάσσομαι.

Πρὸς καιρὸν, ὡς ἔν μῃδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.

ΧΟΡ. Μὴ πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποσραφῆς· ἐπεὶ
Πάντες σὲ προσκυνῶμεν οἷδ' ἐκτῆριοι.

335

ΤΕΙ. Πάντες γὰρ εἰ φρονεῖτ' ἐγὼ δ' εἰ μήποτε
Τάμ', ὡς ἂν εἶπω, μὴ τά σ' ἐκφῆνω κακά.

ΟΙΔ. Τί φῆς; ξυνειδῶς εἰ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
Ἡμᾶς προδῆναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

ΤΕΙ. Ἐγὼ τ' ἐμαυτὸν ἔτε σ' ἀλγυνῶ. Τί ταῦ-
τ' ἄλλως ἐλέγχεις; εἰ γὰρ ἂν πύθοιό μιν.

340

ΟΙΔ. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιζε, (καὶ γὰρ ἂν πέτρε
Φύσιν σύγ' ὀργάνειας) ἐξερεῖς ποτέ;

Ἄλλ' ὦδ' ἀτεγκτος κατελεύτητος φανῇ;

ΤΕΙ. Ὀργὴν ἐμέμφω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν* δ' ὁμῶ

345

* TURN. σοί.

Ib. Ὁρῶ γὰρ ἡδέ σοι] ἔσται ἔδει εἰπεῖν, νῦν
σιωπῶ, ἵνα μὴ δόξω καὶ αὐτὸς ἀκαιρος. Ὁρῶ
γὰρ καὶ τὸ σὸν φάσμα ἡδέ σοι ἐρχόμενον πρὸς
καιρὸν. Νῦν δὲ προϋπέθηκε τὴν κατασκευὴν,
ὥς ἥς καὶ ταῦτα ἔξωθεν τὸ καὶ σιωπῶ, ὥστε ἔχει
τὴν δύναμιν πρὸς τὸ, ὡς ἔν μῃδ' ἐγὼ ταυτὸν
πάθω. Τὸ δὲ σοι, εἰς τὸ πρὸς καιρὸν συναπτεῖον.

334. Μὴ πρὸς θεῶν] υποβαλόντος τῷ Τυρε-
σίᾳ ὅτι ἐπίσταται, ὁ χορὸς καταλιπαρεῖ
εἰπεῖν· εἴτα ἀντιμῖνον, ἐξάγεται εἰς λοιδορίαν
πρὸς αὐτὸν ὁ Οἰδίπους. Ὅθεν παροξυνθεὶς λέγει
ἔχει ἂν τὰ τῆς υποθέσεως ἄριστα.

336. Ἐγὼ δ' εἰ μήποτε] εἰ ἐμφανῶ τὰ ἐμὰ
εἶπει, ἵνα μὴ τὰ σά εἶπω κακά. Ἦδη δὲ τρανέ-
τερόν φησιν, ὅτι τὰ αὐτῶ κακά ἀποκρύπτεται.

337. Μὴ τά σ' ἐκφῆνω κακά] ἦν φανε-
ρῶσαι. Λέγουσιν δὲ καὶ πρὸς τὰμὰ τὸ ἐκφῆναι,
κατὰ συνήθειαν. Πλὴν ἐκεῖ μὲν χωρὶς τῶ κα-
κῶ εἶρεῖς, ἔσται, ἐγὼ δ' ὡς ἂν εἶπω, εἰ μήποτε
ἐκφῆνω τὰ ἐμὰ, ἦν, ἔστι, ὅτι νῦν περὶ τῶν πα-
ρόντων εἶπω, μήπως ἐκφῆνω τὰ σά κακά, ἦν
τὴν σὴν ἀνομίαν.

340. Ἐγὼ τ' ἐμαυτὸν ἔτε σ' ἀλγυνῶ] ἐμαυ-
τὸν ἀλγυνῶν εἶναι, ἵστας ἐπιστάμενος ὅτι κακῶς
ἀκούσεται ὑπ' αὐτῶ ἀπιστόμενος. Τίχα δὲ καὶ
βελόμενος ἀποκρύπτειν συμπεριλάβειν ἑαυτὸν,

VOL. II.
[ŌEDIP. TYR.]

ὡς καὶ ἐμπροσθεν, Τάμ', ὡς ἂν εἶπω, μὴ τὰ
σ' ἐκφῆνω κακά.

Ib. Ἐγὼ τ' ἐμαυτὸν] μὴ λάβῃς ἕτερον εἰ
ἔξωθεν, εἰς τὸ ἐγὼ τ' ἐμαυτὸν, (ὥστερ τιπὲς
φασιν) ἀλλ' ἔτω λέγει, ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν καὶ
σὲ ἐκ ἀλγυνῶ. Εἰ γὰρ ἐβλήσω τὸ τῷ λοιμῷ
αἴτιον λέγειν, αὐτὸς τε δόξω θρασυὲς βουσίλῃ
ἐλέγχων. Καὶ ἵστας ἂν καὶ κακὸν τι λάβω· σὺ
τ' αὖ λυπηθῇς, τῶν παρόντων ἀποραγὲς αἴτιος.

342. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιζε] ἐν ὑπερβατῇ ὁ
λόγος, εἰ λέξεις, ὦ κακῶν κάκιζε.

Ib. Καὶ γὰρ ἂν πέτρε—φύσιν σύγ' ὀργάνειας]
ὅτι τὰρ ἀλγυνῆς, καὶ εἰς ὀργὴν ἐκβάλλεις. Ἀπο-
λογεῖται δὲ περὶ τῆς ὕβρεως, λέγων ὅτι καὶ
πέτρε φύσιν σύγ' ὀργάνειας.

Ib. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιζε] συναπτε τὸ εἰς
πρὸς τὸ ἐξερεῖς. Τὸ δ' ὀργάνειας φύσιν πέτρε,
ἀντὶ τῷ κινήσειας, εἰ μόνον ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ πέ-
τρεν εἰς ὀργὴν. Λέγει δὲ τότῳ, ἐπισηδὴ εἶπεν αὐ-
τὸν κάκιζαν. Τὸ δὲ ἀτελεύτητος, ἀντὶ τῷ μὴ
τέλος τοῖς ζητημένοις διδῆς.

344. Ἄλλ' ὦδ' ἀτεγκτος κατελεύτητος φανῇ]
ἀτεγκτος ἀντὶ τῷ ἀσυμπαθὲς καὶ ἀδαίμοντος.
Τίχλιν γὰρ τὸ βρέχειν. Ἀτιλιότητος, δυσ-
ξίωτος, δυσπαράκλητος, ἀμείλιχος.

345. Ὀργὴν ἐμέμφω] ἢ ἢν ἔχω πρὸς τὰ
F παρόντα,

Ναίεσαν ἔκατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ φέγεις.

ΟΙΔ. Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν ἔκ' ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
Κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;

ΤΕΙ. Ἦξει γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐγὼ σιγῇ φέγω.

ΟΙΔ. Οὐκ ἔν' ἄγ' ἦξει, καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί. 350

ΤΕΙ. Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις,
Θυμῷ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη.

ΟΙΔ. Καὶ μὴν παρήσω γ' ἔδεν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
Ἄπερ ξυνήμ'· ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοί
Καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι δ' ὅσον 355
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχχανες βλέπων,
Καὶ τοῦργον ἂν σε τῆτ' ἔφην εἶναι μόνε.

ΤΕΙ. Ἀληθεὶς ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι,
Ὡπερ προσεῖπας, ἐμμένειν, καὶ ἡμέρας
Τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τέσδε, μήτ' ἐμὲ, 360
Ὡς ὄντι γῆς τῆςδ' ἀνοσίῳ μιάσορι.

ΟΙΔ. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε

παρόντα, μὴ βεβλόμενος λέγειν ὅθεν παύσονται, ἢ εἰς ἣν ἐλθὼ ἄλλως κινῶ· ὁ καὶ κρείττον. Διὸ καὶ ἱπάρχω, ὡς εἶδας τὴν ναίεσάν σοι ὀργὴν, ἢ χρυσάμενος εἶπας ἐμοί, κακῶν κάκιστε.

348. Ἄ νῦν σὺ] μὴ λάθῃς ἐξῴθεν δια, ἀλλ' ἀσπέρ φαμεν, ὑβρίζω σὲ ὕβριν, ἔτω καὶ ἀτιμάζω σὲ τόδε.

1b. Ἀτιμάζεις] ἀτιμάζων λέγεις, ἀτίμας λέγεις, ἐν ἀτιμῇ ποιεῖς.

349. Ἦξει γὰρ αὐτὰ] ἦεν αὐτόματα.

351. Πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις, θυμῷ] τὸ θυμῷ ἔκ' ἐστὶ γενικὴ, ἀλλὰ ῥήμα προστακτικόν.

355. Καὶ μὴν παρήσω γ' ἔδεν] ὀργιζόμενος ὡς ἐν σιωπῇ σομαι ὡς πίπτω σομαι καὶ ὑπνοῶ.

1b. Ὡς ὀργῆς ἔχω] ἦεν, ὡς δυνατὸς ἐργάζεσθαι, ἔδεν ἐκείνων παρήσω ἄπερ ξυμβάλλω κατὰ εἶναι πρὸς κήλασίν σοι.

355, 356. Εἰργάσθαι δ' ὅσον—Μὴ χερσὶ] ἐργάσθαι τὰ ἄλλα τὰ φέρε χάρις τῆς ἀπὸ τῶν

χειρῶν ἐνεργείας. Εἰ δὲ ἐβλεπες, ἐκάλων ἂν σε καὶ φονέα αὐτόχειρα.

358. Ἀληθεὶς ἐννέπω σὲ] ἦεν, ἀληθεὶς ἐστὶν ὁ λέγεις, ὅτ' ἔφησ' ἂν εἶναι τὸ ἔργον ἐμὸν· αὐτὰ συνδεδυμένον τὸν ἐξῆς λόγον ὑφείλων ἐκφέρειν, ὃ δὲ ἀσυνδέτως ἐπὶ γὰρ, λέγων, ἐννέπων καὶ λέγον, ἐμμένειν καὶ ὑπάρχειν σὲ τῷ κηρύγματι καὶ τῷ ὀνόματι τῷ τῆς φωνῆς, ὡπερ καὶ ὧ τινι προσεῖπας ἐμμένειν, δηλοῦντι ἐμὲ ἦεν, λέγω ὅτι σὺ ὑπάρχεις ὁ φονεὺς, ἔκ' ἐγὼ, ὡς σὺ εἶπες καὶ ἀπὸ τῆς νῦν ἡμέρας λέγω μήτε τέσδε τῶς παρεστώσας προσαυδᾶν καὶ προσπαθεῖν καὶ ἐμμελεῖν σοι, ὡς ὄντι καὶ ὑπάρχειν μιάσορι ἀνοσίῳ τῆςδ' τῆς γῆς, ἦεν ὡς μιάναντι ἀνοσίως τήνδ' τὴν γῆν.

360. Προσαυδᾶν] προσομιλεῖν, προσεὶ ομιλεῖν, προσδιαλέγεσθαι.

362. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας] οἶται αὐτὸν πλεονάζοντα ψεύδεσθαι. Εἰκότα; δὲ ἀπιστεῖται ὡς ἐπὶ ἔργῳ εἰρκῆς. Εἰ δὲ ἐπιστεῖται κατ' ἔργον

Τὸ ῥῆμα; καὶ πῶς τῷτο φεύξεσθαι δοκεῖς;

ΤΕΙ. Πέφευγα· τάληθές γὰρ ἰσχύον τρέφω

ΟΙΔ. Πρὸς τῷ διδασκεί; ἔγὰρ ἐκ γε τῆς τέχνης. 365

ΤΕΙ. Πρὸς σὺ· σὺ γὰρ μὲν ἄκοντα προὔτρέψω λέγειν.

ΟΙΔ. Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὥς μάλλον μάθω.

ΤΕΙ. Οὐχὶ ξυνήκας πρόσθεν, ἢ ἔκπειρά λέγειν;

ΟΙΔ. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωσόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.

ΤΕΙ. Φονέα σε φημι τάνδρὸς ἔζητεῖς κυρεῖν. 370

ΟΙΔ. Ἄλλ' ἔτι χαίρων, δὲς γε πημονὰς ἐρεῖς.

ΤΕΙ. Εἶπω τί δῆτα καλὸν, ἵν' ὀργίῃ πλέων;

ΟΙΔ. Ὅσον γε χρήσεις· ὥς μάτην εἰρήσεται.

ΤΕΙ. Λεληθέναι σέ φημι σὺν τοῖς φιλτάτοις

Αἰσχισθ' ὁμιλῶντ', ἐδ' ὄραν ἵν' εἴ κακῷ. 375

ΟΙΔ. Ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' αἰεὶ λέξειν δοκεῖς;

ΤΕΙ. Εἶπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.

ΟΙΔ. Ἄλλ' ἔσι, πλήν σοι· σοὶ δὲ τῷτ' ἐκ ἔς', ἐπεὶ

Τυφλὸς τά τ' ὦτα, τὸν τε νῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ.

ἀρχὴν ὁ μάντις· τὰ ἐξῆς τῷ δράματι ἀνήρητο τῷ ἀναγνωρισμῷ, ἐν οἷς καταγίγνεται μάλιστα ὁ ποιητής.

363. Καὶ πῶς ἦσαν, πῶς φυγὼν ἢ ἐνέκα τῆς δάσεως ἡμοὶ δίκην;

365. Οὐ γὰρ ἐκ γε τῆς τέχνης φανερώς εἰς Κρίοντα ἢ ἀπότασις ἐστὶ.

369. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἦσαν, ἢ προτρέπων σε ὥστ' εἰπεῖν ὅπερ λέγεις, γνωσὸν καὶ νομῶμενον, ἦσαν ἵνα τῷτο σαφέστερον εἴπῃς, ὥστε νοηθῆναι ἐπὶ πάλαι τῷτο νενέκα, ἀλλ' ὥστ' αὖθις καὶ πάλιν φράσαι. Οὕτω δ' ὁμίλων εἰπεῖν κατὰ ἐκλογὴν τῶ λόγου, ὁ δ' ἐτίρας τὴν σύνθεσιν ἐτρέφει, ἀλλ' αὖθις φράσον, εἰπών.

370. Οὐ ζητεῖς δέον εἰπεῖν ἐν ζητείῃ, πρὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶνέειν.

372. Τί δῆτα ἢ τὸ δῆτα ἐρωτηματικὸν ἐστὶ διὰ μίση τιθῆν, ἔτω, τί δῆτα εἶπω καὶ ἄλλο,

ἵνα ὀργίῃ πλέων; ἢ τὸ μὲν δῆτα ἀρχὴν, τὸ δὲ τι αἰρίσει, ἵνα καὶ ἐρωτηματικὸς ἢ καὶ ἀποφαντικὸς ὁ λόγος, ὥστε κακῷ.

373. Ὅσον γε χρήσεις τὸ ὅσον πρὸς τὸ νομῶμενον ἔχοντες εἶπε, ἢ πρὸς τὸ χρήσεις. Εἰ γὰρ ἦν ἔτω, τὸ σὺν μίγα ἐγραφετ' ἀν.

374. Λεληθέναι σέ φημι σὺν τοῖς φιλτάτοις ἐυσχημόνως ἀπήγγειλε τὸ περὶ τῆς μητρὸς.

378. Ἄλλ' ἔσι, πλήν σοι δέον εἰπεῖν σὺ, πρὸς τὸ πλὴν, πρὸς τὴν ὁπισθεν ἔχοντες νομῶμενον, εἰς τὸ ἐστὶ δεστικὴν, ἐπὶνέειν τὸ σοί.

Ib. Σοὶ δὲ τῷτ' ἐκ ἔς', ἐπεὶ ἴσον ἐστὶν ὁ Οἰδῆος παραβαλλόμενος ὡς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Χάλκωντα.

379. Τυφλὸς τά τ' ὦτα ἦσαν καθὼς τὸν νῦν τυφλὸς, ἦσαν παρατετραμμένος, ἀνόντες τυφλὸς τὰ ὄμματα, ἦσαν μὴ ὄραν.

36 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

- ΤΕΙ. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἅ σοι 380
Οὐδείς ὃς ἐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
ΟΙΔ. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτός· ὥστε μήτ' ἐμέ,
Μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρᾳ, βλέψαι πῶτ' ἄν.
ΤΕΙ. Οὐ γάρ με μοῖρα πρὸς γέ σε πεσεῖν, ἐπεὶ
Ἰκανὸς Ἀπόλλων, ὃ τάδ' ἐκπράξαι μέλει. 385
ΟΙΔ. Κρέοντος ἢ σε ταῦτα τὰ ἔξευρήματα;
ΤΕΙ. Κρέων δέ σοι πῆμ' ἐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
ΟΙΔ. ὦ πλῆτε, καὶ τύραννε, καὶ τέχνη τέχνης
ὑπερφέρεσσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται; 390
Εἰ τῆςδὲ γ' ἀρχῆς ἔνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
Δωρητὸν ἐκ αἰτητὸν εἰσεχειρίσει,
Ταύτης Κρέων ὁ πισὸς, οὐχ ἀρχῆς φίλος,
Λάθρά μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμεῖρεται,

380, 381. "Α σοι—Οὐδείς] ἡδὲς ἔστιν ὅς ἐκ ταῦτα ὀνειδίσαι ἄπερ μοι ἀνείδισας. Τὸ δὲ τάχα, ἀντὶ τῶ ταχέως. Οἶον, καὶ σε μετ' ἐλθόν ἐρεῖσι τυφλόν. Καὶ περὶ τῆς πρῆσεως δὲ λαλιθῶτος αὐτῷ μαντεύεται.

381. Οὐδείς ὃς ἐχὶ τῶνδ' ἤρην τῶν παρῶτων ἐστὶ δηλοῦντι ὅς ἐκ ὀνειδίσαι σοι ταχέως.

382. Μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτός] διπλῆν τὸ διανόημα. Ἦτοι ἔν ἑταος, ὑπὸ μιᾶς νυκτός τῆς ἀορασίας τῆς διηνεκῆς κατεχούσης σε τρέφῃ, ὡς μὴδὲν διαθεῖναι κακὸν τὰς ὁρᾶντας· ἢ ἑταος· διὰ τὸ πρὸν εἶναι ἐλευσὶ σε πάντες. Ἀπόχρη γὰρ καὶ τὸ τῆς πρῆσεως.

Ib. Μιᾶς πρὸς νυκτός] τῷτο λέγει, ὅτι ἡ τύφλωσις σώζει σέ, καὶ ἡδὲς βέλτεται βλέψαι σε, κατηρικίζων τῷ πάθει· καλεῖ δὲ τὴν τύφλωσιν νύκτα, διὰ τὸ σκοτεινόν. Μιᾶς δὲ ῥήγῃ, διὰ τὴν συνέχμιαν, καὶ τὸ αἰὶ ὡσαύτως ἔχον, καὶ μὴδέποτε λήγειν. Ἡ ἑταος· ἢ κατέ-

χισα τύφλωσις αἰκνῇ σοι πρὸς τιμωρίαν, ὡς μὴδ' ἂν ἄλλης δεῖσθαι κολάσεως. Κρείττον δὲ τὸ πρῶτον.

385. Ἰκανὸς Ἀπόλλων, ὃ τάδ' ἐκπράξαι μέλει] ἀντὶ τῆς, τὰ κατ' ἐμέ ἐκδικῆσαι· λήπει, ἵαν με φονεύσῃ.

388. ὦ πλῆτε] περιέειπε τὸν Οἰδίπῳ ὑπονοεῖν ἐξ ὑποβολῆς Κρέοντος ταῦτα εἰρησθαι, ἵνα ζητήσῃς αὐτῷ ἀφορμὴν εὐλογον ἔχει τὰ λοιπὰ τῷ δράματος.

Ib. Καὶ τέχνη τέχνης] ἤρην φρόνησις καὶ σοφία κρείττων ἴσα τῆς τῶν ἄλλων φρονήσεως. Λέγει δὲ τὴν αὐτῇ· οὐδὲς γὰρ πῶ τῶν τόθ' ἑλ- λήνων ἄτω τεθαύμασαι ὥσπερ αὐτὸς τὰ σφι- γὸς εὐρὴν ἀντήγματα.

393. Οὐ ἔξ ἀρχῆς φίλος] ἐν εἰρωνίᾳ.

394. Ὑπελθὼν ὑπέρχομαι τὸ ὑποκάτω τινὸς ἔρχομαι, καὶ ἀπὸ τότε τὸ κολακεύω· οἱ γὰρ κολακεύοντες ὑποταγὴν* σχηματίζονται, Ἐγκαῦθα δὲ τὸ ὑπελθὼν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιάντων

Ἵφεις μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον, 395
 Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
 Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
 Ἐπεὶ, φέρ' εἶπε, πῦρ σὺ μάντις εἶ σαφής;
 Πῶς ἔχ', ὅθ' ἡ ραφιδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
 Ἡὔδας τὶ τοῖσδ' ἀσοῖσιν ἐκλυτήριον; 400
 Καί τοι τόγ' αἰνιγμ' ἔχ'ι τῷ πόντος ἦν
 Ἄνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει.
 Ἦν ἔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὔφανης ἔχων,
 Οὐτ' ἐκ θεῶν τε γνωτόν' ἀλλ' ἐγὼ μολῶν
 Ὅ μιν εἰδὼς Οἰδίπεις, ἔπαυσά νιν 405
 Γνώμη κυρήσας, ἔδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθῶν.
 Ὅν δ' ἡ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνους
 Παρασατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.
 Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χ' ὧ συνθεῖς τάδε,

παλαιάντων λέγεται, ὅταν τὰς ἀντιπάλους
 ὑπέρχωνται λαθόντες· ἵνα εὐχερώτερος αὐτὰς
 ποιήσαντες καταστρέψαι.

395. Μάγον] διαβάλλει τὸν μάντιν, μά-
 γον αὐτὸν λέγαν.

Ib. Μηχανοῤῥάφον] τὰ φαῦλα μηχανάμε-
 νον. Μάγος δὲ ἐκάλουν τὰς ψευδεῖς φαντασίας
 περιτιθέντας. Ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰς φαρμα-
 κείας μάγος ἔλεγαν.

396. Δόλιον, ἀγύρτην] ἦσαν τὸν περὶ τὰς
 ἀγρίας βαίνοντα, ἦσαν χυδαῖον, ἵν' ἔτιωσιν αὐτὸν,
 καὶ τῆς φαυλοτάτης τυγχάνοντα μοίρας, ὅν πᾶς
 τις ἀγρίαι καὶ φέροι ῥαφὶν διὰ τὸ τῆς τύχης τα-
 πηνόν.

Ib. Ἀγύρτην] πτωχὸν, ὀχλαγωγόν.

Ib. Ἀγύρτην] ἀγύρτης ὁ κατὰ μῆνα λαμ-
 βάνων τὰ τέλη.

397. Δέδορκεν] ἐνταῦθα ἀντὶ τῆς δύναμιν
 ἔχει τὰ ἔργα λαμβάνεται, καὶ ἐστὶν ἀμετάβα-
 τον. Εἰ γὰρ ἐλέγετο μεταβατικῶς, διὰ τῆς
 εἰς προθέσεως μετέβαινον ἂν, τῆς δηλώσεως κίνη-
 σιν, (καὶ εἶχεν ἂν ὁ λόγος οὕτως, ὅστις εἰς τὰ

κέρδη δέδορκε μόνον) ἢ διὰ τῆς ἐν, ἥτις αἰε-
 τᾶσθαι ἐστὶ δηλωτικῆ.

399. Ῥαφιδὸς] ἡ Σφιγξ ἡ ῥάπισσα τὰς
 αἰδᾶς. Τὸ δὲ ὄνομα τῆς ραφιδῆς καθ' Ὁμηρον,
 ἢ μεθ' Ὁμηρον ἦν κύνα δὲ αὐτὴν καλεῖ διὰ τὸ
 ἀρπακτικόν.

401. Οὐχὶ τῷ πόντος ἦν] τῷ τυχόντος.
 Ἀντὶ τῆς, ἢ τῷ τυχόντος ἦν σαφηνίσαι. Διὰ
 τούτου δὲ αὖτις τὸ ἴδιον κατ' ὁρμα μᾶλλον καὶ
 μαντικῆς καὶ πάσης ἀνθρωπίνης συνέσεως.

403. Οἰωνῶν] ἦσαν, πρὶν εἰμὲ ἀφίχθαι. Ἐδείκ-
 θης ἢ γιγνώσκων τινὰ μαντείας, ἔτ' ἀπὸ ὁρ-
 νῶν γνωτόν, τινὰ μαντείας νόμι.

404. Οὐτ' ἐκ θεῶν] ἀντιπαράστασις.

405. Ὅ μιν εἰδὼς] τούτο ἡ ταπεινοφρο-
 νῶν Οἰδίπεις λέγει. Ἦ ὁ μιν εἰδὼς, ἀντὶ
 τῷ ὁ μιν πῶποτε περὶ τῶν τῆς Σφιγγὸς αἰ-
 νιγματῶν αἰσθᾶς· ἢ ὁ μιν εἰδὼς, περὶ τῶν
 μελλόντων, καθὰ σὺ γε κομπάζεις τῇ μα-
 ντικῇ.

408. Παρασατήσειν πέλας] ἐκ παραλλήλων·
 τὸ γὰρ παρασατήσειν, τὸ πέλας στήσθαι δη-
 λοῖ.

Ἀγλατήσῃν· εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρον
Εἶναι, παθὼν ἔγνωσ' ἂν οἰάπερ φρονεῖς.

410

ΧΟΡ. Ἡμῖν μὲν εἰκάσῃσι, καὶ τὰ τῷδ' ἔπη
Ὅργῃ λελέχθαι, καὶ τὰ σ', Οἰδίπῃ, δοκεῖ.
Δεῖ δ' ἐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τῷ θεῷ
Μαντεῖ ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.

415

ΤΕΙ. Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γῶν
Ἴσ' ἀντιλέξαι· τῷδε γὰρ καὶ γὼ κρατῶ.
Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δῶλος, ἀλλὰ Λοξία·
Ὡς τ' ἐ Κρέοντος προστάτῃ γεγράφομαι.
Λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μὲ ὠνειδίσας,
Σὺ καὶ δέδορκας, κοῦ βλέπεις ἴν' εἰ κακῇ,
Οὐδ' ἔνθα ναίεις, ἐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
Ἄρ' οἴσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέλῃθας ἐχθρὸς ὦν
Τοῖς σοῖσιν αὐτῷ νέρθε, καὶ πῇ γῆς ἄνω;
Καί σ' ἀμφιπλήξ' μητρός τε καὶ τῷ σὲ πατρός
Ἐλᾶ πότ' ἐκ γῆς τῆςδε δεινόπῃς ἀρά,

420

425

410. Ἀγλατήσῃν] ἐάν διασείῃς, τὸ ἄγος
εἰπιδάσῃν τὸ πρὶ τὸν Λαῖον ἐάν δὲ φίλῃς,
ἀντὶ τῷ βασιλεύσῃν.

Ib. Εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρον εἶναι] ἀντὶ τῷ,
εἰ δὲ μὴ ᾔσθαι γέρον· γέρον γὰρ ὦν, ἐξ' ἀνάγκης
καὶ νομίζεται εἶναι.

416. Εἰ καὶ τυραννεῖς] Τυραννεῖς ἐλαγχος κα-
τὰ Οἰδίποδος, καὶ προαγορεύσεις ὧν μέλλει πα-
θεῖν.

Ib. Ἐξισωτέον] λήπτει ἱμοί.

Ib. Ἐξισωτέον] ἄξιον ἐξισοῦσθαι σοὶ ὑπὲρ
ἐμῷ, τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι. Ἦρουν τὸ ἐντι-
λέξαι σοὶ ἱμὶ τὰ ἴσα. Τὸ ἐξισοῦσθαι σοὶ κα-
τὰ τὸ λήγειν.

417. Τῷδε γὰρ καὶ γὼ κρατῶ] τῷ ἐξίσῃς λέ-
γειν.

418. Οὐ ζῶ δῶλος] ἐ κατηγορηθῆσομαι δῶ-
λος.

419. Προστάτῃ] προστάτης λέγεται, ὁ ἐν
πολίμῳ ἔμπροσθεν ἱστάμενος, καὶ βοηθὸς τοῖς ὀ-

πισθεν. Προστάτης καὶ ὁ τῷ αἰσώματι προϊ-
χὼν τῶν ἄλλων· ἦρουν ὁ ἀρχὼν καὶ ἡγεμὼν,
καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

Ib. Ὡς τ' ἐ Κρέοντος προστάτῃ γεγράφομαι]
δείσομαι. Ὅρα δὲ καὶ τὴν διαφορὰν τῷ ὀνό-
ματος. Τῷ μὲν γὰρ ἐπιφθονώτερον ἐπὶ τῷ Οἰ-
δίποδος ἐχρήσατο, τῷ δῶλος· τῷ δὲ εὐπρεπέ-
τερον ἐπὶ τῷ Κρέοντος.

424. Τοῖς σοῖσιν αὐτῷ] ἀντὶ τῷ τοῖς σὲ
αὐτῷ τυτῆσι τοῖς σιαυτῷ.

425. Ἀμφιπλήξ' ἢ ἐξ ἀμφοτέρων ἐλασία·
ἢ ἐκατέρωθεν πλήττειν, ἐκ τε πατρὸς καὶ μη-
τρὸς.

426. Ἐλᾶ πότ' ἐκ γῆς] ἴσθαι ὅτι τὸ ποτὶ
εἶπε, διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς Οἰδίποδος ἀπέλασιν
παρὰ Λαίῃ καὶ Ἰοκάστης, ὅτε γεννηθὲν αὐτὸν
εἰς Κιθαιρῶνα ἐξέθηκαν πρὸς ἀπώλειαν τὸ δ'
ἐλᾶ, ἐπειδὴ τῶν γονέων ἐκείνων καὶ νῦν ἡ ἀρά
τῷτον διάκει, ἣν ἠράσαντο αὐτὸν ἐρθάρθαι. Λέ-
γει ὅν τιν ἀρὰν ἀμφιπλήξῃ, ἀς ἐξ ἀμφοτέ-
ρων

ρων

Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ, σκότον·

Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος ἐκ ἔσαι λιμὴν;

Ποῖος Κιθαιρῶν ἐχὶ σύμφωνος τάχα,

Ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις

430

Ἀνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχῶν;

Ἄλλων δὲ πλῆθος ἐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,

Ἄ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.

Πρὸς ταῦτα, καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμόν σόμα

Προπηλάκιζε· σὺ γὰρ ἐκ ἔσι βροτῶν

435

Κάκιον, ὅστις ἐκτριβήσεταιί ποτε.

Ἡ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τέττε κλύειν;

Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ἐχὶ θάσσον; ἢ πάλιν

Ἀφορρὸς οἴκων τῶνδ' ἀποσραφεῖς ἄπει;

ΤΕΙ. Οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἂν, εἰ σὺ μὴ κάλεις.

440

ΟΙΔ. Οὐ γάρ τι σ' ἦδειν μῶρα φωνήσονται· ἐπεὶ

ρων τὰ τε πατὴρ καὶ τῆς μητρὸς γέγονεν. Δινοῦν δὲ, διὰ τὸ κακῶς ἐπέρχεται πρὸς ἐς αὐτὴν πεμφθῆ. Τὸ δὲ, ποῖος ἢ ἐσαι λιμὴν καὶ ποῖος Κιθαιρῶν, ταῦτο βέβαιον, ὅτι εἰ τῆς παρνομίας τῆς σῆς αἰσθῆσιν λάβοις, εἰδὼς τόπος ἐσαι αἰνῶτος τῇ κατὰ σε δράματι. Σύμφωνος γὰρ καὶ ὁ Κιθαιρῶν καὶ συνάδων τῷ ἡμετέρῳ λόγῳ· ὁ γὰρ ἐγὼ νῦν περὶ σὺ λέγω, ταῦτα ὅπως βεβαιώσω, ἐπειδὴν ἀποφανῇ ὡς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν γονέων εἰς αὐτὴν ἐξετέθη.

Ib. Δεινόπτε] ἢ διὰ τῶν ποδῶν διὸς ποῖσα.

427. Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ, σκότον] καινότερον εἶπεν, βλέποντα σκότον, ὥστερ εἰ τις εἴπε σιωπῇ λέγοντα.

428. Ποῖος ἐκ ἔσαι λιμὴν] τὸν λιμένα τίθουσιν αὐτὴν ἀντὶ τῆς τύπης. Τροπικῶς δὲ ἀντὶ τῆς, πῶς ἐκ ἐλεύσει βεῶν;

428, 429. Ποῖος Κιθαιρῶν—Ποῖος Κιθαιρῶν] ἐκ ἔσαι σύμφωνος ταχίας τῆς σῆς βοήσεως; συμμεῶν τῆς δὲ σύμφωνος δὲ ἡμῖν τῆς. Διὰ τὸ εὐρεῖν σὲ τὸ αἶνίμα.

430. Ὅταν καταίσθῃ] ὅταν αἰσθανθῆς καὶ νοήσῃ.

431. Ἀνορμον] ἤγαν κακοιμένισον, ὃν ἡδὲς ὤρμισιν οὐδὲς γὰρ τῇ μητρὶ συνῆλθεν ἡ σύ.

433. Ἄ σ' ἐξισώσει] ταῦτο λέγει, ὅτι ἡ τῆς ἀνομίας τῆς σῆς αἰσθῆσιν σε ὁμοιάσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις· σοὶ μὲν, ὅτι υἱὸς αὐτοῦ Ἰοκάστης τῇ ἀληθείᾳ, ἀνὴρ αὐτῆς ἀνίστας καὶ παρνομίας γέγονας· αὐτῆς ὅν ἡ ἀνισότης εἰς ἰσότην τότε ἄξι καὶ ὥστερ τῇ ἀληθείᾳ υἱὸς τυγχάνεις, ἔγω καὶ τότε τοῖς πᾶσιν ἐπιδικῶμαι. Τοῖς δὲ τέκνοις, ὅτι τέττα αὐτῶν νῦν δοκῶς πατὴρ, ἀδελφὸς αὐτῶν φανήσῃ, ἐξ ἧς αὐτὰ ἐγέννησας, ἐξ αὐτῆς καὶ αὐτὸς γέννησις.

436. Ἐκτριβήσεται] ἀντὶ τῆς διατρίβῃς ἐν τοῖς κακοῖς, ἢ ἀπολείπει. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σμυχομένων ἀργύρων ἢ χαλκῶν, ἢ ἄλλων τοιούτων ἅπτερ ἐν τῇ πλύνειν σφόδρα τριβόμενα ἐλατῶνται.

437. Ἡ ταῦτα] ὀργὴ αὐτῆς Οἰδίποδος καὶ Τειρεσίης.

438, 439. Οὐ πάλιν—Ἀφορρὸς] ἐκ παρὰλλῆς, ἀντὶ τῆς, ἐκ ὀπισθοῦ μητρὶ.

Ib. Ἄπει] ἀπῆμι, ἄπεις, καὶ ἐκδοτὴ τὰ σ, ἀπει, ὥστερ καὶ τὸ εἰ.

Σχολῇ σ' αὖ οἶκός τες ἐμὸς ἐσειλάμην.

ΤΕΙ. Ἡμεῖς τοιοῖδ' ἔφουμεν, ὥς μὲν σοι δοκεῖ,
Μῶροι γονεῦσι δ' οἱ σ' ἔφυσαν, εὐφρονες*.

ΟΙΔ. Ποίοισι; μεῖνον· τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν; 445

ΤΕΙ. Ἦδ' ἡμέρα φύσει σέ καὶ διαφθερεῖ.

ΟΙΔ. Ὡς πάντ' ἄγαν γ' αἰνικτὰ καῖσαφῇ λέγεις.

ΤΕΙ. Οὐκἔν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφυς.

ΟΙΔ. Τοιαῦτ' ὀνειδίζ' οἷς ἐμ' εὐρήσεις μέγαν.

ΤΕΙ. Αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν. 450

ΟΙΔ. Ἄλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', ἔ μοι μέλει.

ΤΕΙ. Ἀπειμι τοίνυν καὶ σὺ, παῖ, κόμιζέ με.

ΟΙΔ. Κομιζέτω δῆθ' ὥς παρὼν τά γ' † ἐμποδῶν
Ὀχλεῖς· συθείς τ' αὖ, ἔκ αὖ ἀλγύναις πλέον.

ΤΕΙ. Εἰπὼν, ἄπειμ', ὦν ἔνεκ' ἦλθον, ἔ τὸ σὸν 455
Δείσας πρόσωπον· οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως μ' ὀλεῖς·

* ALDUS, ἔμφρονες.

† ALD. TURN. σὺγ'.

442. Σχολῇ σ' αὖ] ἀντὶ τῷ βραδείῳ οὐ-
δαμῶς.

445. Τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν] ἀντὶ τῇ ἔφυ-
σε, τότεσι γέννησιν· τὴν γέννησιν οὐκ οὐκί-
δύζει σε ὅθεν ἐγεννήθης.

446. Ἦδ' ἡμέρα φύσει σε] ἀντὶ τῷ, οἷον
εἰ γενεὴν δείκνυσσι.

Ib. Ἦδ' ἡμέρα] ἦσαν, ἐν τῷδε τῇ ἡμέρᾳ
καὶ ἀποφανῆς Ἰσκάκης, καὶ ἀπολόσις τῆς ὀφ-
θαλμίδος, καὶ τὰλλα πείρη.

Ib. Διαφθερεῖ] διὰ τὴν πῆρσιν καὶ τὴν
λοιπὴν τῷ βίᾳ ἀνατροπῇ.

447. Αἰνικτὰ] ἀσαφῆ καὶ κεκρυμμένα.

448. Οὐκἔν ταῦτ' ἄριστος] ὥσπερ εἰρανεύ-
μενος φησὶν, αἰνιγμὰ ἐστὶ σὺ θάπτεον νεώσις,
ὅτι ταὶ τὸ τῆς Σιθγῆς αἰνίγμα πρῶτος ἐξεύ-
ρες· ὁ δέχεται εἰς ἔπαινον.

450. Αὕτη γε] ἦσαν αὕτη ἡ εὐδοκίμησης,
ἦσαν τὰ αἰνίγματα σαφηνίζον, διαλύει σι-
εἰ γὰρ μὴ τὰ τῆς Σιθγῆς εὖρες αἰνίγματα
σαφηνίζον, ἔκ ἀν εἰς τὸδε τύχης ἀφίκε.

451. Ἄλλ' εἰ πόλιν] τὸ ἐξέσωσα διπλῶς

νοητικόν, εἰ ἐξέσωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς Σιγ-
γῆς, ἔ μοι μέλει τῆς ἐμῆς σωτηρίας. Ἦ, εἰ
ἐξέσωσα τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς νῦν ἐπικειμένης λοι-
μῆς, ἔ μοι φροντίς εἰ αὐτὸς ἀπολοίμην.

453. Ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδῶν] τῷδ' ἔπος
λέγει, ὅτι ὀχλεῖς ἡμῖν τὰ ὑπάρχοντα ἐμποδῶν
καὶ ἐμποδίζον. Τῷτ' ἐστὶ, παρὼν εἰς ὄχλον καὶ
ταραχὴν ἐσάγεις ἡμᾶς, καὶ ἐμποδίζεις τὸ προ-
κείμενον ζήτημα· εὐρηται δὲ καὶ, σὺ γ' ἐμ-
ποδῶν.

455. Εἰπὼν, ἀπειμ',] Τειρησίᾳ σαφέστερος
ἐλατῆρος.

Ib. Εἰπὼν, ἀπειμ'] ἐνταῦθα παρήσιαστικῶ-
τερον ὄλον τὸ πρᾶγμα παραινέσεται, ἀμφοτέ-
ρων τῷ ποιητῇ σοχασμένον, τῷ τε τῷ δρά-
ματι συμφέροντος, ὥπως μὴ ἀνακαλύπῃται ἡ
ὑπόθεσις· (διὸ αἰνιγματικῶς πάντα φησὶ) τῷ
τε τῷ προσώπῳ πρῶτοντος. Ἐμὶ γὰρ εἰπὼν τὸν
μάντιν τὰ μετ' ὀλίγον φανησόμενα.

Ib. Εἰπὼν ἐκεῖνα ἀν ἐνεκα ἦλθον] ἀπειλύσομαι.

456. Ἐσθ' ὅπως] ἐσθ' ὅπως καὶ ἐσθ' ὅπως κα-
τὰ τὰς Ἀττικὰς.

Λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τῆτον, ὃν πάλαι
 Ζητεῖς, ἀπειλῶν κῶνακηρύσσων φόνον
 Τὸν Λαίειον· ἔτός ἐστιν ἐνθάδε,
 Ξένος λόγῳ μέτοικος· εἴτα δ' ἐγγενὴς 460
 Φανήσεται Θηβαῖος· ἐδ' ἡσθήσεται
 Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδουκότος,
 Καὶ πῶχός ἀντὶ πλεσείε, ξένην ἐπι
 Σκήπτρῳ προδεικνύς γαῖαν ἐμπορεύσεται*.
 Φανήσεται δὲ πασι τοῖς αὐτῷ ξυνὼν 465
 Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, καὶ ἥς ἔφου
 Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τῷ πατρὸς
 Ὀμόςπορός τε καὶ φονεύς· καὶ ταῦτ' ἰὼν
 Εἶσω, λογίζε· καὶν λάβης μ' ἐφευσμένον,
 Φάσκειν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν. 470

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Τίς, ὄντιν' ἄ Τεσπίαπειαι
 Δελφὶς εἶπε πύτρα
 Ἀρρήτ' ἀρρήτων

* TURN. ἐμπορεύσεται.

457. Τὸν ἄνδρα τῆτον] ὡς περὶ ἑτέρου λέ-
 γαν, αὐτὸν αἰνύτῃται.

458. Ἀπειλῶν] μετὰ αἰτιῶν καὶ ἀνακη-
 ρύξεως τῷ φόνῳ τῷ Λαίει.

460. Ξένος] ἀλλότριος ἀπὸ τῆς χώρας ταύ-
 της. Ἀπὸς ἡ ξένος.

Ib. Ἐγγενὴς] ἄσος καὶ ἐγγενὴς ταύτον.
 Ἦγεν ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Θηβαίων ἄν.

462. Τῇ ξυμφορᾷ] τῇ συντυχίᾳ.

464. Σκήπτρῳ προδεικνύς] τὸ σκῆπτρον δεικ-
 νύς σύμβολον τῆς αὐτῷ ἐξουσίας, ὅτι ἐν βα-
 σιλείᾳ πτωχὸς ἐγένετο.

469. Μ' ἐφευσμένον] τὸ ἐφευσμένον Ἀττι-
 κόν, ἐνιφυσμένον.

471. Τίς, ὄντιν' ἄ Τεσπίαπειαι] ἀκόλουθα εἰσι
 τὰ τῷ χορῷ πρὸς τὰ προειρημένα. Νῦν δὲ ἐν

ἔστιν αὐτοῖς εὐπρόσδοκον ἀναλογίζεσθαι περὶ ὧν
 εἶπεν ὁ μάντις. Διὸ ἀνατρέχει ἐπὶ τὸ μάντευ-
 μα τῷ Θεῷ. Ὁ δὲ νῦν, τίς ἐστιν ὅστις ὄντως
 ἔμφανίζει τὸ μαντήιον; ἢ ὅστις τίς ἐστιν ὅστις
 ἐν κατὰ φύσιν ἡ Δελφὶς πύτρα; οἶον, ὁ μὴ
 λαθὼν τὸ μαντήιον τῷ Ἀπόλλωνος.

Ib. Τίς, ὄντιν' ἡ ἐπειδή περ ὁ Παρνασσὸς ἐν
 Δελφοῖς ἐν δὲ τούτῳ τὸ τῷ Ἀπόλλωνος ἐστὶ
 μαντήιον, διὰ τούτου Δελφὶς πύτρα λέγει, ἀντὶ
 τῷ ὁ Ἀπόλλων ἐν Παρνασσῷ οἰκᾷ. Ἰστέον δ'
 τι ὡς ὁ χορὸς πρὸς τὰς Τεσπίας λόγους αὐτῶν
 διακίται, τῷ δ' Οἰδίπῳ δι' αὐτῶν, διὰ τούτου
 καὶ ἀπορηματικῶς τὸν λόγον ἐκφέρει, τίς ἐστιν
 ἐν λέγει Ἀπόλλων τελέσαι τὸ ἔργον;

473. Ἀρρήτ' ἀρρήτων] ἐπερβολικῶς, ὡς τὸ
 διπλασία δειλαία.

Τελέσαντα φοινίαισι χερσίν ;

Ἦρα νιν ἀελλοπόδων ἵππων

475

Σθεναρώτερον φυγᾶ πόδα νωμᾶν.

Ἐνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει.

Πυρὶ καὶ σεροπαῖσι Διὸς * γενέτας.

Δειναὶ δ' ἅμ' ἔπονται

Κῆρες ἀναπλάκῃτοι †.

480

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἐλαμψε γὰρ τῷ νιφόεντος

Ἀρτίως φανεῖσα

Φάμα Παρνασσῆ,

Τὸν ἀδῆλον ἄνδρα πάντ' ἵχνεύειν.

Φοιτᾶ γὰρ ὑπὲρ ἀγρίαν ‡ ὕλαν,

485

Ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,

Μέλεος μελέω ποδὶ χηρεύων,

* ALDUS, σεροπαῖς ὁ Διὸς.

† ALDUS, ἀναπλάκῃτοι.

‡ ALDUS, ὑπ' ἀγρίαν.

475. Ἦρα νιν] Καίριος ἐστὶ νωμᾶν αὐτὸν, ἤντιν κινεῖν τὸν πόδα σθεναρώτερον, ἀντὶ τῷ ἐντοιατέρως ἀνέμοις ἰσοταχῶν ἵππων.

478. Γενέτας] ὁ υἱὸς ἐνταῦθα καὶ ὁ πατὴρ ἀλλαχῇ· τῷ Ἀπόλλωνι δηλονότι.

480. Κῆρες ἀναπλάκῃτοι] αἱ εἰς μηδὲν ἀμαρτάνουσαι, ἀλλὰ πάντων κρατῶσαι. Κῆρες δὲ, τῷ τελευτήσαντος Λαίης. Ἡ ὕψος, ἀφικνέται· ἀπλάκῃτοι· ἀπροσπέλαστοι· ἀφανείς, ὡς ἐκ εἰς ἀποφυγῶν.

Πβ. Ἀναπλάκῃτοι] ἔτω χρὴ γράφειν, ἵν' εἴη τὸ μετρὸν ἀρμόζον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κλήρῳ. Εὑρίσκει γὰρ ἐν τινι τῶν παλαιῶν ἔτω βιβλίῳ. Διαικὶς δὲ κίρως λέγει, τὰ δύο ἀνιμέματα, ἃ Τυρσῖας εἶρη κατ' Οἰδίποδός· λέγω δὴ τὴν τῆς μητρὸς συνέλευσιν, καὶ τὸν τῷ πατρὸς φόνον. Τὸ δὲ ἅμ' ἔπονται, ἀντὶ τῷ συν τῷ Ἀπόλλωνι ἔρχονται, ἔχ' ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἔσας ἰεόπιστον (ἐκείνος γὰρ ἐξελείν τὸ μυστήριον

μόνον τῆς χάρις εἶπεν) ἀλλὰ διὰ τούτου ἅμα αὐτῷ ταύτας ἐπισθαί λέγει, διὰ τὸ Τυρσῖαν ταύτας ἐκφῆσαι ἐπὶ τῇ τῷ Ἀπόλλωνος μαντείᾳ.

481. Ἐλαμψε γὰρ] ἡ χερσὶς γὰρ τῷ Παρνασσῷ· τῷ χιονοώδεος ὁ φανείς ἀρτίως ἐδύλασσε πάντα Θεοδαῖον ζητεῖν τὸν κρυπτόμενον ἄνδρα, ἤντιν τὸν φονέα.

484. Ἰχνεύειν] ἐξιχνεύειν. Τούτο ἐπήγαγε καὶ τὰ ἄλλα ὀνόματα τροπικῶς ὡς ἐπὶ ἀγρίας ταύρας τῶν ὑπὸ πάντων ζητιμένων, καὶ ὡς περὶ ἐν ὕλῃ κεκυρμέναν· οἰκίαν δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα ἄντρα καὶ πέτραι.

485. Φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν] ἐκείνος ὁ περὶ οὐκινῶς, πανταχῇ κρυπτόμενος δὲ βέλεται, ἑαυτὸν ἐμφανίσαι.

487. Μελέω ποδὶ χηρεύων] ἀντὶ τῷ, μηδὲν γίνεσθαι μένος, τῇ φυγῇ μονάζων. Ἡ καὶ αὐτὸ οἰκίον τῇ Θεριάδει διαίτη.

488. Τα

Τὰ μεσόμφαλα γὰς ἀπονοσφίζων

Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ *

Ζῶντα περιποτᾶται.

490

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Δεινὰ μὲν ἔν, δεινὰ ταρασσει

Σοφὸς οἰωνοθέτας·

Οὔτε δοκῶντ', ἔτ' ἀποφάσκον-

θ'· ὅ,τι λέξω δ' ἀπορῶ.

Πέτομαι δ' ἐλπίσιν, ἔτ' ἐν-

θάδ' ὄρων, ἔτ' ὀπίσω.

495

Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις,

ἥ τῷ Πολύβῳ νεῖκος ἔκει-

τ', ἔτε πάροιθεν ποτ' ἐγὰ †,

* ALDUS, αἰεῖ.

† ALDUS, ἔγρα.

488. Τὰ μεσόμφαλα γὰς ἀπονοσφίζων] ἀντὶ τῶ φυλῶν. Τὸν τόπον δὲ εἶπεν ἀντὶ τῶν χρησ-
μῶν. Οἶον, τὰς χρησμὰς διατεῦχαι μέχρι νῦν
ἐ μυθοῦναι ὑπὸ τῇ θεῇ. Ὅτι δὲ ἡ Πυθὰ με-
σόμφαλος, δηλοῖ καὶ ἡ περὶ τὰς αἰσῶς ἱστορία,
καὶ ὅτι χρίσται αὐτοὶ διὰ τοῦτο ἀνέκυνται,
καὶ ὅτι τότε χάριν ἔκαστε ἡ Ζεὺς τὸ μαντικὸν
ἰδρύσατο.

Ib. Μεσόμφαλα γὰς] τὰ ὄντα ἐν τῷ μεσῷ
τῆς γῆς· ὁμφαλὸς τὸ μέσον.

Ib. Ἀπονοσφίζων] ἦσαν ἐκφυγόντων τὰ μαν-
τεῖα τὰ μεσόμφαλα τῆς γῆς· ἀντὶ τὰς χρησ-
μῶν τῶ μέσῳ ὁμφαλῷ τῆς γῆς· ἐκ παραλ-
λήλου, ἀντὶ τῶ μέσῳ τῆς γῆς τὰς ἑξὶ τὰ Παρ-
νασσῇ, τὸν ἐπὶ τῇ ἀνευρήσει αὐτῇ.

489. Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ ζῶντα] ἀλλ' ἔδδ' ἐν
ἥσαν τὰ μαντεύματα περιποτᾶται ζῶντα, καὶ
ἰσχύοντα τῇ ἀληθείᾳ.

491. Δεινὰ μὲν ἔν] μεταβαίνουσιν ἐπὶ τὰ
ἱρημένα ὑπὸ Τυρσίου. Σοφὸν μὲν ἔν αὐτὸν
ἡμολογῶσιν.

Ib. Δεινὰ ταρασσει] τέτλην ἰχρύσατο, ἐπὶ
ἰδοῦν ἐν χερσὶν ἐνχθῆναι πρὸς τὸν ἀρχόντα.

492. Σοφὸς οἰωνοθέτας] Τυρσίου δὲ τὰς
πτήσεις τῶν οἰωνῶν διατιθεῖς.

Ib. Οἰωνοθέτας] ὁ τοῖς οἰωνοῖς τιθέμενος καὶ
ἀρεσκόμενος εἰς τὰς μαντείας Τυρσίου· ἡ δὲ τὰς
πτήσεις τῶν οἰωνῶν διατιθεῖς καὶ εὐκρινῶν τὰς
ἔστιν ὁ διδάσκαλος τῆς πτήσεως τῶν οἰωνῶν.

493. Οὔτε δοκῶντα] ἔτ' ἀρέσκοντά μοι, ἔτ'
ἀποφάσκοντα, καὶ ἀπόφασιν καὶ ἀπιστίαν δι-
χόμενα. Ἦσαν, μὴ οἶά τε ἀπιστῶσθαι, διὰ
τὸ μάντιν εἶναι τὸν εἰπόντα.

495, 496. Οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων, ἔτ' ὀπίσω]
οὔτε κατὰ τὸ παρὸν εἰδὼν τὸν νῦν, ἔτε κατὰ
τὸ παρελθόν.

497. Τί γὰρ ἢ] ἀπορήσκειν ἂν τις διὰ τί οἱ
δύο διαζευκτικοὶ σύνδεσμοι, τὸ ἢ Λαβδακίδαις,
καὶ τὸ ἢ τῷ Πολύβῳ, κινῶνται, ἔσθ' ὅπως εἰ-
πεῖν, τί γὰρ Λαβδακίδαις καὶ τῷ Πολύβῳ
νεῖκος ἔκιντο. Καὶ φαίνεται ὅτι τὸτο δυνατόν
ἔσθ' οἱ σύνδεσμοι δηλῶν, ὡς ἔτε τὰ Λαῶν δια-
φορὰ τις ἦν ἀπὸ τῆς Οἰδιπόδους, ὅτι τῷ Οἰ-
δίποδι ἀπὸ τῆς Λαῶν.

Ib. Λαβδακίδαις] τῷ Λαῶν.

498. Τῷ Πολύβῳ] τῷ Οἰδίπῳ.

Οὔτε τανῦν πω ἔμαθόν

500

Τι, πρὸς ὅτε δὴ βασάνῳ,

Ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον

Φάτιν εἴμ' Οἰδιπόδα,

Λαβδακίδαίς ἐπίκυρος

Ἀδῆλων θανάτων.

505

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἄλλ' ὁ μὲν ἔν Ζεὺς, ὅ, τ' Ἀπόλλων,

Ξυνετοί, καὶ τὰ βροτῶν

Εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις

Πλέον ἢ γὰρ φέρεται,

Κρίσις ἐκ ἔσιν ἀληθής·

510

Σοφία δ' αὖ σοφίαν

Παραμείψειεν ἀνὴρ·

Ἄλλ' ἔπατ' ἔγωγ' αὖ πρὶν ἰδοί-

μ' ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων

400. Οὔτε τανῦν πω] Οὐδέποτε, ἤγειν αἰδω-
μῶς ποτὲ, ἢτε πρὶν ἐροῦν ἔγωγε, ἢτε τανῦν ἵκανα.

501. Πρὸς ὅτε δὴ βασάνῳ] ἀντὶ τῇ ποίᾳ
λογισμῶν τίνας πράγματός κρῖσι χρησάμενος
τοῖς λεγόμενοις πιστεύσω κατὰ τὴν Οἰδίποδα.

1b. Βασάνῳ] Παρ' ἣ σὺν βασάνῳ ἐλεύσο-
μαι ἐπὶ τὴν ἐπιδημίαν τὴν μακρίαν τῶν Τυρρέων
τῇ Οἰδίποδι ἤγειν κατὰ τὴν Οἰδίποδα.

503. Φάτιν εἴμ' Οἰδιπόδα] τὴν κατὰ τὴν
Οἰδίποδα γιγνομένην πρὸς Τυρρέας.

504. Λαβδακίδαίς ἐπίκυρος] ἤγειν τῷ Λαίρ-
τῳ τῶν ἀδελφῶν θανάτων.

1b. Λαβδακίδαίς ἐπίκυρος] ἴσεν ὅτι διότι μὲν
τὸ ἐπίκυρος θητικὴ συντάσσεται, τὸ μὲν Λαβδα-
κίδαίς πρὸς τὸ ἐπίκυρος ἔπεν· ἢ δὲ γενικὴ τὸ
ἀδῆλων θανάτων πρὸς τὸ ὄνιμ' ἐστὶ τὸ ἐπίκυ-
ρος ἐπίκυρος γὰρ τῷ θένι τῶν κακῶν φέρειν.

506. Ἄλλ' ὁ μὲν ἔν Ζεὺς] Σίλεσιν ἀνατρί-

ψαι τὰ ὑπὸ τῶν Τυρρέων εἰρημένα. Καὶ φασιν
ὅτι οἱ μὲν θεοὶ, συνετοὶ καὶ μένοι τὰ τῶν
ἀνθρώπων εἰδότες· ὅτι δὲ οἱ μάντις μᾶλλον
τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τι ἐπιστάνται, ἢ φημι,
καὶ οὐδὲ ἡ κρίσις αὕτη ἀληθὴς ἐστὶ. Γένοιτο μὲν
γὰρ τις κατὰ σύνησιν ἕτερος ἐτέρῳ προφάνων,
ἢ μὴν αὕτη γὰρ ἡ ἐπιστήμη ἐκ μαντικῆς ἐστίν,
ἀλλ' ἐκ φύσεως καὶ ἐντρυχίας ἐκείνῳ πάρεστιν.

508. Ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις] ἔπατ' πιστεύω
ὅτι οἱ μάντις πλέον ἐμὲ φρονέουσιν.

511. Σοφία δ' αὖ σοφίαν] σοφίαν νῦν φησὶ
τὸν σοχασμὸν. Ὁ γὰρ λέγει, τῷτό ἐστιν, ὅτι ἐν
τῷ σοχάζεσθαι ἄλλος, ἄλλον παρελθεῖν καὶ νι-
κήσειν.

513. Ἄλλ' ἔπατ' ἔγωγ' αὖ] ἐγὼ δὲ ἐκ αὖ
ποτὲ ἐκινῶσαι τὰς μεμφομένης τὸν βασι-
λῆα, εἰδ' ὀρθὸν αὖ αὐτῶν τὸ ἔπος φαίην, πρὶν
ἰδοίμιν σαφῆς τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀπίσταν.

Ἄν καταφαίην· φανερά
Γὰρ πῆρόεσσ' ἦλθε κόρα
Ποτέ, καὶ σοφὸς ὦφθη,
Βασάνω θ' ἡδύπολις·
Τῷδ' ἀπ' ἐμαῖς φρενὸς ἔπο-
τ' ὀφλήσει κακίαν.

515

520

I A M B O I.

ΚΡΕ. Ἄνδρες πολῖται, δεῖν' ἔπη πεπυσμένοις
Κατηγορεῖν με τὸν τύραννον Οἰδίπην,
Πάρεμι' ἀτλητῶν· εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
Ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' * ἐμῷ πεπονθέναι,
Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
Οὔτοι βίε μοι τῷ μακραίωνος πόθος,
Φέροντι τήνδε βάζιν· εἰ γὰρ εἰς ἀπλὲν

525

* ALDUS, τ'.

515. Φανερά γάρ] ἃ μὲν ἰκαλεῖσιν αὐτῶ, ἀδελφαι, καὶ ἃ πάντως ἀληθῆ· ἃ δὲ κατὰρ-
θασαι, φανερά, ὅτε ἐπιλήθης, αὐτῷ τῆς Σφί-
γος ὥφθη σοφός.

Ib. Φανερά γάρ] περισσὸν ἦν ἐνταῦθα, τὸ
ἐπ' αὐτῷ, διό κ' ἐξεδίδηται παρ' ἐμαῖς. Οὐ γὰρ
ἦν ἴσον τὸ κἄλον πρὸς τὸ τῆς ἀντισηφίης.

518. Βασάνω θ' ἡδύπολις] κρίσει τε ἡδύς
ἄφθι τῇ πόλει. Ἡ δὲ πρὸς ἀπὸ τῆς βασάνης δὲ
τῆς Σφίγγος ἡδύως διατίθεται ἡ πόλις πρὸς τὸν
Οἰδίπωνα.

521 Ἄνδρες πολῖται] ἔρχεται ὁ Κρέων ἐπὶ
τῇ κατὰ ἑαυτὴ ὑπονομίᾳ ἀναγκῶν, καὶ ἀπο-
λογησάσθαι βυλάμενος. Πολίτης δὲ ἐμός ἐστιν
ὁ δῆνα, ἀδελφοί δὲ μετὰ τῆς Σφί, ἦγον ἀπὸ
τῆς αὐτῆς ἐστὶν ἐμοὶ πόλις. Συμπολιτεύε-
ται δὲ μοι τις, μετὰ τῆς Σφί, ἦγον τὴν αὐ-
τὴν ἐμοὶ πόλιν οἰκεῖ.

522. Κατηγορεῖν] Ἀκρίτως κατηγοροῦν με
τὴν βασιλείᾳ Οἰδίπωνα δεινὰ ἦγον χαλεπὰ
ἐπὶ.

523. Πάρεμι] ἀντὶ τῷ παραγίγναται

Ib. Ἀτλητῶν] ἦγον δυσαισχετῶν, ἀφο-
ρητῶς ἔχων.

Ib. Ἀτλητῶν] μὴ καρτερῶν. μὴ φέραν-
δυσαισχετῶν.

Ib. Εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς] ἐν ταῖς δυσ-
τυχίαις ταῖς νῦν νομίζει τί πεπονθέναι παρ'
ἐμαῖς εἰς βλάβην φέρον, εἴτε διὰ λόγων, εἴτε
διὰ ἔργων, ἡδύως ἐστὶν ἐμοὶ ἐπιθυμία τῆς
ἐπὶ πολὺν χρόνον παρακτινομένης ζωῆς φέρον
τι τήνδε τὴν κατηγορίαν.

524. Πρὸς γ' ἐμῷ] εὐρεται, πρὸς τ' ἐμῷ
πεπονθέναι. Ὅπερ ἔκ ἐστιν ἕτερον ἀλλ' ἢ πρὸς
ἐμῷ τι. Ὅπερ γὰρ φαμέν τῶν τις ἀνθρώ-
πων τὸ τις διὰ μίαν τιθέντες, οὕτω καὶ τῷ-
τὸ ὅτι δ' ἐστὶ τί, καὶ ἡ συνδέσμος τὲ, ὡς
φασὶ τινες, μαρτυρεῖ τὸ φέρον.

527. Οὐ γὰρ εἰς ἀπλὲν] τὸ ἀπλὲν ἐνὸς δη-
λοῖ τὸ ἀποκίλον, οἷον ἀπλὴν ἴσος καὶ ἀπλὴς
λόγος. Ἐνὸς δὲ τὸ ἀσύμμετρον ἐνταῦθα δὲ τὸ ἐν
δηλοῖ κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν. Ἄλλ' εἰς πολ-
λὰ ὀφείλων εἰπεῖν, πρὸς τὸ, εἰ γὰρ εἰς ἀπλὴν
ἡ ζημία μοι τῷ λόγῳ τότε φέρεται, ὁ δὲ εἰς
μέγιστον

Ἡ ζημία μοι τῷ λόγῳ τέττε φέρεי,
 Ἄλλ' ἐς μέγισον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
 Κακὸς δὲ πρὸς σὺ καὶ φίλων κεκλήσομαι. 530

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἤλθε μὲν δὴ τῷτο τοῦνειδος τάχ' ἂν
 Ὅργῃ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν.

ΚΡΕ. Πρὸς τῷ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
 Πεισθεῖς ὁ μάντις τῆς λόγου ψευδεῖς λέγει* ;

ΧΟΡ. Ὡδατο μὲν τὰδ', οἶδα δ' ἢ γνώμῃ τίνι. 535

ΚΡΕ. Ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ καὶ ὀρθῆς φρενὸς
 Κατηγορεῖτο τοῦπικλήμα τῷτό μῃ ;

ΧΟΡ. Οὐκ οἶδ'· ἂ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατῆντες, ἔχ' ὀρῶ.
 Αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

ΟΙΔ. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἤλθες ; ἢ τοσονδ' ἔχεις 540
 Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμας ζέγας

* ALDUS, λέγει.

μέγισον ἀποδίδωσι, συνάγων τὰ πολλὰ μετὰ
 ἐπιτάσεως εἰς τὴν τῷ μεγίστῳ ὑπέρβασιν.

531. Ἄλλ' ἤλθε μὲν δὴ] ἐπειδὴ τὸ τῷ χο-
 ρῷ πρόσωπον ἐσφρόσπον δὲ ἐν ταῖς διατάξαι
 εἶναι, διὰ τῷτο καὶ νῦν παρεμυθεῖται τὸν
 Κρέοντα, ὅτι ἴσως κατ' ὀργὴν τῷτο εἶπεν, ἐρε-
 τισθεῖς ὑπὸ τῷ μάντεως.

533. Πρὸς τῷ δ' ἐφάνθη] κατ' ἐρώτησιν ὁ
 λόγος.

534. Ψευδεῖς λέγει] ὅς περὶ τῶν παρόν-
 των λέγει· ὡς γὰρ ὁ Οἰδίπους ἔφη, οἱ τῷ
 Τιμειῶν λόγῳ· οὐς κατ' αὐτῷ ἔφη, πρὸς
 ψεύδους συντίθενται, καὶ ἐκ ἐν ἀληθείᾳ ληλεγ-
 μένοι εἰσίν.

536. Ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ] τῷ χορῷ ἐκ
 ἔχοντες λέγειν τίνι γνώμῃ ταῦτα ἐλέγγο, ἀπὸ
 τῶν ἔξωθεν συμβάλλειν βυλόμενος ὁ Κρέ-
 ον, περὶ τῷ βλέμματός καὶ τῷ σχήματος ἐν
 ταῦτα ἔλεγον ὁ Οἰδίπους, πυνθάνεται.

1b. Ἐξ ὀμμάτων] ἦρχεν ἀπὸ ἀνθρώπου σώ-
 φρονος καὶ ὑγιεῖς φρένας ἔχοντος· ἢ ἀπ' ἀκρι-
 βούς συνιδήσεως, καὶ καθιεστηκυίας γνώμης.

Εἰκότως δ' εἶπε τὸ ἐξ ὀρθῶν ὀμμάτων. Οἱ
 γὰρ σώφρονες καθιεστηκυίας ἔχοντες τὸ ὄμμα, οἱ
 δὲ μαινόμενοι παρατετραμμένοι.

1b. Ὀμμάτων] ἀπὸ ἀναμφισβήτη διαβίσεως
 ὀφθαλμοῦ, καὶ ἀπὸ ἀναμφισβήτη διαβίσεως γνώ-
 μης. Ἀναδείξας, προσώπων, ἦρχεν ἔχεις τοσαύ-
 την ἀναιδύαν ἦρχεν ἀναισχυρτίαν.

539. Ἐξω περᾶ] ἴσως ἂν τις ἐνταῦθ' ἐλθὼν
 κακίσται τὴν δευτέραν ἐννοίαν ἢ πρῶτον ἔραμεν,
 εἰς τὸ, καὶ ταῦτ' ἰὼν εἶσω, λογιζέ· ἐλέγγομεν
 γὰρ τὸ εἶσα, ἐντὸς τῶν οἴκων ἐλθὼν, ἢ εἰς
 ἑαυτὸν καὶ κατ' ἡσυχίαν γενόμενος. Ἀμφό-
 τερα ἐν ταῦτ' ἔχεται λόγος, καὶ εἰδὲν καλῶς
 τὸ δεύτερον μὴ εἶναι ἀκριβές, εἰ καὶ νῦν ὁ χο-
 ρὸς φησιν, αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω
 περᾶ. Ὁ γὰρ ἡσυχίας δεόμενος, ἐντὸς οἴκου ἢ
 εἰς ἐρημίαν χωρεῖ· ὥστε οἱ πειρασόμενοι ἡμᾶς
 αἰτιάζεσθαι, σὺς αὐτὸς εἰς αὐτίαν ἐμβαλῶσιν,
 ἐκ εἰδότης ὡς εἰ ταῦτα πρὸς γὰρ λογιζέσ-
 θαι.

540. Οὗτος σὺ] ἐπιτίμησις Οἰδίποδος κατὰ
 Κρέοντος καὶ κατηγορία.

Ἴκε, φονεὺς ὦν τᾷδε τάνδρὸς ἐμφανῶς,
 Λησῆς τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
 Φέρ' εἰπέ πρὸς Θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
 Ἰδὼν τίν' ἐν ἐμοί, ταῦτ' ἐβελεύσω ποιεῖν; 545

Ἡ τοῦργον ὥς εἰ γνωρίσοιμί σε τόδε,
 Δόλῳ πρὸςέρπον, κῆκ ἀλεξοίμην μαθῶν;
 Ἄρ' ἔχῃ μῶρόν ἐς τοῦ γχείρημά σε,
 Ἄνευ τε πλῆθους καὶ φίλων τυραννίδα
 Θηρᾶν, ὃ πλῆθει χρήμασιν ὧ ἀλίσκεται; 550

ΚΡΕ. Οἶσθ' ὥς ποιήσων; ἀντὶ τῶν εἰρημένων

Ἴσ' ἀντάκκσον, καῖτα κριν' αὐτὸς μαθῶν.

ΟΙΔ. Λέγειν σὺ δεινός, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακός
 Σὲ δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὖρεκ' ἐμοί.

ΚΡΕ. Τῷτ' αὐτὸ νῦν με πρῶτ' ἀκκσον, ὥς ἐρῶ. 555

ΟΙΔ. Τῷτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως ἐκ εἰ κακός.

ΚΡΕ. Εἴτοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
 Εἶναί τι τῷ νῦν χωρὶς, ἐκ ὀρθῶς φρονεῖς.

ΟΙΔ. Εἴτοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς

542. Τῷδε τάνδρῳ] Διηκτικῶς, ἀντὶ τῷ, ἐμῷ.

544. Πρὸς Θεῶν] συνίησις.

545. Ἐβελεύσω] Ταῦτα ἐβελεύσω ποιεῖν ὑπολαβὼν ὅτι εἰ γνωρίξομαι ἦγαν μάθομαι τὸ ἔργον τόδε ξὺν δόλῳ κινέμενον.

548. Ἄρ' ἔχῃ] γραμικόν.

550. Πλῆθει] Τὸ ὃ πλῆθει πρὸς τὸ πρᾶγμα ἀπιδάσκει. Ὑπὸ πλῆθους ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ χρημάτων.

551. Οἶσθ' ὥς] ἀπολογία Κρίοντος ἐρ' οἷς ἐγκαλιῖται.

Ib. Οἶσθ' ὥς ποιήσων] ἀντὶ τῷ ποιήσεις· ἐστὶ δὲ Ἀπικισμός.

Ib. Οἶσθ' ὥς] Γινώσκεις ὅτι μάλιστα ποιήσων ἕνεκα τῶν εἰρημένων ὑπὸ σε.

553. Λέγειν σὺ δεινός] σὺ μὲν δεινός εἰ ἐν πρῶτῳ λέγων, ἐγὼ δὲ εἰ μετὰ εὐνοίας σε ἀκκῶ δια τὴν δυσμενείαν.

Ib. Ἐγὼ κακός] ἦγαν κακὸν ἦνμαι τὸ ἀπὸ σε τι μανθάνειν. Μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ σε ἔξωθεν τὸ αἶψα. Εἰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συντάξει χάριν σαφηνείας εἰρήκαμεν. Ὡς περ γὰρ ἔαμεν, κακὸς ἄνδρὸς ἦνμαι τῷτο, καὶ πάλιν, βαρβαρὰ τὴν ὕβριν γινώσκω ἔγω καὶ μανθάνω σε τόδε.

554. Περὶ τῆς αὐτῆς εἰ λέγει ὅτι ὑπερκῆς με δυσμενῆ σου τὴν ἀπολογίαν τάς αὐτῆς.

Ib. Βαρύν] Βαρὺς ἐπὶ ψυχῆς. ὁ δύσκολος καὶ ἀγανάκτησιν ἔχων καὶ βαρὺς ἐπὶ σώματος, ὁ βεβαρημένος καὶ δυσκίνητος. Ἐνταῦθα δὲ ἡ τὸν ἔχοντα τὸ βάρος ἐν αὐτῷ λέγει καὶ τὴν ἀγανάκτησιν· ἀλλὰ τὸν γινώσκον ἑτέρῳ τοῖστον. Ὡς περ τὸ βαρὺς ἐνίσταται τὸν βαρυνόμενον δηλοῖ καὶ ἐπὶ πάσῃ λέγεται ἐνίσταται δὲ τὸν βαρύνοντα καὶ ἐνεργείας ἐστὶ ψυχῆς ὁ ἀγανάκτησιν ἔχων βαρὺς, ἐπὶ σώματος ὁ δυσκίνητος.

- Δρῶν, ἔχ' ὑφέξειν τὴν δίκην, ἔκ εὖ φρονεῖς. 560
- ΚΡΕ. Εὐμφημί σοι ταῦτ' ἐνδίκ' εἰρήσθαι· τὸ δὲ
Πάθην' ὅποιον φῆς παθεῖν, δίδασκέ με.
- ΟΙΔ. Ἐπειθες, ἢ ἔκ' ἔπειθες; ὥς χρεῖ' ἢ μ' ἐπὶ
Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πῶς παθῆναι τινα.
- ΚΡΕ. Καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βελεύματι. 565
- ΟΙΔ. Πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαῖος χρόνον;
ΚΡΕ. Δέδρακε ποῖον ἔργον; ἔ γάρ ἐννοῶ.
- ΟΙΔ. Ἀφαντος ἔρρει θανάσιμῳ χειρῶματι.
ΚΡΕ. Μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
- ΟΙΔ. Τότ' ἔν' ὁ μάντις ἔτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; 570
- ΚΡΕ. Σοφός γ' ὁμοίως, καὶ ἴσ' τιμώμενος.
ΟΙΔ. Ἐμνήσατ' ἔν' ἐμῷ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
ΚΡΕ. Οὐκ ἐν, ἐμῷ γ' ἐς ὧτος ἑδάμῃ πῶλεας.

557. Τὴν αὐθάδην] λέγεται δὲ εἶναι τὴν αὐθάδην, ἀπῆλπεν ὁμιλίας ἐν λόγοις.

560. Τρέξεν] ὑπέχει τὰ πάντα ἡ θάλασσα τῷ Διονύσῳ· ἦν ὑποκείμενα ἔχει, καὶ ὑπέχει τις τινὶ δίκην, ἦν ὑποκείμενον ἑαυτὸν ἔχει εἰς δίκην. Ὅπερ ἐνίοτε μὲν τετελεσμένον ἔχει τὴν σύνταξιν, οἷον ὑπέχω σοι δίκην· ἐνίοτε δὲ ἀτελεῖ, οἷον ὑπέχω δίκην. Ὅτι ἐξ ἀνάγκης ἡ δοτικὴ συνυπακούεται.

563. Ἡ ἔκ' ἔπειθες] συρίζησις, ἢ κοινὴ συλλαβὴ τὸ ἦ.

Ib. Χρεῖ'] καὶ χρήσιμα, ἦν ἡ χρησίμη· ἢ λέγειν ἐκ τῶν γὰρ σύγκηται καὶ τὸ χρῆ. Το δὲ χρῆα τριγενὲς ἐστίν. Ἐστὶ γὰρ ὁ χρεῖος, ἢ χρῆα, καὶ τὸ χρῆον. Ἐστὶ δὲ μονογενὲς ἢ χρῆα. Ὅτι δὲ ἐνταῦθα τὸ χρῆα ἐδύτερόν ἐστι, δηλοῖ τὸ συναλείφασθαι τὸ ἂν ὑπὲρ ἔκ' ἂν ἐγένετο εἰ μὴ βραχὺ ἦν.

564. Τὸν σεμνόμαντιν] ἐν ἐρωτήσῃ· εὐλόγη γὰρ θέλει λέγειν τὸν Τυρράιν.

566. Πόσον χρόνον] Τόσπον χρόνον ποιῶ τὸδε ἀντὶ τῆς ἐπὶ τοσούτον, καὶ πόσον χρόνον δεμνίους πῶπτιχ, ὅδε ἦν ἐπὶ πόσον χρόνον κῆται ἐν τοῖς δεμνίοις, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁ-

μοίως. Ὅτι δὲ ἡ ἐπὶ πρόθεσις νοῦται ἐπὶ τέττα, δηλοῖ ἀπὸ τῆς πολλὰ τοιαῦτα ἐνίοτε λέγεσθαι μετὰ τῆς ἐπὶ, οἷον, ἐπαλόν, ἐρικανόν, ἐπιπολὺ. Ἐπιπολὺ εἰσέχει ἄφαντος, ἦν ἐπιπολὺ μέρος χρόνου, τῆς ἐπὶ πολλὸν χρόνον.

567. Δέδρακε ποῖον] τὸτο διὰ μέσε εἶπε. Ib. Οὐ γὰρ ἐποῶ] ἐπεὶ κατὰ παράλειψιν εἶπε, λέγει, τί με ἐρωτᾷς ἀγνοῶ.

568. Θανάσιμῳ] θανατηφόρῳ φόρῳ, τῆς ἐπὶ διὰ φόρου θανατηφόρου.

569. Μακροὶ] εἰκότως εἶπε τὸ παλαιοὶ πρὸς τὸ μακροί. Οἱ γὰρ μακροὶ χρόνοι, καὶ παλαιοὶ εἰσιν. Τὸ σὲν ἀλλὰ τοσούτον γένεσθαι, καὶ λόγοις ἂν αὐτὸ, εἰ καλῶς φρονεῖς. Εἰ καὶ ἐκεῖνο μὴ οἶδας, ἀλλὰ τὸ σὲν γινώσκεις, εἰ καλῶς φρονεῖς.

570. Μάντις] Ἦν ἔτος ὁ τῶν μάντις ἦν τότε τὴν μαντικὴν, κατεγίνετο τότε ἐν τῇ μαντικῇ.

571. Σοφὸς ὁμοίως] ἦν ὡς περ νῦν καὶ ἔστις τιμώμενος, ἦν καὶ ἦν τιμώμενος κατὰ πόσον τιμᾶται νῦν, τῆς ἐπὶ καὶ ἦν σοφὸς ἔτος νῦν. Καὶ ἐνομιζέτο ἔτος ὡς περ νῦν.

573. Οὐκ ἐν] ἑδάμῃ δεμνημένους ἐμῷ ἐσάτῳ.

- ΟΙΔ. Ἄλλ' ἐκ ἔρευναν τῷ θανόντος ἔσχετε ;
 ΚΡΕ. Παρέσχομεν· πῶς δ' ἔχί ; καὶ ἠκάσαμεν. 575
 ΟΙΔ. Πῶς ἔν, τόθ' ἔτος ὁ σοφὸς ἐκ ἠῦδα τάδε ;
 ΚΡΕ. Οὐκ οἶδ'. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.
 ΟΙΔ. Τὸ σὺν δέ γ' οἶσθαι καὶ λόγοις ἂν εὖ φρονῶν.
 ΚΡΕ. Ποῖον τόδ' ; εἰ γὰρ οἶδά γ', ἐκ ἀρήσομαι.
 ΟΙΔ. Ὅθ' ἔνεκ' εἰ μή σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμάς 580
 Οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαίη διαφθοράς.
 ΚΡΕ. Εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σε
 Μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ', ἅπερ καμῆ σὺ νῦν.
 ΟΙΔ. Ἐκμάνθαν'· ἐ γὰρ δὴ φονεὺς ἀλώσομαι.
 ΚΡΕ. Τί δῆτ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις ; 585
 ΟΙΔ. Ἀρνησις ἐκ ἑνέσιν ὧν ἀνισορεῖς.
 ΚΡΕ. Ἀρχεῖς δ' ἐκείνη ταῦτά, γῆς ἴσον νέμων ;
 ΟΙΔ. Ἀ ν ἢ θέλεσα, πάντ' ἐμὲ κομίζεται.
 ΚΡΕ. Οὐκ ἔν ἰσῆμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος.
 ΟΙΔ. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνεται φίλος. 590

τος· πλησίον ἦσαν τῷτο ὁ λέγει περὶ ἐμῶν νῦν.
 Εἰ καὶ ἐκείνο μὴ οἶδας, ἀλλὰ τὸ σὺν οἶσθα.
 καὶ εἰ καλῶς φρονεῖς, λόγοις ἂν. Οὐκ ἂν πο-

τε εἶπε τὰς διαφθοράς τῇ Λαίᾳ ἐμάς.
 574. Ἄλλ' ἐκ ἔρευναν] ζήτησιν, δοκιμασίαν.
 577. Οὐκ οἶδ'] γνωμικόν.

580. Ὅθ' ἔνεκ' εἰ μή σοι ξυνῆλθε] ὁ μάντις
 εἰ μὴ ἐλάμψανέ σε κοιτανὸν τῷ βουλευμάτος,
 ἐκ ἂν με ἴσῃ τῇ Λαίᾳ φονία.

Ιβ. Τὰς ἐμάς] τὸ τὰς πρὸς τὸ διαφθοράς
 τινὲς συνάπτουσιν, ἕτας, ἐκ ἂν ποτε εἶπε τὰς
 διαφθοράς τῇ Λαίᾳ ἐμάς. Σὺ δ' ἐκείνας ἕτας,
 τὸ τὰς πρὸς τὸ ἐμάς, ὥσπερ συντίθενται, σύν-
 απτε, ἕτας, ἐκ ἂν ποτ', εἶπε τὰς ἐμάς ἕς
 αὐτὸς οἶσται διαφθοράς τῇ Λαίᾳ· πρὸς γὰρ σὺν
 ἐκείνῃ ὑπόληψιν τὰς ἐμάς ἀριστμένους εἶπε, καὶ
 ἐ πρὸς τὴν οἰκίαν. εὐρύσεις δ' ὅμοιον καὶ
 προῖόν, ὅταν λέγῃ, τὸν ἑναγῆ φίλον ποτὲ ἐν
 αἰτίᾳ σὺν ἀφανὶ λόγῳ. Ἐκεῖ γὰρ τὸ ἑναγῆ
 πρὸς τὴν τὴν Οἰδίποδὸς ὑπόληψιν καίται. Τὸ

Vol. II.

[OEDIP. TYR.]

δὲ πᾶν, εἰ μὴ μετὰ σὲ ἰδουλεύσατο, ἐκ ἂν
 ποτε με φονία Λαίᾳ εἶπει.

582. Εἰ μὲν λέγει] ἦγον εἰ μὲν φονία σὲ τῇ
 Λαίᾳ ἐκείνῃς φησιν, αὐτὸς οἶσθα· ἐγὼ δὲ παρὰ
 σὲ βυλοῖμην ἀνμαθῆν, ὥσπερ καὶ σὺ παρ' ἐμὲ νῦν.

585. Γήμας ἔχεις] γαμῆ τις, ἀμεταβά-
 ταις ἀντὶ τῷ γάμον ἔχει, τῆς ἔστι συνημμένος
 ἐστὶ γυναίκα. Ὡς ἐν τῷ. Οὐ γαμῆς ; ὥς ἐτ'
 ἑλαφρότερος. Καὶ γαμῆ τις τήνδε, μεταβα-
 τικῶς, ἀντὶ τῷ εἰς γάμον λαμβάνει, ἢ λαοῶ,
 ἔχει καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

586. Ἀρνησις] Δυνατὴ ἐκ ἔστιν ἐμοὶ ἡ ἀρνη-
 σις· ἦγον ἐκ ἔστι μοι δυνατόν ἀρνήσασθαι.

587. Ἀρχεῖς δ'] κατὰ ταῦτά ἐκείνη γῆς
 μέρος ἐπίσης αὐτῇ.

588. Πάντ' ἐμῷ] μὴ λάθῃς εἰς τὸ ἐμῷ
 ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ φραμὴν λόγον
 εἰς τὸ Μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς σε, ὁ αὐτὸς
 ἔστι κἀνταῦθα. Πάντα γὰρ λαμβάνει ἐμῷ
 τῶν ἔστιν ἡμέτερα ὅντα αὐτῇ δέχεται.

H

591. Οὐκ

ΚΡΕ. Οὐκ' εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγὼ, σαυτῷ λόγον.
 Σκέψαι δὲ τὸτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
 Ἄρχειν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
 Ἄτρεσον εὐδοντ', εἰ τὰ γ' αὐθ' ἔξει κράτη;
 Ἐγὼ μὲν ἔν' ἔτ' αὐτὸς ἰμεύρων ἔφυν
 Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾶν, 595
 Οὐτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
 Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σὲ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω.
 Εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, * πολλὰ καὶ ἄκων ἔδρων.
 Πῶς δ' ἦτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν 600
 Ἀρχῆς ἀλύπε καὶ δυναστείας ἔφυ;
 Οὐπω τοσῶτον ἠπατημένος κυρῶ,
 Ὡςτ' ἄλλα χρῆζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλὰ.
 Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεταιται
 Νῦν οἱ σέθεν χρῆζοντες ἐκκαλῶσί με. 605

* ALDUS, ἦρχων.

591. Οὐκ' εἰ διδοίης γ'] Οὐδαμῶς φαίνομαι κακὸς φίλος, εἰ διδοίης, γὰρ σαυτῷ λόγον ἦν σκέψαι καὶ διαγνωστικὴν κρίσιν, ὡς ἐγὼ ἰμαυτῷ δηλονότι δίδωμι ἦραν, σκέψαιτο ὡς ἐγὼ σκέπτομαι.

592. Σκέψαι δὲ] λόγισαι δὲ καὶ τὸτο πρῶτον, εἰ νομίζεις τίνα, εἰ τὰ αὐτὰ ἔξει κράτη, παρακρίναι ἂν μᾶλλον ἀρχεῖν σὺν φόβῳ, ἢ ἀρχεῖν δηλονότι ὑπνωτίζοντα ἀφίστα.

1b. Εἴ τιν' ἂν δοκεῖς] τὸ ἂν πρὸς τὸ ἐλέσθαι συναπτόν, καὶ εἰ πρὸς τὸ δοκεῖν ὡς τινὲς φασί, γράφοντες κῆς διὰ τῶ ἦ.

594. Ἄτρεσον εὐδοντ'] εἰκότως εἴπει τὸ εὐδοντα, καὶ εἰ διαλέγοντα. Ὁ γὰρ ἀμεύρωνος ζῶν, πρὸς ὕπνον ἐμύρεται. Τὸ δὲ Εἰ τὰ γ' αὐθ' ἔξει κράτη, πρὸς τὸ φόβου συναπτόν. Τὸ δὲ ἢ ἄτρεσον εὐδοντα, διὰ μέγα.

598. Φέρω] ἀποφέρωμαι, λαμβάνω ἅπαντα γὰρ ἢ ἐλπίς τῶ τυχεῖν ἂν θίλκοι δηλονότι, ἵνα τοῦτο εἰς αὐτοὺς ἦεν ἐν ἐμοί. ἔξ ἐμῶ ἦραν ἵνα τοῦτο ἐν ἐμοὶ πᾶσα ἢ ἐλπίς τῶ τυχεῖν. ἦραν, τὸν φόβον ἐν ἔχει ἡ βασιλεία.

599. Ἄκων ἔδρων] τὸτο λέγει ἐπιπρὶς ἢ ἀρχὴ καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τὲς αὐτὴν ἔχοντας ἀναγκάζει πολιτεύσθαι.

600. Πῶς δ' ἦτ' ἐμοὶ] ἡ σὺνταξις, πῶς ἔν ἡ τυραννὶς καὶ ἡ βασιλεία ἔφυ καὶ ὑπάρχει ἔχιν ἐμοὶ ἡδίων καὶ ἡδυτέρα ἀρχῆς καὶ δυναστείας ἀλύπε, ἔφ' ἥς νῦν εἰμί.

602. Οὐπω τοσῶτον] γνωμικόν.

603. Ὡςτ' ἄλλα χρῆζειν] ἡ γὰρ ἀρχὴ καλὸν μὲν εἶναι, ἀλλὰ παρακινδυνευμένον καὶ ὑποπτόν ἢ δ' ἐμὴ, καλὸν περισπούδασον. ἔστιον δὲ ὅτι τὸ χρῆζω εἰ μόνον γανικῇ ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται καὶ ὅτι μὲν γανικῇ συντάσσεται, φυσικὴν ἔχει τὴν σὺνταξιν χρῆζω γὰρ τὸ χρεῖαν τινὸς ἔχω ὅτε δὲ αἰτιατικῇ, πρὸς τὸ σημαίνονμενον ὃ γὰρ τίς ἔχει χρεῖαν, θίλκων αὐτὸ ἔχει χρεῖαν.

604. Νῦν πᾶσι χαίρω] ἀντὶ τῆς, πᾶσιν ἀνθρώποις πληροφροῦμαι καὶ θαίρω, καὶ εἰς ἡδύνα ὑποφάν ἔχω ὃ τυραννίδος ἔξω καθίστηκεν. Ἐκίνη γὰρ καὶ συγχεῖσιν αὐτοῖς καὶ φίλους ἀπὸ τῆς. Ἡ τὸ πᾶσι χαίρω, ἀντὶ τῆς πᾶσι

Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἐνι.
 Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφείς τάδε ;
 Οὐκ ἂν γένοιτο νῆς κακὸς καλῶς φρονῶν.
 Ἄλλ' ἔτ' ἐρασῆς τῆςδε τῆς γνώμης ἔφυν,
 Οὐτ' ἂν μετ' ἄλλε δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ. 610
 Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τῆτο μὲν Πυθῶδ' ἰὼν,
 Πεύθε τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοι
 Ταῦτ'· ἀλλ' ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς
 Κοινῇ τι βελεύσαντα, μή μ' ἀπλῇ κλάνῃς
 Ψήφῳ, διπλῇ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών. 615
 Γνώμη δ' ἀδήλω μή με χωρὶς αἰτιῶ.

πᾶσι πράγμασιν ἵδουμαι, καὶ ἀδεμίᾳ φροντίς
 καὶ μέριμνα περὶ ἑδνός ἐστὶ μοι, ἀμύληαν
 ποιῶσα τὴν ἡδονήν.

606. Τὸ γὰρ τυχεῖν] ἡ σύνταξις· ἐνὶ γὰρ
 καὶ ὑπάρχει αὐτοῖς ἅπαντ' ἃ βέλονται ἐνταῦ-
 θα, ἦσαν ἐν ἐμοὶ τὸ τυχεῖν τῶν. Τὰ τ' ἐστὶ,
 λογίζονται δι' ἐμῶ, καὶ δύνανται σε ἅπαντων
 ὧν χρῆκεται τυχεῖσθαι. Δίον δ' εἰπὼν ὅπως
 τὸ γὰρ τυχεῖν ἅπαντων ἐνταῦθ' αὐτοῖς ἐνὶ ὃ
 δὲ ἅπαντα εἶπε πρὸς τὸ ἐνι. Τὸ δὲ τυχεῖν,
 ἔξωθεν συντάσσει, τὸ τυχεῖν τῶν δυνάμετι.

607. Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν] προκατασκευ-
 ῶσας ὡς ἀμείνον ἐστὶν αὐτῷ τῷ τυραννίᾳ τὸ ἀ-
 φέως κοινωνίᾳ τῇ τυραννίδι, τῶτο ἐπὶ ἡγεμῶν.
 Ὁ γὰρ νῆς, ὃ ταῦτα τὰ συμφέροντα ἐνθυμύ-
 μανος, ἢ ἂν γένοιτο κακός, ὥστε ἐτέρῳ τινὶ
 ἀσυμφέρει ἐπιχειρῆσαι.

608. Φρονῶν] ἀπὲρ τῷ φρονῶντος. Ἡ ὅπως,
 ὃ καλῶς φρονῶν νῆς, οὐκ ἂν κακὸς γένοιτο.

Ib. Οὐκ ἂν γένοιτο] γνωμικόν.

611. Καὶ τῶνδ' ἐλέγχον, τῆτο μὲν Πυ-
 θῶδ' ἰὼν] ζήτησον (φροῖν) εἰ τὸν χρησμὸν
 ὑγιᾶς ἀφῆμαί σοι φέραν· εἴτα εἰ κατεκοινωνήσα
 τῷ μαντίᾳ τῷ Τυρασίᾳ.

Ib. Πυθῶδ' ἰὼν] ἡ σύνταξις, καὶ τῶτο μὲν
 γὰν καὶ ἔλθων Πυθῶδε καὶ εἰς τὴν Πυθίαν
 Πεύθε καὶ μάνθανε τὰ χρησθέντα καὶ τὰ μαν-
 τυθέντα σοί, ἐλέγχον καὶ δοκιμασίαν τῶνδε,
 εἰ σαφῶς καὶ ἀληθῶς ἠγγειλά σοι ταῦθ' ἃ ἔφην

σοί. Οὕτω καὶ τὸ ἐλέγχον λέγει. Καὶ μὴ λά-
 βῃς ἔξωθεν τὸ εἰς, ἀλλ' ὥσπερ φαμὶν, μαν-
 θάνω τὸν διδάσκαλον περὶ ἐμῆ εὐνοῦν, ὥτω
 καὶ τῆτο, μανθάνω τὰ χρησθέντα ἐλέγχον
 τῶνδε.

612. Σαφῶς] ἐρώτα εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοι
 τὸν δοθέντα χρησμὸν.

623. Τερασκόπῳ] τερασκόπος· ὁ τῶν τερά-
 των ἑρμηνεύς.

Ib. Τῷ τερασκόπῳ] ἦσαν, ἐάν εὖρῃς με
 κοινῇ τὴ βουλευσάμενον περὶ τῶτο Τυρασίᾳ τῷ
 τερασκόπῳ καὶ τῷ τὰ τέρατα καὶ σημεῖα τῆς
 μαντίας σκοπῶντι καὶ σαφηνίζοντι, κολασόν
 με.

Ib. Κοινῇ] ἦσαν κοιωνήσαντα βουλῆς τῷ
 μάντι.

Ib. Κοινῇ τῷ τερασκόπῳ] ἦσαν σὺν τῷ τε-
 ρασκόπῳ.

615. Διπλῇ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ] ὅτι
 καὶ αὐτὸς τὸν ἑαυτοῦ καταφροῖζομαι θάνα-
 τον.

Ib. Τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ] τῶτο κέλεται καὶ τῇ
 ἐμοὶ προσκρίσει, (ἦσαν ἢ ἀξίος ἐμὶ παθεῖν,
 κακὸς φανεί) καὶ τῇ σοὶ προσκρίσει, ἦσαν ἢ
 ἄξιον βασιλείᾳ ποιῆσθαι κατὰ τῶν ἐπιβεβη-
 λευκότων αὐτῷ. Ἡ, ἦν καὶ ἐγὼ κατ' ἐμῶ,
 καὶ αὐτὸς φροῖσαι κατ' ἐμῶ.

616. Γνώμη δ' ἀδήλω] ἐπὶ λογισμῷ ἀμφι-
 βολίαν ἔχει.

“ Οὐ γὰρ δίκαιον ἔτε τῆς κακῆς μάτην
 “ Χρηστὲς νομίζουσιν, ἔτε τῆς χρηστῆς κακῆς.
 “ Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
 “ Καὶ τὸν παρ’ αὐτῆ * βίοτον, ὃν πλεῖζον φιλεῖ.”
 Ἄλλ’ ἐν χρόνῳ γνώσῃ τάδ’ ἀσφαλῶς· ἐπεὶ 621
 “ Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν ἴσους·
 “ Κακὸν δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ γνούς τις μῖα.”

ΧΟΡ. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβεμένῳ πεσεῖν,

Ἄναξ· “ Φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς, ἐκ ἀσφαλεῖς.” 625

ΟΙΔ. Ὅταν ταχύς τις οὐπιβελεύων λάθρα

Χωρῇ, ταχὺν δεῖ καὶ με βελεύειν πάλιν.

Εἰ δ’ ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τῷδε μὲν

* ALD. TURN. αὐτῷ.

617. Οὐτε τῆς κακῆς χρηστῆς] ἀντὶ τῷ ἀ-
 γαθῆς. Τῷ χρηστῷ γὰρ κυρίως, ἐναντίον ὁ
 φαῦλος. Ἐστὶ δὲ χρηστὸς ὃ ἡ ὁμιλία ἀφύλειαν
 ἐμποιοῖ. Φαῦλος δὲ, ὃ ὁ βίος ἀτακτος καὶ
 ἀκόλαστος. Ὡς καὶ ἄλλως βλαπτοῖσθαι ἀπὸ
 τῆς αὐτῆς ὁμιλίας. Τῷ ἀγαθῷ δὲ ἐναντίον ὁ
 κακός. Τῷ καλῷ δὲ, ὁ αἰσχροὺς ἦγεν ὁ δυσ-
 ειδής. Σοὶ τῷ Οἰδίπῳ εὐλαβεμένῳ πεσεῖν καὶ
 ἐπιβελευθῆσθαι παρ’ αὐτῆ καλῶς ἔλεξεν ὁ
 Κρέων. Ὅτι ἐν χρόνῳ τάδε γνώσῃ ἀσφαλῶς ὅποι-
 ος εἰμι περὶ σέ· ὁ γὰρ ταχὺ βελευόμενος, μὴ
 βασιλεύων τὴν γνώμην σφάλλεται πρὸς ὃ ὁ
 Οἰδίπῳ φησὶ, ὅτι πρὸς τὰς ταχίας ἐπιβουλὰς δεῖ ταχῆαν
 εἶναι τὴν ἀμυναν.

618. Χρηστὲς νομίζουσιν] ἀγαθῆς· τῷ χρηστῷ
 ἐναντίον ὁ φαῦλος. Ἐστὶ δὲ χρηστὸς ὃ ἡ ὁμιλία
 ἀφύλειαν ἐμποιοῖ· φαῦλος δὲ, ὃ ὁ βίος ἀτακ-
 τος καὶ ἀκόλαστος, ὡς καὶ ἄλλως βλαπτοῖσθαι
 ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὁμιλίας. Τῷ ἀγαθῷ δὲ ἐναν-
 τίων ὁ κακός, τῷ καλῷ δὲ ὁ αἰσχροὺς καὶ ὁ δυσ-
 ειδής.

619. Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν] ἴσον γὰρ
 ἐστὶ κακὸν, ἀποβῆσθαι φίλον, καὶ τὸν ἑαυτοῦ
 βίον.

619. Φίλον γὰρ] γνώμικόν.

622. Χρόνος δίκαιον ἄνδρα] γνώμικόν.

624. Καλῶς ἔλεξεν] σοὶ εὐλαβεμένῳ. Πι-
 στὴν καὶ ἐπιβελευθῆσθαι παρ’ αὐτῆ, καλῶς
 ἔλεξεν ὁ Κρέων ὅτι ἐν χρόνῳ γνώσῃ τάδ’ ἀσφα-
 λῶς, ὅποιος εἰμι περὶ σέ. Ὁ γὰρ ταχὺ βε-
 λευόμενος, καὶ μὴ πολλάκις βασανίζων τὴν
 γνώμην, σφάλλεται. Πρὸς δὲ ὁ Οἰδίπῳ φησὶν,
 ὅτι πρὸς τὰς ταχίας ἐπιβουλὰς δεῖ ταχῆαν
 καὶ τὴν ἀμυναν εἶναι.

Ib. Εὐλαβεμένῳ πεσεῖν] ἡγεῖται φοβεμένῳ σοὶ
 πεσεῖν τῆς ἀρχῆς καλῶς ἔλεξε Κρέων, ὡς ἐκ
 τῷ εὐσθίου δίκαιον καταψηφίσθαι δὲ ἀν κα-
 τὰ σὲ ὑπονόησας, ἀλλὰ πρῶτον ἐξετάζειν
 παντὶ τρόπῳ περὶ αὐτῶν, καὶ καταδίκας αὐ-
 τῶν εὐρόντα, τότε κολάζειν. Οἱ γὰρ ταχῆς
 φρονεῖν (ἦγεν οἱ ταχεῖς καὶ μὴ μετὰ σκέ-
 ψεως ποινῆς τι) ἐκ ἀσφαλεῖς ἀλλ’ ἀδίστατοι,
 καὶ πρὸς κίνδυνον ἑσθ’ ὅτι πείθεσθαι. Ἰστέον δ’
 ὅτι ἡ μερικὸν τὸ εὐλαβεμένῳ νοῦ διὰ τὸν Οἰ-
 δίπῳ, ἢ καθόλου διὰ πάντα φοβεμένον.

625. “ Φρονεῖν γὰρ οἱ—] γνώμικόν.

626. Ὅταν ταχύς] ταχύς τις εἶ, καὶ ἐπὶ ῥή-
 ματος ἔχει σημασίαν ἐνταῦθα τὸ ταχύς, ἐπι-
 μέντοι ἔχει προφορὰν ὀνόματος, καὶ τὸ τίς αἰ-
 κίως ἔχει μεθ’ ἑαυτοῦ.

628. Τὰ τῷδε μὲν] τὰ τῷ Κρέωντος τῷ
 ἐμοὶ ἐπιβελευσαμένῳ.

629. Πιπταμένῳ—

Πεπραγμέν' ἔσαι, τὰμὰ δ' ἡμαρτημένα.

ΚΡΕ. Τί δῆτα χρήσεις, ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν; 630

ΟΙΔ. Ἕκιστα· θνήσκειν, ἔφυγεῖν σε βέλομαι.

ΚΡΕ. Ὅταν προδείξῃς οἶόν ἐς τὸ φθονεῖν.

ΟΙΔ. Ὡς ἔχ' ὑπείξων, ἔδὲ πεισεύσων, λέγεις;

ΚΡΕ. Οὐ γὰρ φρονεῖντά σ' εὖ βλέπω.

ΟΙΔ. Τὸ γὰρ ἐμόν.

ΚΡΕ. Ἄλλ' ἐξ ἴσθ' δεῖ καμόν.

ΟΙΔ. Ἄλλ' ἔφους κακός. 635

ΚΡΕ. Εἰ δὲ ξυνίης * μηδέν;

ΟΙΔ. Ἀρκτέον γ' ὅμως.

ΚΡΕ. Οὗτοι κακῶς γ' ἄρχοντες.

ΟΙΔ. ὦ πόλις, πόλις.

ΚΡΕ. Καμοὶ πόλεως μέτεσι † τῆσδ', ἔσοι μόνω.

* ALDUS, ξυνίης.

† TURN. in margine, μέτεσιν ἔχ' σοι.

629. Πεπραγμέν' —] Ἡ ἐμὴ δὲ ἰσφαλμένη· ἐπ' αἰσμένη· ἀντὶ τῆς ἐκβαλεῖν ἀπάσασθαι ἔξω· ἵσθ' οἶον ποιεῖται.

Id. Τὰμὰ δ' ἡ ἡμαρτημένα] ἡ ἀμύνα.

630. Ἡ με γῆς ἔξω βαλεῖν] τὸ ἢ, εἰ μὲν καθ' ὑποσιγμὴν ἱεῖς τὸ ἔξω. Ἀντὶ τῆς ὄντως ἄρα νοήσεις· εἰ δὲ κατὰ ἀποφαντικὴν ἐρώτησιν τὸ ἔξω εἴποις, ἀντὶ τῆς διαξυλικῆς συνδ' σμυνοήσεις, εἴζων καὶ ἐν ἀμειότεροις εἰς τὸ χρήσις. Ἰστέον δ' ὅτι ποτὲ μὲν καθ' ὑποσιγμὴν τὴν ἐρώτησιν ποιούμεθα, ὡς τὸ, Οὐ σὶγ' ἀνέξῃ, μηδὲ διυλίαν ἀρεῖς; καὶ τὸ, Μεμνόντ' ἀνδρα περιφανῶς ὀκνῆς ἰδεῖν; ποτὲ δὲ κατ' ἀπόρασιν, ὡς τὸ, Πρὶν αὖ τι δράσης, ἢ τι κερδαῖν πωλείον;

632. Οἶον] ὅταν ἀποδείξῃς ὁ λόγος δηλοῖν· τότε τιθνήσκομαι. Εἴτα ἐπάγει σχετιάζων οἶον ἐς τὸ φρονεῖν.

633. Ὡς ἐκ ὑπείξων] ἔσται λόγος ὡς μὴ πισυθόμενός μοι, ἀλλ' ἀντιλέξαν τῇ καλύψει.

635. Τὸ γὰρ ἐμόν] ὅσον ἦκει εἰς ἐμὲ, καλῶς βεβαιούμεαι· ἢ ἔσται τὸ γὰρ ἐμαυτῶν σύμ-

φορον ποιῶ. Πρὸς ὃ φησιν ὁ Κρέων, ὅτι καὶ τὸ ἐμόν συμφέρον δι' σέ σκοπεῖν, ὅτι οὐ δι' με ἀκαίρως ὑπονοεῖσθαι.

Id. Ἄλλ' ὅσον ἦκει εἰς ἐμὲ καλῶς βεβαιούμεαι, ἢ ἔσται τὸ γὰρ ἐμαυτῶν συμφέρον ποιῶ· πρὸς ὃ φησιν ὁ Κρέων, ὅτι καὶ τὸ ἐμόν συμφέρον δι' σέ σκοπεῖν, ὡς Οἰδίπυς, ὅτι ἔδ' με ἀκαίρως ὑπονοεῖσθαι.

638. Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν] ἤτοι, ἐγὼ μὲν ἔκακός εἰμι· εἰ δὲ ξυνίης μηδέν, ἤτοι, ψευδῶς τῷτο νοῦς, τί λοιπόν; πρὸς ὃ Οἰδίπυς ἀποκρίνεται, ἀρκτέον γ' ὅμως καὶ εἰ ἔσται ἔχεις. Τὸτ' ἔστι, καὶ εἰ ἔσται ἔχεις, ὅμως ἀρκτέον καὶ κυριυτέον ἐμοὶ σὺ. Πρὸς ὃ πάλιν ὁ Κρέων, ὅτι κακῶς ἀρεῖς, ἐμὲ ἄρχοντος, ὡς περ καὶ σὺ. Ὅπερ πάλιν ἀπαιθεῖ δακύν εἰς θυμὸν ἐξάγει Οἰδίπωδε.

642. Καμοὶ πόλις] τῷτο διπλῶς νοητόν, ἢ καὶ ἐμοὶ μέτεσι τῆς πόλεως, ἢ καὶ τῇ βοῇ, ὡς πόλις, πόλις, ὡς περ σοὶ, ἢ, καμοὶ μέτεσι τῆς πόλεως, ἀντὶ τῆς, ἢ τῶν ἰδιωτῶν εἰς ἐμὲ, ἀλλὰ τῶν τὰ μεγάλῃ δυναμένων ὥστ' ἔχ' ἥτορ ἐμοὶ ἢ σοὶ ὑπακύνεται.

54 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

- ΧΟΡ. Παύσασθ' ἀνακτες· καιρίαν δ' ἡμῖν * ὀρώ
 Τήνδ' ἐκ δόμων ζείχουσιν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
 Τὸ νῦν παρεσὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών. 645
- ΙΟΚ. Τί τὴν ἄβελον, ὦ ταλαίπωροι, σάσιν
 Γλώσσης ἐπήρατ', εἰδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
 Οὕτω νοσέσης, ἴδια κινῶντες κακά;
 Οὐκ εἴ σύ τ' εἰς οἴκας, σύ τε, Κρέων, σέγας †,
 Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε; 650
- ΚΡΕ. Ὅμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπυς ὁ σὸς ποσις
 Δραῖσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
 Ἡ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἥ κτεῖναι λαβῶν.
- ΟΙΔ. Εὐμφοίμῃ δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
 Εἴληφα τοῦμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ. 655
- ΚΡΕ. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
 Δέδρακ', ὀλοίμην, ὣν ἐπαιτιᾶ με δρᾶν.
- ΙΟΚ. ὦ πρὸς θεῶν πίσευσον, Οἰδίπυς, τάδε,
 Μάλισα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεῖς θεῶν,
 Ἐπειτα, καὶ μὲ, τέξδε θ', οἱ πάρεσιί σοι. 660

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Πιθεῖ θελήσας, φρονήσας
 Τ', ἀναξ, λίσσομαι.

* ALD. TURN. ὁμῶν.

† ALDUS, κατὰ σέγας.

643. Καιρίαν] ὡς, ἐπιφάνεια κατασῆσαι πρί-
 ποι· τὸ α' σέρισιν ἐνταῦθα.

648. Ἰδια κινῶντες κακά] φιλονικῶντες.

649. Οὐκ εἴ σύ τ' οἴκας] ἀντὶ τῆς ἐκ ἐλευσθ.
 Καλῶς δὲ, ἐπυνθάνεται τὸν αἰτίαν τῆς ἱριδος,
 εἰ πάντες ἀπαλλαγῇν αὐτὸς βουλομένη,
 ἅμα δὲ καὶ ἵνα μὴ διλογία ᾖ.

652. Δυοῖν ἀποκρίνας] ἐκ τῶν δύο ποιήσας.

Ιb. Κρίνας ἀπὸ τῶν δύο κακῶν ἐν.

653. Γῆς ἀπῶσαι.] ψεύδεται Κρέων ἐνταῦθα·
 Οἰδίπυς γὰρ ἂν εἶπεν ἀποκτεῖναι αὐτὸν, καὶ ἐκ
 ἐκείνου τῆς χώρας.

657. Ὀφελείας ἀπολαύσαιμι] μίσητος, ὀλό-
 μων, καὶ τὸ εὐτυχικὸν παθητικόν, ὀλοίμην.

659. Τὸν δ' ὅρκον] ἤγουν ὅτι αὐτὸς ἄμοσος
 λέγει δὲ τῷτο, διότι πρόσθεν εἶπε τὸ, μὴ νῦν
 ὀναίμην, καὶ τὸ ἀραῖον ὀλοίμην.

660. Οἱ παρόντες εἰσὶ σοι.

661. Πιθεῖ θελήσας φρονήσας τ' ἀναξ] οἶον,
 μὴ τῇ ὀργῇ εἶκον, ἀλλὰ τὰ δέοντα διασκεψά-
 μενος· καλῶς τὸ θελήσας. Πολλάκις γὰρ ἐπὶ
 ταῖς ὀργαῖς μεταγινώσκει τις ὀρεῖλαι, αἰδούμε-
 νος ἐμμένει τοῖς ἀμαρτήμασι.

664. Τὸν

ΟΙΔ. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω ;

ΧΟΡ. Τὸν ἔτε* πρὶν νήπιον,

Νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν,

Καταίδεσαι.

665

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Α.

ΟΙΔ. Οἴσθ' ἔν' ἃ χρέζεις ;

ΧΟΡ. Οἶδα.

ΟΙΔ. Φράζε δὴ τί φῆς.

ΧΟΡ. Τὸν ἐναγῇ φίλον μήποτ' ἐν αἰτία
Σύνγ' ἀφανεῖ † λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν ‡.

670

ΟΙΔ. Εὖ νῦν ἐπίσω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
Ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆςδε γῆς.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ΧΟΡ. Οὐ, τὸν πάντων θεῶν

Θεὸν πρόμον ἄλιον.

Ἐπεὶ ἄθεος, ἄφιλος,

675

* ALDUS, ἔποτε.

† ALD. Σὺν ἀφανί.

‡ ALD. ἐκβαλεῖν.

664. Τὸν ἔποτε πρὶν νήπιον] ἢ, τὸν ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ, ἢ τὸν ἐν τῷ εἰρημένῳ λόγῳ (ἀπελογήσατο γὰρ) νῦν δὲ μεγάλῃν πίσιν ἐπαγόμενον ἀπὸ τοῦ ὅρκου, αἰδέσθεται.

670. Τὸν ἐναγῇ φίλον] γράφεται φίλον ἐναγῇ. Ἐναγὴς δὲ, τὸ σβάσμιον καὶ ἀγνόν. Ἄγος γὰρ τὸ ἱερὸν σέβας. Ὅθεν καὶ τὸ ἄγν μ' ἔχει. Καὶ ὥς σε γύναι ἀγαμαι. Κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ μιάσματα ἀγν λέγεται, καὶ οἱ μισροὶ ἐναγῆς καλεῖνται. Ὁ δὲ νῦν, τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανί αἰτία γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δέοντα μὴ λόγον ἄτιμον ἐκβαλεῖν, ἀλλὰ πρὸδίζασθαι αὐτὸ τὴν ἀπολογία. Ἡ ἐναγῇ, τὸν ἐνχομένον μίσῳ. Οὐτως, δέοντα τὴν μηδέποτε ἐναγῆς γανομένη εἰς φίλους, μὴ ἐν ἀφανί αἰτία ἄτιμον ποιήσης τὸν λόγον. Ἡ τὸν ἐναγῇ, τὸν σοὶ νομιζόμενον ἐναγῇ.

672. Εὖ νῦν ἐπίσω] γίνωσκει ὅτι τέτρω συνηγορῶν ἐμὲ ἀδικεῖς. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἢ ὀλεθρὸν μοι ἐπάγεις, εἰ πράξομαι τὸν ἐπιβεβλημένον.

674. Οὐ τῶν πάντων θεῶν] ἐπὶ ὅρκον καταπίπτειν, ἐξ ἧς μάλιστα ἰδοὺαι πῶσαι τὸν βασιλιά. Ἡλιον δὲ ὁμνυσι ὅτι πάντα ἰσρακὼς αὐτὸς συνήδν τὸ πᾶν.

Ib. Οὐ τῶν πάντων θεῶν] πάντων θεῶν πρόμαχον λέγει τὸν ἥλιον, ὥςπερ ἰόντα τὸν ἑρμῆν ἐνθ' ἑτοί εἰσι, καὶ ὥςπερ φύλακος τάξιν ἔχοντα. Εἰ δὲ τὸ πρῶτον τὸ θεὸν μιμρογραφῆσαι, ὥςπερ τὸ δεύτερον, ἐκ παραλλήλου εἴπαι· καὶ τὸ πάντων, ἀντὶ τῶ ἀνθρώπων νοήσαι. Ὅμιλῳ δὲ ὁ χορὸς τὸν ἥλιον. Ὡς ἔφορον πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κρυπτῶν γνώσιν καὶ ἐκφαίνοντα.

676. Ἄθεος, ἀφιλος] ἥρου, πρότερον ὑπὸ τῶν θεῶν τιμωρηθεῖς, καὶ ὑπὸ τῶν φίλων μισθωθεῖς.

Ὅ,τι πύματον ὀλοίμαν,
 Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω·
 Ἀλλὰ μοι δυσμώρα
 Γὰ φθίνεσα τρύχει
 Ψυχάν· καὶ τὰδ' εἰ κακοῖς
 Κακὰ προσφάυσει *
 Τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

675

Σ Υ Σ Τ Η Μ Α Β.

ΟΙΔ. Ὅδ' ἔν' ἴτω, κεί' χρή με παντελῶς θανεῖν,
 Ἥ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βία.
 Τὸ γὰρ σὸν, εἰ τὸ τῷδ' ἐποικτεῖρω σῶμα
 Ἐλεεινόν· ἔστος δ' ἔνθ' ἂν ἦ, συγῆσεται.

680

ΚΡΕ. Στυγνὸς μὲν εἶκων, δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
 Θυμῷ περάσῃς· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
 Αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.

* ALDUS, προσάψει.

θεῖς λίαν. Τὸτο γὰρ ἐστὶ τὸ ὅτι ὕστερον ἀπο-
 λοίμην. Ἡ τὸ ἄβιος, ἀφίλος, ἀντὶ τοῦ ἀσέβους
 καὶ μὴ περὶ τῆς φίλης εὐνῶμεν.

677. Ὅ, τι πύματον ὀλοίμαν] ἀντὶ τοῦ
 ἔσχατος ἀπολοίμην.

Ib. Ὀλοίμαν] φθαρεῖν ὑπερ ἔσχατον· Ἡ-
 γουν ἀπώλειαν ἥτις ἐσχάτη, τῆς τῆς φθαρεῖν
 ἐσχάτη ἀπώλειαν· Ἀλλὰ μὴ τῷ δυστυχῶς
 αὐτῇ τὴν ψυχὴν ἢ γῆ φθειρομένη. Καὶ τὰδ'
 λυπεῖ δηλονότι τὴν ψυχὴν μὲν. Λέγω εἰ τοῖς
 κακοῖς τοῖς πάλαι ἦρουν εἰ ταῖς προτέραις δυσ-
 τυχαῖς συναφθίσενται τὰ παρ' ὑμῶν κακὰ
 ἦεν αἱ παρ' ὑμῶν δυστυχίαι ἀπελθόντες, ἔστω
 ἐλεύθερος, ἀποκτελέσθω.

683. Τὰ πρὸς] τὰ παρ' ὑμῶν ἦρουν,
 ἵνα μὴ κορυφαθῇ ἡ τῆς πόλεως δυστυχία τὰ
 ἐμμέτερά προσλαβῶσα κακὰ, προνοούμενος ἐγὼ
 τὴν ἰκεσίαν ταύτην, ἀντήνυχά σοι. Γράφειν δὲ
 χρὴ, κακὰ προσφάυσει, ἢ ἐν τῷ κῶλον ἔμειον
 τῷ τῆς ἀντιστροφῆς.

684. Ὅδ' ἔν' ἴτω] τὸ φιλέουσι αὐτὴ καὶ

ταῦθα δέκνυσιν, ὥς εἰ δὲ αὐτὸν παρακαχω-
 ρηκότος, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, καὶ δὲ αὐτὸν
 πιεσθέντα κινδυνύσαι.

686. Τὸ γὰρ σὸν ἐλεεινὸν σῶμα] ἀντὶ τοῦ
 τῶν γὰρ ἐλέως ἀξίως σὸς λόγους οἰκτεῖρην, εἰ
 τῶν τῷδε λόγους δηλονότι. Τό μὲν λόγους συν-
 υπακίεται ἀπὸ κοινῆς, εἰ μὴ καὶ τὸ ἐλεεινόν·
 Στυγνὸς σέεται ἐμοί, μισοῦσινται.

688. Στυγνὸς μὲν εἶκων] δῆλος εἰ ἀπὸ τοῦ εἶ-
 κων ὅταν δὲ ἐπὶ τὸ πῆρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς
 τότε βαρέως οἷσιν τὸ πρῶμα, οἷον μετα-
 νόησις, καὶ ἄδικα ἐνθυμηθῆσι. Ἐπὶ δὲ ἐμ-
 μίμνῃ ὁ Κρέων τῇ αὐτῇ παρρησίᾳ, ἐπιστάμενος
 ὥς εἰς ἐσκαίωρσιν.

Ib. Στυγνὸς μὲν] ἦρουν σκυθρωπὸς τις τυγ-
 χάνης, εἶκων καὶ ὑποτασσόμενός τινι, ὅταν δι-
 ἤσπται σε ἢ ἔχεις ὀργὴν παῦσαι.

Ib. Στυγνός] δύσκολος καὶ ἀνανάκτιστον
 ἔχων. Λυπηρόταται εἰς δικαίως ἑαυταῖς εἰς
 τὸ φέρειν.

689. Αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις] Ἡγουν, ὁ ἔ-
 χων

ΟΙΔ. Οὐκ ἐν μὲν εἰσέσεις, καὶ κτὸς εἶ;

ΚΡΕ. Πορεύσομαι,

Σὺ μὲν τυχὼν ἀγνώστου· ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Γύναι, τί μέλλεις κομίζειν

Δόμων τόνδ' ἔσω;

695

ΙΟΚ. Μαθῆσά γ' ἥτις ἡ τύχη.

ΧΟΡ. Δόκησις ἀγνώως λόγων

ἦλθε, δάπτει δὲ καὶ

Τὸ μὴ ἴνδικον.

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ΙΟΚ. Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

700

ΧΟΡ. Ναιχί.

ΙΟΚ. Καὶ τίς ἦν λόγος*;

* ALDUS, ὁ λόγος.

χων ἀνθρώπος, αὐτὸς ἑαυτὸν μισεῖ, καὶ ἡ δύναται φέρειν, ὅτι τοιούτος ἐστίν. Τὸ δὲ δικαίως εἶπεν, διότι δικαίον ἐστὶ τὸς κακὸς μὴ μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἑαυτῶν μισοῦσθαι.

693. Σὺ μὲν τυχὼν ἀγνώστου] σὺ μὲν μὴ ἐπισταμένῳ τὴν ἐμὴν προαίρεσιν, ὅσον ἡγενησέ-
τος μέ. Παρὰ δὲ τούτοις τῆς ὁμοίας δοξῆς ἦν καὶ πρῶτον εἶχον περὶ ἐμέ.

Ib. Σὺ μὲν τυχὼν ἀγνώστου] ἤλουν ἀναισθητοὶ τῶν ἱμῶν, καὶ ἔπερον ἢ προσῆκεν ὑπολαμβάνοντος· ἴστέον δ' ὅτι τὸ ἀγνῶς καὶ ἀντὶ τῷ μὴ γινωσκόμενος εὐρηταί, καὶ ἀντὶ τῷ μὴ γινώσκων.

694. Γύναι, τί μέλλεις] ὡς κατήγονκεν ὁ χορὸς τῷ Οἰδίποδι, παρακαλεῖται τῇ γυναικὶ εἰσαγγεῖν αὐτόν.

696. Μαθῆσά γ' ἥτις ἡ τύχη] παλαιῶς, μετὰ τὸ διαλλάττειν αὐτὰς, ἐπιζητοῦ τὴν αἰτίαν· ἅμα δὲ καὶ ἵνα ἀρχὴ γένηται τῷ ἀνεγνωρισμῷ.

Ib. Μαθῆσά] ἤλουν, ἐπειδὴ τὸ συμβεβηκὸς

VOL. II.
[OEDIP. TYR.]

ἤλουν ὑπὲρ ἐστὶ, ποιήσω τῶτα καὶ κομίσω δολαδί. Ἐγὼ γὰρ τίς ἐστιν ἡ κατήχασ' αὐτὸς τύχη. Ἦλουν ἡ μάχη.

697. Δόκησις ἀγνῶως λόγων] ὁ χορὸς ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀπολογεῖται ὑπὲρ μὲν τῷ Κρέοντι, ὅτι ἐπ' αἰθέροις ἐγκλίκεται ὑπὲρ δὲ τῷ Οἰδίποδι, ὅτι εἰκότως ἀγρίσθη ἐπὶ τοιούτοις διαβληταῖς.

Ib. Δόκησις ἀγνῶως λόγων ἦλθε] τῶτα καὶ εἰς τὸν Οἰδίποδα καὶ εἰς τὸν Κρέοντα νόμις· εἰς μὲν τὸν Οἰδίποδα, διὰ τὰς τῷ Τυρταίῳ ἐπ' αὐτῷ μαρτυρίας, ἃς ἐκ ἀληθείας ὁ χορὸς ἐνόμιζεν· εἰς δὲ τὸν Κρέοντα, διὰ τὴν ἐξ Οἰδίποδος πρὸς αὐτὸν τῶτον ψευδὴ ὑπόληψιν, ὡς ὑποβάλλοντα κατ' αὐτὴν τὸν μόντιν τοιαῦτα λέγων· τὸ δὲ, δάπτει δὲ τὸ μὴ ἴνδικον, τῶτο λέγει ὅτι ἡ μάχην ματαία ὑπόληψις αὐτὰς λυπεῖ, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀδίκος ἐστίν.

700. Ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν] ὅσον, ἀμφοτέρω τῆς διαφορᾶς αἰτίαι εἰσιν.

ΧΟΡ. Ἄλις ἔμοιγ' ἄλις γὰς προπονεμένας
Φαίνεται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτῇ μένειν.

ΟΙΔ. Ὅρᾳς ἴν' ἤκεις ἀγαθὸς ὦν γνώμην ἀνὴρ,
Τούμὸν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

705

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Ἄναξ, εἶπον μὲν ἔχ
Ἄπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι
Μ' ἂν, εἰ σε νοσφίζομαι,
Ὅςγ' ἐμὰν * γὰρ φίλαν
Ἐν πόνοις ἀλύε-
σαν, κατ' ὀρθὸν ἔρισας.

710

Τανῦν δ' εὐπομπος †,
Εἰ δύναιο, γίνε ‡.

715

* ALDUS, τ' ἐμὰν. † ALD. τ' εὐπομπος. ‡ ALD. γένε.

703. Ἄλις ἔμοιγ' ἄλις] ἄλις καὶ αὐτόρ-
πως φαίνεται ὁ λόγος ἐμοὶ μένειν αὐτῇ καὶ ἐκεί-
νηθα καὶ ἔπου ἔληξε, προπονεμένης καὶ προ-
πασχέσης ὑπὸ τῇ λοιμῇ τῆς γῆς· τὴν ἴσιν
ἐπιδύπειν ἢ γῇ δυστυχεῖ, πρὸς αὐτὴν ἔλκει
τὸν νοῦν μὲν, καὶ ἐκ ἐᾶ ἀναξάνειν τὰ τέτοις
ξυμπτώσιν. Ἀρκεῖ γὰρ ὅτι λεχθέντα πείπαι-
ται, καὶ ὃ δὲ αὐθις λέγουν.

Ib. Ἄλις ἔμοιγ' ἄλις φαίνεται] ἤρουν ἀρκέν-
τας ἔχον τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἐμοὶ· ἐνθα ἔλη-
ξεν, ἤρουν ἐπαύσατο ἢ φιλονικία αὐτῇ, ἀντὶ
τῇ ἐκεῖ μένειν· τῆς γῆς προπονεμένας ἀντὶ τῇ
προπονεμένης τυτῆσι κακωμένους. Ἄλις αὐταρ-
κίς ἐμοὶ φαίνεται εἶπαι τὸν λόγον ἐνθα ἔληξεν.
ἀντὶ τῇ ἱκανῇ λείχεσθαι, καὶ αὐτάρκη εἶναι· ἀρ-
κούσας ἔχον φαίνεται τὰ πρᾶγμα.

705. Ὅρᾳς ἴν' ἤκεις ἀγαθός] τὴν φωνὴν ὁ
Οἰδίπους ἀγαπᾷ. διὰ τί πρὸς ἔτερον ἀπο-
φύγει, καὶ τοὶ ἀγαθὸς ὦν ἀνὴρ, καὶ ἔχ' ὁμο-
λογίης τὰ λυπήσαντά με τῇ Ἰσκάστῃ· διὰ τί
ἂν ὃ συνοργίζομαι, ἀλλὰ πραινεῖς με ὑπὲρ
τῇ Κρίοντος;

707, 708. Εἶπον μὲν ἔχ—ἄπαξ μόνον] πολ-
λάκις (φροσὶ) τὰ ἐπιλεθόντα κατὰ τὴν ἐμὴν διά-
νοιαν εἰπὸν σοὶ· οἷα καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω ὤμνουν.

708, 709. Ἰσθι δὲ—παραφρόνιμον] ἴσθι πι-
φάνθαι με παραφρόνιμον, ἀντὶ τῇ παράφρονα καὶ
ἀνόητον, καὶ ἄπορον ἐπὶ τὰ φρόνιμα. Δις δὲ
τὸ αὐτὸ εἶπεν, ἀντὶ τῇ, μαρὸν κατὰ διανοίαν
καὶ ἄπορον.

Ib. Ἰσθι δὲ πιφάνθαι ἐμὶ] ἤρουν διδύχεσθαι
παραφρόνα.

709. Ἄπορον] ἐπὶ τὰ φρόνιμα εἰ σε παρα-
λογίζομαι ὅς τοι τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόνοις
ἀμνηχάνουσαν κατ' ὀρθὸν ἔρισας ἀντὶ τῇ εὐαδία-
σας.

711. Εἰ σε νοσφίζομαι] εἰ ἀλλότρίον σε καὶ
ἐκ οἰκίῳ νόμιμα. Ἡ ἔστας· εἰ σε ἀποκρύπ-
τομαι, ἢ ἐκτρέπομαι, καὶ ὃ συζιγνομαί σοι.
Ἡ ἔστας· εἰ βέλομαι σε ἐκβαλεῖν τὸν τοσαῦτα
ἡμᾶς ἐξερμητήσαντα.

714. Κατ' ὀρθὸν ἔρισας] ἔτισσας, ἔσασας.

715. Τανῦν] καὶ κατὰ τὰ παρόντα ἀγαθὸς
ἰσχυρός.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΤΗΜΑ Β.

ΙΟΚ. Πρὸς Θεῶν, δίδαξον καὶ μὲν, ἄναξ, ὅτε ποτὲ
Μῆνιν τοσσηνδε πράγματος σήσας ἔχεις.

ΟΙΔ. Ἐρῶ (σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεον, γύναι, σέβω)
Κρέοντος, οἳά μοι βεβηλευκῶς ἔχει. 720

ΙΟΚ. Λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκάλων ἐρεῖς.

ΟΙΔ. Φονέα με φησὶ Λαίῳ καθεσάναι.

ΙΟΚ. Αὐτὸς ξυνειδώς, ἢ μαθὼν ἄλλα πάρα;

ΟΙΔ. Μάντιν μὲν ἔν κακῆργον εἰσπέμψας' ἐπεὶ
Τόγ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ σόμα. 725

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΟΚ. Σὺ νῦν ἀφείς σεαυτὸν, ὦν λέγεις πέρι,

Ἐμὲ πάγεσον, καὶ μάθ' ἔνεκ' ἐσί σοι

Βρότειον ἔδεν μαντικῆς ἔχον τέχνης.

Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.

Χρησμός γὰρ ἦλθε Λαίῳ πότ', (ἔκ ἐρῶ 730

Φοίβε γ' ἀπ' αὐτῆ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο)

ἰδιότης· κυβερνήτης εἰ δύναμις γενεῇ αὐτῆς δηλονότι, ἔχουν τῆς γῆς.

717. Πρὸς Θεῶν] ἀφίξεις Ἰοκάστης μελλήσεως διαλλάξαι Οἰδίποδα καὶ Κρέοντα. Πρὸς Θεῶν, συνήσεις.

Ib. Δίδαξον] οὗτινος ἕνεκα πράγματος μνησικακίαν τοσαύτην ἐσφίξεας ἐν τῇ μνήμῃ δηλονότι ὥσπερ ἄγαλμα.

Ib. Ὅτε ποτὲ] μὴ λάθῃς εἰς τὸ ὅτε ἐξοθῇς τὸ ἔνικα, ἀλλὰ πρὸς τὸ μῆνιν ἐσίν.

719, 720. Ἐρῶ—Κρέοντος, οἳά μοι] καθαρώς καὶ ἔβοηθῶν αὐτοῦ. Ἐρῶ ἕνεκα τοῦ Κρέοντος οἳά μοι ἐπιβεβηλευκε, σὲ γὰρ, ὦ γύναι, τιμῶ ἐπιπλέον πᾶν ἄλλο.

724. Μάντιν μὲν ἔν] τὸ μὲν ἔν, ἀντὶ τοῦ δέ. Νοεῖται δὲ ἀπὸ τούτου, ὅτι ἔ' λέγει αὐτὸς, εἰσπέμψας δέ. Εἰ μὲν ἔν σίξεις εἰς τὸ τόγ' εἰς ἑαυτὸν, ὥτως ἐρεῖς. Ἐπεὶ ἐλευθεροῖ πᾶν τὸ

σόμα τότε τὰ λόγα τῆ λέγειν, ὅτι ἐγὼ φοβέμαι εἰμὶ Λαίῳ, τόγ' εἰς ἑαυτὸν, ἦσαν ὅσον τὸ καθ' αὐτόν. Αὐτὸς γὰρ περὶ τότε καθάπαξ σιγᾷ. Εἰ δ' ὁμῶν τὸ πᾶν ἐρεῖς σόμα πρὸς τὸ τόγ' εἰς ἑαυτὸν, ἦσαν τὸ οἰκεῖον πᾶν σόμα ἐλευθεροῖ καὶ ἀφίστοι τότε τὰ λόγα.

Ib. Εἰσπέμψας] ἀντὶ τοῦ, ὑποθαλὼν ὑποπίμψας, ὅσον κατὰ τὸ, εἰς ἑαυτὸν ἦσαν μέρος, ὁ μάντις πάντα λόγον ἀκρατῶς λέγει, πᾶσα κακουργίαν λόγων ἀκρατῶς κινῶ.

725. Τόγ' εἰς ἑαυτὸν] ὅσον κατὰ τὸν εἰς ἑαυτὸν ἦσαν μέρος· ἦσαν, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν.

726. Ἀφείς—ὦν λέγεις] ἀπολύσεις τὰς σὰς λογισμὸς ὅς ἔχεις εἰς ἐκείνα δηλονότι περὶ ἄν λέγεις. Ὅτι ἔδεν βρότειον ἐσί σοι μαντικῆς ἐχόμενον τέχνης.

729. Φανῶ δέ σοι σημεῖα] εἰ τὸ ἅμα παρὰ

Ὡς αὐτὸν ἤξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν

Ὅστις γένοιτ' ἐμῆ τε καὶ κείνης πάρα.

Καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ

Λησαὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.

735

Παιδὸς δὲ βλάσας ἔδίσχον ἡμέραι

Τρεῖς· καὶ νιν ἄρθρα κείνος ἐνζεύξας ποδοῖν,

Ἐρρίψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὅρος.

Καὶ ταῦθ' Ἀπόλλων ἔτ' ἐκείνον ἤνυσε

Φονέα γενέσθαι πατρὸς, ἔτε Λαΐου

740

Τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο πρὸς παιδὸς θανεῖν.

Τοιαῦτα φῆμαι μαντικάι διώρισαν·

Ὡν ἐντρέπῃ σὺ μηδέν. Ὡν γὰρ ἂν θεὸς

Χρεῖαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ.

ΟΙΔ. Οἶόν μ' ἀκῆσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,

745

Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν ;

ΙΟΚ. Ποίας μερίμνης τῷθ' ὑποσραφεῖς λέγεις ;

ΟΙΔ. Ἐδοξ' ἀκῆσαι σὲ τόδ', ὥς ὁ Λαῖος

Κατασφαγεῖν πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.

ρακαλῶσαν ἐκτίθεσθαι τὰ εἰς τὴν ὑπόνοιαν αὐτὸν ἐμβάλλοντα.

736. Παιδὸς δὲ βλάσας] καλῶς τὸν τόπον προσέθηκεν, ἵνα εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγῃ τὸν Οἰδίποδα.

737. Καὶ νιν] ἔχουν αὐτὸν ἐρρίψεν ἐκεῖνος, ἔχουν ὁ Λαῖος εἰς ἄβατον ὅρος χερσὶν ἄλλων, τὰ ἄρθρα τῶν ποδῶν ταῖς τὰ σφυρὰ περὶ σὺν ἄφας. Παιδὸς βλάσας εἰπὼν ἀποδίδασκε καὶ νιν ἔχων αὐτὸν πρὸς τὸ σημαίνον τὸ γὰρ παιδὸς βλάσας τὸν γεννηθέντα παῖδα δηλοῖ.

739. Οὐτ' ἐκείνον ἤνυσε] ἀπορητικὸν πῶς ἂν μὴ τὰς περὶ τέτων μαντίας Ἀπόλλωνα θεοπίσαι φάσκῃσι Ἰοκάστη, ἀλλὰ τὴν ὑπερίετας αὐτῆς, νῦν φησὶν ἐνταῦθα, "Οὐτ' Ἀπόλλων ἤνυσε." Καὶ φαίνεται ὅτι τῷτο λέγει, ἐκ ἐναντι-

μῆν τῷ λόγῳ αὐτῆς, ἀλλὰ κατὰ τὴν τῶν ἄλλων ὑπόληψιν.

Ib. Ἦνυσε] ἀπὸ κοινῆ ἀντὶ τῆς εἰς τέλος ἰδμεν ἀγαθόντα τὸ θανεῖν παρὰ τῆς παιδὸς. Λέγω τὸ δεινὸν, ἔχουν τὸ χαλεπὸν ὃ ἐφοβεῖτο.

742. Διατέλλαν λέγει φῆμαι μαντικάι. ἐπεὶ λέγεται φῆμη καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης διαλογίσεως. ἐντρέπομαι τὸ φροντίζω γενικῇ συντάσσονται. Ἦχουν ἂν γὰρ ἂν ὁ θεὸς ζητῇ πρέποντα. Κρίνας ζητεῖσθαι ῥαδίως ἔχουν εὐκόλως αὐτὸς δειξέει.

745. Οἶόν μ' ἀκῆσαντ'] δυσφορεῖ Οἰδῖπες ἀκῆσας τὸ παρὰ τῆς Ἰοκάστης.

Ib. Οἶόν] φησὶ οἶον πλάνημα, ἔχουν οἷα φροντὶς καὶ σροφῇ ψυχῆς καὶ ἀνακίνησις φρενῶν ἔχουν ταραχὴ λογισμῶν ἔχει με, ὦ γύναι, ἀρτίως ἀκῆσαντα.

ΙΟΚ. Ἡυδατο γὰρ ταῦτ', εἰδὲπω λήξαντ' ἔχει. 750

ΟΙΔ. Καὶ πῦσθ' ὁ χῶρος ἔτος, ἔ τόδ' ἦν πάθος;

ΙΟΚ. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ἔς τὰυτὸ Δελφῶν καὶ πὸ Δαυλίας ἄγει.

ΟΙΔ. Καὶ τίς χρόνος τοῖςδ' ἐσὶν οὕξεληλυθώς;

ΙΟΚ. Σχεδὸν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆςδ' ἔχων χθονὸς 755
Ἀρχὴν ἐφαίνει, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.

ΟΙΔ. Ω Ζεῦ, τί με δρᾶσαι βεβέλευσαι πέρι;

ΙΟΚ. Τί δ' ἐσί σοι τῆτ', Οἰδίπεις, ἐνθύμιον;

ΟΙΔ. Μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λαῖον, φύσιν
Τίν' εἶχε, φράζε· τίνα δ' ἀκμὴν ἦες ἔχων. 760

ΙΟΚ. Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθεὶς κάρα·
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς ἐκ ἀπεσάτει πολὺ.

ΟΙΔ. Οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀράς
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως ἐκ εἰδέναι.

ΙΟΚ. Πῶς φῆς; ὁκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοπεῖσθ'*, ἀναξ. 765

* ALDUS, πρὸς ἀποσκοπεῖσθ'.

750. Ἡκεῖσα δηλονότι· Ἡυδατο γὰρ ἦρουν ἐλέγχο ταῦτα. Οὕτω δὲ λήξαντ' ἔχει ἀντὶ τῷ ἔλκειν. Ἡρουν τὸ συμβέβηκε πρᾶγμα ὥσπερ λέγεται λῆμμα καὶ δῶρον ἐπὶ τῷ αὐτῷ, ἀπὸ μὲν τῇ διδόντος δῶρον ἀπὸ δὲ τῷ λαμβάνοντος λῆμμα. Οὕτω λέγεται καὶ πάθος καὶ πρᾶγμα ἐνίοτε ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἀπὸ μὲν τῷ ποιῶντος πρᾶγμα ἀπὸ δὲ τῷ πάσχοντος πάθος· οἷον, ὁ φόνος λέγεται καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ ποιῶντος, λέγεται δὲ πάθος ἀπὸ τοῦ πάσχοντος. Καὶ ἡ ἐρέβλασις ὁμοίως καὶ ἡ πληγὴ καὶ ὅσα τοιαῦτα.

752. Φωκίς μὲν ἡ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς] περὶ Αὐλίδας, φησὶ, τὴν σχιστὴν ὁδόν. Ὁ δὲ Αἰσχυλὸς περὶ Ποτνιας, ἔτας· “ἐπὶ μὲν “ τῆς ἐδ' τροχίλατος, Σχιστὴς κελεύθου τριόδου, “ ἐνθα συμβολαὶς Τριῶν κέλευθον Ποτνιαδῶν “ ἡμείβομεν.” Τινὲς δὲ τὴν Δαυλίδα ἀνακρίδα λέγουσιν ἔτας· “Κρίσαντες Ζαθέην, καὶ ἀνακρίδα, καὶ πανοπῖα.”

Ib. Φωκίς μὲν ἡ γῆ κλήζεται] ἀντὶ τῷ καλεῖται. Σχιστὴ δ' ὁδὸς ἄγει ἦρουν ἀποκαθιστᾶ εἰς ταῦτὸ ἀπὸ Δελφῶν καὶ ἀπὸ Δαυλίας.

757. Ω Ζεῦ, τί με δρᾶσαι ἀναμνησκιταὶ ὁ Οἰδίπεις καὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῷ τόπῳ καὶ πρὸς τὸν Δία φησὶ, τί μοι ποιήσεις;

760. Τίνα δ' ἀκμὴν ἦες] ἡλικίας. Κυρίας δὲ ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας.

Ib. Ἀντὶ τῷ κατάστασιν ἡλικίας· ἦς ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας κυρίας· ἐνταυθα δὲ ἐπὶ τῆς ἀπλῆς ἡλικίας λαμβάνεται τὸ νομα. Αἰθῶν ἄρτι λευκωθεὶς κάρα ἀντὶ τῷ ἄρτι λευκαίνεμενος.

761. Μέγας, χνοάζων] εὖ τὰ πρὸ φωνῆς ταῦτα σημαία εἶπεν.

Ib. Χνοάζων] αἰθῶν, ὥσπερ ὑπὸ χροὸς περιεχυμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν. Αἶ γὰρ περὶ αὐτὰς δεξιόμεναι χεῖν τρίχες, ὅτε λευκαὶ εἴσιν ὅτε μέλαιναί, ἀλλ' εἰδὸς ἕτερον μιταξὺ τῶν ἐκφαίνουσι.

765. Ὀκνῶ δίδωκα. Καὶ Ὁμῆρος, “ὁκνῶ “ δ' ἵπταν ἐπισκηνίμην.”

- ΟΙΔ. Δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἣν ἐν ἐξείπῃς ἔτι.
- ΙΟΚ. Καὶ μὲν ὁκνῶ μὲν· ἀδ' ἂν ἔρη, μαθεῖσ' ἐρῶ.
- ΟΙΔ. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλὰς ἔχων
Ἀνδρας λοχίτας, οἳ ἀνὴρ ἀρχηγέτης ; 770
- ΙΟΚ. Πέντ' ἦσαν οἱ ζύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
Κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λαῖον μία.
- ΟΙΔ. Αἶ, αἶ· τάδ' ἦδη διαφανῇ· τίς ἦν ποτὲ
Ὁ τέσδε λέξας τὰς λόγους ὑμῖν, γύναι ;
- ΙΟΚ. Οἰκεὺς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος. 775
- ΟΙΔ. Ἡ καὶν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών ;
- ΙΟΚ. Οὐ δῆτ'· ἀφ' ἧ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη
Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λαῖον τ' ὀλωλότα,
Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θίγῶν,
Ἀγρὲς σφε πέμψαι καπὶ ποιμνίων νομας, 780
Ὡς πλεῖσον εἴη τῷδ' ἀποπτος ἄσσεος.
Καπεμψ' ἐγὼ νῦν ἄξιός γάρ ὅδε γ' ἀνὴρ,
Δῆλος φέρειν ἦν τῆςδε καὶ μείζω χάριν.
- ΟΙΔ. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν ;
- ΙΟΚ. Πάρεσιν· ἀλλὰ πρὸς τί τῷτ' ἐφίεσαι ; 785

766. Μὴ βλέπων] ἤγουν, δίδοικα μὴ πᾶς
εἰ τυφλός, ἀλλὰ βλέπων καὶ ἀληθινῶν ὁ μάν-
τις ἦ. Παρ' ἴσον ὁ τὴν ἀλήθειαν λέγων, βλέ-
πει· Ὁ δὲ τὰ ψευδῆ, τυφλῶν ἰστί.

769. Βαιὸς] ὁ μικρὸς· ἐνταῦθα δὲ ὡς ἐπὶ ῥή-
μα. Ἀντὶ τῶ μικροπρεπῶς, εὐτελῶς ἤγουν
μετ' ὀλίγων· ἀρχηγὸς τῆς τάξεως, βασιλεὺς.

772. Κῆρυξ] Ἡγεμὼν ὁδῶ, ἰκονῶς προε-
δός.

Ib. Μία] λίγη· ἔκ ὅτι διὰ πλεονων ἀπηνῶν
ἐν δυνατόν αὐτὸν φέρεσθαι· ἀλλὰ θίγει δηλὸν
ὁ λόγος, ὅτι καὶ ἀπὴν ἦσαν αὐτόν. Καὶ αὐτὴ
ἐν μόνῃ ἦτις ἦσαν αὐτόν καὶ ἑτέρα εἰς εἴπετο.

775. Οἰκεὺς τις] οἰκίτης· Ἐκ τῷ αὐτῷ
εἰκνῶν.

776. Τυχάνει παρών] ἤγουν πάρεσιν.

780. Ἐπὶ τὰς ἀγρὰς] ἢ ἐπὶ ἀπὸ κοινῆς. Καὶ
ἐπὶ τῷ νέμειν πρόβατα. Ποίμνια αἱ ἀγέλαι
τῶν προβάτων.

781. Ἀσσεὺς] ἔξω τῆς θείας τῆςδε τῆς ἀσσεὺς
ἤγουν ταύτης τῆς πόλεως.

782. Ἀξίος γὰρ ὅγ' ἀνὴρ] οἶον, τὸ αἰσθημα-
τικὸν ὑπερέβαλε δόλον.

Ib. Ἀξίος] ἀξίος γὰρ δῆλος ἦν ὅδ' ὁ αἰὶς
ἀποφύγεσθαι καὶ μείζω χάριν τίςδε.

785. Πάρεσιν] οἶον, νόμιζε αὐτὸν παρί-
ναι.

Ib. Τῷτ' ἐφίεσαι] ἐντέλλῃ, ἐπιθυμῶν. Καὶ
γενικῇ γὰρ καὶ αἰτιατικῇ συντάξει τὸ ἐφί-
μαι, ὥσπερ καὶ τὸ ἐπιθυμῶ.

Ib. Ὡς

ΟΙΔ. Δέδοικ' ἑμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
Εἰρημέν' ἦ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

ΙΟΚ. Ἄλλ' ἰζέται μὲν, ἀξία δέ πε μαθεῖν
Καὶ γὰρ τάδ' * ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ.

ΟΙΔ. Κοῦ μὴ σερηθῆς γ' ἐς τοσῶτον ἐλπίδων 790

Ἐμῷ βεβῶτος τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
Λέξαιμ' ἂν, ἦ σοι, διὰ τύχης τοιαῦδ' ἰών;

Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
Μήτηρ δέ, Μερόπη Δωρίς· ἠγόμην δ' ἀνὴρ 795

Ἀσῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη

Τοιαδ' ἐπέση, θαυμάσαι μὲν ἀξία,

Σπεδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς ἐκ ἀξία.

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης,

Καλεῖ παρ' οἴνῳ πλασὸς ὡς εἶην πατρί.

Καὶ γὰρ βαρυθυεῖς, τὴν μὲν ἔσαν ἡμέραν 800

* ALDUS, τάγ'.

Ib. Ὡς παρόντα νόμιζε αὐτόν. ἔτας ἔχει εὐ-
κόλως ἀφίξισθαι.

790. Κοῦ μὴ] Ἡ πρὸς τὸ σερηθῆς ὑπέστιζεν,
ἔτας, καὶ ἂ μὴ σερηθῆς ὡς ζητεῖς, βεβῶτος
ἐμῷ ἐς τοσῶτον ἐλπίδων, ἦγαν τοσαύτην ἐλ-
πίδα ἔχοντες ὥστε τὸν ἀγρότην μόνον ἰδεῖν, καὶ
παρ' ἐκείνου ἀκούσαι τι· κατὰ πάντα γὰρ τὰ
ἄλλα ἀπήλπισα· ἢ πρὸς τὸ ἐλπίδων, ἔτας,
ἐμῷ βεβῶτος, ἦγαν ζητεῖς, ἢ μὴ σερηθῆς τῶν
ἐλπίδων ἐς τοσῶτον, ἦγαν, ἅπαν ἐλπίδας μα-
θεῖν παρ' ἐμῷ, ἢ μὴ ἀποτύχης τῶν ἐς τοσῶ-
τον ἔτι μὴ μαθῆν αὐτά. Κρίτον δ' ἐστὶ τὸ
πρῶτον. Μαρτύριον δ'. Προῖαν γὰρ λέγει,
καὶ μὴν τοσῶτον ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος, τὸν
ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμένει μόνον.

Ib. Τοσῶτον] μέχρι τοσούτου· γὰρ μέχρι τῷ
μὴ ἀξιοθῆναι ἀκούσαι τὸ ἐν ἐμοὶ βέρος. Καὶ
τίνι γὰρ ἂν ἄλλῳ δηλονότι μείζονι ἀντὶ τοῦ
ἀξίῳ μάλλον, προτιμοτέρῳ λέξαιμ' ἂν ἢ σοι.
Ἐμοὶ πατὴρ μὲν ἦγαν ἐγχαίρειν, ἐγχαίρειν.

793. Ἐμοὶ πατὴρ] διήγησις Οἰδίποδος,
περὶ τῆς ἀνατροφῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ φόνου Λαίης.

794. Μήτηρ δέ, Μερόπη] Φαεικίδης φησὶ Μί-
δρασαν εἶναι τὴν Πολύβου γυναῖκα, θυγατέρα δὲ
Ὀρσίλοχου τοῦ ἀδελφεοῦ. Οἱ δ', Ἀντιόχεια τὴν
Χαλκιδεῖαν.

Ib. Δωρίς] Πελοποννησιακὴ.

Ib. Δωρίς] Δωρίς διάλεκτος ἢ τῶν Δωριέων.
καὶ Δωρίς γυνὴ ὡς περὶ Ἑλληνίς, ἢ ἀπὸ γένους
τῶν Δωριέων.

796. Θαυμάσαι μὲν ἀξία] ἰδεῖν γὰρ πρὸς τὸ
ἰξὺ μὲν ἀκ' πάντα ὡς εἰς νόθος, θαυμάζειν, ἢ
μὴν τοσῶτον φροντίζειν τὰ πράγματα.

Ib. Θαυμάσαι] ἀξία μὲν θαυμάσαι αὐτὸν
τινί. ἦγαν ἀξία μὲν θαύματος καὶ ἀπορίας,
κατασάσκειν γε μέντοι τῆς ἐμῆς ἐκ ἀξία. ἦ-
γαν καὶ ἀξία θαύματος καὶ ἐκ ἀξία τῆς ἐμῆς
κατασάσκειν.

797. Σπεδῆς γε μέντοι] τῆς ἀρετῆς.

799. Πλασὸς] προσποιητός, ἀλλότριος, νόθος.

Ib. Πλασὸς] πηπλωμένος υἱὸς δηλονότι ἦγαν
ὑποβουλαιμῶς.

800. Τὴν μὲν ἔσαν ἡμέραν] κατὰ τὴν πα-
ρῶσαι τότε ἡμέραν.

Ib. Βαρυθυεῖς

Μόλις κατέσχον· πατέρα δ' ἰὼν πέλας
 Μητρός πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
 Τοῦννεϊδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
 Καὶ γὰρ τὰ μὲν κείνοιν ἑτερπόμην, ὅμως
 Δ' ἐκνίζε μ' αἰεὶ τῷ· ὑφεῖρπε γὰρ πολὺ. 805
 Λάθρα δὲ μητρός καὶ πατρός πορεύομαι
 Πυθῶδε· καί μ' ὁ Φοῖβος ὦν μὲν ἰκόμην,
 Ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια,
 Καὶ δεινὰ, καὶ δύστηνα προῦφάνη λέγων,
 Ὡς μητρί μὲν χρεὶ' ἢ με μιχθῆναι, γένος 810
 Δ' ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄρῳ·
 Φονεὺς δ' ἐσοίμην τῷ φυτεύσαντος πατρός.
 Καὶ γὰρ πακέσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
 Ἄσροισ τὸ λοιπὸν ἐκμετρέμενος χθόνα,
 Ἐφευγον, εὐθα μήποτ' οἴσοίμην κακῶν 815
 Χρησμάτων ὀνειδῆ * τῶν ἐμῶν τελέμενα.
 Στείχων δ', ἰκνῆμαι τέσδε τῆς χώρας, ἐν οἷς
 Σὺ τὸν τύραννον τῷτον ὄλλυσθαι λέγεις.
 Καί σοι, γύναι, τάληθές ἐξερῶ· τριπλῆς
 Ὅτ' ἦν κελεύθε τῆςδ' ὁδοιπορῶν πέλεις, 820

* ALDUS, γ' ὀνειδῶν.

Ib. Βαρνηθεῖς] ἐπὶ λύπῃς. Βαρνηθεῖς ἐπὶ σώ-
 ματος, ὡς βεβαρνημένων τῶν ὀφθαλμῶν μῦ.

805. Ἐκνίζε] ἐλύπει· κυρίως δέ· ἱρωτικῶς
 λυπεῖν. Ἐνταῦθα δὲ ἰκνίζειν ἀπλῶς αὐτὴ τῇ
 ἐλύπει.

808. Ἄτιμον] ἀήκεστον. Περὶ ὧν γὰρ ἀ-
 πῆλθεν ἢ κ' εἶπεν.

811. Ἀτλητον ὄρῳ] τὸ μὴ δυνάμενον ὑπὸ
 ἀνθρώπων ὁρᾶσθαι.

813. Καὶ γὰρ ἀπέσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν
 γῆν] κατὰ τὸ ἐπίλοιπον δι' ἄσρων μετρέμενος.
 ἦγον μακρόθεν βλέπων καὶ δι' ἄσρων συμβάλλ-
 λων αὐτὸν, ἀπειδήμην ἐκείσε δηλονότι εὐθα μὴ-

ποτε ὁψοίμην πληρέμενα ὀνειδῶν τῶν εἰς ἐμὴ
 δυσφημῶν χρησμάτων, ἦγον τὰ ἐμὰ ὀνειδῶν αὐ-
 προσέγγιζον οἱ πρὸς ἐμὴ δυσφημοὶ χρησμοί.

814. Ἄσροισ τὸ λοιπὸν ἐκμετρέμενος] χρο-
 νον τινὰ φησὶν, ἐπεὶ πρὸς τὰς ἀέρας ἐρίθμην
 τὸν χρόνον. Ἡ ὅσας, ἐπὶ τὰ ἄσρα ἐπορευ-
 ὀμην. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ πελάγη
 μετρίντων, ὡς ἂν δι' ἄσρων τεκμαιρομένων
 τὸν πλῆν.

Ib. Ἄσροισ τὸ] παροιμία ἐπὶ τῶν μακρὰν
 ἰδῶν καὶ ἔρημον πορευομένων. Οἱ γὰρ φεύγον-
 τες αἰφυρίαν, τοῖς ἄσροισ ἰσημιεῖντο τὴν ἰαν-
 τῶν πατερίδα.

821. Κῆπι

Ἐνταῦθά μοι κήρύξ τε, καὶ πὶ παλικοῦς
Ἀνὴρ ἀπῆνης ἐμβεβώς, οἷον σὺ φῆς,
Συννητίαζον· καὶ ὁδῶ μ' ὅ,θ' ἡγεμῶν
Αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἡλαυνέτην.

Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην
Παίω δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὀρᾷ

Ὅχῃ παρασεύχοντα, τηρήσας μέσον

Κάρα, διπλοῖς κέντροισί με καθίκετο.

Οὐ μὲν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως

Σκήπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆςδε χειρὸς, ὕπτιος

Μέσσης ἀπῆνης εὐθύς ἐκκυλίνδεται.

Κτείνω δὲ τὰς ξύμπαντας· εἰ δὲ τῷ ξένῳ

Τέτῳ προσήκει Λαίῳ τὶ συγγενές,

Τίς τῷδε γ' ἀνδρὸς ἐσιν ἀθλιώτερος;

Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ;

ὦ, μὴ ξένων ἔξеси μὴδ' ἀσῶν τινα

821. Καὶ πὶ παλικοῖς] ὑπὸ παλίων ἐξευγμέ-
νης.

824. Πρέσβυς] πρεσβύτε ἐπερίκλιτον ἢ πα-
ρὰ ὡς ἐπὶ ῥῆμα ἀντὶ τῷ πλησίον, ὡς ἐν τῷ
ἐρκίῳ ἐγκλησυσμένον ἢ ἐν αὐτῷ ἐπὶ ῥῆμα ἀντὶ τῷ
ἐντὸς τῶν ἐρκίων.

825. Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλά-
την] τὸν ἐμπροσθεν τῶν τροχῶν πορευόμενον.

827. Ὅχῃ] ἄρματος.

828. Διπλοῖς κέντροισί] πληγαῖς. Δις ἐ-
παισὶ μὲς τοῖς κέντροις, οἷς ἐκέντριζε τὰς ἰπ-
πας· οὐκ ἐπίσῃ, δὲ καὶ παρ' ἐμῷ ἔλαθεν.

Ib. Διπλοῖς κέντροισί με] τὸτο διπλῶς νοη-
τίον, ἢ δύο πληγαῖς, ἢ μάλιστα δύο κέντρα ἐ-
ξέσῃ. Τὸ δ' ἔτισεν, ὅντι τὰ ἀπέδακε, παρ'
ὅσον οἱ κολαζόμενοι διὰ τινὰ προῦπάρξασαν ὑπ'
αὐτῶν αἰτίαν, δίκας τῆς ἀμαρτίας ἀποδιδό-
σιν ὀφειλομένας.

832. Εἰ δὲ τῷ ξένῳ] τῷ ὑπ' ἐμῷ φονε-
θέντος εἰ ἢ τις πρὸς Λαῖον συγγένεια. Ἡ
ἔτις, εἰ δὲ ἕως ὁ ξένος ἐν ἀπικτεῖνα, Λαῖός
ἐστιν οὕτω γὰρ οἶδεν εἰ αὐτός ἐστι.

Vol. II.

[OEDIP. TYR.]

833. Προσήκει] τῷ δύνει. Καὶ προσήκοντες οἱ
συγγενεῖς. Συγγένειά τίς ἐστὶ προσήκοντα τῷ
Λαίῳ, ἦν εἰ ἐκεῖνος ἦν ὁ Λαῖος. Μισήτορ πα-
ρὰ τῶν θεῶν, ἐχθρὸς τοῖς δαίμοσιν ἦν τοῖς
θεοῖς. Ὡς τινι ἦν ἐμοὶ ἐκ ἐκδομένου ἐστὶ
δέχασθαι τινα ἐμὲ δηλονότι ἐν τοῖς δέμοις ἔτε
ἀπὸ τῶν ἀσῶν ἔτε ἀπὸ τῶν ξένων. Καὶ ταῦ-
τα ὡς ἐπὶ ῥῆμα ἰναντισματικῶς.

834. Τίς τῷδε γ' ἀνδρὸς] ἀντὶ τῷ ἐμῷ.

836. ὦ, μὴ ξένων] ἦν ὅτινι ἐκ ἐστὶν
ἐκδομένου δέχασθαι τινα, ἐμὲ δηλονότι ἐν τοῖς
δέμοις, ἔτε τῶν ἀσῶν, ἔτε τῶν ξένων. Ἔς
δὲ ἡ τοιαύτη δοτικὴ τὸ ὦ, ἢ πρὸς τὸ ἐξέσῃ, ἢ
πρὸς τὸ προσφωνῆν. Ὡς περ γὰρ φαμεν, με-
τεῖχον καὶ ἐχράμην τῆς δόξης, ἢ πρὸς τὸ ἐχρά-
μην (ἐπερ ἐστὶ συνέχης ὥς τις χειρὸς) ἀλλὰ
πρὸς τὸ μετεῖχον, διὰ μίσην ὅντος τῷ ἐχράμην
ἔτω καὶ τὸτο τὸ ὦ πρὸς τὸ προσφωνῆν ἔχει
τὴν δύναμιν. Τὸ δὲ τῷδε καὶ τῷδε ἀρᾷς,
ταῦτόν ἐστιν. Αἱ γὰρ ἀραὶ ἀς ἡράσατο τῷ
Λαίῳ φοιτῇ, ἐκ ἀλλοῦ τι ἦσαν ἢ μὴ προσδέχου-
θα,

K

Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινὰ,
 ὧθειν δ' ἀπ' οἰκῶν· καὶ τὰδ' ἔτις ἄλλος ἦν,
 ἥ γὰρ, π' ἐμαυτῷ τάςδ' ἀράς ὁ προστιθείς.
 Λέχη δὲ τῷ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν 840
 Χραίνω, δι' ὧν περ ὦλετ'· ἄρ' ἔφυν κακός;
 Ἄρ' ἔχι πᾶς ἀναγνος; εἰ με χρὴ φυγεῖν,
 Καί μοι φυγόντι, μήτε τὲς ἐμὰς ἰδεῖν,
 Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
 Μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν 845
 Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε καὶ ζέθρεψέ με.
 Ἄρ' ἐκ ἀπ' ὧμῶν ταῦτα δαίμονος τίς ἂν
 Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀνορθοίη λόγον;
 Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας,
 Ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν 850
 Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιᾶνδ' ἰδεῖν
 Κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην.

ΧΟΡ. Ἡμῖν μὲν, ὦ νᾶξ, ταῦτ' ὀκνήρ· ἕως δ' ἂν εἴν
 Πρὸς τῷ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

ΟΙΔ. Καὶ μὲν τοσούτον γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος, 855

θαὶ αὐτὸν τὸς πολίτας, μηδὲ προσφωνεῖν. Καὶ
 ὅστις ἄλλος ἦν ὁ προστιθείς ἐπ' ἐμαυτῷ ταῦτα,
 ἢ ἐγὼ ὁ τάςδε τὰς ἀράς προστιθείς. Κατὰ συν-
 εκδοχὴν λαμβανόμενα τὰ προστιθείς.

841. Δι' ὧν περ ὦλετ'· ὧν χειρῶν.

Ib. Ἐφυν] τὸ ἔφυν καὶ τὸ ἔχι ἀπὸ κοινῆς, ἦσαν
 ἄρα ἐκ ἔφυν, ἦσαν ὑπάρχω κακός· ἄρα ἐκ ἔφυν
 πᾶς ἀντὶ τῶ ὅλος ἀναγνος ἦσαν ἀκαθάρτος. Ἐν
 τῷ πρότερω κώλῳ ἀποδίδεται ἡ σύνταξις πρὸς τὸ
 ἀπαρέμφατον, καὶ προφέρεται κατ' αἰτιατικὴν
 ἐν δὲ τῷ διωτίρῳ ἀποδίδεται πρὸς τὸ χρὴ, καὶ
 λέγεται κατὰ δοτικὴν ἦσαν εἰ χρὴ φυγεῖν ἐμέ,
 καὶ εἰ χρὴ ἐμοὶ φυγόντι μήτε τὲς ἐμὰς ἰδεῖν,
 μήτε ἐμβατεύειν πατρίδος ἀντὶ τῷ ἐπιβαίνειν
 Ἄρα ἐκ ἀπὸ σκληρᾶς τύχης ταῦτα ἐπ' ἐμοὶ
 τίς κρίνων ἀνορθοῖν ἂν λόγον, ἀντὶ τῷ ἀποφαί-
 νοιτο ἀνορθοῖν ἦσαν ἀπεραινοῖτο ἀπὸ τῶν δύο.

842. Ἀναγνος] ἀντὶ τῷ μιαιφόν.

844. Ἐμβατεύειν] ἐπιβαίνειν.

848. Ἀνορθοῖν λόγον] ἦσαν ἔξα αἰτίας θήσει.
 Τὸ γὰρ ἀνορθοῖν λόγον, ἔχ' ἑπὶ τὸν ἐστὶν ἄλλ' ἢ
 κειμένην καὶ μὴ ἔσαν τὴν ὑπὲρ ἐκείνη ἀπολο-
 γίαν ἀνορθοῖν, καὶ δειξίει δι' αὐτὴν ἀπολογίση-
 ται.

849. ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας] ἀντὶ τῷ, ὦ
 θεοί, ἐν ἀγνείᾳ καὶ καθαρίτητι τιμώμενοι, πο-
 ρευθεὶς γενόμενος ἀφαντος πρότερον.

852. Κηλῖδ' ἐμαυτῷ] κηλῖδα συμφορᾶς, ἀν-
 τιστόφως, ἀντὶ τῷ συμφορᾶν (ἦσαν συντυχίαν)
 κηλίδος, ἦσαν μολυσμῷ.

854. Ἐχ' ἐλπίδα] ἀντὶ τῷ, μὴ ἀθύμι πρὶν
 εἶν τὸ ἀληθὲς καταμάθῃς.

855. Τοσούτον ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος] ἀντὶ τῷ
 τοσαύτη μοὶ ἐστὶν ἡ ἐλπίς· ταῦτα εἰς τὸ τῶν
 ὀξείων

Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

ΙΟΚ. Πειρασμένε δέ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;

ΟΙΔ. Ἐγὼ διδάξω σ' ἣν γὰρ εὐρεθῇ λέγων
Σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.

ΙΟΚ. Ποῖον δέ με περισσὸν ἤκυσας λόγον;

860

ΟΙΔ. Λησὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
"Ὡς νιν κατακτείνειαι· εἰ μὲν ἔν' ἐτι
Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, ἐκ ἐγὼ ἔκτανον·
(Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος)
Εἰ δ' ἄνδρ' ἐν οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
Τῆτ' ἔσιν ἤδη τοῦργον εἰς ἡμᾶς ῥέπον.

865

ΙΟΚ. Ἄλλ' ὥς φανένγε τοῦπος ὦδ' ἐπίσασο·
Κῆκ' ἔσιν αὐτῷ τῆτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν.

Πόλις γὰρ ἤκυσ', ἐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.

Εἰ δ' ἔν' τι κἄκτρέποιτο τῷ πρόσθεν λόγῃ, 870

Οὔτοι ποτ', ὦ ἄναξ, τόνγε Λαίῃς φόνον

Φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὄνγε Λοξίας

Διεῖπε, χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμῆ θανεῖν.

Καίτοι νιν ἐ κεῖνός γ' ὁ δῦστηνός ποτε

Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.

875

"Ὡστ' ἐχὶ μαντείας γ' ἂν, ἔτε τῇδ' ἐγὼ

ἔξεῖαν· ἐ γὰρ ἐπ' οἰκίᾳ συλλαβῆς ὁ τόνος κεί-
ται, ἀλλ' ἀπὸ πάθος ἀνδρόν.

857. Πειρασμένε] φανερῶς γενομένης καὶ ἐλ-
θόντος τῷ ποιμένος, τίνα ἔχεις γνώμην;

859. Σοὶ ταῦτ'] σοὶ ὅμοια καὶ τὰ αὐτά.

861. Ἐφασκες αὐτὸν] τὸν βοτῆρα.

865. Οἰόζωνον] μονόζωνον. μόνον.

866. Εἰς ἡμᾶς ῥέπον] εἰς ἡμᾶς γράφε, μὴ
εἰς ἐμέ· οὐ γὰρ ἀρμόζει ἕτας τὸ μέτρον. Εἰ
δὲ πληθυντικὸν ἀντὶ τῆ ἐνικῆ τίθεται, ἔστιν
ἀπαικὸς· πολλὰ γὰρ εὑρίσκονται ὅμοια.

868. Τῆτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν] ἀποκρύπ-
τισθαι, ἢ ἀποστέφειν. Τυτίειν, δὲ δύναται ἀρ-
κίσθαι ὁ βεκέλος.

870. Κἄκτρέποιτο] τὸ ἐκτρέπυσθαι κυρίως
ἐπὶ ὧδ' λέγεται, ὅταν τὴν ἢν βαδίζει τι ὅδον
καταλιπὼν, ἑτέραν βαδίσῃ. Καὶ ἀπὸ τούτου
ἀπλῶς ἐπὶ τῶν ἀπὸ τίνος εἰς τι μεταπιπ-
τόντων.

871. Τόν γε Λαίῃς φόνον φανῇ] αὐτὸς ὁ
θιράκιον.

876. "Ὡστ' ἐχὶ μαντείας] ὅθι ἐγὼ χάριν
τῆς μαντείας, ἔτε ἐπ' ἐκείνα τὰ ῥήματα, ἔτε
ταῦτα βλέψαιμι· ἔτε ἑκατέρωθεν πιστεύσαιμι,
ἀλλ' ἀπορῶ.

Ιδ' "Ὡστ' ἐχὶ μαντείας] ὡσθ' ἔνθα τῆς
μαντείας τῷ Ἀπόλλωνος, ἔτε βλέψαιμι ἂν
τῇδ' καὶ ἡγαυῆα, ὅτι ὑπὸ τῷ παιδὶ ἀπὸ
λαίῃς.

Βλέψαιμ' ἄν ἔνεκ', ἔτε τῇδ' ἄν ὕσερον.

ΟΙΔ. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
Πέμψον τινὰ σελῶντα· μηδὲ τῆτ' ἀφῆς.

ΙΟΚ. Πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους. 880
Οὐδὲν γὰρ ἄν πράξαιμ' ἄν ὦν ἐ σοὶ φίλον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εἴ μοι ξυνεῖη φέροντι μοῖρα τὰν

Εὔσεπτον ἀγνείαν λόγων

Ἐργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται

λῶλε. Πρόσθεν γὰρ ὁ παῖς ἀπνέχθη τῇ ξῆν. Οὐτε τῆς καὶ ἐνταῦθα ὕσερον, ὅτι ὑπὸ σὺ πεφύκεται· ὑπὸ τῷ πατρὶ γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐδίδασκε. Ταῦτα δὲ λίγμ' ἀπορῶσα περὶ τῆ φύκ'· πῶς ἄρα καὶ γέρον.

882. Εἴ μοι ξυνεῖη φέροντι] εἶδε μοι ξυνεκοῖν τὴν ἀχραντὸν καὶ σεβασμίαν ἀλήθειαν διασάζοντι. Οἶον, εἶδε μοι συνήν εὐτυχίαν, καὶ λόγων καὶ πραγμάτων ἀγνείαν φυλάττοντι. Μοῖρα δὲ ἡ εὐτυχία· οἶον, εἰ ἀληθῶς, γίνετό μοι καὶ εὐτυχεῖν τὸ ἀληθὲς διασάζοντι. Ταῦτα δὲ φησι τὴν Ἰοκάστην αἰτιώμενος ὅτι ἀσθεῖς ἔρη ἐφεῦσθαι τὸν Ἀπόλλωνα. Φέροντι ἔν τὴν εὔσεπτον ἀγνείαν τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων τῶν περὶ τῶν θεῶν, περὶ ὧν νόμοι πρόκεινται ἔργων καὶ λόγων, τὴν περὶ τῶν λόγων ἀκριβείαν, καὶ τῶν μακνέων, ὅτι ἐδὲν αὐτοῖς ὕμεις ἐσιν.

Ib. Εἴ μοι ξυνεῖη] καταγινώσκων ὁ χερὸς τῆς Ἰοκάστης, καὶ αἰς μὴ δεχομένης τὰς τῷ Ἀπόλλωνος μαντείας, φησὶν, ἔμοι φέροντι τὴν εὔσεπτον ἀγνείαν, (ἦεν τὸ πάνσεπτον αἰτίας τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων πάντων, τῆτ' ἐσιν ἔμοι δεδομένη τὸν λόγον καὶ τὰ ἔργα) εἶδε ξυνεῖη καὶ συνπαράχοι μοῖρα καὶ εὐτυχία. Εἰπὼν δ' αἰρίσας τὸ λόγον καὶ τὸ ἔργον, νῦν ὀρίζεται, λίγαν, ὧν πρόκεινται νόμοι μεγάλοι τεκνωθέντες καὶ γεννηθέντες διὰ τὴν ἐρανίαν αἰτίαν, ἦεν ἐξ ἐρανῶ. Δείκνυσσι, δ' ἐντυθεῖν ὅτι λόγων καὶ ἔργων λίγμ' τῶν θεῶν, ὧν ἡ τιμὴ ἐξ ἐρανῶ νομοθετεῖται, ἀντιπῶν νόμον μόνος ὁ Ὀλυμπος πατὴρ ἐσιν· ἐστὶ δὲ ὅμοιον τῷ ἐρανίαν δι' αἰτίαν τεκνωθέντι. Οὐδ' ἐτικτε ἐδ' ἐξέφην αὐτὸς τὰς

νόμους ἡ θνητὴ φύσις τῶν ἀνθρώπων, ἐδὲ κατακοιμίσαι καὶ καταβαλεῖ αὐτὸς, καὶ ἀφανίσαι λῶλε. Τῆτ' ἐσιν, ἐπεὶ οἱ ἄνθρωποι ἐχέοντες τὰς περὶ τῆς τιμῆς τῶν θεῶν νόμους, ἀλλ' ἐρανθέντες ἤλθον ἡμῖν, ἐδ' ὑπὸ λῶλης ἀνθρώπων ἄν κατασείδιῃν. Μίγας ἐν τέτοις θεῶς ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια, ἐδὲ γηράσκει τῆτ' ἐσιν, αἰς ἀληθείας ὄντες οἱ νόμοι αἰετοῦνται καὶ ἐκ ἀφανισθῶσονται. Ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς ἀγνοῦντες, ἐρανίας αἰτίαν λίγμ' διὰ τὸ διὰ. Τὸ δ' ἐστὶν ὅμοιον τῷ παρ' Ἀισχύλῳ, «Ἴππικῶν τ' αἰσθῶν πηδάλιον διὰ σῶμα.» Ἐφαμην δ' ἐκὼ τὸν περὶ τούτου λόγον.

Ib. Εἴ μοι ξυνεῖη] Τὸ τῷ χερὶ πῶν δυσχεραίνοντός ἐστι κατὰ τῆς Ἰοκάστης αἰς παρ' ἐδὲν τιθεμένης τὰς χρηστέας τῶν θεῶν. Εἶδε μοι ἔν, φησὶν, εὐτυχία συνήν ἀγνότητα καὶ λόγων καὶ ἔργων φέροντι ἄν οἱ νόμοι, ἐρανθέντες ἐγερνήθισαν, ταῖσι ἔτε κατὰ θεῶν βλασφημῶντι, ἔτε μὴν ἄλλο τι κατ' αὐτῶν ποιῶντι. Εἶδε συνήν μοι εὐτυχία σάζοντι τὴν διὰ λόγων καὶ ἔργων πάντων εὐσεβῆ καθαρότητα· ὑπὲρ ὧν ἦεν τῶν εὐσεβῶν λόγων καὶ ἔργων, νόμοι πρόκεινται ὑψηλοὶ καὶ ἐντιμοὶ δι' αἰθέρος γεννηθέντες. Ἦεν ἐρανθέντες ὧν νόμων διανοτὴ μόνος πατὴρ ὁ Ὀλυμπος, ἐδὲ θνητὴ φύσις ἀνθρώπων ἐγέρησεν αὐτὲς. Οὐδὲ μὴν ποτε λῶλε κατακοιμάσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ κατακοιμίσαι, ἀφανίσαι· μίγας ἐν τέτοις θεῶς ἐδὲ γηράσκει, ἦεν μεγάλη θεῶ δύναμις ἐν τέτοις ἐστὶν ἀτακτότητας. Ὅπως· Ἡ ἀδικία εἰς μίγαν κακὸν ἐπέβαλε τὰς χρηστέας ταῖς ἐσιν, ἡ ἀδικία ἰσχυροποιεῖ τὸν τύραννον. Ὅταν δὲ πολλῶν υπερηφανοῦ μάτην μὴ ἀρμόδιον, μὴδ'

Ἵψίποδες γ' ἑρηνίαν δι' αἰθέρα

885

Τεκνωθέντες ὧν Ὀλυμπος

Πατὴρ μόνος, ἔδ' ἐν νιν θνατὰ

Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, ἔδ' ἐ

Μὴν ποτε λάθα κατακοιμάσει.

Μέγας ἐν τέτοις θεός,

890

Οὐδὲ γηράσκει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἵβρις φυτεύει τύραννον Ἵβρις, ἦν *

Πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,

Ἄ μὴ πίκαιρα μὴδὲ συμφέροντα

895

Ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον,

Ἀνώρυσεν εἰς ἀνάγκαν.

* ALDUS, i.

καὶ δὲ συμφέροντων εἰς μεγίστην ἀνάγκην ἐμπίπτει. Ὅταν πολλὰ διαπραξῇται ὕβριστ' αἰς μεγίστην ἀνάγκην ἐμπίπτει.

885. Οὐρανίαν δι' αἰθέρα] ἀντὶ τῆς ἐν ἑρηνίᾳ τυχόντος.

886. Ὡν Ὀλυμπος] ὧν νόμων τῶν ὀρθῶς ἔχοντων.

887. Οὐδὲ νιν θνατὰ φύσις] ἢ τε ὑπὸ ἀνθρώπων εὐρεται ὁ περὶ θεῶν λόγος.

890. Μέγας ἐν τέτοις θεός] ἐν τοῖς νόμοις μέγας ἐστὶν ὁ θεός. Τητέσι θεῖα δύναμις καὶ μεγάλη τοῖς νόμοις ἔνεστι.

892. Ἵβρις φυτεύει τύραννον] διὰ τῆς ὕβριδος φύεται καὶ ἀναύται ὁ τύραννος. Ὅταν (φροῖ) πολλὰ διαπραξῇται, τότε εἰς μέγαν ἐμπίπτει διὰ τῆς ὕβριδος ἐπαρθείς. Ταῦτα μὲν φροῖ περὶ τῆς Ἰοκάστης, ὅτι ἀνιπιθήδρια λίξι περὶ τῶν θείων νόμων. Τὸν δὲ λόγον ποιεῖσι περὶ τῆς τυραννίδος, ἵνα μὴ δόξωσιν ἐμφανὲς αὐτὴν διαλέγχειν. Ὁ δὲ νῦν, ὕβρις φυτεύει τύραννον, ὅπως πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάτην, ἃ εἰσι μὴδὲ ἐπικάαιρα, μὴδὲ αὐτῶς ἐκείνῳ συμφέροντα. Ἀσυνδέτως δὲ εἶπεν. Ἵβρις (φροῖ) μὴδὲν καίριον διαπραττομένη, εἰς δύσβατον ἀκράτῃαν ἀναβιβάσασα τὰς χρεώμενες αὐτῇ, κατικρήμινει. ἢ ὥτως, ἀπότο-

μον ὥρυσεν εἰς ἀνάγκην, ἥλατο εἰς τὸτο ὥστε αὐτὸν εἰς ἀνάγκην γενέσθαι, ὅφ' ἑτέρων κρατηθῆναι.

Ib. Ἵβρις φυτεύει] ἦν ἡ ὑπεροφία πρὸς τὸν τύραννον. Τὰτ' ἐστὶν ἡ ὑπεροφία κακῆς καὶ ἀνόμους (τοῖστοι γὰρ οἱ τύραννοι) ἐργάζεται τῆς αὐτῇ ἔχοντας, ὥστε καὶ Ἰοκάστη ἐξ ὑπεροφίας τῆς Ἀπόλλωνος ἠτίμασε λόγον. Ἐάν ὑπερπλησθῇ ἡ ὕβρις μάτην πολλῶν, ἃ εἰσι ἐπικάαιρα καὶ πρέποντα μὴδὲ συμφέροντα τῷ αὐτῇ ἔχοντι, εἰς ἀκροτάτην ἀπότομον καὶ τραχίαν εἰσαναβᾶσα, ἦν εἰς ἄκρον κακίας ἐλάσασα καὶ κορυφωθείσα, ἀνώρυσεν καὶ ὥρυσεν καὶ πέτακεν εἰς ἀνάγκην, ὅθι καὶ ὅπως χρῆται ποδὶ χρησιμῶ. Τὰτ' ἐστὶν, ὕβρις καὶ ἀνομοί, ὅποια ἡ Ἰοκάστη, αὐξήθεντες εἰς ἄκρον, ἔπειτα εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην πίπτουσιν ὡς δυστυχῶς καὶ ἀθίως τὸν αἰῶνα διάγειν. Εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκ κρημνῶν πεπτόντων καὶ συντριβόντων τὰς πόδας, ὡς μὴ δύνασθαι πορεύεσθαι.

Ib. Ἵβρις φυτεύει] ἦν ἡ καταφρόνσις καὶ ὑπερηφάνια αὐξάνει βασιλείαν ἐν ἑαυτῇ. Διηγοῦντο ὕβρις εἴποτε ὁ τύραννος διηγοῦντο πολλῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρωθῇ ματαίως ἐκείνῳ ἃ μὴ εὐκαιρα μὴδὲ συμφέροντα αὐτῷ. Διηγοῦντο ἀναβιβάσασα εἰς ἀκρότατον ἀπορίαν ἢ ἔρ-

ἽΟθ' εἰ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
 Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
 Μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτῆμαι.
 Θεὸν εἰ λήξω ποτὲ
 Προστάταν ἴσχων.

900

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
 Ἡ λόγῳ πορεύεται
 Δίκας ἀφόβητος, εἰδὲ
 Δαιμόνων ἔδη σέβων,
 Κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
 Δυσπότης χάριν χλιδᾶς,
 Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
 Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται,

905

φει ἐκείθεν εἰς δυστυχίαν, ἐνθα εἰ πορεία συμ-
 φέρει καὶ ἀφαιρέμῳ χρῆται.

897. ἽΟθ' εἰ ποδὶ χρησίμῳ] ἀντὶ τῆς ἀχρή-
 στες τὰς πορείας πωλεῖται καὶ εἰ μὲν ἐπὶ τῇ
 ὑπὸ ὕδατος δυσσεβήτων, ἔσαι ὅπως, εἰ βαδίζ-
 ζει ὁρῶν ὁδόν, εἰδὲ χρῆται τοῖς ποσὶ διόντων·
 εἰ δὲ ἐπὶ τῇ ὑπὸ ἀνάγκης βιαζομένῳ, εἰ χρῆ-
 ται τοῖς αὐτοῖς ποσίν.

898. Πάλαισμα] ζήτησιν τῆς φόνος τῆς λαΐας.

899. Μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτῆμαι] ἀξιώ-
 τὸν θεὸν μὴ λῦσαι τὸ συμφέρον τῇ πόλει, εἰ
 εἰ κρατεῖ τῶν ἀντιπάλων.

902. Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσίν] εἰ δέ τις
 πορεύεται καὶ διάγει ὑπέροπτα καὶ σοβαρὸς
 καὶ ἐν χερσὶ καὶ ἐν λόγῳ, (τὸτ' ἔστι καὶ οἷς
 πράττει καὶ οἷς λέγει) ἀφόβητος τῆς θείας δί-
 κης, εἰδὲ σέβων καὶ τιμῶν τὰ ἔδη καὶ εἰδωλα
 τῶν δαιμόνων, ὅτοι τὸς θεὸς ἔλοιτο, καὶ λα-
 οὶ νιν καὶ αὐτὸν κακὴ μοῖρα καὶ τύχη, χά-
 ριν καὶ ἔνκα τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ὑπεροφίας
 ἐν πρὸς τὸς θεὸς ἔχῃ, τῆς δυσπότης καὶ
 δυστυχῆς. Μεγιστον γὰρ αὐτύχημα ἡ ἀσί-
 βεια. Εἰ μὴ κερδανῇ δικαίως τὸ κέρδος.
 Ἦγεν, ἐὰν μὴ τὰ τῆς ὑπεροφίας ἄθλα δι-
 καίως ἀλόγῃ τιμωρῆθῃς. Καὶ ἔρξεται καὶ

καλυθῇ τῶν ἀσέπτων καὶ ἀσέβων ἐγχειρημά-
 των. Ἡ ἔρξεται καὶ καλυθῇ πάλιν τῶν ἀ-
 θίκτων καὶ ἀπροφαύσαν, καὶ ἂν εἰδὲς ἀπ-
 τεται ἀσέβων ἐγχειρημάτων, ματάζων καὶ
 μεταποιῶν. Τίς ἄρα αὐτῷ ἐπὶ καὶ εἰς τὸ
 ἔξῃς, ἐν τοῖσδε, ἦγεν ἐν τῷ μὴ τιμωρῆσθαι
 τὸς κακὸς, ἔρξεται καὶ καλυθῆναι τῆς κα-
 κίας, δηλονότι τῷ θυμῷ, ἦγεν οἰκέων, ὥστε
 ἀμύνειν καὶ ἀποσοβεῖν δι' εὐχῶν καὶ θυσιῶν
 τὰ βέλη τῆς ψυχῆς, ἦγεν τὰ ἀμαρτήματα·
 ἦγεν, εἰδὲς τὸς κακὸς ὅρῳ ἀπαθείς, ἐπιστρο-
 φὴν ποιῆται τῶν οἰκείων πλημμελημάτων,
 καὶ πρὸς τὸς θεὸς κατατεύχεται.

904. Δίκας ἀφόβητος] τὴν δίκην μὴ δε-
 δοικᾶς.

Ib. Ἀφοβήτος] Καὶ ἀδίκως διδασκαλὴ λέ-
 γεις καὶ τὸν ἀνθρώπον, καὶ ἀφοβὸς διδασ-
 κάλης τὴν δίκην μὴ διδοικᾶς. ἦξω τῇ φόβῃ
 τῆς δίκης.

907. Δυσπότης χάριν χλιδᾶς] ἔνκα (φισί)
 τῆς ἀνοσίς τρυφῆς καὶ ὑπερφανίας. Ὑπὸ τρυ-
 φῆς γὰρ καὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ οἱ τυράννοι παρα-
 γίνονται.

909. Καὶ τῶν ἀσέπτων] ὁ τοῖσδε ἐν κα-
 κῇ εἰη μοῖρα, ὅς μὴ ἀφίξεται τῶν ἀσέπτων,

Ἡ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.

910

Τίς ἔτι πότε ἐν τέτοις * ἀνῆρ

Θυμῷ βέλῃ ἔρζεται

Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ

Τοιαῖδε πράξεις τίμιαί,

Τί δεῖ μὲ χορεύειν;

915

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἴμι

Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,

Οὐδ' εἰς τὸν Ἀδαισι ναὸν,

* ALDUS, τοῖςδ'.

ἡ ἔξεται τῶν ἀθίκτων. Ὅ ἐστιν ὃν ἔ χρὴ ἔχουσιν.

Ib. Ἐρξεται] παύσεται. Ἐκτός ἔσαι. Ἐξεται δὲ, ἀντὶ τῆ ἐπιθυμίας τῶν ἀσίπτων καὶ ἀθίκτων.

910. Ματάζων] ματαιοφρονῶν.

Ib. Ματάζων] τὸ ἀξίωμα τῆς βασιλείας ὁ τύραννος. Τὸ καὶ, ἀντὶ τῆς ἀλλᾶς. Τοιαῦτα μάταια ποιῶν, ματαιάζων.

911. Τίς ἔτι ποτ'] τίς ἔτι τῶν ἀθίκτων ἀφίξεται, τῷ θυμῷ αὐτῷ τὰς τῆς ψυχῆς κακίας ἀπελαύνων; ἢ, ἅτις ἂν ἀπειλάσων αὐτῷ τὴν τιμωρίαν τοιαῦτα πράττων.

914. Εἰ γὰρ αἱ τοιαῖδε πράξεις] ἤρην, εἰ αἱ κακαὶ πράξεις τίμιαί καὶ καλαί, τί δεῖ μὲ χορεύειν καὶ πανηγύρειν ἰσάμεν τοῖς θεοῖς, αἰτόμενον τὰ λυσιτελῆ, ἐὰν μὴ ἀρμόσῃ πᾶσι τοῖς βροτοῖς τὰς χειροδουκίας καὶ φανερὰ; τῶν ἔστιν, εἰ μὴ ἐνὶ ἑκάστῳ ἀρμόδιως παρέσαι ἐκ τῶν θεῶν τὰ τῆς προαιρέσεως ἵππαθα, τῷ μὲν κακῷ κακὰ, τῷ δ' ἀγαθῷ ἀγαθὰ· ἀλλὰ πάντες ἐπίσης μετίχουν τῶν θεῶν, ἐκείνι εἴμι καὶ πορεύσομαι ἐπὶ τὸν ἀθικτὸν καὶ σέβασμιον ὀμφαλὸν τῆς γῆς, ἤρην εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, σέβων καὶ τιμῶν αὐτόν. Οὐδ' εἰς τὸν Ἀπόλλωνος ναὸν τὸν ἐν Ἀδαισί καὶ ἐν Λυκίᾳ (Ἀδαι γὰρ τόπος Λυκίας) εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ἥτοι τὸν Δία. Ἀλλ', ὦ Ζεῦ, ὁ κρατῶν καὶ ἐξουσιάζων

πάντα καὶ ἀνάσσειν, ἔπιτρονέσθαι Ζεὺς ἀνάσσει καὶ ὀνομάζει, ὥσπερ ἔν εἰ, μήτε σε, μήτε τὴν σὴν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχὴν λάβη τάτο, τὸ τὲς κακὰς τιτιμαρῆσθαι ἀλλὰ μέχρις αὖ ἢ σὴ ἀρχὴν ἐπέχει, κολάζοντο οἱ κακοί. Ἐξαίρουσι γὰρ καὶ ἐκβάλλουσιν καὶ ἀτιμάζουσιν ἰδὼν καὶ νῦν, φθίνοντα καὶ ἀτιμαζόμενα τὰ παλαιὰ θεσφαια καὶ μαντεύματα τῶ Λαῖε. Τῶν ἔστι, τὸν πάλας δοθίντα παρ' Ἀπόλλωνος τῷ Λαίῳ χρηστὸν, ὡς ὑπὸ παιδὸς τιθνήσεται, Ἰσάμεν νῦν ἀτιμάζει καὶ ψευδῆ οἶεται, καὶ ἑαμῶς ὁ Ἀπόλλων ἐμφανὲς ὑπάρχει ἐν ταῖς τιμαῖς, ἀλλ' εἰς ὧν τα ἐκείνη λογιζέται καὶ ἀτιμάζεται. Ἐρρεῖ δὲ καὶ ἐφθάρη καὶ καταπεφρόνται τὰ θεῶν. Ἰστέον δ' ὅτι τὸ τῆς ἀντιστροφῆς δίκαιον κῶλον, τὸ φθίνοντα δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἐλκεῖς ἦν πρὸς τὸ τῆς εὐφροσύνης διὸ καὶ προσετίθη παρ' ἐμῶ, τὸ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ ὅπως ὀλοκλήρον καὶ τῷτο γέννεται. Καὶ οἶμαι ὡς καλῶς προσετίθη· εἰ δὲ τις βέλτιόν τι νοήσει, τῷτο τίθεται.

916. Οὐκέτι τὸν ἀθικτὸν εἴμι] ἢ ἔτι ἀπιμι πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, εἰς πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ ἀπροσπίλαστον αὐτῷ νῶν.

918. Ἀδαισι ναὸν] Ἀδαι, τόπος Λυκίας· ἐνθα ἐφόν ἐστιν Ἀπόλλωνος· ἢ διὰ τῶν Σαμίων, ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται· ὡς καὶ Πίνδαρος. Ἡ ἐπὶ τῶν πανηγύρεων· ὅτι καὶ τῶν τοιούτων ἀφίξομαι, εἰ μὴ ταῦτα φανερωθῶν.

920. Εἰ

Οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,

Εἰ μὴ τὰδε χειρόδεικτα

920

Πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.

Ἄλλ', ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκίβεις,

Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθῃ

Σὲ τὰν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.

Φθίνοντα δ' *, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,

925

Τὰ Λαῖν θέσφατ' † ἐξ-

αίρεσιν ἤδη, κέδαμῃ

Τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανέας

Ἐρρεῖ δὲ τὰ θεῖα.

I A M B O I.

ΙΟΚ. Χώρας ἀνακτες, δόξα μοι παρεσάθῃ

930

Ναὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χεροῖν

Στέφῃ λαβέσῃ καπιθυμιάματα.

Ἵψῃ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπῃς ἄγαν ‡

Λύπαισι παντοίαισιν ἐδ' ὅποι' ἀνῆρ

* ALDUS, γάρ. † ALDUS, παλαιὰ θέσφατ'. ‡ TURN. in marg. ἀναξ.

920. Εἰ μὴ τὰδε] εἰ μὴ ταῦτα τῶν χρησ-
μῶν τὰ λεχθέντα ὑπὸ Ἰοκάστης, φανερά καὶ
κατάδηλα γίνονται, ἃ ἐπὶ τιμίσω θεῶς.

922. Ὅρθ' ἀντὶ τῷ ὀρθῶς, ἀσφαλῶς. Οἱ πα-
λαιοὶ χρησμοὶ οἱ δοθέντες τῷ Λαῖν.

925. Φθίνοντα] ἀντὶ τῷ παλαιά. Παρεκ-
λυθότα. Γράφεται φθίνων ἢ ῥ, μὴ λάθῃ σ
ὁ Λαῖος φθίνων, ἀλλὰ διζαίς αὐτῷ τὸν θά-
νατον. Τὰ γὰρ περὶ Λαῖν μαντήματα ἐκ-
βάλλουσιν καὶ ἐπαρδέχονται τὰ παρὰ τῶν
θεῶν ἐρημένα, ὡς ἀληθῆ.

926. Τὰ Λαῖν] ἀντὶ τῷ καὶ ἐν αὐτῇ φαίνε-
ται ὁ Ἀπόλλων τιμαῖος.

927. Ἐξαίρεσιν] ἀφανίσουσιν. Τὰ γὰρ ἐπὶ
Λαῖν θεοπισθέντα ἐκφυλίσσεται ὑπὸ Ἰοκάστης,
καὶ παραγράφεται, καὶ ψευδῇ νομίζεται.

930. Χώρας ἀνακτες] ἀνακταίς φησι τὴν τῷ
χερὶ, οἷον βασιλικὰς καὶ ἐντίμους.

Ib. Χώρας ἀνακτες] ἐξέλευσιν Ἰοκάστης θυ-
σίαν ποιησομένης ἐπὶ τοῖς συμμάσιν Οἰδίπο-
δος.

932. Καπιθυμιάματα] ἀντὶ τῷ θυμιάμα-
τα ὡς ἐπιθέκτος ἀνῆρ.

933. Ἵψῃ γὰρ αἶρει] ἀντὶ τῷ μεταωρίζεται
τὴν ψυχὴν, καὶ ὑπερβαλλόντως ἀχθεται, πᾶν-
τα λογιζόμενος, αὐτὸν τὸν φόνον, τὸ τὴν γυ-
ναῖκα ἔχειν τῷ ἀνηρημένῳ, τὴν προσδοκαμένην
φυγὴν, τὸ μὴ δύνασθαι ἀναστῆναι πρὸς τὰς
οἰκείας, τὸ δέος τῶν χρησμάτων.

Ib. Αἶρει θυμὸν] ἢ ὀρθῇ, ἀλλὰ λύπῃ.

934· 935· Οὐδ' ὅποι' ἀνῆρ—ἦνκε] εἰχ ὡς
συνεπὲς ἀνῆρ διὰ τῶν φθασάντων τὰ παρόντα
γινώσκου. Εἰ γὰρ ὁ ὑπὸ Ἀπόλλωνος δοθείς
τῷ Λαῖν χρησμός ἠκυρώται, δῆλον ὅτι καὶ αὐ-
τὸν ἠμαντεύσατο ὁ Τιμαῖος, ψευδῇ ἐστίν.

935. Τὰ

Ἐννε, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται 935

Ἄλλ' ἔσι τῷ λέγοντος, εἰ * φόβος λέγοι †.

Ὅτ' ἔν παραινέσ' ἔδεν ἐς πλεον ποιῶ,

Πρὸς σ', ὦ Λυκίε' Ἀπολλον, (ἄγχιστος γάρ εἰ)

Ἰκέτις ἀφῖγμαῖ τοῖςδε σὺν κατεύγμασιν,

Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόροις ‡. 940

Ὡς νῦν ὀκνῆμεν πάντες, ἐκπεπληγμένου

Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

ΑΓΓ. Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπε

Τὰ τῷ τυράννῳ δάματ' ἐσὶν Οἰδίπῳ;

Μάλισα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπε. 945

ΧΟΡ. Στέγαι μὲν αἶδε· καυτὸς ἔνδον, ὦ ξένε.

Γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνῃ τέκνων.

ΑΓΓ. Ἄλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ

Γένοιτ' ἐκείνῃ· ἔσα παντελὴς δάμαρ.

* ALDUS, ἦν.

† ALDUS, λίγη.

‡ ALD. TURN, πέρης.

935. Τὰ καινὰ τοῖς πάλαι] ἦγν, τὰς νῦν χρησμὰς διὰ τῶν παλαιῶν συμβάλλει, τῶν εἰρηκόταν ὅτι Λαῖος ὑπὸ παιδὸς τιθῆσθαι.

Ib. Ἐννε] τὰς νῦν χρησμὰς τεκμαίρεται, ἦγν συμβάλλει διὰ τῶν πάλαι ἦγν πρὸ μακρῶ χρησμῶν.

936. Ἄλλ' ἔσι τῷ λέγοντος] μόνος προσέχει τοῖς τὰ δεινὰ καὶ φοβερά ἀπαγγέλλει. Τῶν δὲ παραμυθεμένων ἕκ ἀνέχεται.

938. Πρὸς σ', ὦ Λυκίε' Ἀπόλλον] Λυκίον, γυμνάσιόν ἐστιν Ἀθῆναις ἐθα Ἀπόλλων τιμᾶται. Καὶ Καλλιμαχος·

“ Ἐγὼ δ' ἦντσα Λυκίε

“ Καλὸν αἰεὶ λιπόωντα

“ Κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.”

Ἀγχιστος ἔν καθὼ δὲ πόρρω τῆς Ἀττικῆς αἰεῖσθαι. Ἡ καὶ ἐν Θήβαις ὁμῶνται ἦν γυμνάσιον Λυκίε' Ἀπόλλωνος. Νῦν ἔν, ἢ τὸν ἐν Λυκίᾳ, ἀλλ' ἢ τὸν ἐν Θήβαις ἢ ταῖς πηλοισχωροῖς Ἀθῆναις τιμῶμενον.

939. Σὺν κατεύγμασιν] ἦγν, τοῖς κινῶσι κατάνυσιν τῶν ἐσχῶν. ἦγν τοῖς θυμιαμασὶ καὶ ἀναθήμασιν.

VOL. II.

[OEDIP. TYR.]

940. Εὐαγῇ πόροις] ἦγν, ἕα λύσιν εὐαγῇ τὴς παρῶσθε ἀνάγκης τῷ Οἰδίποδι παρῶσθε, ἦγν ἀγῆν καὶ ἱερὰν ἑναντίον δὲ τῷ εὐαγῇ τὸ ἐναγῆς.

943. Ἀρ' ἂν παρ' ὑμῶν] ἔρχεται ἄγγελος ἀπὸ Κορίνθου, ἀπαγγέλλων τὸν θάνατον Πολύδου, καὶ ἀντ' αὐτῷ τυράννον τὸν Οἰδίποδα αἰρεῖσθαι. Οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ ἐκτεθῆντα τὸν Οἰδίποδα εὐρών, καὶ δὲς Πολύδου.

Ib. Ἀρ' ἂν παρ'] ἀφίξει ἄγγελος τινὸς ἐκ Κορίνθου, ἀπαγγέλλοντος τὸν θάνατον Πολύδου, καὶ μετακαλυμμένῃ Οἰδίποδα ὥστε ἀρχῆν τῆς χάρας.

947. Γυνὴ δὲ μήτηρ] κἀνταῦθα ἔθηκε τῇ ἀμφίδολον, ὃ τέρπει τὸν ἀκροατὴν.

949. Ἐκείνῃ· ἔσα παντελὴς δάμαρ] Τῆτο πρὸς τὸ, γυνὴ τι μήτηρ τι τῶν κείνῃ τέκνων. Τῆτο γὰρ τέλειον ἐν γάμῳ. Ὅθεν καὶ ἐκ τῷ ἑναντίῳ Ὀμηρὸς φησι·

“ Καὶ δῆμος ἡμιτελής.”

Ib. Παντελὴς δάμαρ] τελεία, κόμματος ἔ-
τας, ἢ πρὸς τὸ δάμαρ συνάφει· εἰ δὲ πρὸς τὸ

L

δάμαρ

- ΙΟΚ. Αὐτως δὲ καὶ σύγ', ὦ ξέν'. ἄξιος γὰρ εἶ 950
 Τῆς εὐεπείας ἔνεκ'. ἀλλὰ φράζ' ὅτε
 Χρήζων ἀφίξαι, χῶ,τι σημῆναι θέλων.
 ΑΓΓ. Ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι.
 ΙΟΚ. Τὰ ποῖα ταῦτα; πρὸς * τίνος δ' ἀφιγμένος;
 ΑΓΓ. Ἐκ τῆς Κορίνθου· τὸ δ' ἔπος δ' ἔξεῖν† τάχα, 955
 Ἥδοιο μὲν· πῶς δ' ἐκ αὐν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.
 ΙΟΚ. Τίδ' ἔσι; ποῖαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;
 ΑΓΓ. Τύραννον αὐτὸν εἰς πυχῶριοι χθονὸς
 Τῆς Ἰσθμίας σήσασιν, ὡς ἡυδατ' ἐκεῖ.
 ΙΟΚ. Τίδ' ἔχ' ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι; 960
 ΑΓΓ. Οὐ δῆτ'· ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
 ΙΟΚ. Πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκέ περ Πόλυβος γέρων;
 ΑΓΓ. Εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιώ θανεῖν.
 ΙΟΚ. ὦ πρόσπολ', ἔχ' ὁ δεσπότης τὰδ' ὡς τάχος
 Μολῶσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα, 965
 Ἴν' ἐσέ; τῷτον Οἰδίπῃς πάλαι τρέμων
 Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνῃ· καὶ νῦν ὁδε
 Πρὸς τῆς τύχης ὀλωλεν, ἐδὲ τῷδ' ὑπο.

* ALDUS, παρά.

† ALD. οὐξέει.

διὰ μὲρ συνάφει· εἰ δὲ πρὸς τὸ ἑλθῆαι, τελεία μόνον.

956. Ἥδοιο μὲν] διὰ μὲν τὸ εὖ πράσσειν, καὶ ἐτέρας ἀρχῆς ἀντιλαβεῖσθαι, ἰσθίσεισθαι φησὶ αὐτὴν ἀσχαλῆν δὲ δὴ τῷ ἀπίσταν Οἰδίπῳ ἐπὶ τὰ οἰκεία.

Ib. Ἥδοιο μὲν] εὐφρανθεῖς μὲν δούτι ὁ σὸς πόσις καὶ ἐτέρας βασιλείας ἐγκρατὴς μίλλαι γινώσκει· λυπηθείς δὲ εἰ τὸν τῷ σὺ κηδεσθῆναι αὐτὸν ἀκούσαις.

958. Τύραννον αὐτὸν] πιθανῶς ὁ ἀγγεῖλος τὰ ἡδῆα πρῶτον ἀπαγγέλλει, πρὶν εἰπὴν τὰ περὶ θανάτου.

Ib. Οἱ ἐσχαῖριοι] τὸ ο καὶ εἰς τὴν κ διαφθίρεται ἐκβολὴ τῷ ι.

959. Τῆς Ἰσθμίας] τῆς Κορινθίας, τῆς ἐν τῷ ἰσθμῷ τῆς Πελοποννήσου κειμένης.

Ib. Σήσασιν] κατατάξουσ' κατασφύσκειν.

960. Ἐγκρατὴς] οὐκ ἐπίσταν ἐγκρατὴς ὁ γυναικὶς Πόλυβος.

961. Οὐ δῆτ' οὐδαμῶς. ἔκ ἐστι.

962. Ἡ] ἄρα καὶ ἡ ἀντὶ τῆς ὄντως.

964. ὦ πρόσπολ'] θεραπευτὴς καλεῖται τῷτο ἢ ἰατρός· ἀσμένως γὰρ αἰκίκοι τὰ περὶ τῷ θανάτου, ἵνα πάλιν ἀνατρέψῃ τὰ μαντεύματα· οἶδε γὰρ τὸν Οἰδίπῳ τῷτον διδοικόντα.

966. Ἴν' ἐσέ] ὅπως ἐσέ; καὶ ἔγκριται παιδιωτικόν τι τῷ δράματι, ὡς εἰ δὴ καταφρονεῖν τῶν θεῶν. Οἱ γὰρ τοιαῦτα φθεγγόμενοι, μετ' ὀλίγον φανήσονται οἱοί εἰσι.

Ib. Τρέμων

- ΟΙΔ. ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κἀρα,
 Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων ; 970
- ΙΟΚ. Ἄκκε τᾶνδρὸς τῆδε, καὶ σκόπει κλύων
 Τὰ σέμν' ἵν' ἤκει τῆ θεῆ μαντεύματα.
- ΟΙΔ. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει ;
- ΙΟΚ. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν *
 Ὡς ἐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα. 975
- ΟΙΔ. Τί φῆς, ξέν' ; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γένετ'.
- ΑΓΓ. Εἰ τῆτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
 Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
- ΟΙΔ. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσῃ ξυναλλαγῇ ;
- ΑΓΓ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. 980
- ΟΙΔ. Νόσοις ὁ τλήμων ὡς ἔοικεν ἐφθίτο.
- ΑΓΓ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρέμενος χρόνῳ.
- ΟΙΔ. Φεῦ, φεῦ, τί δῆτ' ἂν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
 Τὴν πυθόμαντιν ἐσίαν, ἢ τῆς ἄνω
 Κλάζοντας ὄρνις ; ὧν ὑψηγητῶν ἐγὼ 985
 Κτανεῖν ἐμελλον πατέρα τὸν ἐμόν· ὁ δὲ θανὼν
 Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε,

* ALD. TURN. in marg. ἀγγελῶν.

† ALD. γανῶ.

Ib. Τρίμων] ἐκ μακρῷ φοβούμενος. Τῆτον τὸν ἄνδρα φοβούμενος ὁ Οἰδίπους ἐκ μακρῷ ἵνα μὴ κτάνῃ ἐφθίγει, ἤγειν ἀπιδέχμει ἱζόριστος ἐγίνετο.

969. ὦ φίλτατον Ἰοκάστης κἀρα] ἀντὶ τῆς, ὦ φίλτατῃ Ἰοκάστῃ.

971. Σκόπει κλύων] δοκίμαζε.

977. Εἰ τῆτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι] ἠδίκως ὁ ἀγγελλὸς ἔχ' ὡς ἀπὸ τέτων θείων ἀρξασθαι, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἰδίων.

979. Ξυναλλαγῇ] κοινῶς νόσῃ ἀντὶ τῆς ὑπὸ νόσου.

980. Σμικρὰ παλαιὰ] ἢ τυχῶς πρέφασιν ἐξαρκεῖ ὥστε τὸ παλαιὸν σῶμα ἐξηγηκεῖν τῷ βίῳ.

Ib. Σμικρὰ—ῥοπή] ἤγειν βάρος εὐνάζει, ἤγειν κατασφύρει παλαιὰ σώματα τῷ τῆς πύλινον. Κατασφύρει, κατακοιμίζει.

Ib. Ἐυνάζει] κατακοιμίζει.

982. Καὶ τῷ μακρῷ γε] τῆτο ὁ ἀγγελλὸς φησιν ὡς παραμυθούμενος, ὅτι μακροῖον ἀπέθανε, καὶ ἡ δὲ ἐπ' αὐτῷ ἀπολοφύρεσθαι.

983. Φεῦ φεῦ] εὐθυμία Οἰδίποδος ἀκούσαντος φυσικῶς θανάτῳ τεθνηκέναι τὸν Πόλυβον· Καὶ ἀναζητήσας τῶ οἰκίῃς γένεας.

985. ὧν ὑψηγητῶν] ὑπ' ὧν μαντείαν διχομίνος, τῶν ὀρεσοκόπων καὶ μάντεων.

987. Κεύθει κάτω δὴ γῆς] ἀντὶ τῆς κεύθειται, κρύπτεται καὶ ἐν Ἀντιγῆθῃ, Μιτρός δ' ἐν ἄδῃ καὶ πατὴρ κτεκευθότοισιν.

Ἄψαυτος ἔγχυς, εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ
 Κατέφθιθ' ἔτω δ' ἂν θανὼν εἴη ἔξ ἐμῆ.
 Τὰ δ' ἔν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα, 990
 Κεῖται παρ' ἄδῃ Πόλυβος, ἄξι' * ἑδενός.

ΙΟΚ. Οὐκὲν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;

ΟΙΔ. Ἡδ' αὖ ἐγὼ δὲ τῷ φοβῶ παρηγόμην.

ΙΟΚ. Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλης.

ΟΙΔ. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον ἐκ ὀκνεῖν με δεῖ; 995

ΙΟΚ. “Τὶ δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ὃ τὰ τῆς τύχης

“Κρατεῖ; πρόνοια δ' ἐστὶν ἑδενὸς σαφής.

“Εἰκὴ κράτισον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.”

Σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβῆ νυμφεύματα.

Πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ ὀνειράσι βροτῶν 1000

Μητρὶ ξυνευνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ

Παρ' ἑδέν ἐστι, ῥᾶσα τὸν βίον φέρει.

ΟΙΔ. Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,

Εἰ μὴ κύρει ζῶσ' ἢ τεκῆσαι· νῦν δ' ἐπεὶ

* ALDUS, ἀξιος.

Ib. Ἐγὼ δ' ὅδ' ἐθαῖε] ἐγὼ ὁ ἐνταῦθα ἄν, ἐκ λαβὼν ὄρνι. ἵνα αὐτὸν ἀποκρίνω. Εἰ μὴ τις εἴποι ὅτι τάχα διὰ τὴν ἐμὴν πόθον ἀπί-
 θενεν.

988. Ἄψαυτος] κυρίως ὁ μὴ δυνάμενος φαύ-
 εῖναι ὑπὸ τινος ἢ ἀφάρμενος ἔγχυς ἐπ' αὐτῷ.
 Ἄψαυτος ὁ μὴ δυνάμενος φαυλοῦσθαι, ἐνταῦθα
 δὲ ἄψαυτος, ὁ μὴ ἀφάρμενος ἐπὶ ἐπερχίας.
 Ἀπὸ τῆς πρὸς ἐμὴ πόθου, ἐξαιτίας ἐμῆς. Τὸς
 ἐνταῦθα διδομένους χρησμούς. Ἄλλως δὲ τὰ
 παρόντα θεσπίσματα, ἦσαν τὸς ἐνταῦθα διδο-
 μένους χρησμούς συλλαβὼν ὁ Πόλυβος, ἦσαν μεθ'
 αὐτοῦ λαβὰν ἀξίως ἑδενὸς κῆται παρὰ τῷ ἄδῃ.
 ἦσαν ἐν τῷ ἄδῃ.

989. Οὐτὰ δ' ἂν θανὼν] τῆτο αἰς ἐπιμα-
 κέμενος φησί. Δῆλον δὲ ἐκ τῶν ἑξῆς. Ὁ γὰρ
 Πόλυβος τὰ παλαιὰ θεσπίσματα (φησί) πα-
 ραβῶν μηδενὸς ἀξίως, κῆται παρὰ τῷ ἄδῃ.

990. Τὰ δ' εἰ παρόντα] ἦσαν, ἀλλὰ τὸς

ἐνταῦθα διδομένους χρησμούς μεθ' αὐτοῦ λα-
 βὼν ὁ Πόλυβος ἀξίως ἑδενὸς, κῆται παρὰ τῷ
 ἄδῃ, ἦσαν ἐν τῷ ἄδῃ.

994. Μὴ νῦν] μικροῦ νῦν μηδὲν ἀπ' αὐτῶν
 βάλῃς εἰς θυμὸν ἦσαν εἰς τὸν λογισμὸν.

995. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς] περὶ τῆς λείπον-
 τος εὐλαβῆται, τῇ μιχθῆναι τῇ μητρὶ.

Ib. Οὐκ ὀκνεῖν] ἦσαν φοβεῖσθαι με τὸ λέκ-
 τρον τῆς μητρὸς, ἦσαν τὴν μετὰ τῆς μητρὸς
 συνάφειαν.

Ib. Δεῖ] καὶ κατὰ τινὰ τρόπον δεῖ. Ἦσαν
 πρέπον ἐστιν.

996, 997. Ὡ, τὰ τῆς τύχης — Κρατεῖ] ὦ
 ἡ τύχη διεξίως ἔχει. αὐτὴ τῇ, τῆς ἀγαθῆς τύ-
 χης ἐπικρατήσης.

997. Πρόνοια] πρόγνωση.

998. Εἰκὴ κράτισον] καλὸν τὸ ζῆν ἀλόγως.

Ib. Εἰκὴ κράτισον ζῆν] ἦσαν ἀπλῶς καὶ
 ἀφροντίστως, καὶ μὴ πρὸς μαντικίας ἑρμῆν.

1006. Καὶ

- Ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεί καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν. 1005
 ΙΟΚ. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
 ΟΙΔ. Μέγας, ξύνήμ'. ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
 ΑΓΓ. Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὑπέρ;
 ΟΙΔ. Μερόπης, γεραιῆ, Πόλυβος ἧς ὤκει μέτα.
 ΑΓΓ. Τίδ' ἐς' ἐκείνης * ὑμῖν ἐς φόβον φέρον; 1010
 ΟΙΔ. Θεήλατον μάντευμα δεινόν, ὧ ξένε.
 ΑΓΓ. Ἡ ῥητὸν, ἧ ἔ' θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
 ΟΙΔ. Μάλισά γ' εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ †
 Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ 'μαυτῆ, τό, τε
 Πατρῶον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν. 1015
 * Ὡν ἔνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ' ἐμῆ πάλαι
 Μακρὰν ἀπωκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, “ ἀλλ' ὅμως
 “ Τὰ τῶν τεκόντων ὁμμαθ' ἥδισον βλέπειν.”
 ΑΓΓ. Ἡ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν, κείθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;
 ΟΙΔ. Πατρός τε χρῆζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον. 1020
 ΑΓΓ. Τί δῆτ' ἔγωγ' ἔ' τῷδε τῷ φόβῳ σ', ἀναξ,
 Ἐπείπερ εὖνυς ἦλθον, ἐξελυσάμην;
 ΟΙΔ. Καὶ μὴν χάριν γ' αὖ ἀξίαν λάβοις ἐμῆ.
 ΑΓΓ. Καὶ μὴν μάλισα τῷτ' ἀφικόμην, ὅπως
 Σὲ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι ‡. 1025

* TURN. ἐκείνοισ. † TURN. in marg. πάλαι. ‡ ALDUS, τοι.

1006. Καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς] ὅψις καὶ
 τεκμήριον τῆ μὴ τὰ κατὰ τὴν μητέρα ἀπο-
 βύσσεσθαι, ἢ πατρὸς τελευτῇ.

1008. Τῶν ποίας δὲ γυναικὸς] ἦσαν ἔνε-
 κα ποίας γυναικὸς φοβεῖσθαι.

1009. Ὡκει] Μεθ' ἧς ὤκει ὁ Πόλυβος.

1012. Ἡ ῥητὸν] Ἐπει δύναται ῥηθῆναι; ῥητὸν
 δηλονότι. Τὸ μάλισα συγκατέθεσιν σημαίνει.

Ib. Ἡ ἔ' θεμιτὸν] συνήζικαις.

1015. Ἐλεῖν] Ἐξελῖν, ἐκχέαι· ἦσαν φονεῖ-
 σαι τὸν πατέρα.

1018. Τὰ τῶν τεκόντων] γυναικόν.

1019. Κείθεν] Ἀπὸ τῆς Κορίνθου.

1020. Φονεὺς] καὶ ταῦτα φοβέμενος καὶ
 θύλων, μὴ φονεὺς εἶναι τῷ πατρὶ.

1023. Χάριν] Χάρις ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ δω-
 ρέα. Διὰ τῷτο ἢ εἰς τῷτο.

Ib. Ἀπὸ τῷ γυνήτορος, πατρὸς ἐγνόμην.

1025. Σὲ πρὸς δόμους ἐλθόντος] ἀντὶ τῷ
 εἰς Κόρινθον.

1026. Ὁμῶ

78 ΟΙΔΙΠΟΤΕ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

- ΟΙΔ. Ἄλλ' ἔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασιν γ' ὄμῃ.
 ΑΓΓ. ὦ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος ἔκ εἰδῶς τί δράς.
 ΟΙΔ. Πῶς; ὦ γεραίε; πρὸς θεῶν δίδασκέ με.
 ΑΓΓ. Εἰ τῶνδε φεύγεις ἔνεκ' εἰς οἴκας μολεῖν.
 ΟΙΔ. Ταρβῶ γε μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής. 1030
 ΑΓΓ. Ἡ μὴ μίαισμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
 ΟΙΔ. Τῆτ' αὐτὸ, πρέσβυ, τῆτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
 ΑΓΓ. Ἄρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης ἔδεν τρέμων;
 ΟΙΔ. Πῶς δ' ἔχι, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;
 ΑΓΓ. Ὅθ' ἔνεκ' ἦν σοι Πόλυβος ἔδεν ἐν γένει. 1035
 ΟΙΔ. Πῶς εἶπας; ἔ γάρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
 ΑΓΓ. Οὐ μᾶλλον ἔδεν τῆδε τάνδρως, ἀλλ' ἴσον.
 ΟΙΔ. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσῃ τῷ μηδενί;
 ΑΓΓ. Ἄλλ' ἔ σ' ἐγείνατ' ἔτ' ἐκεῖνος, ἔτ' ἐγώ.
 ΟΙΔ. Ἄλλ' ἀντὶ τῆ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο; 1040
 ΑΓΓ. Δῶρόν ποτ' ἴσθι τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβῶν.
 ΟΙΔ. Κᾶθ' ᾧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἐσερξεν μέγα;
 ΑΓΓ. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
 ΟΙΔ. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἦ τεκῶν μ' αὐτῷ δίδως;
 ΑΓΓ. Εὐρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς. 1045

1026. Ὅμῃ εἶμι] ἦγυν συνακυσγραφήσομαι.

1027. ὦ παῖ, καλῶς] ἀντὶ τῆ περιφανῶς.

1029. Εἰ φεύγεις] διὰ τὰς αἰτίας ταύτας
 ἃς προέτινας εἰς οἴκας μολεῖν.

1030. Μὴ μοι Φοῖβος] ἵνα μὴ ὁ Φοῖβος
 ἀντὶ τῆ οἱ χρησιμοῦ τῷ Φοίβῳ τελεσθῶσιν ἀλη-
 θεῖς. Γεννητὸς, ὁ γηγνημένος.

1033. Ἄρ' οἶσθα δῆτα] ἄρα οἶσθα ὅτι ἀ-
 δικῶς ὠλεσθῇ;

1034. Τῶνδε γεννητῶν] τῶν γηγνηκότων.

1035. Ὅτι ἔδεν ἦν σοι ἐν γένει ὁ Πόλυβος,
 ἀντὶ τῆ ἑδαμῶς ἦν σοι κατὰ τί ἐν γένει.

Ib. Ὅθ' ἔνεκ' ἦν σοι Πόλυβος ἔδεν] ὅτι
 ἔδεν σοι διαφέρει κατὰ γένος ὁ Πόλυβος.

1037. Οὐ μᾶλλον] ἑδαμῶς κατ' ἐπίτασιν

τῆς ἀρνήσεως· τῷδ' ἀνδρὸς ἦγυν ἐμῇ κατ' ἴσον.

1038. Ἐξ ἴσῃ τῷ μηδενί] τῷ ἡλλοτριω-
 μένῳ καὶ μὴ οἰκείῳ. Ἐτι γὰρ Πολύβος νό-
 μίζει αὐτόν.

1039. Ἄλλ' ἔ σ' ἐγείνατ' ἔτ' ἐκεῖνος, ἔτ'
 ἐγώ] ὥσπερ ἐ γέγονας ἐξ ἐμῆ, ἔσας ἐδὲ ἐκ
 Πολύβου.

1040. ὠνομάζετο] ὠνόμαζέ με παῖδα.

1042. Κᾶθ' ᾧδ' ἀπ' ἄλλης] ἴδιον τῶν ἐν
 παραδόξοις ἀνέσμιαι, τὸ αὐτὸ πολλὰς ἐπι-
 ρωτῶν.

Ib. Μέγα] Ἠγάπησε μεγάλως.

1045. Κιθαιρῶνος] Ἠγυν ἐν τοῖς ἐρεινοῖς
 κοιλάμασι τῆ Κιθαιρῶνος. Ἐπὶ ποίῳ σκο-
 πῶ; ἐπισατῶ καὶ ἐπισατῶν, δοτικῇ.

1043. Κᾶθ' ᾧδ'

- ΟΙΔ. Ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τέξδε τὰς τόπας ;
 ΑΓΓ. Ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεσάτην.
 ΟΙΔ. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, καὶ πῶς θητεία πλάνης ;
 ΑΓΓ. Σὺ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῶν τότ' ἐν χρόνῳ.
 ΟΙΔ. Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις ; 1050
 ΑΓΓ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
 ΟΙΔ. Οἴμοι τί τέτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν ;
 ΑΓΓ. Λύω σ' ἔχοντα διατόρες ποδοῦν ἀκμάς.
 ΟΙΔ. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.
 ΑΓΓ. Ὡς τ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἰ. 1055
 ΟΙΔ. Ὡς πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρὸς, φράσον.
 ΑΓΓ. Οὐκ οἶδ' ὁ δὲς δὲ ταῦτ' ἐμὲ λῶον φρονεῖ.
 ΟΙΔ. Ἦ γὰρ παρ' ἄλλῃ μ' ἔλαβες, ἐδ' αὐτὸς τυχών ;
 ΑΓΓ. Οὐκ' ἄλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
 ΟΙΔ. Τίς ἔτος ; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ ; 1060

1048. Καὶ πῶς θητεία πλάνης] ἦτοι μίσθος, καὶ ἐπὶ μισθῷ πλάνης. Ἐστὶ δὲ ἀρσενικόν.

Ib. Καὶ πῶς θητεία πλάνης] εἰκότως εἴπη τὸ πλάνης· οἱ γὰρ ποιμένες νῦν μὲν δ' ἐκίστε τὸ ποιμνίον ἀνάγασσι, πρὸς τὸ λυσίτελῃν.

1050. Τί δ' ἄλγος ἴσχοι] εἰπόντος τῷ γέροντος ὅτι σωτήρ σοι γέγονα (ὅπερ κοινὸν ἐπὶ πάντων ἐκτεθειμένων) ἀναπυνθάνεται ὁ Οἰδίπυς ὅτι ἐν πόλιν ἄρα κακῶς ὄντα κατὰ τὴν ἐκτίσιν. Ἵνα ἐκείνος εἴπῃ τὸ περὶ τῶν ποδῶν· ὅπερ ἐπιγινώσκῃ ἢ Ἰσκάστῃ.

Ib. Λαμβάνει] τίς τί παρὰ τίνος ἦγεν δέχεται καὶ λαμβάνει, ὅταν αὐτὸς δι' αὐτῷ λαμβάνῃ, μὴ δίδοντας ἑτέρῃ ἐν ταῖς δυστυχίαις ἐκείναις.

1052. Κακόν] τί ἐστὶ τῆτο τὸ ἀρχαῖον κακὸν ὃ λέγεις ; ὡς τὸ, τίνα τόνδε τὸν λόγον λέγεις ;

1053. Ποδοῦν] Διαπτερονημέας τῶν ποδῶν. Ὀνιδος τὸ αἶσχος ὥσπερ ἔγκλημα τὸ ἀμαρτήμα. Ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ἀμαρτήματι τὸ ἐγκαλεῖσθαι, ἔτι καὶ τῷ αἰσχεῖ τὸ ὀνειδίζεσθαι. Πρὸς μητρὸς ἢ πρὸς πατρὸς ἔπαθον

τῆτο δηλονότι· ἦγεν τὸ διατρυπῆναι τὰς ἀσφαγὰς. Ἀσύντεον γὰρ καὶ ἀνακόλυθον πρὸς τὰ ἐπαγόμενα τὸ νομίζειν ἑρωτᾶν τὸν Οἰδίποδα, εἰ ὑπὸ τῷ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ὠνομάσθη. Ἦγεν ἐκ τῆς τῷ συμβεβηκότος Οἰδίπυς ὀνομάζῃ. ἔπαθες τῆτο τὸ διατρυπῆναι τὰ ἄρθρα.

1054. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων] ἐκ σπαργάνων χαλεπὴν αἰσχύνην, διὰ τὴν τῶν ἄρθρων βλάβην.

1056. Πρὸς μητρὸς ἢ πατρὸς φράσον] ὑπὸ μητρὸς ὠνομάσθην, ἢ ἀπὸ τῷ πατρὸς Οἰδίπυ, ἢ πρὸς θεῶν, τίνος εἰμὶ μητρὸς, ἢ ποῖος πατρὸς.

Ib. Πρὸς μητρὸς] πρὸς πατρὸς ἢ πρὸς μητρὸς ἔπαθον τῆτο δηλονότι, ἦγεν τὸ διατρυπῆναι τὰς ἀσφαγὰς. Ἀσύντεον γὰρ καὶ ἀνακόλυθον πρὸς τὰ ἐπαγόμενα, τὸ νομίζειν ἑρωτᾶν τὸν Οἰδίποδα εἰ ὑπὸ τῷ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ὠνομάσθη.

1058. Ἐντυχόν] ἦγεν εὐρών.

1060. Τίς ἔτος] Τίς ἐστὶν ἔτος ὁ ποιμὴν δηλονότι, ὃν λέγεις.

1061. Τίς

ΑΓΓ. Τῶν Λαῖε δὴ περ τις ὠνομάζετο.

ΟΙΔ. Ἡ τῆ τυράννε τῆςδε γῆς πάλαι ποτέ;

ΑΓΓ. Μάλισα τέ τε τάνδρὸς ἔτος ἦν βοτήρ.

ΟΙΔ. Ἡ καὶς ἔτι ζῶν ἔτος ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;

ΑΓΓ. Ὑμεῖς γ' ἄρισ' εἰδῆτ' ἂν ἔ' πιχώριοι.

1065

ΟΙΔ. Ἔσιν τις ὑμῶν τῶν παρῆστων πέλας,

Ὅστις κάτοιδε τὸν βοτήρ, ὃν ἐννέπει,

Εἴτ' ἔν' ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἄνθαδ' εἰσιδῶν;

Σημήναθ' ὥς ὁ καιρὸς εὐρῆσθαι τάδε.

ΧΟΡ. Οἶμαι μὲν ἔδεν ἄλλον, ἢ τὸν * ἐξ ἀγρῶν,

1070

Ὅν καὶ μάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν ἄταρ

Ἡδ' ἂν τάδ' ἔχ' ἥκισ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.

ΟΙΔ. Γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον ὄντιν ἀρτίως

Μολεῖν ἐφίεμεσθαι, τόν θ' ἔτος λέγει;

ΙΟΚ. Τίς δ' ὄντιν εἶπε; μὴδὲν ἐντραπῆς, τὰ δὲ

1075

Ῥηθέντα βέλε μὴδὲ μεμνήσθαι μάτην.

ΟΙΔ. Οὐκ ἂν γένοιτο τῆθ', ὅπως ἐγὼ λαβῶν

Σημεῖα τοιαῦτ', ἔ' φανῶ τοῦμόν γένος.

ΙΟΚ. Μὴ πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τῆ σαυτῆ βίε

Κήδη, ματεύσης τῆθ' ἄλις νοσεῖς ἔχω.

1080

* ALDUS, τῶν.

1061. Τίς ἀπὸ τῶν τῶ Λαῖε δικέτων δηλονότι εἰλέγετο. Οὐχ ὡς βοτῆς λέγεται τέ τε, ἀλλ' ὡς οἰκέτης ἐπερῶν ταύτην αὐτῇ τὴν ἐνέργειαν, τὴν τῆ νέμειν δηλονότι ἐπὶ γὰρ ἐκείνῳ ὃν νέμει τις λέγεται βοτῆς καθὼς βοτήρ. Οἷον βοτῆς προσάταν ἢ βοῶν ἢ τοιούτων τιπῶν.

1065. Εἰδῆτ' ἀντὶ τῶ εἰδέντε ἂν. τὸ ὑποτακτικὸν ἀντὶ εὐκτικῶν. Τὰ προχαίκα ἀναβιβάζουσι τοὺς τόνους.

1070. Οἶμαι μὲν εἶναι ἄλλον] ἐσοχάζετο ὁ χορὸς ἐκεῖνον εἶναι τὸν τὴν ἐκθεσιν ποιησάμενον τῶ παιδὶ διὰ τὸ ἦδη ἐντοικὸν τὸ πρόσ-απον αὐτῶ εἶναι τῶ οἴκῳ.

1071. Ὅν καὶ πρότερον ἐμάτευες] ἤχουν ἐζητεῖς.

1072. Οὐχ ἥκισ' ἀντὶ τῶ πάντων αἱ γὰρ δύο ἀρνήσεις μίαν συγκαταθέσειν ποιοῦσι· μαλὶς ἂν ταῦτα εἴποι ἡ Ἰοκάστη.

Ib. Ἡδὲ δὲ ἡ Ἰοκάστη λέγοι] ἂν μάλισα τάδε.

1075. Ὀντιν εἶπε] συνίσιν ἦδη τὸ πᾶν ἡ Ἰοκάστη, καὶ θεῖται ἦδη αὐτὴν διαχειρίσασθαι, πρὶν ἐκφυγε γένεσθαι τὰ κακά. Τῆτο δὲ δηλοῖ διὰ τῆς, ἄλις νοσεῖς] ἐγὰρ.

Ib. Μὴδὲν] Μὴδὲ μᾶλλον ἐπιστροφῆς ἢ γὰρ φροντίσεως.

1080. Μὴ ματεύσης] ἤχουν ζητήσεως τῆτο.

- ΟΙΔ. Θάρρει· σὺ μὲν γὰρ εἶδ', ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
Μητρὸς φανῶ τρίτελος, ἐκφανῇ κακὴ.
- ΙΟΚ. Ὅμως πιθεῖ μοι, λίσσομαι, μὴ δρᾶν τάδε.
- ΟΙΔ. Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ εἰ τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.
- ΙΟΚ. Καὶ μὴν φρονῆσά γ' εὔ, τὰ λῶσά σοι λέγω. 1085
- ΟΙΔ. Τὰ λῶσα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
- ΙΟΚ. ὦ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἰ.
- ΟΙΔ. Ἄξει τίς * ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
Ταύτην δ' εἴτε πλεσίῳ χαίρειν γένει.
- ΙΟΚ. Ἰὲ, ἰὲ, δύστηνε· τῆτο γὰρ σ' ἔχω 1090
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' ἔποθ' ὕσερον.
- ΧΟΡ. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπεις, ὑπ' ἀγρίας
Αἰζασα † λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
Μὴ κ' τῆς σιωπῆς τῆςδ' ἀναρρήξῃ κακὰ.
- ΟΙΔ. Ὅποια χρῆζει, ῥηγνύτω· τοῦμόν δ' ἐγὼ 1095
Κεῖ σμικρόν ἐσι σπέρμ', ἰδεῖν βελήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἴσως (φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα)

* TURN. Ἄξει τίς. ALD. Ἄξει τις.

† ALD. TURN. in marg. αἰζασα.

Ib. Ἄλλος ἔχω νοσῶν] καὶ ἄλλος ἔχω τῆς νόσου. Καὶ ἀμφοτέρω ἐν χρεῶσι.

1081. Οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης] τρίτον πεπραμένος, καὶ αὐτὸς τρίπρατος. Οἶσται δὲ τὴν Ἰουάσπην, δυσγένειαν αὐτῷ συνιδύσαν, ἀποκρύπτειν καὶ κωλύειν τὴν ζήτησιν.

1082. Τρίτελος] δέλον γὰρ τὸ μὴ ἔμφανος ἔχων τὸ γένος, ἀλλὰ λαθραῖον. Εἰκότως δὲ τὸ τρίτελος εἶπε πρὸς τὸ τρίτης μητρὸς.

Ib. Οὐδ' ἂν φανῶ] ἦρουν διχθῶ ἐκ τρίτης μητρὸς, ἦρουν ἐκ προμαμμης, εἴθ' ἂν ἐκ τρίτης καθ' ὁμαλίσμον ἂν ἀναγινώσκων δεῖ ἐνταῦθα τὸ ἂν.

1083. Πιθεῖ μοι] Ὅπως ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, πείσθι τί μοι δέομαι μὴ πράττειν τόδε, ἦρουν τὸ ζητεῖν ἢ ζητεῖς.

1084. Μὴ εἰ τὰδ'] συρίζησις.

VOL. II.

[OEDIP. TYR.]

Ib. Ἐκμαθεῖν] Ὡς τε μὴ μαθεῖν τὰς καθεαυτῆς.

1089. Πλεσίῳ χαίρειν γένει] ἥτοι τρυφᾶν καὶ ἐναδρύνεσθαι.

Ib. Πλεσίῳ] εὐδαίμωνι· τῆτο δὲ λέγει διὰ τὸ μὴ θέλειν ταύτην ἐξ ἀσχημῶν ὄντα φανέσθαι.

1090. Ἰὲ, δύστηνε] ἐννοεῖται τὰ τῆς ἀναιρέσιως, αὐτὴ μὲν ἀπῆλλανται, ὃ δὲ Οἰδίπεις περιλείπεται· τὸ γὰρ αὐτὴ πρόσαιπὸν ἐστὶ τὸ περιπαθεῖς, περὶ δ' πάντα ἡ διάθεσις τῷ δράματος.

Ib. Τῆτο γὰρ ἔχω μόνον πρὸς σε εἰπεῖν] μετὰ τῆτο ἄλλο πρὸς σε εἰπεῖν ἐκ ἔχῃ.

1092. Τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπεις] ἀπὸ τῆς ὧς Οἰδίπυ. Ἐστὶ δὲ Ἀττικόν.

1093. Αἰζασα] συρίζησις.

M

1099. Ξ

Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.

Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων

Τῆς εὖ διδέσης, ἐκ ἀτιμασθήσομαι.

I 100

Τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς

Μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.

Τοιόσδε δ' ἐκφύς, ἐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι

Πότ' ἄλλος, ὥστε μὴ κμαθεῖν τοῦμον γένος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ,

I 105

Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,

Οὐδ', τὸν Ὀλυμπον, ἀπεί-

ρων Κιθαιρῶν * ἐκ ἔσῃ

Τὰν αὐρίον πανσέληνον,

* ALDUS, "Ω Κιθαιρῶν.

1099. Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων] ἀντὶ τῆς, ἐμαυτὸν τῇ τύχῃ παραδόντες, ἀτιμίαν ἐκφύζομαι.

1100. Τῆς εὖ διδέσης] τὺτό λέγει διότι πάντα τὰ τῆς τύχης δῶρα, εἰ καὶ δυσχερῆ ἔσιν ἡμῖν, ἀλλὰ καλὰ ἔσι, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν, εἰ καὶ μὴ δυνάμεθα αὐτοὶ τῷτο καταμαθεῖν.

1102. Μῆνές με μικρὸν] ἤγουν, ὁ χρόνος δυστυχῇ με καὶ εὐτυχῇ πιποῖκιν ἢ τὸ μικρὸν καὶ μέγαν διὰ τὴν ἡλικίαν λέγει.

1103. Τοιόσδε δ' ἐκφύς] τοιῶτος πεφυκώς, ἐκ ὁκνήσω τὸ γένος ἐξερευνησάμενος τὸ ἡμέτερον.

1105. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ] ὑπονοεῖται οἱ κατὰ τὸν χορὸν χρηστότερον τι περὶ τῆς Οἰδίποδος, ὅτι θυοτέρη γένος τυγχάνει ἀπὸ τίνος τῶν ὀρίων νυμφῶν. Ποιῶνται δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα, καὶ φασιν, ἐκ ἔσῃ ἔς τὴν αὐρίον ἀπείρατος τῶ ἡμᾶς αὖξιν σι, ὡς τροφὸν καὶ μητέρα τῆ Οἰδίποδος.

Ib. Εἴπερ] εἴπερ ἐγὼ κατὰ γνώμην μάντις εἰμὶ καὶ ἴδρις, καὶ ἐπιστήμων καὶ ἀριστος σοχαστής, μὰ τὸν πανσέληνον Ὀλυμπον, ἐκ

ἔσῃ καὶ ὑπάρξεις, ὃ Κιθαιρῶν, ἀπείραν καὶ ἀμέτοχος κατὰ τὴν αὐρίον ἡμέραν, μὴ ἐκ αὖξιν καὶ φαίνεσθαι σε πατριώτην τῇ Οἰδίποδος, τροφὸν καὶ μητέρα, καὶ χορεύεσθαι παρ' ἡμῶν (τῷτ' ἔστιν, ὅσον ἔπω φανήσεται ὁ Οἰδίππος, εὐρεθεὶς ἐν Κιθαιρῶνι τὴν ἀρχήν. Διὸ καὶ πατέρα καὶ μητέρα αὐτὸ τῷτον καλεῖ) ὡς ἐπίπρω καὶ ἐπιθυμντὰ φέροντα τοῖς ἡμοῖς τυράννοις, ἤγουν τῷ Οἰδίποδι. Ἐπιθυμντὰ γὰρ οὗτος ὅστις ἐστὶ φανῆναι. Σοὶ δ', ὃ ἦν καὶ τοξικὴ φοῖβε, ἀρετὰ καὶ ἀποδυνάμει εἶν καὶ ὑπάρχει ταῦτα. Ἡ τῇ Οἰδίποδος λέγω ἐκφανσις· σὺ γὰρ θύισπας τὴν περὶ τῷτε ἔρευναν.

1106. Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις] ἐμπειρος κατὰ τὴν γνώμην, ὃ ἐστὶ συντόμος.

1107. Οὐ μὰ τὸν Ὀλυμπον ἀπείρος ἐκ ἔσῃ, ὃ Κιθαιρῶν, κατὰ τὴν αὐρίαν πᾶν λαμπρὰν ἡμέραν τῷ μὴ ἐκ αὖξιν] ἤγουν τιμὰν σὲ ἡμᾶς δηλονότι καὶ ὁμοδίατον τῇ Οἰδίποδος καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καὶ τιμᾶσθαι παρ' ἡμῶν ὡς ἐπίπρω φέροντα τοῖς ἡμῶν βασιλεῦσιν.

I 110. Πα-

Μὴ ἔσέ γε καὶ πατριώταν 1110

Οἰδίπυ, καὶ τροφὸν, καὶ μη-
τέρ' αὖξιν, καὶ χορεύεσθαι
Πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπήρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖσι * τυράννοις.

Ἰήϊε Φοῖβε, 1115

Σοὶ δὲ ταῦτ' ἄρες' εἴη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε

Τῶν μακραιώνων; ἄρα

Πανὸς ὀρεσιβάτα

Προσπελασθεῖς, ἢ σέ γε 1120

Τίς θυγάτηρ Λοξίε; τῷ

Γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι πᾶ-
σαι φίλαι· εἴθ' ὁ Κυλλάνας

* ALDUS, ἐμοῖς.

1110. Πατριώταν] Πατριῶται, οἱ ἐν τῇ αὐτῇ πατρίδι σφερόμενοι.

1112. Αὖξιν] μεγαλύνειν· λέγειν.

Ib. Καὶ χορεύεσθαι] ἀντὶ τῆ ὑμνήσεως τιμᾶσθαι.

1113. Ὡς ἐπήρα φέροντα] ὥσπερ τὰ θυμῆν παρέχοντα τοῖς ἐμοῖς βασιλεύσιν· ἐνόμιζε γὰρ ὁ χορὸς τὸν ἀναγκασμὸν ὑπὲρ Οἰδίποδος γίνεσθαι.

Ib. Καθὰ θυμῆν] ἐπέρασα, ἐπῆρα ποιητικόν. Ἐπέρασα κοινὸν τὸ αὐτὸ τοῖς ἐμοῖς βασιλεύσιν, ἦγον τῷ Οἰδίποδι. Ἄρα Πανὸς θυγάτηρ τίς ἀπὸ κοινῆ ὀρεσιβάτη ἀντὶ τῆ ὀρεσικοῦτης προσπελασθεῖσα ἢ Λοξίε θυγάτηρ, τίς ὀρεσιβάτη προσπελασθεῖσα σέ γε τίς δηλοῦσι.

1115. Ἰήϊε Φοῖβε] ἀναγκαίως πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀποτινέει, διὰ τὸ ἄρξαι τῶν χρησμάτων.

1117. Τίς σε, τέκνον] τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν μακραιώνων καὶ αἰδίων θεῶν ἔτικτε; ἄρα τῶ ὀρεσιβάτῃ καὶ τῆ ὀρεῖ Πανὸς θυγάτηρ, προσπελασθεῖσα ἐνταῦθα; ἢ ἔτικτε σε ἢ τῷ Λοξίῃ θυγάτῃ; τῷ γὰρ καὶ τότε τῷ

Πανί, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι (νόμος γὰρ καὶ ἔτος καλεῖται) πᾶσαι αἱ ἀγρονόμοι καὶ ὀρεῖται πλάκες καὶ πῆτραι φίλαι εἰσίν. Εἴτε ὁ Κυλλάνας ἀνάσσειν Ἐρμῆς ἐδέξατο εὖρημα καὶ δῶρον τῶν νυμφῶν· εἴθ' ὁ βαρκίης θεὸς, ἦγον ὁ Διόνυσος, ὁ ναίων καὶ κατοικῶν ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων, ἐδέξατο τὸ εὖρημα αὐτῶν νυμφῶν τῶν Ἑλικωνιάδων, ἦγον τῶν ἐν Ἑλικῶνι τῆς Βοιωτίας ἐσῶν, σὺν αἷς πλεῖστα παῖδες. Λέγει δὲ τὸν Διόνυσον καλεῖν ἐπ' ἄκρων ὀρέων, ἢ διότι αἱ βάρκλαι αὐτῶν, ὡς μακρόν, τὰ ὄρη περιέρχοντο, ἢ ὅτι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι τὸ ἱερὸν ἦν αὐτῶν.

1118. Ἄρα Πανὸς ὀρεσιβάτα] Ἄρα τις προσπελασθεῖσα τῷ Πανὸς ἢ τῷ Ἀπόλλωνος θυγάτηρ. Καὶ γὰρ ἔτος νόμος.

1121. Τῷ γὰρ πλάκες ἀγρονόμοι] αἱ ἐξοχαί, αἱ ἀνάτασις τῶν ὀρέων.

1122. Ἀγρονόμοι] ἐνθα τὰ ἄγρια νέμεται. Ὁ ἐστὶ τὰ μὴ ἡμερα θηρία.

Ib. Ἀγρονόμοι] Ἦγον τόποι ἐπ' οἷς νέμεται τὰ ἄγρια.

1123. Εἴθ' ὁ Κυλλάνας] εἴτε ὁ Ἐρμῆς (νόμος γὰρ) εἴτε ὁ Διόνυσος, ἀπὸ τίνος νόμῳ γεννηθέντα σε ἀνεδέξατο.

Ἀνάσσω, εἴθ' ὁ Βακχεῖος
 Θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
 Εὖρημα δέξατο νυμφᾶν
 Ἑλικωνιάδων,
 Αἴσι πλεῖστα συμπαίξει.

1125

I A M B O I.

- ΟΙΔ. Εἰ χρή τι καμὲ, μὴ συναλλάξαντά * πω,
 Πρέσβεις †, σαθμαῖσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ, 1130
 Ὅνπερ πάλαι ζητῶμεν ἐν τε γὰρ μακρῷ
 Γῆρα ξυνάδει, τῷδ' ἄνδρὶ ξύμμετρος.
 Ἄλλως τε, τὲς ἄγοντας, ὥσπερ οἰκέτας
 Ἐγνωνκ' ἑμαυτῷ τῇ δ' ἐπισήμῃ σύ με
 Προῦχοις, τάχ' ἂν πε τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος. 1135
 ΧΟΡ. Ἐγνοκα γὰρ, σάφ' ἴσθι· Λαίε γὰρ ἦν
 Εἵπέρ τις ἄλλος πεισὸς, ὡς νομεὺς ἀνὴρ.
 ΟΙΔ. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ τὸν Κορίνθιον ξένον,
 Ὅτ' ἴσθι φράζεις;

ΑΓΓ. Τῷτον, ὅνπερ εἰσορᾷς. 1140

ΟΙΔ. Οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων

* ALDUS, ξυναλλάξαντα.

† TURN. πρέσβυν.

1129. Μὴ συναλλάξαντά πω] μὴ κοινω-
 σαντα, μὴ συναλλάξαντα, τάττει μὴ συν-
 τυχόντα, μὴ εἰς ἀμοιβὴν καὶ ὀμιλίαν ἐλθόν-
 τα. Θεασάμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν προσέ-
 την ἐρχόμενον ὃν μετεπίμψατο, σοχάζεται
 μὲν εἶναι αὐτὸν, ἐκ τῶ γένους, καὶ τῶν ἀγόν-
 των οἰκετῶν· τὴν δὲ ἐπισήμην καὶ ἀκριβῶς
 γινώσκει τῷ χερρὶ ἀνατίθουσι.

Ib. Εἰ χρή τι καμὲ] ἀναζητῶντας Οἰδίπους
 τὸ οἰκετὸν γένος, καὶ μαθὼν, ἐξετύφλωσεν ἑαυ-
 τόν.

1131. Ὅνπερ] Ἐπὶ πολὺ παρατηνομένην,
 πολυχρονίην.

Ib. Μακρῷ] Ἐν ἴσῳ μακρῷ ἡλικίᾳ ὡς δη-
 λονότι.

1132. Τῷδ' ἄνδρὶ ξύμμετρος] τῷ Κο-
 ρινθίῳ. Ὁμιλῶ καὶ ἴσος ἐστὶ κατὰ τὴν ἡλι-
 κίαν.

1133. Ὅσπερ οἰκέτας] εἰκότως εἶπε τὸ ὡς-
 περ' οὐ γὰρ ἀκριβῶς οἶδεν, ἀλλ' εἰκάζων ἦν.

Ib. Οἰκέτας] ἀπὸ τῶ ὅρα ὅτι εἰσὶν οἱ ἑ-
 μαυτῷ τῇ ἀκριβῶς γινώσκει.

1134. Τῇ δ' ἐπισήμῃ] τῇ γινώσκει ὑπερβαλ-
 λούς, ὡς καὶ πρὶν αὐτὸν διασάμινος.

1135. Προῦχοις] προῖχοις ἂν ἴσως πω ἰδὼν
 τὸν βοτῆρα πρότερον.

1137. Ὡς νομεὺς] τὸ ὡς ὁμοιοματικὸν ἐστὶ·
 ἂν γὰρ λέγῃ ὅτι κυρία νομεὺς ἦν, ἀλλ' ὡς νομεὺς.

1141. Δεῦρό μοι φώνει βλέπων] ἀπὸ τῶ
 ἐγγυκαίως.

Ib. Βλέπων]

- Ὅς ἂν σ' ἐρωτῶ Λαίῃς ποτ' ἦσθα σύ;
 ΘΕΡ. Ἦν δῶλος, ἐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.
 ΟΙΔ. Ἔργον μερίμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;
 ΘΕΡ. Ποίμναις τὰ πλεῖσα τῷ βίῃ ξυνειπόμεν. 1145
 ΟΙΔ. Χώροις μάλισα πρὸς τίσι ξύναυλος ὢν;
 ΘΕΡ. Ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρὸςχωρος τόπος.
 ΟΙΔ. Τὸν ἄνδρα τόνδ' ἐν οἴσθα τῇδε πε μαθῶν;
 ΘΕΡ. Τί χρῆμα δρῶντα, ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;
 ΟΙΔ. Τόνδ', ὃς πάρεσιν ἢ ξυναλλάξας τί πω; 1150
 ΘΕΡ. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὑπο.
 ΑΓΓ. Κῦδέν γε θαῦμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 Ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
 Κάτοιδεν ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον
 Ὁ μὲν, διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ 1155
 Ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρῃ τρεῖς ὅλγες
 Ἐξ ἧρος εἰς Ἀρκτῦρον ἐμμήνες* χρόνους.
 Χειμῶνι δ' ἤδη, τὰμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
 Ἦλαυνον, ἕτος τ' εἰς τὰ Λαίῃς σταθμά.

* ALDUS, ἐμμόνες.

Ib. Βλέπων] Ἦγαν πρὸς ἐμὲ βλέπων φαί-
 νει μοι ἦγαν λίγνι μοι.

1145. Πλεῖστα] Κατὰ τὰ πλεῖστα μέρη τῆς
 ζωῆς μὲ ποιμναις εἰπόμεν, ἦγαν ἠκολούθουν.

1147. Ἦν δὲ πρὸςχωρος τόπος] ἀντὶ τῷ,
 ἦσαν οἱ πλησιόχωροι.

Ib. Κιθαιρῶν] Πλησιόχωρος τῷ Κιθαιρῶνι θη-
 λονότι ἄρα οἶδας συντυχῶν.

1148. Οἶσθα τῇδε πε μαθῶν] ἀντὶ τῷ
 ἠκεῖ μαθῶν.

1151. Οὐχ] Οὐκ οἶδα ἕτως ὥς μνησθῆ-
 ναι καὶ εἰπεῖν ταχέως.

1154. Κάτοιδεν] τὸτο ἢ πρὸς τὸν Κιθαιρῶ-
 νος τόπον σύναπτε (εἰ καὶ τὸ ἦμος διὰ μέ-
 σης ἐτίθει· ὃ δὲ καὶ ποιεῖ τὴν δυσχερίαν) ἢ
 πρὸς τὸν Κιθαιρῶνος τόπον εἰς ἐξωθεν λαί-
 μαν, λαμβανομένην, κατὰ συμπλοχὴν τῷ ἐ-
 πλησίαζον.

1155. Ὁ μὲν, διπλοῖσι ποιμνίοις] δύο ἀ-
 γέλαις.

1156. Ἐπλησίαζον τῷδε] συνήμην (φροῖ)
 τῷδε. Ἐαρ, θέρους, φθινόπωρον, καὶ ἔτος ἂν
 εἴεν οἱ τρεῖς χρόνοι. Ἐμμήνες δὲ, τὰς ἐν μνη-
 σὶν ὀριζομένους, ἐκ ἐνιαυτοῦ.

1157. Ἐξ ἧρος εἰς Ἀρκτῦρον] τὴν ἐφ' ἡμῶν ἐπι-
 τολὴν ποιέμενον. Ποιῖ δὲ ταύτην ἡλὶς ὄν-
 τος ἐν τῇ παρθένῳ.

Ib. Ἀρκτῦρον] Ἐκ τῷ τέλει ἔαρος εἰς τὴν
 ἐφ' ἡμῶν ἐπιτολὴν τῷ Ἀρκτῦρῳ ἦτοι τὴν ἄρσιν τῷ
 θέρει. Ὁ γὰρ Ἀρκτῦρος κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐπι-
 τέλλει τῷ μετοπῶρι.

1159. Σταθμά] ἦθα ἐξήκασι τὰ ζῶα.

1161. Λίγνις

Λέγω τὶ τέτων, ἢ ἔ λέγω πεπραγμένον; 1160

ΘΕΡ. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακρῷ χρόνῳ.

ΑΓΓ. Φέρ' εἰπέ νῦν· τότ' οἶσθα παῖδα μοί τινα

Δῆς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;

ΘΕΡ. Τιδ' ἔσι; πρὸς τί τῷτο τοῦπος ἰσορεῖς;

ΑΓΓ. Ὅδ' ἔσιν, ὧ τᾶν, κείνος, ὃς τοτ' ἦν νέος. 1165

ΘΕΡ. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ἔ σιωπήσας ἔση;

ΟΙΔ. Ἄ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ'· ἐπεὶ τὰ σὰ

Δεῖται κολασθῆ μάλλον, ἢ τὰ τῷδ' ἔπη.

ΘΕΡ. Τί δ', ὧ φέριζε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;

ΟΙΔ. Οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν ἔτος ἰσορεῖ. 1170

ΘΕΡ. Λέγει γὰρ εἰδῶς ἔδεν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.

ΟΙΔ. Σὺ πρὸς χάριν μὲν ἐκ ἑρεῖς, κλαίων δ' ἑρεῖς.

ΘΕΡ. Μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.

ΟΙΔ. Οὐχ ὡς τάχος τις τῷδ' ἀποςρέψει χέρας;

ΘΕΡ. Δύστηνος· ἀντὶ τῆς; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1175

ΟΙΔ. Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν ἔτος ἰσορεῖ;

ΘΕΡ. Ἐδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὄφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.

1161. Λέγεις ἀληθῆ] συγκατατίθεται ὁ γέρον. Ἐπεὶ γὰρ ταῦτα πρῶτον ὁμολογήσας, εἶτα ἐπαίρει τὰ συνικτικώτατα, ἵνα μὴ ᾖ ἔξαρκος.

Ib. Μακρῷ χρόνῳ] καὶ ταῦτα διὰ μακρῷ χρόνῳ ταυτὸν ἴσιν ἐκ μακρῷ χρόνῳ. Καὶ διὰ μακρῷ χρόνῳ ἢ μὲν γὰρ Ἐκ, δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς κίνησιν τοῦ μακρῷ χρόνῳ· ἢ δὲ διὰ τὴν ἐν τῷ μέσῳ κίνησιν τῆς ἐπιπολῆς παρατεινόμενος χρόνος. Ἐστὶ δὲ ταυτὸν μακρόθεν εἰπεῖν ἀρξασθαι καὶ ὀρξάμενον διάστημα πολὺ ἐλθεῖν.

1163. Θρεψαίμην] ἵνα ἐγὼ ἀναθρεψαίμην αὐτὸν δηλονότι θρέμμα ἐμαυτῷ· ἦγεν δ' ἐμαυτὸν ὡς ἐσόμενον ἐμαυτῷ· πρὸς τί ἀφορῶν ἦγεν ἐπὶ πότῳ σκοπῷ ἐπιφάνημα ἐφεκτικὸν ἀφορῶν πρὸς εὐχαρισίαν. Μάλιστα ἔγωγε τῷ προσήκοντος κοπιᾷ.

1164. Ἰσορεῖς] ἑρατὰς, ζητᾷς.

1166. Οὐκ εἰς ὄλεθρον] αἰσθηθεὶς ὁ γέρον τῷ παντός, ἀρνήσασθαι βέλεται, ἕχ ὡς εἰδῶς καὶ ἀποκρυπτόμενος.

1173. Πρὸς θεῶν] θέομαι πρὸς τῶν θεῶν ἵνα μὴ με αἰκίσῃ τὸν γέροντα.

1175. Ἀντὶ τῆς] ἀντὶ τίνος.

Ib. Τί προσχρήζων μαθεῖν] λέγει ταῦτά με διατίθης.

Ib. Δύστηνος] ἢ πρὸς τὸ δύστηνος σκεπτεον, ἕτας, δύστηνός εἰμι· ἀντὶ τῷ λέγεις τῷτο; τί προσχρήζων μαθεῖν; ἢ τὸ δύστηνος καὶ τὸ ἀντὶ τῷ συναπλεῖ ἕτας, ἀντὶ τῷ παραχθῆσομαι ὁ δύστηνος; τί προσχρήζων μαθεῖν λέγεις τῷτο;

1177. Ὀλέσθαι δ' ὄφελον] τῷτο πάλιν, ἕχ' ὡς εἰδῶς ὅτι αὐτός ἐστὶ ὁ ἐκτεθειμένος, ἀλλ' ὅτι διὰ τὴν ἐκείνου τῷτο πάσχει.

1178. Ἄλλ'

ΟΙΔ. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἤξεις, μὴ λέγων γε τοῦνδικόν.

ΘΕΡ. Πολλῶ γε μάλλον, ἢ φράσω, διόλλυμαι.

ΟΙΔ. Ἀνὴρ ὅδ', ὡς εἴκειν, ἐς τριβὰς ἐλᾷ. 1180

ΘΕΡ. Οὐ δῆτ' ἐγὼ γ' ἀλλ' εἶπον ὡς δοίην πάλαι.

ΟΙΔ. Πόθεν λαβῶν; οἰκεῖον, ἢ ἕξ ἄλλε τινός;

ΘΕΡ. Ἐμὸν μὲν ἐκ ἐγὼ γ', ἐδεξάμην δέ τε.

ΟΙΔ. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, καὶ ποίας σέγης;

ΘΕΡ. Μὴ πρὸς θεῶν, μὴ δέσποθ', ἰσόρει πλέον. 1185

ΟΙΔ. Ὀλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.

ΘΕΡ. Τῶν Λαίε τοῖνυν τίς ἦν γεννημάτων.

ΟΙΔ. Ἡ δὲλος, ἢ κείνε τίς ἐγγενῆς γεγώς;

ΘΕΡ. Οἴμοι· πρὸς αὐτῶ γ' εἰμι τῷ δεινῷ λέγειν.

ΟΙΔ. Καὶ γὼ γ' ἀκύνει· ἀλλ' ὅμως ἀκυσέον. 1190

ΘΕΡ. Κεῖνε γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἢ δ' ἔσω

Κάλλις, ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τὰδ' ὡς ἔχει.

ΟΙΔ. Ἡ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;

ΘΕΡ. Μάλις, ἀναξ.

ΟΙΔ. Ὡς πρὸς τί χρεῖας;

1195

ΘΕΡ. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

1178. Ἀλλ' εἰς τόδ' ἤξεις] εἰς τὸ ἀποθνήσκειν, μὴ λέγων τὸ ἀληθές.

Ib. Τοῦνδικόν] ὅπερ ἐστὶ δίκαιον λέγειν σε. Ὡς περὶ τὸ μάλισα ἐν τοῖς κατ' ἱερώτεσιν λόγοις ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀντὶ τοῦ Ναι, ἔτω καὶ τὸ ἐγὼ γ' καὶ τὸ ἐκ ἐγὼ γ' ἀντὶ τοῦ ἰδαμῶς, ὡς ἐνταῦθα. Ἐμὸν μὲν ἐκ ἐγὼ γ' ἀντὶ τοῦ ἰδαμῶς· ἦν γ' ἐμὸν μὲν ἰδαμῶς ὄντα ἰδῶκα· ἰδεξάμην δὲ τῶ ἀντὶ τοῦ παρὰ τινος. Οἰκεῖον παῖδα ὄντα λαβῶν ἰδῶκα. Ἐμὸν παῖδα ὄντα ἰδαμῶς λαβῶν ἰδῶκα.

1180. Ἐς τριβὰς ἐλᾷ] ἦν γ' εἰς βραδυτῆτα, καὶ διατριβὰς καὶ ἀναβολὰς.

1181. Ὡς δοίην πάλαι] τὸ πάλαι πρὸς τὸ εἶπον συναπτέον, καὶ ἢ πρὸς τὸ δοίην.

1185. Πρὸς θεῶν] συνήσεις.

1186. Ὀλωλας, εἴ σε ταῦτα] εἰ δευτέρᾳ ἀναμείνῃς ἐξέτασιν.

Ib. Ἐρήσομαι] ὃ δὴν ἀπαραίτητως ποιῶσι, τῆτο δὲ ὡς ἥδη γεγονός ἐπάγει. Φυσικὸς δὲ ὁ λόγος ἔτος, τὸ, τὰ ἀπαραίτητα γεννησόμενα καὶ ὁμολογημένην ἔχοντα τὴν ἀπόβασιν, λέγειν, ὡς ἥδη γεγονότα ὄντα, τίθηκα εἰ ποιήσω τότε, ἦν γ' ἔτω νομίζω ἀπαραίτητως τιθνήζεσθαι ὥστε καὶ ὡς γεγονός τῆτο ἥδη ἀποφαίνομαι.

1190. Ἀκυσέον] ἐπεργητικὸν ἐπιβρῆμα. Παθητικὸν κλίνεται.

1196. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν] ἀντὶ τοῦ ἀπολίσαιμί.

1191. Ἡ δ' ἔσω] ὅσα δηλοῦνται, ἢ σὴ γυνή; εἶποι ἂν τὰδε καλλίστα καθὰ δικάσεται.

ΟΙΔ. Τεκῆσα τλήμων;

ΘΕΡ. Θεσφάτων γ' ὅκνω κακῶν.

ΟΙΔ. Ποίων;

ΘΕΡ. Κτενεῖν νιν τὲς τεκόντας ἦν λόγος. 1200

ΟΙΔ. Πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;

ΘΕΡ. Κατοικτίσας, ὧ δέσποτ' εἰς ἄλλην χθόνα

Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ

Κάκ' εἰς μέγισ' ἔσωσεν· εἰ γὰρ ἔτος εἴ

Ἵον φησιν ἔτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς. 1205

ΟΙΔ. Ιὲ, ιὲ τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῇ.

ᾧ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν·

Ἵστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν ἔχρην, ξὺν οἷς

Τ' ἔχρην μ' ὀμιλῶν, ἔς τέ μ' ἔκ' ἔδει κτανῶν.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟΡ. ᾧ γενεαὶ* βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν 1210

* 'ALDUS, Ιῶ γιναι.

1197. Τεκῆσα τλήμων] κατ' ἐρώτησιν.

1198. Θεσφάτων] Ἡ ἀθλία ἔδωκέ σοι ἀπο-
λείσαι αὐτὸν δηλονότι ὑπὸ θεῶ προῤῥηθέντων.
καὶ δι' ὅκνον ἦγον φόβον κακῶν θεσφάτων ἦγον
ὑπὸ θεῶ προῤῥηθέντων.1200. Κτενεῖν νιν τὲς τεκόντας] τὸ το κατὰ
σύλληψιν· εἰ γὰρ φονεύει τὴν μητέρα.1201. Πῶς δῆτ'] παρατηρητέον ὅτι τὸν γέ-
ροντα μετεπέμψατο ἐπὶ τῷ ἀνακρίναι τὸν φό-
νον τῷ Λαίῳ, καὶ προσβλήντος ἑτέρου τινός,
ἐπὶ τὸ ἀναγκαιότερον τρέπεται.1202. Κατοικτίσας] οἰκτισάμενος, ἦγον ἐ-
λπίσας.1203. Δοκῶν ἀποίσειν] ἰστέον ὅτι τὰ ἀπα-
ρίμματα, εἰ μὴ προηγῆται εὐθία, ἐδέσποτ' εἰς
εὐθείαν συντάσσεται· ὥστε καὶ τὸ αὐτὸς ἐν-
ταῦθα ἔ' πρὸς τὸ ἀποίσειν ἐστίν, ἀλλὰ πρὸς τὸ
ἐνθεν ἦν, ἔσας, δοκῶν καὶ νομίζων εἰς ἄλλην
χθόνα ἀποίσειν καὶ κομίσιν ἐνθεν ἦν αὐτός.1204. Μέγισ'] ἦγον εἰς μέγιστας δυστυχίας
γεγονῶσι ὑπάρχων.1206. Σαφῇ] ὑποδείχθηκα ἂν εἶν σαφῶς.
Προσβλέψαιμι ἀντὶ τῷ θεάσομαι, εὐκτικὸν
ἀντὶ ὀριστικῆ· ὅστις δέδωγμαι καὶ γεννηθεὶς ἀφ'
ἧν ἐκ ἦν πρέπον γεννηθῆναι με, καὶ ὀμιλῶν ἦγον
συναναζόμενος σὺν οἷς ἔ' πρέπον ἦν με ὀμιλεῖν
ἦγον τῇ μητρὶ, καὶ κτανῶν ὅς ἐκ' ἔδει κτανῆν
με. Οὐ πρέπον ἦν γεννηθῆναι με δηλονότι.
Οὐ πρέπον ἦν ὀμιλεῖν με.

Ib. Ἐξίκοι σαφῇ] ἀντὶ τῷ ἀποδείν.

1207. ᾧ φῶς, τελευταῖόν σε] εὐ πεπλα-
γίασαι ὁ λόγος, ἔχ' ὡς τὴν πύρωσιν αἰνιγμα-
μένους, ἀλλ' ἐπὶ τὸν θάνατον αὐτῷ ὁ λόγος.
Ἀπορήσας γὰρ ξίφους, ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν.1210. ᾧ ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν] ἔσας καὶ
ἐν Αἰάντι· ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς ὡδὲν ὄντας ἄλλο
“ πλὴν Εἰδαλ' ὅσοι περ ζῶμεν ἢ κήφην σκίαν.”
Καὶ Πίνδαρος· “ Τί δ' εἰ τις; τί δ' ἔστις;
“ σκιάς ὄνα· ἄνθρωποι.”

Ib. ᾧ

Ζώσας ἐναριθμῶ ;

Τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλείον

Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,

Ἡ τοσῶτον ὅσον δοκεῖν,

Καὶ δόξαντ', ἀποκλῖναι ;

1215

Τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,

Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ τλαῖμον

Οἰδιπόδα, βροτῶν εὐδέναι μακαρίζω·

Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,

Ἐκράτησας τῷ πάντ' εὐδαίμονος ὄλεσ.

1220

ὦ Ζεῦ· κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμφώνυχα

Παρθένον χρησμοῦδον·

Θανάτων δ' ἐμᾶ χώρα πύργος ἀνέσας,

Ἐξ ἔ καὶ βασιλεὺς καλῇ ἐμός·

Ib. Ὡς ἐπίσης τὸ ὡς ἐπὶ βεβαιώσεως ὡς ἐπίσης ὑμᾶς ζώσας τάττονται τὸ μὴδὲν.

Ib. ὦ γενναί βροτῶν] ἀπιδὼν ὁ χορὸς πρὸς τὴν πάλαι τῷ Οἰδίποδι εὐδαιμονίᾳ, καὶ τὴν αἴρτι συμβᾶσαν αὐτῷ τύχην, ἀποκλείεται τὸ ἀνθρώπινον λέγων, ὃ γενναῖ ἀνθρώπων, ὅπως ἐναριθμῶ καὶ συντάττω ζώσας ἡμᾶς τὰς γενναῖς, καὶ τὸ μὴδὲν, ἴσα καὶ ὁμοίως. Τὰτ' ἔστιν, ἅπαντας τοὺς ζῶντας ἀνθρώπους ἐκ ἀλλότῃ ἡγήμαι ἢ εὐδέν. Τίς γάρ ἀνὴρ φέρει τὰς εὐδαιμονίας ; καὶ τὰς εὐτυχίας πλείον ἢ τοσῶτον ὅσον δοκεῖν καὶ φαίνεται ὅτι ἐστὶ τις, καὶ δόξαντα ἀποκλῖναι καὶ ἀποπιστεῖν τῆς εὐδαιμονίας ; τὰτ' ἔστιν, οἱ εὐτυχῆντες εὐδέν πλείον ἀποφέρονται τῆς τύχης ἢ ὅσον δόξαν παρέχειν τοῖς ἀνθρώποις ὅτι εἰσὶ τινες, εἴτα ἀθρόον εἰς τὸ μὴδὲν χωρεῖσι. Νῦν δὲ καὶ τὸ εὐδαιμονίας γενικῶν, ἔγωγε, τίς ἀνὴρ φέρει τῆς εὐδαιμονίας πλείον, ἢ τοσῶτον ὅσον ; καὶ τὰ ἔστιν.

1211. Ἐναριθμῶ] ἐναριθμῶμαι. Ἦν ἢ ῥήμα πρῶτα προσώπῃ, καὶ ἔ δοτικῇ ἀρσενικῇ.

1214. Ὅσον δοκεῖν] ὅσον δόξαι εὐδαίμων γιναι· κατὰ ἀλήθειαν δὲ τὸτο ἀνθρώπῳ ἐκ ἔστι. Τὸ τῆς τύχης γὰρ βῆμα μετατίπτεται ταχύ.

1215. Ἀποκλῖναι] πιστεῖν, ἢ ἀποβαλεῖν.

1216. Τὸ σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων] τὸν σὸν βίον παράδειγμα ἔχων, εὐδέναι μακαρίζω καὶ εὐδαιμονίζω.

1218. Μακαρίζω] ἐπαινιταί τις ἐφ' οἷς ποιεῖ καλοῖς, καὶ ψέγεται ἐφ' οἷς ποιεῖ κακοῖς. Μακαρίζεται δὲ τις ἐπὶ ἰσχυρὶ καὶ πλεῖπῳ καὶ δυνάμει, ἃ ἐκ αὐτοῦ ἐνεργήσας ἐκτῆσται, ἀλλ' κληρονομήσας ἢ ἀπὸ φύσεως λαχὼν τῆς μακαριότητος τῆς κατὰ πάντα εὐτυχῆς, ἥντιν ἐγένετο μακαριστός· τὴν ἔχουσαν ἀγκύρας τὰς ὀνυχας, τὴν ἐμμίτρας ἔδωσαν τὰς μαντείας.

1219. Τοξεύσας] ἐπιτυχῶν. Εὐτυχίας.

1221. Γαμφώνυχα παρθένον] τὴν Σφίγγα.

Ib. τὰν γαμφώνυχα] ἦν τὴν Σφίγγα· Ἰσίου δ' ὅτι ἡ Σφίγξ εἶχε πρῶτον καὶ κεφαλὴν κέρης, σῶμα κυνός, πτερά ὀρνέως, φωνὴν ἀνθρώπου, ὀνυχας λέοντος.

1223. Θανάτων δ' ἐμᾶ χώρα] θανάτων τῶν ὑπὸ τῆς Σφίγγος γιγνομένων.

Ib. Πύργος δ'] ἀντὶ τῷ, ἀσφάλεια καὶ ἀπαλῆξις γίγνῃ.

- Καὶ τὰ μέγισ' ἐτιμάθης, 1225
 Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσω·
 Τανῦν δ' ἀκύνει, τίς ἀθλιώτερος ;
 Τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
 Εὐνοϊκος ἀλλαγᾷ βίη ;
 * Ω * κλεινὸν Οἰδίπῃς κάρα, 1230
 * Ω, μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε †
 Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν.
 Πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῶαί
 Σ' ἄλοκες φέρειν, τάλας,
 Σίγ' ἐδυνάσθησαν ἐς τοσόνδε ; 1235
 * Εφεῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὀρῶν χρόνος*
 Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι,
 Τεκνῶντα καὶ τεκνέμενον.
 * Ω Λαίειον τέκνον,

* ALDUS, 'Ιω.

† ALDUS, ἤρκεσεν.

Ib. Θανάτων] ἔκκα τῶν θανάτων τῶν ἀπὸ τῆς Σφιγγὸς δηλονότι.

1227. Τὰ νῦν δ' ἀκύνει] εἰς τὸ ἀκύνειν.

1228. *Αταις] ἀκατασχέτοις, ἀκαταπονήτοις.

1229. Εὐνοϊκος ἀλλαγᾷ βίη] εὐνοικῶν τῇ τῷ βίῃ μεταβολῇ.

Ib. Περιφραστικῶς, ὡς ἐνδοξε Οἰδίπῃς, κατὰ τὴν τῷ α βίῃ μεταβολήν. *Αναπαύσασθαι ἡμᾶς ἐν ἐκείνῳ.

1231. *Ω, μέγας λιμὴν] ὅτι τινι Οἰδίποδι μέγας λιμὴν αὐτὸς καὶ εἰς, ἦρχεν Ἰοκάστη, ἤρκεσε καὶ ἀρκετὸς ἐφαίνετο παιδὶ καὶ θαλαμηπόλῳ καὶ νυμφίῳ πατρὶ, ὥστε ποτεῖν τῷ τὸν Οἰδίποδα ἐν αὐτῇ τῇ λιμένι. Τῷτ' ἔστιν, Ἰοκάστη καὶ παῖδα τὸν Οἰδίποδα ἔσχε καὶ πατέρα τῶν αὐτῶν παίδων.

Ib. *Ω, μέγας λιμὴν] ὅτι ὑποδοχὴ εἰς τὸ ἄμφο διέσθαι, σὶ καὶ τὸν πατέρα. *Ὡς ὅτι μήτηρ ἦν καὶ γυνὴ ἡ Ἰοκάστη, ἣν λέγουσι λιμένα.

1232. Θαλαμηπόλῳ] νυμφίῳ.

1234. *Αλοκες] ἀντὶ τοῦ αὐλάκης. Αἱ κοῖται. Αἱ σποραὶ, οἱ γάμοι.

Ib. Αὐλακίς] ἦρχεν ἡ γυνὴ ἐνθα σπεύρει ὁ πατὴρ σί.

1235. Σίγ' ἐδυνάσθησαν] πῶς (φῆσι) φωνὴν ἐκ ἐφῆξαν ;

1237. Δικάζει τὸν ἄγαμον] δικάζει καὶ κρίνει καὶ ἐκφαίνει ὁ χρόνος τὸν πάλαι κακὸν γάμον γάμον, τεκνῶντα καὶ γεννῶντα, καὶ τεκνέμενον καὶ γεννόμενον. Τῷτ' ἔστι, τὸν ἀνόμως ὑπάρξαντα γάμον τῷ Λαίῳ δύναντον ὁ χρόνος, καὶ τεκνῶντα καὶ τεκνοποιῶντα, διὰ τὴν Οἰδίποδος πρὸς Ἰοκάστην μίξιν. Καὶ τεκνέμενον καὶ γεννόμενον, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς τῷτὸν γεννηθῆναι. *Ὡς τὸ ἄγαμον γάμον διὰ τὸν Οἰδίποδα νοητέον, ὅτι, δικάζει ὁ χρόνος τὸν ἄγαμον καὶ κακὸν γάμον γάμον τῷ Οἰδίποδος πρὸς Ἰοκάστην, τεκνῶντα καὶ τεκνοποιῶντα ἐξ αὐτῆς, καὶ τεκνέμενον καὶ γεννόμενον αὐτὸν ἐξ αὐτῆς.

1238. Σί δηλονότι τεκνῶντα] ὅτι ἐκτεκνέμενος.

1241. *Ως

Εἴθε σ' εἴθε μήποτ' ἰδόμεαν.

1240

Ὅδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα

Ἰαχέων ἐκ σομάτων.

Τὸ δ' ὀρθὸν εἶπεῖν,

Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ

Κάτεκοίμῃσα τοῦμὸν ὄμμα.

1245

I A M B O I.

ΕΞΑ. ὦ γῆς μέγισα τῆσδ' αἰετιμώμενοι,
Οἷ' ἔργ' ἀκέσεσθ' ; οἶα δ' εἰσόψεσθ' ; ἔσον

Δ' ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι

Τῶν Λαεδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων ;

Οἶμαι γὰρ ἔτ' ἂν Ἴστρον ἔτε Φᾶσιν ἂν

1250

Νίψαι καθαρυῶ τήνδε τὴν σέγην, ὅσα

Κεῦθει· τὰδ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ

Ἐκόντα, κὲκ ἄκοντα· τῶν δὲ πημονῶν

Μάλισα λυπῆσ', αἱ ἂν φανῶσ' αὐθαίρετοι.

1241. Ὡς περίαλλα] περιάλλως ὑπερβολικῶς.

1243. Τὸ δὲ σύνταγμα καὶ ἐσκολιὸν εἰς τὸ εἶπεν.

1244. Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν] ἤρουν διὰ σέ καὶ νῦν κατέμυσα τὸ ὄμμα. Ἐξ ἧς δημοῦ, καὶ νῦν ἐπὶ ῥῥῃσιν περιπαθόντις.

1246. ὦ γῆς μέγισα] ἑτάγγελλος ἔρχεται ἀπαγγέλλον ὅτι ἀρχὸν τιμωτῆσιν ἡ Ἰοκάστη, καὶ ὁ Οἰδίπῃς αὐτὸν ἐτύφλωσεν.

1b. ὦ γῆς μέγισα] ἀφίξις ἀγγέλου τὸν θάνατον Ἰοκάστης ἀγγέλλοντος.

1248. Ἀρεσθε πένθος] ἀντὶ τῷ λήψεσθε.

1b. Ἐγγενῶς] γνησίως.

1249. Ἐντρέπεσθε] ἀντὶ τῷ ἐπιστρέψετε, ἐπιστροφὴν ἔχετε.

1250. Ἴστρον] Ποταμὸς ἐν νῦν Δαναῶσις. Ποταμὸς καὶ ἔτος κατὰ τὴν Κολχίδα· ὅμοιον τῷ τῶν οἱ νῦν βροτοὶ εἰσίν. Ὀφείλων γὰρ εἶπεν, νίψαι τὴν σέγην τῶν κακῶν ὅσα κρύπτει, αὐτίκα εἰς τὸ φῶς δεικνύει, ὃ δὲ λέγει νίψαι

τὴν σέγην ὅσα κακὰ κρύπτει. Ἀποδίδὸς τὸν λόγον, πρὸς τὸ ἀνταποδοτικόν.

1251. Ὅσα κεύθει] τῷτο ἔτω λέγει, Νίψαι καὶ καθαῖραι ἐν καθαρυῶ τήνδε τὴν σέγην ἐκείνων ὅσα κεύθει καὶ κρύπτει. Ὅμοιον δὲ τῷ, Οἶοι νῦν βροτοὶ εἰσιν. Ὀφείλων γὰρ εἶπεν, Νίψαι τὴν σέγην τῶν κακῶν ὅσα κρύπτει, αὐτίκα εἰς τὸ φῶς δεικνύει· ὃ δὲ λέγει, Νίψαι τὴν σέγην ὅσα κακὰ κρύπτει, ἀποδίδὸς τὸν λόγον πρὸς τὸ ἀνταποδοτικόν. Τὸ δὲ, τὰ δ' αὐτίκα, τὰ τῷ Οἰδίπῳ λέγει. Ἐμὲλλε γὰρ αὐτὸς μετ' ὀλίγον ἐξίναί τι τυφλός.

1253. Ἐκόντα] ἔκων Οἰδίπῃς τυφλῶσθαι, διὰ τὸ αὐτὸς ἑαυτὸν τυφλῶσαι· ἔκων δ', ὡς ὑπὸ τῶν κακῶν εἰς τῷτο συναλθῆς, καὶ ἐπροιρίσει οἰκία.

1254. Ἀ ἂν φανῶσ' αὐθαίρετοι] ἐκείνους γὰρ ἑαυτὸν καὶ ὁ Οἰδίπῃς ἐτύφλωσε. Καὶ ἡ Ἰοκάστη ἀπῆγγετο, μάλισα (φασὶ) τῶν κακῶν λυπεῖ τὰ μετ' ἐκ τύχης συμβαίνοντα, ἀλλ' ὡς περ ἐπιστάσας καὶ αὐτὰ γρηγορὰ γιγνόμενα.

ΧΟΡ. Λεῖπει μὲν ἔδ' ἂν πρόσθεν ἤδειμεν τὸ μὴ ἔ
Βαρύσον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν, τί φῆς; 1255

ΕΞΑ. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.

ΧΟΡ. ὦ δυστάλαινα· πρὸς τίνος πότ' αἰτίας;

ΕΞΑ. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς· τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν 1260

Ἄλγισ' ἄπεσιν· ἡ γὰρ ὄψις ἔπαρά·

Ὅμως δ' ὅσον γε καὶ ἐμοὶ μνήμης ἐνι,

Πεύσῃ τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.

Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω

Θυρῶνος, ἵκετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ 1265

Λέχῃ, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.

Πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρρήξασ' ἔσω,

Κάλει τὸν ἤδη Λαῖον πάλαι νεκρὸν,

Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχασ', ὕφ' ὧν *

Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτεσαν λίποι 1270

* TURN. in marg. ὕφ' ἤ.

1255. Τὸ μὴ ἔ] συνίζησι.

1258. Θεῖον Ἰοκάστης κάρα] ἱερόν ὅτι ὁ μὲν
ἱερίπτερος φασὶ τὴν Ἰοκάστην τεθνάναι πλεσίον
τῶν παιδῶν, ὅτε μονομαχίσαντες ὑπ' ἀλλή-
λων σπῶλοντο. Σοφοκλῆς δὲ νῦν ταύτην φασὶν
ἀργὴν χρεῖσασθαι.

1261. Ἄλγισ'] Τὰ πάνυ ἀλγυνά, ἦσαν ἢ
πράξις τῆς θανάτου.

1264. Ὡς γὰρ παρῆλθεν] ἦσαν παρῆλθον
ἔσω τῆς θυρῶνος, ὀργῇ ἀντὶ τῆς λύπης χρωμένη-
θυρῶν ὁ περιέχων τόπος τὰς θύρας.

1266. Ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς] ἀμφιδέξιον τὸ
ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν δεχόμενον καὶ λαμ-
βανόμενον. Ἐστὶ δὲ καὶ ἀμφιδέξιον, εἶδος ὑπο-
δήματος, ὃ καλεῖται κόδορον. Ἀμφιδέξιον δὲ
νῦν τὸ περιεκτικόν.

1267. Πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ'] τὸ ἔξω, ὅ-
πως εἰσῆλθεν ἔσω, ἐπιρρήξασα τὰς πύλας, τε-
τίσι κλείσασα. Ὁμῆρος, "τὸν τρεῖς μὲν ἐπὶ-
ρήσισιν Ἀχαιοὶ, Τρεῖς δ' ἀνὰ σίγησκον" κατὰ

δὲ τοῖς λέκτροις ἐπιμύπτει. Δι' αὐτὰ γὰρ
ἀπόλλυται.

Ib. Εἰσῆλθ'] ὡς δὲ εἰσῆλθεν ἔσω ἐπιρρή-
ξασα τὰς πύλας, ὃ ἐστὶ κλείσασα.

1268. Κάλει] ἐκάλει τὸν Λαῖον τὸν προ-
μακρῷ ἤδη νεκρὸν τέκνων, τῆς τῆς Οἰδίπο-
δος.

1269. Ἐχασ', ὕφ' ὧν] ἔρριπται καὶ ὕφ' ἧς,
πρὸς τὸ μνήμην, ἔτας· ἔχασα κατὰ νοῦν καὶ
λέγασα τὴν μνήμην καὶ τὴν φροντίδα τῶν πα-
λαιῶν σπερμάτων, ἣν εἶχεν ὁ Λαῖος τεκνοποιή-
σαι, ὕφ' ἧς φροντίδος θάνατος μὲν αὐτὸς, λίποι
δὲ παιδουργίαν δύστικτον καὶ ἀνομόν τὴν τί-
κτεσαν. Τίσι δὲ λίποι; τοῖς οἷσιν καὶ τοῖς
ιδίοις αὐτῶν γενήμασιν. Ἦτοι τῷ Οἰδίποδι.

1270. Τὴν δὲ τίκτεσαν λίποι] τὴν δὲ γυ-
ναῖκα λίποι τὴν ἑαυτῇ· τῆς τῆς τῷ υἱῷ γυναι-
κα παιδοποιόν.

Ib. Τίκτεσαν] δύστικτον παιδουργίαν ἀντὶ
τῆς παίδας δύσπαιδας.

1277. Πιριπολόντα

Τοῖς οἷσιν αὐτῷ δύστεκνον παιδεργίαν.
 Γοᾷτο δ' εὐνάς, ἔνθα δύστηνος διπλῆς
 Ἐξ ἀνδρὸς ἀνδρας, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
 Χῶπῳ μὲν ἐκ τῶνδ' ἐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται.
 Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπῃς, ὅφ' ἔ
 1275
 Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
 Ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολῶντ' ἐλεύσσομεν.
 Φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἐγχος ἐξαίτων πορεῖν·
 Γυναῖκά τ' ἔ γυναιῖκα, μητρώαν δ' ὅπε
 Κίχοι διπλὴν ἄρκραν, ἔ τε καὶ τέκνων. 1280
 Λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δεικνυσί τις·
 Οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἱ παρῆμεν ἐγγύθεν.
 Δεινὸν δ' αὔσας ὡς ὅφ' ἡγητῷ τινός,
 Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
 Ἐκλινε κοῖλα κλειῖθρα, καμπίπτει σέγγη, 1285
 Οὐ δὴ κρεμασὴν τὴν γυναιῖκ' εἰσείδομεν,
 Πλεκταῖς ἐώρας * ἐμπεπλεγμένην· ὁ δέ,
 Ὅπως ὀρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
 Χαλᾷ κρεμασὴν ἀρτάνην· ἐπεὶ δὲ γῆ
 Ἐκειτο τλήμων †, δεινὰ δ' ἦν τὰνθένδ' ὀρᾷ. 1290
 Ἀποσπᾶσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτας

* TURN. αἰώρας. † ALDUS, ἐκεῖθ' ὁ τλήμων.

1277. Περιπολῶντα] περιερχόμενον, ὥστε
ἰμμανῶ.

1278. Φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς] τὸ φοιτᾷ πρὸς τὸ
ἔπει κίχοι, κατὰ κοινὴν λαμβάνει, ἔτω, φοιτᾷ
δὲ ὅπε κίχοι, καὶ καταλαμβάνει τὴν γυναι-
κα, (μήτηρ γὰρ αὐτῇ ἦν) τὴν μητρώαν δι-
πλὴν ἄρκραν, ἔ τε, ἦν, αὐτῇ, καὶ τῶν αὐτῇ
τέκνων.

1280. Διπλὴν ἄρκραν] διὰ τὸ ἐξ ἐκείνης ἐσ-
παρῆ καὶ εἰς ἐκείνην ἔσπειραν.

1281. Δεικνυσί] ἀντὶ τῷ εἶδεν ὅπε ἦν γυνή
δολογῶντι.

1284. Ἐκ δὲ πυθμένων] ἀνέτρεψε τὰς πύ-
λας καὶ κατέβηκεν ἐκ τῶν πυθμένων.

1285. Μετὰ σφοδρᾶς ὀρμῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν σέ-
γγην.

1287. Πλεκταῖς ἐώρας] ἐώρα λίγα-
ται κρέμασις, ὕψισις, μέταρσις.

Ib. Ἐώρα διὰ τῷ ἐφίλε ἔθεν καὶ μετῴρον.
Κρεμάθρα δὲ ἔ κρεμά τίς τί.

1288. Βρυχηθεὶς] ἀντὶ τῷ βρυχησάμενος λί-
γεται ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν λεόντων, ἀντὶ τῷ ὁ
ἀθλιος ἀναιμάωξεν.

1289. Ἀρτάνην] τὴν ἀναρτητικὴν. Κυρίως
δὲ

Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεσέλλετο,
 Ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτῆ κύκλων,
 Αὐδῶν τοιαῦθ'· ὅθ' ἔνεκ' ἐκ ὀψοιτό νιν,
 Οὐθ' οἷ' ἔπασχεν, ἔθ' ὅποι' ἔδρα κακά· 1295
 Ἀλλ' ἐν σκότῳ τολοιπὸν, ἔς μὲν ἐκ ἔδει
 Ὀψοίαθ'· ἔς δ' ἔχρηζεν, ἐ γνωσοίατο.
 Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κῆχ' ἄπαζ,
 Ἥρασσ', ἐπαίρων βλέφαρα· φαίνιαι δ' ὁμῆ
 Γλῆναι γένει ἔτεγγον· ἐδ' ἀνίσταν 1300
 Φόνε * μυδώσας σαγόνας· ἀλλ' ὁμῆ μέλας
 Ὀμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο.
 Τάδ' ἐκ δυεῖν ἔρρωγεν ἐ μόνε κακά,
 Ἀλλ' ἀνδρ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κακά.
 Ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν 1305
 Ὀλβος δικαίως, νῦν δὲ τῇδε θ' ἡμέρα
 Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνῃ κακῶν
 Ὅσ' ἐςὶ πάντων ὀνόματ', ἐδὲν ἐς' ἀπὸν.

* TURN. φόνον.

δὲ ἀρτάν λέγεται ἢ ἐκ τῶν καλαδίων ἀγ-
 χόν.

1296. Σκότῳ] οἱ γὰρ τυφλοὶ πρὸς α' μὲν
 ἀπειλῶν βέλονται, ἐ κατορθύνονται, πρὸς α' δ' ἐ
 βέλονται ἀγνοῦντες πορεύοντα. Οὐκ ὄψονται
 αὐτὸν ἔτι οἷα ἔπασχεν ἔτι ὅποια ἔδρα. Ὁμοιον
 τῷ, Ποῦν σὲ ἔπος φύγεν ἕδωκος ὄντων;

1296, 1297. Ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν, ἔς
 μὲν ἐκ ἔδει ὀψοίαθ', ἔς δ' ἔχρηζεν ἐ γνωσοί-
 ατο] τὸ συμβαίνειν πᾶσι τοῖς τυφλοῖς εἶπεν.
 Οὐχ ὁρῶντες γὰρ, πολλάκις συμπίπτουσιν οἷς
 ἐκ αὐτῶν ἐβόλοντο, ἐκ ὁρῶσι δὲ ὧν δέονται. Ἐν
 σκότῳ ἦν εἶσαι καὶ ἀγνώστῳ.

1296. Ἀλλ' ἐν σκότῳ] οἱ γὰρ τυφλοὶ, πι-
 ριφερόμενοι ἐ δύνανται ὑπὸ τῆς τυφλώσεως κα-
 ταμαθῆναι ἐς αὐτὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἄλλαν προσ-
 ἔρχονται.

1297. Οὐ γνωσοίατο] ἀντὶ τῆς ἐ γνώσαν-

ται· τὰ δὲ κακά ἔργα καὶ ἔργαρησαν ἐκ
 δυοῖν, ἐ μόνε, ἦσαν τῷ Οἰδίπῳ.

1298. Ἐφυμνῶν] ἀνομιάζειν.

1299. Ἥρασσ', ἐπαίρων βλέφαρα] ἀναπι-
 τάσας τὰς ὀφθαλμοὺς ἔπαιρει.

1302. Ὀμβρος χαλάζης] ἐπειδὴ τὸ μὲν αἶ-
 μα μέλαν, λευκὸν δὲ τὸ δάκρυον, μίγμα
 δ' ἦν ἀμφοτέρων τούτων τὸ ἐξ ὀφθαλμῶν τῷ
 Οἰδίπῳ δόξον, πρὸς μὲν τὸ αἷματος, μέ-
 λας ὁμβρος εἶπε· πρὸς δὲ, τὸ δάκρυον, ὁμβρος
 χαλάζης.

1305. Ὁ πολυχρόνιος δὲ ὄλβος] ὁ πρῶτε-
 ρον. Κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν ἐςὶ δεικνύοντι.

1308. Ὅσα ἐσὶν ὀνόματα] πάντων τῶν
 κακῶν, ἐδὲν ἐσὶν ἀπὸ, ἦσαν ἐδὲν ἀπείρην, ἀλ-
 λά πάντα πᾶσι δεικνύοντι νῦν δὲ ἐν τῇ
 σχολῇ ἦσαν διατρεφῆ κακῇ ἐσὶν ὁ τλήμων.

ΧΟΡ. Νῦν δ' ἐσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακῆ;

ΑΓΓ. Βοᾷ διοίγειν κλειῖθρα *, καὶ δηλῶν τιναὶ 1310

Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,

Τὸν μητρὸς, αὐδῶν ἀνόσι', ἐδὲ ῥητά μοι

Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, ἐδ' ἔτι

Μενῶν δόμοις ἀραιὸς ὡς ἡράσατο.

Ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητῆ τινὸς 1315

Δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.

Δείξει δὲ καὶ σοί· κλειῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε

Διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα

Τοιῦτον, οἷον καὶ συγῆντ' ἐποικτίσαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ω δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις, 1320

Ω δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ

Προέκυρσ' ἤδη· τίς σ', ὦ τλήμων,

Προέβη μανία; τίς ὁ πηδῆσας

Δαίμων μεῖζονα † τῶν μηκίσων

Πρὸς τῇ σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ; 1325

Φεῦ, φεῦ, δύστην· ‡ ἀλλ' ἐδ' ἐσιδεῖν

Δύναμαί σε θέλων πόλλ' ἀνερέσθαι,

Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·

* ALDUS, κλειῖθρα. † ALD. μεῖζονα δαίμων. ‡ ALD. δύστηνος.

1309. Ἐν τίνι σχολῇ] οἷον, ἐν ποίᾳ διατριβῇ;

1310. Βοᾷ διοίγειν κλειῖθρα] πιθανὴ ἡ αἰτία
τῆ ἐξίτησις αὐτὸν, ἵνα (φασί) διῆξῃ τοῖς πολίταις ὅτι ἀξίως ἑαυτὸν ἐτιμωρήσατο, ἐπὶ ἀκαιοῖς παθήμασι, καὶ ὡς μέλλων ἔκοντι ἐξίτησις τῆς πόλεως διὰ τὰς ἀράς αἷς ἐφθασεν ἐπαρσάμενος.

1b. Βοᾷ διοίγειν] Τὸν κατέχοντα καὶ ἀσφαλίζοντα τὰς πόλεις. Ἀπὸ τούτων δὲ δηλοῖ τὰς πόλεις Ἐμελλε λείπειν τὸν μητρὸς μιάσματα· σιγᾷ δὲ τούτο διὰ τὸ αἰσχρὸν, καὶ φῆναι ἀνόσιον, ἀρρήτου εἶναι. Οὐ πρίποντα λίσσασθαι ὑπ' ἐμῆ.

1316. Βαρὺ] πλῆρον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν τινα.

1317. Δεῖξει] Δεδείχεται καὶ σοὶ ὁποῖόν ἐστι.

1320. Ω δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις] ἴσως οἱ κατὰ τὸν χορὸν ἰδόντες ἀπεσφάφησαν, μὴ δυνάμενοι διασπᾶσθαι τὸ πάθος.

1b. Ω δεινὸν] δυνωπαθῆ ὁ χορὸς ἐπὶ τοῖς συμβᾶσι.

1323. Τίς ὁ πηδῆσας] ὁ ἐπιδραμών. Τὸ δὲ πᾶν ἔτως, τίς ἀπὸ τῶν δαιμόνων κατάρθωσι μεῖζονα τῶν μηκίστων, ἐπὶ τῇ σῇ δυστυχίᾳ μοίρᾳ;

Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙΔ. Αἶ αἶ αἶ αἶ.

1330

Φεῦ, φεῦ, δύστανος ἐγώ· ποῖ γὰς
Φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι φθογγὰ
Δναπέταται φοράδην;
ᾠ δαῖμον, ἵν' ἐξήλκ;

ΙΑΜΒΟΣ.

Ἐς δεινὸν, ἐδ' ἀκυσὸν, ἐδ' ἐπόψιμον.

1335

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΟΙΔ. Ἰὼ σκότῃ νέφος ἐμὸν

Ἀπότροπον ἐπιπλόμενον*,

Ἄφατον ἀδάμασόν τε

Καὶ δυσέριζον οἶμοι,

Οἶμοι μάλ' αὖθις οἶον εἰσέδου μ' ἅμα

1340

Κέντρων τε τῶνδ' οἷστρομα, καὶ μνήμη κακῶν.

ΣΤΣΤΗΜΑ Α.

ΧΟΡ. Καὶ θαῦμά γ' ἐδέν ἐν τοσέτοις † πῆμασι,
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φέρειν κακά.

* ALDUS, ἐπιπλάμενον.

† ALDUS, τοσοῖσδε.

1331. Ποῖ γὰς φέρομαι] πᾶ εἰμι; ἐν ποίῳ χωρίῳ ἡ φθογγὴ με φέρεται; τίνας αἰκίας; πᾶ ἔστιν ἡ φθόγγη, ἥτις σφόδρα μοι διαπέταται, ἥ φερομένης αἰκίας; Ἡ ἔτις, ἀντὶ τῆς ἀπέπτῃ ἡ φωνή.

1332. Πᾶ μοι φθογγῇ] ἦγεν, ἐν ποίῳ μέρει τῆς γῆς ἡ ἐμὴ φωνὴ διακίχεται; ἐκ οἷδα γὰρ ὅπως τυγχάνων βοᾷ.

1334. Ἰν' ἐξήλκ] ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγωνιζομένων.

1335. Προσιτόν εἰς ἀκοήν, διατόν, ἐπόψιμον, προσιτόν εἰς θῆαν.

1337. Ἀπότροπον] ὃ ἂν τις ἀποτρέψαιτο.

1338. Ἄφατον] ἀράτως ἐπιληλυθός.

Ib. Ἀδάμασον] ἀνίατον, ὃ ἐδύς θαμάσαι

δυνήσεται. Ἡ σκληρὸν καὶ τραχύ, ἀπὸ τῆς ἀδάμαντος.

1339. Δυσέριζον] ὅρον μὴ ἔχον, ἀλλ' αἰετταραμένον. Δυσπεριέδυντον.

1340. Οἶον εἰσέδου μ' ἅμα] οἶον ἔμῃ με εἰσέδου ἢ τε ἀπὸ τῆς σπράσιως ἀλγηδῶν, καὶ ἡ τῶν κακῶν ὑπόμνησις.

Ib. Οἷα περιωδύνα] τῶν ἀλγηδόνων τῶνδ' εἰσῆλθέ με ἅμα, καὶ οἷα δηλονότι μνήμη κακῶν τῶν πρότερον εἰσῆλθέ με.

1341. Κέντρων τε τῶνδ'] εἰλήφει γὰρ αὐτὸν ὁδὸν ἐπὶ πρὸς οἷς κέντρων ἐπιπύρωτο.

1341. Κέντρων τε τῶνδ' ἦγεν τῶν ἀλγηδόνων τῆς σπράσιως. Τὸ δὲ πᾶν ἔτις, οἷα περιωδύνα τῶν ἀλγηδόνων τῶνδ' εἰσέδου μ' ἅμα,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΟΙΔ. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς
 Ἐπίπολος ἐτι μόνιμος. 1345
 Σὺ γὰρ * ὑπομένεις τὸν γε †
 Τυφλὸν κηδεύων· φεῦ, φεῦ.
 Οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γινώσκω σαφῶς,
 Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ΧΟΡ. ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς 1350
 Ὅφεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΟΙΔ. Ἀπόλλων τὰδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι ‡,
 Ὅ κακὰ τελῶν τὰδ' ἐμὰ § πάθεα.
 Ἐπαισε δ' αὐτόχειρ νιν ἔτις, ἀλλ' ἐγὼ
 Τλάμων· τί γὰρ ἔδει μ' ὄρᾶν, 1355
 Ὅτ' ὡ γ' ὄρῶντι, μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλύκυ;

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΧΟΡ. Ἦν ταῦθ', ὅπως περ καὶ σὺ φής.

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΟΙΔ. Τί δ' ἦτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἦ

* ALD. ἐτι γάρ. † ALD. ὑπομένεις ἐμὲ τὸν. ‡ ALD. ὦ φίλοι.
 § ALD. ἐμὰ τὰδ' ἐμὰ.

μ' ἄμω, καὶ οἷα δηλονότι μνήμη κακῶν τῶν
 προτέρων.

1345. Ἐπίπολος] περιπολῶν ἐμὲ καὶ πε-
 ριμάνων ἐτι. Νῦν δὲ τὰς ἀπὸ τῆς χορᾶς γνω-
 ρίξει, ὥσως διὰ τὸ τεταράχθαι ἐπὶ τῇ τοσού-
 τῳ προσφρατῇ κακῇ.

1351. Τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων] ἤρουν ἔπεισε.
 Καὶ Εὐριπίδης, "Ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον
 "ἀνοσιώτατον."

1352. Ἀπόλλων] ἦν ὁ τὰ ἐμὰ κακὰ πάθεα
 τὰς τελῶν ἀντὶ τῆς τιμῆς.

VOL. II.
 [OEDIP. TYR.]

1353. Ἐμὰ πάθεα] συνίζησις.

1354. Νῦν] δεικτικῶς, αὐτός. Κατὰ τὴν
 ἤρην κατὰ τοιοῦτον σκοπόν πρέπον ἦν.

1356. Ὁ ἀπαράστατος ἀντὶ ἐνιστάτος.

1358. Τί δ' ἦ ποτ'] κατ' αἰτιατικὴν λέγα-
 ται τὸ τί. Προσυπακίεσθαι δὲ ἐν τέτοις τὸ
 οἰκεῖον, κατ' ἀκαλογίαν τὰ προῤῥηθέντος. Οἶον,
 τί δ' ἦτ' ἐμοὶ προσήγορον. Ἦρην προσαγορευ-
 τικὸν, ἀπὸ τῆς νῦν ἐστὶν ἐμοὶ ἀκούειν σὺν ἡδονῇ;
 ἢ τί βλεπτὸν, ἢ ἐρατὸν ἐστίν. Ἐμοὶ ἔρᾶν σὺν
 ἡδονῇ;

Στερκτόν, ἢ προσήγορον,

Ἔτ' ἔς' ἀκέειν ἡδονᾶ, φίλοι;

1360

Ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχισά με,

Ἀπάγετ', ὦ φίλοι, τὸν ὄλεθρον μέγαν,*

Τὸν καταρατότατον, ἔτι δέ γε καὶ

Θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν.

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Γ.

ΧΟΡ. Δείλαιε τῷ νῆ, τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,

1365

Ὡς σ' ἠβέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν.†

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ΟΙΔ. Ὅλοιθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀγρίας ‡ πῆδας

Ἐπιποδίας § μ' ἀπό τε φόνου

Ἐρρύτο κἀνέσωσεν, ἔδεν εἰς χάριν

Πράσσων' τόδε γὰρ ἂν θανῶν

1370

Οὐκ ἦν φίλοισιν ἔδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Β.

ΧΟΡ. Θέλονται καὶ μοὶ τέτ' ἂν ἦν.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Γ.

ΟΙΔ. Οἶκον πατρός γ' ἂν φονεὺς

Ἦλθον, ἔδ' ἐνυμφίος

Βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.

1375

* TURN. μέγα.

† ALD. πότι.

‡ ALD. ὃς ἀπ' ἀγρίας.

§ ALD. νομάδος ἐπιποδίας.

ἡδονῇ; ἢ τί στερκτόν, ἦν ἀγαπήτον, ἐστὶν ἐμοὶ ἀγαπᾶν σὺν ἡδονῇ;

1365. Ἀθλίε κατίσον] ἔνεκα τῷ νῆ ἦν τῷ σκοπῇ τῆς ἐπιποδίας καὶ ἔνεκα τῆς συμφορᾶς. ἦν ἔνεκα ὧν σοὶ συνέβη καὶ ἔνεκα ὧν ἐπετίσσω.

1367. Ὅλοιθ' ἔστις ἦν] ἀπόλλετο (φθίσιν) ὅστις ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδης τῆς διανεμομένης τὰς πόδας με ἔλαβε καὶ διέσωσέ με.

1368. Νομάδος ἐπιποδίας] ἐν τῇ δημοσίᾳ ὁδῷ τῇ ὑπὸ τῶν νομίων πατουμένη.

1369. Οὐδὲν εἰς χάριν] εἰς ἔδινος χάριν τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ἐργαζόμενος· ἀντὶ τῷ, μηδὲν χρηστὸν ἐργασάμενος, ἐν τῷ διασωσά με.

Ib. Οὐδὲν ποιῶν, αἰφοῶν εἰς εὐχαρίαν.

1370. Τότε γὰρ ἂν θανῶν] ἀντὶ τῷ θανόντος· ἢ τὸ ἰν, ἀντὶ τῷ ἡμῖν.

1375. Βροτοῖς ἐκλήθην] εἰ μὴν τὸ βροτοῖς πρὸς

Νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς,
 Ὅμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτός γ' ἔφυν τάλας.
 Εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔφυ κακῆ
 Κακὸν, τῷτ' ἔλαχ' Οἰδίπεις.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΤΗΜΑ Γ.

ΧΟΡ. Οὐκ οἶδ' ὅπως σὲ φῶ βεβηλεῦσθαι καλῶς. 1380
 Κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὦν, ἢ ζῶν τυφλός.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. Ὡς μὲν τάδ' ἔχ' ὧδ' ἔς' ἄρις' εἰργασμένα,
 Μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβέλευ' ἔτι.
 Ἐγὼ γὰρ ἐκ οἶδ' ὅμμασιν ποίοις βλέπων
 Πατέρα πῶτ' ἂν προσεῖδον εἰς ἄδ' αὖ μολῶν, 1385
 Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
 Ἐργ' ἐς κρείσσον ἀγχόνης εἰργασμένα.
 Ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
 Βλαστῶσ' ὅπως ἔβλασε πρὸςλευσσεῖν ἐμοί.

πρὸς τὸ ἐκλήθην συνάφεις, ἀντὶ τῷ πᾶσι τοῖς
 βροτοῖς νόησις. Εἰ δὲ πρὸς τὸ νυμφίος, ἀν-
 τὶ τῷ τῇ μητρί. τὸ δ' ἀνοσίων παῖς, ἀντὶ
 τῷ ἀνδρῶν καὶ ἀκαθάρτων, καὶ μὴ κατὰ
 γνάμην θεῶν σπυράντων.

Ib. Βροτοῖς] Ὑπὸ τῶν βροτῶν ἀνομασίαν
 ἐκείναν ἀφ' ὧν ἐγεννήθην.

1377. Ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας] ἐξ ὧν
 ἐτάρχην, ἐξ αὐτῶν καὶ τέτοκα.

1378. Εἰ δέ τι πρεσβύτερον] ἔτι κακῆ κά-
 κιον, τῷτ' ἔκαχεν Οἰδίπεις.

1382. Ὡς μὲν τάδε] τὰ τῆς τυφλώσεως.

Ib. Ὡς μὲν τάδε] ἐπὶ κρίσει Οἰδίποδος, ὡς
 καλῶς ταῦτα ἔπραξε καὶ ἀξίως τῆς αὐτῷ
 ἀμαρτίας.

1384. Ἐγὼ γὰρ ἐκ οἶδ' ὅμμασιν] φησὶ
 πρὸ τῷ θανάτῳ ταῦτα διαβῆναι, ὅπως ἂν
 τοῖς γονεῦσι καθ' ἑδ' αὖ μὴ συντυγχάνῃ ὄραν
 εἶναι γὰρ αὐτῷ τῷτο αἰσχρὸν.

1386. Οἷν ἐμοὶ δυοῖν ἔργ' ἐς κρείσσον
 ἀγχόνης εἰργασμένα] ἀγχόνης ἐπικρατέστερα
 ἄπειρ' ἢ ἐν ἰσθμῷ ἐδ' ἐν θανάτῳ. Διὰ τῆ-
 τε ἐν ἀπολογεῖται ὅτι μῆζον κακὸν διεπρά-
 ξατο εἰς αὐτὸν, ἢ ἄπειρ' ἢν τελευτήσας.

1387. Ἐργ' καὶ] Πρὸς ὅς ἀμφοτέρως ἔργα
 ἐστὶν ὑπ' ἐμῷ πεποιημένα κρείσσονα ἀγχόνης,
 ἀντὶ τῆς μείζονος κακῆς ἀξίας ἢ ἀγχόνης, πηγ-
 μινῆς.

1388. Ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις] ἐν ἐρωτίσει.

Ib. Ἀλλ' ἢ τέκνων] ἦγαν ἢ τῶν τέκνων
 θεωρία εἰς φῶς φανῆσα, ὡς ἐφάνη, ἦν ἐμοὶ
 ἀξία ἐπιθυμῆσθαι, εἰς τὸ βλέπειν αὐτὴν ἐμέ.
 Οὐδ' αἶψα, ἐδ' ἐπύργος, ἐδ' ἐπὶ ἡρὰ ἀγέλα-
 ματα τῶν θεῶν ἦσαν ἐμοὶ δηλονότι, ἀξία
 ἐπιθυμῆσθαι εἰς τὸ βλέπειν αὐτὰ ἐμέ.

Ib. Ἀλλ' ἢ τέκνων ὄψις] εἰς φῶς φανῆσα
 ὡς ἐφάνη ἦν ἐμοὶ ἀξία ἐπιθυμῆσθαι εἰς τὸ
 βλέπειν αὐτὴν ἐμέ.

Οὐ δῆτα, τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτὲ, 1390
 Οὐδ' ἄστυ γ', εἰδὲ πύργος, εἰδὲ δαιμόνων
 Ἀγάλμαθ' ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
 Κάλλις ἀνὴρ εἷς, ἐν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς,
 Ἀπεςέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
 Ὡθεῖν ἅπαντας, τὸν ἄσεβῃ, τὸν ἐκ Θεῶν 1395
 Φανέντ' ἀναγνον, καὶ γένετ' ἑ Λαίῃ.
 Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμήν,
 Ὅρθοις * ἐμελλον ὀμμασιν τέτρετ' ὄραν;
 Ἦκιστά γ' ἀλλ' εἰ τῆς ἀκυσσῆς ἐτ' ἦν
 Πηγῆς δι' ὧτων φραγμός, ἐκ ἡνεσχόμην † 1400
 Τὸ μὴ ποκλειῖσαι τοῦμόν ἄθλιον δεμας,
 Ἴν' ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν. “ τὸ γὰρ
 “ Τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.”
 Ἴω Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχετ' ; τί μ' εἰ λαβῶν
 Ἐκτεινας εὐθύς ; ὥς ἐδειξα μὴ ποτε 1405
 Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἦν γεγώς.
 Ὡ Πόλυβε, καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
 Λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἶον ἄρά με
 Κάλλος κακῶν ὑπελον ἐξεθρέψατε.

* TURN. ὀρθῆς.

† TURN. τέτρετ.

‡ ALD. ἀνεσχόμην.

1390. Οὐ δῆτα] Οὐδαμῶς ἦν ἐφίμερος ἐμοὶ εἰς τὸ βλέπειν αὐτὴν ἐμὲ ποτε διὰ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν.

1392. Ὁ παντλήμων ἐγὼ] τὸ ὅ ἐστι πρὸς τὸ παντλήμων, ἀλλὰ πρὸς τὸ τραφεῖς συναπτόν. τὸ δὲ κάλλις πρὸς τὸ ἀπεςέρησα.

1395. Τὸν ἐκ Θεῶν] ἐκ τῆς μερίδος τῶν Θεῶν.

1397. Οὕτως ἐγὼ τὸν ἐμὸν μολυσμὸν προμηνύσας ἦν προκηρύξας.

1399. Ἀλλ' εἰ ἐτι] ἦρουν εἰ ἐπὶ ταῖς ἦν φραγμός διὰ τῶν ὧτων τῆς ἀκυσσῆς πηγῆς, ἦρουν τῆς ἀκυσσῆς συστάμεως.

1403. Τὴν φροντίδ' ἔξω] ἦρην, τὸ μὴ τῶν κακῶν φροντίδα καὶ μνήμην ποιῆσθαι, γένοιτο ἂν ὀφθαλμῶν καὶ ὧτων ἐκ ὄντων. Ὅραν γὰρ τις καὶ ἀκῆαν ἀναπημπάζει αὐτῷ εἶς καὶ ἥκιστα.

1408. Ἐξέχον τῶν κακῶν] ἦρουν περιφάνεις κακόν.

1409. Κακῶν ὑπελον] ὑποπτον, κρυπτόν. Ὡς εἰ ἐλεγεν, τὸ κράτιστον τῶν κακῶν.

1b. Κακῶν ὑπελον] Ἀκάθαρτος, μιμολυσμένος.

Νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κακῶν εὐρίσκομαι. 1410

Ω τρεῖς κέλευθοι, καὶ κεκρυμμένη νάπη,
Δρυμός τε καὶ σενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
Αἱ τοῦμόν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο
Ἐπίετε πατρός, ἄρά μὲ μέλνησθ' ἔτι*,
Οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν, εἴτα δεῦρ' ἰὼν 1415

Ὅποι' ἔπρασσον αὐθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
Ἀνεῖτε ταῦτόν σπέρμα, καὶ πεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφὰς, παῖδας, αἶμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χώπ' ὅσα 1420
Αἰσχίς' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.

Ἄλλ' ("εὖ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' αἰ μὴδὲ δρᾶν καλόν")
Ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μένω
Καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
Ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι. 1425

Ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίης θυγερῖν.
Πείθεσθε, μὴ δείσητε· τὰ μὰ γὰρ κακὰ
Οὐδεὶς οἶός τε πλὴν ἐμὲ φέρειν βροτῶν.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ὢν ἐπαίτεῖς, ἐς δέον πάρεσθ' ὁδε
Κρέων, τὸ πρᾶσσειν καὶ τὸ βελεύειν· ἐπεὶ 1430

* ALDUS, μέμνησθ', ἔτι.

1410. Νῦν γὰρ κακός τ' ὢν] μὴ λάθῃς τὸ
τὸ ἀργόν, ὡς τινὲς φασιν, ἀλλ' ἔγω λέγω,
νῦν γὰρ εὐρίσκομαι καὶ ὢν κακός καὶ ἐκ
κακῶν.

1411. Καὶ κεκρυμμένη νάπη] τὸ κεκρυμ-
μένη διπλῶς νοτιέον· ἢ διότι πᾶσαι αἱ λό-
χμαι ἐκ ἔμπροσθεν εἰσι τῆς ὁδοῦ, ἀλλ' ἰδίᾳ
ἐν φάραγγιν, ἢ ὁρεσιν· ἢ ὅτι ἐν αὐταῖς κρυπ-
τόμενοί τινες ληστῆαν ἐργάζονται· ἢ τὸ κε-
κρυμμένη, ἀντὶ τῆς ἀκαταπόνη. Οὐ γὰρ ἐγί-
νωσκέ τις τί ἐμελλεν ἐν αὐτῇ γενέσθαι.

Ib. Δόχημ, δάτος, σύνδιδρος, τόπος.

1418. Ἀνεῖτε ταῦτόν σπέρμα] ἀνδρώκατε,
ἤ γιν, ὡς μήτερος ἢ γεννήσασά με, καὶ πάλιν
ἐαυτὴν εἰς σποράν ἐμοὶ δῶσα· τὸ δὲ, πατέ-
ρας, ἀδελφὰς, διότι ἐκ μητρὸς ἐπαιδευοίσα,
καὶ διότι ὅς ἐσπύρα, ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς
ἐγεννήθησαν.

1425. Μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι] ἀντὶ τῆς, μὴ-
ἔτι ποτὲ, ἤτοι μηδαμῶς εἰς τὸ ἐξῆς ποτ'
ὄψεσθε.

1429. Ἄλλ' ὦν ἐπαίτεῖς] ὦν χρεῖαν ἔχετε
εἰς βοήθειαν.

1430. Τὸ πρᾶσσειν] μὴ λάθῃς τὸ ἀργόν ὡς
τινὲς

Χώρας λείλειπται μῆνος ἀντὶ σὲ φύλαξ.

ΟΙΔ. Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
Τίς μοι φανεῖται πῖσις ἔνδικος; τὰ γὰρ
Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.

ΚΡΕ. Οὐχ ὡς γελασῆς, Οἰδίπεις, ἐλήλυθα, 1435

Οὐθ' * ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.

Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ κατασχύνεσθ' ἔτι
Γένεθλα, τὴν γέν πάντα βόσκεσαν φλόγα
Αἰδεῖσθ' ἀνακτος ἡλίκ, τοιόνδ' ἄγος

Ἀκάλυπτον ἔτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ, 1440

Μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς προσδέξεται.

Ἀλλ' ὡς τάχισ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε.

“Τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰ ἑγγενῇ μάλισθ' ὄρῳ

“Μόνοις τ' ἀκχεῖν εὐσεβῶς ἔχει κακά.”

ΟΙΔ. Πρὸς θεῶν, ἐπέειπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας 1445

Ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἀνδρ' ἐμέ,

Πιθῆ τί μοι πρὸς σὲ γὰρ, ἐδ' ἐμῆ, φράσω.

ΚΡΕ. Καὶ τῆ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;

ΟΙΔ. Ῥίψον με γῆς ἐκ τῆςδ' ὅσον τάχισθ', ὅπε

Θνητῶν φανῆμαι μηδενὸς προσήγορος. 1450

ΚΡΕ. Ἐδρας' ἂν (εὖ τῆτ' ἴσθ' ἂν) εἰ μὴ τῆ θεῆ

Πρώτισ' ἐχρήζον ἐκμαθεῖν τίπρακτέον.

* ALDUS, ὅδ'.

τινὲς φασιν, ἀλλ' ἔτω λέγει, ἀλλὰ πᾶσιςιν ὅδε
ὁ Κρέων εἰς θεὸν ἐκαίνων ὧν ἐπαιτεῖς· ἔτα με-
θερμηνευτικὸν τῶ εἰς θεὸν ἐπαῖμι τὸ πρᾶσσιν
καὶ τὸ βελύειν. Καὶ ἐπιπὴ τὸ θεὸν ἐστὶν αἰ-
τιατικὸν ἄρρον τὸ τίθεται.

1445. Πρὸς θεῶν] ἐπιπὴ κακὸν Οἰδίπεις
τὸν Κρέοντα προλαβὼν ἐνόμισε διὸ καὶ ἐξορίαν
αὐτῷ κατεψηφίσατο, ἡλπίεν αὐτὸς μᾶλλον
ἀποδειχθεὶς κακὸς καὶ παρανομος, ὡς ἢ ἂν
ἰθαλῇ, εἰ τις αὐτῷ διηθείη, τῷτο πωλεῖσθαι

διὰ τῷτο ἀνδρα κάκιστον ἑαυτὸν λέγει, καὶ
ἀποσπάσαι αὐτὸν τῆς ἐλπίδος ἣν εἰς αὐτὸν
ἔχεν.

Ib. Πρὸς θεῶν] συνήκισις.

1447. Πρὸς σὲ γὰρ] μὴ λάβης τὸ πρὸς
ἀντὶ. Τῆ ὑπὲρ, ὡς τινὲς φασιν, ἀλλὰ λαμ-
βάναι τὸ πρὸς ἄρρον, ἔτω λέγει, ὃ γὰρ μέλ-
λω εἰπεῖν, φράσω καὶ εἴπω τῷτο σε, ἢ γεν
εἰς σὲ συντελεῖν.

1455. Οὕτως

- ΟΙΔ. Ἄλλ' ἢ γ' ἐκείνους πᾶς ἐδηλώθη φάτις,
Τὸν πατροφόντην τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
- ΚΡΕ. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ' ὅμως δ' ἵν' ἔσαμεν 1455
Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραςέον.
- ΟΙΔ. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίς πεύσεσθ' ὕπερ;
- ΚΡΕ. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίσιν φέροις.
- ΟΙΔ. Καὶ σοί γ' ἐπισκῆπτω τε, καὶ προτρέψομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον 1460
Θεῶ (καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ)
Ἐμῶ δὲ μή ποτ' ἀξιοθήτω τόδε
Πατρῶν ἄστυ ζῶντος οἰκητῆ τυχεῖν.
Ἄλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν ἐνθα κλήζεται
Οὐμὸς Κιθαιρῶν ἔτος, ὃν μήτηρ τέ μοι 1465
Πατὴρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον.
Ἴν' ἐξ ἐκείνων οἱ μ' ἀπαλλύτην θάνω.
Καίτοι τοσῶτόν γ' οἶδα, μήτέ μ' ἂν νόσον,
Μήτ' ἄλλο πέραν μηδέν' εἰ γὰρ ἂν ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ πὶ τῷ δεινῷ κακῷ. 1470
Ἄλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅπηπερ εἰς, ἵτω.

1455. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ' ὅμως δ' ἵν' ἔσαμεν] ὁ μὲν τῷ προειρημένῳ χρησμῷ ἀξιοῖ ἀκολουθεῖν, ὅτι δεῖ ῥίπτειν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χάριτος· ὁ δὲ Κρέων ἐπανέρεσθαι φοβῆται, ὅτι καὶ λαίη παῖς καὶ βασιλεὺς τυγχάνει.

Ib. Ὅμως δ' ἵν' ἔσαμεν χρείας] ἡ χρεία ἢ κατέχευσα ἡμᾶς (φθοῖ) ταῦτα ἀπαιτεῖ.

1457. Ὑπερ ἀνδρὸς] διὲ ἄνθρωπος ἀθλὶς πεύσεισθε, ἦγυν ἐραστήτετε.

1458. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ θεῷ πίσιν φέροις] ἵνα καὶ μετὰ γνώμης θεῶ ἀπέλθῃς.

Ib. Πίσιν φέροις] βεβαίως. Ἡγυν ἵκεσα τί ποτε περὶ σε ὁ θεὸς ἐθέσπισεν. Οὐκ ἔν ἐμμένοις ἂν τῷ θεοπισματι.

1462. Ἐμῶ δὲ ζῶντος] μήποτε ἀξιοὶ κριθῶν τόδε τὸ πατρῶν ἄστυ οἰκητορος τυχεῖν.

1464. Ἄλλὰ ἔα με] συζητήσεις.

1466. Κύριον τάφον] ἴδιον, ἢ ὀφειλόμενον καὶ κεκυρωμένον.

1467. Ἴν' ἐξ ἐκείνων οἱ μ' ἀπαλλύτην θάνω] ἵνα δόξω νῦν ἀναιμεῖσθαι ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, καθὼς τοῖς γονεῦσιν ἐδόκει. Καὶ νῦν τῷ βεληματι αὐτῶν ἀπόλλυμαι.

Ib. Ἴν' ἐξ ἐκείνων] ἦρουν ἵνα πληρωθῇ τὸ βέλημα αὐτῶν. Ὅσοι γὰρ τὸ κατ' ἐκείνους, ἐπ' ἀπώλειά με ἔρριψαν ἐκεί. Ἐπὶ δ' ἀπαλλύτην εἶπεν, ἐπάγει, ἐπιπύ καὶ ἐπ' ἀπώλειά ἐκείσε ἔρριψεν. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰμαρμένον ἐκ τῶν θεῶν ἦν τὰ καὶ τὰ ποιήσιν με, εἴτε νόσος ἐμὴν ἀφανίσεν με, εἴτε θνήσκων, εἴτε ληστῆς. Ἐστὶ δὲ τὸ εἰ γὰρ καὶ τὸ μὴ, ἐκ παραλλήλου.

Ib. Ἐκ συγγείας ἐκείνων θάνω] ἦγυν τῷ πατρὶς καὶ τῷ μητρὶς.

1476. Χωρίς]

Παίδων δὲ τῶν μὲν ἀρρένων μή μοι, Κρέων,
Πρόσθῃ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἂν ὦσι τῷ βίῃ.

Ταῖν δ' ἀθλῖαῖν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν, 1475

Αἶν' εἴ ποθ' ἢ μὴ χωρὶς ἐσάθῃ βορᾶς
Τράπεζ' ἀνευ τῶδ' ἀνδρός· ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
Ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' αἰεὶ μετειχέτην·

Αἶν μοι μέλεσθαι, καὶ μάλισα μὲν χεροῖν
Ψαῦσαί μ' ἔασον, καποκλαύσασθαι κακά. 1480

Ἰθ', ὦ νᾶξ.

Ἰθ', ὦ γονῇ γενναῖε. Χερσὶ δ' ἂν θυγῶν,
Δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἐβλεπον.

Τί φημι;

Οὐ δὴ κλύω πε πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοιν 1485

Δακρυρρόοντοιν; καί μ' ἐπαικτεῖρας Κρέων

Ἐπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐγγόνοιν ἐμοῖν;

Λέγω τί;

ΚΡΕ. Λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,

Γνῆς τὴν παρῆσαν τέρψιν, ἧς εἵχες πάλαι. 1490

ΟΙΔ. Ἄλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆςδε τῆς ὁδῆ

1476. Χωρὶς] τὸ δὲ πᾶν τοῦτον, ὡς χωρὶς, ἢ ποτὲ ἐσάθῃ ἢ ἐμὴ τῶδε τῷ ἀνδρὶ, ἦν ἢ ἐμὴ τῶδε τῷ ἀνδρὶ βορᾶς, ἦν τροπὴς τράπεζα.

1477. Τράπεζ' ἀνευ] τὸ ἀνευ καὶ τὸ χωρὶς ἐκ παραλλήλου, ὅπως, ὡς χωρὶς ἢ ποθ' ἢ ἐμὴ τῶδε τῷ ἀνδρὶ βορᾶς τράπεζα ἐσάθῃ. Δίον δ' εἰπεῖν, ἢ τράπεζα ἐμὴ τῶδε τῷ ἀνδρὶ, ἢ ἐμὴ πρὸς τὸ τράπεζα εἶπεν καὶ εἰν ὅμοιον τῷ, Κρῆνα λιμνῶν τέκνα. Συναπτὴ δὲ καὶ τὸ, μάλισα μὲν χεροῖν ψαῦσαί μ' ἔασον, πρὸς τὸ, ταῖν δ' ἀθλῖαῖν οἰκτραῖν τε τὸ δὲ αἶν μοι μέλεσθαι, διὰ μέγα λίγῃ· ἔχει δὲ τὸ μὲν τὴν ἀπόδοσιν, πρὸς τὸ χερσὶ δ' ἂν θυγῶν ἢ καὶ τὸ, Ἰθ' ὦ νᾶξ, διὰ μέγα εἴρηται.

1485. Οὐ δὴ κλύω πε πρὸς θεῶν] αἰσθάνεται τῶν θυγατέρων παρῶν.

Ib. Τοῖν μοι φίλοιν δακρυρρόοντοιν;] ἀντὶ τῶ τῶν ἐμῶν θυγατέρων. Δίον δ' εἰπεῖν δακρυρρόονται, ἀρσενικῶς ἐξήνεγκαν. Ἐστὶ δὲ ἀπτικώτερον, ὡς τὸ μὲν τῷ θεῷ. Καὶ τὰ χεῖρε.

Ib. Πῆ πρὸς θεῶν] τῷτο διὰ μέγα λαμβάνει, καὶ ἔτι τῷτο ὥσπερ δῶγμα τῆς τότε πρὸς αὐτὰς προθυμίας.

1491. Τῆςδε τῆς ὁδῆ] τῆς ἀρχῆς ἐπικρατήσεως, μέχρις ἢ οἱ βέμοι παῖδες ἄξιοι γίνωνται, ἢ ἔτι, καὶ σὲ ὁ δαίμων φημίσειν ἐν τῷ βίῳ κρείττον ἢ ἐμὲ, ἔτι καὶ τῆςδε ὁδῆ, ἦν τῆς τῶν θυγατέρων πρὸς ἐμὲ πέμψας.

Δαίμων ἄμεινον ἢ ἢ με φρενήσας τύχοι.
 ὦ τέκνα, πῶ ποτ' ἐσέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
 ὦς τὰς ἀδελφὰς τὰςδε τὰς ἐμὰς χέρας,
 Αἱ τῷ φυτρεγῷ πατρός ὑμῖν ἄδ' ὄρῶν 1495
 Τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξενησαν ὄμματά.
 Ὅς ὑμῖν, ὦ τέκν', εἴθ' ὄρῶν, εἴθ' ἰσορῶν,
 Πατὴρ ἐφάνθη, ἐνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
 Καὶ σφῶ δακρύω· (πρὸς ἐλέπειν γὰρ εἰ σθένω)
 Νοῦμενος τὰ λοιπὰ τῷ πικρῷ βίῃ, 1500
 Οἷον βιῶναι σφῶ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.
 Ποίας γὰρ ἀσῶν ἴζετ' * εἰς ὀμιλίας;
 Ποίας δ' ἐορτὰς, ἐνθεν εἰ κεκλαυμένα
 Πρὸς οἶκον ἴξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
 Ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἵκητ' ἀκμάς, 1505
 Τίς εἴτος ἔσαι; τίς παραρρίψει τέκνα,
 Τοιαῦτ' ὀνειδῇ λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
 Γονεῦσιν ἔσαι σφῶν † ὀμῶ† δηλήματα;
 Τί γὰρ κακῶν ἄπεσι; τὸν πατέρα πατὴρ
 Ὑμῶν ἐπέφνε· τὴν τεκῶσαν ἠροσεν, 1510
 Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη· καὶ τῶν ἴσων
 Ἐκτῆσθ' ὑμᾶς, ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
 Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε· καὶ τὰ τίς γαμεῖ;

* ALDUS, ἴζετ'.

† TURN. σφῶν δ' ἐμῶ.

1495. Αἱ φυτρεγῷ πατρός] αἱ χεῖρες τῷ πατρός ὑμῶν τῷ φύσαντος ἔσται ἴσων ἢ γεν τυφλάτῃν πρὸς ἐξενῶσαν τὰ πρότερον λαμπρὰ ὄμματα· ὅς ὑμῶν πατὴρ ἐφάνθη, ὦ τέκνα, ὅθεν αὐτὸς ἐσπάρην, εἴτε ὄρῶν, εἴτε ἰσορῶν.

1502. Εἰς ποίας] γὰρ ὀμιλίας ἀσῶν ἴζετ'· εἰς ποίας δὲ ἐορτὰς ὅθεν ἐκ ἐπανήξετε πρὸς τὸν οἶκον κεκλαυμένα ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας τέρψεως. ἀντὶ τῆς τέρψεως τίς ἀπὸ τῆς θεωρίας. θεωρία ἡ ὄψις, θεωρία τὸ διάτρυ καὶ ἡ πανήγυρις, ἀπ' εἰ καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει

Διατρικὰ χρήματα τὰ ἐν τῷ διατρυ διδόμενα. τίς λαμβάνων, ὦ τέκνα, παρόψεται τοιαῦτα ὀνειδῇ ἃ τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἔσαι καὶ ὑμῶν ἐμῶ δηλήματα, ἢ ἐκ βλάβαι ἀτιμίας.

1507. Τοιαῦτ' ὀνειδῇ] ἀκούσται γὰρ ὅτι ὁ Λαῖος ὁ προπύθνης αὐτῶν, ὁ γυνὴ Ἰοκάστη ἐμίγη τῷ ἴδιῳ παιδί, ἃ νῦν ἀπαριθμῶνται.

1510. Τεκῶσαν] τῇ τεκῶσιν ἐμίγη, ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐγανήθη.

1513. Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε] ὑβρισθήσεσθε.

Οὐκ ἔσιν ἔδεις, ὦ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ
 Χέρσας φθαρήναι καὶ γάμους ὑμᾶς χρεών. 1515

ᾧ παῖ Μειοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατήρ
 Ταύταιν λέλειψαι, (νῶ γάρ, ὦ φυτεύσαμεν,
 Ὀλώλαμεν δὴ ὄντε) μή σφε παρίδῃς
 Πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας.
 Μηδ' ἐξισώσης τάςδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς. 1520
 Ἄλλ' οἰκτίσον σφᾶς, ὥδε τηλικαῖσδ' ὄρων,
 Πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.

Εὐνευσον, ὦ γενναῖε, σὴ ψαύσας χερί.
 Σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,
 Πόλλ' ἂν παρήνεν· νῦν δὲ τῆτ' εὐχεσθέ μοι, 1525
 Οὐ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίε δὲ λῶονος
 Ὑμᾶς κυρῆσαι τῷ φυτεύσαντος πατρός.

ΤΡΟΧΑΙΟΣ.

ΚΡΕ. Ἄλις ἴν' ἐξήκεις δακρύων· ἀλλ' ἴθι, σέγης ἔσω.

ΟΙΔ. Πεισέον, καὶ μηδὲν ἡδύ.

ΚΡΕ. “ Πάντα γὰρ καιρῷ καλὰ.”

ΟΙΔ. Οἶσθ' ἐφ' οἷς ἔν εἰμί; 1531

ΚΡΕ. Λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.

ΟΙΔ. Γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον.

ΚΡΕ. Τῷ θεῷ μ' αἰτεῖς δόσιν.

1514. Ὡ τέκνα] Οἰδίποδος αὐτὸς ἐλεεινολογία περὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ τῶν θυγατέρων.

1515. Χέρσας φθαρήναι] εἰκότως· φθαρήναι ἔστι, καὶ εἰ τιθάναι. Φθορά γάρ ἐστιν ἀλλοθί· τὸ μὴ γάμων καὶ τέκνων τυχεῖν, ἀλλ' αἰεὶ καὶ μέγαν τὸν αἰῶνα διελθεῖν.

1516. Μειοικέως συνίζησις.

1521. Τηλικαῖσδ' ὄρων] ἀντὶ τῶ μικρός.

1523. Εὐνευσον—ψαύσας] ἀντὶ τῶ κατα-

κέως ψαύσον αὐτῶν δηλονότι τῇ σῇ χειρί.

1524. Σφῶν δ' ὦ] συνίζησις.

1525. Εὐχεσθέ] τὸ εὐχεσθε, παθητικῶς καί-
 ται ἥτοι εὐχῆς τυγχάνετε ὑπ' ἐμῶ.

1528. Ἐξήκεις δακρύων] μετοχή ἐστιν ἐν-
 ταῦθα τὸ δακρύων. Τὸ ὄνομα γὰρ αἰεὶ βρα-
 χύ ἔχει τὸ υ· ἡ μετοχή δὲ δύναται καὶ μα-
 κρόν αὐτὸ ἔχειν καὶ βραχύ· ἐνταῦθα δὲ τὸ μά-
 κρον μακρόν αὐτὸ ζητεῖ ἔχειν.

Ib. Ἄλις ἴν'] ἐπίλογος.

1530. Πάντα γὰρ] γνωμικόν.

Ib. Καιρῷ] καιρὸς κατὰ Ἀριστοτέλην, ὁ
 θεῶν

ΟΙΔ. Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἦκω. 1535

ΚΡΕ. Τοιγαρῶν τεύξῃ τάχα.

ΟΙΔ. Φῆς τὰδ' ἔν;

ΚΡΕ. Ἄ μὴ φρονῶ γάρ, εἰ φιλῶ λέγειν μάτην.

ΟΙΔ. Ἀπαγε νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.

ΚΡΕ. Στεῖχε νῦν· τέκνων δ' ἀφῆ. 1540

ΟΙΔ. Μηδαμῶς ταύτας * γ' ἔλη με.

ΚΡΕ. Πάντα μὴ βέλτε κρατεῖν

Καὶ γὰρ ἂν κ' ἀκράτησας, εἰ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

ΧΟΡ. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπυς ὅδε,
 "Ὅς τὰ κλεῖν' αἰνίγματ' ἤδει, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
 "Ὅστις ἐζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων, 1546
 Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν;
 "Ὡστε, θνητὸν οὐτ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
 "Ἡμέραν ἐπισκοπῆντα, μηδὲν ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
 "Τέρμα τῆ βίης περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθῶν."

* ALBES, πάντας.

διὰ χρόνος, ταῖς ἐπιτηδείαις ὥρα τὸ ποιη-
 σαί τι.

1535. Ἀλλὰ θεοῖς] συνήθους.

1538. Ἄ μὴ φρονῶ γάρ] ἦν ἂν μὴ κατὰ
 νοῦν ἔχω, εἰδὲ διὰ γλαυφίας προφέρω. τὴν δὲ
 σὴν ἔξοδον ἐπὶ ζητίῃς, καὶ αὐτὸς θέλω, εἰ μὴ
 τεύξῃ ταύτης.

1540. Τέκνων δ' ἀφῆ] ἀφίστατο. τῇ προσ-
 εδίῃ αἰς ἀφαιρῶ.

1543. Καὶ γὰρ ἂν ἀκράτησας] ὅσα νενήκῃς,
 ἢ συνήθους σοι. καὶ αὐτάρκως ἔχει τὸ ὄφελος.
 τὰ γὰρ ἔξῃς, ἀνοίκια γναμολογῶντος Οἰδί-
 πους.

1b. Καὶ γὰρ ἂν ἀκράτησας] λέγω δὴ τὸ
 τὸν λαόν καταβαλεῖν, ὅτε συνήθους αὐτῷ μά-
 χην, καὶ τὸ τὰ Σφιγγίδας εὐρεῖν αἰνίγματα.

1545. "Ὅστις" κράτιστος ἦν ἐπαύσθη ἐν εὐ-
 δαιμονίᾳ πολιτῶν καὶ εὐτυχίᾳς διαφάνει, ἀλλ'
 ἐπὶ τῇ αὐτῇ δολιότητι αἰρετῇ. "Ὡστε χρὴ πάντα
 ἀνθρώπον ἐπισκοπῆντα τὴν τελευταίαν ἐκείνην

ἰδεῖν ἡμέραν τῆ θανάτου. Μηδὲνα μακαρί-
 ζειν θνητὸν ὄντα, πρὶν ἂν ὁ τοιοῦτος τὸ τέρμα
 τῆ βίης διέλθῃ μηδὲν θανάτου πεπονθῶς.

1548. "Ὡστε θνητὸν ὄντα] ὥστε μηδὲνα ὄντα
 θνητὸν ὀλβίζειν καὶ εὐδαιμονίζειν τινα, ἐπισκο-
 πῶντα ἰδεῖν τὴν τελευταίαν αἰῶνος αὐτοῦ ἡ-
 μέραν, πρὶν ἂν περάσῃ καὶ διέλθῃ τέρμα καὶ
 τέλος τῆ βίης, μηδὲν ἀλγεινὸν καὶ λυπηρὸν πα-
 θῶν, ἀλλ' ἀκέραιον τὴν εὐδαιμονίαν διασωσά-
 μενος. Ἐστὶ δὲ τὸ τελευταίαν ἡμέραν, καὶ τὸ
 τέρμα τῆ βίης, ταῦτόν. Παραφρασεῖ δὲ τὴν
 τῆ Σόλωνος ῥῆσιν, ἣν ἐστὶν πρὸς Κρόνον, ὅτι
 αὐτῷ τὸς θεοὺς ἰδέσθαι· ἡ δὲ ἔν, αἰς εἰ χρὴ
 πρὸ τελευτῆς ἀνδρα μακαρίζειν. Ἄλλως ὥστε
 χρὴ πάντα ἀνθρώπον ἐπισκοπῆντα τὴν τελευ-
 ταίαν ἐκείνην ἰδεῖν ἡμέραν τῆ θανάτου, καὶ μη-
 δὲνα μακαρίζειν θνητὸν ὄντα, πρὶν ἂν ὁ τοιοῦ-
 τος τὸ τέρμα τῆ βίης διέλθῃ, μηδὲν θανάτου πε-
 πονθῶς.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ἽΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ
ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

Ὁ Ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίπτερ συνημμένος πῶς ἐς τὴν Τυράννω.
Ἦδη γὰρ γηραιὸς ὦν ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ τῆς
θυγατρὸς Ἀντιγόνης χειραγωγούμενος· τῶν γὰρ ἀρσένων * αἱ
θήλειαι περὶ τὸν πατέρα μᾶλλον φιλόσοργοι†. Ἀφικνεῖται
δὲ εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ ἐν Πυθῶνι χρησθέν αὐτῷ, ὡς αὐτός
φησι, παρὰ ταῖς σεμναῖς καλεμέναις θεαῖς μεταλλάξαι τὸν
βίον. Τότε μὲν ἔν πρῶτον γέροντες ἐγχώριοι, ἐξῶν ὁ
Χορὸς συνέσκηκεν, πυθόμενοι συνέρχονται‡, καὶ διαλεγον-
ται πρὸς αὐτόν· ἔπειτα δὲ Ἰσμήνη παραγενομένη τὰ κατὰ
τὴν ἑαυτῆς ἀπαγγέλλει τῶν παιδῶν, καὶ τὴν γενομένην
ἀφίξιν τῷ Κρέοντος πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ παραγενόμενος ἐπὶ
τῷ ἀγαγεῖν § εἰς τοῦτίσω, ἀπρακτος ἀποσέλλεται ||. Ὁ
δὲ πρὸς τὸν Θησέα διελθὼν τὸν χρησμόν, ἔτω τὸν βίον
καταστρέφει παρὰ ταῖς θεαῖς.

Τὸ δὲ δράμα, τῶν θαυμασῶν· ὃ καὶ ἤδη γεγηρακῶς ὁ
Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος οὐ μόνον τῇ πατρίδι, ἀλλὰ
καὶ τῷ ἑαυτῷ δήμῳ· ἦν γὰρ Κολωνόθεν· ὥστε τὸν μὲν δῆ-
μον ἐπίσημον ἐπιδείξαι ||| χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγιστα
τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ὧν ἀπορρήτους ἔσεσθαι καὶ τῶν ἐχθρῶν

* ALDUS, ἦσαν γὰρ τῶν ἀρσένων. † ALDUS, φιλοσογότεραι. ‡ ALDUS, ἔρχον-
ται. § ALDUS, ἀπαγγέλλει αὐτόν. || ALDUS, ἀπαλλύττεται. ||| TURN. ἀποδείξει.

αὐτοὺς κρατήσῃν ὑποτίθεται ὁ Οἰδίπους, προαναφωνῶν ὅτι διαστasiaσας πρὸς Θεβαίους ποτὲ, καὶ τέτων κρατήσας ἐκ χρησμῶν διὰ τὸν αὐτῆ τάφον.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΤΑ' πραχθέντα περὶ τὸν Οἰδίπουν ἴσμεν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἑτέρῳ Οἰδίποδι· πεπῆρωται γὰρ, καὶ ἀφίκται εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὁδηγούμενος ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων Ἀντιγόνης· καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν σεμνῶν Ἑριννύων, ὃ ἔστιν ἐν τῷ καλεσμένῳ Ἰππείῳ Κολωνῷ, ἔτω κληθέντι, ἐπεὶ καὶ Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερὸν Ἰππείας, καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτῆ οἱ ὀρεωκόμοι ἴσανται. Ἐστὶ γὰρ αὐτῷ πυθόχρησον, ἐνταῦθα δεῖν αὐτὸν τάφης τυχεῖν, οὐ μὴ ἔστιν ἑτέρῳ βεβήλῳ τόπος· αὐτόθι κάθηται, καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως προέρχεται· ὁρᾷ γάρ τις αὐτὸν τῶν ἐντεῦθεν, καὶ πορεύεται ἀγγέλλων ὅτι τις παρὰ τῷ χωρίῳ τέτω προσκάθηται. Καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν Χορῷ σχήματι μαθησόμενοι τὰ πάντα· πρῶτος ἔν ἐστι καταλύων τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ τῇ θυγατρὶ διαλεγόμενος. Ἀφαιτος δὲ ἐστὶ καθόλα ἡ οἰκονομία ἐν δράματι, ὡς ἔδεν ἄλλῳ σχεδόν.

Ἡ σκηνὴ τῆς δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐν τῷ Ἰππείῳ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν σεμνῶν Θεῶν· ὃ δὲ Χορὸς συνέσηκεν ἐξ Ἀθηναίων ἀνδρῶν.

Τ Α Τ Ο Υ Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ
Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΞΕΝΟΣ ΑΛΗΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ ΕΞ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄ
'Α
ἐν
π
μ
συ
αλ
τά
ρε
πλε
ἀγ
«
«
«
V
[ΟΙ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΕΠΙΚΟΛΩΝΩ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. **Τ**Έκνον τυφλῷ γέροντος Ἀντιγόνῃ, τίνας
Χώρες ἀφίγμεθ', ἥ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπῳ καθ' ἡμέραν
Τὴν νῦν σπανισοῖς δέξεται δωρήμασι;
Σμικρὸν μὲν ἐξαίτηντα, τῷ σμικρῷ * δ' ἔτι
Μεῖον φέροντα· καὶ τόδ' ἐξαρκῦν ἐμοί.
“ Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χῶς χρόνος ξυνὼν †
“ Μακρὸς διδάσκει, καὶ τὸ γενναῖον, τρίτον.”
Ἄλλ', ὦ τέκνον, θάκοισιν, εἴ τινα βλέπεις,

* ALDUS, μικρῷ.

† TURN. in marg. παρὼν.

1. Τέκνον τυφλῷ γέροντος] Οἰδίπῳ εἰς Ἀθήνας παραινεύμενος, ἐρωτᾷ τὴν θυγατέρα Ἀντιγόνην.

3. Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπῳ] ἔστι μὲν ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς λαμβάνοντα λέγειν ἔτσι, τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπῳ δέξεται; ἢ τίς ἡμᾶς σήμερον υποδέξεται; δύναται δὲ καὶ τοῖς αἰσιν συνάπτεσθαι, τῷ τίς μὴ πυσματικῶς κινῆται, ἀλλ' ἀντὶ τῷ ἥ ἄρθρον ὥστε τῷ πόλιν συντάχθαι, καὶ τὸν λόγον ἔχον ἕτοις, τίνας χώρες ἀφίγμεθα, ἥ τίνων ἀνδρῶν πόλιν, ἥ τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπῳ δέξεται; ὅτι δὲ τῷ τίς ἀντὶ ἄρθρον χρώται, Καλλιμάχους φησὶν ἔχειν, “ Τῷ ἄλλῳ κῆρος ἐνάσθη Ἀλκιδῶν τίς ἀπ' αὐτοῦ.” Ἡθικώτερον δὲ τὸ πρῶτον.

4. Σπανισοῖς] ἀντὶ τῷ. Τῷ κατὰ σπάνιν τῷ αἰτῶντος διδωμένοις.

6. Μεῖον φέροντα] βραχύτερον ἀποφευγόμενον τῷ αἰτηθέντος· ἢ γὰρ ὥσα πλεονέκτημα λαμβάνει.

1b. Καὶ τόδ' ἐξαρκῦν] ὅμως γὰρ τῷ τῷ αἰτῶντος ἀρκέμενος.

7. “ Στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με”] ταῦτά με στέργειν, τὰ δυστυχήματα καὶ ὁ πολὺς πεπαισμένος χρόνος, καὶ τὸ τῶν συμφορῶν πλεονέκτημα, καὶ τὸ τῆς ἀνδρείας πλεονέκτημα. Πάθαι γὰρ αἱ συμφοραί. Ἀπὸ κοινῆς δὲ τὸ διδάσκει. Ἀντὶ τῷ ἔθελμα τῷ πολλῷ χρόνῳ, καὶ μελετήματι τῷ τῆς τύχης τῷ δέσποτι.

9. Θάκοισι] καθήδρῳ.

Ἡ πρὸς βεβήλοισι, ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν, 10
 Στήσόν με καὶ ξίδρυσον, ὡς πυθοίμεθα
 Ὅπε ποτ' ἐσμέν· μαυθάνειν γὰρ ἤκομεν
 Ξένοι πρὸς ἀσῶν, χαῖ' ἔν' ἀκῶσμεν, τελεῖν.

ANT. Πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπῃ, πύργοι μὲν, οἱ 15
 Πόλιν ζέγχεσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω·
 Χῶρος δ' ὄδ' ἱερὸς, ὡς σάφ' εἰκάσαι †, βρύων
 Δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλαι· πυκνόπτεροι
 Δ' εἴσω κατ' αὐτὸν εὐσομῶσ' ἀηδόνες.
 Οὐ κῶλα κάμψον τέθ' ἐπ' ἀξέσε πετρε.
 Μακράν γὰρ ὡς γέροντι προὔσαίης ὁδόν. 20

ΟΙΔ. Κάθιζέ νύν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.

ANT. Χρόνῃ μὲν ἔνεκ' εἰ μαθεῖν με δεῖ τόδε.

ΟΙΔ. Ἐχεις διδάξαι δὴ μ' ὅποι καθέσταμεν;

* ALDUS, ἀσῶν ἢ ν.

† TURN. ἀπικάζει.

10. Ἡ πρὸς βεβήλοισι] βατοῖς. Βεβήλος γὰρ τόπος, ὁ ἀκαθάρτος καὶ βαρὺς πᾶσι. Καὶ βεβήλος ἀπὸ τοῦ βεβή, ὁ μαρὸς. Εὐριπίδης Πρωτοπλάτῳ, “Οὐ γὰρ θήμις βεβήλον ἀπτεσθαι δόμων.” Καὶ, “Ἀεὶδω ξυπτοῖσι· Σύρας δ' ἐπιβισθί, “βεβήλοισι.” Βεβήλοισι ἄν, τοῖς πᾶσι βασιμοῖς τόποις, μηδὲ ἀνιμνοῖς θεοῖς· ἐκ μεταφορᾶς δὲ βεβήλος, καὶ τὸς ἀμύχτους φασὶ καὶ ἀκαθάρτους. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Συνδείπνῳ, βεβήλον τὸν ἰδιώτην φησὶ.

11. Στήσόν με] στήσόν με ἐκ τῆς ὁδοπορίας καὶ μαυθνοίμεθα.

12. Μαυθάνειν γὰρ ἤκομεν] εἰς γὰρ τῆτο (φασὶ) ἐκλήθημεν ἅτε δὴ ξένοι ὄντες, παρὰ τῶν ἀσῶν μαυθάνειν τί ἐστι πρακτικὴν ἡμῖν.

14. Πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπῃ] ἐκ ἐμπειροεινῶν βυλομένη τῷ πατρὶ ταλαίπωρον ἀποκαλεῖται, ἀλλὰ τῷ πάτρει παρὶσσω τὸ μέγεθος παρὴν δὲ οἱ Ἕλληες τὸ πειθεῖν φασὶ. Καὶ Ἀγνίμαχος, Πῶρος τοῖ γ' ἀλόχοισι καὶ οἷς τιμώσιν ἑκάστος. Παρὰ τῆτο ὅν ταλαίπωρος ἐτυμολογῆται.

15. Ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσω] γράφεται ὡς ἀνομμάτω· ὁ ἴσιν, ὡς τυφλῷ σημῶμαι,

πρόσω εἰσίν. Ὡς ἂν τις πρόσω ἀφορῶν τιμῶμαιτο, ὡς ἂν τις τὰ ὀμματα πόρῳ ἔχων.

16. Ὡς ἀπικάζει] ὡς ἴσιν ἐκ προφάσε τέκμαρσθαι.

17. Πυκνόπτεροι δ' εἴσω] οἷον κατὰ τὸν χῶρον. Ἐκράντισε δὲ μαζάλας τῇ φράσει ὥστε μέλισσαι αὐτὸν ἐκάλεισαν οἱ κορυμνοί.

18. Εὐσομῶσιν] εὐφρογῶσιν. Εὐφάντας ἀδύσιν.

19. Ἐπ' ἀξέσε πετρε] γράφεται παῖρα. Ἐπὶ τῷ λιθῷ βαθερε.

20. Μακράν γὰρ ὡς γέροντι] προῆλθες μακροτέραν ὁδὸν ἢ ὡς ἡμῶς γέροντι.

22. Χρόνῃ μὲν ἔνεκα] ἀντὶ τῆς διδασκαλίας τῷ χρόνῳ τὸ φυλάττειν σε ὁδηγεῖται. Σύνθεσις ἔν τῷ πράγματι. Εἰς τὸ αὐτό. Τῷ μὲν χρόνῳ ἢ συνιμί σοι χάριν, ἢ χρεῖα μαθεῖν ὅτι τυφλὸς εἶ, καὶ ὅτι δεῖ σε προμηθείας τυχεῖν.

1b. Οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε] εἰ χρεῖαν ἔχω (φασὶ) μαθεῖν ὅτι τυφλὸς εἶ, καὶ ὅτι δεῖ σε προμηθείας τυχεῖν. Διδάσκει γὰρ τῆτο τῷ χρόνῳ· σύνθεσις ἔν ὅν, εἰ δεῖ με μαθεῖν τῆτο, τῶν.

ANT. Τὰς γὰρ Ἀθήνας οἶδα· τὸν δὲ χῶρον, ἔ.

ΟΙΔ. Πᾶς γάρ τις ἤυδα τῆτον ἡμῖν ἐμπούρων. 25

ANT. Ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος, ἢ μάθω μολεῖσά ποί;

ΟΙΔ. Ναί, τέκνον, εἴπερ ἐσί γ' ἐξοικησίμος.

ANT. Ἀλλ' ἐσι μὲν γ' οἰκητός· οἶομαι δὲ δεῖν

Οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῶϊν ὀρῶ.

ΟΙΔ. Ἡ δεῦρο προστείχοντα κᾶζορμώμενον; 30

ANT. Καὶ δὴ μὲν ἔν παρόντα· χῶ,τι σοι λέγειν

Εὐκαιρόν ἐστιν, ἔννεφ', ὡς ἀνὴρ ὀδε.

ΟΙΔ. ὦ ξεῖν, ἀκέω* τῆςδε τῆς ὑπὲρ τ' ἐμῆ

Αὐτῆς θ' ὀρώσης, ἔνεχ' ἡμῖν αἰσῖος

Σκοπὸς προσήκεις, τῶν ἀδηλῶμεν † φράσαι. 35

ΞΕΝ. Πρινῇ ‡ τὰ πλείον' ἰσορεῖν, ἐκ τῆςδ' ἑδρας

Ἐξελθ'· ἔχεις γὰρ χῶρον ἔχ ἀγνὸν πατεῖν.

ΟΙΔ. Τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τῆ θεῶν νομίζεται;

ΞΕΝ. Ἀθικτος, ἔδ' οἰκητός· αἱ γὰρ ἐμφοβοι

Θεαί σφ' ἔχουσι, γῆς τε καὶ σκότος κόραι. 40

ΟΙΔ. Τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἀν' εὐξαίμην κλύων;

* ALD. TURN, ἀκῶων.

† TURN. τῶν ἀ δαλῶμεν.

‡ ALDUS, πρὶν νῦν.

24. Τὰς γὰρ Ἀθήνας οἶδα] ὅτι ἐν τῇ Ἀττικῇ ἴσμεν οἶδα· τίς δ' ἐστὶν αὐτὸς ὁ δῆμος, ἀγνώ.

25. Πᾶς γὰρ τις ἤυδα] τί ἤυδα; ὅτι αὐταὶ εἰσιν Ἀθηναί.

1b. Ἐμπούρων] ἀντὶ τῆ ὁδοιπόρων. Διὸ τὸ χ.

26. Ἡ μάθω] ἐν ἐρωτήσῃ ὁ λόγος. Βλέπε μάθω τίς ὁ πρὸ τῆ ἀστος τόπος.

27. Ἐξοικησίμος] ἀντὶ τῆ ἐνοικήσιμος.

28. Οἶομαι δὲ δεῖν ὀδεῖν] ἢ δεῖν τῷ προελθεῖσαν ἐρωτήσά με. Ἰδὲ γὰρ ἀνὴρ πάρεστι παρ' ἡ εἰσόμεθα. Οἶον, ἐκείνῃ δεῖν οἶκε προῖδσαν μανθάνειν περὶ τῆ τέτῃ. Καλῶς δὲ τὰ τῆς οἰκονομίας, ἵνα μὴ μόνος ὁ Οἰδίπους ἀπολειφθῇ.

30. Ἡ δεῦρο] κατ' ἐρώτησιν.

29. Νῶϊν [p.] συνήχαις.

31. Χῶ,τι σοι λέγειν] καὶ ὅπως σοι λέγειν εὐκαιρὸν νομίζεις, λέγει· ἀκούεται γὰρ.

33. Τῆς ὑπὲρ τ' ἐμῆς αὐτῆς θ' ὀρώσης] πετ-ἔστιν, ὑπὲρ ἀμφοῖν ὀρώσης.

34. Οὐνεχ' ἡμῖν αἰσῖος] ὅτι αἰσῖος ἡμῖν σκοπὸς ἀφίξει ὥστε φράσαι περὶ ἄν ἀγνοῦμεν ἢ, ὥστε φράσαι ἡμῖν ἃ σοι λέξομεν.

36. Πρινῇ τὰ πλείονα] ἀπόσπῃ πρῶτον τῶν ἀεσάτων, καὶ τότε ἐρώτα.

37. Χῶρον ἔχ ἀγνόν] οἶον, σοὶ ἔχ ἀγνόν· εἰ μὴ μόνος ἱερεῖσιν. ἢ· οἶον, ἐκ αἰτιμένων καὶ βατόν.

39. Αἱ γὰρ ἐμφοβοὶ θεαί] Φύλακός φησι δύο αὐτάς εἶναι, τὰ τε Ἀθηνησιν ἀγάλματα, δύο. Πολύμην δὲ τρεῖς αὐτάς φησι.

116 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΞΕΝ. Τὰς πάνθ' ὀρώσας Εὐμενίδας ὅγ' ἐνθάδ' ὦν
Εἴποι λεώς νιν' ἄλλα δ' ἄλλαχ' καλὰ.

ΟΙΔ. Ἄλλ' ἴλεω * μὲν τονδ' ἰκέτην δεξαίατο.
Ὦστ' ἔχ' ἔδρας γῆς τῆςδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι.

45

ΞΕΝ. Τί δ' ἔσι τῷτο ;

ΟΙΔ. Συμφορὰς ξύνθημ' ἐμῆς.

ΞΕΝ. Ἄλλ' ἐδὲ μέντοι τῆξανισάναι πόλεως
Δίχ' ἐςὶ θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ †.

ΟΙΔ. Πρὸς νυν θεῶν, ὧ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσης
Τοιόνδ' ἀλήτην ὦν σε προστρέπω ‡ φράσαι.

50

ΞΕΝ. Σήμαινε· κ' ἄτιμος ἐκ γ' ὧ ἐμ' φανῇ.

ΟΙΔ. Τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν ;

ΞΕΝ. Ὅσ' οἶδα καὶ γῶ, πάντ' ἐπισηήσῃ κλύων.

Χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἔς', ἔχει δέ νιν

55

Σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς

Τिताὺν Προμηθεύς. Ὀν δ' ἐπισεΐβεις τόπον

* ALDUS, ἔλεος.

† ALDUS, τί δρῶ.

‡ ALD. TURN. in marg. προστρέπω.

§ TURN. ἐξ ἐμῶ.

42. Τὰς πάνθ' ὀρώσας Εὐμενίδας.] Ἐπιμι-
νήσκει Κρήνη φασὶ τὰς Εὐμενίδας, Ἐκ τῷ καλ-
λίκεμος γένετο χροσὴ Ἀφροδίτη, Μοῖραι τ' αἰ-
θάνατοι, καὶ Ἐρινύες αἰολίδες. Ἰσχυρὸς δὲ
ἐν τῇ τετάρτῃ μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐωνύ-
μην ἀναγράφει, ἣν νομίζουσι γῆν. Ἐνίοι δὲ
μιταβαλὼν αὐτῶν φασὶ τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρέσῃ·
τότε γὰρ πρῶτον Εὐμενίδας κληθῆναι, εὐμηνί-
ας τῶν γινόμενων, κριθέντι νικᾷ παρ' Ἀθηναίων,
καὶ ὀλοκωντάσαντι αὐταῖς ὅν μύλαιναν ἐν
Καρνίᾳ τῆς Πελοποννησίου. Φιλήμων δὲ ὁ κα-
μικὸς ἱέρης φασὶ τὰς σιμνὰς διὰ τῶν Εὐμε-
νίδων.

43. Εἴποι λεώς νιν] ἀντὶ τῷ αὐτῶ. Διὸ
τὸ Χ.

1b. Ἄλλα δ' ἄλλαχ' καλὰ] παρ' ὅσον
ἄλλοι ἄλλοις ὀνόμασι καλεῖσιν αὐτάς. ἄλλα ὀνό-
ματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται, παρ'
ἡμῶν δὲ ταῦτα, τὸ ὀνομάζουσι αὐτάς Εὐμενίδας.

44. Ἄλλ' ἴλεω μὲν] ἴλεώ μοι αἱ Εὐμενί-
δες. Ἐγὼ γὰρ ἔκ ἀνασίστομαι ἐντιυθῆν.

46. Τί δ' ἔσι τῷτο] ἀντὶ τῷ, διὰ τί ἐκ
αἰσάσαι ;

47. Συμφορὰς ξύνθημα] σύμβολόν μοι τῆς
συμφορᾶς, τὸ καταπτήσαι με εἰς Ἐρινύων ἱε-
ρόν.

49. Πρίν γ' ἂν ἐνδείξω] ἕως ὅ τῇ πόλει ἐν-
δείξω τί χρὴ ποιεῖν.

51. Προστρέπω] ἱκετεύω.

56. Ὁ πυρφόρος θεὸς] ὁ Ἥφαιστος.

57. Τिताὺν Προμηθεύς] περὶ τῷ τὸν Προμη-
θεῖα περὶ Ἀκαδημίαν καὶ τὸν Κολωνὸν ἰδρῦσθαι,
Ἀπαλλοδαρὸς γράφει ἔταος, Συγγραμμάτων δὲ
καὶ ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ, καθάπερ ὁ Ἥ-
φαιστος καὶ ἱστῇ αὐτῷ παλαιὸν ἱερῶμα καὶ ναὸς
ἐν τῷ πελάγει τῆς θεῶ. Διήκονται δὲ καὶ βε-
βαιῶς ἀρχαία κατὰ τὴν ἐκδοχήν, ἐν ᾗ τῷ Προ-
μηθεὺς ἐστὶ τύπος καὶ τῷ Ἡφαίστῳ ἀντιπαρα-
τίθεται.

Χθονὸς καλεῖται τῆςδε χαλκόπυς ὁδός,
 Ἐρεῖσμ' Ἀθηνῶν· αἱ δὲ πλησίον * γύαι
 Τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὐχονται σφίσιν
 Ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρεισι τ' ἄνομα
 Τὸ τῷδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένον.
 Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὦ ξέν', ἐ λόγους
 Τιμῶμεν, ἀλλὰ τῇ ξυνεσίᾳ πλέον.

ΟΙΔ. Ἡ γάρ τινες ναίεισι τέσδε τὰς τόπας; 65

ΞΕΝ. Καὶ κάρτα τῷδε τῷ θεῷ γ' ἐπώνυμοι.

ΟΙΔ. Ἀρχεὶ τίς αὐτῶν, ἢ πὶ τῷ πλήθει λόγος;

ΞΕΝ. Ἐκ τῷ κατ' ἄστυ βασιλέως τὰδ' ἀρχεται.

ΟΙΔ. Οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;

ΞΕΝ. Θησεὺς καλεῖται, τῷ πρὶν Αἰγέως τόκος. 70

ΟΙΔ. Ἄρ' ἂν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μῶλοι;

ΞΕΝ. Ὡς πρὸς τί λέξων, ἢ καταρτύσων μῶλοι;

ΟΙΔ. Ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ, κερδανῇ μέγα.

* ALD. TURN. οἱ δὲ πλησίον γύαι.

ται δὲ, ὡς καὶ Λυσιστράτης φησὶν, ὁ μὲν Προμηθεύς, πρῶτος καὶ πρεσβύτερος ἐν ἑξῆς σκῆπτρον ἔχων· ὁ δὲ Ἡφαιστος, νέος καὶ δευτερος. Καὶ βωμὸς ἀμφοῖν κοινός ἐστιν ἐν τῷ βάστυ ἀποσιτυπωμένος.

58. Χαλκόπυς ὁδός] ὡς ἔγωγε τινὲς καλεῖται τόπος ἐν τῷ ἱερῷ, χαλκόπυδος ὁδὸς· φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος δὲ αὐτῆς κατέσταν ἔστιν ἐς αἶθρα. Καὶ Ἰστρος δὲ μνημονεύει τῆς χαλκῆς ὁδῆς, καὶ Ἀστυδάμας. Καὶ τίς τῶν χρησιμοποίων φησὶ, [Βοιωτοὶ δ' ἱπποιο ποτιτίχουσι Κολωνόν, ἔνθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χαλκίος ὁδός. Τὸ ἐξῆς, ὅν δ' ἐπιστρεφόμενος τόπον χθονὸς τῆςδε, καλεῖται χαλκόπυς ὁδός. Οὕτως δὲ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ εἶναι μέταλλα χαλκὸς ἐν τῷ Κολωνῷ.

59. Οἱ δὲ πλησίον γύαι] γράφεται, αἱ δὲ πλησίον γύαι.

62. Τὸ τῷδε κοινόν] τὸ τῷ Κολωνῷ ὄνομα

κοινὸν φέρει πάντες, ὠνομασμένοι Κολωνιάτας δηλονότι.

64. Ἀλλὰ τῇ ξυνεσίᾳ πλέον] τῷ ἔργῳ καὶ τῇ πύρρῃ πλέον τιμῶμενα, οὐ τοῖς λόγοις.

66. Ἐπώνυμοι] Κολωνιάται καλεῖσθαι.

67. Ἡ πὶ τῷ πλήθει λόγος] ἢ ἐν τῷ πλήθει ἐστὶν ἡ ἰσχὺς; ταῦτίς, δημοκρατῶνται.

72. Ἡ καταρτύσων μῶλοι] παρασκευάσων. Εὐτρεπίστων. Ὀμήρου· «ἤρτύναντο δ' ἑρετμά·» καὶ Κλυταιμνήστρα δόλον ἤρτυ. τὸ δὲ ἐξῆς· ὡς τί προσέλεξον αὐτῷ μῶλοι τίς. Ἡ πρὸς τί εὐτρεπίστων αὐτὸν μολεῖν.

73. Ὡς ἂν προσαρκῶν] τὰ αὐτὰ αὐθις ἱερεῖ, ὅτι ἐπ' ἀφαιρίᾳ τῷτο γίγνεται τῶν διχομένων αὐτὸν καὶ θαπτόντων, ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν ἀποπεμφάντων.

1b. Κερδανῇ μέγα] τῷτο καὶ μετὰ ταῦτα ἱερεῖ, ὅτι οἱ μὲν διζήμενοι αὐτὸν μεγάλα κερδανέσθιν, οἱ δ' ἀποπεμφόμενοι, βλαβίσσονται.

77. τῷ

118 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

- ΞΕΝ. Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις ;
 ΟΙΔ. Ὅσ' αὖ λέγωμεν, πάνθ' ὀρῶντα λέξομεν. 75
 ΞΕΝ. Οἴσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῆς ; ἐπεὶ πτερ εἶ
 Γενναῖος ὡς ἰδόντι, πλὴν τῷ δαίμονος,
 Αὐτῷ μὲν ἔπερ καὶ φάνης, ἕως ἐγὼ
 Τοῖςδ' ἐνθάδ' αὐτῷ μὴ κατ' ἄστυ δημόταις
 Λέξω τάδ' ἐλθών· οἶδε γὰρ κρινεῖσί γε 80
 Εἰ * χρή σε μίμνειν ἢ πορεύεσθαι πάλιν.
 ΟΙΔ. ὦ τέκνον, ἣ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος ;
 ΑΝΤ. Βέβηκεν. ὦστε πᾶν ἐν ἡσυχῳ, πάτερ,
 Ἐξέσι φωνεῖν, ὡς ἐμὰ μόνης πέλας.
 ΟΙΔ. ὦ πότνιαι δεινῶπες, εὔτε νῦν ἔδρας 85
 Πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆςδε γῆς ἔκαμψ' ἐγὼ,
 Φοίβω τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
 Ὅς μοι τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ,
 Ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
 Ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπως θεῶν 90
 Σεμνῶν ἔδραν λάβοιμι καὶ ξενόσασιν,
 Ἐνταῦθα κάμψειν † τὸν ταλαίπωρον βίον.

* ALDUS, ἦ.

† ALDUS, κάμπτην.

77. Τῷ δαίμονος] τῆς τύχης.

78. Αὐτῷ] αὐτόθι.

85. ὦ πότνια δεινῶπες] τὸ ἐντελεῖς, ὦ πότνια. Ὅ δὲ νῆς, ἕτως, ἐπιθετὴ ἦλθον πρὸς ὑμᾶς, μὴ ἐναντιωθῆτέ μοι καὶ τῷ χρησταντί με Ἀπόλλωνι.

1b. Εὔτε νῦν] ὅτε. Ἐπειδὴ.

87. Ἀγνώμονες] ἐναντιογνώμονες. Ἀσύγνωστοι.

90. Χώραν τερμίαν] τερμίαν αὐτῷ, εἰμαρμένην. Ἐφ' οἷς ἐμῆλε τὸ τέλος τῷ βίῳ αὐτοῦ.

91. Καὶ ξενόσασιν] γράφεται καὶ κατασκασι.

92. Ἐνταῦθα κάμψιν] εἰσὶ γὰρ οἱ φασὶ τὸ

μνημα τῷ Οἰδίποδος ἐν ἱερῷ Διμήντρος εἶναι ἐν Τειωνῷ, μεταγαγόντων αὐτὸν ἐκ Κεῖ τινος ἀσήμε χωρί. Καθάπερ ἱσορῶν φασὶν Ἀρίστηλον Λυσίμαχος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ τρισκαίδεκάτῳ τῶν Θεοαῖκων, γράφων ἕτως. Οἰδίπῳ δὲ τελευτήσαντος καὶ τῶν φίλων ἐν Θήβαις θάπτειν αὐτὸν διακοιμένων, ἐκάλουν οἱ Θεοαῖοι διὰ τὰς προσηνευμένας συμφοράς, ὡς ὄντας ἀσέβους οἱ δὲ, κομίσαντες αὐτὸν εἰς τινα τόπον τῆς Βοιωτίας, καλέμενον Κεῖν, ἰθαφαι αὐτόν. Γίγνομένων δὲ τοῖς ἐν τῇ κόμῃ κατοικοῦσιν αὐτοχρημάτων τιμῶν, αἰθίνοντες αἰτίαν εἶναι τῶν τῶν Οἰδίπῳ ταφῆν, ἐκάλουν τὴν φίλῃς ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας. Οἱ δὲ ἀπορέμενοι τοῖς συμβαίνουσιν, ἀνελόντες ἐκείμην εἰς Ἐπὶ ἀνόν.

Κέρδη μὲν οἰκήσοντα τοῖς δεδεγμένοις,
 Ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἳ μ' ἀπήλασαν·
 Σημεῖα δ' ἤξειν τῶνδ' ἐμοὶ παρηγγύα, 95
 Ἡ σεισμὸν, ἢ βροντὴν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
 Ἐγνωνκα μὲν νυν ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν
 Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔ' πιςθὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν
 Ἐκῆγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος· ἔ γὰρ ἄν ποτε
 Πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν *, 100
 Νήφων αἰόνοις, καὶ πῖ σεμνὸν ἐζόμην
 Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον· ἀλλὰ μοι, θεαὶ,
 Βίε, κατ' ὁμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος, δότε
 Πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφὴν τίνα,

* TURN. ὁδοιπόρων.

αὐτὸν. Βεβλόμενοι δὲ λαῖθρα τὴν ταρὴν ποιή-
 σασθαι, καταβάπτειν νυκτὸς ἐν ἱερῷ Δήμη-
 τρος, ἀγνοήσαντες τὸν τόπον. Καταφανὺς δὲ
 γενομένης, πέμψαντες οἱ τὸν Ἐτιωνὸν κατοί-
 κηντες τὸν Διὸν ἐπιδρῶναι τί ποιήσουσιν. Ὁ δὲ
 θεὸς εἶπε μὴ κινεῖν τὸν ἱκέτην θεῷ, δόσις αὐ-
 τῷ τίσασθαι. Τὸ δὲ ἱερὸν φασὶν Οἰδιπόδων
 κληθῆναι.

93. Κέρδη μὲν οἰκήσαντα.] ἡ ποιητικὴ χαρ-
 ζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις τὸτό φησὶν ἰδοῦν γὰρ
 τότε Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀλλήλους δια-
 φέρεσθαι.

96. Ἡ σεισμὸν, ἢ βροντὴν] ταῦτα ἐπὶ τέ-
 λους τῷ δράματος γίνονται.

98. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔ' πιςθὸν] οἶον, κατὰ
 ἀνάγκην, φασὶν, ἐξ ὑμῶν τῶν θεῶν εἰς τὸν τό-
 πον ἀφίγμαι.

Ib. Πτερὸν] οἰωνόν, τὴν πτέρωσιν τῆς δια-
 νοίας.

101. Νήφων αἰόνοις] αἰώνας αὐτὰς λέγει, ὅτι
 ἡ σπένδεται οἶτος αὐταῖς, ἀλλ' ὕδαρ. Διὸ καὶ
 νηφάλια καλεῖνται αἱ σπονδαὶ αὐτῶν. Πο-
 λέμων δὲ ἐν τῷ πρὸς Τίμαιον, καὶ ἄλλοις τισὶ
 θεοῖς νηφάλιος φησὶ θυσιὰς γίνεσθαι, γράφων
 ὅτι, Ἀθηναῖοι τε γὰρ ἐν τοῖς τοιαύτοις ἐπι-
 μελεῖς ὄντες, καὶ τὰ πρὸς τὸς θεοὺς οἱσι, νηφα-

λια μὲν ἱερὰ θυσιᾶς Μημηουσῆς, Μῆσαις, Ἡοῖ,
 Ἠλίῳ, Σελήνῃ, Νύμφαις, Ἀφροδίτῃ ἑραῖα. Φι-
 λόχορος δὲ καὶ περὶ τινῶν ἄλλων θυσιῶν τὸν
 αὐτὸν τρόπον δρωμέναν φησὶν ἐν τῇ διωτέρᾳ
 τῶν Ἀποθίων, Διοσκούρῃ καὶ ταῖς Ἐρεχθίδας
 θυγατράσι. Καὶ ἡ μόνον θυσιὰς νηφάλιος,
 ἀλλὰ καὶ ξύλα τινὰ ἐξέκαιον. Κράτης μὲν ἔν
 ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμπέλινα τῶν ξύλων πάντα
 νηφάλια φησὶ προαγορεύεσθαι. Ὁ δὲ Φιλόχο-
 ρος ἀκριβεστέρον φησι, τὰ μὴτε ἀμπέλινα, μὴ-
 τε σύκινα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν θύμων, νηφάλια
 καλεῖσθαι καὶ πρᾶτῃ φησὶν ὕλη πρὸς τὰς ἐμ-
 πύρας θυσιὰς ταύτῃ κεχρίσθαι.

Ib. Ἐξ ὧ καὶ τένομα λαβὼν τὸν θύμον,
 ὡς παρὰ τὴν θύμωσιν καὶ τὴν θυὴν πιπτοι-
 μίτης τῆς φωνῆς. Εἰσὶ δὲ καὶ τινες τὸ παράπαν
 ἀσπονδοὶ θυσιᾶι κατὰ τύχην εἰς θεοὺς παρελθῆσαι.

Ib. Καὶ πῖ σεμνὸν ἐζόμην] ὁ ἄνθρωπος, τὸδ'
 ἐπ' ἀξίως πέτρῃ.

102. Ἀσκέπαρνον] ἀγλυφον, καὶ ἀπυλίκυ-
 τον, καὶ ἀξυσον· οὐκ ἐξασμίνον.

104. Πέρασιν ἤδη] πέρασιν, ἀντὶ τῶ πεί-
 ρας, ὃ ἐστὶ τιλιωτὴν. Τὸ δὲ ἐξῆς, βίον πεί-
 ρασιν.

Εἰ μὴ δοκῶ τι μείονως ἔχειν, αἰεὶ 105

Μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν.

Ἴτ', ὧ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίε σκότε,

Ἴτ', ὧ μεγίστης Παλλάδος καλύμεναι

Πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτῃ πόλιν,

Οἰκτεῖρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπῃς τόδ' ἄθλιον 110

Εἶδωλον· ἐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας.

ΑΝΤ. Σίγα· πορεύονται γὰρ ὧδε * δὴ τινες

Χρόνῳ παλαιοῖ, σῆς ἑδρας ἐπίσκοποι.

ΟΙΔ. Σιγήσομαί τε, καὶ σύ μ' ἐξ ὁδῶ πόδα

Κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω 115

Τίνας λόγους ἔρῃσιν· “ ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν

“ Ἐνεσιν ἡ ὑλαβεία τῶν ποικιμένων.”

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ὅρα † τίς ἄρ' ἦν; πῆ ναίει; πῆ κυρεῖ,

Ἐκτόπιος συθεὶς ὁ πάντων

Ὁ πάντων ἀκορέσατος;

120

Λεύσσετ' αὐτὸν; προσδέρκε,

Προσφθέγγε πανταχῇ. Πλανάτας,

Πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, ἐ-

* ALDUS, οἶδν.

† TURN. Ἄρα.

105. Εἰ μὴ δοκῶ τι μείονως] εἰ μὴ δοκῶ ὑμῖν ἐλαττόνως ἔχειν τὰ κακὰ, καὶ δοῦσθαι προσθήκας κακῶν.

107. Ἴτ', ὧ γλυκεῖαι] εὐφύμως τὰς Ἐρινύσας γλυκέας φωνῇ, ἵνα μὴ πικραὶ αὐτῶ γίνωνται.

112. Σίγα· πορεύονται] τὴν εἰσαγωγὴν τῆ χορῆς ἀπαρμόμας θεῖλαι ποιήσασθαι.

114. Σιγήσομαί τι] ἵνα μὴ πρὸς τούτους ὁ χορὸς προσηγορευόμενος γίνηται, ἀλλὰ τηρηθῇ ὡς πρὸς παραγομένην.

116. Τίνας λόγους ἔρῃσιν] δι' ἡγοῖν ὅτι ἐκρύβη ἕς τὸ ἄλσος.

Ib. Ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν] ἐν γὰρ τῷ προμαθεῖν ἔννοια καὶ σκέψις γίγνεται. Οὐ γὰρ τὸν φόβον φησὶν.

Ib. Ἐν τῷ γὰρ] γνωσκόν.

118. Ὅρα· τίς ἄρ' ἦν] ὁ χορὸς ἐκ τῶν ἐπιχωρίων ἀνδρῶν πισυόμενος ὅτι προσκαθίσταται τις τῷ ἱερῷ τόπῳ, τὰ πρῶτα ὑποχαρακταίνον· τίς φασί, τίς ἄρα ἐστίν; ἢ πῶ διατρίβει;

119. Ἐκτόπιος συθεὶς] ἀπὸ ξένου τέπυ ἐρμήσεως.

120. Ὁ πάντων ἀκορέσατος] παρ' ὅσων ἂν δὴς αὐτῷ τῶν ἄλλων ἥμισυ τέπυ, ἀλλ' ἵπτι τῷτον ἥλθον ἀφόβως. Οἶον, ὁ μηδὲν τῶν ἄλλων

δ' ἐγχώριος· προσέβα γὰρ ἔ-
κ' ἄν ποτ' ἄσιβες ἄλσος ἐς 125

Τᾶνδ' ἀμαιομακέταν κορᾶν,
Ἄς τρέμομεν λέγειν,
Καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως,
Ἀφώνως, ἀλόγως, τὸ τᾶς
Εὐφήμης σόμα φροντίδος 130

Ἴέντες· τὰδε νῦν τιν' ἤκειν
Λόγος, ἔδδεν ἄζον-
θ'*, ὃν ἐγὼ λεύσσω περὶ πᾶν ἔπω
Δύναμαι τέμενος
Γνῶναι πᾶ μοι ποτὲ ναίει. 135

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΟΙΔ. Ὅδ' ἐκεῖνος ἐγὼ· φωνῇ γὰρ ὀρῶ
Τὸ φατιζόμενον.

ΧΟΡ. Ἰὼ, ἰὼ.

* TURN. ἔχονθ'.

λων τόπων ἀρκεσθῆς, ἀλλ' ἐπὶ τῷ τῷ ἡμῶν ἀ-
πληρώτως, ὅτι τοσούτοι τόπου παρακειμένους, εἰς
τὸν αὐτὸν ὥρμησιν.

124. Οὐδ' ἐγχώριος] πάντως (φροῖ) ξένος
ἐστίν, ἀγνώστου οὐ γὰρ ἀν' ἐπίδαινον εἰ ἔδει.

125. Ἀσιβῆς] ἀστατον. ἀπροσπέλαστον.

126. Ἀμαιομακέταν] ἀκαταμαχίταν, ἢ
ἀπροσπείλῃσαν.

128. Καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως] ἢ πρὸς-
ἐλπίοντες, ἀλλ' ἢ καταμύοντες, ἢ κύπτοντες.

129. Ἀφώνως, ἀλόγως] παριόντες (φροῖν)
ἐπὶ ταύτας τὰς θεάς, ἀλλὰ ἔδδεν λόγον ποιέ-
μεθα, ἀλλὰ σιωπῇν ἔχομεν. Ἐν ἑαυτοῖς δὲ
μόνον καὶ κατὰ διάνοιαν εὐφημότερον διαλε-
γόμεθα, ὅποιοι γινόμεθα ὅταν μάλιστα ἐν τινι
φρικαδιστάτῳ γενόμεθα φόβῳ. Ἄκρας δὲ και-
νότερον διανόημα ἐξήντηκε μετὰ κατασκευῆς.

130. Εὐφήμης σόμα φροντίδος] σόμα λίγης
τὴν φωνὴν· σόμα γὰρ ἡ φωνή. Ὁμηρος·

“Πολέμης σόμα.”

Καὶ Σοφοκλῆς·

“Χαλκόςομα κάδανος ὡς Τυρσηνικῆς.”

Ὅ δὲ νῦν, τὴν φωνὴν τῆς εὐφήμης φροντίδος ἰέντες,
ὅ ἐστι, μετὰ φροντίδος πολλῆς εὐφίμης τὴν
φωνὴν ἀφέντες. Ἦσαν εὐφημῶντες καὶ καθ'
ἑαυτοὺς συλλογίζεμενοι εὐφίμης. Οἱ δὲ τὸ εὐ-
φήμης ἀντὶ τῆς σιωπῆς· τὸ γὰρ εὐφίμῳ
καὶ ἐπὶ τῇ σιωπῇ τὰ τέταται.

132. Οὐδὲν ἄζονθ'] ἔδδεν σέβοντα. ἀσιβῆ·
Γράφεται, ἔδδεν λιάζοντα, ἀντὶ τῆς, ἔκ ἐκτρα-
πόμενον ἢ προερχόμενον.

133. Ὅν ἐγὼ λεύσσω] τὸ ἔξῃ· Ὅν ἐγὼ
λεύσσω περὶ πᾶν τέμενος, ἔπω δύναμαι γνῶ-
ναι πᾶ μοι ποτὲ ναίει· ἦσαν διατρέχει.

137. Τὸ φατιζόμενον] τὸ λεγόμενον παρ'
ἑμῶν.

Δεινὸς μὲν ὄραν, δεινὸς δὲ κλύειν.

ΟΙΔ. Μή μ' ἱκετεύω προσίδητ' ἄνομον.

140

ΧΟΡ. Ζεῦ Ἀλεξήτωρ*, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;

ΟΙΔ. Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι

Πρώτης, ὦ τῆςδ' ἔφοροι χώρας.

Δηλῶ† δ'· ἔ γάρ ἄν ὦδ' ἄλλοτρίοις

Ὅμμασιν εἶρον,

145

Καπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμην.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Ἐ, ἔ, ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ

Ἦσθα φυτάλμιος, δυσαίων

Μακραιών τ' ἔθ', ὡς ἐπεικάσαι.

Ἀλλά γ' ἔ μὲν ἔν γ' ἡμῖν‡

150

Προσθήσεις τάςδ' ἀράς· περᾶς γάρ,

Περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῶδ' ἐν α-

* ALD. Ἀλεξήτωρ.

† TURN. Δῶδον.

‡ ALD. ἡμοί.

139. Δεινὸς μὲν ὄραν] ἀπὸ τοῦ. Οὐ πῶ ἀκρι-
βῶς αὐτὸν ἱσχυρότερον, τὸ τοῦ φασί.

140. Προσίδητ' ἄνομον] λείπει τὸ ὡς, ἵν'
ᾧ, ὡς ἄνομον.

145. Οὐ πάνυ μοίρας] ἢ πάνυ μοίρας εἰμὶ
πρώτης εἰς τὸ εὐδαιμονίσει. Ἦγεν, ἐκ ἀγαθῆς
μοίρας εἰμὶ, ἀλλὰ κακῆς ἦγεν, ἢ πάνυ τῆς
πρώτης κατ' εὐδαιμονίαν μοίρας, τοῦαντίον δὲ
τῆς κατὰ δυσαιμονίαν ἰσχυάτης.

144. Δηλῶ] δηλῶ τὸ δυστυχὲς διὰ τῶν
ὀφθαλμῶν.

146. Καπὶ σμικροῖς μέγας] ἦγεν ἐπὶ εὐτε-
λέσιν αἰτήμασιν ἐκ ἂν σφόδρα ἰκέτευον, εἰ μὴ
ἦν δυστυχὲς. Τὸ τοῦ φησι παρ' ὅσον μέγας
ὢν κατὰ μέγεθος καὶ τὴν ἡλικίαν, ὑπὸ σμι-
κρᾶς τῆς θυγατρὸς ἰδηγίται.

Ib. Καπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμην] τὸ ἐπὶ
σμικροῖς μέγας ὥρμην, ἀντὶ τῷ ἐπὶ εὐτελέ-
σει αἰτήμασιν ἐκ ἂν σφόδρα ἰκέτευον, εἰ μὴ ἦν
δυστυχὲς. Ἦ ὅτι μέγας ὢν κατὰ μέγεθος καὶ
ἡλικίαν, ὑπὸ σμικρᾶς θυγατρὸς ὥρμην.

143. Δυσαίων] δυστυχὲς καὶ γέρον εἴ, ὡς
ἐστὶ σκληρότερον ἐκ τῆς εἰδῆς. Φυλακτικῶς δὲ
καὶ τὸ τοῦ λήγειν, ἀπὸ τοῦ ἱσχυρότερος αὐτῷ τὸ
σχῆμα. Τὰ πρῶτα γὰρ ἐκ ἱσχυρότερος αὐ-
τὸν ἀλλ' ἀγνοῶντες, φασί, ἄρα πρὶς Ἰσθα καὶ
τοῖσδε ἐγεννήθη; ἰδέτω γὰρ τὰλλα παθή-
ματα ἴσασιν αὐτῷ.

149. Μακραιών τ' ἔθ', ὡς ἐπεικάσαι] λεί-
πει τὸ αἰ.

150. Ἀλλ' ἔ μὲν ἔν γ' ἡμοί] ἀλλ' ἢ ἂν με
(φησὶν) αἰτιάσθαι ὡς μὴ προμνησάντά σοι μὴ
εἰρηθεῖν εἰς τόδε τὸ ἔργον· ἔν γάρ τις (φησὶν)
ἀγνοῶντά τινα καὶ μαινοντα τόπον ἄβαντον μὴ
διδάξῃ, αὐτὸς ἐνέχεται ταῖς ἀράς. Οὐκ ἡμοί
ἂν (φησὶ) προσθήσεις τὴν σὴν ἀράν. Παραγ-
γέλλω γὰρ σοι μὴ παύειν τὸν ἄβαντον τό-
πον.

151. Περᾶς γάρ, περᾶς] ὥστε δίδυμος·
βαδίζεις γὰρ εἰς ὃ ἢ προσήκει χωρίον ἐπιβαί-
ναι.

152. Ἀλλ' ἵνα τῶδ' ἐν α-] καὶ κατὰ τὴν ἡμι-
τέραν

φθέγκτω μὴ προσπέσης νάπει

Ποιάεντι, κάθυδρος ἔ

Κρατὴρ μείλιχίων ποτῶν

155

ῥεύματι συντρέχει,

Τὸν *, ξένε πάμμορ', εὖ φύλαξαι.

Μετάσθ', ἀπόδαθι πολ-

λὰ κέλευθος ἐρητύει.

Κλύεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα;

160

Λόγον εἴ τιν' ἔχεις,

Πρὸς ἐμὴν λέσχαν ἀβάτων † ἀποδάς,

ἵνα πᾶσι νόμος,

Φώνει· πρόσθεν δ' ἀπερύκε.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΟΙΔ. Θύγατερ, παῖ τις φροντίδος ἔλθῃ ‡;

165

ΑΝΤ. “ ὦ πάτερ, ἀσσοῖς ἴσα χρη μελετᾶν,

“ Εἰκοντας ἂ δεῖ, καὶ ἀκοντας §.”

* ALD. τῶν.

† ALD. ἀπ' ἀβάτων.

‡ TURN. ἄδα.

§ ALD. ἀκοντας

πέραν συνθήσαν εἰσάγαμν λήγειν ἔτοι; ἵνα πα-
ραζήνῃ πρὸς ἐμὴν, ἐλθόμεναι σοι σημαίνων. Τὸ
δὲ ἔχει, ἀλλ' ἵνα τῷδε μὴ προσπέσης νάπει
ποιέοντι, μετάσθῃ. Ποῖον νάπει; ὅπερ κρατὴρ
ὑδατος πλήρης συζηριᾶται ρύματι γλυκίων
ποτῶν.

153. ἵνα μὴ προσπέσης] ἀντὶ τῆς μὴ προσ-
πέσης.

Ib. Τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ] τὸ νάπος ἀφθέγκτον
εἶρηκε διὰ τὰς προδεδωλωμένους αἰτίας.

154. Κάθυδρος ἔ] ὅπερ ὑδατος πλήρης.

155. Μείλιχίων ποτῶν] γλυκίων ποτῶν, ὃ
ἐστὶ μέλιτος, ὃ μιλίσσωνσι τὰς θανάς. Συγ-
κηριᾶται γὰρ ταύταις ταῖς θανάς ὑδατος καὶ
μέλιτος κράμα.

157. Εἴνε πάμμορ', εὖ] ὃ περὶ πάντα δυσ-
τυχίης.

158. Μετάσθῃ] ἀπόδαθι. ἔτοι πολλά ἐστὶ
τὰ καλύοντά σε προσμήνιν καὶ ἰσασθαι ἐν τῷ
ἄλλῳ.

Ib. Πολλὰ κέλευθος ἐρητύει] αὖν, πολλά
ἐστὶν ἡ ὁδὸς διαχωρίζουσα σε ἐμὴν. Δὲ γὰρ
νοῶν ὅς ἐστι πέρροσθι προσφασίαν αὐτῶν, μὴ
δυναμένους ἐπιβῆναι τῷ τόπῳ καὶ ταῦτα ἀ-
πόκταν, κατὰ μικρὸν ὁ Οἰδίπους προσέρχεται,
καὶ ἵσταται ἄσπερ ἐν τῷ ἰσθμῷ τῆς χωρῆς.

164. Φώνει] εἰ θύλας μὲν τι ἐρωτᾷσαι, πρῶ-
τον ἀποδάς τῶν ἀβάτων, καὶ ἐπιδαῖς ταῖς θα-
ναῖς τόποις, ὥτως ἐρώτα με.

166. Ἀσσοῖς ἴσα χρη μελετᾶν] ἂ ἐκείνοι ἀσ-
σοῖν, τέττον καὶ σε δὴ ἐπιμέλειαν ἔχον.

167. Εἰκοντας ἂ δεῖ] πρὸς τὸ, Χρὴ δὲ ζῆ-
νον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πύλαι.

124 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

Πρόσθιγε νῦν με.

ΟΙΔ. Ψαύω καὶ δῆ.

Ω ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ

170

Σοὶ πιευσάς, καὶ μετανασάς.

ΧΟΡ. Οὔτοι· μὴ ποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἐδράνων,

Ω γέρον, ἄκοντά τις ἄξει.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ:

ΟΙΔ. Ἐτ' ἔν' ἐτι προῶ ;

ΧΟΡ. Ἐπίβαινε πρόσω.

175

ΟΙΔ. Ἐτι ;

ΧΟΡ. Προσβίβαζε, κέρα,

Πρόσω· σὺ γὰρ αἰεῖς.

ΑΝΤ. Ἐσπεο μὰν, ἔσπε' ὧδ' ἀμαυρῶ

Κώλω, πάτερ, ἃ σ' ἄγω· τόλμα ξεῖνος

180

Ἐπὶ ξείνης, ὧ τλᾶμον, ὅ,τι

Καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον *

Ἀποσυγεῖν, καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.

ΟΙΔ. Ἀγέ νυν σύ με, παῖ, ἵν' ἂν εὐσεβίας

Ἐπιβαίνοντες, τὸ μὲν εἴπωμεν †,

185

Τὸ δ' ἀκούσωμεν ‡,

“ Καὶ μὴ χρεῖα πολεμῶμεν.”

ΧΟΡ. Αὐτῷ μῆκέτι τῷδ' ἀντιπέτρῃ

* TURN. in marg. ὄλιον. † TURN. εἴπωμεν. ‡ TURN. ἀκούσωμεν.

171. Σοὶ πιευσάς] κατὰ τινὰ συνήθειαν ποικιλικὴν πληθυντικὸν προειπὼν, ἑνικὸν ἐπέ-
ζευξεν.

178. Σὺ γὰρ αἰεῖς] οἷον, αἰσθάνῃ πᾶς ἐσμέν.

180, 181. Ξείνος ἐπὶ--Ξείνης] ξένος ἢ ἐπὶ
ξείνης, τόλμα ὧ τλᾶμον ταῦτα φιλεῖν, ἃ καὶ
ἡ πόλις φιλεῖ, ἱκῦνα δὲ μισεῖν ἃ καὶ ἡ πόλις
μισεῖ.

182. Τέτροφεν] ἔχει.

184, 185. Ἴν' ἀν' εὐσεβίας---Ἐπιβαίνοντες]
ὅπως ἀν' εὐσεβίᾳ πατήντες, τὸ μὲν εἴπωμεν, τὸ
δ' ἀκούσωμεν, ἐντὶ τῷ τῶν βατῶν τόπων.

187. Καὶ μὴ χρεῖα πολεμῶμεν] καὶ μὴ τῇ
αὐτῶν ἐνδία ἐναντιώμεθα.

188. Ἀντιπέτρῃ] ἰσοπέτρῃ χαλκῷ.

Βήματος ἔξω πόδα κλίνης.

ANT. Οὕτως; 190

XOP. Ἄλιν, ὡς ἀκείεις.

OIA. Ἦσθῶ*;

XOP. Λέχριός γ' ἐπ' ἄκρῃ

Λάκ, βραχὺς ὀκλάσας.

ANT. Πάτερ, ἐμὸν τόδ', ἐν ἡσυχίᾳ 195

(Ἰώ μοι, μοι)

Βάσει βάσιν ἀρμόσαι.

Γεραιὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν

Πρόσκλινον φιλίαν ἐμάν.

OIA. ὦ μοι, δὺςφρονος ἄτας. 200

XOP. ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,

Αὔδασον τίς σ' ἔφυσε βροτῶν.

Τίς ἂν πολύπωνος ἄγῃ· τίνα σὲ

Πατρίδ' ἐκπυθοίμαν.

OIA. ὦ ξένοι, ἀπόπτολις· ἀλλὰ μή—— 205

XOP. Τί τόδ' ἐννέπεις, γέρον;

OIA. Μῆ, μῆ, μή μ' ἀνέρη τίς γ' εἰμί,

Μηδ' ἐξετάσης πέρα ματεύων†.

* ALD. Ἦ σθῶ.

† TURN. in marg. ματεύων.

189. Βήματος] τῷ κατ' ἴσον βεβηκότος τοῦ
πίτρου, ὅπερ ἂν εἴχετο χαλκὸν ἰδόν. Τῶτον δὲ
τὸν πέτρην ὑποτίθεται τῷ ἀσάτε ὅριον. Ἄλλως
Βήματος, τῷ ὁδῷ ἀντιπέτρου δὲ, ὅτι ἀντὶ
πίτρου χαλκὸς ἦν.

Ib. Κλίνης] γράφεται καὶ κινήσης.

192. Ἦσθῶ] ἀντὶ τῷ καθισθῶ, ἀπὸ τῆς
ἰσθ. Γράφεται ἰσθῶν ὁ καὶ βέλτιον.

193, 194. Ἐπ' ἄκρῃ-- Λάκ] ἀπὸ τῆς λαός
ἐστὶ παροξύνομος εὐθείας, ἀπὸ γυναικὸς τῆς
Λαός ὑπὸ ῥιπῆς. ὣτως Ἡρδιδανὸς ἐν τῷ ἑ τῆς
καθόλου.

195. Ἐμὸν τόδ'] τὸ ὁδηγεῖσάί σε ἢ τὸ ἀρ-
μόσαι σὺ ἐπ' ἡσυχίας τὴν βάσιν τῇ καθέδρῃ.

198. Γεραιὸν ἐς χέρα] τὸ ἐξῆς ὕψος, γε-
ραιὸν σῶμα σὸν προσκλίνας ἐς χέρα φιλίαν ἐμάν.
Τὸ δὲ κλίνας ἀπὸ τῆς μεταχρηστέωται, ἀντὶ
τῷ κλίνας ἔσω. Σχηματίζει δὲ πᾶς αὐτὸν
καὶ ἐπιτίθει ἢ Ἀντιγόνη.

201. Ὅτε νῦν χαλᾷς] ὅτε νῦν εἴκεις καὶ ἐκ
ἀντιπείνης τὸ ἐξελθεῖν λέγει δὲ ἐκ τῷ ἐρεῖ.

202. Τίς σε ἐφύ] γράφεται καὶ, τίς ἐφους.

203. Τίς ἂν πολύπωνος ἄγῃ] γράφεται καὶ,
τίς ὁ πολύπωνος. Τίς ἂν ἀγῇ ἀπὸ τῆς σῆς
πόλεως ἢ ὕψος· τίς ἂν διὰ πολλῶν πόλεων ἀγῇ.

205. Ἀπόπτολις] ἐρημος καὶ ἀπολις εἰμί.

Ib. Ἀλλὰ μὴ] τὸ ἐξῆς· ἀλλὰ μὴ με ἀνέρη
τίς εἰμί, μηδὲ ἐξετάσης. Ἐμπαθὲς δὲ τὸ
χωρίον,

126 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΧΟΡ. Τί τόδε;

ΟΙΔ. Δεινὰ φύσις.

219

ΧΟΡ. Αὔδα.

ΟΙΔ. Τέκνον, ὦμοι, τί γεγανῶ;

ΧΟΡ. Τίνος εἰ σπέρματος,

Ξένε*, φώνει πατρόθεν.

ΟΙΔ. ὦμοι ἐγὼ τί πάθω, τέκνον ἐμόν;

215

ΑΝΤ. Λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα μένεις†.

ΟΙΔ. Ἄλλ' ἐρῶ· εἰ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.

ΧΟΡ. Μακρὰ μέλλετε γ'‡, ἀλλὰ ταχύνετε.

ΟΙΔ. Λαῖε ἰσέ τιν' ἀπόγονον;

ΧΟΡ. ὦ· ἰε, ἰε.

220

ΟΙΔ. Τό, τε Λαβδακιδᾶν γένος;

ΧΟΡ. ὦ Ζεῦ.

ΟΙΔ. Ἄθλιον Οἰδιπόδαν;

ΧΟΡ. Σὺ γὰρ ὅδ' εἶ;

ΟΙΔ. Δέος ἴσχετε μηδέν, ὅσ' αὐδῶ.

225

ΧΟΡ. Ἰώ· ὦ, ὦ.

ΟΙΔ. Δύσμορος.

ΧΟΡ. ὦ, ὦ.

ΟΙΔ. Θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει;

* ALD. Ξῆνε.

† TURN. in marg. βαίνεις.

‡ ALD. μέλλει, ἀλλὰ.

χαίρων, τῶν μὲν, σπινθύνων μαθῆν, τῷ δὲ, κατὰκύντος λέγειν· οἱ δὲ, διὰ βραχίον αὐκίσαντες, τὰλλα συμφέλλουσιν. Οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν ἐπίσθαι τὸς Ἀθηναίους τὸ ἐν Θήβαις πραττόμενα, μάλιστα ἕως ἐπισήμων ὄντων αὐτῶν κατὰ τὴν Σφίγγα.

210. Δεινὰ φύσις] ἡ ἐμὴ γέννα δεινὴ ἐστὶ καὶ εὐθυσία.

217. Κατακρυφάν] ἀποφυγὴν τῷ μὴ εἰπῆν.

219. Λαῖε ἰσέ τιν'] εὖ διατίθεται γαρ-

ζόμενον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων τὸν Οἰδίποδα, ὑπὲρ τῷ μὴ γενναλογῆντα ἀναθεῖν ὀχλήν αὐτῷ τοῖς Θεωμένοις. Ἄλλ' ὅγε Εὐριπίδης τοιαῦτος. Ἐν γοῦν ταῖς Ἰκέτισι τὸν Θεοῖα ὑποτίθεται τὸς περὶ τὸν Ἀδραμον ἀγνοῦντα, ἵνα κατὰ τὸ δρᾶμα.

225. Δέος ἴσχετε] ὅσα (φισί) λέγω περὶ τήτων, μηδὲν φοβέσθαι. Δεῖ δὲ προσυπανίσταται φευταμένον.

229. Τί κύρσει] τί προήσεται ἡμῖν; ὅςθ' ἂν γὰρ τότες μισατομένους με.

230. Ἐξω

ΧΟΡ. Ἐξω πρόσω * βαίνετε χώρας. 230

ΟΙΔ. Ἄ δ' ὑπέσχεο, ποῖ καταθήσεις;

ΧΟΡ. Οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται,

ὣν προπάθῃ †, τὸ τίνειν.

“ Ἀπάτα δ' ἀπάταις

“ Ἐτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα, 235

“ Πόνον ἔ' χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν.”

Σὺ δὲ τῶνδ' ἐδράνων

Πάλιν ἔκτοπος, αὖτις ἀφορμος ἐμᾶς

Χθονὸς ἐκθορε, μήτι πέρα χρέος

Ἐμᾶ πόλει προσάψης. 240

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝΤ. ὦ ξένοι αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐπεὶ

Γεραὸν ἀλαὸν πατέρα ‡ τόνδ' ἐμὸν

Οὐκ ἀνέτλατ' ἔργων

* ALD. πρόσω. † TURN. in marg. προσπάθῃ.

‡ ALD. Γεραὸν πατέρα.

230. Ἐξω πρόσω βαίνετε χώρας] ἀνέστησαν τὰ κατ' αὐτὸν, ἀξιοῦσιν ἐξίταται τὰ χαρίων φησὶν ὃν ὁ Οἰδίπους, ὅτι πρότερον ὑπέσχεσθε τὰ μὴ ἐκβαλεῖν μί. Οἱ δὲ φασιν, ἐδεμίαν τίσις ἔρχεται τοῖς προπαθούσιν, ἀντιτιμωρμύνοισι. Καὶ ἡμεῖς ὄν, ἀπατηθῆντες ὑπὸ σῆ, ἐν μέρει ἀπατᾶμεν σι. Πέρασαι δὲ δυνατόως. Μοῖρα δὲ, ἡ ἔξ' Ἑρινύων δολαδὴ μοῖρας γὰρ νῦν ταῖς Ἑρινύας ἀκυσίον.

233. ὦν προπάθῃ, τὸ τίνειν] λείπει ἡ Διὰ, ἢ ἡ, διὰ τὸ τιμαρῆν ὑπὲρ ὃν ἂν προπάθῃ.

234. Ἀπάτα δ' ἀπάταις] ἡ δὲ ἀπάτη (φροῖ) παραβαλλομένη καὶ ἀντισυμμένη ἐτίραις ἀπάταις, πόνον ἔχον ἀντιδίδωσι τῷ ἀπατήσαντι ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἔ' χάριν καὶ αὐτοὶ ἀνινομιζέσιν προσιδέσθαι αὐτὴν καὶ ἐπηγγέλ-
βαι τὴν ἀσφάλειαν αὐτῇ, ἀπατᾶμενοι καὶ ἔ' πρότερον ἐπεγχεσάμενοι ὅτι οἰκίῳις ἐνέχεται μι-
άσμασι. Τοιούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ, Ἡ γλῶσσ' ὁ-
μῶμοικεν ἡ δὲ φρὴν ἀνάμετος. καὶ ἐκείνος γὰρ ἀπατηθεὶς ὤμοσεν.

238. Ἀφορμος] ἀφορμηθεὶς.

241. ὦ ξένοι αἰδόφρονες] τὸ τῆς Ἀντιγόνης πρόσωπον ὅλον καὶ τὰ Χορὸς τὸ τετραεσιχον ἀθε-
τῆνται κρείττον γὰρ, φασιν, εὐθείας τῷ δι-
καιολογικῷ χρῆσασθαι τὸν Οἰδίπουν πρὸς αὐ-
τὴς. Ἀλλὰ τὰ πράγματα αὐτοῖς ἐκ ἐν και-
ρῷ ἐστὶν, ἀλλ' ἐν δυσπραγίᾳ ὥστε ἐπαρρόδοιτο
εἶναι αὐτοῖς τὴν ἐλευνολογίαν. Καὶ τῷτο τὸ
πρόσωπον ἡ Ἀντιγόνη πληροῖ. Ἐπει μὲντοι
ἔτσι ἔ' πείθονται, τότε δικαιολογικώτερον καὶ
ὥστε ἀπολογέμενος ἐκφέρει τὰ ἐξῆς ὁ Οἰδίπους
ὅτι ἀκυσία ἐστὶν αὐτῷ τὰ ἀμαρτήματα. Καὶ
εἰ ταῦτα τῆς ἐμοῦ ἐχεται δυνάμειος τῷ
ποιντῇ, καθόλα θαυμασὴ τις ἐστὶν ἡ οἰκονομία
τῷ δράματι. ὅθεν δὲ ἐν τοῖς διδύμοις τότων
ὀδελισθὲν εὐρομιν.

241, 242. Ἀλλ' ἐπεὶ—Γεραὸν] ἐπειδὴ γὰρ
ἐστὶν ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τῷ Δι' ὁ δὲ Δι' ἀντὶ τῷ Δι',
πλεονάζει ὁ ἀλλὰ.

242. Γεραὸν ἀλαὸν] ἐκ τῷ ἐπιθέτε νῦν εἰς
τὴν τῷ πατρὸς ἀπολογίαν.

243, 244. Ἐργων—Ἀκόντων] τῶν ἀκυσίαι,
ἡ τῶν ἀπαρισκόντων ὕμν.

247. Οὐ

Ἀκόντων αἶοντες αὐδᾶν,
 Ἄλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετεύομεν, 245
 ὦ ξένοι, οἰκτεῖραθ', ἅ πατρός ὑπὲρ
 Τῷ μὲ ἄντομαι, ἄντομαι, εἰ κα-
 λοῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν,
 ὦς τις ἄφ' αἵματος
 Ὑμετέρῃς προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον 250
 Αἰδῆς κύρσαι· ἐν ὑμῖν γὰρ ὡς θεῶ
 Κείμεθα τλάμονες· ἀλλ' ἴτε, νεύσατε·
 Τὰν ἀδόκητον χάριν,
 Πρὸς σ' ὅ,τι σοὶ φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι,
 Ἡ τέκνον, ἡ λόγος, ἡ χρέος, ἡ θεός. 255
 “ Οὐ γὰρ ἰδοὺς ἂν ἀθρῶν βροτῶν*, ὅστις ἂν, εἰ
 “ Θεὸς ἄγοι γ', ἐκφυγεῖν δύναιτο.”

I A M B O I.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἴσθι, τέκνον Οἰδίπυ, σέ τ' ἐξ ἴσῃ
 Οἰκτείρομεν, καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν.
 Τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες, εἰ σθένομεν ἂν 260
 Φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σε νῦν εἰρημένων.
 ΟΙΔ. Τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς

* TURN. in marg. ἀναθρῶν βροτῶν.

247. Οὐ καλοῖς] εἰ καλοῖς ὄμμασιν ὁρῶσα
 τὸ σὸν ὄμμα. ὀφθαλμοὶ γὰρ ὀφθαλμοῖς αἰδῶσ-
 θαι ποιεῖσι.248. Προσορωμένα] ἀντὶ τῷ ὁρῶσα τέτρε,
 ὧν καὶ δέομαι.249. ὦς τις ἄφ' αἵματος] ὡς ἂν τῆς κοι-
 νῆς ἀνθρωπότητος ἐχέσης τὸ συγγενές. ἢ, ποι-
 αύτας ἱκετίας ποιῶμαι, οἷας ἂν τις προσαγά-
 γῃ τοῖς συγγενέσι.250. Τὸν ἄθλιον] τὸ ἐξῆς· ἄντομαι τὸν
 ἄθλιον αἰδῆς κύρσαι.254. Ἐκ σέθεν ἄντομαι] λίσπῃ ἱκίην· ἢ
 ἢ, ὑπὲρ ἐκίην σε ἄντομαι, ὃ ἐκ σέθεν τίμιόνἔστι σοί. ἀντὶ τῷ, ὃ ἐκ σῆς προαιρέσεως τίμιόν
 σοι ἔστιν.256. Οὐ γὰρ ἰδοὺς ἀναθρῶν] τὸ ἐξῆς· εἰ
 γὰρ ἰδοὺς ἀναθρῶν βροτῶν, ὅστις ἂν ἐκφυγεῖν
 δύναιτο, εἰ θεὸς ἄγοι.260. Οὐ σθένομεν ἂν φωνεῖν] ἀλλ' ἐμμένοι-
 μεν τοῖς λιχθῆσι δηλονότι· λίχομεν δὲ, τὸ ἀ-
 ναστῆναι τῶν τῷ ἱερῷ, μὴ μολύνειν αὐτό.262. Τί δῆτα δόξης] ὡς μάτην τῆς περὶ
 τῶν Ἀθηνῶν κατεχέσης δόξης, ὡς ἄρα φιλοκ-
 τίρμων τις ἂν εἴη καὶ ἱκταδόκος, τῷ το λίσμι-
 φσι γὰρ καὶ ὁ Κυρήναιος ἐν τῷ τέλει τῷ διου-
 τέρει τῶν Αἰτιῶν, Οὐκ ἐκεν οἰκτιρεῖν οἶδε μὴν
 πολίαν.

Μάτην ρέσσης ὠφέλημα γίνεται;

Εἰ τὰς Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεσάτας

Εἶναι, μόνας δὲ τὸν καλέμενον ξένον 265

Σώζειν οἷας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν,

Καί μοι γε πᾶ ταῦτ' ἐστίν; οἵτινες βάθρων

Ἐκ τῶνδε μ' ἐξάραντες, εἴτ' ἐλαύνετε,

Ὅνομα μόνον δέισαντες; ἔ γὰρ δὴ τόγε

Σῶμ', εἰδὲ τάργα τὰμ'· ἐπεὶ τά γ' ἔργα με 270

Πεπονθότ' ἐστὶ μάλλον, ἢ δεδρακότα·

Εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρεῖ' ἢ λέγειν,

Ὡν ἔνεκ' ἐκφοβῇ με· τῆτ' ἐγὼ καλῶς

Ἐξοῖδα· καί τοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,

Ὅστις παθὼν μὲν, ἀντέδρων. Ὡστ' εἰ φρονῶν 275

Ἐπρασσον, εἰδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμεν κακός·

Νῦν δ' εἰδὲν εἰδὼς ἰκόμην ἴν', ἰκόμην·

Ἵφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδόντων ἀπαλλύμην·

Ἀνθ' ὧν ἰκνῆμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,

Ὡς πέρ με κἄννεσέσασθ', ὧδε σώσατε·

Καὶ μὴ θεὸς τιμῶντες, εἴτα τὰς θεὰς 280

Μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς· “ ἡγεῖσθε δὲ

“ Βλέπειν μὲν αὐτὰς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,

264. Εἰ τὰς Ἀθήνας φασὶν] ἐπὶ καὶ ἐλίσβεσθαι ἐν Ἀθήναις ἴδρυται.

267. Καί μοι γε πᾶ] καί μοι πᾶ ταῦτ' ἐστίν, τὰ λεγόμενα περὶ Ἀθηνῶν;

270. Οὐδ' ἐγὼ τάργα τὰ μ' ἀπὸ κοινῆ το δέισαντες.

271. Πεπονθότ' ἐστὶ μάλλον] μάλλον (φυσικῶς) ἔπαθεν ἢ πεποίησα. ἔκιν καὶ συγγνώμης ἀξίός εἰμι. Ἄλλως· τί το ἐγὼ καλῶς ἐξοῖδα ὡς μάλλον ἡδίκηθην ἢ περὶ ἡδίκησα.

272. Εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρεῖ' ἢ λέγειν] χρεῖα, χρήσιμα. Ἦτοι χρήσιμον ἢ λέγειν ἐκ πάντων γὰρ σύγκριται καὶ τὸ χρή. τὸ δὲ χρεῖα τριγώνος ἐστίν· ἐστὶ γὰρ ὁ χρεῖας, ἡ χρεῖα, τὸ χρεῖον· ἐστὶ δὲ καὶ μονογώνος ἡ

χρεῖα. Ὅτι δὲ ἐν ταῦτα τὸ χρεῖα ἡδίστηρόν ἐστι, δηλοῖ τὸ συναλείφασθαι τὸ Α· ὅπερ ἐκ τῶν ἐγείνεται εἰ μὴ βραχὺ ἦν.

273. Τῆτ' ἐγὼ καλῶς ἐξοῖδα] οἶδα ὅτι, μάλλον ἡδίκηθην ἢ περὶ ἡδίκησα.

275. Ὡστ' εἰ φρονῶν ἔπρασσον] ἄκων μὲν (φροῖν) ἔδρανον· εἰ δὲ καὶ ἐκὼν, προπαθὼν ἡμυτάμην· δηλον δὲ διὰ τὸ βλαβῆναι ὅτε ἐγενήθη· ὥστε δύο μοι (φροῖ) βοηθεῖ, ἢ τε ἀγνοῖα καὶ τὸ προπαθόντα ἀμύνεσθαι.

277. Νῦν δ' εἰδὲν εἰδὼς ἰκόμην] τὴν τῆ πατρὸς φόνος λέγει ἰδόν.

281. Καὶ μὴ θεὸς τιμῶντες] ἐπὶ καταποθήχρηστον ἐλάληθα (φροῖ) καὶ γνώμην θεῶν, μὴ ἵκαντία τῶ θεῶν ποιῆσι.

“ Βλέπειν δὲ πρὸς τὰς δυσσεβεῖς· φυγὴν δέ τε

“ Μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίε βροτῶν.” 285

Ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας

Ἐργοῖς Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν

Ἄλλ', ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκετὴν ἐχέγγυον,

Ῥύε με, κακφύλασσε· μὴδέ με κάρα

Τὸ δυσπρόσωπον εἰσορῶν ἀτιμάσης· 290

Ἦκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβῆς τε, καὶ φέρων

Ὀνησιν ἀσίοις τοῖςδ'· ὅταν δὲ κύριος

Παρθῇ τίς ὑμῶν, ὅστις ἐστὶν ἡγεμῶν,

Τότ' εἰσακέων πάντ' ἐπισήσῃ· τὰ δὲ

Μεταξὺ τέτε, μηδαμῶς γίνε κακός. 295

ΧΟΡ. Ταρβεῖν μὲν, ὦ γεραῖε, τάνθυμμάματα

Πολλή γ' ἀνάγκη τὰπὸ σῆ' λόγοισι γὰρ

Οὐκ ὠνόμασαι βραχέσι· τὰς δὲ τῆςδε γῆς

Ἀναπτας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι.

ΟΙΔ. Καὶ πῦ' σθ' ὁ κραινὺν τῆςδε τῆς χώρας, ξένοι; 300

ΧΟΡ. Πατρῶον ἄστυ γῆς ἔχει· σκοπὸς δὲ νιν,

Ὅς καμὲ δεῦρ' ἐπεμψεν, οἴχεται σελαῶν.

ΟΙΔ. Ἦ καὶ δοκεῖτε τῷ τυφλῷ τιν' ἐντροπὴν

Ἦ φροντὶδ' ἔξειν, καπόνως ἐλθεῖν πέλας;

ΧΟΡ. Καὶ κάρθ', ὅταν περ τοῦνομ' αἰσθῆται τὸ σόν. 305

284. Φυγὴν δέ] ἀντὶ τῇ ἐκφυγῇ.

285. Μήπω γενέσθαι φωτὸς] ὁ βάλεται λέγειν, μηδένα διαφυγεῖν ποτὶ φῶτα ἀνίστοι ἀνθρώποις. Ὡς τὸ, δικαιοτάτος κενταύραν.

286. Ξὺν οἷς] Ξὺν οἷς θεοῖς.

1h. Σὺ μὴ κάλυπτε] ἀντὶ τῷ, μὴ περικαλύψῃς θεοὺς καὶ Ἀθήνας. οἷον, ἀνίστα πράττων, μὴ ἀφάνιζε τὰς Ἀθήνας.

288. Ἐχέγγυον] ἀσφαλή.

291. Ἱερὸς] καθαρὸς.

1b. Καὶ εἰσαν ὄντισιν ἀσίοις] ἐρεῖ γὰρ περιῶν ὡς εἶσαι ποτὶ αὐτοῖς ἔχθρα πρὸς θεοὺς, ἐν ᾧ

κρατίσκειν αὐτῶν, διὰ τὸ τὸν τάφον αὐτῶ παρ' Ἀθηναίοις τυγχάνειν ἦν γὰρ τι λόγοι, ἐν ᾧ ἂν ταρῇ χόρῃ, ἐκείνην μηδὲν κακὸν πείσθαι ὑπὸ θεῶν.

296. Τάνθυμμάματα] εἴπε γὰρ σάξιν τὰς Ἀθήνας.

300. Καὶ πῦ' σθ' ὁ κραινὺν] ἀρίστη ἢ εὐνομήα, ἄστε μὴ διατριβὰς γενέσθαι, τίς ὁ καλέσαν ἴσαι.

305. Τοῦτομ' αἰσθῆται] τὸ γὰρ ὄνομα Οἰδῆπες πανταχῷ.

ΟΙΔ. Τίςδ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τῷτο τοῦπος ἀγγελῶν ;

ΧΟΡ. Μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη

Φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκεῖνος αἰών,

(Θάρσει) παρέξαι· πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν

ὄνομα διήκει πάντας· ὥστε κεῖ βραδὺς

310

Εὐδαι, κλύων σὲ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

ΟΙΔ. Ἄλλ' εὐτυχῆς ἵκοιτο τῇ θ' αὐτῇ πόλει,

Ἐμοί τε· “ τίς γὰρ ἐσθλὸς ἔχ' αὐτῷ φίλος ; ”

ΑΝΤ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω ; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ ;

ΟΙΔ. Τίδ' ἔσι, τέκνον Ἀντιγόνη ;

315

ΑΝΤ. Γυναῖχ' ὄρω

Στείχασαν ἡμῶν ἄσπον, Αἰτναίας ἐπι

Πῶλε βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοσερῆς

Κυνῇ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει.

Τί φῶ ;

320

Ἄρ' ἔσιν ; ἄρ' ἐκ ἔσιν ; ἢ γνώμη πλανᾷ ;

Καὶ φημί, κἀπόφημι, κὲκ ἔχω τί φῶ,

Τάλαινα.

Οὐκ ἔσιν ἄλλῃ· φαιδρὰ γὰρ ἀπ' ὀμμάτων

307. Πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη] εἰκὸς ὅν ἐστιν ἡμῶν ἀκηκοότων, καὶ ἴτερον μερακιέσθαι. Ὁ γὰρ, ἀπειληθεὶς πρότερον, ἐδέστω μεμάθηκε ὥστε ἢν τῷ γὰρ χορῷ πρῶτον ὁμολόγησαι διαμίσσε δὲ τὸ θάρσει.

309. Πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν ὄνομα] τῷτο λέγει διὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ τὰς τε κατὰ τῆς Σφηγίδος καὶ ὅσα ἄλλα αὐτῷ ἐπείπρακται.

311. Κλύων σὲ] λέπει ἢ Περὶ περὶ σὲ κλύων.

313. Οὐχ αὐτῷ φίλος] χρήσιμος· ὁ γὰρ ἀγαθός, αὐτῷ τε καὶ τῷ φίλῳ ἐστὶ χρήσιμος.

316. Γυναῖχ' ἱρώ] ἢ Ἰσμήνη πρόκειται τὰ κατὰ τὰς ἀρρένας ἀπαργέλλασσα παῖδας τῷ Οἰδίῳ πῶς ἔσχον.

317. Αἰτναίας ἐπι] τῆς Σικελικῆς. Λέγει δὲ ἀντὶ τῆς μεγάλης.

318. Ἡλιοσερῆς] σκιαστικῇ Πλατύτιλος

κυνῇ, ἥτοι περικεραλαῖα, τὴν ὅβιν αὐτῆς περιέχει, καλύπτουσα, καὶ ἀφαιρέμενη τὴν ἡλιασιν. Τὸ ἔστι δὲ, κατὰ ἡλιοσερῆς κυνῇ.

319. Κυνῇ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν] καὶ γὰρ πρὶς τοῖς ἴσταν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι. αἷς καὶ Καλλιμάχος, “ Εἶδος ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νῖον “ αἰμονίῃσιν Μιμεβλακὸς, πλῆμμά τι πέτραι ἀλ- “ κερ ἔκευτο.” Ἄλλως· Κυνῇ Θεσσαλικῇ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς περιεκάλυπτε πλατύτιλος ἀποπέμπουσα τὰ προσώπα αὐτῆς τὰς τῷ ἡλίῳ ἐκαύσεις, ἢν ἡλιοσερῇ ἀνόμεσιν. Ὅτι δὲ πλα- τέες ἴσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι· καὶ Καλλιμά- χος λέγει, “ Εἶδος ἀμφὶ δὲ οἱ,” καὶ τὰ ἔστι.

321. Ἄρ' ἔσιν] ἄρα ἔσιν ἢ Ἰσμήνη ; ἄρα ἐκ ἔσιν ;

324. Φαιδρὰ γὰρ] τὸ ἔστι, φαιδρὰ προστεί- χουσα φαιδρὰ δὲ ἀντὶ τῷ φαιδρῶς.

S 2

325. Σημαίνει

Σαίνει με προστείχασα' σημαίνει δ' ὅτι 325
Μόνης τόδ' ἐς δῆλον Ἰσμήνης κάρα.

ΟΙΔ. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ;

ΑΝΤ. Παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὄρᾱν

Ἵομαιμον· αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξῃς μαθεῖν.

ΙΣΜ. ὦ δισσὰ πατρός καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ 330

Ἵδιςα προσφωνήμαθ', ὡς ὑμᾶς μόλις
Εὐρῆσα λύπη δεύτερον μόλις βλέπω.

ΟΙΔ. ὦ τέκνον, ἥκεις;

ΙΣΜ. ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὄρᾱν.

ΟΙΔ. ὦ σπέρμ' ὅμαιμον. 335

ΙΣΜ. ὦ δυσάθλαι τροφαί.

ΟΙΔ. Τέκνον, πέφνηας;

ΙΣΜ. Οὐκ ἄνευ μόχθῃ γέ μοι.

ΟΙΔ. Πρόςψαυσον, ὦ παῖ.

ΙΣΜ. Θιγγάνω δυοῖν ὁμῶ. 340

ΟΙΔ. Ἦ τῆσδε καὶ μῶ;

ΙΣΜ. Δυσμόρῃ δ' ἐμῶ τρίτης.

ΟΙΔ. Τέκνον, τίδ' ἦλθες;

ΙΣΜ. Σῆ, πάτερ, προμηθία.

ΟΙΔ. Πότερα πόθοισι; 345

ΙΣΜ. Καὶ λόγοις αὐτάγγελος,

Ἐὺν ὥπερ εἶχον οἰκετῶν πιζῶ μόνω.

ΟΙΔ. Οἱ δ' αὐθόμαιμοι, ποῖ νεανίαι πονεῖν;

325. Σαίνει με] εἰς γαστήρ με ἐφέλκεται.

329. Αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἐκ τῆς φωνῆς ἔξῃς σοι μαθεῖν.

332. Εὐρῆσα λύπη δεύτερον] τὸ ἔξῃς, εὐρῆσα δεύτερον. Ἰσας τὸ δεύτερον διὰ τὸ δις μόλις εἰρηκέναι.

335. ὦ σπέρμ' ὅμαιμον] ἐπὶ τῇς μη- πρὸς αὐτὴ ταύτην ἐγέννησεν, ὅμαιμον σπέρμα ταύτην καλεῖ.

336. ὦ δυσάθλαι τροφαί] ἡμῶν δηλοῦσι.

340. Δυοῖν ὁμῶ] σὺ καὶ Ἀντιγόνη.

342. Δυσμόρῃ δ' ἐμῶ τρίτης] οἱ γὰρ περι- λαμβάνοντες τινὰ, καὶ αὐτοὺς τρόπον τινὰ περι- λαμβάνουσιν. Ἰδιάζοντας δὲ εἶπεν ὡς ἑαυ- τῆς τρίτης Θιγγάνω, εἰ μὴ ἄρα πρὸς τὸ δυσάθ- λαι ὑπὸντα.

344. Σῆ, πάτερ, προμηθία] ἀντὶ τῆς δια- τὴν σὴν προνοίαν.

348. Ποῖ νεανίαι πονεῖν] πᾶς τὸ πονεῖν ἐστὶ.

349. Διὶ γὰρ

ΙΣΜ. Εἴς' ἔπέρ εἰσι· δεινὰ δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν.

ΟΙΔ. ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις 350

Φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίῃ τροφάς.

Ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ ζέγας

Θακῶσιν ἰσχυγῶντες· αἱ δὲ σύννομοι

Τὰ ἔω βίῃ τροφεῖα πορσύνουσ' αἰεῖ.

Σφῶν δ' ὧ τέκν', ἔς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε, 355

Κατ' οἶκον οἰκευῶσιν ὥστε παρθένοι·

Σφῶ δ' αὐτ' ἐκείνων τὰ μὰ δυστήνῃς κακὰ

ὑπερπονεῖτον· ἡ μὲν, ἐξότῃς νέας

Τροφῆς ἔληξε, καὶ κατίσχυσεν δέμας,

Ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη, 360

Γερонтаγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν

Ἔλῃν ἄσιτος νηλίπας τ' ἀλωμένη·

Πολλοῖσι δ' ὄμβροισι ἡλίῃ τε καύμασι

Μοχθῆσα τλήμων, δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς

Οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι. 365

Σὺ δ' ὧ τέκνον, πρὸςθεν μὲν ἐξίκε πατρὶ

349. Δεινὰ δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν] νῦν δὲ τὰ ἐν ἐκείνοις ἐστὶ δεινὰ.

350. ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ] διαφέρουσι τὰς Αἰγυπτίους ὡς παρὰ τὸ πρῶτον διαταμένους, καὶ γυναῖκας καὶ ἀνδρας. Νυμφόδαρος δὲ ἐν τῷ τρικαιδικῷ τῶν Βαρβαρικῶν γράφει ἕτως, Ἔθεσι δὲ, τὰ μὲν ἐναντίοις, τὰ δὲ ὁμοίοις χρώνται τοῖς Ἕλλησι. Τὸ μὲν γὰρ ἐξίστασθαι τοῖς πρεσβυτέροις τὰς νεωτέρους, ὁμοτρόπως καὶ ἡμῖν δικαίῃσι, τῶν δ' ἄλλων ἑδὲν ἐν μὲν γὰρ τοῖς Ἕλλησιν οἱ μὲν ἀνδρες τὰ κατὰ τὸν ἀγροῦν οἰκονομεῖσιν, αἱ δὲ γυναῖκες, ἔνδον μένουσαι, ταλασιεργῶσιν ἐκεῖ δὲ αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσι καὶ καπηλεύουσιν, οἱ δὲ ἀνδρες κατὰ τὴν οἰκίαν ὑφαίνουσιν· ὁ γὰρ Σίσσας τις ἐκθιλύνας τὰς ἀνδρας βεβλόμενος, ἅτε μεγίστης χάρας γεγενῆσθαι καὶ πολλὰς οὔτας, ὅπως μὴ συστραφέντες

ἐπ' ἰσομοίαν ὁρμήσωσι, τὰ μὲν ἐκείνων ἔργα ταῖς γυναῖξιν, τὰ δὲ τῶν γυναικῶν ἐκείνοις προσέταξεν· ἵνα μὴ μόνον τῶν ὅπλων ἀναγκῶς στερηθῶσι, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀνεθέντες, ἀσμένως ἐπὶ τοῖς ὑπάρχεσι καταμείναισιν. Ὅθεν τὰς μὲν φιλάς εἶναι, τὰς δὲ ἀνίναι τὰς τρίχας προσέταξε· καὶ τὰς μὲν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν φέρον τὰ φορτία, τὰς δὲ ἐπὶ τῶν ἄμων ἡναγκαῖαι· ἐπιτα δὲ τὰς μὲν, καθημένους, τὰς δὲ, ὀρθὰς ἐστάσας ἔρεν. καὶ ταῖς μὲν δύο ἰμάτια περιέβαλε, τοῖς δὲ, ἐν. ὑπολαμβάνων ἅμα ταῖς ἐπιτηδύμασι καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκθιλύσθαι· ὁ καὶ Λυδὸς ὕστερον συμπτέσειν φασίν.

353. Αἱ δὲ σύννομοι] αἱ ἀέλιφαί, ἡ αἱ γυναῖκες.

362. Νηλίπας] ἀνυπόδυνος.

Μαντεῖ' ἄγυσσα πάντα Καδμείων λάθρα,
 Ἄ τῷδ' ἐχρήσθη σώματος· φύλαξ δέ με
 Πισὴ κατέσης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην·
 Νῦν δ' αὖ, τίν' ἤκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὶ 370
 Φέρεσσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν σόλος;

Ἦκεις γάρ εἰ κενή γε· τῷτ' ἐγὼ σαφῶς
 Ἐξοίδα, μὴ ἔχῃ δεῖμ' ἐμοὶ φέρεσά τι.

ΙΣΜ. Ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἃ ἔπαθον*, πάτερ,
 Ζητῶσα τὴν σὴν πᾶ κατοικοίης τροφήν†, 375

Παρεῖς' εἰάσω· (δὲς γὰρ ἔχῃ βέλομαι
 Πονέσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγυσ' αὖθις πάλιν)
 Ἄ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιον παῖδοιν κακὰ
 Νῦν ἐσι, ταῦτα σημανῶς' ἐλήλυθα.

Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις, Κρέοντί τε 380
 Θρόνους εἶσθαι, μηδὲ χραινέσθαι πόλιν·

Λόγῳ σκοπέῃσι τὴν πάλαι γένεσ φθορὰν,
 Οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον·

Νῦν δ' ἐκ θεῶν τε καὶ ἀλιτηρῆ φρενὸς, 385
 Εἰςῆλθε τοῖν τρισαθλίῳιν ἔρις κακὴ,

Ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτες τυραννικῆς.

Χῶ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς
 Τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην‡ Δρόνων

Ἀποσερίσκει, καὶ ἐλήλακεν πάτρας·

Ὁ δ', (ὥς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύνων § λόγος)

* ALD. TURN. ἃ ἔπαθον.

† ALD. σροφῆν.

‡ ALD. Πολυνίκην.

§ ALD. πληθύνων.

367. Μαντεῖ' ἄγυσσα] ποῖα μαντεῖα φησὶν; ὅτι ὅπου δ' ἂν ταφῇται, σωτήριος ἔσται τῇ γῇ ἐκείνῃ.

375. Ζητῶσα τὴν σὴν] τὸ ἐξῆς, ζητῶσα τὴν σὴν τροφήν ἀντὶ τῶ τὴν δίδωται.

376. Δὲς γάρ] τὸ ἐξῆς, δὲς γὰρ εἰ βέλομαι ἀλγεῖν.

380. Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς] πρῶτον ἦσαν σκο-

πήσαντες, τῷ Κρέοντι παραχαρῖσαι τὴν σὴν βασιλείαν.

Ib. Κρέοντί τε] ὁ τε πλεονάζει.

382. Λόγῳ σκοπέῃσι] μετοχὴ ἔστιν, εἰ ῥῆμα.

384. Ἀλιτηρῶ] μισέρῃς.

386. Λαβέσθαι] ἀντιλαβέσθαι.

388. Τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην] τὸ Χ

παράκειται ὅτι πρεσβύτερόν φησι τὸν Πολυνίκην.

391. Τῷ

Τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγὰς, προςλαμβάνει 391

Κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπισὰς φίλεις,

Ὡς αὐτίκ' Ἄργος, ἢ τὸ Καδμείων πέδον

Τιμῇ καθέζων, ἢ πρὸς ἔρανὸν βιβῶν.

Ταῦτ' ἐκ ἀριθμὸς ἐσιν, ὧ πάτερ, λόγων, 395

Ἄλλ' ἔργα δεινὰ τὰς δὲ σὲς ὅποι θεοὶ

Πόνεας κατοικτιῶσιν ἐκ ἔχω μαθεῖν.

ΟΙΔ. Ἦδη γὰρ ἔσχεις ἐλπίδ', ὡς ἐμᾶ θεῶς

Ὡραν τιν' ἔξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε;

ΙΣΜ. Ἐγωγε, τοῖς νῦν γ', ὧ πάτερ, μαντεύμασι. 400

ΟΙΔ. Ποίοισι τέτοις; τί δὲ τεθέσπισαι, τέκνον;

ΙΣΜ. Σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ

Θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ', εὐνοίας* χάριν.

ΟΙΔ. Τίς δ' ἂν τοιῷδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;

ΙΣΜ. Ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη. 405

* ΤΥΝ. καὶ κατ' εὐσείας.

391. Τὸ κοῖλον Ἄργος] πολλαχρὶ τὸ Ἄργος κοῖλόν φησι, καθάπερ καὶ ἐν Ἐπιγρότοις. Τὸ κοῖλον Ἄργος ἢ κατοικήσαντ' ἔτι. Καὶ ἐν Θυμῷ, Ἐκ μὲν Ἐμχθονίς ποτιμάσιον ἔσχεθ' ἡμέρον Αὐτόδουκον, πολέων κτεάνων σίνην Ἄργει κοίλῳ. Καὶ Ὀμηρος·

“Οἱ δ' ἔξον κοίλῃν Λακισαίμονα.”

393. Ὡς αὐτίκ' Ἄργος] ὡς αὐτίκα καὶ τὸ Ἄργος πρὸς ἔρανὸν βιβῶν, καὶ τὸ Καδμείων πέδον τιμωρίᾳ ὑποτάξων. Τὸ γὰρ τιμὴ ἔσθ' ὅτε πρόστιμον δῖλοῦ. Ὀμηρος·

“Εἰ δ' ἂν ἱμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιο

“σε παῖδες

“Τίνυν ἐκ ἰθέλωσιν.”

Ἐκατέρων δὲ ἢ ἀντὶ τῆ καὶ ἐπὶ τὸ δὲ ἔξῃς, ἔτος, αὐτίκα ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμὴ καθέζων, ἢ τὸ Ἄργος πρὸς ἔρανὸν βιβῶν ὑφώσω τῇ εὐκλείᾳ. Ὡς πορευόμενων Ἀργείων τὰς Θίβας, καὶ κατὰ τὸτο ἐνδύζων γηγεσμένων. Ἐπεὶ δὲ αὐτὸν ἐπὶ, καὶ τὸ ἔξῃς, ἔτος,

ὡς αὐτίκα ἢ πρὸς ἔρανὸν τὸ Ἄργος οἶσαν, ἤγαν ἐπὶ μείλας αὐξήματα ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμὴ καθέζων ἄλλως γὰρ αἰεὶν τραχύτιρον.

395. Ταῦτ' ἐκ ἀριθμὸς] ἢ μέχρις λόγων προκόπτοντα.

399. Ὡραν τιν' ἔξειν] φροντίδα.

401. Ποίοισι τέτοις] οἱ ὑπομνηματισάμενοι γράψουσιν ἔτω, χρησμός τοῖστος γίγνηται, ὅποτις ἂν ὁ Οἰδῖπυς πρόσβηται, τέτον κρατήσιν. Καὶ χάρις κατὰ κοινὸν τοῖς Θεαίοις, ὅτι ἔσαι αὐτοῖς μεγάλαν κακῶν αἰτίας, ἐὰν μὴ θάψωσιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς χώρας. ἐβελόμεν δὲ αὐτὸς μαρτυρίᾳ χρῆσασθαι ἢ συγγραφῆς τινὸς ἢ ποιητῆ.

403. Εὐνοίας χάριν] ἵνα εὐνοῆς αὐτοῖς ἐν τοῖς ἀναγκαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων γράφεται, εὐσείας χάριν. Ὁ καὶ οἱ ὑπομνηματισάμενοι ἀξιοῦσιν. Εὐσείαν δὲ φασὶ τὴν εὐσέβειαν. Καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφιτρυῶνι, “Ἐπεὶ δὲ βλαστῶ, τῶν τριῶν μίαν λαβὼν Εὐσείαν ἀρ-”

“κε.”

136 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

- ΟΙΔ. "Οτ' ἐκέτ' εἰμὶ, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνὴρ;
 ΙΣΜ. Νῦν γὰρ θεοὶ σ' ὀρθῆσι, πρόσθε δ' ὠλλυσαν.
 ΟΙΔ. Γέροντα δ' ὀρθέν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσοι*.
 ΙΣΜ. Καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τέτων χάριν,
 "Ἡζοντα βαιῆ, κἔχῃ μυρίε χρόνε. 410
 ΟΙΔ. "Οπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἐρμηνεύε μοι.
 ΙΣΜ. "Ὡς σ' ἀγχι γῆς σήσωσι Καδμείας, ὅπως
 Κρατῶσι μέν σε, γῆς δὲ μὴ μδαίνῃς ὄρων.
 ΟΙΔ. Ἢ δ' ὠφέλησις τίς θύραισι κειμένε;
 ΙΣΜ. Κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς. 415
 ΟΙΔ. Κἄννευ θεῆ, τίς τῆτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι;
 ΙΣΜ. Τέττε χάριν τοίνυν σὲ προσθέσθαι πέλας
 Χώρας θέλῃσι μῆδ' ἴν' ἂν σαυτῆ κρατῆς.
 ΟΙΔ. Ἦ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει;
 ΙΣΜ. Ἄλλ' ἐκ ἐᾷ τοῦμφυλον αἵμά σ', ὦ πάτερ. 420
 ΟΙΔ. Οὐκ ἄρ' ἐμῆ γε μὴ κρατήσωσιν ποτε.
 ΙΣΜ. "Εσαι πότ' ἄρα τῆτο Καδμείοις βάρος.
 ΟΙΔ. Ποίας φανείσῃς, ὦ τέκνον, συναλλαγῆς;
 ΙΣΜ. Τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ὅταν ζῶσιν τάφοις.
 ΟΙΔ. Ἄ δ' ἐννέπεις, κλύεσα τῆ λέγεις, τέκνον; 425

* ALD. πίσυ.

408. Γέροντα δ' ὀρθέν, φλαῦρον] τὸν ἄπαξ
 ἐν νέῳ πεσόντα, ἐν γῇ ὀρθῆσθαι ἀδύνατον,
 ἢ φλαῦρον, χαλεπόν.

412. "Ὡς σ' ἀγχι γῆς σήσωσι] ὅπως σῶσιν
 ἐν ἡ κατοικίῃσιν.

414. Θύραισι κειμένε] ἀντὶ τῆ οἰκῆτος.

415. Κείνοις ὁ τύμβος] ὁ τύμβος δυστυχῶν
 ὁ σὸς, κείνοις βαρύς. ἀντὶ τῆ, ἐπὶ ξένῃς σε
 διαπομένῃς, δυστυχῆσιν ἐκείνοι.

416. Κἄννευ θεᾷ] οἷον, πᾶς ἂν τις ταῦτα
 δύνατο μαθεῖν ἀνθρώπος ἂν, θείας δυνάμειος
 χάρις; τῶτο δὲ λέγει ἐπὶ ἐκ ἐπίσταται ὅτι
 συθόχρησόν ἐστι τὸ λεγόμενον.

417. Προσθέσθαι πέλας] ἀντὶ τῆ κατοικί-
 σαι.

418. Χώρας] τῆς Θήβης.

1b. Μῆδ' ἴν' ἂν σαυτῆ κρατῆς] μῆδὲ ἔαν
 σε ὅπως ἂν σαυτῆ ἐξεσιάζῃς. Λέγει δὲ τὸ ἔαν
 ῥῆμα, ἢ ἀπὸ κοινῆ τὸ προσθέσθαι νόμι-

419. Ἢ καὶ κατασκιῶσι] οἷον ἐν Θήβαις
 με χάσκωσι.

420. Τοῦμφυλον αἷμα] ὁ πατρὸς φύλος.

421. Μὴ κρατήσωσιν] ἤρην θάπτειν με ἐν
 Θήβῃ. ὁ δὲ μὴ, πλεονάζει ἐστὶ γὰρ τὸ μὴ καὶ
 τὸ ἐκ παραλλήλου.

422. "Εσαι πότ' ἄρα] διὰ τὸ μὴ κατασ-
 χεῖν σε.

423. Ποίας φανείσῃς] ποίας αἰτίας γινομέ-
 νης βλαβήσονται; ἀντὶ τῆ, ὑπὸ θεῶν; ὑπὸ
 ἐρινύων; ἢ ὑπὸ τίνος;

426. Ἀνδρῶν

Οἷτον ἔχουσα κακῶν. Ὁ δὲ λάθεται

᾿Ων τ' ἔπαθ', ὦν τ' ἐδάη· τί γὰρ ἔκ ἐμοὶ 170

Ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατῶμενον;

Αἰεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ·

Ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

ΧΟΡ. Θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον·

“ Ἔσι μέγας ἐν ἔραυνῳ 175

“ Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει·

“ ὦ, τὸν ὑπεραλγῇ χόλον νέμεσσα,

“ Μῆθ' οἷς ἐχθαίρεις

“ Ὑπεράχθεο, μῆτ' ἐπιλάθῃ·

“ Χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός.” 180

Οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν

Βενόμαν* ἔχων ἀκτάν

Παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,

* TURN. in marg. βενόμον.

170. ᾿Ων τ' ἔπαθ', ὦν τ' ἐδάη] ὦν ἔπαθε παρ' ἐμῷ εὐεργεσιῶν· διέσωσε γὰρ αὐτόν ὦν δὲ ἐδάη, ὅτι συνεχεῖς ἐπιμπνι ἀγγελίας δηλοῦσα τὰ κατ' Αἰγισθον.

171. Τί γὰρ ἀγγελίας] ἦρκεν τί εἶδος ἀγγελίας ἐκ ἔρχεται ἐμοὶ ἀπατῶμενον; ἦρκεν ἀπάντη ἔχον, ταῖσι ψευδές.

171. Ἀγγελίας ἀπατῶμενον] ἔχῃ ἡ ἀγγελία ἡπατάτο, ἀλλ' ἀπὸ ταύτης Ἠλέκτρα. Διὰ τί ἐν πρὸς τὴν ἀγγελίαν τὸ ἀπατῶμενον λέγεται; καὶ φαμὶν, ὅτι ἀπὸ τῆ πάσχοντος τὸ ποιῶν· ἡ ἀγγελία μὲν γὰρ τὴν ἀπάτην ἐποιεῖ, αὐτὴ δὲ ἐπάσχει. ἄλλως τε διὸν ἀπαταμένη ἐμοὶ εἰπεῖν, πρὸς τὸ τί εἴρηκεν ἡ γὰρ ψευδὴς καὶ ματαία ἀγγελία ἀπαταμένη, ὥστε ἐστὶ πάσχουσα τὴν ἀπάτην ἀπὸ τῶ ταῦτα μνηύοντος, ἐν αὐτῷ τῷ ψευδῶς μνηύεσθαι.

172. Αἰεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ] ποθεῖ δὲ, ἐκ ἀξιοῦ. τὸ σχῆμα τὸτο καλεῖται κλιμακωτόν.

174. Θάρσει μοι] Μεγαλοπρεπὲς ὁ λόγος καὶ θηρικός· καὶ ἡ συμβολὴ γλαυκῆ καὶ χρύσεος.

177. ὦ, τὸν ὑπεραλγῇ χόλον] ὦ τινι τῷ

VOL. I.

[ELECTRA.]

Διὰ τὸν ὑπεραλγῆντα, τὸν ἄρκεν ὀδυνηρὸν καὶ λυπηρὸν χόλον τοῖς πεπραγμένοις νέμεσσα, μὴ ὑπερβολῇ χρεῶ τοῖς λυπηροῖς καὶ δεινοῖς· μῆτε ἐπιλάθῃ αὐτῶν, ἀλλὰ μέμνησο μὲν αὐτῶν· γενναίως δὲ φέρε· ἢ μῆτε ὑπὲρ τὸ δέον ἔχθαιρε, μῆτε ἐπιλαμβάνῃς τῆς ἔχθρας.

178. Μῆθ' οἷς ἐχθαίρεις] Μῆ τε τῷ Αἰγισθῳ καὶ τῇ Κλυταιμνήστῃ ὑπεράχθεο, οἷς ἐχθαίρεις· μῆτε ἐπιλάθῃ.

180. Χρόνος γὰρ εὐμαρῆς] ὁ γὰρ χρόνος εὐμαρῶς παρέρχεται ἐνίοτε δὲ ἂ μετ' ὀλίγον αὖτις· μένει τῷ χρόνῳ ἔχει Ὀρέστis. Ἡ εὐμαρὴς ἐστὶν ὁ χρόνος ὥστε μεταλθεῖν τὸς ἀδίκους.

181. Κρίσαν] Φωκικὴν· κρίσα γὰρ πόλις Φωκίδος· τὴν αὐτὴν τὴν Κρίσαν, ἀντὶ κτητικῆς, ταῖσι τῆς Κρίσεως.

182. Βενόμαν] βωὸν θροετικὴν.

183. Ἀπερίτροπος] ἀνεπίστροφος, ἀνεπείλευτος· ἐνθὺν καὶ τὸ περιτροπῶν ἐναντιός· ἀπὸ κοινῆ δὲ λυπτικόν τὸ ἀπερίτροπος, ὅτε Ὀρέστis ἀπερίτροπος· ὅς ἐν τῇ Φωκίδι τρέφεται, ὅτε ὁ κατὰ θεός. Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Ὀρέστis τιμαρκεθίσονται.

T

Οὐθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσει.
 ΗΛΕ. Ἄλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς

185

Ἀπολέλοιπεν ἤδη
 Βίотος ἀνέλπιτος,
 Οὐδ' ἐτ' ἀρκῶ.

Ἄτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι,
 Ἄς φίλος ἔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται.

190

Ἄλλ', ἅπερ εἴτις ἔποικος, ἀναξία
 Οἰκονομῷ θαλάμῳ πατρὸς, ὧδε μὲν
 Ἄεικεῖ σὺν σολᾷ,
 Κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Οἰκτρά μὲν νόσοις αὐδὰ,
 Οἰκτρά δ' ἐν κοίταις πατρώαις,
 Ὅτε σοὶ παγχάλκων ἀνταῖα

195

θίσονται. Καὶ ἀπὸ τῶν χθονίων θεῶν ἔσεσθαι τὴν τιμωρίαν τῷ ἀδίκῳ ἀνηρημένῳ προσδύκα· τινὲς δὲ τὸ ἀπερίτροπος ἐπὶ μὲν Ὀρίστῃ, ἀνιπλεύσας, ἐπὶ δὲ τῷ Πλάτῳ, ἀνιπέρους τῷ τῆς ἑχθρῆς μεταβῆναι πολλάκις γὰρ τὸ κατὰ κινεῖ λαμβανόμενον, διαφόρως ἰοῦνται. Καὶ Ομηροῦ·

“Ἰὺθ' ἐλέτην διπρὸν τε καὶ ἀνέρι δῆμῳ
 “ἀρίστῳ.”

τὸ ἐλέτην κατὰ κοινῇ ἐστίν, ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῷ αἰσῶνι, ἀντὶ τοῦ ἔλαθεν ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν, ἀντὶ τοῦ ἐκείνους.

184. Οὐθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα] ἢ τε ὁ ἄλλος ἀνιπέρους ἀπὸ κοινῇ γὰρ τὸ ἀπερίτροπος τε τῆς ἑχθρῆς μεταβῆναι ἀλλ' ἔχει ἐπιτροφὴν, καὶ ἐπιμελεῖσθαι ποιεῖται. Ἄλλως παρὰ ἀντὶ τῆς κατὰ, καὶ ἐν τῷ περὶ λόγῳ ἐν χρήσει αὐτῇ ἡ σύνταξις τῆς παρὰ προθέσεως.

185. Ἄλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς] οἷον, τὸ πλείονος τῷ βίῳ ἔδωσα ἐν κακοῖς καὶ ὁ πλείονος (σοῖ) ἕως ἀπολόλοιπε, μηδέποτε ἐν ἀγαθῇ ἐλπίδι γενομένην. Ἐπὶ μέχρι νῦν ὡδὲν ὑπὲρ ἰδικίας Ἀγαμέμνονος πέπρακται.

190. Ἄς φίλος ἔτις ἀνὴρ] ἦτοι, ὥς φίλος ὁ δὲς προίεσθαι, ἀλλὰ πάντες εἰσὶν ἐν αὐτῇ μακρῇ εὐλαβήσιμοι. Ἡ ἐκεῖνο, Ἀνδρὸς κακῶς πρᾶσσοντος ἐκ ποδῶν φίλοι.

191. Ἐποικος] ἀντὶ τῷ μέτοικος.

1b. Ἀναξία] ἀξίαν ἢ ἔχουσα, ἀλλὰ ἄτιμος.

192. Οἰκονομῷ] ἀντὶ τῷ διατῶμαι τὸς πατρὸς οἶκος.

1b. Ὡδὲ μὲν αἰμῇ] δικτυαῖς τὸ ὧδε ἐλεεινὸν δὲ τὸ τοῖστον, καὶ ληλῶσας ἱμφαῖον τὸ σχῆμα τῶν ὑποκριτῶν αἰμῇ δὲ ἀντὶ τοῦ αἰσχυρῆ, ἀπριπῆ· παρὰ τὸ μὴ ἐσκέπαι, ὁ δηλοῖ καθήκον.

195. Οἰκτρά μὲν νόσοις αὐδὰ] ἡ ἀργαλία ἡ περὶ τῆς νόσος τῆς πατρὸς οἰκτρά ἐγένετο, εὐθείας ἀναιρέθης. Ἀπὸ κοινῇ δὲ τὸ, αὐδὰ. Οἰκτρά σοι ἐν γέγονεν ἡ φωνὴ ἡ ἀργαλία περὶ τῆς νόσος τῆς πατρὸς. Οἰκτρά δὲ καὶ περὶ τῆς κοίτης αὐτῆς οἷον, οἰκτρά πέπονθας καὶ ὅτε ἡ κῆρας παρῆναι Ἀγαμέμνονα, προσδύκασα ὅτ, ἐπιβεβλησθῆναι οἰκτρά δὲ, ὅτι καὶ ἡ πράξις γέγονε, καὶ ἀνηρέθη.

197. Ὅτι σοὶ] τὸ σοὶ ἐνταῦθα ἢ ἐστὶν ἀργαία.

201.

Γενύων ὠρμάθη πλαγὰ,
Δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
Δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες 200
Μορφὰν, εἴτ' ἔν θεός, εἴτε βροτῶν
Ἦν ὁ ταῦτα πράσσω.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ΗΛΕ. ὦ πασῶν κείνα πλεον ἁμέ-
ρ' ἐλθῆσ' ἐχθίσα δὴ μοι·
ὦ νύξ, ὦ δειπνων ἀρρήτων 205
Ἐκπαγλ' ἄχθη·
Τὰς ἐμὸς εἶδε πατὴρ
Θανάτας αἰκεῖς διδύμαιν χεροῖν,
Αἶ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον
Πρόδοτον, αἶ μ' ἀπώλεσαν· 210
Οἷς ὁ μέγας θεός * Ὀλύμπιος

* ALD. θεὸς ὁ μέγας.

γόν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τῆ πατρὸς αὐτῆς πληρὴ
πρότερον ἐτέρων ὑπ' αὐτῆς ἐλογίσθη, διὰ τῆτο
τὸ σοὶ λέγει.

Ib. Ἀνταῖα γενύων] ὅτε ἀνταῖαν ἐπλήρη
ἀπὸ γενύων παγχάλακων, ὃ ἐστὶ πελίκων· γένους
γὰρ εἶδος πελίκιος.

201. Εἴτ' ἔν] Ἀπορηματικὸς ὁ λόγος· ἔχ
ὡς τινὲς φασιν ἐν ἀρᾷ σχήματι.

205. ὦ νύξ] ὦ ἐκπληκτικὰ ἄχθη τῶν ἀρ-
ρήτων δειπνων, καθ' ὅς δειπνῶς ὁ ἐμὸς πατὴρ
εἶδε θανάτας αἰκεῖς, διὰ διδύμων χειρῶν.
Ἦσαν, τὰ Αἰγίσθας, καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας.

206. Ἐκπαγλ' ἄχθη] τὸ ἄχθη καὶ τὸ θα-
νάτας ταῦτόν ἐστιν εἰπῶσα γὰρ, ὡς ἐκπαγλ'
ἄχθη, ἐπήγαγε τὸ, Ἐμὸς εἶδεν πατὴρ θανά-
τας αἰκεῖς· εἰ καὶ τὸ ἄχθη κλητικὴ ἐστίν· τὸ δὲ
θανάτας, αἰτιατικὴ· τὸ μὲν πρὸς τὸ ὅ συν-
τασσόμενον· τὸ δὲ θανάτας, πρὸς τὸ εἶναι.
Ἔστι δὲ τῆτο ὅμοιον τῷ, Ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ'
ἦν ὁ δ' εἰληχεν τύχην, Θανόντες ἂν προέκίμεθ'
ἐχθίς· μόνον. Μὴ λάβῃς δὲ τὸ διδύμαιν ἀντί-

δοτικὴς, ὥς καὶ ἐν ἔκθεσιν λέγεται, ἀλλ' ἀντὶ
γενικῆς ὅτι θανάτας διδύμων ἐχθρῶν, ἦσαν
ὡς αἱ διπλαῖ χεῖρες ἐργάσαντο Κλυταιμνήστρας
ἢ Αἰγίσθας.

207. Τὰς ἐμὸς εἶδε] ἀφίλειν εἰπεῖν πρὸς τὸ
ἐκπαγλὰ ἄχθη, ἃ ὁ ἐμὸς εἶδεν πατὴρ· ὁ δὲ,
πρὸς τὸ σημαίνοντα ἀποδοῦναι, λέγει, ὡς θα-
νάτας ἀπρεπῆς εἶδεν ὁ ἐμὸς πατὴρ ἀπὸ διδύ-
μων χειρῶν.

208. διδύμαιν χεροῖν] τῆς Κλυταιμνήστρας
καὶ τῆς Αἰγίσθας.

209. Τὸν ἐμὸν βίον] Ἦσαν, τὴν ἐμὴν ζωὴν
εἶλον πρόδοτον. Ἀντὶ τῆς ἀνείλου. Τετέστι,
φθορὰ ἐποίησαν ἐκδοτον.

Ib. Αἶ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον] πάντῃ περι-
παθῶς, αἵτινες χεῖρες αἱ ἀνελῶσαι τὸν θα-
μέμονον, τὸν ἐμὸν βίον ἀνείλου, καὶ προέδα-
καν τοῖς ἐχθροῖς.

211. Οἷς θεός] ἀπὸ τῶν χειρῶν μεταδίδει
ἐπὶ τὰς ἐργαζομένης ταῖς χερσὶ.

T 2

212. Ποίημα]

Ποῖνιμα πάθεα παθεῖν πόροι.
Μηδὲ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίαιο,
Τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Φράζε' μὴ πόρσω φωνεῖν· 215
Οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἴων
Τὰ παρόντ', οἰκείας εἰς ἄτας
Ἐπιπίπτεις * ἔτως αἰετῶς;
Πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτέσσω,
Σᾷ δυσθύμῳ τίκτεσ' αἰεὶ 220
Ψυχᾷ πολέμευς τὰ δὲ, τοῖς δυνατοῖς
Οὐκ ἐρίσ' ἀπλάθειν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΗΛΕ. Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δῆ†.

* ALDUS, Ἐμπίπτεις, † ALDUS, ἠναγκάσθην, ἐν δεινοῖς.

212. Ποῖνιμα] ποιῆς ἀξία· ποῖνι δὲ λέγεται ἐπὶ μόνῃς καταβολῇ χρημάτων. "Ομηρος"

"Ποιῆν δὲ παιδὸς ἐδίδετο τέθνηώτος".

Καί,

Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν δόμῳ μένει αὐτὸς πόλλ'

"ἀποτίσας".

Τὸ δὲ τ' ἐρπύεται κραδίη καὶ θυμός

"ἀγένηος,

"Ποιῆν διεξαίνομα."—

213. Ἀποναίαιο] Ὀνάω, ὄνω, ὄνημι, ὄναμαι, εὐκτικὸν ὀναίμην, ὄναιο, ὄναιτο· τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ὀναιτο· καὶ Ἰωνικῶς, ὀναίαιο.

215. Φράζε' μὴ πόρσω φωνεῖν] ὁ χορὸς ἐπιτιμασθὲν τῇ Ἠλέκτρῃ μὴ ἀντικρυσταῖς βλασφημίαις κατὰ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου χωρεῖν.

1b. Μὴ πόρσω φωνεῖν] ἔργον ἐκτὸς τῶν δέοντος· δει' γὰρ σιγῇ, μὴ κατὰ τῶν δυνατωτέρων δραστηριότητι.

216. Οὐ γνώμαν ἴσχεις] ἡ νοεῖς, ἡ γνώσκεις (ἐπιστὶν) ἐξ οἴων ἀγαθῶν εἰς τί ἀναιρὸν ἐλπίδας;

217. Οἰκείας] ἥτοι τὰς συγγενικάς· ἢ ἀπὸ τῆς ἰσομείας, καὶ ἐκ ἀλλασθέναι,

220. Σᾷ δυσθύμῳ τίκτεσ' αἰεὶ] αὐτῇ γένωσα ταῦτα, ἐξ ὧν πολεμῶνται σε ἡ ψυχὴ· ὡς ἐν ἀτιμίαις αὐτῆς ἔσσι. Ἄλλως· πολὺ ἐκτέσσω τὸ πλῆθος τῶν κακῶν, διὰ τῆς σῆς δυσθύμης ψυχῆς τίκτεσθα αἰεὶ ταραχὰς καὶ ἱριδίας. Δυσθυμὸς δὲ, σκληρὸς, βαρύθυμος· ὃ ἐναντίον ὁ εὐθυμὸς.

221. Τὰ δὲ, τοῖς δυνατοῖς ἐκ ἐρίσ'· τοῖς κρατῦσιν ἢ δι' ἱριδὸς δι' εἰς ταῦτα προσπειλάζειν ἀντὶ τῶ ἐχ' οἶόν τί σε ἐρίζει τοῖς δυνατοῖς. Καὶ ἄλλως· ταῦτα δὲ ἃ πράττεις, ἐκ ἐρίσ' τοῖς κρατῦσιν ἐστὶ. Ταῦτάσι, περὶ τῶν φιλονεικίαν πρὸς τοὺς κρατῦντας ποιῆσθαι ἀσύμφορον. Ἐριστὴς δὲ, ὁ φιλονεικός· Ἐριστικός δὲ, ὁ ἐπιτιμητικὸς ἔχων εἰς τὸ ἐρίζειν· ὡς περὶ φιλικὸς, ὁ ἐπιτιμήσιμος ἐς φίλον. Ἐριστὸν δὲ, τὸ ἀξίαν ἔχον τὴν ἱρίν. Ὡς περὶ παικτὸν παίρνειν, τὸ ἀξίον παίζεισθαι, καὶ παικτὴ παιδίσκῃ, ἢ ἀξία παίζεισθαι.

223. Ἐν δεινοῖς] ἢ χερὶ γράφειν, ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην ἐνδυνεῖν· περισσὸν γὰρ ἐστὶ πρὸς τὸ τῷ πρώτῳ συστήματος κῶλον, ἀλλ' ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην

Ἐξοιδ' εἰ λάθει μ' ὄργα.

Ἄλλ' ἐν γὰρ δεινοῖς εἰ σχήσω

225

Ταῦτάς ἄτας,

Ὅφρα μ' ἔχη βίος *.

Τίνι γάρ ποτ' ἂν, ὦ φίλα † γενέθλα,

Πρόσφορον ἀκῆσαι μ' ἔπος;

Τίνι φρονῶντι καίρια;

230

Ἄνετέ μ', ἀνετε παράγοροι·

Ταῦτα γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται.

Οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι,

Ἀνάριθμος ὦδε θρήνων.

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἐν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ,

235

Μάτηρ ὥσει τις πῖσά,

* ALDUS, Ὅφρα με βίος ἔχη.

† ALDUS, φίλα.

ἡμετέραν δὲ δίμετρον γὰρ δεῖται εἶναι καὶ τῷτο ὡς περ ἐκεῖνο.

224. Ἐξοιδ' εἰ λάθει μ' ὄργα] τῷτο ἔπος (φυσίον) εἰ λαθάνει με, ἀλλ' οἶδα τὸ ἀσφαλές καὶ συμφέρον, διὰ δὲ τὴν ὑπέρεσιν τῶν δεινῶν, ἀναγκάζομαι καὶ ἐπικινδυνεύω τινα φθίγγεσθαι.

225. Ἄλλ' ἐν γάρ] ἴσιον ὅτι τὸ ἀλλὰ μετὰ τῷ γάρ συντιθέμενον, ποτὶ μὲν ἀργὸν ἔχει τὸ γάρ, ποτὶ δὲ ἀμφότερά εἰσιν ἐνεργά. Ὡς καὶ ἐνταῦθα, τὸ μὲν ἀλλὰ πρὸς τὸ εἰ σχήσω συντασσόμενον· τὸ δὲ γάρ διὰ μέσεσιν τιθέμενον, λαμβανόμενον ἔκθεσι τῷ εἰμί· γίνεσθαι δὲ τῷτο, ὅταν μεταξὺ τῶ ἀλλὰ καὶ τῷ γάρ συλλαβὴ ἢ λέξις εὐρεθῇ. Εἰ δὲ ἔτω τῷ ἀλλὰ τὸ γάρ πλησιάζει ὥς μὴ μεσολαβῇ μηδενίτι, ἀργὸν ἐστὶ παντελὲς τὸ γάρ.

228. Τίνι γάρ ποτ'] παρὰ τίνος γάρ ἂν ἀκῆσαιμὶ τὰ συμφέροντα, ἢ παρ' ὧν τῶν συναιώνων; ὥστε μὴ συγχαρῆσαι ἐν δεινοῖς ὅση παρηγορίαν τινα ἴσχειν ἐκ τῶν θουρμῶν καὶ θρήνων· εἰ γάρ πρὸς ξένους ἔχω, ἀλλὰ πρὸς ὕμεις εὐνοήσας.

231. Ἄνετέ μ'] τὸ ἄντι ἢ φυσικῶς ἔχει τὸ α μακρὸν, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης καὶ ποιητικῇ ἀδείᾳ γίνεται ἔτσι γάρ, τριῶν ἐφεξῆς κειμένων βραχέων, μακρὸν ἐξ ἀνάγκης τὸ α ποιῶσι διὰ τὰ μέτρα· ὥς ἐν τῷ ἀθάνατος εὐρήσεται αἰὲ τὸ α ἔχον μακρὸν, καὶ τὸ ἀκάματος καὶ ἀπάλαμος, ἔτω καὶ τὸ ἄνετε ἐνταῦθα. Οὕτω γάρ καὶ σύμφωνα πλεονάζουσιν, ἵνα μακρὸν τὸ προηγούμενον φωνῶν ποιήσασιν, ὥς καὶ εἰς τὸ γενέθλα γέγονε καὶ εἴπε δύο σύμφωνα εἶη, τὸ ἐν ἀφαιρῶσιν, ἵνα βραχὺ γένηται τὸ φωνήεν· καὶ εὐρήσεται τῷτο πολλαχῇ.

232. Ταῦτα γάρ ἄλυτα] τὸ θρηνητὸν τὸν πατέρα, αὐτόν μοι ἐστίν· ὃ ἐστίν, εἰδέποτε παύσομαι, ἀλλ' αἰὲ ἐν τῷ θρηνητῷ ἔσομαι.

234. Ἀνάριθμος ὦδε θρήνων] ἐν τισὶ κεῖται ἀνάριθμος· οἷον αἰὲ νεομμένη ἐν αὐτοῖς, καὶ ἔποτε χωρὶς ἕσας τῆς τῶν θαυμάτων νομῆς· κεῖται δὲ καὶ ἀνέριθμος, καὶ ἐστὶν ὁ λόγος, ὅτι ἔσομαι ἀνέριθμος θρήνων, ἀλλ' ἐν θρήνοις ἀριθμῶσομαι. Ἡ ἔσας, ἀνέριθμος, οἷον ἐκ ἀριθμῶσα τὸς θρήνους, ἀλλὰ θαυμάσιος χρωμένη αὐτοῖς.

238. Καὶ

Μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

ΗΛΕ. Καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε,
Πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
Ἐν τίνι τῶτ' ἔβλας' ἀνθρώπων;

240

Μήτ' εἶην ἔντιμος τέτοις

Μήτ', εἴτω πρόσκειμαι χρησῶ,

Ξυνναίοιμ' εὐκηλος, γονέων

Ἐκτίμεις ἰσχεσα πτέρυγας

Ὅξυτόνων γόνων.

245

Εἰ γὰρ ὁ μὲν θανῶν

Γὰρ τε καὶ ἔδεν ὦν,

Κεῖσεται τάλας

Οἱ δὲ μὴ πάλιν

Δώσωσ' ἀντιφόνεις δίκας,

250

Ἐρῆροι τ' ἂν αἰδῶς, ἀπάντων

238. Καὶ τί μέτρον] ἔχῃ τότε τὸ κακόν, ὥστε μετρίως θρήνην πρὸς γὰρ ἀμέτρον κακὸν καὶ ἀμέτρον δαῖτα θρήνων.

Ib. Κακότητος] τῆς συνεχέους μι-

241. Μήτ' εἶην] Ἀντιστρέφως τὸ τοῦ λέγεται ἦν, μὴ εἴη μοι ταῦτα διὰ τιμῆς. τὸ δὲ πᾶν μήτε εἴη μοι ταῦτα διὰ τιμῆς ἦν τὸ ἀμειλίως διακίεσθαι δηλονότι ἐπὶ τοῖς ἐπιθανῶσι. Μήτε, εἰ τινι χρησῶ πρόσκειμαι, ξυνναίοιμι, ἦν συνοικοῖν τέτῳ δηλονότι εὐκηλος, τετέστιν ἥσυχος, ἔχεσα πτέρυγας γόνων ὀξυτόνων, ἀντὶ τῶ, γόνος ὑψηλοφάνους, ἐκτίμεις τῶν γονέων, ἦτοι ἀφισαμένους τῆς τιμῆς τῶν γονέων.

Ib. Τήτοις] Τοῖς ἀνθρώποις, τοῖς ἀμελεῦσι δηλονότι τῶν οἰκίαν ἀποθανόντων. καὶ ταῦτα τοιούτῳ τρόπῳ, καὶ πικρῷ τέλει παραλόγως καὶ ἀδίκως φερόντων. Μήτε εὐκηλος καὶ ἀμειλίμων τῶν ἐμῶν γονέων εἶην εἴθε, εἰ πρόσκειμαι καὶ τινι χρησῶ φίλῳ δηλονότι ὥς ἐδὲ φίλῳ χρησῶ πρόσκειμαι ἀλλὰ μάλλον ἐχθροῖς, αἰγλήθῃ καὶ κλυταίμνηστρ' μήτε ἔχεσα ἀτίμεις πτέρυγας, ἦν κινέσεις θρήνην μεγα-

λοφάνων, εἴθε συγκατοικοῖν τοιούτοις ἀνθρώποις, ἐν οἷς μνήμη γονέων ἐκ ἑστὶ δηλονότι, ἔχεσα καὶ ἐγὼ αὐτῇ ἀτίμεις πτέρυγας ὀξυτόνων γόνων.

243. Γονέων] τῶν ἐπὶ τοῖς γονεῦσιν ὀξυτόνων γόνων τὰς πτέρυγας ἰσχεσα ἐκτίμεις, ἀντὶ τῶ ἐκτός τιμῆς. Ἀλλ' ἐν τῷ τιμᾶν τὸς πατέρας εἶν ἰδίᾳ τῶν γονέων. Πτέρυγας δὲ ὀξυτόνων γόνων εἴρηκε, διὰ τὸ παχύ. Ἀμα μὲν γὰρ τῇ μνήμῃ καὶ ὀδυρμῶς, ἐδένος τὸ μεταξύ ὄψεως. Ὅξυτός δὲ, διὰ τὸ σφοδρόν. Καὶ τὸ εἰς ὄξυ τίνεσθαι, τετέστιν εἰς ἄκρον ἰλθεῖν.

244. Ἰσχεσα] ἐκώστας τὰς πτέρυγας εἶπεν ἐπὶ τῶν γόνων δίκην γὰρ πτερῶν αἶω πρὸς ὕψος φέρονται. Ἡ δὲ σύνταξις, ἰσχεσα εὐκηλος καὶ ἥσυχος πτέρυγας γόνων ὀξυτόνων, ἐκτίμεις καὶ ἀτίμεις τῶν γονέων διὸν δὲ εὐκηλὲς εἶπεν, εὐκηλος εἶπεν πρὸς τὸ ἰσχεσα.

249. Πάλιν δώσωσιν] ἀντὶ τῶ ἀνταποδώσωσιν, ἀντισταθμήσουσι τῶ φόνῳ.

251. Ἐρῆροι τ' ἂν αἰδῶς] φθαρεῖν ἢ παρὰ τῶν ἀνθρώπων πρὸς θεὸς εὐσεβεῖα καὶ αἰδώς νομίζουσι

τ' εὐσέβεια θυητῶν.

I A M B O I.

ΧΟΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἄμα,
Καὶ τοῦμόν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
Λέγω; σὺ νικά· σοὶ γὰρ ἐψόμεσθ' ἄμα. 255

ΗΛΕ. Αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
Πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
Ἄλλ' (ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν)
Σύγγνωτε· πῶς γὰρ ἥτις εὐγενὴς γυνή,
Πατρῷ ὀρώσα πῆματ', ἐδρώη τάδ' ἂν, 260
Ἄ γ' ὡ κατ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην αἰεὶ
Θάλλοντα μάλλον ἢ καταφθίνονθ' ὀρῶ.
Ἦ, πρῶτα μὲν τὰ μητρός, ἢ μ' ἐγείνατο,

νομίζουσι γὰρ ἐκ εἶναι θιᾶς, μὴ τῆς κακίας
κολλασομένης.

253. Καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἦγεν ἵνα μὴ
κατὰ σὴ τῆς ἐχθρῆς κινήσεως τῶ συνεχῆ θρή-
νων, καὶ ταῖς πρὸς αὐτὰς λοιδορίαις. Καὶ τοῦ-
μόν, ἵνα μὴ ἀφίλος δόξῃ ἐν τοῖς αὐτοῖς καιρῶ,
μὴ πρὸς παραμυθίαν σὴ χωρίσασα.

254. Εἰ δὲ μὴ] Εἰ δὲ μὴ καλῶς δοκῶ
λέγει, νικάτω τὸ σὸν δίλημμα· σοὶ γὰρ ἀκολυ-
θησομένη ἐμῇ ἦγεν συνδραμύμεθα γὰρ τῷ σὴ
δίλημματι.

255. Σὺ νικά] τὸ σὺ νικά, πάντῃ ἀναγκαίως,
ἵν' ἀφορμὴ γένῃται μακρὰν ἐκτείνειν ῥῆσιν τῇ
Ἠλέκτρᾳ, ἐν ᾗ πάντα τὰ κατ' ἑαυτὴν πα-
ραλήφεται.

256. Αἰσχύνομαι μὲν] αἰδέομαι εἰ δοκῶ
ὑμῶν βαρύνει πινούην, καὶ ἀπαρμυθῆναι ἔχυν.

257. Δυσφορεῖν] ἀγωνάκτειν· τὸ δυσφορεῖν
κυρίως ἐπὶ ἰόσει λέγεται, ὃ ἐναντίον, τὸ εὐ-
φορεῖν, ὡς παρ' Ἱπποκράτει, εὐφώρας φορέσει.

258. Ἄλλ' ἡ βία γὰρ] ἐπιπλεον ἐν τοῖς
φθάσαισι ἐπιτιμῶσιν αὐτὴν διὰ τὸ ἀνιδρο-
τως θρηναῖν, περὶ τέσσα πρώτων ἀπολογεῖσθαι
βέλνεται. Λέγει δὲ, Ἄλλὰ σύγγνωτε ἡ
βία γὰρ ἀναγκάζει με δρᾶν ταῦτα.

16. Ἄλλ' ἡ βία] τὸ ἀλλὰ πρὸς τὸ σύγ-
γνωτε συναπτὴ τὸ δὲ ἡ βία γὰρ, διὰ μίση

ἐστί· κατασκευὴ γὰρ ἐστὶ, τίνος χάριν αὐτῇ
συγγνώσονται.

259. Ἦτις εὐγενὴς γυνή] ἡ χρὴ γράφειν τὰ
ἥτις τοῖς αὐτοῖς γὰρ ἐστὶν ὅσον τὸ ὅ, τι εὐρίσκο-
μεν, ποτὲ μὲν τῷ ὃ τὴν δύναμιν ἔχοντες,
ποτὲ δὲ τῷ τίς· καὶ ὅσον τὸ ὅτινα, καὶ ἡ-
τινα, καὶ τὰ τοιαῦτα, περὶ ἧν καὶ προείρη-
ται, εἰς τὸ, Οὐκ ἂν εἴποις ἦντιν' αἰτίαν
προεθίς· πάνταυθα ἐν τῷ τίς· μόνον ἔχει τῇ
δύναμιν.

260. Οὐ δρῶν] Ἦγεν, εἰ ποιοῖν ἂν τάδ'·
ἀπὸ ἐγὼ δηλονότι ποιῶ.

261. Ἄ γ' ὡ κατ' ἡμαρ] ἀναγκαίως κί-
χρηται τῷ κώματι· Ἐπὶ μὲν γὰρ γενομένη
πράγματι καὶ παρελθόντι εἰκὸς καὶ παύσαι-
θαι τὸν ἀδημονεῖντα· ὅπου δὲ αὐτὴν ἡ μέ-
νον τὰ τῷ πατρὶος λυπῇ, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς
μητρός, καὶ τὰ Αἰγίσθου ἐσημέρια γιγνόμενα,
εἰκότως παρατείνει καὶ τὸ πινούην.

262. Καταφθίνονθ'] μαραινόμενα, κατὰ με-
ταφοράν, ἀντὶ τῶ μεινόμενα. Τὸ θάλλειν ἐπὶ
τῶν φυτῶν λέγεται κυρίως, καὶ ἔχει ἐναντίον
τὸ μαραίνεισθαι, ἢ τὸ φθίνειν· φθίνειν γὰρ καὶ
μαραίνεισθαι ταυτόν. Καὶ ἀπὸ τούτων, καὶ
ἐπ' ἄλλων, ὡς ἐν ταῦθα, θάλλοντα μάλλον ἢ
καταφθίνοντα, ἀντὶ αὐξάνοντα μάλλον καὶ
τρεφόμενα, ἢ μεινόμενα.

Ἐχθισα συμβέβηκεν· εἴτα δώμασιν

Ἐν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τῷ πατρὸς 265

Εὐνέιμι, καὶ τῶνδ' ἄρχομαι, καὶ τῶνδ' ἐμοί

Λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.

Ἐπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,

Ὅταν θρόνοις Αἰγισθον ἐνθακῆντ' ἴδω

Τοῖσιν πατρώοις; εἰσίδω δ' ἐσθήματα 270

Φορῶντ' ἐκεῖν' αὐτὰ, καὶ παρεςίζεις

Σπένδοντα λοιβὰς ἐνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν·

Ἰδω δὲ τέτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,

Τὸν αὐτοφόντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς

Εὖν τῇ ταλαίνῃ μητρί· μητέρ' εἰ χρεῶν 275

Ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμημένῃν.

Ἢ δ' ὥδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάσορι.

265. Ἐν τοῖς ἐμαυτῆς] ἀνιερὸν λίαν τὸ ἐν τοῖς ἐμαυτῆς, ὅτι ἀδικῆσαι ἔστα ἐν τοῖς ἐμαυτῆς.

266. Καὶ τῶνδ' ἄρχομαι] καὶ βασιλεύομαι ὑπ' αὐτῶν. ἔτι δὲ τὸ χαλιπώτερον, τὸ καὶ τούτοις ὑποτατάσθαι.

Ib. Ἀρχομαι] τὸ ἀρχὴν ποιεῖν, καὶ τὸ ἀρχὴν λαμβάνειν. Ὡς ἐν τῷ, ἀρχεται δὲ ὁ πόλεμος ἐκθνήδει, ἢ ἐκ τῶν ἐπισκόπων. Καὶ ἄρχομαι, τὸ ἐκστράζομαι.

268. Ποίας ἡμέρας] τῆτο ἢ ἀντὶ γυνικῆς λάμβανει, ἢ ἀντὶ αἰτιατικῆς· καὶ εἰ μὲν αἰτιατικὴ ἔστιν, ἐδμήσαν ἀσάφισαν ἔχου· εἰ δὲ γυνικὴ, ἔτω λέγωμεν, ποίας ἡμέρας νομίζεις με ἄγειν, ἀντὶ τῷ ποίᾳ χρόνῳ τῆτο λογίζομαι;

269. Ὅταν θρόνοις Αἰγισθον] καὶ γὰρ μετὰ τὸ φονεῦσαι Ἀγαμέμνονα Αἰγισθος ἐκασίλευσεν. Ὀμηρος·

“ Αἰγισθος ἦρασσε πολυχρύσοιο Μυκῆνης,

“ Κτήνας Ἀτρείδην· δίδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.”

270. Εἰσίδω δ' ἐσθήματα φορῶντ'] ὃ μόνον εἰσθῆς, ἐσθῆτος· εὐρηται τὸ ἐνδυμα, ἀλλὰ καὶ ἐσθημα, ἐσθῆματος· ὡς κἀνταυθα, καὶ ἐσθη-

σις, ἐσθῆσεως· τὰ ὕστερα ποιητῶν τὸ δὲ ἐσθῆς, καὶ λογογράφον.

271. Φορῶντ' ἐκεῖν' αὐτὰ] ἢ ὁμοίαι βασιλικὰ, ἀλλὰ τὰ ἐκείν'· πάντῃ γὰρ τῷτο περιπαθεῖς, καὶ εἰς ὑπόμνησιν ἄρει τὴν μίρακα τῷ πατρὸς· ἐσθῆματα μὲν καὶ ἐσθῆσεις, ἐν πᾶσι λόγῳ ἄχρηστα, ἐσθῆς δὲ ἐν χρήσει.

Ib. Καὶ παρεςίζεις] ἦγεν ἐρεςίεις· ἐφέτοι δὲ λοιβαί, αἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τελέμεναι.

272. Σπένδοντα λοιβὰς] τὸ τῆς ἀσπίδος Αἰγισθος κατηγήρημα, εἰ σπένδει τοῖς ὕπερ ἀδικος φόνος ἐργασθαι σπένδω λοιβὰς, ὡς λέγω λόγον· καὶ σπένδω ἐπὶ τῶν ὕγραν λέγεται.

273. Ἰδω δὲ τέτων] ζήλοτυπίας μεσὸν τὸ πρᾶγμα· κινητικὸν δὲ πρὸς οἶκτον τὸ αὐτοῖν-την πρὸς κοίτῃ πατρός.

274. Αὐτοφόντην] γράφεται καὶ αὐτοάντην. Τὸ δὲ ἡμῖν παρέλκει Ἀττικῶς.

275. Μητέρ' εἰ χρεῶν] χρεῶν ἀντὶ τῷ χρεός, καὶ ἀπὸ τέττε πρέπον. Ὡς τὸ ὤφειλεν ἀντὶ τῷ ἐχρεώεσθαι, καὶ ἀπὸ τέττε ἀντὶ τῷ ἔπρεπεν.

277. Τλήμων] τελμηρᾶ, ἀναιδής.

Ib. Μιάσορι] λυμεῶν, φονῆς· μιάσως, ὃ διὰ τὸν παρ' ἐαυτοῦ μισμὸν καὶ τὰς ἀλλας μιαιφάν.

Ib. Ὡς τε

Δίδασκε' δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις
Λέξας, ὁποίας ἐξαφισαίμην ἐγώ.

Ὡς οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,

Ὡς περ σὺ, χῶς τις πλεῖς' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης 590

Ἡθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷ μῶ κάρῳ.

Ὡς τε ξένον γὰρ εἶδέν' ὄνθ', ὥς περ σὺ νῦν,

Ὑπεκτραποίμην μὴ εἰ συνεκσώζεις σ'. ἐπεὶ

Ἐξοιδ' ἀνὴρ ὦν, χῶτι τῆς ἐς αὐρίον

Οὐδὲν πλέον μοι σὺ μέτεσιν ἡμέρας. 595

ΟΙΔ. Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
Παρῆκεν, ὥς τε βραχέ' ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι.
Σὺ γάρ μ' ὅς εἰμι, καὶ ὅτε * πατὴρ γεγώς,
Καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, εἰρηκῶς κυρεῖς.

Ὡς τ' ἐσί μοι τὸ λοιπὸν εἶδέν' ἄλλο, πλὴν 600
Εἰπεῖν αἰ χρεῖζω χῶ λόγος διέρχεται †.

ΘΗΣ. Τῆτ' αὐτό νῦν δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω.

ΟΙΔ. Δώσων ἱκάνω τοῦμὸν ἄθλιον δέμας
Σοὶ δῶρον, εἰ σπευδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ
Κέρδη παρ' αὐτῷ κρείσσον' ἢ μορφή καλή. 605

ΘΗΣ. Ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἢ κειν φέρων;

ΟΙΔ. Χρόνῳ μάθοις ἂν, εἰ χὶ τῷ παρόντί πε.

ΘΗΣ. Ποίῳ γὰρ ἢ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;

ΟΙΔ. Ὅταν θάνω γὰρ, καὶ σύ με ταφεὺς γένη.

ΘΗΣ. Τὰ λοίσθι' αἰτῇ τῇ βίῃ· τὰ δ' ἐν μέσῳ 610

Ἡ λῆσιν ‡ ἰσχεῖς, ἢ δι' εἰδένος ποιῇ.

* ALD. καὶ πό τε. † ALD. TURN. in marg. διέρχεται. ‡ TURN. λίσιν.

589. Ὡς ἐπαιδεύθην] τὸ ὡς ἀντὶ τῆς ὕψις.

593. Μὴ εἰ συνεκσώζεις] συνίησιν.

608. Προσφορὰ] προσθήκη. πρόσδοσις. τὸ δὲ
δηλώνεται ἀντὶ τῆς δηλωσιμότητος.

VOL. II.

[OEDIP. COLON.]

610. Τὰ λοίσθι' αἰτῇ τῇ βίῃ] γράφεται,
τὰ λοίσθι' ὅτ' αἰτῇ τῇ βίῃ.

Ib. Τὰ δ' ἐν μέσῳ, ἢ λῆσιν ἰσχεῖς] τῆς ζῆν
ἢ ἐπιδέχουσαι, ἢ εἰ φροντίζεις.

U

612. Ἐνταῦθα

146 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

- ΟΙΔ. Ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται.
 ΘΗΣ. Ἄλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδ' ἐξαιτῇ χάριν.
 ΟΙΔ. Ὅρα γεμὴν ἔσμιμρός ἐς* ἀγὼν ὁδε.
 ΘΗΣ. Πότερα δὲ† τῶν σῶν ἐκγόνων, ἢ μὲ λέγεις; 615
 ΟΙΔ. Κεῖνοι κομίζεῖν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με.
 ΘΗΣ. Ἄλλ' εἰ θέλοιεν‡, ἔδ' σοι φεύγειν καλόν.
 ΟΙΔ. Ἄλλ' ἔδ' ὅτ' αὐτὸς ἤθελον παρίεσαν.
 ΘΗΣ. ὦ μῶρε· “ θυμὸς δ' ἐν κακοῖς ἔξυμφορον.”
 ΟΙΔ. Ὅταν μάθης με, νυθέτει· τανῦν δ' ἔα. 620
 ΘΗΣ. Δίδασκ'· ἀνευ γνώμης γὰρ ἔμε χρή λέγειν.
 ΟΙΔ. Πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.
 ΘΗΣ. Ἡ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένεας ἐρεῖς;
 ΟΙΔ. Οὐ δῆτ'· ἐπεὶ πᾶς τῷτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ.
 ΘΗΣ. Τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἀνθρώπον νοσεῖς; 625
 ΟΙΔ. Οὕτως ἔχει μοι· γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην
 Πρὸς τῶν ἐμαυτῆ σπερμάτων· ἔσιν δέ μοι
 Πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὥς πατροκτόνῳ.
 ΘΗΣ. Πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίῃθ' ὥστ' οἰκεῖν δίχρα;
 ΟΙΔ. Τὸ θεῖον αὐτὰς ἐξαναγκάσει σῶμα. 630
 ΘΗΣ. Ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρησηρίων;
 ΟΙΔ. Ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί.
 ΘΗΣ. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τὰ μὰ κακείνων πικρά;
 ΟΙΔ. ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις ἔγίνεται

* TURN. ἔσμιμρός γὰρ ἐς. ALD. ἔσμιμρός ἐκ. † ALD. Πότερα ταῦ.

‡ ALD. θέλοντ' ἂν γ' ἔδ'.

612. Ἐνταῦθα γὰρ μοι κεῖνα] διὰ τῶ τέ-
 λους (φροῖ) καὶ τὰ μέσα τῶ βίαις εὐτυχίῃ
 προσδοκῶν γὰρ σὺ ἀφελήσασθαι ὑπ' ἐμὲ ὅταν
 ἀποτάλῃ, ζῶντά με χρηδοσκήσεις.

613. Ἄλλ' ἐν βραχεῖ δῆ] βραχὺ δᾶρον με
 αἰτίαι, τὸ ἐν Ἄθ ναὶς δάψαι σε.

619. Θυμὸς δ' ἐν κακοῖς] γωμικόν.

629. Πῶς δῆτά σ' ἂν] πᾶς δῆτα ἔν (φροῖ)
 μεταπέμψαιτο ἂν σε, εἰ μὴ ἐστὶ δυνατόν κα-
 τελθεῖν, διὰ τὸ πατροκτόνον εἶναι; ὁ δὲ φησι,
 τὸ θεῖον αὐτὰς ἐξαναγκάσει τὰτο πράττειν.

632. Τῇδε πληγῆναι χθονί] ἀντὶ τῆς, ὑπὸ
 ταύτης τῆς χθονὸς πληγῆναι.

Θεοῖς τὸ γῆρας*, ἔδὲ κατθανεῖν ποτέ· 635

“ Τὰ δ’ ἄλλα συγχεῖ πάνθ’ ὁ παγκρατῆς χρόνος.

“ Φθίνει μὲν ἰσχύς γῆς, φθίνει δὲ σώματος·

“ Θνήσκει δὲ πίσις, βλασάνει δ’ ἀπισία.

“ Καὶ πνεῦμα ταῦτόν ἔποτ’ ἔτ’ ἐν ἀνδράσι.

“ Φίλοις βέβηκεν, ἔτε πρὸς πόλιν πόλει. 640

“ Τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ’ ἐν ὑσέρῳ χρόνῳ

“ Τὰ τερπνὰ πικρὰ γίνεται, καὐθις φίλα.”

Καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐημερεῖ

Καλῶς τε πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος

Χρόνος τεκνῆται νύκτας ἡμέρας τ’ ἰὼν, 645

Ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιῶματα

Ἐν δορὶ διασκεδῶσιν ἐκ σμικρῆ λόγῃ†

Ἴν’ οὐμὸς εὐδῶν καὶ κεκρυμμένος νέκυς

Ψυχρὸς ποτ’ αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,

Εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς, χῶ Διὸς Φοῖβος σαφής. 650

Ἄλλ’ ἔ γὰρ αὐδᾶν ἠδὲ τακίνητ’ ἔπη.

Ἐὰ μ’ ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον

Πισὸν φυλάσσω· κοῦποτ’ Οἰδίπῳ ἐρεῖς

Ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων

Τῶν ἐνθαδ’, εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσασί με. 655

ΧΟΡ. Ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ’ ἔπη

Γῇ τῇδ’ ὅδ’ ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο.

ΘΗΣ. Τίς δῆτ’ ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι

* ALD. Θεοῖσι γῆρας.

† TURN. in marg. μακρῶ χρόνῳ.

646. Ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα] τὰ νῦν ξύμ-
φωνα λέγει ἐπὶ ἅπῳ ἢ ἔχθρῳ ὁμοίαις καὶ
Ἀθηναίοις.

650. Φοῖβος — σαφής] ἀπὸ τῆς ἀληθείας. ὡς
καὶ Ὀμηρος·

“ Ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.” —

ἀπὸ τῆς ἀληθείας.

657. Ἐφαίνετο] ἀπὸ τῆς ἀνεφαίνετο. τοι-

ῶτόν ἐστι καὶ τὸ παρ’ Ὀμήρου·

— “ καὶ εἶρετο δούτερον αὐτίς.”

Τοιῶδ', ὅτε * πρῶτον μὲν ἡ δορύζενος
 Κοινὴ παρ' ἡμῖν † αἰέν ἐσιν ἐσία ; 660
 Ἐπειτα δ' ἰκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
 Γῇ τῇδε ‡ καὶ μοὶ δασμόν κ' σμικρὸν τίνει.
 Ἄ γὰρ σεβασθεὶς §, ἔποτ' ἐκβαλῶ χάριν
 Τὴν τῷδε, χώρα δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ
 Εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν 665
 Τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμὲ σείχειν μέτα
 Τόδ' ἡδὺ, τέτων, Οἰδίπεις, δίδωμί σοι
 Κρίναντι χρῆσθαι· τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.

ΟΙΔ. ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιέτοισιν εὔ.

ΘΗΣ. Τί δῆτα χρήζεις ; ἐς δόμους || σείχειν ἐμέ ; 670

ΟΙΔ. Εἴ μοι θεμὶς γ' ἦν· ἀλλ' ὁ χῶρός ἐσθ' ὅδε.

ΘΗΣ. Ἐν ᾧ τί πράξεις ; κ' γὰρ ἀντισηύσομαι.

ΟΙΔ. Ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἐμ' ἐκβεβληκότων.

ΘΗΣ. Μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνσχίας,

ΟΙΔ. Εἰ σοί γ' ἄπερ φῆς ἐμμένοι τελευντί μοι, 675

ΘΗΣ. Θάρσει τὸ τῷδε γ' ἀνδρὸς, κ' σε μὴ προδῶ.

ΟΙΔ. Οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ' ὡς κακὸν πισύσομαι.

ΘΗΣ. Οὐκὲν πέρα γ' ἂν εἶδεν ἢ λόγῳ φέροις.

* ALD. ὅτε. † TURN. Κοινή τ' αἰέν ἡμῖν. ‡ TURN. in marg. Τῇ γῇ τι.

§ ALD. σεβισθεὶς. || ALD. ἢ δόμους.

659. Τοιῶδ', ὅτε] φίλος δηλονότι.

Ib. Ἡ δορύζενος] φίλος. ἀπλοϊκώτερον δορύζενος καλεῖται καὶ τὸς ὅπως ὑποστὴν ἐπιξενωθέντας, ἢ ἐπιστατικῶς καὶ πολιμίσις φίλος.

663. Οὔποτ' ἐκβαλῶ χάριν] κ' καταφρονῶ τῆς εἰς αὐτὸν χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῇ ἐναντίᾳ ἐπεδύχομαι.

665. Σέ νιν] σέ τὸν Χεῖρ.

666. Εἴτ' ἐμὲ σείχειν μέτα] εἰς τὸ ἄστυ ὀηλονότι.

668. Συνοίσομαι] συμπράξομαι αἰς σὺ βέλαι.

674. Μέγ' ἂν λέγοις δώρημα] εἰ ἐμμέναι σοι τὰ ἐπαγγελέντα, ἢ, εἰ δύναμις κρατύν τῶν ἐχθρῶν ἐνθάδε μένων, μέγα ἂν δώρημα λέγοις τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς.

676. Τὸ τῷδε γ' ἀνδρὸς] ἐφ' ἑαυτῷ πεποιήται τὴν δι᾿ ἐξιν ὁ Θεοεύς.

677. Οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ' ὡς κακὸν πισύσομαι] ἢ πίσιιν (φροῖ) δι' ὅρκου ἐπιθεῖναι σε παρακαλεῖσθαι. πρὸς δ' ἐπάγει, Οὐκὲν πέρα γ' ἂν εἶδεν ἢ λόγῳ φέροις. τετίστιν, ἐκ ἂν πλέον λάβοις ὀφειλάς με, ἢ λόγῳ πισύσας μοι.

ΟΙΔ. Πῶς ἔν ποιήσεις;

ΘΗΣ. Τῷ μάλισ' ὄκνος σ' ἔχει. 680

ΟΙΔ. Ἦξασιν ἄνδρες.

ΘΗΣ. Ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσαι μέλον.

ΟΙΔ. Ὅρα με λείπων.

ΘΗΣ. Μὴ δίδασχ' αἰ χρέη με δρᾶν.

ΟΙΔ. Ὀκνεῖντ' ἀνάγκη.

685

ΘΗΣ. Τοῦμόν κ' ὀκνεῖ κέαρ.

ΟΙΔ. Οὐκ οἶσθ' ἀπειλᾶς;

ΘΗΣ. Οἶδ' ἐγὼ σε μὴ τινα

Ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμῷ.

Πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ, πολλὰ δὲ μάτην ἔπη 690

Θυμῷ κατηπείλησαν· ἄλλ' ὁ νῆς ὅταν

Ἄυτ' ἐγένηται, φρεῖδα τ' ἀπειλήματα."

Κείνοις δ' ἴσως κ' εἰ δ' ἐπ' ἐπερρώσθη λέγειν,

Τῆς σῆς ἀγωγῆς (οἶδ' ἐγὼ) φανήσεται

Μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος ἔδ' ἐπλώσιμον. 695

Θαρσεῖν μὲν ἔν ἐγωγε κ' ἀνευ τῆς ἐμῆς

Γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ προὔπεμψε * σε

Ὅμως δ' ἐκ' ἀμ' μὴ παρόντος, οἶδ' ὅτι

Τοῦμόν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εὐίππε, ξένη, τᾶςδε χώρας

700

* TURN, in marg. προὔτρεψέ.

680. Ὀκνος ἔχει] φόβος.

682. Ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσαι μέλον] τοῖς τῷ Χορῷ.

685. Ὀκνεῖντ' ἀνάγκη] ἔ νημισιπτόν μοι (φυσίν) εἰ ὑπὸ δέους τὰ αὐτὰ συνεχῶς λέγω.

τὸν φοβούμενον γὰρ ἀνάγκη ταῦτα λέγειν.

686. Τοῦμόν κ' ὀκνεῖ κέαρ] ἔδ' ἐν δίδοικε.

690. Πολλὰ δ' ἀπειλαὶ] ἀντὶ τῶ πολλοῖ

ἀνθρώποι πολλὰ ἀπειλίσαντες ἐκ θυμῷ, πέ-
ψαντες τὸν θυμόν, καὶ τὸν καθεστηκότα νῆν
ἀναλαβόντες, ἐπαύσαντο τῶν ἀπειλῶν.

693. Κείνοις δ' ἴσως] τοῖς Θεαίοις.

694. Τῆς σῆς ἀγωγῆς] λείπει ἡ Παρί· ἢ, ἢ, περὶ τῆς σῆς ἀγωγῆς, ἤρουν ἐπανόρθω.

700. Εὐίππε, ξένη, τᾶςδε χώρας] ὦ ξένη, ὦ Οἰδίπτε.

Ἴκε τὰ κράτις γὰρ ἔπαυλα,
Τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·

Ἐνθα λίγεια μινύρεται *

Θαμίζεσα μάλις ἀηδῶν

Χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις

705

Τὸν οἶνωπ' ἀνέχεσα κισσόν,

Καὶ τὰν ἄβαστον θεῖ

Φυλλάδα μυριόκαρπον, ἀνάλιον †,

Ἀνήνεμόν τε πάντων

Χειμώνων· ἵν' ὁ Βακχειώτας αἰεῖ

710

Διόνυσσος ἐμβατεύει,

Θεαῖς ἀμφιπολῶν ‡ τιθήναις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Θάλλει δ' ἔρανίας ὑπ' ἄχνας

Ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἡμᾶρ αἰεῖ

* ALDUS, μύρεται. † ALD. ἀήλιον. ‡ ALD. ἀμφιπόλαι.

ὦ Οἰδίπυ· μέχρι τῶ ἀηδῶν, ἡ διατριβὴ τῶ Χορῷ πρὸς τὸ ἐγκύμιον τῆς χάρας, αὐτὴ τῆ Σοφοκλέους ἐπὶ τὸ ἴδιον ἀπαντῶντος χαρακτηριστικόν, τὸ γλαφυρὸν καὶ ῥηϊκὸν μέλος.

702. Τὸν ἀργῆτα] τὸν λευκόγειον.

706. Ἀνέχεσα κισσόν] ὑπὲρ ἑαυτὴν ἔχεσα τὸ φυτὸν, ἄνω ἔχεσα τὸν κισσόν. ὡς ἐν Λυκίῳ Αἰσχύλος·

“ Ἄκκε δ' ἄν' ἔς ἔχων.”

ἀντὶ τῶ ἄνω τὸ ἔς ἔχων.

708. Ἀνάλιον] παρὰ τὸ Ὀμηρικόν·

“ Τὴν μὲν γ' ἔτ' ἀνέμων διακείμενος ὕγρον
“ αἰένων,

“ Οὐτε μὲν ἥλιος φαέθων ἀκτίσιν ἔβαλλεν.”

ἐπὶ κοινῇ δὲ τὸ ἀνέχεσα. ἀνάλιον δὲ, διὰ τὴν δεσυπνότητα τῶν φυτῶν.

713. Θάλλει δ' ἔρανίας] οἱ μὴ ὑπομνηματισμένοι τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης φασὶ σφάνωμα τὸν νάρκισσον εἶναι· ἔ γάρ μόνον σάχου-

σιν αὐτὰς σφανεῖσι· μήποτε δὲ γραπτίον μαγάλαν διαῖν, τῶν ἐρινύων· καὶ γὰρ τὸ χαρίον ἐν ᾧ ἦν ὁ Οἰδίπυς, αὐταῖς ἀνέτο. ὅτι δ' Ἐρινύων ἐστὶ τὸ σφάνωμα, δῆλον ἐν οἷς Εὐφορίαν φησί, “ Πρόπτο δὲ μιν δασπλήτης ὄφει·
“ λομένην οἶμον, Εὐμεινίδες ἀργῆτα θυγατρί·
“ δαι Φόρκυος, νερκίσσοιο ἐπιστῆφες πλοκα·
“ μέδεις.” ἴσους ὅτι παρὰ τοῖς μνήμασιν ὅτι πλείον ἐκφύεται. ἢ ὅτι τῶ φρίττειν καὶ νερκῆν εἶσιν αἱ δαίμονες αἵτιαι, ὥστε διὰ τὸ ὄνομα συνακτιῶσθαι τὸ φυτὸν αὐταῖς. Μήποτε δὲ τὸν νάρκισσον μαγάλαν διαῖν ἀρχαῖον σφάνωμα ἔρη ὁ Σοφοκλῆς, τῶ συλληπτικῷ χρησάμενος πρόπτο, ἀντὶ τῶ εἰπεῖν, θεῖς ἀρχαῖον σφάνωμα, τῆς Κόρης. τί δῆποτε; ὅτι πρὶν ἢ τὸν Πλάτωνα αὐτὴν ἀρπάσαι, τῷ τῷ ἐτέρπτο. συλλήβυσαν ἐν φασὶν αὐτὴν τὸν νάρκισσον ἀρπασθῆναι, ὥστε τὸ ἀρχαῖον τότε ἔνκα προσκίσθαι· ὅσον, ὃ ἦν αὐτῇ θυμῆρι σφάνωμα πρὶν ἢ συλληφθῆναι. αὐθις γὰρ φασὶ τὰς θεὰς ἀνθρώποις μὴ κεχρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ ταῖς θερμοφοριάζεσθαι

Νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν *

715

Ἀρχαῖον σεφάνωμ', ὅ, τε
Χρυσαιγῆς κρόκος· ἔδ' αὖπνοι

Κρῆναι μινύθουσι,

Κηφισῷ νομάδες ῥέεθρων,

Ἄλλ' αἰὲν ἐπ' ἡματι

720

Ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται †,

Ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ,

Στερνέχε χθονός· ἔδ' Μυσᾶν χοροί

Νιν ἀπεσύγησαν, ἔδ' αὖ

Ἄ χρυσάνιος ‡ Αφροδίτα.

725

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Ἔσιν δ' οἶον ἐγὼ

Γᾶς Ἀσίας ἐκ ἐπακῶ·

Οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλα Δωρίδι νάσω

Πέλοπός ποτε § βλασὸν,

* TURN. in marg. μεγάλαιν θεῶν. † ALD. ἐπινίσσεται.

‡ ALD. Οὐδ' χρυσάνιος. § ALD. Πάποτε.

φοριαζόσαις τὴν τῶν ἀνθρώπων σεφάνων ἀπιρῆσθαι χρῶσιν. ὁ δ' Ἴστρος τῆς Δήμητρος εἶναι σεμίμα τὴν μυρρίνην, καὶ τὴν σμίλακα, περὶ ἧς γίνεσθαι τὴν διαδιασίαν· καὶ τὸν ἱεροφάντην καὶ τὰς ἱεροφάντιδας καὶ τὸν δαδῆχον καὶ τὰς ἄλλας ἱερίδας μυρρίνης ἔχειν σεφάνων· ὅ, δ' αὖ καὶ τῇ Δήμητρὶ προσέσθαι ταύτην φασί.

715. Μεγάλαιν θεαῖν] ταῖς ἱερνύουσιν.

716, 717. —ὅ, τε—Χρυσαιγῆς κρόκος] ἀπὸ τῆς γῆς ἄλλαι κατ' ἡμαρ. τοῖς τὸν νότον καὶ τὸν βορρην εὐκρινέουσιν τὸτο συμπράττειν· καὶ τὴν Νιδίην ὁ Σοφοκλῆς τὸν κρόκον καὶ τὴν Δήμητρὶ ἀνατίθεται· ὥστε τὴν τὸν νότον καὶ τὸν βορρην εὐκρινέουσιν τὸτο συμπράττειν· καὶ τὴν Νιδίην ὁ Σοφοκλῆς τὸν κρόκον καὶ τὴν Δήμητρὶ ἀνατίθεται· ὥστε τὴν τὸν νότον καὶ τὸν βορρην εὐκρινέουσιν τὸτο συμπράττειν.

718. Μινύθουσι] λήσουσι τῷ ῥέειν.

719. Κηφισῷ νομάδες] κρῆναι νομάδες, αἱ ἐπινημύμιναι, ὥσπερ καὶ καταρρέουσαι τὴν γῆν τῷ Κηφισῷ πληθαί· ἢ ὡς ὁ Κηφισὸς ἐπινέμεται. λέγει δ' ἂν τὸν ἐν τῇ Καδμείᾳ.

720. Ἄλλ' αἰὲν ἐπ' ἡματι] ἀλλ' αἰὲν καθ' ἡμέραν (φθινύ) ἐπινίσσεται ὁ Κηφισός.

721. Ὠκυτόκος] ἦγεν, ἀκυτόκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγκαρπα.

723. Στερνέχε χθονός] ἴσον τῷ γονίμῳ γῆς, ἢ ἐπιπέδῳ καὶ πεδινῷ χθονός. μεταφορικῶς γὰρ καὶ σῆμα καὶ νῶτα φασὶ τὰ πεδινὰ καὶ εὐρέα, καθάπερ αὖ παλιν αὐχίνας, τὰ στενά. τὸ δ' ἔλεον πεδίων ἐπὶ στερνέχε χθονός, ἀντὶ τῷ ἐπὶ τῶν πεδινῶν τῆς γονίμης χθονός.

Ib. Χοροί νιν ἀπεσύγησαν] τὴν Ἀττικὴν.

730. Φύτιμα·

Φύτευμ' ἀχείρωτον * αὐτόποιον

730

Ἐγχέων φόβημα δαΐων,

Ἵπῳ τῷ δὲ θάλλει μεγίστη χώρα

Γλαυκῶς παιδοτρόφε φύλλον † ἐλαίας.

Τὴν ‡ μὲν τις ἔτε νέος §, ἔτε γῆρα

Σημαίνων ἀλιώσει χειρὶ πέρσας.

735

Ὁ γὰρ εἰσαιὲν ὄρων || κύκλος

Λεύσσει νιν Μορίε Διός,

Χὰ γλαυκῶπις Ἀθήνα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἄλλον δ' αἶνον ἔχω

Ματροπόλει τῷ δὲ κράτιστον

740

Δῶρον τῷ μεγάλῃ δαίμονος εἰπεῖν,

Αὔχημα μέγιστον,

Εὐίππον, εὐπωλον, εὐθάλασσον.

Ἵπῳ παῖ Κρόνε, σὺ γὰρ νιν εἰς

* TURN. in marg. ἀχείρωτον.

† TURN. in marg. θαλλόν.

‡ ALD. τὸ.

§ ALD. νεῶς.

|| ALD. εἰσαὼν.

730. Φύτευμ' ἀχείρωτον αὐτόποιον] ὅτι ἀπείσχοντο τῶν ἐλαίων τῆς θεᾶς τῶν μορίων ὀνομαζομένων οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἄλλοι ἰσορῶσι καὶ Φιλόχορος, ὥστε ταῖς ἀληθείαις ἐγχέων αὐταῖς φόβημα τοῖς πολεμίοις γενέσθαι. Λακεδαιμόνιοι γὰρ ἰμεινόμενοι ἐν τῇ Ἀττικῇ δέκα μυριάσι Πελοποννησίων καὶ Βοιωτῶν, ἡγεμένους Ἀρχιδάμου καὶ Ζυξιδάμου Λακεδαιμονίων βασιλέως, ἀπείσχοντο τῶν λεγομένων μορίων Ἀθηνᾶς, ὡς καὶ Ἀνδροτίαν φησὶν. ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις γράφει

“ Ἄλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατιῶν,”

ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξαι. ὁ δ' Ἴστρος καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν διδύλακε, γράφειν ἔταε, εἶναι δὲ κλάδον τῆς ἐν Ἀκαδημίᾳ ἐλαίας, ἣν ἀπὸ τῆς ἐν ἀκροπόλει φυτευθῆναι φασὶν ἐπάραιτο δὲ ἐποιήσαντο ὥτις τῶν ἐμμελόντων αὐ-

ταῖς ἐκκόψει, φίλος ἢ πολέμιος. διὸ Λακεδαιμόνιοι τὴν λοιπὴν γῆν θηῶντες, τῆς μὲν τετραπόλεως ἀπείσχοντο διὰ τὰς Ἡρακλείδας, τῶν δὲ μορίων, διὰ τὰς ἀράς. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καὶ τοῖς νικήσασιν τὰ Παναθηναῖα ἐλαίᾳ τῷ ἐν μορίῳ γενομένῳ δίδοσθαι φησὶ.

734. Τὸ μὲν τις] τὸ φυτὸν τῆς ἐλαίας.

737. Μορίε Διός] μορίον Δία εἶπε τὸν ἐπύπτην τῶν μορίων ἐλαίων. καὶ ἔστιν ὁ λεγόμενος μίριος Ζεὺς περὶ Ἀκαδημίαν, ὡς φησὶν Ἀπολλοδόωρος, “ Περὶ Ἀκαδημίαν ἔστιν ὅτε τὴ κατὰ τὰς Διὸς βεαμὺς, ἐν καὶ μίριον καλεῖται τῶν ἐκείνῃ μορίων παρὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐδρυμένον.”

743. Εὐίππον, εὐπωλον] παρ' ὅσον ὁ Κολωνός ἱππεύς ἐλέγχετο, καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ αὐτόθι ἱππεῖσι.

744. Ἵπῳ παῖ Κρόνε] αὐτόθι φασὶ Ποσειδῶνα

Τόδ' εἶσας αὐχμη', ἀναξ Ποσειδάν· 745

Ἴπποισιν * τὸν ἀκесῆρα χαλινὸν

Πρώταισι ταῖςδ' ἐκτίσας ἀγυιαῖς.

Ἄ δ' εὐήρετμος ἐκπαγλ' ἄλῖα χερ-

σὶ παραπτομένα πλάτα

Θρώσκει τῶν ἑκατομπόδων 750

Νηρηίδων ἀκόλεθος.

ANT. ὦ πλεῖς' ἐπαίνους εὐλογέμενον πέδον,

Νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη.

ΟΙΔ. Τίδ' ἐστίν, ὦ παῖ, καινόν;

ANT. Ἄσπον ἔρχεται 755

Κρέων ὅδ' ἡμῖν ἐκ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.

ΟΙΔ. ὦ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ

Φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας.

XOP. Θάρσει, παρέσαι "καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ,

"Τὸ τῆςδε χώρας εἰ γεγήρακε σθένος." 760

KPE. Ἄνδρες χθονὸς τῆςδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες,

Ὅρῶ τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότες

Φόβον νεωρῇ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδῃ

Ὅν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφείτ' ἔπος κακόν.

* ALDUS, Ἴππαισι.

δῶνα πρῶτον ἵππους ζεύξαι καὶ χαλινῶσαι. Καὶ ταῦτα δὲ ἐπὶ θροναίῳ φησὶ τῆς οἰκίας πόλεως ὁ Σοφοκλῆς· ὁ γὰρ Κολωνὸς ἵππους ἀνομάσθη παρ' αἷς ἐξέθιμν αἰτίας κατὰ Ἀνδροτίαν· ἄλλ' ἔτος ἐπὶ τὸ σεμνότετον ἄγει τὸ πρᾶγμα, τῇ πομπικῇ καταχρώμενος ἀδείᾳ.

747. Πρώταισι ταῖςδ' ἐκτίσας] περὶ τὰ τρία ταῦτα κεφάλαια μάλιστα διατρέχει τὴν ἰγκραμίαν, ὅτι εὐφοροῖ ἢ χάρα, καὶ ὅτι ἵππικοὶ Ἀθηναῖοι, καὶ ὅτι ναυτικοί.

749. Πλάτα θρώσκει] κόπῃ.

751. Νηρηίδων ἀκόλεθος] ἀκολούθως. Ὅτι αἱ Νηρηίδες πεντήκοντά εἰσιν.

VOL. II.

[OEDIP. COLON.]

752. ὦ πλεῖς' ἐπαίνους] ἢ Ἀντιγόνη ταῦτα φησὶν ὁρῶσα προσέοντα τὸν Κρέοντα μετὰ χαρῆς.

759. Εἰ γέρων ἐγώ] κυρῶ δαλονότι.

761. Ἄνδρες χθονὸς] ἐπὶ τὸν Οἰδίπουν ἀφίεται ὁ Κρέων, καὶ μὴ πείσας αὐτὸν ἐλθεῖν εἰς τὴν αὐτὴν πατρίδα, παρασπάται αὐτὴν τὴν Ἀντιγόνην, φθάσας κατὰ τὴν ἑλπίδα καὶ τὴν ἱσχυρίαν ἀφελέσθαι.

764. Ὅν μήτ' ὀκνεῖτε] ὅτινα ἐμὰ δαλονότι μὴ φοβείσθαι.

X

771. Οὐνεχ'

"Ηκω γὰρ ἔχ' ὥς δρᾶν τι βεληθείς· ἐπεὶ 765
 Γέρων μὲν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι
 Σθένεσσαν ἥκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα·
 Ἄλλ' ἀνδρὰ τόνδε τηλίκονδ' ἀπεσαλὴν
 Πείσων ἐπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον·
 Οὐκ ἔξ ἐνὸς σείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν * ὑπο 770
 Πάντων κελευσθεῖς, ἔνεχ' ἥκέ μοι γένει
 Τὰ τῷδε πενθεῖν πῆματ', ἢ πλεῖσον πόλεως.
 Ἄλλ', ὦ ταλαίπωρ Οἰδίπτε, κλύων ἐμῆ,
 Ἴκε πρὸς οἴκας· πᾶς σε Καδμείων λεώς
 Καλεῖ δικαίως· ἐκ δὲ τῶν, μάλισ' ἐγώ. † 775
 " Ὅσω περ (εἰ μὴ πλεῖσον ἀνθρώπων ἔφυν
 " Κάκιστος) ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς, γέρον,"
 Ὅρῶν σε τὸν δύστηνον ὄντα μὲν ζένον,
 Ἀεὶ δ' ἀλήτην, καὶ πὶ προσπόλε μιᾶς
 Βιοσερῇ χωρῆντα· τὴν ἐγὼ τάλας 780
 Οὐκ ἂν ποτ' ἐς τοσῶτον αἰκίας πεσεῖν
 Ἐδοξ', ὅσον πέπτωκεν ἡδ' ἡ δύσμορος,
 Ἀεὶ σε κηδεύεσα καὶ τὸ σὸν κᾶρα
 Πτωχῇ διαίτῃ, τηλικῶτος, ἐ γάμων
 Ἐμπεῖρος, ἀλλὰ τῷ πῖόντος ἀρπάσαι. 785
 Ἀρ' ἀθλιον τοῦννεδος, ὦ τάλας ἐγώ,
 Ὠνείδισ' εἰς σέ, καὶ μέ, καὶ τὸ πᾶν γένος;
 Ἄλλ' ἐ γάρ ἐσι τὰμφανῇ ‡ κρύπτειν· σύ νυν

* TURN. in marg. ἀσῶν. † TURN. τῶν πάντων ἐγώ.

‡ TURN. τὰ μφανῇ.

771. Οὐκ' ἥκέ μοι γένει] ἀντὶ τοῦ ὅτι
 προσκαί μοι πενθεῖν τὰ τέτα ἀτυχήματα ὑ-
 πὲρ πάντας Θεαίους.

775. Ἐκ δὲ τῶνδε μάλισ' ἐγώ] ἐγὼ μά-
 λιστα σε καλῶ· ὅσπερ πλεῖστον ἀλγῶ τοῖς
 σοῖς καθήμασι;

779. Καὶ πὶ προσπόλε μιᾶς] τῆς Ἀντιγόνης.
 Ἐληπτο γὰρ ὑπ' αὐτῆς ἡ Ἰσμήνη.

788. Ἄλλ' ἐ γάρ ἐσι τὰμφανῇ κρύπτειν]
 ὥς συγγνώμης εἰμι ἀξίος λέγων· ἢ γὰρ ἐύ-
 ναμαι κρύπτειν.

Πρὸς θεῶν πατρώων, Οἰδίπες, πεισθεῖς ἐμοί,
 Κύψον *, θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν 790
 Τὲς σὲς πατρώες, τήνδ' ἐπὶ πόλιν φίλως
 Εἰπὼν· ἐπαξία γάρ· ἢ δ' οἴκοι † πλέον
 Δίκη ‡ σέβει· ἂν ἔσται σὴ πάλαι τροφός.

ΟΙΔ. Ω πάντα τολμῶν, καὶ πᾶντ' ἂν φέρων
 Λόγε δίκαιε μηχανήματα ποικίλον, 795
 Τί ταῦτα πειρᾷ, § καὶ με δεύτερον θέλεις
 Ἑλεῖν ἐν οἷς μάλις ἂν ἀλγοῖν αἰές;
 Πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς
 Νοσῶνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός,
 Οὐκ ἠθέλες θέλοντι προσθέσθαι χάριν. 800
 Ἄλλ', ἡνίκ' ἤδη μεσὸς ἦν θυμέμενος,
 Καὶ τοῦν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκὺ,
 Καμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντά μοι,
 Τότ' ἐξεώθει, καὶ ἔβαλλες· ἐδὲ σοι
 Τὸ συγγενὲς τῷτ' ἔδαμῶς τότ' ἦν φίλον. 805
 Νῦν τ' αὖθις, ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι
 Ξυνῆσαν εὖνεν τήνδε, καὶ γένος τὸ πᾶν,
 Πειρᾷ μετασπᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
 Καί τοι τοσαύτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν
 Ὡς πέρ τις εἴ σοι λιπαρῶντι μὲν τυχεῖν, 810
 Μηδὲν διδοίη, μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,

* TURN. in marg. Κρύψον. † ALDUS, ἢ οἴκοι.

‡ TURN. Δίκη. § TURN. in marg. πύρα.

794. Ω πάντα τολμῶν] ὡ ἐν εὐλογα-
 γίαι λόγοις πανῶν βαλλόμενοι.

796. Τί ταῦτα πειρᾷ] βεβαιώσας ἀναγ-
 νασίαν πύρα, ἢ περιπομπήν. Οὕτω Δί-
 δυμος.

801. Ἠνίκ' ἤδη μεσὸς ἦν] αἰς ἐπὶ κερα-
 μίαις τινός ἢ ἄλλης σκεύους ἤρκει τὸτ' ἔστιν,

ὅτε κορεσθεὶς τῷ θυμῷ λοιπὸν τὰ συμφί-
 ροντα ἐβουλόμην, καὶ οὐκ ἐπὶ ἰβηλον φεύγειν.

802. Καὶ τοῦν δόμοισιν] ἐν οἴκῳ δηλο-
 γέτι.

807. Γένος τὸ πᾶν] τὸ Ἀττικόν.

809. Καί τοι τοσαύτη τέρψις] καὶ σὺ §,
 βάλαι με εὐφραδίην μὴ θίλοντα.

Πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρήσεις, τότε
 Δωροῖθ', ὅτ' εἰδὲν ἡ χάρις χάριν φέρει,
 Ἄρ' ἂν ματαίῃς τῆςδ' ἂν * ἡδονῆς τύχοις;
 Τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί, 815
 Λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.
 Φράσω δὲ καὶ τοῖςδ', ὥς σε δηλώσω κακόν.
 Ἦκεις ἐμ' ἄζων, ἐχ' ἴν' εἰς δόμους ἄγῃς,
 Ἄλλ' ὥς πάραυλον οἰκίσῃς· πόλις δέ σοι
 Κακῶν ἀνατοσ τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός. 820
 Οὐκ ἔσι σοι ταῦτ'· ἀλλὰ σοι τὰδ' ἔς', ἐκεῖ
 Χώρας ἀλάσῳρ οὐμὸς ἐνναίων αἰεί.
 Ἔσιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
 Χθονὸς λαχεῖν τοσῶτον, ἐνθανεῖν μόνον.
 Ἄρ' ἐκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ; 825
 Πολλῶ γ', ὅσω περ ἐκ σαφεσέρων κλύω,
 Φοῖβε τε, καὶντῆ Ζηνός, ὅς κείνε πατήρ.
 Τὸ σὸν δ' ἀφίκεται δεῦρ' ὑπόβλητον σόμα
 Πολλήν ἔχον σόμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν,
 Κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια. 830
 Ἄλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων· ἴθι,
 Ἥμας † δ' ἕα ζῆν ἐνθάδ'· εἰ γὰρ ἂν κακῶς

* TURN. in marg. τῆςδ' γ.

† TURN. ἤμας.

815. Προσφέρει· ἐμοί] ἀντὶ χάριτος· δηλονότι.

819. Ὡς πάραυλον] ἀντὶ τοῦ ἐν ἀγροῖς.

16. Πόλις δέ σοι] καὶ ἴν' αἱ Θῆβαις ἀζω-
 γαδίῃς ἴσονται ἐκ ταύτης τῆς γῆς. Ἄνατος
 δέ, ἀντὶ τῆ ἀδελφείας, ἢ ἀναίτιος.821. Οὐκ ἔσι σοι ταῦτα] εἰ προέχεται
 σοι ὁ σκοπός.825. Ἄρ' ἐκ ἄμεινον] ὅρα εἰ πλείον σὸ τὰ
 ἀποδοσόμενα ἐν ταῖς Θήβαις οἶδα;826. Ἐκ σαφεσέρων κλύω] ἀντὶ τοῦ, καὶ
 σαφέστερον οἶδα.827. Φοῖβε τε, καὶντῆ Ζηνός] δοκεῖ γὰρ ὁ
 Ἀπόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησ-
 μούς αἷς καὶ ἐν Ἰφικλῆα φησί. Καὶ Αἰσχύλος
 ἐν Ἱερείαις,

“ Στέλλειν ὅπως τάχιστα.”

Ταῦτα γὰρ πατὴρ Ζεὺς ἐγκαθ' ἑαυτοῦ
 Καὶ Ἀριστοτέλης Ἡρώων.828. Ὑπόβλητον] ἐκ ἀληθείας, ἀλλὰ πι-
 πλασμένον. Ἀπὸ τῶν ὑπεβαλλομένων εἰς
 γῆν παύσαν ἀλλοτρίαν.

829. Στόμασιν] δύνανται, καὶ πανουργίαν.

834. Πότερα

Οὐδ' ὧδ' ἔχοντες ζῶμεν, εἰ τερποίμεθα.

ΚΡΕ. Πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἐμ' εἰς τὰ σά,
ἢ σ' εἰς τὰ σαυτῆ μάλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ; 835

ΟΙΔ. Ἐμοὶ μέν ἐσθ' ἡδίστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
Πείθειν οἶός τ' εἶ, μήτε τέσδε τὲς πέλας.

ΚΡΕ. ὦ * δῦσμορ', εἰδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανῇ
Φρένας πότ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφῃ;

ΟΙΔ. Γλώσση σὺ δεινός· “ ἀνδρα δ' εἰδέν' οἷδ' ἐγὼ 840
“ Δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.

ΚΡΕ. “ Χωρὶς τό, τ' εἰπεῖν πολλά, καὶ τὰ καίρια”.

ΟΙΔ. Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.

ΚΡΕ. Οὐ δῆθ' ὅτῳ γε νῆς ἴσος καὶ σοὶ πάρα.

ΟΙΔ. Ἀπελθ' ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε· μηδέ με 845
Φύλασσε· ἐφορμῶν ἐνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.

ΚΡΕ. Μαρτύρομαι τέσδ', εἰ σέ· πρὸς δὲ τὲς φίλῃς,
Οἷ· ἀνταμείβῃ ρήματ' ἣν σ' ἔλω ποτέ.

ΟΙΔ. Τίς δ' ἂν με τῶνδε συμμαχῶν ἔλοι βία;

ΚΡΕ. Ἡ μὲν σὺ κἄνευ τῶνδε λυπηθεῖς ἔσῃ. 850

ΟΙΔ. Ποίῳ σὺν ἔργῳ τῆτ' ἀπειλήσας ἔχεις;

ΚΡΕ. Παῖδον δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
Ξυναρπάσας ἐπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.

* TURN. ὦς.

834. Πότερα νομίζεις δυστυχεῖν] ἀντὶ τῶ, ἐν τῷ μὴ πείθεσθαι σε μάλλον σὺ δυστυχὲς ἢ ἐγώ.

837. Πείθειν οἶός τ' εἶ] πείθειν με εἰς τὸ ἀκταθῆσθαι σοι.

Ib. Τὲς πέλας] τὰς ἀπὸ τῆ Χερῶ.

839. Λῦμα τῷ γήρῳ] καθαρχμα. Ὁ ἐστίν, ἀπαίδευτος μέχρι γήραος μινεῖς.

841. Δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος] ὅστις βέβαιος ἐκ παντὸς δοκεῖν δίκαια λέγειν.

842. Πολλά καὶ τὰ καίρια] ἄλλο ἐπὶ τὸ φιλαργεῖν, καὶ ἄλλο τὸ ἀναγκαστὴν λέγειν.

844. Οὐ δῆτα] τοῖς κατὰ σὲ εἰ δοκᾷ καίρια λέγειν.

845. Καὶ πρὸ τῶνδε] καὶ πρὸ τῆ Χερῶ.

847. Μαρτύρομαι] μαρτυρῶν καλῶς ἐάν σε ἔλω, δίκαιος τιμαρῆσμαι, οἷα ἀνταμείβῃ ρήματα.

849. Τῶνδε συμμαχῶν] τῶν ἀπὸ τῆ Χερῶ.

Ib. Ἐλοι βία] βιαζόμενος τὲς ἐμὰς συμμαχίας καὶ φύλακας.

850. Ἡ μὲν σὺ κἄνευ] καὶ χωρὶς τῶ λαοῦ σε εἰς Θῆβας.

857. Τῶνδε

158 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

ΟΙΔ. ὦ μοι.

ΚΡΕ. Τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμῶζειν τάδε. 855

ΟΙΔ. Τὴν παῖδ' ἔχεις μὲ;

ΚΡΕ. Τήνδ' γ' εἰ μακρῷ χρόνῳ.

ΟΙΔ. Ἰὼ ξένοι, τί δράσετ' ; ἢ προδώσετε ;

Κὲν ἐξελαῖτε τὸν ἀσεβῆ τῆςδε χθονός ;

ΧΟΡ. Χώρει, ξέν', ἐξω θάσσον' ὅτε γὰρ τὰ νῦν 860
Δίκαια πράσσεις, ὅθ' ἂν πρόσθεν εἰργασαι.

ΚΡΕ. Ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν

Ἀκυσαν, εἰ θέλῃσαι μὴ πορεύσεται*.

ΑΝΤ. Οἴμοι τάλαινα, ποῖ φύγω ; ποῖαν λάβω 865
Θεῶν ἀρηξιν, ἢ βροτῶν ;

ΧΟΡ. Τί δρᾷς, ξέने ;

ΚΡΕ. Οὐχ ἄψομαι τῷδ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.

ΟΙΔ. ὦ γῆς ἀνακτες.

ΧΟΡ. ὦ ξέν', εἰ δίκαια δρᾷς.

ΚΡΕ. Δίκαια. 870

ΧΟΡ. Πῶς δίκαια ;

ΚΡΕ. Τὸς ἐμὰς ἄγω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΑΝΤ. Ἰὼ πόλεις.

ΧΟΡ. Τί δρᾷς, ὦ ξέν' ; ἐκ ἀφήσεις ; τάχ' εἰς 875
Βάσανον εἰ χερῶν.

ΚΡΕ. Εἰργε.

* TURN. in marg. πορεύεται.

857. Τήνδ' γ' εἰ μακρῷ] τὴν Ἀντιγόνην
ἐλεονότι.

858. ὦ ξένοι] πρὸ Χορῶ φησὶν.

862. Ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε] τὴν Ἀντιγόνην
τοῖς ἀκούσασιν δὲ ἑαυτῶ φησὶν ὁ Κρίων.

866. Τί δρᾷς, ξέने] πρὸς τὸν Κρίοντα ἑλ-
κοντα τὴν Ἀντιγόνην.

867. Ἀλλὰ τίς ἐμῆς] ἀδελφῆς μου γὰρ
συγγάτηρ ἐστίν.

876. Εἰργε] φυλάττε, χαρίζε.

ΧΟΡ. Σὲ μὲν εἶ, τὰδὲ γέ μωμένεα.

ΟΙΔ. Πόλει μάχη γὰρ, εἴτι πημαίνεις ἐμέ.

ΧΟΡ. Οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ;

ΚΡΕ. Μέθεες χεροῖν 880

Τὴν παιδα θύσσον.

ΧΟΡ. Μὴ πῖτασσ' ἂ μὴ κρατεῖς.

ΚΡΕ. Χαλᾶν λέγω σοί.

ΧΟΡ. Σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν.

Προῤᾶθ' ὧδε, βᾶτε*, βᾶτ' ἐντόπιοι. 885

Πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμὰ σθένει.

Προῤᾶτέ μ' ὧδε†.

I A M B O I.

ΑΝΤ. Ἀφέλκομαι δύστηνος‡, ὦ ξένοι, ξένοι.

ΟΙΔ. Πῆ, τέκνον, εἴ μοι;

ΑΝΤ. Πρὸς βίαν πορεύομαι. 890

ΟΙΔ. Ὅρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας.

ΑΝΤ. Ἀλλ' εὐδὲν σθένω.

ΚΡΕ. Οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς;

ΟΙΔ. ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΚΡΕ. Οὐκ ἐν πότ' ἐκ τέτοιον γε μὴ σκῆπτροιν ἔτι 895

᾽Οδοιπορήσης· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις

Πατρίδα τε τὴν σὴν, καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ

Ταχθεὶς τὰδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὧν ὅμως,

Νίκα· χρόνῳ γὰρ (οἷδ' ἐγὼ) γνώσῃ τάδε,

᾽Οθ' ἔνεκ' αὐτὸς αὐτὸν ἔτε νῦν καλὰ 900

Δράς, ἔτε πρόσθεν εἰργάσω βία φίλων,

* ALD. Προῤᾶθ' εἶδ', ἰμᾶτε. † ALD. Προῤᾶθ' ὧδε μοι.

ALD. Ἀφέλκομ', ὦ δύστηνος.

160 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

Ὁργῇ χάριν δὲς, ἥ σ' αἰεὶ λυμαίνεται.

ΧΟΡ. Ἐπίσχες αὐτῷ, ξεῖνε.

ΚΡΕ. Μὴ ψαύειν λέγω.

ΧΟΡ. Οὗτοι σ' ἀφήσω, τῶνδ' γ' ἐς ἐρημέσι. 905

ΚΡΕ. Καὶ μείζον ἄρα ρύσιον πόλει τάχα
Θήσεις· ἐφάψομαι γὰρ ἔταύταιν μόναιν.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἐς τί τρέψῃ;

ΚΡΕ. Τόνδ' ἀπάξομαι λαβών.

ΧΟΡ. Δεινὸν λέγεις. 910

ΚΡΕ. Ὡς τῷτο νῦν πεπράξεται,

ἢν μή μ' ὁ κραινὼν τῆςδε γῆς ἀπειργάθῃ.

ΟΙΔ. ὦ φθέγμ' ἀναιδὲς, ἥ σὺ γὰρ ψαύσεις * ἐμῷ;

ΚΡΕ. Αὐδῶ σιωπᾶν.

ΟΙΔ. Μὴ γὰρ αἶδε δαίμονες 915

Θεῖέν μ' ἄφωνον τῆςδε γῆς ἄρας ἔτι.

Ὅς μ', ὦ κάκιζε, ψιλὸν ὅμμ' ἀποσπάσας

Πρὸς ὅμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχῃ βία.

Τοιγάρ σε καὐτὸν, καὶ γένος τὸ σὸν, θεῶν

Ὅ πάντα λεύσσω· ἥλιος δοίῃ βίου 920

Τοῖτον οἶον καὶ μὲ γηρᾶναι ποτέ.

ΚΡΕ. Ὁρᾶτε ταῦτα, τῆςδε γῆς ἐγχώριοι;

ΟΙΔ. Ὁρῶσι καὶ μὲ καὶ σε· καὶ φρονέσ' ὅτι

Ἐργοῖς πεπονθὼς, ῥήμασιν σ' ἀμύνομαι.

ΚΡΕ. Οὗτοι καθέξω θυμὸν, ἀλλ' ἄξω βία, 925

Κεῖ μᾶνός εἰμι, τόνδε, καὶ χρόνῳ βραδύς †.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ΟΙΔ. Ἰὼ τάλας.

* ALD. Ψαύεις.

† TURN. βραχύς.

906. Πόλει τάχα] ταῖς Ἀθήναις.

916. Θεῖέν μ' ἄφωνον] μὴ ἄφωνος χειόμενον
εἰς τὸ καταράσθαι σέ.

917. Ψιλὸν ὅμμ'] ὅμμα φησὶ τὴν Ἀν-
τιγόνην.

926. Καὶ χρόνῳ βραδύς] γράφεται καὶ βαρὺς.

931. Τάνδ'

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ. 161

ΧΟΡ. Ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκε, ξέν', εἰ

Τάδ' ἐδοκεῖς τελεῖν;

ΚΡΕ. Δοκῶ.

930

ΧΟΡ. Τάνδ' ἄρ' ἐκέτι νέμω πόλιν.

ΚΡΕ. "Τοῖς τοι δικάίοις, χ' ὡ βραχὺς νικᾷ μέγαν."

ΟΙΔ. Ἀκέθ' οἷα φθέγγεται;

ΧΟΡ. Τά γ' ἔτελεῖ.

ΚΡΕ. Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη· σὺ δ' ἔ—

935

ΧΟΡ. Ἄρ' ἔχ' ὕβρις τὰδ';

ΚΡΕ. Ὑβρις· ἀλλ' ἀνεκτέα.

ΧΟΡ. Ἰὼ πᾶς λεώς· ἰὼ γὰρ τε πρόμοι·

Μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν

Περῶσι δῆτα.

940

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

ΘΗΣ. Τίς ποθ' ἡ βοή; τί τοῦργον; ἐκ τίνος φόβε ποτὲ

Βεθυτῆντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ,

Τῷδ' ἐπισάτη Κολωνῷ; λέξαθ', ὡς ἴδω τὸ πᾶν,

Οὗ χάριν δεῦρ' ἦξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΟΙΔ. ὦ φίλτατ'· (ἔγνω γὰρ τὸ προσφώνημά σε) 945

Πέπονθα δεινὰ τῷδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.

931. Τάνδ' ἄρ' ἐκέτι] ταύτην δ' ἄρα ἐκ-
ίτι νομῶ πόλιν, εἰ σὺ ἀπάξεις τῆτον.

934. Τά γ' ἔτελεῖ] ταῦτα ἃ λέγει ἔπλη-
ρώσει.

935. Ζεὺς ταῦτ' ἂν] εἰ τελείω, Ζεὺς εἰδείη.

937. Ἀλλ' ἀνεκτέα] ἀνεκτίον. Οὕτω γὰρ
φασὶ σκαπτέα, φυτευτῖα, ἀντὶ τῷ σκαπτίῳ,
φυτευτίῳ.

VOL. II.

[OEDIP. COLON.]

941. Τίς ποθ' ἡ βοή] σοφῶς τῷ οἰκονομῷ
ἐχρήσατο, ὥστε μαθεῖν τὸν Θεοῦ τὰ γένο-
μένα, πρὸς ταῖς θυσίαις ὄντα τῷ ἱππείῳ Πο-
σειδάωνος, ὑπὲρ τῶ μὴ διατριβῆν ἐγγενέσθαι
μηνυόντες τίνος.

944. ἦξα θᾶσσον ἢ] ταχύτερον ἢ ὡς εἶδει
βαδίζη.

Y

954. Θυμᾶ-

ΘΗΣ. Τὰ ποῖα ταῦτα; τίςδ' ὁ πημήνας; λέγε.

ΟΙΔ. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἴχεται τέκνων
Ἀποσπάσας με τὴν μόνην ξυνωρίδα.

ΘΗΣ. Πῶς εἶπας;

950

ΟΙΔ. Οἶάπερ πέπονθ' ἀκήκοας.

ΘΗΣ. Οὐκ ἐν τὶς ὡς τάχιστα προσπύλων μολῶν
Πρὸς τέςδε βωμῆς, πάντ' ἀναγκάσει λεῶν,

Ἄνιππον ἱππότην τε θυμάτων ἄπο,

Σπεύδειν ἀπαὶ * ρυτῆρος, ἔνθα δίσομοι

955

Μάλισα συμβάλλασιν ἐμπόρων ὁδοί,

Ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι· γέλως δ' ἐμῷ

Ξένῳ γένωμαι τῷδε χειρωθεὶς βία.

Ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει· τῆτον δ' ἐγώ,

Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον, ἥς ὅδ' ἄξιος,

960

Ἄτρωτον ἔμεθ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός·

Νῦν δ', ὥςπερ αὐτὸς τὲς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,

Τέτοισιν, ἐκ ἄλλοισιν, ἀρμοσθήσεται.

Οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆςδε τῆς χώρας πρὶν ἂν

Κείνας ἐναργεῖς δευρό μοι σήσης ἄγων,

965

Ἐπεὶ δέδορκας ἔτ' ἐμῷ καταξίως,

Οὐθ' ὦν πέφυκας αὐτὸς, ἔτε σῆς χθονός,

* ALDUS, ἀπό.

954. Θυμάτων ἄπο] ἀπὸ τῶν θυσιῶν
ἀπὸ τῶ ὡς ἔχει σχήματος ἕκαστος.

955. Σπεύδειν ἀπὸ ρυτῆρος] ἀπὸ τῆς βλαύ-
της. Τῶν δὲ ἐξηρησμένων ἀπάντων Πρα-
ξιφάνης δοκεῖ ἀμύνειν ἀποδιδόναι, ἀκούων τὸ
ὑπέδημα, οἷον τῶν ποδῶν τὸ κάλυμμα.

Ib. Σπεύδειν ἀπὸ ρυτῆρος] ἦγον ἀπὸ μίας
ὁρμῆς, ἀπὸ τῶ ὡς ἔχει ἕκαστος σχήματος, εἴ-
ρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν διακόντων τι-
νῶς στρατιωτῶν, καὶ πάσας ἰνίας χαλῶντων
ἵστε ταχύτερον φέρεσθαι· ρυτῆρας γὰρ τὰς χα-

λῆρας φασιν, ἢ τὰ ὑποδήματα, ὡς τὰ σχή-
μα λέγει.

Ib. Ἐνθα δίσομοι] ὡς σχιστὴς ὅστις ἰδῶ
ἐκείσσι.

960. Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον] εἰ μὲν δι' ὀργῆς
ἐληλύθειν, ἐν ταύτῃ τῇ ὀργῇ, ἥς ἦν ὁτο; ἄξιος.

963. Τέτοισιν, ἐκ ἄλλοισιν] ὡς ἀπὸ ξένης
γῆς ἀπίσπασιν, ὥτω καὶ αὐτὸς ἀπὸ ξένης γῆς
ἀποσπᾶθήσεται.

964. Οὐ γάρ ποτ' ἔξει] ἐκ ἀναγκῆς
γὰρ ἐντεῦθεν πρὶν ἀναγκῆς, τὰς κόρας.

- Ὅστις δίκαι' ἀσκήσαν εἰσελθὼν πόλιν,
 Κἄνευ νόμου κραίνεσσαν ἔδδεν, εἴτ' ἀφείς
 Τὰ τῆςδε τῆς γῆς κύρι', ᾧδ' ἐπεισπεσών, 970
 Ἄγεις τὰ χρήσεις*, καὶ παρίσασαι βίαν
 Καί μοι πόλιν κένανδρον, ἣ δέλην τινα
 Ἐδοξας εἶναι, καὶ μ' ἴσον τῷ μηδενί.
 Καίτοι σε Θῆβαί γ' ἐκ ἐπαίδευσαν κακόν·
 Οὐ γὰρ φιλέσιν ἀνδρας ἐκδίκας τρέφειν 975
 Οὐδ' ἂν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίαιτο
 Συλῶντα τὰμὰ, καὶ τὰ τῶν θεῶν βίαν
 Ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτῆρια.
 Οὐκὲν ἔγωγ' ἂν σῆς ἐπεμβαινῶν † χθονός,
 Οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα, 980
 Ἄνευ γε τῆς κραίνοντος (ὅστις ἦν) χθονός,
 Οὐθ' εἴλκον, ἔτ' ἂν ἦγον' ἀλλ' ἠπισάμην
 Ξεῖνον παρ' ἀσσοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεῶν.
 Σὺ δ' ἀξίαν ἐκ ἔσαν αἰσχύνεις πόλιν
 Τὴν αὐτὸς αὐτῆ· καὶ σ' ὁ πληθύνων ‡ χρόνος 985
 Γέρονθ' ὁμῆ τίθησι καὶ τῆ νῦν κενόν.
 Εἶπον μὲν ἔν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
 Τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινα,
 Εἰ μὴ μέτοικος τῆςδε τῆς χώρας θέλεις
 Εἶναι βίαν τε κῆχ' ἐκῶν· καὶ ταῦτά σοι 990

* ALD. TURN. Ἄγεις δ' ἀ χρήσεις.

† ALD. ἐπιβαίνων.

‡ ALD. πληθύνων.

971. Καὶ παρίσασαι βίαν] ἀντὶ τῆς καταδολοῖς αὐτὴν βίαν, καὶ μεθίσταται. Εἰσέθεσαν δὲ ἕτα λίγην καὶ ἀντὶ τῆς ἐφυγάδυσαν. Ἡμῖς δ' ἂν εἴποιμεν, μετίσταντο, παρεστήσαντο λίγην. Ἄλλως· Καὶ παρίσασαι βίαν, τὸ παρίσασαι, ἴσον ἐστὶ τῷ καταδολοῖς, καὶ ὑποχίριον ποιεῖς· καὶ πάλιν παραστήσασθαι τῆςδε τινὰς φασι, παραφυλάττειν. Καὶ διανοοῦναι τὰ τῶν Κρίοντος ὁ Θεοῦς τῇ κα-

λεμένη αὐχεντικῇ κεφαλαιώσῃ, καὶ συνάπτει πολλὰ κεφάλαια.

984. Σὺ δ' ἀξίαν ἐκ ἔσαν] ἐκ ἔσαν ἀξίαν αἰσχύνεσθαι τὴν Θέαν δηλονότι, αἰσχύνεις. αἰσχύνεις δὲ πατρίδα πολίτη ἀμαρτία.

989. Εἰ μὴ μέτοικος τῆςδε] ἀντὶ τῆς ἐνοίκου· ὃ γὰρ αὐτὸ τὸ μέτοικος, ὡς ἡμεῖς φημὲν, εἴρηται· μετοίκους δὲ καλεῖται τὸς ἀπὸ ἑτέρας χώρας μεταβαίνοντας καὶ κατοικοῦντας.

Τῷ νῶ θ' ὁμοίως καπὸ τῆς γλώσσης λέγω.

ΧΟΡ. Ὅρᾳς ἴν' ἤκεις, ὦ ξέν', ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ,
Φαῖνη δίκαιος, ὁρῶν δ' ἐφευρίσκη κακὰ.

ΚΡΕ. Ἐγὼ ἔτ' ἀνάνδρον τήνδε τὴν πολιν λέγων,
ᾧ τέκνον Αἰγέως, ἔτ' ἄβελον, ὡς σὺ φῆς, 995

Τῆργον τόδ' * ἐξέπραξά· γιγνώσκων δ' ὅτι

Οὐδείς ποτ' αὐτὰς τῶν ἐμῶν ἀν' ἐμπέσοι

Ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμῆ τρέφειν βία.

Ἥδειν † δ' ὅθ' ἔνεκ' ἀνδρα καὶ πατροκτόνον

Κᾶναγρον ‡ ἐδεξαίετ', ἐδ' ὅτῳ γάμοι 1000

Εὐνόντες εὐρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων

Τοιᾶτον αὐτοῖς Ἄρεος εὖβελον πάγον

Ἐγὼ ξυνῆδειν χθόνιον ὄνθ', ὃς ἐκ ἐᾷ

Τοιᾶδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμῆ ναίειν πόλει

ᾧ, πίσιν ἴσχων, τήνδ' ἐχειρέμην ἄγραν. 1005

Καὶ ταῦτ' ἀν' ἐκ' ἐπρασσον, εἰ μὴ μοι πικρὰς

Αὐτῷ τ' ἀρὰς ἡρᾶτο καὶ τῷ μῶ γένει.

Ἀνθ' ὧν πεπονθῶς, ἡζίουν τάδ' ἀντιδρᾶν.

“Θυμῆ γὰρ ἐδὲν γῆράς ἐσιν ἄλλο πλήν

* ALD. σῶ. † ALD. Ἥδην. ‡ TURN. in marg. Κᾶνανδρον.

κῆντας ἐν ἱεραῖς. Κέχρηται δὲ καὶ Αἰσχύλος
ἐπὶ τῶν οἰάνων, ἐν Ἀγαμέμνονι λέγων ἕτως·

“Τῶνδ' ἐμὲ μισαίνων.”

μισαίνων γὰρ εἶπε τῶν ὑψηλῶν τύπων τὰς
βιανὰς ἐκεί, ἀπὶ τῆς ἰστορίας.

994. Ἐγὼ ἔτ' ἀνάνδρον] τὴν ῥητορείαν πε-
ρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὅτι τῶν μὴ κατηγορηθέντων αὐ-
τῷ ἔχ' ἀφῆται, καὶ δὲ τίνα ἐδυμῆματα
καὶ πάντοτε ἐβλάστη ἐξυμνῶντες ἀντρί.

997. Οὐδείς ποτ' αὐτὰς] τὰς Ἀθηναίους.

1000. Οὐδ' ὅτῳ γάμοι] παρὸς τὸν αὐτὸς τέκ-
νον ἐστὶν μετὰ γαμήλιον.

1002. Τοιᾶτον αὐτοῖς Ἄρεος] ἥδειν δὲ εὖ-
βελον ἔτα τὸν Ἄρειον πάγον. Τῶν δὲ χθόνι-
ων εἶπε, ὅτι, εὐχρη καὶ αὐτόχθονα καὶ ἐγ-

χάριον. Οὐχ αἷς οἱ ἐξηγησάμενοι οἰοῦνται, πα-
ρὰ τὸ τῆς δικαιοσύνης ἐν αὐτῷ ὑπὸ τὴν
χθόνα εἶναι χθόνιον τοῖνον, τὸν αὐτόχθονα.
Λέγουσι δ' ἀντὶ τὴν Ἀριστοφάνει βελὴν τὸν γὰρ
πάγον ἔχον τινὰ γένος εἶρηται δὲ περὶ τῆς
προσηγορίας αὐτῆς πολλαχῶς.

1009. Θυμῆ γὰρ ἐδὲν γῆράς] οἶον, ὅτι ἐστὶ
θυμῆ κρατῆσαι ἀνθρώπου ὄντα· ἢ καταγν-
ράσκει καὶ ἀποστέλλεται τὸ αἷμα τῆς θυμῆς,
εἰ μὴ ἐξέλθῃ τὰ βίαις ὁ ἄνθρωπος. Ἀδύνα-
τον γὰρ εἶναι ζῶντα ἀνθρώπου μὴ θυμῷ χρῆ-
σασθαι· τὸτο δὲ καὶ παροιμιακῶς λέγει, ὅτι
ὁ θυμὸς ἔσχατον γινώσκει. Λέγει δὲ διὰ
τὰς προσδοτίδας, ὅτι γὰρ γινώσκεισι, τὸν
θυμὸν ἐρρωμένους ἔχοντες. Καὶ Ἀλκαίος, ὡς
λέγεται, ἔτα κατὰ κοινὴ αὐτῆς μιμνήσκεται,

“Θανεῖν θανόντων δ’ ἔδεν ἄλγος ἄπτεται.” 1010

Πρὸς ταῦτα πράξεις οἶον ἂν θέλῃς· ἐπεὶ
Ἐρμῖα με, καὶ δίκαι’ ὅμως λέγω,
Σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως
Καὶ τηλικόσδ’ ὦν ἀντιδρᾶν πειράσομαι.

ΟΙΔ. * Ω λῆμ’ ἀναιδές, τῷ καθυβρίζειν δοκεῖς; 1015

Πότερον ἐμῷ γέροντος, ἢ σαυτῷ τόδε;
“Ὅστις φόνος μοι καὶ γάμος καὶ ξυμφορὰς
Τῷ σὺ διήκας σόματος, ὅς ἐγὼ τάλας
Ἦνεγκον ἄκων· θεοῖς γὰρ ἦν ἔτω φίλον,
Τάχ’ ἂν τι μηνίσῃς εἰς γένος πάλαι *.” 1020

Ἐπεὶ καθ’ αὐτόν γ’ ἐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
Ἀμαρτίας ὄνειδος ἔδεν, ἀνθ’ ὅτε
Τάδ’ εἰς ἐμαυτὸν τὸς ἐμὸς θ’ ἡμάρτανον.
Ἐπεὶ δίδαζον, εἴτι θέσφατον πατρὶ

Χρησιμοῖσιν ἱκνεῖθ’, ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν,
Πῶς ἂν δικαίως τῷτ’ ὀνειδίζοις ἐμοί; 1025

Ὅς ἔτε βλάσας πω † γενεθλίας ‡ πατρός,
Οὐ μητρός ἔσχον §, ἀλλ’ ἀγέννητος τότ’ ἦν.
Εἰ δ’ αὖ φανεῖς δύστηνος, ὥς ἐγὼ φάνην,

Εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ, καὶ κατέκτανον, 1030

Μηδὲν ξυνεῖς ὦν ἔδρων, εἰς ἕς τ’ ἔδρων,

“Πῶς γ’ ἂν τόγ’ ἄκων πράγμ’ ἂν εἰκότως ψέγοις;”

Μητρὸς δὲ, τλήμων, ἐκ ἐπαισχύνῃ γάμους,

* TURN. in marg. πάλιν.

† ALD. πᾶς.

‡ TURN. in marg. γενεθλίας.

§ ALD. εἶχον.

1015. * Ω λῆμ’ ἀναιδές] εἰκότως τὴν ἀνθυποφορὰν πρὸς τὸν Κρέοντα ἐκ ἀπὸ τῶ Θησέως πιποῖκεν, ἀλλ’ ἀπὸ τῶ Οἰδίπδου. Ἡ δὲ αἰτία σπράγγος. Καὶ ἅμα παραφιλᾷτε, εἰ καὶ ἔτος πιθανῶς ποιεῖται τὰς ἐπιχειρήσεις· τῷ γὰρ οὐτὶς ὁ Οἰδίπδης (οἷς ἀκριβῶς ἐξετάζου) ἀδίκος μὲν ἐκ ἔστῃ, αἰτυχὴς δὲ καὶ περιπαθής.

1016. Πότερον ἐμῷ, ἢ σαυτῷ τόδε] ἐπεὶ τὴν ἀδελφὴν σὺ λοιδορεῖς.

1020. Μηνίσῃς] ὀργιζομένους.

1032. * Ἄκων πράγμ’ ἂν] τὸ ἀκούσιον.

1033. Μητρός δὲ, τλήμων] τὸ ἔστι, μητρός δὲ γάμους, τλήμων, ὅσους ὁμαίμους σὺς, ἀναγκάζων με λέγειν ἐκ ἐπαισχύνῃ.

Ούσης ὁμαίμε σῆς, μ' ἀναγκάζων λέγειν;

Οἷες ἐρῶ τάχ'· ἔ γὰρ ἔν σιγήσομαι, 1035

Σῆγ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον ζῶμα.

Ἔτικτε γάρ μ', ἔτικτεν, (ῶμοι, μοι κακῶν)

Οὐκ εἰδότη' ἐκ εἰδυῖα' καὶ τεκῆσά με,

Αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι.

Ἄλλ' ἐν γὰρ ἔν ἐξοίδα, σέ μὲν ἐκόντ' ἐμέ 1040

Κεῖνην τε ταῦτα δυστομεῖν· ἐγὼ δέ νιν

Ἄκων ἔγνημα, φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε.

Ἄλλ' ἔ γὰρ ἔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκέσομαι κακὸς

Γάμοισιν, ἔθ' ἔς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι

Φόνους πατρώας, ἐξονειδίζων πικρῶς. 1045

Ἐν γάρ μ' ἀμειψαί μενον, ὦν σ' ἀνισορῶ.

Εἴ τις σε τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε

Κτεῖνοι παρασὰς, πότερα πυνθάνοι' ἂν εἰ

Πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν εὐθέως;

Δοκῶ μὲν, εἵπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἵτιον 1050

Τίνοι' ἂν, ἐδὲ τοῦνδικον περιβλέποις.

Τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακὰ,

Θεῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ ἐδὲ τὴν πατρός

Ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί.

Σὺ δ', εἴ γὰρ ἔ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν 1055

Λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄρρητόν τ' ἔπος,

Τοιαῦτ' ὄνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.

Καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλὸν,

Καὶ τὰς Ἀθήνας, ὡς κατώκηνται καλῶς·

Κᾶθ' ᾧδ' ἐπαινῶν, πολλὰ τῶδ' ἐκλανθάνη, 1060

Ἵθ' ἔνεκ' εἰ τις γῇ θεὸς ἐπίσταται

1056. Λέγειν νομίζων ῥητὸν ἄρρητόν τ' ἔ-
πος] ταῦτίστιν, ἀθυρόστομος αὖν.

1061. ώθ' ἔνεκ' εἰ τις γῇ] ὅτι ἔνικα, ἐκ
παραλήληκε τὸ αὐτὸ, ὡς τὸ, εἴθ' ᾧδ' ἀφελαν· ἀν-
τ'.

Τιμαῖς * σεβίζειν, ἥδε † τῷδ' ὑπερφέρει.

Ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμέ
Αὐτόν τε χειρῶ, τὰς κόρας τ' οἴχη λαβάν.

Ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάςδε τὰς θεὰς ἐμοὶ 1065

Καλῶν ἱκνῆμαι, καὶ κατασκήπτω λιταῖς

Ἐλθεῖν ἀρωγὰς συμμάχας· ἵν' ἐκμάθῃς

Οἶον ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρερεῖται πόλις.

Ὁ ξεῖνος, ὦ ἄναξ, χρηστός· αἱ δὲ συμφοραὶ

Αὐτῷ πανώλεις, ἄξια δ' ἀμυνάθειν. 1070

ΘΗΣ. Ἄλις λόγων· ὡς οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι

Σπεύδουσιν, ἡμεῖς δ' οἱ παθόντες, ἔσαμεν.

ΚΡΕ. Τί δῆτ' ἀμαυρῶ ‡ φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν;

ΘΗΣ. Ὅδ' ἀτάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δέ με

Χωρεῖν· ἵν' εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖςδ' ἔχεις 1075

Τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς § ἐμοί·

Εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγῃσιν, εἰδὲν δεῖ πονεῖν.

Ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, εἰς οὐ μήποτε

Χώρας φυγόντες τῆςδ' ἐπεύχωνται θεοῖς.

Ἄλλ' ἐξυφηγῇ· γινῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχη, 1080

Καί σ' εἴλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· “ τὰ γὰρ δόλω

“ Τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σώζεται.”

Κῆκ' ἄλλον ἔξεις εἰς τόδ'· ὡς ἔξοιδά σε

Οὐ φιλὸν, οὐδ' ἀσκέουον ἐς τασήνδ' ὕβριν

Ἦκοντα τόλμης τῆς παρενώσης τανῦν· 1085

* ALDUS, TURN. Τιμαῖς.

† ALDUS, εἰ δ'.

‡ TURN. in marg. ἀφαιρῶ.

§ TURN. in marg. ἐκδείξῃ.

τί τῷ, ἀγνοεῖς τῷτο Κρίων, ὅτι εἴτις χώρα
θεὸς ἰπίζεται γιγνώσκων, ἡττάται περὶ το
φιλόθεν τῆς Ἀττικῆς.

1071. Οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι] οἱ θηράπον-
τες Κρίοντος.

1078. Ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες] ἄλλοι
γὰρ Ἀθηναῖοι ἐπιδιώκων αὐτούς.

1079. ἐπεύχωνται θεοῖς] οἷς οἱ θηράπον-
τες.

1086. Ἄλλ'

Ἄλλ' ἔσθ' ὅτ' αὖ σὺ πισὸς ὦν ἔδρας τάδε *.

Ἄ δεῖ μ' ἀθρήσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν

ἔνός ποιεῖσαι φωτὸς ἀσθενεσέραν.

Νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην ταῦν τέ σοι

Δοκεῖ λελέχθαι, χ' ὥτε ταῦτ' ἔμηχανῶ; 1090

ΚΡΕ. Οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθαῖδ' ὦν ἑρεῖς ἐμοί·

Οἴκοι δὲ χ' ἡμεῖς εἰσόμεσθ' ἂν χρὴ ποιεῖν.

ΘΗΣ. Χωρῶν ἀπείλει νῦν· σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπ' εἰς,

Ἐκηλος αὐτῷ μέμνε, πισωθεῖς † ὅτι

Ἦν μὴ θάνω γὰρ πρόσθεν, ἔχ' παύσομαι 1095

Πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον γήσω τέκνων.

ΟΙΔ. Ὀναίο, Θησεῦ, τῷ τε γενναίῳ χάριν,

Καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκης προμηθείας ‡.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εἴην ὅθι δαΐων

Ἀνδρῶν τάχ' ἐπισροφαί

1100

Τὸν χαλκοβόαν Ἄρη

Μίξεσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις.

* ALD. τόδε. † ALD. πισθεῖς. ‡ ALD. προμηθείας.

1086. Ἄλλ' ἔσθ' ὅτ' αὖ σὺ πισὸς] ἀντὶ τῷ πισῶν κατασφίρει δὲ ἐπὶ τὸ πισοῦθαι.

1099. Εἴην ὅθι δαΐων] ὁ μὲν Κρέων καὶ ὁ Θησεὺς ἀπὸ τῶν δὲ Χορὸς ὑπονοεῖ τὸν Κρέοντα ὡς μόνον ἦν, ἀλλὰ μετὰ τινος χειρὸς, ἢν πλησίον πρὸς ἐρατοπεδεύκεται. Κατὰ τὸ ἦν καὶ αἱ τῷ Χορῷ προδεδωκότες τὴν ἡλικίαν εὐχὴν ποιοῦνται ταύτην, εἴθε εἴην ὅπως αἱ συμβολαὶ καὶ αἱ μάχαι μίλλεσιν ἔσονται ὑπονοεῖται γὰρ τὸ ἕκαστα τῷ Θησέϊ περὶ τῷ Κρέοντι· διὸ καὶ φασὶν, εἴθε ἐπὶ πόντῳ ἐγὼ μὲν αὐτῶν.

1100. Ἐπισροφαί] ἀνασροφαί.

1101. Τὸν χαλκοβόαν] ἐπὶ τῷ χαλκῷ φασὶν.

1102. Ἦ πρὸς Πυθίαις] ἀπὸ κοινῆς τὸ ἀκταῖς ληπτέον λέγει δ' ἂν Πυθίας ἀκτὰς τὸν τῷ Πυθίᾳ Ἀπόλλωνος βωμὸν τὸν ἐν τῷ Μαραθῶνι, ὅθεν καὶ τὴν Θεαρίαν ἐπιμνησκον· Ἰσοκρίτης περὶ τούτων Φιλόχορος ἐν τῇ Τετραπόλει, γράφειν ἔτι· “Ὅταν δὲ σημεῖα γίνονται παρὰ τοὺς βωμοὺς ἐν τοῖς ἱεροῖς, τότε ἀποστέλλονται τὴν Θεαρίαν αἱ ἐκ τῷ γένει, Πυθίαι δὲ καὶ Δηλιαῖδες ὅσοι τε ἀνὰ καθέκην αὐτῶν.” Οὗτοι δὲ ὁ μόνον, ὅταν μὲν τὰ εἰς Δελφὸς πόμπηται γίνονται, καὶ Θεαρία πόμπηται, ἐν Οἰνῇ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν τῷ Πυθίῳ· αἱ δὲ εἰς Δῆλον ἀποστέλλονται ἢ Θεαρία κατὰ τὰ προσημασμένα δύναι ὁ μόνον εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Δῆλον. Καὶ ἔστιν ἱεροσκοπία

τῆς

Ἡ λαμπάσιν ἀκταῖς·

Οὐ πότνιαι σεμναὶ τιθη-
νῦνται τέλη

1105

Θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα
Κληῖς ἐπὶ γλώσσα βέβακεν
Προσπόλων Εὐμολπιδῶν·

Ἐνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχων *

Θησέα καὶ τὰς διζόλους

1110

Ἀδμήτας ἀδελφᾶς†

Αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ

Τέσδ' ἀνὰ χώρες.

* ALD. TURN. in marg. ἀρεδάταν.

† ALD. ἀδελφᾶς.

τῆς μὲν εἰς Διζόλους Διζόλους, ἐν τῇ κατὰ τὴν Οἰνόν Πύθιν. Τῆς δὲ εἰς Ἄλλον, ἐν τῇ κατὰ τὴν Μαραθῶνα Πύθιν. Ἄλλως· Ἡ πρὸς Πύθιν· ὡς ἐπὶ Μαραθῶνα, ὃ τὸ Πύθιν ἐστίν.

1103. Ἡ λαμπάσιν ἀκταῖς] τὰ ἐν Ἐλευσίνι τέλη φησί. Καὶ εἴη λαμπάσιν ἀκταῖς λέγων, ταῖς λαμπάδιονομαῖς καὶ διαδοχαιμέναις καὶ καταλαμπαιόμεναις ὑπὸ τῆς μυσηκῆς φλογός, καὶ τῶν ἱερῶν δάδων· περὶ ὧν Αἰσχύλος φησὶ·

“λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπάδαν σθί-
“ναι”.

Ἄλλως· Ἀκταῖς περὶ Ἐλευσίνα, ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἐν τοῖς μυσηρίοις λαμπάδων.

1104. Οὐ πότνιαι] αἱ Διζομόφοροι.

1b. Τιθηνῶνται] ἐπιμεινῶνται, καὶ ἀξιοῦνται Διζομοφίας.

1105. Τέλη] τὰς τελετὰς καὶ Αἰσχύλος·

“Ἐφριξ’, ἔρος δὲ τῶδε μυσηκῆ τέλους”.

1106, 1107. Ὦν καὶ χρυσέα—Κληῖς] ἐπὶ ᾧ φηται τὰ μυσηρία, καὶ καθάπερ κλεισὴν ἢ γλώσσα κατακλιπταὶ ὑπὲρ τῆς μὴ ἐξενγκῆν.

1108. Προσπόλων Εὐμολπιδῶν] τῶν τιτε-
Vol. II.

[OEDIP. COLON.]

λασμένων ζητῶνται δὲ τί δήποτε οἱ Εὐμολπιδῶν τῶν τελετῶν ἐξάρχοντες ἔσονται· ἔ-
ποι δ' ἂν τις ὅτι ἀξιοῦσιν ἔνοι· πρῶτον Εὐ-
μολπον ποιῆσαι τὸν Διζομοφίας τῆς Τριπτο-
λέμης τὰ ἐν Ἐλευσίνι μυσηρία, καὶ ὃ τὸν
Θραῦκα καὶ τὸτο ἱσορῶν· ἱσορῶν ἐν τῇ περὶ
τῶν ἀτάκτων· Ἀκιστόδωρος δὲ πέμπτον ἀπὸ
τῶ πρώτου Εὐμολπιδῆ εἶναι τὸν τὰς τελετὰς
καταδίδξαντα, γράφον ἔστω, Κατοικῆσαι δὲ
τὴν Ἐλευσίνα ἱσορῶσι πρῶτον μὲν τὴν αὐ-
τόχθονας, ἔπειτα Θραῦκας τοὺς μετὰ Εὐμολπιδῆ
παραγενομένους πρὸς βοήθειαν εἰς τὸν κατὰ
Ἐρεχθίδας πόλεμον· τινὲς δὲ φασὶ καὶ τὸν
Εὐμολπον εὐρεῖν τὴν μύσιν τὴν συγχελεμένην
κατ' ἐμαυτὸν ἐν Ἐλευσίνι Δάμντρη καὶ Κόρη.
Ἀνδρεῖαν μὲν ἂν γράφει ὃ τὸν Εὐμολπον
εὐρεῖν τὴν μύσιν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Εὐμολπον
πέμπτον γεγενῆσθαι· Εὐμολπιδῆ γὰρ γεγενῆσθαι
Κίρυκα, τὸ δὲ Εὐμολπον· τὸ δὲ, Ἀντίφω-
μον· τὸ δὲ, Μισαῖον τὸν ποιητὴν· τὸ δὲ,
Εὐμολπον τὸν καταδίδξαντα τὴν μύσιν, καὶ
ἱεροφάντην γεγενῆσθαι.

1109. Τὸν ἐγρεμάχων] γράφεται Ὀρεϊά-
ταν· οἷον, τὸν διὰ τὴν ὅαν βαλόντα τῶν
προειρημένων χωρίων.

Z

1114. Ἡ πᾶ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἦ πε τὸν ἑφέσπερον
 Πέτρας νιφάδος πελῶ-
 σ' Οἰάτιδος ἐκ νομῆ,
 Πῶλοισιν ἢ ῥιμφαρμάτοις
 Φεύγοντες ἀμίλλαις;
 Ἀλώσεται δεινός γ' ὁ προς-
 χῶρων Ἀρης,
 Δεινὰ δὲ Θησεϊδᾶν ἀκμά.
 Πᾶς γὰρ ἀσφράπτει χαλινὸς,
 Πᾶσα δ' ὀρμάται κατ' ἀμ-
 πυκτῆρια φάλαρα πῶλων
 Ἀμβασίς, οἱ τὰν ἱππίαν
 Τιμῶσιν Ἀθάναν,
 Καὶ τὸν πόντιον Γαϊάοχον,
 Ῥέας φίλον υἱόν.

1115

1120

1125

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἐρδεσιν, ἢ μέλλεσιν; ὥς
 Προμνᾶται τί μοι

1130

1114. Ἦ πε τὸν ἑφέσπερον] τὸν Αἰγυπτιῶν
 φησι· καὶ γὰρ τῶτο ἐπ' ἰσχύων ἐστὶ τῷ
 δήμῳ τότε καταλίγσει δὲ χάρις παρ' αὐ-
 τῶν· εἰκότως τὴν συμβολὴν γινώσκαι τοῖς
 περὶ τὸν Κρῆντα καὶ Θησέα πέτρας δὲ νι-
 φάδος εἶναι ἂν λίαν τὴν ἔσται λεγομένην λίαν
 πύτταν, ἢ τὸν Αἰγυπτίων λόγον αὐτῶν ἐπι-
 χάρις φασὶν εἶναι, καθότι Ἰστρος ἐν τῇ πρώτῃ
 τῶν Ἀτάντων ἰσορεῖ, ἔσται ἀπὸ δὲ τῆς
 χαλίδρας ἐπὶ μὲν λίαν πύτταν. Καὶ μετ'
 ὀλίγα, ἀπὸ τότε δὲ ὥς Κολωνῶ παρὰ τὸν
 χαλκὸν προεαγορεύμενον. Ὅθεν πρὸς τὸν
 Κηφισὸν ὥς τις μουσικὸς εἰσόδου εἰς Ἐλευσίνα·
 Ἀπὸ ταύτης δὲ βαδίζοντων εἰς Ἐλευσίνα
 τὰ ἐπ' ἀριστερὰ μέχρι τῷ λόφῳ τῷ πρὸς αὐ-
 τατοῦ τῷ Αἰγυπτίῳ. Ἦτοι ὅν τὴν καλε-

μένην λίαν πέτραν ἢ τὸν Αἰγυπτίων λόγον. Ὁ
 δὲ νῶς, ἄρα ἐπὶ τὸν ἑσπερον χῶρον τις λίαν
 πέτρας προσπελάσσει;

1115. Πέλοισι] γράφεται πελάζουσιν.

1116. Οἰάτιδος ἐκ νομῆ] Οἷα δῆμος τῆς
 Ἀττικῆς· ὅθεν καὶ τὸ σῆθεν ἐκ νομῆ δὲ πάλ-
 λιν, χάρις Ἀττικῇ ἔσται καλεσμένη, ἐν ᾗ
 ἡμέρῃσι· ὥς ἡμέρας παρακειμένης.

1118. Ὁ προςχῶρον Ἀρης] ἢ τῶν ἐπιχῶρον.

1121. Δεινὰ δὲ Θησεϊδᾶν] τῶν Ἀθηναίων·
 ἀπλάστειρον δὲ Θησεϊδᾶν φησὶ τῶν Ἀττικῶν
 τῶν ὑπὸ Θησέα τεταγμένων.

1123. Πᾶσα δ' ὀρμάται] τὸ ἔξῃς, πᾶσα
 δ' ὀρμάται Ἀμβασίς.

1131. Τῶς

Γνώμα, τάχ' ἂν δώσειν *
 Τὰν δεινὰ † τλᾶσαν, δεινὰ δ' εὐ-
 ρῆσαν πρὸς αὐθομαίμων πάθη.
 Τελεῖ, τελεῖ Ζεὺς τι κατ' ‡ ἡμαρ.
 Μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων.
 Εἴθ' ἀελλαία ταχύρ-
 ῥωσος πελειᾶς
 Αἰθερίας νεφέλας
 Κύρσαιμ', αὐτῶν δ' ἀγώνων
 Θεωρήσασα τοῦμόν ὄμμα.

1135

1140

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ὦ Ζεῦ § γε παντάρχα || θεῶν,
 Παντόπτα, πόροις
 Γᾶς τᾶςδε δαμέχοις
 Ἐπινικίῳ σθένει τὸν εὖ-
 αγρον τελειῶσαι δὴ λόχον.
 Σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνᾳ,
 Καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω,
 Καὶ κασιγνήταν πυκνο-
 ρίκτων ὀπαδὸν
 ὦκυπόδων ἐλάφω,
 Στέργω διπλᾶς ἀρωγᾶς |||
 Μολεῖν γὰρ τᾶδε καὶ πολίταις.

1145

1150

* TURN. in marg. ἐνδῶσιν. † TURN. in marg. πολλὰ.
 ‡ ALD. ἡμαρ. § ALD. ὦ Ζεῦ. || ALD. πάνταρχα.
 ||| ALD. TURN. ἀρωγᾶς.

1131. Τάχ' ἂν δώσιν] τάχα ἐδώσει, φησὶν, ὁ Κρέων.

1132. Τὰν δεινὰ τλᾶσαν] τὴν πολλὰ δεινὰ ἀντατλᾶσαν. τὴν παρθένον ἀπὸ τῆς ἐτέραις δεινῶν ὡς καὶ κατωτέρω τῷ ὁμοίῳ σχήματι χρῆται· δύναται δὲ καὶ ἐτέρα προσφιλῆ εἶ-

ναι, τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ' εὐρῆσαν τὰ τὰ δεινὰ δηλονότι.

1151. Στέργω διπλᾶς ἀρωγᾶς] τρεῖς, τῇ διπλῇ ἀρωγῇ τῇ πάλαι λέγει καὶ τοῖς πολίταις. νῦν δὲ διὰ τῆς στέργας σημαίνει μὲν αἰὼν προσ-
 ἵμαι, τιμωτὰ δὲ εἰς ἴσον τῷ προκαλέσμαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡ. ὦ ξέν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν ἐκ ἐρεῖς
 ὥς ψευδόμαντις· τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
 Τὰς δ' ἄσπον αὖθις ὧδε προσπολεμένας. 1155

ΟΙΔ. Πῆ, πῆ; τί φῆς; πῶς εἶπας;

ΑΝΤ. ὦ πάτερ*, πάτερ,
 τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν
 Δοίῃ τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;

ΟΙΔ. ὦ τέκνον, ἥ πάρεςον; 1160

ΑΝΤ. Αἶδε γὰρ χέρες
 Θησέως ἔσωσαν, φιλτάτων τ' ὀπαόνων.

ΟΙΔ. Προέλθετ', ὦ παῖ, πατρί, καὶ τὸ, μηδαμᾶ
 Ἐλπίσθην ἥξειν, σῶμα βασάσαι δότε†.

ΑΝΤ. Αἰτεῖς ἂν τεύξῃ· σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις. 1165

ΟΙΔ. Πῆ ὄητα, πῆ ὄσον;

ΑΝΤ. Αἶδ' ὁμῆ πελάζομεν.

ΟΙΔ. ὦ φίλτατ' ἔρνη.

ΑΝΤ. Τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.

ΟΙΔ. ὦ σιῆπτρα φωτός. 1170

ΑΝΤ. Δυσμόρα τε δύσμορα.

ΟΙΔ. ἔχω τὰ φίλτατ'· ἔδ' ἐτ' ἂν πανάθλιος
 Θανὼν ἂν εἶην, σφῶϊν παρεσώσαιν ἐμοί.
 Ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφὶ δεξιὸν,
 Ἐμφῦτε‡ τῷ φύσαντι, κἀναπαύσατον§ 1175
 Τῷ πρόσθ' ἐρήμῃ τῷ τε δυστήνῃ πλάνῃ.
 Καί μοι τὰ πραχθέντ' εἶπαθ' ὡς βράχισ', ἐπεὶ

* ALD. ὦ πάτερ, ὦ πάτερ. † TURN. in marg. τόδε.

‡ TURN. in textu, Ἐμφῦσα, in marg. Ἐμφῦτι. § ALD. κἀναπαύσαντον.

Ταῖς τηλικαῖςδε σμικρὸς ἔξαρκεῖ λόγος.

ΑΝΤ. Ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας· τῷδε χρὴ κλύειν, πάτερ.

Καὶ σοίγε * τοῦργον τοῦμόν ἔσαι δὴ βραχύ. 1180

ΟΙΔ. ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές·

Τέκν' ἐμφανέντ' ἀέλπτα, μηκύνω λόγον·

Ἐπίσασμαι γὰρ τήνδε σὴν ἐς τάςδε μοι †

Τέρψιν παρ' ἄλλε μηδενὸς πεφασμένην·

Σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, ἐκ ἄλλος βροτῶν. 1185

Καὶ σοι θεοὶ πόροισιν, ὡς ἐγὼ θέλω,

Αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἐπεὶ τόγ' εὐσεβές

Μόνοις παρ' ὑμῖν εὖρον ἀνθρώπων ἐγὼ,

Καὶ τοῦπιεικές, καὶ τὸ μὴ ψευδοσομεῖν.

Εἰδὼς δ', ἀμύνω τοῖςδε τοῖς λόγοις τάδε. 1190

Ἐχω γὰρ ἂν ἔχω διὰ σέ, καὶ ἄλλον βροτῶν·

Καὶ μοι χερ', ὧ ἵναξ, δεξιὰν ὀρεξον, ὡς

Ψαύσω, φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κέρα.

Καίτοι τί † φωνῶ; πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγώς,

Θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ὃ τις ἐκ ἐνι 1195

Κηλὶς κακῶν ζύνοικος; ἐκ ἐγωγέ σε.

Οὐδ' ἔν εἰσώ· “ τοῖς γὰρ ἐμπεύροις βροτῶν

“ Μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.”

Σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε· καὶ τὰ λοιπά με

Μέλες δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ἡμέρας. 1200

ΘΗΣ. Οὐτ' εἴτι μῆκος τῶν λόγων ἔθε πλέον,

* ALD. Καὶ σοί τι. † ALD. τάδε μοι. ‡ ALD. Καί τοι τι.

1181. ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές] τὸ ἀέριστον. ἰδίως ἐσχημάτισε τὸν λόγον, μὴ προσθαύμαζε με τὸ λιπαρές, τὸ λίαν προσηκαστικὸς τῆς ψυχῆς τοῖς τέκνοις, τὸ δὲ ἐχέμενον εἰ καταλλάλλας εἶπεν· ἢ γὰρ φασιν, αἰλπτως φανέντων ἐμοὶ τῶν τέκνων μηκύνω τὸν λόγον.

1182. ὦ, εἰ φανέντ' ἀέλπτα μηκύνω λόγον] αἰτὶ τῷ, πρὸς τὸ μελεῦσιμόν εἰ μακρηγορήσω.

1200. Μέλες] ἐπιμειλῶ.

Τέκνοισι τερφθεῖς τοῖςδε, θαυμάσας ἔχω,
Οὐδ' εἰ πρὸ τοῦμ' προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
Βάρος γὰρ ἡμᾶς ἔδεν ἐκ τέτων ἔχει.

Οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπευδάζομεν 1205

Λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.

Δείκνυμι δ' ὧν γὰρ ὥμοσ' ἐκ ἐψευσάμην

Οὐδέν σε, πρέσβυ· τάςδε γὰρ πάρειμ' ἄγων

Ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.

Χ' ὥπως ἄγων μὲν * ἔτος ἠρέθη, τί δεῖ† 1210

Κομπεῖν, ἃ γ' εἶση καὶ αὐτὸς ἐκ ταύταιν ζυνών;

Λόγον δ', ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ

Στείχοντι δεῦρο, συμβαλῆ γνώμην· ἐπεὶ

Σμικρὸς μὲν εἶπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι·

“ Πρᾶγος δ' ἀτίζειν ἔδεν' ἀνθρώπων χρεών.” 1215

ΟΙΔ. Τίδ' ἔσι, τέκνον Αἰγέως; δίδασκέ με,
Ὡς μὴ εἰδὸτ' αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ πυθθάνῃ.

ΘΗΣ. Φασὶν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
Οὐκ ὄντα, συγγενῇ δὲ, προσπεσόντά πως
Βωμῶ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ 1220
Θύων ἔκυρον, ἡνίχ' ὠρμώμην ἐγώ.

ΟΙΔ. Ποδαπὸν; τί προσχρήζοντα τῷ θακῆματι;

ΘΗΣ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν' σὲ γὰρ, ὡς λέγεσσί μοι,
Βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον, ἐκ ὅγκε πλέον.

ΟΙΔ. Ποῖόν τιν'; εἰ γὰρ ἦδ' ἔδρα σμικρῆ λόγε. 1225

* ALD. μὲν ἄγών.

† ALD. τί δεῖ μάτην.

1202. Θαυμάσας ἔχω] ἀντὶ τῷ θαύμασας, ἄττικῶς.

1215. “ Πρᾶγος δ' ἀτίζειν”] ἀνθρώπον δὲ (φροῖν) ὄντα, εἰ δὲ πράγματι κακίζον αἰεῖ.

1218. Φασὶν τιν' ἡμῖν ἄνδρα] καθ' ὑπόθεσιν κετεῖναι ὁ Πελοπόννησος πρὸς αὐτὰς παραγινέσθαι καὶ τὸν Οἰδίπουν, κατὰ τι λόγιον ἐμπε-

σὴν, ὅτι πρὸς ὃς αὖ γέναιτο ὁ Οἰδίπους, κρατίσσεσι τῆς βασιλείας. τῷτο ἔν ἀγγέλλει ὁ Θησεύς.

Ib. Σοὶ μὲν ἔμπολιν] ἐν τῇ αὐτῇ πόλει οἰκόντα.

1221. Θύων ἔκυρον] ἀντὶ τῷ ἐκέρυν· ταῖς τὸν δὲ τῷ ἐτύγχανον.

ΘΗΣ. Σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν, μολόν-
τ' αἰτεῖν ἀπελθεῖν ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδῷ.

ΟΙΔ. Τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακὼν ἔδραν;

ΘΗΣ. Ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενὴς
ἔσθ', ὅστις ἂν σε τῷτο προσχρήσοι τυχεῖν. 1230

ΟΙΔ. ὦ φίλτατ', ἴσχεις ἔπερ εἶ.

ΘΗΣ. Τί δ' ἐσί σοι;

ΟΙΔ. Μή με δεηθῆς.

ΘΗΣ. Πράγματος ποίε; λέγε.

ΟΙΔ. Ἐξοιδ' ἀκέων τῶνδ', ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης. 1235

ΘΗΣ. Καὶ τίς ποτ' ἐστὶν ὃν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τοι;

ΟΙΔ. Παῖς οὐμός, ὦ ἄναξ, συγνός, ἔ λόγων ἐγὼ
Ἄλγισ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων.

ΘΗΣ. Τί δ'; ἐκ ἀκέειν ἐσί, καὶ μὴ δρᾶν ἂ μὴ
Χρήζεις; τί σοι τῷτ' ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν; 1240

ΟΙΔ. Ἐχθισον, ὦ ἄναξ, φθέγμα τῷθ' ἦκει πατρί.
Καὶ μὴ μ' ἀνάγκη προσβάλης τάδ' εἰκάθειν.

ΘΗΣ. Ἄλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει
Μή μοι πρόνοι' ἦ τῷ θεῷ φυλακτέα.

ΑΝΤ. Πάτερ, πιθῶ μοι, κεῖ νέα παραινέσω. 1245

Τὸν ἀνδρ' ἔασον τόνδε τῇθ' αὐτῷ φρενὶ

Χάριν παρασχεῖν, τῷ θεῷ θ' ἂ βέλεται

Καὶ νῦν ὑπείκει τὸν κασίγνητον μολεῖν

Οὐ γάρ σε (θάρσει) πρὸς βίαν παρασπάσει

1226. Σοὶ φασὶν αὐτὸν] τὸ ἔστι, σοὶ φασὶν
αὐτὸν μολόντα αἰτεῖν εἰς λόγους ἐλθεῖν.

1235. Ὁ προστάτης] ὁ ἰκέτης ὁ προστάτης-
κῶς τῷ βωμῷ.

1237. Παῖς οὐμός, ὦ ἄναξ] πρὸς τὸν Θεῶα
φασί.

1241. Τῷθ' ἦκει πατρί] παραγίγας ἀντὶ
τῷ ἦκειν.

1245. Πάτερ, πιθῶ μοι] εἴχ' ὡς ἐκ αὐ
πιστοποιήσας τῷ Θεῶα τὸ Οἰδίπῳ, ἔταρ ἐκεί-
σιν αὐτῷ καὶ τῆς ἐκ τῆς θυγατρὸς παρακλή-
σας· ἀλλ' αὐξήσας χάριν καὶ τῷτο παρήλθε
τὸ πρὸς τὸν ὁ Σοφοκλῆς. ἀμείλει γὰρ πρὸς τὸν
Θεῶα ἀποκρίνεται, ὡς ἐκείνῳ πιστοποιήσας.

1249. Οὐ γάρ σε (θάρσει) πρὸς βίαν πα-
ρασπάσει] τὸ ἔστι, θάρσει· εἰ γὰρ ἂ μὴ σοι
συμφέροντα

Γνώμης, ἃ μὴ σοι συμφέροντα λέζεται. 1250

Λόγων δ' ἀκῆσαι τίς βλάβη; "τά τοι καλῶς

"Εὐρημέν' ἔργα, τῷ λόγῳ μνηύεται."

Ἐφυσας αὐτόν· ὥστε μήτε δρῶντά σε

Τὰ τῶν κακίστων δυσσεβεσάτων, πάτερ,

Θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδραῖν κακῶς, 1255

Ἄλλ' αὐτόν· εἰσὶ χεῖτεροις γοναὶ κακαί,

Καὶ θυμὸς ὀξύς· ἀλλὰ νεθετέμενοι

Φίλων ἐπωδαῖς, ἐξεπάρδονται * φύσιν.

Σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα μὴ ταῦν ἀποσκοπεῖ,

Πατρῶα καὶ μητρῶα πῆμαθ', ἃ "παθες. 1260

Καὶν κείνα λύσης, οἶδ' ἐγὼ, γνώση κακῆ

Θυμῷ τελευτήν, ὥς κακὴ προσγίνεται·

Ἐχεις γὰρ ἔβίαια τὰνθυμήματα,

Τῶν σῶν ἀδερκτων ὁμμάτων τητῶμενος.

Ἄλλ' ἡμῖν εἴκε· "λιπαρεῖν γὰρ ἔκαλόν 1265

"Δίκαια προσχρήξουσιν, ἔδ' αὐτόν μὲν εὖ

"Πάσχειν, παθόντα δ' ἐκ ἐπίσασθαι τίνειν."

ΟΙΔ. Τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾷτέ με

Λέγοντες· ἔσω δ' ἔν' ὅπως ὑμῖν φίλον.

Μόνον, ξέν', εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται, 1270

Μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ.

ΘΗΣ. Ἀπαξ τὰ τοιαῦτ', ἐχὶ δις χρήξω κλύειν,

Ἦν πρέσβυ· κομπεῖν δ' ἐχὶ βέλομαι· σὺ δὲ

Σῶν ἴσθ', εἴαν περ καὶ μέ τις σῴζῃ θεῶν.

* TURN. in marg. ἐξεπάρδονται.

συμφέροντα λέζεται, πρὸς βίαν σε παρασπάσει
γνώμης. τὸ δὲ λέζεται, ἀντὶ τῶ λέξει, ὁ Πο-
λυκῆς δαλονότι. Ἄλλως ὀρίαν εἰπεῖν, ἃ
λέξει ὁ Πολυκῆς, λέζεται εἴπερ πρὸς τὸ ἃ, ἢ-
γὰρ ἃ λελθῆσεται.

1258. Ἐξεπάρδονται] καταπραῖνεται.

1260. Πατρῶα καὶ μητρῶα] τὰ περὶ τὴν
πύραν λέγει· ἂν· ἔγὰρ τὰ ἐξ ἀρχῆς παχύν-
τα ὀνομάζει αὐτὰ, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀγῆς ἐργῆς
ἀπέχον· τότε γὰρ αὐτὸν ἀποτρέπων βλάπεται.

1267. Τίνιν] ἀμαρτῆσθαι.

1274. Σῶν

ΧΟΡ. Ὅστις τῷ πλέονος μέρεσ
Χρήζει τῷ μετρίῳ παρεῖς
Ζῶειν, σκαιοσύναν φυλάσσων,
Ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσαι.

Ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραί
Ἀμέραι κατέθεντο δὴ

1280

Λύπας ἐγγυτέρω· τὰ τέρπον-
τα δ' ἐκ ἂν ἴδαις, ὅπό-
τ' ἂν τις ἐς πλεον πέσῃ

Τῷ θέλοντος· ἔδ' ἐπὶ κόρος

Ἰσοτέλετος Ἀΐδος,

1285

Ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος,

Ἄλυρος, ἄχρος ἀναπέφνηε

Θάνατος ἐς τελευτάν.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η .

Μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νι-
κῶ λόγον· τὸ δ' ἐπεὶ φανῇ,

1290

1275. Ὅστις τῷ πλέονος μέρος] κατάδηλος
ἔστιν ὁ Χορός ἐν ταυτῇ ἀναφανῶν καὶ ἀλληγο-
ρῶν περὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπλησίας καὶ
ἰσικίας τῷ Ἡσιόδῳ.

“ Νήπιος ἔδ' ἴσασιν ὅσῳ πλεον ἡμῖν παν-
“ τός.”

τίμῃ δὲ ταῦτα εἰς τὴν δυσποτμίαν Οἰδίπῳ.

1282. Ὅπῃτ' ἂν τις] ὅτι ἂν τις ἐς πλεον
πέσῃ τῷ θέλοντος, τῷ μετρίῳ, τῷ ἰκανῷ, τῷ
προσῆκοντος, ἀφανῇ τὰ τέρποντα γίγνεται, καὶ
πάσιν ἄδῃται.

1283. Ἐς πλεον πέσῃ] ἐπ' αὐτῇ τῷ κόρῳ
πρὶν εἰς θάνατον ἔλθωσιν.

1284. Οὐδ' ἐπὶ κόρος] γράφεται κόρος
ταῦτα δὲ καθ' αὐτὸν φησὶν ὁ Χορός, ὅτι ὁ

VOL. II.
[OEDIP. COLON.]

πλεονεκτεῖν ἐθέλων παρὰ τὸ καίριον καὶ τὸ μέ-
τριον, ἄχρος ἐστὶν ὧτος.

1285. Ἰσοτέλετος] ὁμοίως γὰρ ἀποθνήσκου-
σιν οἱ τοιοῦτοι. τὸ ἔξῃς δὲ, ἰσοτέλετος θάνατος.
τὰ δὲ ἄλλα, διὰ μίσεως καὶ βίαιας καὶ βίαν ὄντι
πρὸς ἡμῖν, πολὺ θυμώτερον, ὡς τάχιστα. Τὸ δ'
ὅσον, ἔδ' ἐπὶ αὐτοῖς, κόρος ἰσοτέλετος τῷ
ἔδῃ. τότε γὰρ ὁ τοιοῦτος κόρος λαμβάνει τέλος
ὅτι ἂν ὁ ἔδῃς ἐπέλθῃ.

1287. Ἄλυρος, ἄχρος] ἐπὶ ἐν θανάτῳ ἢ
ὕμνῳσιν, ἢ μετὰ θάνατον οἱ τοιοῦτοι οὐκ ὕμ-
νῶνται.

1289. Μὴ φῦναι, τὸν ἅπαντα] πάντῃ ἄριστον
ἀνθρώποις τὸ μὴ φῦναι παρὰ τὸ ληθμένον,
“ Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον.”

1290. Τὸ δ' ἐπὶ φανῇ] τῷτο δὲ φθ' ἔστι,
ἐπὶ

Λ α

Βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἦκει,
 Πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα.
 Ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ
 Κέφας ἀφροσύνας φέρον,
 Τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω;
 Τίς ἔκαμάτων ἐνι;
 Φόνοι, ζάσεις, ἔρις, μάχαι,
 Καὶ φθόνος· τό, τε κατάμεμπτον
 Ἐπιλέλογχε πύματον
 Ἀκρατές, ἀπρὸς ὁμίλον
 Γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα
 Κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.

1295

1300

Ε Π Ω Δ Ο Σ.

Ἐν ᾧ τλάμων ὅδ' ἔκ ἐγὼ μόνος.
 Πάντοθεν Βόρειος ὡς τις ἀκτὰ
 Κυματοπληγῇ χειμερία κλονεῖται.
 Ὡς καὶ τόνδε κατάκρας
 Δειναὶ κυματοαγεῖς
 Ἄται κλονέουσιν αἰεὶ ξυνῆσαι
 Αἱ μὲν ἀπ' ἀελίης
 Δυσμῶν, αἱ δ' ἀνατέλ-
 λοντος, αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν
 Ἀκτῖν', αἱ δὲ νυχίαν ἀπὸ ῥιπαῶν.

1305

1310

ἐπὶ δὲ φανῇ, τὸ βῆναι ἐκεῖθεν ὅθεν περ ἦκει, αἰετὶς
 τάχιστα, παραπολὺ τῶν ἄλλων· δεύτερον ἔστιν
 ἐκίμεν τῷ μὴ φῶναι καθόλου.

1293. Ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ] αἰετὶς ἡνίκ' ἂν
 ἐπιπύσει παρῇ (ταύτης γὰρ φησι κέρας ἀφρο-
 σύνας) ὅδ' ἐν ἐπιλογίζεται τῶν δυνάτων. ἰδίως
 δὲ αὐτὸ ἐξηγουμένη, αἰετὶς εἰ ἐλεγε, τῇ γὰρ νέον α-
 φροσύνην πάρισι.

1295. Τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω] τῷτο
 ἰδίως ἐξηγουμένη· βέβαιον δὲ τι τὸ τοιαῦτον ση-

μαίνειν, τίς ἂν πλάγχθῃ τῶν πολλῶν μόχθων;
 ἦγε, τίς ἔξω τῷ πολύμοχθος εἶναι ἐπλανήθη;

1296. Τίς ἔκαμάτων ἐνι] ταῦτα ἱρωτικα-
 τικῶς ἠρωται κατὰ τοιαύτην ὑπόκρισιν καθ' ἣν
 ἐμφαίνεται. πρότερον μὲν, ὅταν εἴπῃ, τίς
 πλάγχθη τῶν μόχθων τῶν πολλῶν, ὑπακου-
 μένη τῷ ὀδῶν· πάλιν δὲ, ὅταν εἴπῃ ἐπιζυγῇ,
 τίς ἔκαμάτων ἐνι, τὸ πᾶς· βέβαιον γὰρ καὶ
 νῦν κατὰ τὸ ὅμοιον λέγειν, ὀδῶν ἐστὶ κάματος
 ἔξω ἐκ ἡμεῶν.

1312. Αἱ δὲ νυχίαν ἀπὸ ῥιπαῶν] τὰ ἀπὸ
 τῶν

ΑΝΤ. Καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος
 Ἀνδρῶν γε μῆνος, ὦ πάτερ, δι' ὀμματος
 Ἀσακτὶ λείβων δάκρυον ὥδ' ὁδοιπορεῖ. 1315

ΟΙΔ. Τίς ἔτος;

ΑΝΤ. Ὅνπερ καὶ πάλοι κατείχομεν

Γνώμη, πάρεσι δεῦρο Πολυνείκης ἔδε.

ΠΟΛ. Οἶμοι, τί δράσω; πότερα τὰμαυτῷ κακὰ
 Πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τῷδ' ὀρῶν 1320

Πατρός γέροντος, ὃν ξένης ἐπὶ χθονός
 Ξὺν σφῶϊν ἐφεύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον,

Ἑσθῆτι σὺν τοιαῦδε τῆς ὁ δυσφιλῆς

Γέρον γέροντι συγκατώκηκεν πόνος

Πλευρὰν μαραίνων· κρατὶ δ' ὀμματοςερεῖ 1325

Κόμη δὲ αὖρας ἀκτένισος αἰσsetται.

Ἀδελφὰ δ', ὡς ἔοικε, τέτοισιν φορεῖ,

Τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτῆρια·

Ἄ γὰρ πανώλης ὁψ' ἄγαν ἐκμανθάνω* 1330

Καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς

Ταῖς σαῖσιν ἤκειν, τᾶλλα μὴ ἔξ ἄλλων πάθη†.

Ἄλλ' ἔσι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων

Αἰδῶς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοὶ, πάτερ,

Παρασάβητ'· “ τῶν γὰρ ἡμαρτημένων

* TURN. ἄγαν γ' ἐκμανθάνω. † TURN. πύθη.

τῶν ὀρῶν φρεσὶ τῶν προσηγορευομένων ῥιπαῶν·
 αὐτῆς καλῶσι ῥιπαῖα ἔρη· λέγει δὲ αὐτὰ ἐν-
 νύχια διὰ τὸ πρὸς τῇ θύσῃ κίεσθαι μέμνηται
 διὰ καὶ Ἀλκμάν, λέγων οὕτως, ῥιπαῖς ἔρος ἐν-
 ἔρον, ὅλας νυκτὸς μιγαίνας σέξον· καὶ ἐν Ἰλιά-
 σιν Αἰσχύλος·

“ ῥιπαὶ μὲν δὲ πατρός.” —

1319. Οἶμοι, τί δράσω] παραυλάττει πα-
 λιν τὴν τέχνην τῆς ῥητορίας αὐτῇ, ὅτι ἐκ εὐ-
 θέως ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν αὐτῇ ἀπαντᾷ, ἀλλὰ
 προκατασκευάζει τὰ ὅλα εἰς εὐνοίαν.

1327. Ἀδελφὰ δ', ὡς ἔοικε] κοινὰ δὲ τό-
 τοις, ὡς ἔοικε, γίνονται.

1334. Τῶν γὰρ] γυναικῶν.

A a 2

1335. Προσφορὰ

“ Ἄκη μὲν ἔσι, προσφορὰ δ' ἔκ ἔς' ἔτι.” 1335

Τί σιγᾶς;

Φώνησον, ὦ πάτερ, τί μή μ' ἀποσραφῆς;
Οὐδ' ἀνταμείβῃ μ' ἔδεν, ἀλλ' ἀτιμάσας
Πέμψεις ἀναυδος, ἔδ' αἱ μηνίεις φράσας;
ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τῆδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες,
Πειράσαςτ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινήσαι πατρός 1340
Τὸ δυσπρόσοισον καὶ προσήγορον σόμα,
Ὡς μή μ' ἄτιμον * τῷ θεῷ γε προστάτην
Οὕτως ἀφῇ † γε μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος.

ΑΝΤ. Λέγ', ὦ ταλαίπωρ, αὐτὸς ὦν χρεῖα πάρει. 1345

“ Τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ', ἢ τέρψαντά τι,

“ Ἡ δυσχεράναντ', ἢ κατοικτίσαντά πως,

“ Παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.”

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐξεροῶ καλῶς γὰρ ἐξηγῇ σύ μοι, 1350

Πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιέμενος

Ἄρωγόν, ἔνθεν μ' ὥθ' ἀνέστησεν μολεῖν

Ὁ τῆςδε τῆς γῆς ‡ κοίρανος, διδὼς ἐμοὶ

Λέξαι τ' ἀκῆσαι τ' ἀσφαλεῖ ζῆν ἐξόδῳ.

Καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βελήσομαι,

Καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν, καὶ πατρός κυρεῖν ἐμοί.

Ἄ δ' ἦλθον, ἥδη § σοὶ θέλω λέξαι, πάτερ. 1356

Γῆς ἐκ πατρώας ἐξελέλαμαι φυγᾶς,

Τοῖς σοῖς πανάρχοις ἔνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις

Γονῇ πεφυκῶς ἠΐζεν γεραιτέρα.

* ALD. μήτ' ἄτιμον.

† ALD. Οὕτως μ' ἀφῇ.

‡ ALD. Ὁ τῆςδε γῆς.

§ TURN. in marg. ὥθ'.

1335. Προσφορὰ δ' ἔκ ἔς' ἔτι] ἐπαναλήψις,
μὲν τὸ ἀνακαλίσσασθαι αὐτὰ καὶ ἀναλύεται ἐκ
ἔσι.

1342. Τὸ δυσπρόσοισον] τὸ δυσπροσπίλαστον.

1356. Ἄ δ' ἦλθον, ἥδη] λέγει ἢ δια, ἢ ἢ
δ' ἢ ἦλθον.

- Ἄνθ' ὧν μ' Ἐτεοκλῆς ἂν φύσει νεώτερος, 1360
 Γῆς ἐξέωσεν, ἔτε νικήσας λόγῳ,
 Οὐτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς ἔτ' ἔργα μολᾶν,
 Πόλιν δὲ πείσας· ὧν ἐγὼ μάλισα μὲν
 Τὴν σὴν Ἐριννῦν αἰτίαν εἶναι λέγω,
 Ἐπειτα καὶ πὸ μάντεων ταύτῃ * κλύων. 1365
 Ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος εἰς τὸ Δωρικόν,
 Λαβὼν Ἀδραστον πενθερόν, ξυνωμότας
 Ἔβησ' ἑμαυτῷ γῆς ὅσοι περ Ἀπίας
 Πρῶτοι καλῶνται, καὶ τετίμηνται δορί.
 Ὅπως τὸν ἐπτάλογχον εἰς Θήβας σύλον 1370
 Ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας ἢ θάνοιμι πανδίκως,
 Ἥ τὰς τὰδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
 Εἴεν· τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
 Σοὶ προστροπαίεις, ὦ πάτερ, λιτάς ἔχων,
 Αὐτός γ' ἑμαυτῷ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν, 1375
 Οἷ νῦν ξὺν ἐπτά τάξεσι, ξὺν ἐπτά τε
 Λόγχοις, τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεσᾶσι πᾶν.
 Οἷος δορύσσης Ἀμφιάρεως, ταπρῶτα μὲν
 Δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς.
 Ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος 1380
 Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλεος Ἀργεῖος γεγώς·
 Τέταρτον Ἰππομέδοντ' ἀπέσειλεν πατὴρ
 Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὐχεται κατασκαφῇ
 Καπανεύς τὸ Θήβης ἄσυ δηώσειν τάχα *.
 Ἐκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται, 1385

* TURN. in marg. ταύτην.

† TURN. in marg. πυρί.

1376. Ξὺν ἐπτά τε λόγχοις] ἵκασον σύστημα ἐνικῶς ὀνομάζει λόγχην, ὥς εἴτις ἐπὶ πολλῶν ἵππων εἶπαι τὴν ἵππον.

1385. Ἐκτος δὲ Παρθενοπαῖος] ἔνιοι δὲ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασὶ στρατῆσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαῶν, ὃν ἔνιοι διὰ τῆς Κ Καλαὸν προσγοροῦσιν.

Ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
 Μητρὸς λοχευθεὶς πισὸς Ἀταλάντης γόνος.
 Ἐγὼ δὲ σὸς, κεῖ μὴ σὸς, ἀλλὰ τῷ κακῷ
 Πότμε φυτευθεὶς, σὸς γέ τοι καλέμενος,
 Ἄγω τὸν Ἄργεος ἄφοβον εἰς Θήβας στρατόν. 1390
 Οἱ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
 Ἰκετεύομεν ζύμπαντες ἐξαιτέμενοι,
 Μῆνιν βαρεῖαν εἰκάθειν ὀρμωμένῳ
 Τῷδ' ἀνδρὶ τοῦμῃ πρὸς κασιγνήτη τίσιν,
 Ὃς μ' ἐξέωσε*, κάπεσύλησεν πάτρας. 1395
 Εἰ γάρ τι πισὸν ἐστὶν ἐκ χρησηρίων,
 Οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκε εἶναι κράτος†.
 Πρὸς, νῦν σε, κρηνῶν, πρὸς † θεῶν ὁμογνίων,
 Αἰτῶ πιθέσθαι, καὶ παρειακάθειν ἐπεὶ
 Πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς, καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ. 1400
 Ἄλλες δὲ θωπεύοντες οἰκῶμεν, σύ τε
 Κἀγὼ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξεληφότες.
 Ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὦ τάλας ἐγὼ,
 Κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται.
 Ὅν, εἰ σὺ τῇ μὴ συμπαράσῃσεις φρενὶ, 1405
 Βραχεῖ σὺν ὄγκῳ καὶ πόνῳ διασκεδῶ.
 Ὡς τ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς ζήσω σ' ἄγων,
 Στήσω δ' ἐμαυτὸν, κείνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
 Καὶ ταῦτα, σὺ μὲν ξυνθέλοντος, ἐσὶ μοι

* ALD. ἐξέωσεν. † TURN. in marg. κράτη.

‡ TURN. in marg. καὶ.

αγορεύσει, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τηγάτης καὶ
 Φιλῶν ἐκδοῦν συγγραμμάτων δι' ἑκαταῖος
 ὁ Μιλῆσιος.

1386. Ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν] παρὰ τὸ παρ-
 ἔστις ὅταν κληθεῖς.

1394. Τῷδ' ἀνδρὶ] δικτικῶς, καὶ ἐστὶ πον-
 νός ἐν τῷ τοῦτον Σοφοκλῆς.

1398. Πρὸς, νῦν σε, κρηνῶν] παθητικὸν ἐστὶ
 τὸ πρὸς πατρίαν κρηνῶν ἔρκεν ὡς εἰ ἔρη, πρὸς
 τῶν ἐκθρεφάντων σε υἱάτων.

1411. Τὸν

Κομπεῖν· ἄνευ σέ δ' ἔδδ' σωθῆναι σθένω. 1410

ΧΟΡ. Τὸν ἄνδρα, τῷ πέμψαντος ἔνεκ', Οἰδίπῃ,
Εἰπὼν ὅποια ξύμφορ', ἐκπεμψαι πάλιν.

ΟΙΔ. Ἄλλ' εἰ μὲν, ἄνδρες, τῆςδε δημῆχος χθονὸς
Μὴ τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
Θησεὺς, δικαίων ὥστ' ἐμῷ κλύειν λόγῃς, 1415
Οὔτ' ἂν ποτ' ὁμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο·
Νῦν δ' ἀξιώθεις εἶσι, κακέσας γ' ἐμῷ
Τοιαῦθ' αἰ τὸν τῷδ' ἔποτ' εὐφρανεῖ βίον.

Ὅς γ', ὦ κάκισε, σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων
Ἄ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει, 1420

Τὸν αὐτὸς αὐτῷ πατέρα τόνδ' ἀπῆλασας,
Κάθηκας ἀπολιν, καὶ σολὰς ταύτας φορεῖν*,

Ἄς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
Ταυτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.
Οὐ κλαυτὰ† δ' ἐσίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰσέα 1425

Τάδ', ὥςπερ ἂν ζῶ σέ φονέως μεμνημένος.

Σύ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον,

Σύ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος,

Ἄλλως ἐπαιτῷ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.

Εἰ δ' ἐξέφυσα τάςδε μὴ μαυτῷ τροφῆς 1430

Τὰς παῖδας, ἧτ' ἂν ἐκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος·

Νῦν δ' αἰδέ μ' ἐκσώζουσιν, αἰδ' ἐμαὶ τροφοί,

Αἰδ' ἄνδρες, ἔ γυναιῖκες, εἰς τὸ ξυμπονεῖν.

Ἵμεῖς δ' ἀπ' ἄλλῃ, καὶ ἐμῷ, πεφύκατον.

* TURN. in marg. φέρειν.

† ALD. κλαυτά.

1411. Τὸν ἄνδρα, τῷ πέμψαντος] ἤρξατο
πάλιν ὁ Χορὸς χρῆσθαι τι συμβεβηκέναι.

1415. Θεσεύς, δικαίων] δίκαιον κρίναν.

1419. Ὅς γ', ὦ κάκιστε] δαιμονίως τῇ αἰ-

ποστροφῇ χρῆται ἀπὸ τοῦ Χορῷ ἐπὶ τὸν Πολυνεί-
κην ὁ Οἰδίπῃς· παραφύλαξον δὲ πῶς οἱ αὐ-
τοὶ τῶν λόγων γίγνεται τῶν μὲν Σηλιαίων ἐγ-
κρίμων, τότε δὲ κατηγόρημα.

- Τοιγάρ σ' ὁ δαίμων νῦν ὄρᾳ * μὲν ἔτι πω 1435
 'Ως αὐτίκ', εἴπερ οἶδε κινῆνται λόχοι
 Πρὸς ἄστυ Θήβης· εἰ γάρ ἐσθ' ὅπως πόλιν
 Κεῖν' ἔρειψεις †· ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
 Πεσῇ μινανθεῖς, χ' ὡς ζύναμος ἐξίσσῃ.
 Τοιάσδ' ἀράς σφῶϊν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ, 1440
 Νῦν τ' ἀνακαλῆμαι ζυμμάχως ἐλθεῖν ἐμοί,
 'Ὅν ἀξιώτων τὸς φυτεύσαντας σέβειν,
 Καὶ μὴ ἔστιμάζηνον, εἰ τυφλῷ πατρός
 Τοιῶδ' ἔφυτον· αἶδε γὰρ τάδ' ἐκ ἔδρων.
 Τοιγάρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τὸς σὲς θρόνους 1445
 Κρατῆσιν, εἴπέρ ἐσιν ἡ παλαίφατος
 Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς, ἀρχαίοις νόμοις.
 Σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυσός τε, καὶ πάτωρ ἐμῷ,
 Κακῶν κάκιζε, τάςδε συλλαβὼν ἀράς,
 'Ἄς σοι καλῆμαι· μήτε γῆς ἐμφυλῆς 1450
 Δορὶ κρατῆσαι, μήτε νοσῆσαί ποτε
 Τὸ κοῖλον Ἄργος, ἀλλὰ συγγενεῖ χερὶ

* ALD. εἰσὶν ὄρᾳ.

† ALD. ἐρῆ τις.

1440· Τοιάσδ' ἀράς] τὸτο ἀπαξάπαντες οἱ
 πρὸς ἡμῶν παραλειποῦσιν. ἔχου δὲ τὰ ἀπὸ
 τῆς ἰσορίας ἔστω· οἱ περὶ Ἑπιοκλία καὶ Πολυ-
 νίκην δ' ἔδωκε ἔχοντες τῷ πατρὶ Οἰδίπῳ διὰ πῆμ-
 νιν ἐξ ἑκάστω ἱερῆς μούρᾳ τὸν ἄμυν, ἐκλαθό-
 μιν ποτὶ εἴτε κατὰ ῥαδιάνην, εἴτε ἐξ ὅτου ὅν
 ἰσχίον αὐτῷ ἐπιμύσαν· ὁ δὲ μικροφύχως καὶ
 τολῶς ἀγνῶτος ἀρας ἔθετο κατ' αὐτῶν, δόξας
 πατολίζεσθαι. Ταῦτα δὲ τὴν κυκλικὴν Θη-
 βαίδα ποιήσας ἰσορὴ ἔσται, Ἰσχίον ὡς ἐνόησε,
 χαμαὶ βάλιν, ἐπὶ τι μῦθον, Ὡς μοι ἐγὼ
 παῖδες μὲς ἐπιδύοντες ἐπιμύσαν. Εὐκτο Διὶ
 Βασιλῆϊ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι, Χερσὶν ὑπ'
 ἀλλήλων καταβῆναι αἰδὸς ἔστω· τὰ δὲ παρα-
 πλῆσια τῷ ἰσορῶ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπ-
 τὰ ἐπὶ Θέβαις, καὶ ἔστι τὸ τῆς ἰσορίας ἔκκειν
 ἐπὶ πολλὰς ὥς καὶ παρὰ τινι ἐκτιθῆναι αὐτὰ

πρὸς τὸ γελοϊότερον διὰ τέτον, Ἄν δ' ἱρῶν τί
 γ' ἔξω, εἰ καὶ τυφλὸς ἦν. Θυσίας γὰρ ἀπασ-
 χὰς γίρας ἐπίμπομον πατρί, Πιστὸν ἄμυν,
 ἐκκρίτον γίρας τὸ δὲ αὐτοῖ γὰ συγκατάφαις ἢ
 μεμνημένοι. Δίῳ δὲ δοκῶντες, ἀντὶ τῷ κεκοι-
 μένῃ Ἐπίμψαμιν βόειον. ὁ δὲ λαβὼν χερὶ, Ἐγ-
 νω γ' ἐπαφίσας. Ἐπὶ τ' ἐκ θυμῷ τὰδε, τίς
 μοι τὸδ' ἀνθ' ἰμοῖον μιστὸν κρέας Πέμψι;
 γίλων δὲ ταμὰ ποιεῖνται κόροι, Θύοντες ὕβρι'
 τυφλὸς ἔτοι γινώσεται, Οὕτω λέγοντες. ὁ δὲ
 μαρτύρομαι Ἐγὼ τὰδ' ὑμᾶς, καὶ κατιύχο-
 μαι κατὰ αὐτοῖσιν, αὐτὸς τῶνδε δις τόσα
 στίβειν. Χαλκῷ δὲ μαρμαίροντες ἀλλήλων
 χρεῖα σφαζέον ἀμυρὶ κτήμασιν τοῖς βασιλικῶς.
 καὶ Μίναδρος, ἐν Ναυκλήροις. "Ὅτι Πολυ-
 νίκης πῶς ἀπώλ' ἢ ἢ ὄρᾳ;"

Θανεῖν, κτανεῖν θ' ὑφ' ἔπερ ἐξελήλασαι.
 Τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ* τῇ Ταρτάρῃ
 Στυγνὸν πατρῶν Ἑρεβος, ὥς σ' ἀποικίσῃ. 1455
 Καλῶ δὲ τάςδε δαίμονας· καλῶ δ' Ἀρη,
 Τὸν σφῶϊν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
 Καὶ ταῦτ' ἀκέσας σείχε' κρῖ ἀγγελλ' ἰὼν
 Καὶ πᾶσι Καδμείοισι, τοῖς σαυτῇ θ' ἅμα
 Πισοῖσι συμμαχοῖσιν, ἔνεκ' Οἰδίπῃς 1460
 Τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὐτῇ γέρα.

ΧΟΡ. Πολύνεικες, ἔτε ταῖς παρελθέσαις ὁδοῖς
 Ξυνήδομαί σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.

ΠΟΛ. Οἴμοι κλεύθε, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
 Οἴμοι δ' ἐταίρων· οἶον ἄρ' ὁδὲ τέλος 1465
 Ἄργες ἀφωρμήθημεν· ὦ τάλας ἐγώ·
 Τοῖχτον οἶον ἐδὲ φωνῆσαί τινα
 Ἐξεσθ' ἐταίρων, ἐδ' ἀποσρέψαι πάλιν.
 Ἄλλ' ὄντ' ἀναυδὸν τῇδε συγκύρσαι τύχη.
 ὦ τῷδ' ὅμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς ἐπεὶ 1470
 Τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τῷδ' ἀρωμένε,
 Μή τοι με πρὸς θεῶν, σφῶϊν ἂν γ' αἱ τῷδ' ἀραι†
 Πατρὸς τελῶνται, καὶ τις ὑμῖν ἐς δόμους
 Νόσος γένηται, μή μ' ἀτιμάσῃτέ γε,
 Ἄλλ' ἐν τάφοισι θέσθε καὶν κτερίσμασι. 1475
 Καὶ σφῶϊν ὃ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
 Τῷδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον, ἐκ ἐλάσσονα
 Ἐτ' ἄλλον οἶσει τῆς ἐμῆς ὑπεργίας.

* TURN. in marg. τὸς ταρτάρους. † ALD. σφῶϊν γ' ἂν αἱ τῷδ' ἀραι.

1464. Οἴμοι κλεύθε] καὶ αὕτη διατίρα ἀπολοφύρεσθαι αὐτὸν, τετραζομένη πᾶν τι-
 ζεν ὅπως δέησις, καὶ παθητικωτάτη ἐν τῇ θαλάσῃ.

ΑΝΤ. Πολυνείκες, ἵκετεύω σε πεισθῆναι τί μοι.

ΠΟΛ. ὦ φιλάττη, τὸ ποῖον, Ἀντιγόνη; λέγε. 1480

ΑΝΤ. Στρέψαι σράτευμ' ἐς Ἄργος ὡς τάχιστα γε,
Καὶ μὴ σε γ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἔχ' οἶόν τε*· πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν
Στράτευμ' ἄγοιμι ταυτὸν, εἰσάπαξ τρέσας;

ΑΝΤ. Τί δ' αὖθις, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμῷσθαι; τί σοι 1485
Πάτρην κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;

ΠΟΛ. Αἰσχροὺν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ
Οὕτω γελαῖσθαι τῷ κασιγνήτῃ πάρα.

ΑΝΤ. Ὅρᾳς τὰ τῷδ' ἔν' ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει
Μαντεύμαθ', ὃς σφῶϊν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;

ΠΟΛ. Χρῆζει γάρ· ἡμῖν δ' ἔχ'ι συγχωρητέα. 1491

ΑΝΤ. Οἴμοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
Τὰ τῷδ' ἐπεσθαι τάνδρὸς οἷ' ἐθέσπισεν;

ΠΟΛ. Οὐδ' ἀγγελέμεν φλαῦρ'· “ ἐπεὶ σρατηλάτῃ
“ Χρησῆ, τὰ κρείσσω μηδὲ τάνδεᾶ λέγειν. 1495

ΑΝΤ. Οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;

ΠΟΛ. Καὶ μὴ μ' ἐπίσχυς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἦδ' ὁδὸς
Ἔσαι μέλυσσα, δῦσποτμός τε καὶ κακὴ
Πρὸς τῷδε πατρός, τῶν τε τῷδ' Ἐριννύων.
Σφῶϊν δ' εὐδοίῃ Ζεὺς, τὰδ' εἰ τελεῖτέ μοι 1500
Θανόντ'· ἐπεὶ ἔ' μοι ζῶντί γ' αὖθις ἔζετον.
Μέθεσθε δ' ἤδη, χαίρετόν τ'· ἔ' γὰρ μ' ἔτι

* ΑΛΦ. οἶόν γε.

1491. Χρῆζει γάρ· ἐν ἴσῳ τῷ χρησμῷ·
τῷτο ἐφ' ἑαυτὰ φησὶ καὶ τῷ ἀδελφῷ· ἡμῖν δ'
δὲ συμβαίνει ὁδὸς συγχωρητέα.

1492. Οἴμοι τάλαινα· τίς δὲ τὸ ἔχ'· τίς
δὲ τολμήσει ἐπισθαι, κλύων τὰ τῷδε τάνδρῃ;

1494. Οἶδ' ἀγγελέμεν] καὶ ἐν ταῖς τίχ-

ναι; ἐστὶ τῷτο, ὅτι ἔ' πάντα δὴ ἀληθεύσθαι,
ἐὰν μὴ χρίσμα ἦ, ἀλλὰ δὴ καὶ τινα ψεύ-
δεσθαι.

1502. Μέθεσθε δ' ἤδη] καὶ ἐκ τῆς δόξης
ὅτι ἐν τῇ παρακλήσει ἅμα τὸς λόγους λίγιστα
τῷτο; ἔχεται αὐτῷ ἡ ἀδελφῇ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ. 187

Βλέποντ' ἐξόψεσθ' αὖθις.

ΑΝΤ. ὦ τάλαν' ἐγώ.

ΠΟΛ. Μήτ' αἰ μ' ὀδύει. 1505

ΑΝΤ. Καὶ τίς αἶν σ' ὀρμαίνεσθαι

Εἰς προὔπτου ἄδην ἔ κατασένοι, κάσι;

ΠΟΛ. Εἰ χρεῖ, θανέμαι.

ΑΝΤ. Μὴ σύγ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθεῖ.

ΠΟΛ. Μὴ πεῖθ' αἰ μὴ δεῖ. 1510

ΑΝΤ. Δυστάλαινά τ' ἄρ' ἐγώ,

Εἴ σε σερηθῶ.

ΠΟΛ. Ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι

Καὶ τῆδε φῦναι χ' ἄτερά σφωῖν δ' ἔν ἐγώ

Θεοῖς ἀράμαι μὴ ποτ' ἀντῆσαι κακῶν. 1515

Ἀνάξια γὰρ πᾶσιν ἐς δυστυχεῖν.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Νέα, τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι

Βαρύποτμα κακὰ

Παρά γ' ἀλαῖ ξένε,

Εἴ τι μοῖρα * μὴ κιχάνει. 1520

Μάτην γὰρ ἔδεν ἀξίωμα δαιμόνων

Ἐχω φράσαι.

* TURN. in marg. μοῖρα.

1514. Καὶ τῆδε φῦναι] καὶ τοιαῦτα τύχη καὶ ἐναντίον.

1517. Νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι] νέσι. εἰ καὶ οἱ μάλιστα ξενικά ἐστι τὰ πρόσωπα, καὶ τὰ κατέχοντα τούτοις κακὰ, ὅμως συνηγεῖ καὶ ἐννοεῖται ὁ Χορὸς μὴ ἐκ τῆς ἐμελίας τῆς σὺν αὐτοῖς, ἀπολαύσασί τινος κακῆ καὶ αὐτοῖς ἐν τοιοῦτῳ ἔν ἔβη καὶ ὁ λόγος αὐτοῖς διάκειται, τοιαῦτα παρέστι ἡμῖν (φυσί) ἀτοπα παρὰ τὰ ξίνα ἀπολαύσαι, ἐκτός εἰ μὴ μοῖρά τις κατα-

λαμβάνει ἡμᾶς, καὶ κατὰ μοῖραν ἀπολαύσων ὧν ἀπολαύομεν.

1520. Εἴ τι μοῖρα] εἰ μὴ κατὰ μοῖραν ταῦτα πάσχα, εἴποιμι αἶν ἐκ τῆ Πολυέμενος νέα μοι κακὰ ἐκλυθῆναι.

1521. Μάτην γὰρ ἔδεν ἀξίωμα] οἶον, ἔδεν ἐστὶ μάταιον ὑπὸ Θεοῦ ἀξίωμα πράχθῃναι, ἀλλ' ὅτι γίνονται ὑπὸ Θεοῦ, τῶτο καλῶς γίνονται τὸ δὲ ἐξέκ, μάτην γὰρ ἔδεν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι. ἐπιθετὴ ἔρ ταῦθ'.

B b 2

ε αἰ

Ὅρα, ὅρα ταῦτ' αἰεὶ
 Χρόνος· ἐπεὶ μὲν ἕτερα,
 Τα δὲ πῆματ' αὖθις αὖξων ἄνω.
 Ἐκτυπεν αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ.

1525

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Α.

ὦ τέκνα, τέκνα, πῶς ἂν εἴ τις ἔντοπος
 Τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέ' ἂν ποιοί * ;
 Πάτερ, τίδ' ἐστὶ τᾶξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς;
 ΟΙΔ. Διὸς πτερωτὸς ἦδ' ἐμ' αὐτίκ' ἄζεται
 Βροντὴ πρὸς ἰδὴν· ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.

1530

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

ΧΟΡ. Ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται
 Κτύπος ἄφατος ὁδε
 Διόβολος· ἐς δ' ἄκραν
 Δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν.
 Ἐπτηξα θυμόν· ἑρηνία γὰρ αἰσραπὴ
 Φλέγει πάλιν·
 Τί μὲν ἀφήσει τέλος,
 Δέδια τόδ' †· εἰ γὰρ ἄλιον

1535

* ALD. Θυσία πόροι.

† TURN. Δέδια δ'.

ἢ αἰὶ Χρόνος, ἵνα μὲν αὖξων ἄνω, τὰ δὲ παρ'
 ἡμᾶς αἰθεῖ. ὁ ἔστιν, εἰς τὸ ἔμπροσθεν τρέπων τὰ
 ἥδη αὖξινθῆντα. οἷον, πάντα ἔχει ὑφ' ἑαυτῷ ὁ
 Χρόνος· τὰ μὲν ἡρᾶ, τὰ δὲ καὶ αὐτὸς θεῶν
 ποιῶν τὰ γὰρ πραττόμενα, τῷ Χρόνῳ φαίνε-
 ται· ταῖς ἐν τῷ χρόνῳ πολλὰ μεταβο-
 λῶν γίνονται, καὶ ἴσται ὁ Χρόνος πολλὰ μὲν
 αὖξων παρ' ἡμᾶς, πολλὰ δὲ εἰς τὸ ἔμπροσθεν
 τρέπων.

1526. Ἐκτυπεν αἰθὴρ] τὸ συνεξικνῶνται
 τῷ θεῷ αἰθέρι ἐν τῷ περὶ τοῦ προέχοντος Ὀϊ-
 δίπιδος. Σημεῖα δ' ἔχει τὰνδ' ἐμοὶ παρηγοῖα,
 ἢ συσπῆν, ἢ βροντῆν τιν', ἢ Διὸς αἰθέρος με-

ταξὺ ἂν τῷ Χορῷ λόγων γίνονται τῶντο· ἐφ' ᾧ
 ὁ Χόρος ἀναβοᾷ· ὅπως γνωρίσας ὁ Οἰδίπιδος, ἀξιοῖ
 τὸν Θεσέα ἢ τάχει παρηγοῖσθαι.

1529. Τᾶξίωμα] τὸ βέλημα.

1534. Ἐς δ' ἄκραν] ἄκραν φόβαν κρατὶς,
 ὥς ἀποδώσει.

1536. Οὐρανία γὰρ αἰσραπὴ] ἀπὸ τῶν ταχέων.

1539. Οὐ γὰρ ἄλιον] εἰ μάταιον. τῶντο
 (φυσὶν) εἰ μάτην γίνονται τὰ κατὰ τὴν διο-
 σσημίαν, ἀλλ' ἐπὶ τινὶ μεγάλῃ συμφορᾷ· νῦν
 δὲ συμφορὰν φησὶ τὸ μέσον ὄνομα τῆς συντυ-
 χίας· οἷον, ἐπὶ τινὶ γίνονται ἡ διοσσημία.

1540. Ἀφορμᾷ] ἀπὸ κοινῆς τῆς ἀφορμᾶς.

1542. Τῷ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ. 189

Ἄφορμᾷ ποτ', ἐκ ἄνευ ζυμφορᾶς. 1540

ὦ μέγας αἰθῆρ, ὦ Ζεῦ.

ΑΝΤΙΣΤΗΜΑ Α.

ΟΙΔ. ὦ παῖδες, ἦκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος
Βίη τελευτῇ, κακέτ' ἔς' ἀποσροφή.

ΧΟΡ. Πῶς οἶσθα τῆτο; τῷ δὲ συμβαλὼν * ἔχεις;

ΟΙΔ. Καλῶς κάτοιδ'· ἀλλ' ὡς τάχιστα μοι μολῶν 1545
Ἄνακτα χώρας τῆσδ'εἰς τις πορευσάτω.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Ἔα, ἔα.

Ἰδὲ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται

Διαπρύσιος ὄττοβος.

Ἰλαος, δαῖμον†, Ἰλαος, εἴ τι γᾶ 1550

Ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγές‡ φέρων.

Ἐναισίε§ δὲ συντύχοιμι,

Μηδ' ἄλασον ἀνδρ' ἰδὼν,

Ἀκερδῆ χάριν μετὰσχοίμ' ὡς.

Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ. 1555

ΣΤΗΜΑ Β.

ΟΙΔ. Ἄρ' ἐγγυὲς ἀνὴρ; ἄρ' ἐτ' ἐμψύχε, τέκνα,

* ALD. Πῶς οἶσθα; τῷ, δὲ τῆτο συμβαλὼν. † ALD. ὦ δαῖμον.

‡ TURN. in marg. ἀφεγγές. § TURN. ἐν αἰσῶν.

1542. Τῷ δ' ἐπ' ἀνδρὶ ἔπ' ἰμοὶ δουλεύει.
Ib. Θέσφατος βίη τελευτῇ ἢ θεισπισθεῖσα
τελευτῇ.

1543. Ἀποσροφή] ἀποφυγή.

1544. Τῷ δὲ συμβαλὼν] τίνι τεκμηρίῳ νοί-
σας συχασάμενος.

1545. Ἀμφίσταται] περιίσταται ἡμῖν μέγας
ψόφος.

1550. Ἰλαος, ὦ δαῖμον] λήπει τὸ ἴσο. εὐ-
σφίστατα δὲ ὁ Χορὸς εὐχεται πρὸς τὸν θεόν, εἰ

ἐπὶ τινι χαλεπῷ ταῦτα πράττει, ἵλεον αὐτὸν
γενέσθαι· ὅρα ἔν' ὅτι ἡ συμφορὰ ἐπὶ τῆς μέσης
ἐννοίας κείται.

1551. Ματέρι] τῇ Ἀττικᾷ.

Ib. Ἀφεγγές] χαλεπόν.

1552. Ἐναισίε δὲ συντύχοιμι] μηδὲ πονη-
ρῶ τινι συντύχω.

1554. Ἀκερδῆ χάριν] ἥς φαῦλον τὸ κέρδος.

Ib. Μετὰσχοίμ' ὡς] ἀντὶ τῆς σχοίην.

1556. Ἄρ' ἐγγυὲς ἀνὴρ] ὁ Θητιεύς.

1558. Τῷδ'

190 ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ.

Κιχήσεταιί με καὶ κατορθῶντος φρένα ;
 ΧΟΡ. Τίδ' ἂν θέλοις τὸ πισὸν ἐμφῦναι φρενί ;
 ΟΙΔ. Ἄνθ' ὧν ἐπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
 Δῶναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμεν. 1560

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΧΟΡ. Ἴε, ἱέ.
 Ἰὼ παῖ, βᾶθι, βᾶθ'· εἴτ' ἄκραν
 Ἐπὶ γύαλον ἐναλίω
 Ποσειδαωνίῳ θεῷ τυγχάνεις
 Βέθυτον ἐσίαν ἀγίζων, ἴκε.
 Ὅ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα
 Καὶ φίλος ἐπαξιοῖ
 Δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθῶν.
 Σπεῦσον, αἴισ', ὦ ἴναξ*.

ΑΝΤΙΣΤΕΤΗΜΑ Β.

ΘΗΣ. Τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἡχεῖται κτύπος, 1570
 Σαφῆς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τῷ ξένῳ ;
 Μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἢ τις ὀμβρία
 Χάλαζ' ἐπιρράσασα ; πάντα γὰρ θεῶ
 Τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

* ALDUS, Ἰάισ', ὦ ἴναξ.

1558. Τίδ' ἂν θέλοις τὸ πισὸν] τί πισὸν
 (φρενί) θέλεις ἐμβαλεῖν τῇ φρενὶ ἐκείνου ; τῇ τῷ
 Θεσίῳ δηλοῦντι· ἀντὶ τῆς τί βούλει πιθανόν
 ἀσφαλῶσθαι τῷ Θεσεί ;

1560. Δῶναί σφιν] ἀντὶ τῷ αὐτῷ (κατὰ
 τὴν δὲ πλεονητικὴν) ἃ παροῖθ' ὑπεσχόμεν
 ἄλλας· ἢ σφιν ἀντὶ τῆς εἰς ἀντανυμίας καίται
 ἴδμε γὰρ εἰπεῖν, τελεσφόρῳ δῶναί οἱ χάριν.

1562. Ἰὼ παῖ] Σταυμαστὴς ὁ Χορὸς βοᾷ·
 ἱεῖται γὰρ τὸ πρᾶγμα.

1563. Ἐπὶ γύαλον] ἢ ἐπὶ πρὸς τὸ ἄκραν
 ἴν' ἢ, ὑπ' ἄκραν πέτραν.

1564. Ποσειδαωνίῳ] Ποσειδῶν διὸ καίται
 τὸ Χ. Ἄλλως· Ποσειδανίῳ, ἀντὶ τῷ Ποσει-
 δῶνος, ὃ ἐστὶν ἐναλίῳ θεῷ· ὃ δὲ ἑτέρας ἐσχημά-
 τισι, κτηνικατέρον πως· διὸ καίται τὸ Χ.

1565. Ἀγίζων] ἀντὶ τῷ ἀγίζων.

1570. Παρ' ὑμῶν] ὑμῶν τε καὶ Οἰδίποδος.

1573. Ἐπιρράσασα] ἀντὶ τῷ ἐπιρράζον.

- ΟΙΔ. Ἄναξ, ποθοῦντι προῦφάνης· καί σοι θεῶν 1575
 Τύχην τίς ἐσθλὴν θῆκε τῆςδε τῆς ὁδῆ.
 ΘΗΣ. Τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ Λαίῃ, νέορτον αὖ;
 ΟΙΔ. Ῥοπή βίε μοι· καί σ', ἅπερ ζυνήνεσα,
 Θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας, θανεῖν.
 ΘΗΣ. Ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τῷ μόρῃ τεκμηρίω; 1580
 ΟΙΔ. Αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσίν μοι
 Ψεύδοντες ἔδδεν, σημάτων προκειμένων.
 ΘΗΣ. Πῶς εἶπας, ὦ γεραίε, δηλῆσθαι τάδε;
 ΟΙΔ. Τὰ πολλὰ* βρονταὶ διατελεῖς, τὰ πολλὰ τε
 Στρέψαντα χειρὸς τῆς ἀνικῆτε βέλη. 1585
 ΘΗΣ. Πείθεις με· πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὄρῳ,
 Κεῖ ψευδόφημα†· χ' ὥ, τι χρὴ ποιεῖν, λέγε.
 ΟΙΔ. Ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἃ σοι
 Γήρως ἄλυπα τῇδε‡ κεῖσεται πόλει.
 Χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι, 1590
 Ἄθικτος ἡγητῆρος, ἔ με χρὴ θανεῖν.
 Τῶτον δὲ φράζε μήποτ' ἀνθρώπων τινί,
 Μήθ' ἔ κέκυθε, μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις.
 Ὡς σοι§ πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε
 Δορός τ' ἐπακτῷ γειτόνων|| αἰεὶ τιθῇ· 1595

* ALD. Αἱ πολλαί. † TURN. in marg. ψευδοφύμα.

‡ TURN. in marg. σῆδε. § ALD. Ὡς ταῖ.

|| TURN. in marg. γειτόνων.

1575. Θεῶν τύχην] ἐπιτυχίαν.

1577. Νέορτον αὖ] ἀπὸ τῶ νέου.

1578. Καί σ' ἅπερ] τὸ ἔξω, καὶ σὲ μὴ
 ψεύσας.

1582. Σημάτων προκειμένων] οἶον, διὰ τῶν
 σημείων.

1589. Γήρως ἄλυπα] ὡς γήρας

Ib. Τῇδε κεῖσεται] γράφεται, ὅτ' ἐκεῖ
 ταί.

1593. Μήθ' ἔ κέκυθε] μήτε ὅπως κρύπτεται
 ὁ Χῶρος.

1595. Γειτόνων] εἰ μὲν βαρυτόνως γειτόνων,
 τῶν Θεσπιάων γόττι· εἰ δὲ περισπωμένως
 γειτόνων, ἀπὸ τῶ γειτῶν ὁ τάφος.

1596. Ἄθ

"Α δ' ἐξάγισα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
 Αὐτὸς μαθήσῃ, κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος.
 Ὡς ἔτ' ἂν ἀσῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ,
 Οὐτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, ξέργων ὅμως
 Ἄλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε, χ' ὥταν εἰς τέλος 1600
 Τῷ ζῆν ἀφίκη*, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ
 Σήμαιν'. ὁ δ' αἰεὶ τῷ πῖνυσι δεικνυτω.
 Χ' ἔτῳς ἀδῆϊον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
 Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν· αἱ δὲ μυρίαὶ πόλεις,
 Κἄν εὖ τις οἰκῇ, ραδίως καθύβρισαν. 1605
 " Θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὅψ' δ' εἰσορῶσ', ὅταν
 " Τὰ θεῖ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ."
 Ὅ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βέλτε παθεῖν.
 Τὰ μὲν τοιαῦτ' ἔν' εἰδὸτ' ἐκδιδάσκομεν.
 Χῶρον δ' (ἐπείγει γὰρ με τοῦκ θεῶ παρὸν) 1610
 Στείχωμεν ἤδη, μηδὲ γ' ἐντρεπώμεθα.
 Ὡ παῖδες, ὧδ' ἐπεσθ'· ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν
 Σφῶϊν αὖ πέφασμαι καινός, ὥς περ σφῶ πατρί.
 Χωρεῖτε, καὶ μὴ ψάυετ', ἀλλ' ἑἴτε με
 Αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα 1615
 Μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί.
 Τῇδ' ὧδε τῇδε βᾶτε· τῇδε γὰρ μ' ἄγει

* ALD. ἀφικνῇ.

1596. "Α δ' ἐξάγισα] καθαρά· σημαίνει γὰρ τὸ ἄγος τῆτο, καὶ τὸ ἄγιον καὶ μὴ οἶον τε ρυθῆναι· καὶ ἐπὶ τούτῳ γὰρ τέτῳ χρένται πολλαχῶς.

1601. Τῷ προφερτάτῳ μόνῳ] χρησίμας καὶ τῆτο, ὥστε παρὰ τὸν καιρὸν τῆς τελευταίας παραδιδόναι τὸ ἀπόρριπτον τῷ προσκυτέρῳ υἱῷ, ἐπὶ τῷ μέχρι τῆ παντός διαμεῖναι τὴν ἀφελειαν τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ἧς τῶν Θεσβίων κρητίσσι.

1603. Ἀδῆϊον] ἀδελφόν.

1605. Κἄν εὖ τις οἰκῇ] καὶ δικαίως τις πολιτεύεται, πολλαὶ πόλεις· ἀδικας ἐπύρχονται.

1611. Μηδὲ γ' ἐντρεπώμεθα] ἀντὶ τῆ ἐπιστροφώμεθα ("Ομηρος, ἐντροπαλιζόμενος) ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν ὑμῖν πέφηναι, ὥς περ ὑμεῖς τῷ πατρί.

1617. Τῇδε γὰρ μ' ἄγει] ὁ πταίει ὁ ὑποκριτής, ἀλλ'· εὐθὺ ἀπειται, ὥς περ ἀγόμενος ὑπὸ τῷ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ. 193

Ἑρμῆς ὁ πομπὸς, ἥ τε νερτέρα θεός.
 ὦ φῶς ἀφεγγές πρόσθε πᾶ ποτ' ἦσθ' ἐμόν;
 Νῦν δ' ἔσχατόν σε τοῦμόν ἄπτεται δέμας· 1620
 Ἦδη γὰρ ἔρπω τὸν τελευταῖον βίον
 Κρύψων παρ' ἄδην· ἀλλὰ, φίλτατε ξένων,
 Αὐτός τε, χώρα δ' ἥδε, πρόσπολοί τε σοί,
 Εὐδαίμονες γένοισθε· καὶ εὐπραξία
 Μέμνησθέ με θανόντος, εὐτυχεῖς αἰεί. 1625

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Εἰ θέμις ἐστὶ μοι τὰν ἀφανῆ θεόν
 Καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,
 Ἐννυχίων ἀναξ,
 Αἰδωνεῦ, Αἰδωνεῦ,
 Λίσσομαι μή ποτ' * ἐπιπόνῳ †, 1630
 Μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ
 Ξένον ἐκτανύσαι
 Μόρῳ, τὰν παγκευθῆ κάτω
 Νεκρῶν ‡ πλάκα, καὶ Στύγιον
 Δόμον· πολλῶν γὰρ ἂν 1635
 Καὶ μάταν πημάτων ἰκνεμένων,
 Πάλιν σὲ δαίμων δίκαιος αἰέξει δ.

* ALD. μήτ'. † ALD. ἐπίπνοα. TURN. in textu, ἐπὶ πόνο, et
 in marg. ἐπιπόνῳ. ‡ ALD. Νεκύων. § ALD. αἰέξει.

τῷ θεῷ πάντῃ δι' ἐμῶς καὶ τὸ τῷ Ἑρμῇ
 προσέθηκεται.

1619. ὦ φῶς ἀφεγγές] ὁ τῷ νῦ ὄφθ', καὶ
 τοῖς αἰσθητοῖς ὀφθαλμοῖς.

1623. Πρόσπολοί τε σοί] εἰ Ἀθηναῖοι.

1626. Τὰν ἀφανῆ θεόν] τὴν Περσεφόνην φη-
 σίν.

1628. Ἐννυχίων ἀναξ] τῶν ἐν νυκτὶ αἰεῖ
 καὶ σκότῳ διατρίβονταν· τιθηκόντων.

VOL. II.

[OEDIP. COLON.]

1630. Λίσσομαι μήτ' ἐπιπόνῳ] τὰ ἔξω μὲν,
 δηλαδὴ ἐκ τῆς λέξεως. Τὸ δὲ δίδω μοι, τάσθι
 ἀσυνάρτητον παρ' φαίνεται ἡμῖν· ἐπιστῆσαι δὲ
 ἄξιον λαβόντας καλὴν ἀντίγραφον, δίδω μοι
 τὸν ξένον κατατάσαι τὰν παγκευθῆ κάτω νε-
 κύων πλάκα, καὶ στύγιον δόμον, μήτ' ἐπι-
 πόνῳ μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ μέρῳ· εὐχονται δὲ
 αὐτῷ [τῷ Οἰδίπῳ] μὴ δυσβαστάσθαι.

1636. Καὶ μάταν πημάτων] ἀποφρίσσει τὸ
 C c λόγον

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ᾧ χθόνιαί θεαί, σῶμά τ' ἀνικήτης
 Θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι
 Φασὶ πολυξέσοις
 Εὐνᾶσθαι, κνυζεῖσθαι τ' ἐξ ἄντρων
 Ἀδάμασον φύλακα παρ' Αἶδα,
 ὧς λόγος αἰὲν ἔχει *.

1640

* * * * *

Ὅν, ᾧ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,
 Κατεύχομαι ἐν καθαρῷ
 Βῆναι ὀρμωμένῳ
 Νερτέρας τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας.
 Σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰὲν αὔπνον.

1645

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως μὲν ἂν
 Τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα·
 Ἄ δ' ἦν τὰ πραχθέντ', ἔθ' ὁ μῦθος† ἐν βραχεῖ

1650

* ALD. TURN. in marg. ἀνέχει. † ALD. ἔ τω μῦθος.

λόγον πρὸς τὸν Οἰδίπουν. τὸ δὲ μᾶλλον ἐκνε-
 μένων, ἐν τῇ πρώτῃ εἴρηκε, παρ' ὅσον σχεδὸν
 πάντα τὰ ἀμαρτήματα τῷ Οἰδίπιδι ἀκρίτως
 ἐγρήγο· καὶ νῦν ἐν κατὰ πέτε μᾶλλον ἂν λέ-
 γοι τιμωρίαν ὑπέχειν αὐτόν.

1638. ᾧ χθόνιαί θεαί] ᾧ Ἑρινύες.

1639. Θηρὸς] τῷ Κέρερον.

1641. Εὐνᾶσθαι] κοιμάσθαι. λέπειν τὸ φα-
 σὶν ὁ γὰρ νῦν τοιοῦτος, ὅν φασι κοιμάσθαι,
 κνυζεσθαι τε φασί. τῷτο δὲ καὶ ἐξῆς αὐτὸς
 ἀποδείδωκεν, εἰπὼν, λόγος αἰὲν ἀνέχει. ἔχει δὲ
 εἰ κατ' ἑλλειψιν ἐξηγήσατο ὁ λόγος.

1643. Λόγος αἰὲν ἀνέχει] ἀντὶ τῆ φασίν.

1644. Ὅν, ᾧ Γᾶς παῖ] τὸν Κέρερον (φασίν)
 ἱξυμένεσθαι, τῷ ξένῳ ὀρμωμένῳ καὶ πρᾶντι
 νερτέρας νεκρῶν πλάκας, ἀελασᾶς ὑπαγίσσαι.

1645. Κατεύχομαι ἐν καθαρῷ] ἐπαγίλασθαι.
 τῷ δὲ ἐπικῶ κέρηται ἀντὶ τῆ πληθυντικῆς· λέ-
 γει γὰρ τὰς Εὐμενίδας. ταύτας δὲ ὕτω καὶ ἐν
 ἀρχῇ ἡμετέροισι.

1648. Τὸν αἰὲνπνον] ὑφ' ἐν ἀναγνώσειον αἰ-
 ἐνπνον, τὸν αἰὲνπνον, τὸν διὰ παντός κοιμώ-
 μενον· φησὶ δὲ τὸν Θάνατον· ὥσπερ δαίμονα
 τινα ὄντα· πρὸς πάντας γὰρ σχεδὸν τὰς ὑποχ-
 θονίους τὴν παράκλησιν ἐποιήσαντο, τὸν Πλε-
 τωνα, τὴν Περσιφόνην, τὸν Κέρερον· καὶ νῦν
 πρὸς τὸν Θάνατον αὐτόν.

1649. Ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως] ἀντὶ
 τῆ συντόμως· ἐστὶ δὲ ὁ Ἀγγελλος, ὡς τῶν ἀκο-
 λυθησάντων Θεῶν διαρπόντων, καὶ ἀφίκεται
 εἰς ἀπαγγέλλων τῶν πραχθέντων ἐπὶ τῆς ἐρη-
 μίας· ἢ γὰρ πάντα δυνατόν ἦν διατάσθαι.

Φράσαι πάρεσιν, ἔτε τ' ἄργ' ὅς' ἦν ἐκεῖ.

ΧΟΡ. Ὁλωλε γὰρ δύστηνος;

ΑΓΓ. Ὡς λελοιπότα

Κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξέπίσασο.

1655

ΧΟΡ. Πῶς; ἄρα θεία καπόνω τάλας τύχη;

ΑΓΓ. Ταῦτ' * ἐστὶν ἤδη καποθαυμάσαι πρέπον.

Ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, καὶ σύ περ παρῶν

Ἐξοισθ', ὕφ' ἡγητῆρος ἑδενὸς φίλων,

Ἄλλ' αὐτὸς ἡμῖν † πᾶσιν ἐξηγέμενος.

1660

Ἐπεὶ δ' ἀφίκτο τὸν καταρράκτην ὁδὸν ‡

Χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρρίζωμένον,

Ἐση κελεύθων ἐν πολυσχίσῳ μιᾷ,

Κοίλῃ πέλας κρατῆρος ἔ τὰ Θησέως

Περίθ τε κεῖται πῖς' αἰεὶ ξυνθήματα

1665

Ἐφ' ἔ μέσῃ σᾶς, τῆ τε Θορικίῃ πέτρῃ,

Κοίλῃς τ' ἀχέρδῃ, καπὸ λαΐνῃ τάφῃ,

* ALD. Τῆτ'. † TURN. ὑμῖν. ‡ TURN. in marg. ἐδὲν. ALD. ἐδὲν.

1655. Κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον] τὸ μακρὸν γῆρας, ἢ τὴν μακρὰν ζωὴν εἰσάγει γὰρ τὸ αἰεὶ καὶ ἐπ' εἰς χρόνους τάσσειν. "Ομηρος"

— "ἔχον κότεν ἐμμενὲς αἰεῖ."

1658. Ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, ὕφ' ἡγητῆρος ἑδενὸς φίλων, ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγέμενος, καὶ σὺ παρὼν οἶδας. Ἄλλως Ἐγητῆρος, κατὰ συναλοιφήν λέγει δὲ ὅτι ὕφ' ἑδενὸς ἡγητῆρος.

1660. Ἐξηγέμενος] προηγέμενος.

1661. Ἐπεὶ δ' ἀφίκτο τὸν καταρράκτην ὁδὸν] ἀντὶ τῆ ἐδὲν. ἐν ἐν ἀρχῇ εἶπε χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρρίζωμένον, καὶ νῦν ὑποτίθεται ἐκτὸς τῆς σκηνῆς, καὶ ἐκείνῃ ἐν ᾗ τὰ θιάτρη καὶ νῦν καταρράκτην προηγόρευσι, διὰ τὸ νομίζειν, ἐκεῖνον τὸν τόπον κατὰδασιν ἔχειν εἰς ἄδᾶ καὶ εἶσιν οἱ δὲ αὐτῆς τὴν ἀρπαγὴν φασὶ τῆς Κόρης γενέσθαι.

1663. Κελεύθων ἐν πολυσχίσῳ] αἰεὶ πλεονάζοντα τῶν ἰδίων.

1664. Κοίλῃ πέλας κρατῆρος] τῇ μυχῇ τὰ γὰρ κοῖλα ἔσται ἐκάλειν ἐκ μεταφορᾶς. ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῇ αὐτῇ κοιλαίματα, κρατῆρις καλῶνται λέγει δὲ δὲ ὅς καταδύναι φασὶ τὴν Κόρην ἀρπαγείσαν. Περίθ δὲ φησι κεῖσθαι συνθήματα, οἷον ὑπομνήματα τῆς πιστῆς ἢ ἰδεντο πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς εἰς ἄδᾶ καταδύσεως. ἀμάρτυρον δὲ εἰ διὰ τῆς τύπης κατὰλθον. πιθανῶς δὲ ὁ Σοφοκλῆς πρὸς χάριν τῆς Ἀττικῆς φησὶν ἐνταῖθα τὴν εἰς ἄδᾶ καταδασιν Οἰδίπου γενέσθαι.

1666. Ἐφ' ἔ μέσῃ σᾶς] ἀντὶ τῆς, μεταξὺ τῆς κρατῆρος, ἢ ἐστὶ τῇ μυχῇ, σᾶς καὶ μικρῇ εἰσάγει.

Ib. Τῆ τε Θορικίῃ πέτρῃ] ταῦτα γινώσκοντο τοῖς ἐγχωρίοις. Θόρικος δὲ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

1667. Κοίλῃς τ' ἀχέρδῃ] ἀπὸ κοινῆς τὸ σᾶς κοίλῃς δὲ ἀχέρδῃ, τῆς τὸν πυθμῆνα ἔχουσα ὑπόκεινον, σαπίντα.

Καθέζετ'*. εἴτ' ἔλυσέ† δυσπινεῖς σολᾶς.
 Κάπειτ' αὔσας παῖδας, ἠνώγει ρυτῶν
 Ὑδάτων ἐνεγκεῖν λατρά καὶ χοάς ποθεν. 1670
 Τῷ δ'‡ εὐχλὸς Δῆμητρος εἰς ἐπόψιον
 Πάγον μόλεσα, τάςδ' ἐπισολᾶς πατρὶ
 Ταχεῖ πόρευσαν ξύν χρόνῳ· λατροῖς τέ νιν
 Ἑσθῆτί τ' ἐξήσκησαν, ἣ νομίζεται.
 Ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρωῶντος ἡδονήν, 1675
 Κακὴν ἦν ἔτ' ἀργὸν εἶδεν ὦν ἐφίετο,
 Κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
 Ῥίγησαν ὡς ἤκασαν· ἐς δὲ γύναια
 Πατρὸς πεσῶσαι, κλαῖον, εἰδ' ἀνίσταν
 Στέρνων ἀραγμῆς, εἰδὲ παμμήκεις γόους. 1680
 Ὁ δ', ὡς ἀκέει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν,
 Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν· ὦ τέκνα,
 Οὐκ ἔς' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
 Ὀλωλε γὰρ δὴ πάντα τὰμὰ, κηκέτι
 Τὴν δυσπύνητον ἔξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν· 1685
 Σκληρὰν μὲν οἶδα, παῖδες· ἀλλ' ἐν γὰρ μόνον
 Τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα.
 Τὸ γὰρ φιλεῖν ἐκ ἔσιν ἐξ ὅτε πλέον

* ALD. Καθεῖσετ'. † ALD. TURN. ἔλυσε. ‡ ALD. Τάδ'.

1669. Ἡνώγει ρυτῶν ὑδάτων ἐνεγκῖν] ἐπὶ τῇ ἀφαιρησθῆναι αὐτὸν πρὸ τελευτῆς.

1671. Τάδ' εὐχλὸς Δῆμητρος] εὐχλὸς Δῆμητρος ἱερὴν ἐστὶ πρὸς τῇ ἀκροπόλει καὶ Ἑπολις Μαρκῆς, ἄλλ' εἰδὼ πόλεως εἶμι· θύσαι γὰρ με δεῖ Κρῖν χλὸν Δῆμητρι. ἐγένετο δὲ οὕτως ὅτι καὶ κρῖς θύεται τῇ θεῷ ταύτῃ θύεται ἔτι δὲ τιμᾶται ἐκ τῆς τῶν κήπων χλῆος· θύκει γὰρ αὐτῇ Θαρρηλιάνος ἱκτιν, ἥτοι Σεπτεμβρίου.

1672. Ἐπισολᾶς] ἐπισολᾶς· πράξεις.

1674. Ἡ, νομίζεται] ὡς νομίζεται ἐπὶ τοῖς νεκροῖς.

1677. Κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος] οἶον, μύκημα ἐγένετο, καὶ ἐσίσθη ἡ γῆ, προσηλῶντος τῷ θεῷ τὸν καιρὸν ἐν ᾧ εἶδη ἀποθανεῖν τὸν Οἰδίποδα· πάντο δὲ σεμνῶς τὸ χθόνιος εἴρηκε.

1679. Οὐδ' ἀνίσταν] ἐκ ἀνέπεμπον.

1682. Πτύξας] περιπλέξας.

1685. Δυσπύνητον τροφήν] γρηγορομίαν.

1688. Τὸ γὰρ φιλεῖν, ἐκ ἔσιν ἐξ ὅτε] ἀντὶ τῶ, ἐφ' ὅς τις πλέον ἢ μᾶ ὑμᾶς ἐφίλησε.

1692. Λύγδην]

Ἡ τῷδε τάνδρος ἔσχεθ' ἔ τητῶμεναι,
 Τὸν λοιπὸν ἤδη βίον αὖ διάζετον*. 1690
 Τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι,
 Λύγδην ἔκλαιον πάντες. Ὡς δὲ πρὸς τέλος
 Γόων ἀφίκοντ', εἰδ' ἔτ' ὠρώρει † βοή.
 Ἦν μὲν σιωπῇ, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
 Θάύξεν αὐτὸν, ὥστε πάντας ὀρθίας 1695
 Στήσαι φόβῳ δέισαντας ἐξαίφνης τρίχας.
 Καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός.
 Ὡς ἔτος, ἔτος Οἰδίπεις, τί μέλλομεν
 Χωρεῖν; πάλαι δὴ τὰπὸ σὲ βραδύνεται.
 Ὅ δ', ὡς ἐπήσθητ' ἐκ θεῶ καλέμενος, 1700
 Αὐδᾶ μολεῖν οἱ γῆς ἀνακτα Θησέα.
 Κάπει προσῆλθεν, εἶπεν Ὡ φίλον κῆρα,
 Δός μοι χερὸς σῆς πίςιν ἀρχαίαν τέκνοις,
 Ὑμεῖς τε, παῖδες, τῷδε καὶ καταίνεσον 1704
 Μήποτε προδώσειν τάςδ' ἐκῶν, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν
 Μέλλης φρονῶν εὖ συμφέροντ' αὐταῖς αἰεῖ.
 Ὅ δ' ὡς ἀνὴρ γενναῖος, ἐκ οἴκτε μέτα
 Κατήνεσεν τάδ' ὄρκιος δράσειν ξένῳ.
 Ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθύς Οἰδίπεις
 Ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὦν παίδων, λέγει 1710
 Ὡ παῖδε, τλάσας χορὴ τὸ γενναῖον φρενὶ ‡
 Χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἂ μὴ θεμῖς

* ALD. βίον διαζετον.

† ALD. TURN. εἰδ' ἔτ' ὠρώρει.

‡ TURN. in marg. φέγειν.

1692. Λύγδην] λύζοντες.

1b. Ἐκλαιον πάντες] ἀντὶ τῶ ὁμῶ πάντες.
 κατ' ἐπικράτειαν δὲ πάντες φησὶν, ἐνὸς μὲν
 οὗτος ἄρρενος, τῷ Οἰδίπιδος, δύο δὲ τῶν θυ-
 γατέρων ὁμοιον τῷ.

«Μῦσαι καλά, Κῆποιον οἷς ἐγὼ σπένδω.»

1695. Θάύξεν] ἐκάλειν ἰσχυρῶς.

1701. Αὐδᾶ μολεῖν οἱ γῆς] ἀντὶ τῷ πρὸς
 αὐτόν.

1703. Πίςιν ἀρχαίαν] διὰ τῶ ἀρχαίαν βέ-
 λεται λέγειν ἀρχὴν πίσεως.

1713. Δικαίων]

Λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν·
 Ἄλλ' ἔρπεθ' ὥς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
 Θησεὺς παρέσω μανθάνων τὰ δρώμενα. 1715
 Τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκέσαμεν
 Εὐμπαντες· ἄσακτι δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
 Στένοντες ὠμαρτέμεν· ὥς δ' ἀπήλομεν
 Χρόνῳ βραχεῖ σραφέντες, ἔξαπείδομεν
 Τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν, ἔδαμῃ παρόντ' ἔτι 1720
 Ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
 Χεῖρ' ἀντέχοντα * κρατὸς, ὥς δεινῇ τινὸς
 Φόβῳ φανέντος, ἔδ' ἀνασχετῆ βλέπειν.
 Ἐπειτα μέντοι βαιὸν, ἔδδ' σὺν χρόνῳ,
 Ὀρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνῶνθ' ἅμα, 1725
 Καὶ τὸν θεῶν Ὀλυμπον ἐν ταυτῷ λόγῳ.
 Μόρῳ δ' ὁποῖω κείνος ὤλετ', ἔδ' ἂν εἰς
 Θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θησέως κῆρα.
 Οὐ γάρ τις αὐτὸν ἔτε πυρφόρος θεῶ
 Κεραυνὸς ἐξέπραξεν, ἔτε ποντία 1730
 Θύελλα κινήθεισα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ·
 Ἄλλ' ἢ τις ἐκ θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερτέρων
 Εὐνουν διασὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον.
 Ἀνὴρ γὰρ ἔσενακτὸς, ἔδδ' σὺν νόσοις

* TURN. in marg. ἔχοντα χεῖρα.

1713. Δικαιοῦν] δίκαιον κρίνειν.

1717. Ἄσακτι] πολὺσακτι· πολυδακρύτως.

1719. Στραφέντες, ἔξαπείδομεν] ἴδιον αὐτῷ τὸ πολλὰς κίχρησθαι ταῖς προθέσει, παραφυλακτικῶν δὲ πῶς τὰ ἀρρητὰ ὑπ' ὅψιν ἡγαγεν ὁ ἀγγελοῦς, ἐκ τῶν σχηματικῶν μνησίαν.

1721. Ἄνακτα δ' αὐτὸν] τὸν Θησέα αἰδομὴν κατὰ τὴν κρατὸς ἔχοντα χεῖρα ἐπίσκιον ὀμμάτων, ὅ ἐστι, τῇ χειρὶ σκίποντα τὸς ὀφ-

θαλμοῖς, πρὸς τὸ μὴ διαρῆσαι τὸ δεινὸν τὸ πάθος· ἢ τὸ σχῆμα τῶν θαυμαζόντων ἐν δαικνύμενον.

1724. Ἐπειτα μέντοι βαιὸν] ἀντὶ τοῦ, μετ' ὀλίγον· ἢ μετὰ πολὺ.

1730. Κεραυνὸς ἐξέπραξεν] ἀνεῖλαν.

1732. Ἡ τὸ νερτέρων] ἢ τὸ νερτέρων γῆς πῆδον εὐνυν διασὰν. Ὁ ἐστὶ, χάσμα αὐτῶν εὐνυν ἐγένετο.

1733. Ἀλύπητον] γράφεται ἀλάμπιτον.

1735. Ἄλλ'

Ἄλγεινός ἐξεπέμπετ', ἀλλ', εἴ τις βροτῶν, 1735

Θαυμασός· εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,

Οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

ΧΟΡ. Πᾶ δ' αἶ τε παῖδες, χ' οἱ προπέμψαντες φίλων;

ΑΓΓ. Αἶδ' ἔχ' ἐκάς· γόνων γὰρ ἔκ' ἀσήμονες

Φθόγγοι σφε * σημαίνεσι δεῦρ' ὀρμωμένας. 1740

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΑΝΤ. Αἶ, αἶ· φεῦ· ἔσιν, ἔσι νῶϊν δὴ

Οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρὸς ἔμφυτον

Ἄλασον αἶμα δυσμόροιν σενάξειν'

Ω, τινι τὸν πολὺν

Ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν †,

1745

Ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγισα παροίσομεν

Ἰδόντε καὶ παθέσα.

* TURN. in marg. δῖ.

† ALDUS, ἔχομεν.

1735. Ἄλλ', ὅστις βροτῶν] ὡς οὐδεὶς ἄλλος.

1736. Εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονεῖν] εἰ δὲ τις εἴται με μὴ φρονεῖντα λέγειν, ἔκ' ἂν αὐτῷ συγχωρήσαιμι ὥδ' ἐ συγκαταβείμην, ὅτι ταῦτα ὡς ἄφρων λέγω.

1737. Οὐκ ἂν παρείμην] παραχωρήσαιμι.

1738. Χ' οἱ προπέμψαντες] ἀντὶ τῆς ὁ ἔφη.

1741. Αἶ, αἶ· φεῦ] αἶ συγκατέρις ἐν μέρει, αὐτῷ ἀπολοφύρονται, ἐφ' οἷς τε νῦν σὺν τῷ πατρὶ ἔπαθεν, καὶ ἄπειρ' ἐκδέχεται αὐτάς. Καὶ ἐστὶ τὰ ἐφ' ἧς τῷ δράματι οὐκ εὐκαταφρόνημα. Τὸ ἐξ ἧς, ἐστὶ νῶϊν στενάζειν οὐ τὸ ἔμφυτον μὲν πατρὸς αἶμα, ἄλλο δὲ μὴ, ἀλλὰ πολλὰ δολανότι.

1745. Ἄλλοτε μὲν πόνον] πρότερον μὲν τινα ἐπάσχομεν ἐπὶ τῷ πατρὶ· τὸ δὲ πύματον τῷ καὶ ἔσχατον τὸ κατὰ τὴν ἀφάνισιν αὐτῷ, ὅτω παραδόξον ἐστὶν ὡς μηδὲ λόγον εὐρίσθαι ἐπ' αὐτῷ δυνατόν εἶναι.

1746. Ἀλόγισα] ἀδιήγητα κακὰ βασάζομεν.

1747. Ἰδόντε καὶ παθέσα] ἀντὶ τῆς ἰδῶ-

σαι καὶ παθεῖσαι πολλοῦ δὲ τῷ σχήματι χρῆται, ἀντὶ τῶν Σηλυκῶν τὰ ἀρρηκτικὰ τίθει· καὶ ἐν Ἡλέκτρῳ·

“Ὡ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὶ,

“Ψυχῆς ἀφιδήσαντε προύστην φόνο.”

Καὶ πάλιν

“Ὅρ’, κακῶς

“Πράσσοντε, μὴ μίζω κακὰ κτησάμεθα.”

Καὶ Ὀμηρῶς·

“Τάδε βᾶτην τρῶσι πελειάσιν ἱμαθ’

“ὁμοῖαι.”

Καὶ Ἡρόδοτος·

“Καὶ τότε δὴ πρὸς Οὐλυμπον ἀπὸ χθονὸς

“εὐρυδοῦνς.

“Λευκοῖσιν φάρισσι καλυψάμενα χροῖα κα-

“λόν,”

“Ἀθανάτων μετὰ φύλον ἴσαν, πολιπόντ’,

“ἀνθρώπους,

“Αἰδῶς καὶ Νέμεσις.”—

1749. Οὐκ

ΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ΧΟΡ. Τίδ' ἔσιν;

ΑΝΤ. Οὐκ ἔσιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

ΧΟΡ. Βέβηκεν;

1750

ΑΝΤ. Ὡς μάλιν' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις.

Τί γάρ, ὅτῳ μὴτ' ἄρης

Μήτε πόντος ἀντέκυσεν,

Ἄσκοποι δὲ πλάκες

Ἐμαρψαν ἐν ἀφανεῖ

1755

Τινὲ μόρῳ φαινόμεναι;

Τάλαινα· νῶϊν δ' ὀλεθρία

Νυξ ἐπ' ὄμμασι βέβηκε.

Πῶς γάρ, ἢ τιν' ἀπείαν γᾶν, ἢ

Πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι, βίε

1760

Δύσοισον ἔχομεν τροφᾶν;

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΙΣΜ. Οὐ κάτοιδα· κατὰ με φόνιος

Ἀΐδας ἔλοι πατρὶ

Ξυνθανεῖν γεραίῳ

Τάλαιναν· ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλλων

1765

Βίος εἰ βιωτός.

1749. Οὐκ ἔσι μὲν εἰκάσαι] ἠδὲ εἰκότα
ἔχω λαβεῖν τὰ πάθος.1751. Ὡς μάλιν' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις] ὡς
ἂν ἐπιποθήσαι τὸν τρόπον τῆς τελευτῆς μα-
θεῖν· ἢ ὡς μάλιστα ἂν τις πωθήσῃ μαθεῖν ὅ-
πως βέβηκεν, οὖον παραδόξως· καὶ ἐπιφέρει
τὴν αἰτίαν τῆ παραδόξου δοκῶντος εἶναι.1752. Τί γάρ ὅτῳ μὴτ' ἄρης] πρὸς τὸ ἀνω-
τί γάρ ἔσιν εἰκάσαι ἱκάνως ὥστιν μήτε πό-
λεμος μήτε νόσος ἐπῆλθεν, ἀλλ' ἀφανὼς διὰ
χάσματος ἀπολομένην;1757. Νῶϊν] δι] ἱμῶν· ἐμὲ καὶ Ἰσμήνη.
τὸ δὲ τάλαινα, διὰ μίση ἀντιπεφάνηται.1759. Πῶς γὰρ, ἢ τιν' ἀπείαν γᾶν] πῶ
γῆς πλανηθεῖσαι, τροφῆς τύχοιμεν; ἀπείαν γᾶν,
τὴν μακρὰν καὶ ἀποθνήσκουσαν.1761. Δύσοισον] τὴν διεσπέρσιν. Ἰν' ἢ τε
πάντας ἐπίτασις, ὅτι εἰ καὶ τροφῆς εὐπορήσο-
μεν, ἀπὸ τῶς προσοιόμεθα, τὰ πατρὸς ἐστει-
μέναι.

1767. Ω

Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Β.

ΧΟΡ. ὦ δίδυμα τέκνων ἄρισα,
 “ Τὸ φέρον ἐκ θεῶ, καλῶς
 “ Χρὴ φέρειν,” μὴδ’ ἄγαν ἔτω
 Φλέγεςθον· οὐ-
 τοι κατὰμεμπτ’ ἔζητον.

1770

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

ΑΝΤ. Πόθος καὶ κακῶν ἄρ’ ἦν τις.
 Καὶ γὰρ ὃ μῆδαμῇ δὴ τὸ φίλον, φίλον,
 Ὅποτε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.
 ὦ πάτερ, ὦ φίλος,
 ὦ τὸν αἰὶ κατὰ γὰς σκότον εἰμένος·
 Οὐδὲ γέρων ἀφίλητος ἐμοί ποτε·
 Καὶ τᾶδε * μὴ κυρήσῃς.

1775

Α Ν Τ Ι Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Α.

ΧΟΡ. Ἐπραξεν οὖν †.

ΑΝΤ. Ἐπραξεν οἶον ἤθελε.

1780

ΧΟΡ. Τὸ ποῖον;

ΑΝΤ. Ἄς ἐχρηζέ γὰς ἐπὶ ξένας

* ALDUS, τᾶδε.

† ALDUS, Ἐπραξεν.

1767. ὦ δίδυμα τέκνων] ταῦτα ὁ Χορὸς, παλαιῶν ἐμμένειν τοῖς ἐγνωσμένοις παρὰ θεῶν φέρειν γὰρ (φησὶ) χρὴ τὸ ἐκ θεῶν εἰμαρμένον καλῶς.

1769, 1770. Μὴδ’ ἄγαν οὕτω—Φλέγεςθον] ἀντὶ τῆ μὴ ἄκρας φλέγεςθαι, τὸ ἐκ τῶ θεῶ συμφορὴν δυσανασχέτως φέρουσαι.

1771. Οὗτοι κατὰμεμπτα] οὐκ ἐν ταῖς τοῖς ἐστὶ ὥστε κατὰμεμψισθαι. Ἦτοι ὡς ἀν ἐπικκοφίζοντες αὐταῖς τὴν συμφορὰν τῆ βασιλείας ἢ, οἷον ἐκ ἐν χείρονι νῦν ὑμῖν ἔσται τὰ πράγματα.

1772. Πόθος καὶ κακῶν ἄρ’ ἦν τις] οἱ μὲν περὶ τὸν Χορὸν παραμυθεῖσθαι πειρᾶνται αὐ-

τάς. Αἱ δὲ αὐτὸν ἤπτον ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν χωροῦσι, καὶ ἐλοφύρονται καὶ φασιν, ἦν ἄρα τις καὶ κακῶν πόθος· αἷς ἡμεῖς ἐν κακοῖς ὄντος τῶ πατρὸς καὶ μὴ ἰδόντος, ἐξέσθμεν αὐτὸν, καὶ νῦν μὴ παρόντα ποδοῦμεν, αἷς δὲ ἐν χεροῖν κατεῖχον τὸν Οἰδίποδα, περιέσσελον καὶ θεραπεύον. Ἡ ὅπως, καὶ γὰρ δυστυχῆντα τὸν πατέρα ἐποδῶμεν θεραπεύειν, καὶ νῦν μὴ παρόντα ποδοῦμεν.

1777. Γέρων ἀφίλητος] λήπτω τὸ ἦρ.

1778. Καὶ τᾶδε μὴ κυρήσῃς] καὶ ταῦν μὴ γένωμαι μοι ἀφίλος.

1781. Ἄς ἐχρηζέ γὰς] ἐφ’ ἧς ἤθελε ζῆναι γῆς ἀπέθανε.

VOL. II.

[OEDIP. COLON.]

D d

1790. Τούτων

Ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει

Νέρθεν εὐσκίαςον αἰέν,

Οὐδὲ πένθος ἔλι-

1785

π' ἀκλαυτον· αἰεὶ γὰρ ὁμ-

μά σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν

Στένει δακρύρροον*· ἔδ' ἔχω

Πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν

Ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος· ἰὼ, μὴ †

1790

Γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρηζες, ἀλ-

λ' ἔρημος ἔθανες ὧδέ μοι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ΙΣΜ. ὦ τάλαινα, τίς ἄρα με πότμος

* * * *

Αὔθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος,

Ἐπιμένει, σέ τ' ‡, ὦ φίλα,

1795

Πατρὸς ὧδ' ἐρήμας;

ΑΝΤΙΣΤΗΜΑ Β.

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσε

Τὸ τέλος (ὦ φίλαι) βίε,

“Λήγετον § τῷδ' ἄχως.

“Κακῶν γὰρ ἔ-

1800

“τοὶ δυσάλωτος εἰδείς.”

* ALB. δακρύον. † TURN. in marg. μοι. ‡ ALD. ἐπιμένεις ἔτ'.

§ ALDUS, λήγαι.

1790. Τοσόνδ' ἄχος] τατίσι, τὸ παρά σε
ἄχος, πηλικεῖτόν ἐστιν.

Ib. Ἰα', μὴ] τὸ ἐξῆς, μὴ ἔχρηζες ἀντί
τῷ μὴ ἀφελαι.

1792. Ἐρημος] μεμονωμένος τῶν συγγε-
νῶν.

1797. Ἄλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσεν] ἐπεὶ ὁ
Οἰδίπυς εὐδαιμόνως ἀπῆθαν, μὴ λίαν θρη-
νεῖτε.

1801. Δυσάλωτος εἰδείς] δύσληπτος, ἀλλ'
εὐάλατος.

1803. ὦ

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΑΝΤ. Πάλιν, φίλα, συθῶμεν.

ΙΣΜ. Ὡς τί ῥέζωμεν;

ΑΝΤ. Ἰμερος ἔχει με.

ΙΣΜ. Τίς;

1805

ΑΝΤ. Τὰν χθονίαν * ἐσίαν ἰδεῖν.

ΙΣΜ. Τίνος;

ΑΝΤ. Πατρός, τάλαιν' ἔγωγε.

ΙΣΜ. Θέμις δὲ πῶς τὰδ' ἐσί; μῶν δῆτ' ἔχ' ὀρᾶς†;

ΑΝΤ. Τί τόδ' ἐπέπληξας;

1810

ΙΣΜ. Καὶ τόδ' ὥς.

ΑΝΤ. Τί τόδε μάλ' αὖθις;

ΙΣΜ. Ἄταφος ἔπιτνε, δίχα τε παντός——

ΑΝΤ. Ἄγε με, καὶ τότ' ἐνάριζον.

ΙΣΜ. Αἰ' αἰ' δυστάλαινα! ποῖ δῆ-

1815

τ' αὖθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος,

Αἰῶνα τλάμων ἔζω;

ΧΟΡ. Φύλαι, τρέσητε μηδέν.

ΑΝΤ. Ἀλλὰ ποῖ φύγω;

ΧΟΡ. Καὶ πάρος ἀπεφεύγετον

1820

Σφῶϊν τὸ μὴ πιτνεῖν κακῶς.

* TURN. in marg. χθόνιον.

† ALD. μῶν ἔχ' ὀρᾶς.

1803. Ὡς τί ῥέζωμεν] κατὰ κῶλον ἀλ-
λῆσαι διαλέγονται πάνυ παθητικῶς· καὶ μὴ
τινι ἀπίθανον δόξῃ ἀνοικονόμενον, καὶ τὸ ἐ-
πιθυμῶν τὴν Ἀντιγόνην ἐπίστα ἵναί ἐσσι τὸν
τῷ πατρὸς τάρον, μὴ ἐπισαμένῃν τὸ κατ'
αὐτὴν ἵπας ἀπείχαν· ἀλλὰ τὸ ἵρας ἐννοεῖται
τὸ παθητικόν, καὶ ὃ μάλιστα πρῶττον αἰ-
γυαίαις ἐν ταῖς ταῖς συμπτώμασιν αἰ-
ετίζονταί· θέλειται τοῖς τῶν θανάτων ταῖς.

1806. Μῶν δῆτ' ἔχ' ὀρᾶς] ἔχ' ὀρᾶς· καὶ

τόδε, ὥς ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός; τὰ
δὲ ἄλλα διὰ μέγε κατ' ἀκόλεθον τῆς Ἀν-
τιγόνης.

1820. Καὶ πάρος ἀπεφεύγετον] καὶ πρῶτον,
φασίν, ὥς εἰς καταφυγὴν τινα πρὸς τὰ ἐν-
ταῦθα κατεφύγετε, καὶ ταῦτα εὗρατε, καὶ
ἔν παρ' ἐκείνῃ κατεφύγετε.

1821. Σφῶϊν τὸ μὴ πιτνεῖν] κακῶς ἢ ἐν-
ταυμῶν, διὸ τὸ χ.

ANT. Φρονῶ.

ΧΟΡ. Τί δῆθ' ὑπερνοεῖς;

ANT. Ὅπως μολέμεθ' ἐς δόμους ἐκ ἔχῳ.

ΧΟΡ. Μηδὲ γε μάτευσ' μόγος ἔχει.

1825

ANT. Καὶ πάρος' ἐπεὶ

Τοτὲ μὲν πέρα, τοτὲ δ' ὑπερθεν.

ΧΟΡ. Μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι.

ANT. Ναί, ναί.

ΧΟΡ. Εὐμφημι καὐτός.

1830

ANT. Φεῦ, φεῦ· ποῖ μὴλωμεν, ὦ Ζεῦ;

Ἐλπίδων γὰρ ἐς τί με

Δαίμων τανῦν γ' ἐλαύνει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Παύετε θρήνων, παῖδες· ἐν οἷς γὰρ

Χάρις ἢ χθονία ξυναπόκειται,

1835

Πενθεῖν ἔχρῃ· νέμεσις γάρ.

ANT. Τέκνον Αἰγέως, προσπιτνύμεν σοι.

ΘΗΣ. Τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι;

ANT. Τύμβον θέλομεν

Προσιδεῖν αὐταὶ πατρὸς ἡμετέρης.

1840

ΘΗΣ. Ἄλλ' ἔθελον σοι κεῖσε μολεῖν.

ANT. Πῶς εὔπας, ἀναξ κοίραν' Ἀθηνῶν;

ΘΗΣ. ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος

Μήτε πελάζειν ἐς τέσδε τόπους,

1834. Παύετε θρήνων, παῖδες] τῇ μὲν ἐρ-
μηνείᾳ ἐπιστῆσαι, ἀξίων τὸ δὲ τῆς διανοίας,
ἀσφαλές· σοὶ γὰρ ὁ Χορὸς, μὴ θρηνεῖτε, ὦ
παῖδες· νέμεσις γὰρ ἐστὶ τῶτον θρηνεῖν ὅτι
τῆς τελευταίας κατὰ χάριν ἀπέβη. Οὐ χρὴ ἔν-
τέρας πινθεῖν οἷς κεχαρισμένον ἐστὶ τὸ ἀπο-
θεῖν.

λαζον τὴν τέχνην, πῶς αἱ μὲν εἰσι νέαι καὶ
ἀπύροι τῶν κατὰ τὴν ὑπόθεσιν· ὁ δὲ Θησῆς
ἔστι λίγυι τῶν ἐρμηνέων αὐτῶ ὑπὸ τῇ Οἰ-
δίποδος· τὰ δὲ τελευταῖα, καὶ δυστραπελώ-
τερα· καὶ ὁ ῥαδίως ἐστὶν αὐτῶν κατακρατῆ-
σαι ἐν τῇ ἐξηγήσει· πιπιύηται γὰρ ταῦτα
εἰς τὸ ἀσφαφέσον.

1843. ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ] παραφύ-

1851. Ἄλλ'

Μήτ' ἐπιφυνεῖν μηδὲνα θνητῶν 1845

Θήκην ἱερὰν ἣν κεῖνος ἔχει.

Καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα, καλῶς

Χώραν ἔξγειν αἰὲν ἄλυπον.

Ταῦτ' ἐν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν,

Χ' ὡ πάντ' αἰῶν Διὸς ὄρκος. 1850

ΑΝΤ. Ἄλλ' εἰ τὰδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ,

Ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Θήβας δ' ἡμᾶς

Τὰς Ὀγυγίης πέμψον, εἴαν πως

Διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον

Τοῖσιν ὁμαίμοις. 1855

ΘΗΣ. Δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅσα ἂν

Μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν

Καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,

Πρὸς χάριν· εἰ γὰρ δεῖ μ' ἀποκάμνειν.

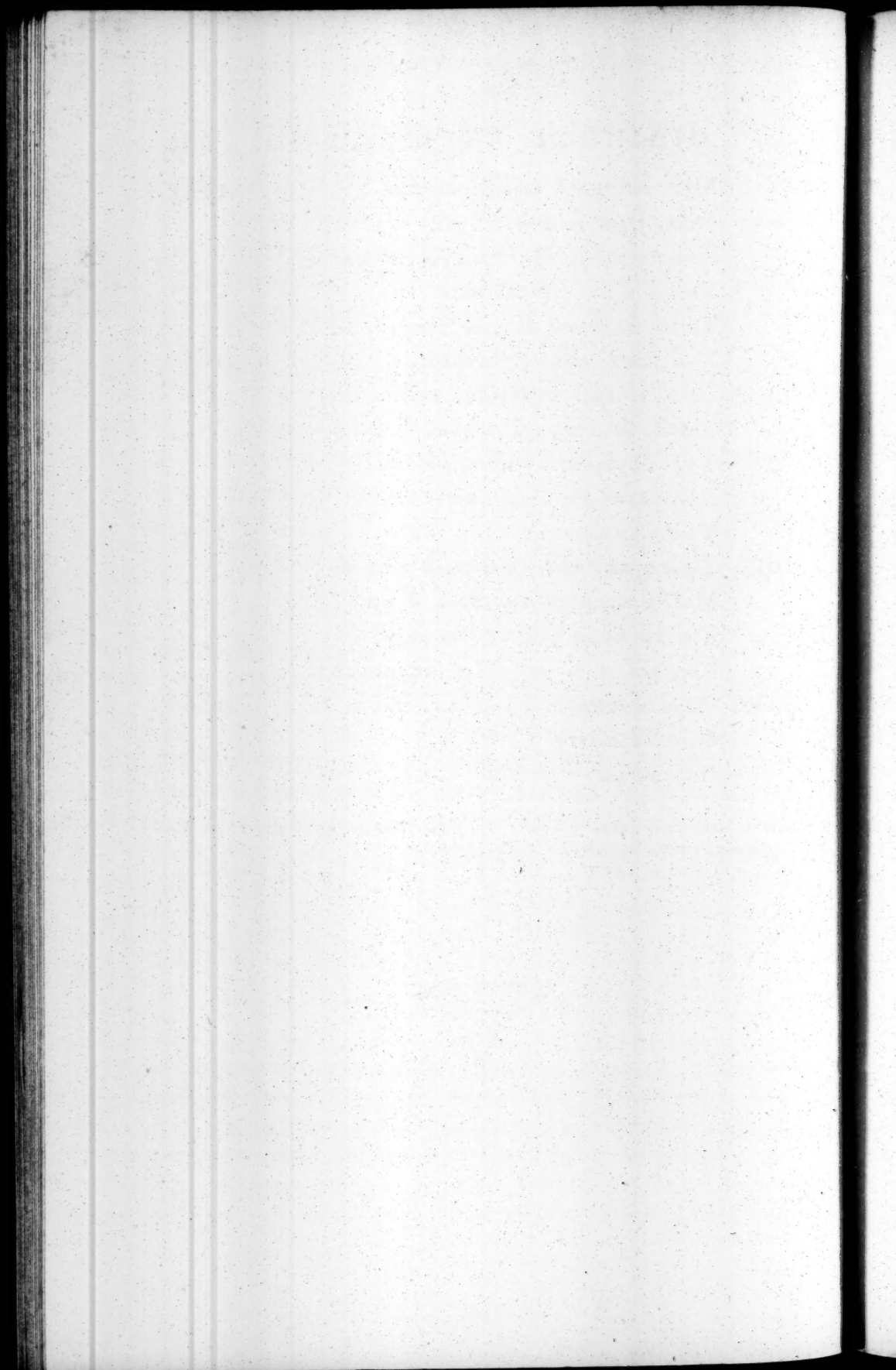
ΧΟΡ. Ἄλλ' ἀποπαύετε, μήτ' ἐπὶ πλείῳ 1860

Θρῆνον ἐγείρετε.

Πάντως γὰρ ἔχει τάδε κύρος.

1851. Ἄλλ' εἰ τὰδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ.] εἰ | 1855. Τοῖσιν ὁμαίμοις.] Ἐπεικλεί' καὶ Πο-
αἰρέσκει τὸν τοῦ μὴ λελθῆναι ἡμῖν ταῦτα, | λυνίαν.
καὶ ἡμῖν ἀρχὴ τὸ μὴ ἀκούσαι. | 1857. Πρόσφορα.] ἀντὶ τοῦ χρησίμου.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

Α Ν Τ Ι Γ Ο Ν Η.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

ΑΠοθανόντα Πολυνείκην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίᾳ, Κρέων ἄταφον ἐκβαλὼν, κηρύττει μηδένα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. Τῷτον Ἀντιγόνη ἢ ἀδελφὴ αὐτῆς θάπτειν πειράται· καὶ δὴ λαθοῦσα τὰς φύλακας, ἐπιβάλλει τῷ νεκρῷ χώμα * οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν τῷτο δράσαντα ἐξεύροισιν· ἔτοι δὲ τὴν † κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθάραντες ‡, ἔδεν ἤττον ἐφρέβεν. Ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη, καὶ γυμνὸν εὐροῦσα τὸν νεκρὸν § ἀνοιμώξασα, ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει· ταύτην δὲ ὑπὸ || τῶν φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καταδικάζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθεῖρξεν· ἐπὶ τέτοις Αἵμων ὁ Κρέοντος, ὃς ||| ἐμνᾶτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας ἑαυτὸν προσεπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένη ἀγχόνη, Τειρεσίου ταῦτα προθεσπίσαντος. Ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη ἢ τῆς Κρέοντος γαμετῆς, ἑαυτὴν ἀποσφάζει §§· καὶ τέλος, θρηνεῖ Κρέων τὸν τῆς παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

* ALD. ἐπιβάλλει χώμα. † ALD. ἔτοι τὴν. ‡ ALD. καθάραντες.

§ ALD. νεκρῶν. || ALD. ταύτην ὑπὸ. ||| ALD. ὁ Κρέοντος υἱός.

§§ ALD. κατασφάζει.

Α Λ Λ Ω Σ,

Α Ρ Ι Σ Τ Ο Φ Α Ν Ο Υ Σ

Τ Ο Υ Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ι Κ Ο Υ.

Ἀντιγόνη παρὰ τὴν πρόσταξιν τῆς πόλεως Θάψασα τὸν Πολυνείκην, ἐφωράθη· καὶ εἰς μνημεῖον κατάγειον ἐντεθεῖσα παρὰ τῷ Κρέοντος ἀνήρηται· ἐφ' ἣ καὶ Αἴμων δυσπαθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα, ξίφει ἑαυτὸν διεχρήσατο· ἐπὶ δὲ τῷ τούτου θανάτῳ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἑαυτὴν ἀνείλε.

Κεῖται δὲ ἡ * μυθοποιῶν αὕτη καὶ † ἐν Εὐριπίδου ἈΝΤΙΓΟΝΗ ‡· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα τῷ Αἴμονι δίδεται § πρὸς γάμου κοινωνίαν, καὶ τέκνον τίττει || τὸν Μαίμονα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τῷ δράματι ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτικαῖς· ὁ δὲ Χορὸς συνέσηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γερόντων. προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη. ὑπόκειται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ τῶν Κρέοντος βασιλείων· τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστὶ, τάφος Πολυνείκης, καὶ Ἀντιγόνης ἀναίρεσις, καὶ θάνατος Αἴμονος, καὶ Εὐρυδίκης §§ τῆς Αἴμονος ||| μητρός. φασὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα ἠξιώσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας, εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. λέλεκται δὲ τὸ δράμα τῷ τριηκοσῷ δευτέρῳ.

* ALD. Κεῖται ἡ. † ALD. μυθοποιῶν καὶ. ‡ ALD. παρ' Εὐριπίδου.

§ ALD. φωραθεῖσα μετὰ τῷ Αἴμονι, δίδεται. || ALD. καὶ τίττει.

§§ ALD. καὶ μόρος Εὐρυδίκης. ||| ALD. τῆς τῷ Αἴμονι.

Τ Α Τ Ο Υ Δ Ρ Α Μ Α Τ Ο Σ
Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΧΟΡΟΣ, ΕΚ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ΦΥΛΑΞ, ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΙΜΩΝ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΛΛΟΣ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Α Ν Τ Ι Γ Ο Ν Η.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

ΑΝΤ. ¹Ω Κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κára,
²Ἄρ' οἶσθ' ὅ,τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδῖπου κακῶν
 Ὅποῖον ἐχὶ νῶϊν ἔτι ζῶσαιν τελεῖ;
 Οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν, ἔτ' ἄτης ἄτερ,
 Οὔτ' αἰσχροῦν, οὔτ' ἀτιμόν ἐσθ', ὁποῖον ἐ
 Τῶν σῶν τε καὶ μῶν ἐκ ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.
 Καὶ νῦν, τί τῷτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
 Κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
 Ἐχεις τί, κείσῃκεσας; ἢ σε λαμβάνει
 Πρὸς τὰς φίλως σείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; 10
 ΙΣΜ. Ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων

1. Ὡ κοινὸν αὐτάδελφον] Περιφραστικῶς, αἱ ἀδελφὴ Ἰσμήνη. Αὐτάδελφοι δὲ εἶπεν, ὅτι ἐκ τῶν αὐτῶν γενέσθαι· πολλὰ δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ τὸ κοινὸν τίθεισι, οἷς νῦν ἐπιθετὴ τὸ ἀδελφὸς κοινῶς λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ ἐξ ἀμφότερων τῶν γονέων ὄντων ἀδελφῶν, ἐπὶ γὰρ τὸ αὐτάδελφον ὅπερ περὶ τῶν τῶν ἐκ τῆ αὐτῆς πατρὸς καὶ μητρὸς γενομένων· τὸ δὲ κοινὸν ὁ Σοφοκλῆς συνεχῶς ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ τίθεισιν, οἷον καὶ ἐν ταῖς ὑδροφόροις τέταρτε, Πολύκαινον ἀμφιτρίταν, ἀντὶ τῇ πολυαδελφῶν.

2. Ἄρ' οἶσθ' ὅ,τι Ζεὺς] τὸ ὅ,τι ἀντὶ τῶ ὁποῖον ἢ δὲ νῦν, ἀλλὰ γὰρ ἐστὶ τῶν ἀπ' Οἰδῖπου κακῶν ὁποῖον ἐχὶ ὁ Ζεὺς ζῶσαιν ἢ μὴ ἐπιτελεῖ; ὡς εἰ ἔλεγον, ἀλλὰ οἷον τι ὁ Ζεὺς τῶν τῶν κακῶν μῖζον ποιῶσαι ὡς ἡμᾶς, εἶπε δὲ διττῶς, πρῶτον μὲν ὅ,τι, εἶτα δὲ ὁποῖον, ἀρκέσις διατέρου.

4. Οὐτ' ἄτης ἄτης] Δίδυμος φησὶν ὅτι ἐν

τάτοις τὸ ἄτης ἄτης, ἐναντίας συντέτακτα τοῖς συμφραζομένοις· λέγει γὰρ οὕτως, εἶναι γὰρ ἐστὶν αὐτὴ ἀλγεινόν, αὐτὴ ἀτιμόν, αὐτὴ αἰσχροῦν, ὃ οὐκ ἔχομεν ἡμεῖς. Ἄτης ἄτης δὲ ἐστὶ τὸ ἀλγεινόν· περισσὸν δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ἄτιμόν· ὅ,τι ὥστε ὥστε ἀπόφασις εἶναι· οὐκ ἔστι δὲ τῆτο τραγικῶς.

7. Καὶ νῦν τί τῷτ' αὖ φασὶν] ἐγκλιτικῶς προσενεκτέον τὸ τῷτ' ἢ γὰρ ἐστὶν ἐν ἐρασίῃσι ὁ λόγος, ἀλλ' ἐν ἀποράσει ἀορίστως.

1b. Πανδήμῳ πόλει] πᾶσι τῇ πόλει.

9. Ἡ σε λαμβάνει] λαμβάνει τὰ τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα ἐπὶ τοῖς φίλως ἵστα. Τὰ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν κακὰ ἡμᾶς σείχοντα· ἢ δὲ πρὸς αὐτὴ τῆς ἐπὶ λαπταί.

11. Ἀντιγόνη, φίλων] λέγει ἢ περὶ, ἢ περὶ φίλων.

1b. Ἀντιγόνη, φίλων] μὴ λάτρε εἰς τὸ φίλων ἐξαθεν ὅπερ, ἀλλὰ πρὸς τὸ μῦθος ἐστὶν ἢ τοιαύτη γυνή.

Οὐθ' ἡδύς, οὐτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξότῃ

Δυοῖν ἀδελφοῖν ἐσερήθημεν δύο,

Μιᾷ θανόντων ἡμέρα διπλῇ χερσί·

Ἐπεὶ δε φρεῖδος ἐσιν Ἀργεῖος στρατὸς *

15

Ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,

Οὐτ' εὐτυχῆσα μᾶλλον, οὐτ' ἀτωμένῃ.

ΑΝΤ. Ἡδὲν καλῶς, καὶ σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν

Τῷδ' οὐνεκ' ἐξέπεμπον, ὥς μόνῃ κλύρις.

ΙΣΜ. Τίδ' ἔσι; δηλοῖς γὰρ τι καλχαίνεσ' ἔπος.

20

ΑΝΤ. Οὐ γὰρ τάφῃ νῶν † τῷ κασιγνήτῳ Κρέων,

Τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;

Ἐτεοκλέα μὲν, ὥς λέγῃσι, σὺν δίκῃ

* ALD. TURN. in marg. Ἀργεῖον στρατὸς. † TURN. νῶν.

14. διπλῇ χερσί] τῇ ὑπ' ἀλλήλων τῷτο γὰρ δηλοῖ τὸ διπλῇ οἶον ὑπ' ἀλλήλων ἀναρθεῖν τῶν ἀδελφῶν.

15. Ἐπεὶ δὲ φρεῖδα] ἀντὶ τῇ ἀφ' ἑ. Ὁ μῆρος.

“Ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον.”

Τὸ δὲ φρεῖδος, καθ' ὑπερβολὴν εἴρηται.

1b. Ἐπεὶ δὲ φρεῖδος] μὴ εἴπῃς τὸ ἐπὶ ἀντὶ τῇ ἀφ' ἑ, ἀλλ' ὅν τρόπον λήρομεν, ἐπὶ συνέσει ἐκείνῳ, γέροντι τούτῳ ἔτω καὶ τούτῳ, ἐπεὶ δ' ἐν νυκτὶ τῇ νῦν ὁ στρατὸς τῶν ἀργείων ἐστὶ φρεῖδος, ἥτοι ἐντεῦθεν διπλῇ ἐπ' οἰκῷ, οἶον οἶδ' ὑπέρτερον καὶ ἐπικείμενα τούτου. Εἴθ' ὥστερ' ἐφευκτικῶς τὸ ὑπέρτερον, φησὶν, ἔτ' εὐτυχῆσα μᾶλλον, ἔτ' ἀτωμένῃ τῷτ' ἐσιν, ἔτ' εἰ εὐτυχῶ μᾶλλον, ἔτ' εἰ ἀτυχῶ ἐπίσμαι.

16. Οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον] ἀντὶ τῷ πλείον οἶον, ἐκ οἷδα ἐν τίσιν εἰμί, ἢ ἐν ἀγαθοῖς, ἢ ἐν κακοῖς.

17. Ἀτωμένῃ] αὐτῇ συνηχομένη.

18. Ἡδὲν καλῶς] ἀντὶ τῷ ἴδῃ καὶ ἴδῃν σε καλῶς τὰ τοιαῦτα μὴ πολυπραγμονῆσαι.

19. Τίδ' οὐνεκ' ἐξέπεμπον] ἀντὶ τῷ, διὰ τούτου σε ἡγάγον ἐνταῦθα τὸ δὲ ἐξέπεμπον ἀντὶ τῷ μεταπιμπόμην.

20. Καλχαίνεσ'] ἀντὶ τῷ πορφύρεσσι, καὶ

τεταραγμέναις φροντίζουσαι κάλχη γὰρ ἐσιν ὁ κόχλος τῆς πορφύρας, ἥτις ἐκ τῶ βυθίου τῆς θαλάσσης ἀνέσσει βάπτει τὴν καλλίστην πορφύραν ἀφ' ἧ καὶ Κάλχας ὁ μάντις. Ἄλλως. Ἐκ βάθους τι μεριμνῶσα, αἰς τὸ βυθόθεν μεῖναι.

1b. Καλχαίνεσ' ἔπος] τὸ καλχαίνεσ' ἐκ μεταφοράς τῷ κόχλῳ τῷ τὴν πορφύραν ἐντὸς κρύπτοντος εἴρηται κάλχη γὰρ ὁ κόχλος ἐκώτας δ' ἐπέθη ἡ λέξις. Ὡς περὶ γὰρ ἡ πορφύρα ἐντὸς οὖσα τῷ κόχλῳ ἐν ἀφανεί ἐστιν ἢ καὶ ὅτι πρὸς τὸ σκοτεινὸν καὶ μελάντερον χροματίζεται, ἔτω καὶ ὅν αὐτὸς ἐμμελὲς εἰπὼν λόγον, μήπως ἐκφανθεὶς ἀγνώστος καὶ σκοτεινὸς ἦν.

21. Οὐ γὰρ τάφῃ νῶν] ἀντὶ τῷ ἡμῶν ὁ δὲ λόγος κατ' ἐρώτησιν ἔτω πρὸς τὸ ἔξω εἰ γὰρ τῶν κασιγνήτων ἡμῶν τὸν μὲν ἐτίμησε τάφῳ ὁ Κρέων, τὸν δὲ οὐ;

1b. Οὐ γὰρ τάφῃ] τὸ τάφῃ εἰ πρὸς τὸ προτίσας, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀτιμάσας ἐσιν, ἔτω καὶ ὁ γὰρ Κρέων τὸν κασιγνήτον καὶ τὸς ἀδελφούς ἡμῶν, τὸν μὲν, ἥτοι τὸν Ἐτεοκλέα, προτίσας καὶ προτιμήσας τῷ Πολυνείκῳ ἔχω ἥτοι θάψας τὸν δὲ, ἥτοι τὸν Πολυνείκην, ἀτιμάσας τάφῳ, τῷτ' ἐσιν ἀναξίον καὶ ἀτιμολογῶν κρίνας.

23. Σὺν δίκῃ χρησθεῖς] οἱ λίγοντες χρῆσθαι

Χρησθεὶς δικαία καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς
 Ἐκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς 25
 Τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκεος νέκυν
 Ἀσοῖσι φασὶν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ
 Τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκῦσαι τινά *
 Ἐὰν δ' ἄκλαυσον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
 Θησαυρὸν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς. 30
 Τοιαῦτα φασὶ τὸν ἀγαθὸν Κρέοντά σοι,
 Κἄμοι (λέγω γὰρ κἄμῃ) κηρύξαντ' ἔχειν.
 Καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖς μὴ εἰδόσι
 Σαφῇ προκηρύσσοντα· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
 Οὐχ ὡς παρ' οὐδέν, ἀλλ' ὅς ἂν τούτων τι δρᾷ, 35
 Φόνον προκεῖσθαι δημόλευσον ἐν πόλει.
 Οὕτως ἔχει σοι ταῦτα· καὶ δείξεις τάχα
 Εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακῇ.

* ALD. TURN. κωκῦσαι τινα.

οἷς ἀντὶ τῇ χρησάμενος, καὶ διὰ τῷτο τὸ
 σὺν ἀργὸν λαμβάνοντες, ἀμαθίαι. Τὸ δ' ἐστὶ
 τοῦτο· Ἐπειὶ κλέϊς, ὅτε πρὸς πόλεμον ἰξίει,
 παρήγγειλε Κρίοντι αὐτὸν μὴ θάπτειν, Πο-
 λυνείκεν δ' ὁ, εἰ τελευταίᾳ σφᾶς κατασχέσοι
 ἔστιν ὅν τὸ χρησθεὶς, ἀντὶ τῷ παραγγελλομένῳ.
 Καὶ μὴ εἴπῃς ὅτι τὸ χρησθεὶς, ἀντὶ τῷ χρησ-
 μένῳ δὲξάμενος λέγεται· ὥστε γὰρ ἐστὶ τὸ ἐ-
 θέσιον, ἢ μόνον ἐπὶ Διού, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
 βασιλείᾳ, ὅτω καὶ τῷτο· βασιλεὺς γὰρ ἦν
 ὁ παραγγέλλας· σύντασσι δ' οὕτω, τὸν Ἐ-
 πειὶ κλέϊα μὴ ἔραζε κατὰ τῆς χθονὸς σὺν δι-
 κῇ δικαίᾳ, ὡς λέγουσιν οἱ τὰ ἐκείνη φρονῶντες
 δηλονότι χρησθεὶς καὶ παραγγελλομένος παρ' αὐ-
 τῷ, σὺν δίκῃ δὲ δικαίᾳ, ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς
 πατρίδος τιτιλευτικόντα καὶ ταφῆς ἡξιοῦσ-
 θαι δίκαιον.

29. Γλυκὺν Θησαυρὸν] ἔρμαιον, εὐρημα.

30. Πρὸς χάριν βορᾶς] πρὸς τέρεφιν τροφῆς.

Ib. Πρὸς χάριν βορᾶς] ἦσαν, ἐάν τις αὐτοῖς
 βορὰν χαρίσεται· ἢ τὸ πρὸς χάριν, ἀντὶ τῷ
 πρὸς ἡδονήν.

31. Τοιαῦτά φασι] τὸ ἐξῆς, τοιαῦτά φα-

σι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ κἄμοι κηρυχέ-
 ναι, τὸ δὲ ἀγαθόν, ἐν εἰρωνίᾳ.

32. Λέγω γὰρ κἄμῃ] διὰ μίση μεταπά-
 θος ἀνείρωνισι· λέγω γὰρ (φασὶν) ὅτι κἄμῃ
 προσπεριέλημε τῷ κηρύγματι, ἐτι γὰρ καὶ
 ἡμαυτὴν ἐν τοῖς ζῶσι καταριθμῶ τῷδε.

Ib. Κηρύξαντ' ἔχειν] ἀντὶ τῷ κηρυχέναι·
 ὡς τὸ σιγήσας ἔχω, ἀντὶ τῷ σιγᾷ. Λέγω
 δὲ, εἰπερ δὲ κἄμῃ συγκαταριθμῶσθαι ἐν
 τοῖς ζῶσι.

Ib. Κηρύξαντ' ἔχειν] εἰκότως εἶπε τὸ ἔχων
 καὶ ἂν εἴναι, ἐπειδὴ ἀπαξ κηρύξας εἶχε τῷτο
 κηρυγμένον.

33. Καὶ δεῦρο νῆσθαι] ἀντὶ τῷ ἰσθῆναι.

35. Οὐχ ὡς παρ' οὐδέν ἢ ὡς ἐτυχὴν ἔχων
 τὸ πρᾶγμα· ἀντὶ τῷ ἂν οὕτως, καὶ ὡς παρ-
 ἔργον· ἀλλ' ὡς μέγα. Ἡ οὕτως, εἶχε ὡς
 οὐδέν ἀλλὰ μέγα.

36. Φόνον προκεῖσθαι] οὕτω λέγει, ἢ προ-
 κεῖσθαι αὐτὸν φόνον δημόλευσον, ἢ προκεῖσθαι
 αὐτῷ φόνον δημόλευσον.

38. Εἴτ' ἐσθλῶν κακῇ] λίπτι γονίαν, ἢ
 ἢ ἐσθλῶν γονίαν.

39. Τῷδε]

ΙΣΜ. Τίδ', ὦ ταλαῖφρον, εἰ τάδ' ἐν τέτοις, ἐγὼ
Λύσας' ἂν ἢ τάττεσθαι * προσθείμην πλέον; 40

ΑΝΤ. Εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσῃ σκόπει.

ΙΣΜ. Ποῖόν τι κινδύνευμα; πᾶς † γνώμης πότ' εἶ;

ΑΝΤ. Εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κεφιεῖς χερσί.

ΙΣΜ. Ἡ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόρρητον πόλει;

ΑΝΤ. Τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἦν σὺ μὴ θέλῃς, 45
Ἀδελφόν' εἰ γὰρ δὴ προδῷς' ἀλώσομαι.

ΙΣΜ. Ὡ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;

ΑΝΤ. Ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν εἶργειν μέτα.

ΙΣΜ. Οἴμοι· φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατὴρ
Ὡς νῶν ἀπεχθὴς δυσκελὴς τ' ἀπώλετο, 50
Πρὸς αὐτοφάρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς

* ALD. TURN. θάπτεσθαι.

† TURN. πᾶς.

39. Τίδ', ὦ ταλαῖφρον] τὸ ἔξῃς, τί δὲ ἂν
σὺ ἐγὼ προσθίμην πλέον; ἀντὶ τῷ, σὺ γινώ-
σκων χρῆσιμος, εἰ ταῦτα ὅπως ἔχοι, λύσας
τὸν νόμον, καὶ θάπτεσθαι τὸν ἀδελφόν. Εἰ
δὲ γράφεται Ἡ τάττεσθαι, ἀντὶ τῷ λύσας τὸ
νόμον, ἢ ἐπιβεβαιῶσα αὐτόν.

Ιβ. Εἰ τὰ δ' ἐν τέτοις] εἰ ταῦτα Κρέων
ἐκτελεῖ.

Ιβ. Εἰ τάδ' ἐν τέτοις] ἔχων, εἰ δ' ἐν τῇ-
τοις ἢ, ἔχων εἰς ὅπως ὁρίσθῃ παρὰ τῷ Κρέ-
οντος, τί προσθίμην ἐγὼ πλέον, λύσας ἂν
τὸν ὅρισμόν, καὶ θάπτεσθαι τὸν Πολυνείκην.
Ἔστι δὲ τὸ λύσας, καὶ τὸ θάπτεσθαι, διασά-
φισις τῷ τί προσθίμην πλέον καὶ γὰρ τὸ μὴ
τοῖς κεκαλυμμένοις ὑπέκειν, ἀλλὰ παρὰ ταῦ-
τά τι διαπράττεισθαι, ὥς περ τις προσήκει εἶναι.
Ἰστέον δ' ὅτι τὸ ἢ σύνδεσμος, πᾶς μὲν δια-
ζυκτικὸς ἐστίν, ποῦ δὲ σημασίαν τῷ καὶ ἔχει,
ὥς περ καὶ ἐν ταῖς. Ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν
ὅτι ἐκ ἂν δυναμὴν ὑπὲρ τὰ διατεταγμένα
ποιῶν τῷ δ' ἂν ἦν εἰ ταῦτι λύσας ἐθα-
ψα τὸν Πολυνείκην ὅπως ἐμοὶ καθάπαξ ἀδύ-
νατον.

40. Προσθίμην] ἀντὶ τῷ ποιῶσαι.

42. Ποῖόν τι κινδύνευμα] ἐκ τούτου ἴδω τὸ
χῆρος ἔρα, κινδύνευμα καλῶς τὸ ἔρχεσθαι τὸ

δὲ, ποῦ γνώμης ποτ' εἶ, ὡς ἀδυνάτοις ἐπι-
χειρήσεις λέγει.

44. Ἡ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόρρητον
πολεῖ] τὸν ἀπηρευμένον καὶ κεκαλυμμένον
ὑπὸ τῆς πόλεως τολμᾶς θάπτειν σὺ;

45. Τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν] εἰ μὴ σὺ
θελεῖς θάπτειν, ἐγὼ τῷτο ποιῶσα μόνη. Ἡ
ἔσας* καὶ μὴ προσποιῇ αὐτὸν εἶναι σὸν Ἀ-
δελφόν, ἀλλ' ἄλλοις τῆς σαυτῆς τῆς συγγε-
νείας, ἐγὼ θάψω τὸν ἐμὸν καὶ σὸν ἀδελφόν.
ἀδύνατος δὲ φησὶν ὑπὸ τῶν ὑπομηματιστῶν
τὸν ἔξῃς εἶχον νοθεύσθαι.

47. Ὡ σχετλία, Κρέοντος] αἱ ἀντιλογίαι
δ' αὖτις εἰσιν ἢ μὲν γὰρ τῷ πράγματι, ἢ δὲ
τῇ αἰκνύνῃ αἰκνύσθαι.

48. Ἀλλ' εἰδὼν αὐτῷ τῶν ἐμῶν] ἢ μέτεστιν
αὐτῷ εἶργειν με ἀπὸ τῶν ἐμῶν. Ἡ ἔσας
ἢ μετὴν αὐτῷ τὰ ἡμέτερα βυλεύματα εἶργειν.

49, 50. πατὴρ — Ὡς νῶν ἀπεχθὴς] τὰς
συμφορὰς σκόπησον τὰ πάντες γίνεαι, καὶ πᾶς
πατὴρ ἀκλῆως ἀπώλετο οὐ μόνον δὲ ἀκλῆως,
ἀλλὰ καὶ ἀπεχθὴς διὰ τὸν γινόμενον λοιμόν.

51. Πρὸς αὐτοφάρων ἀμπλακημάτων] αὐ-
τὸς γὰρ αὐτὸν ἐφαίρατο, καὶ ἔχων συναὐτῷ
μητρί· ἢ, ἂν αὐτὸς ἐπὶ πᾶσι ἐγένετο ἢ, τῶν
φανερῶν καὶ πάντων ἐγκαταμένων.

Ιβ. Πρὸς

"Οψεις ἀράζας αὐτὸς αὐτεργῶ χερί.
 "Επειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν πάθος,
 Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον
 Τρίτον τ' ἀδελφῶ δύο μίαν καθ' ἡμέραν 55
 Αὐτοκτενοῦντε τῷ τάλαιπῶρῳ, μόρον
 Κοινὸν κατεργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.
 Νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νῶ * λελειμμένα, σκόοπε
 "Οσω κάκις ὀλέμεθ', εἰ νόμῳ βία
 Ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν. 60
 "Ἄλλ' ἐννοεῖν χρή τῷτο μὲν, χυναῖχ' ὅτι
 "Εφυμεν ὡς πρὸς ἀνδρας ἐμαχεμέναι"
 "Επειτα δ' ἐνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρείσσονων
 Καὶ ταῦτ' ἀκύνει, καὶ τι τῶνδ' ἀλγίονα.
 Ἐγὼ μὲν ἔν, αἰτέσσα τὲς ὑπὸ χθονὸς 65
 Εὐγγνοῖαν ἴσχειν ὡς βιάζομαι τάδε,

* TURN. νῶ.

Ib. Πρὸς αὐτοφάρων] ἐμφανισάτων, καὶ ἃ ἐφάρασαν αὐτὸς, καὶ εἰς ἃ ἐφάρσθη.

53. Διπλὴν ἔπος] διπλὴν ὄνομα ἔχοντα, μήτηρ τε καὶ γυνή.

Ib. Διπλὴν πάθος] τοῦτο λέγει, ἢ διότι συνῆλθον ἀμφοτέρω, τὴν αὐτὴν μητέρα αὐτῶ καὶ γυναῖκα γενέσθαι ἢ, ἐπειδὴ προείπεν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ δυσχερὲς ἀπάλειτο, ὅπερ ἦν ἐν πάθος διπλὴν δὲ τὸ καὶ τὴν μητέρα πεπνίχθαι διπλοῦν γὰρ ἐντυθεῖν ἢ δυστυχία αὐτῶν ἐγένετο.

54. Ἀρτάναισιν] ἀλγίοις.

Ib. Λωβᾶται] ἀφανίζει ἀπόλλυσι.

56. Αὐτοκτενέοντε] αὐτοὶ αὐτοὺς φονεῖν σπεύδοντες· ἢ γὰρ κατ' ἀλλήλων ἐρμή καθ' ἑαυτῶ ἢ τῆς γὰρ αὐτῆς φύσεως ἦσαν ἀδελφοὶ τυγχάνοντες.

58. Μόνα δὴ νῶ λελειμμένα] μηδὲν δὴ λελόντι ἐπικέρει ὄντος ἡμῖν.

59. Εἰ νόμῳ βία] ἢ τῷ περὶ τῆς ταφῆς ὄντος, ἢ τῷ ὀφειλομένῳ παρὰ τῶν οἰκείων πρὸς τὰς συγγενεὺς γενέσθαι.

59, 60. Εἰ νόμῳ βία—Ψῆφον τῶν τυράννων] εἰ τὴν γενομένην Ψῆφον τῶν τυράννων τῇ τῷ νόμῳ ἀνάγκῃ παραβαίμεν· ταῦτα, εἰ τὴν ἐξουσίαν τὴν ἐκ τῶν νόμων τοῖς τυράννοις ἐπομένην παραβαίμεν.

60. Κράτη] τὰς βασιλείας.

61. Ἄλλ' ἐννοεῖν χρή τῷτο] πρῶτον μὲν ὅτι ἀσθενεῖς ἐσμὲν ἐκ φύσεως, καθὼ γυναικες· ἔπειτα καὶ ὑπὸ τῆς τύχης ἀσθενέσθαι, καθὼ ἀσθενέσθαι παρὰ τὸ Εὐριπίδειον—

"Τυτὴ γὰρ τάλλα μὲν φόβῳ πλέει.

"Κακὴ δ' ἐς ἀλκήν καὶ σίδηρον εἰσερχεῖν."

64. Καὶ τῶν δ' ἀλγίων] λυπηρότερα· λυπὴ δὲ τὸ, ὥστε ἀκύνει ταῦτα, καὶ τὰ τῶν χειρόνα.

65. Τὰς ὑπὸ χθονὸς] ἢ τὸν Πολυνείκη, ἢ τὰς χθονεῖς δαίμονας· πιθανῶς δὲ καὶ τὰ πρίπτοντος ἐπρόντισιν· φησὶ γὰρ ὅτι ἀπυλογοῖσθαι τοῖς κατὰ χθονός.

66. Εὐγγνοῖαν ἴσχειν] συγγνωμένη ἔχειν, ὅτι βίῃ πράσσω τάδε.

Ib. ὅς

Τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι· “ τὸ γὰρ
“ Περισσὰ πράσσειν, ἔκ ἔχει νῦν ἐδένα.”

ΑΝΤ. Οὐτ’ ἂν κελεύσαιμ’, οὐτ’ ἂν, εἰ Δέλοις ἔτι

Πράσσειν, ἐμῆ γ’ ἂν ἡδέως δρώης μέτα.

70

Ἄλλ’ ἴσθ’ ὅποια σοὶ * δοκεῖ· κείνον δ’ ἐγὼ

Θάψω· καλόν μοι τῆτο ποιέσθαι θανεῖν.

Φίλη μετ’ αὐτῆ κείσομαι, φίλῃς μέτα,

῾Οσια πανεργήσας· ἐπεὶ πλείων χρόνος

῾Ον δεῖ μ’ ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῶν ἐνθάδε.

75

Ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ’ εἰ δοκεῖ,

Τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ’ ἀτιμάσας· ἔχει.

* ALDUS, ὅποιά σοι.

1b. Ὡς βιάζομαι τάδε] μὴ εἴπῃς τὸ βιά-
ζεσθαι ἀντὶ τῆ βιάζῃ· ἀλλ’ ὥσπερ φαμὶν,
ἐνιδίζομαι τόδε, ἔτω καὶ τῆτο.

67. Τοῖς ἐν τέλει] τοῖς βασιλεῦσι.

67, 68. Τὸ γὰρ—Περισσὰ πράσσειν] γνω-
μολογικῶς ἀπαλλάττεται τὸ γὰρ παρὰ δύ-
ναμιν τί πράττειν, ἡθέλον.

1b. Τοῖς ἐν τέλει] ἦσαν τοῖς βασιλεῦσι· τί-
λος γὰρ τιμῶν ἡ βασιλεία, μετ’ ἣν ἐκ ἐστὶ
παραίτερα χωρῆσαι. Ἰστέον δ’ ὅτι πάντες οἱ
λογιστοὶ τὸς ἐν τέλει βεβόντας λέγουσι τὸς
περὶ τὸν βασιλεῖα.

69. Οὐτ’ ἂν κελεύσαιμ’] τὸ τέλειον, οὐτ’
ἂν κελεύσαιμ’ τὸ δι’ ἐξῆς, ὅτε, εἰ Δέλοις
πράττειν ἡμεῖς μέτα, ἡδέως ἂν δρώης· δαι-
μόνιον δὲ τὸ ἦθος· φησὶν, ὅτι σε ἀναγκάσει,
ἀλλ’ οὐτ’ ἂν Δέλοις, ἡδέως ἀνέξομαι σε τὴν
ἐπιμερίαν.

70. Ἠδέως δρώης μέτα] τῆτο λέγει, ὅτι
ἐτ’ ἀπὸ τῆ νῦν ἀναγκάσει σε συνάπτειν τὸν
ἀδελφόν, οὐτ’ ἂν εἰ Δέλοις πράσσειν, δρώης
ἂν μετ’ ἡμεῖς ἡδέως, ἀλλ’ ἀμελῶς καὶ ἢ μετὰ
προθυμίας· ἢ τὸ ἡδέως πρὸς τὴν Ἀντιγόνην
γονεῖον, οὕτω, δρώης ἂν μετ’ ἡμεῖς ἔχῃ ἡδέως
καὶ ἀποδεκτῶς ἡμοί, ἀλλὰ κατ’ ἀνάγκην,
ὅτι ἢ κατ’ ἀρχὰς συμβεβλησθῇ ἐπίσθης μοι.

71. Ἄλλ’ ἴσθ’ ὅποια σοὶ δοκεῖ] γινώσκῃ
ἐκείνῃ σου φίλῃς, τὸ πείθεσθαι τοῖς τυράννοις
ἢ ποιῆσαι γὰρ ὅποια καὶ βούλει.

72. Καλὸν μοι τῆτο ποιέσθαι] θάπτεσθαι τὸν
ἀδελφόν· ἀντὶ τῆ, καλὸς μοι ἔσται ὁ ἐπὶ
ἀδελφῷ θάνατος· τατίσιν, ἐκκλησιαστος.

74. ῾Οσια πανεργήσας] δίκαια μετὰ πα-
νεργίας ἐργασαμένη, ὡς αὐτῇ λέγουσι
προεῖπε, τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἐχ-
εῖν ἐδένα· ἢ ἔστας, ὅσια πανεργήσας, ἀντὶ
τῆ εὐσεβείας πάντα ἐργασαμένη.

1b. ῾Οσια πανεργήσας] εὐκότως εἶπε τῆτο·
λάθρα γὰρ καὶ μετὰ πανεργίας ἡμέλλε τὴν
ταφὴν ποιῆσαι.

1b. Ἐπεὶ πλείων χρόνος] ἴστέον ὅτι ἔστας
ἔδει εἰπῆν, ἐπεὶ ὁ χρόνος ὃν δεῖ μ’ ἀρέσκειν τοῖς
ἐνθάδε. νῦν δ’ ἐπὶ συνέκρινε τὸν χρόνον, ἀλλ’ ἀ-
νομοιογενῶς σύγκρινε ἰποκρίσει χρόνον καὶ προσ-
ώπῃ, λίγων, πλείων χρόνος τῶν ἐνθάδε ἀνθρώ-
πων.

75. Τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε] γενεῶν καὶ
τῆτο, εἰς ὑποθήκας συντελεῖν τῆς μετὰ ταῦτα
ἐπιστημῆς, ὅτι δεῖ εὖ τίθεσθαι, μεμνημένον
ἐκείνης τῆς χρόνης, καὶ ὅτι δεῖ λίγων ὑποσχῆν
κάτω· ἐπιμεθεῖσθαι δὲ ταῦτα τοῖς ποιήμα-
σιν ἢ ἀχρίως, εἰς εὐσεβεῖαν προτροπόμενα.

77. Τὰ τῶν Θεῶν ἔντιμ’ ἀτιμάσας· ἔχει]
τὰ παρὰ θεοῖς τίμια ἀτιμάζει· τιτίμνεται γὰρ
παρὰ θεοῖς καὶ ὅσον τιμώμεται τὸ θάπτεσθαι νε-
κρῆς, οἷς μᾶλλον δεῖ τιμῆσθαι ἢ τοῖς τῶ
κρίοντος κινεῖσθαι.

79. Βίβλ.]

ΙΣΜ. Εγὼ μὲν ἐκ ἄτιμα ποιῆμαι· τὸ δὲ

Βία πολιτῶν δρᾶν, ἔφυν ἀμήχανος.

ΑΝΤ. Σὺ μὲν τάδ' ἂν προύχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον 80

Χάσας· ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.

ΙΣΜ. Οἴμοι, ταλαίνης ὥς * ὑπερδεδοικά σου.

ΑΝΤ. Μή μὲν προτάξῃς, τὸν σὸν ἐξόρθε βίον.

ΙΣΜ. Ἄλλ' ἔν προμηνύσεις† γε τῷτο μηδενὶ

Τούργον· κρυφῇ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὐτῶς ἐγώ. 85

ΑΝΤ. Οἴμοι, καταύδα· πολλὸν ἐχθίων ἔστη

Σιγῶς, εἰ μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.

ΙΣΜ. Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.

ΑΝΤ. Ἄλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χρή.

ΙΣΜ. Εἰ καὶ δυνήσῃ γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρῶς. 90

ΑΝΤ. Οὐκἔν ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.

ΙΣΜ. Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν εἰ πρέπει τὰμήχανα.

* ALD. TURN. Οἴμοι ταλαίνης, ὥς.

† ALD. προμηνύσης.

79. Βίᾱς] ἀντὶ τῇ βίαιας.

80. Σὺ μὲν τάδ' ἂν προύχοις] σὺ μίντοι ταῦτα προφασίζε· τὰς γὰρ προφάσεις, προχάνας ἐκάλουν. Ὡς καὶ Καλλιμάχος·

“Ἀγροδίτῳ πάσῃσιν ἐπὶ προχάνησιν ἐ-
“φοῖτα,”

ἐν τῇ τρίτῳ τῶν αἰτίων· ἢ, σὺ ταῦτα προ-
βάλλε, ἢ σὺ μὲν τότες ἂν στυγὴν σκεπάζεις.

1b. Ἐγὼ δὲ δὴ τάφον χάσας] τῷτο ἦδη
τῆς προθυμίας αἰζητικόν.

82. Οἴμοι, ταλαίνης] φιλόστοργον καὶ ταύ-
της τὸ ἦθος, ἀλλ' εὐλαβὲς· δεῖδοικεν ἔν καὶ
πρὶ τῇ ἀδελφῇ, καὶ ἀναβοᾷ περιπαθῶς.

83. Πότμοι] γράφεται βίον.

84. Ἄλλ' ἔν προμηνύσεις] ἰστέον ὅτι εἰ μό-
νον τὰ εὐκτικά ἐσιν οὗτε προστακτικῶν δύνα-
μιν ἔχοντα εὐρηται, ἀλλὰ καὶ ἱριστικά ῥήματα
ἐπὶ μέλλοντος, ὥς ἐστὶ κἀνταῦθα· εὐροῖς δὲ καὶ
ἀλλαχοῦ, εἰ ζητοῖς.

86. Οἴμοι, καταύδα] διὰ τὸτε θαλερῶς ὅτι,

VOL. II.

[ANTIGONE.]

ἐπ' οἷς ποιῶ, ἀγάλλομαι· πᾶσιν ἔν ἀπάγγελ-
αὐτά· ἅμα δὲ καὶ ἐφοδίζει ἐν οἷς δοκεῖ αὐτῇ
προσχαρίζεσθαι.

87. Σιγῶς· εἰ μὴ πᾶσι] τὸ σιγῶσα ἔτω
λίγας, πολλὸν καὶ κατὰ πάλυ ἔση καὶ ὑπάρ-
ξεις ἐχθρίαν ἐμοί, εἰ μὴ κηρύξῃς τάδε πᾶσι
σιγῶσα· ἢ, ἔν, πλέον ἀχθεσθῆσομαι σοὶ εἰ σι-
γήσεις, καὶ εἰ πᾶσι κηρύξεις.

88. Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι] ἐπὶ ἀδυνάτοις
νεανιῇ, καὶ ἐπὶ ἀνδράσι τέτῳ τὴν ψυχὴν.

89. Οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χρή] τῇ τῶν θεῶν
ἐσθίῃ, διὰ τὸ θάπτειν τὸν νεκρὸν, καὶ μάλιστα
ἀδελφόν.

90. Εἰ καὶ δυνήσῃ γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων] εἰ
καὶ δυνήσῃ ἀρίσκων· ἀλλ' ἀμηχάνων καὶ ἀδυ-
νάτων ἱράς.

91. Οὐκἔν ὅταν δὴ μὴ σθένω] ὅταν ἀδυνα-
τήσω τότε παύσομαι· νῦν δὲ ἀναγκάειν ἐπι-
χειρεῖν.

92. Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν] εἰδὲ ἐπιβάλλειν τοῖς
ἀμηχάνοις καλὸν ἐστὶ.

F f

94. Προσκήσῃ

ANT. Εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθρανῇ * μὲν ἐξ ἐμῷ.

Ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσῃ δίκη.

Ἄλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμῷ δυσβελίαν

95

Παθεῖν τὸ δεινὸν τῷτο· πείσομαι γὰρ ἔ

Τοσῶτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.

ISM. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ σοι, σεῖχε' τῷτο δ' ἴσθ', ὅτι

Ἄνecs μὲν ἔρχη, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἄκτις ἀελίε †, τὸ κάλ-

100

λίσον ἐπταπύλῳ φανέν

Θήβα τῶν προτέρων φάος,

Ἐφάνθης ποτ', ὧ χρυσέας

Ἀμέρας βλέφαρον,

Διρκαίων ὑπερ

105

* ALD. TURN. in marg. ἐχθραῖ.

† ALD. ἀελίοις.

94. Προσκείσῃ δίκη] ἀντὶ τοῦ δικαίως ἄς καὶ ἡμεῖς ἐτι φαίμεν ἐν τῇ συνθεῇ· ἢ ἡ πρὸς, τῷ δίκῃ ἐστὶν ἢ ἡ ἕτας, πρὸς τῷ τῇ δίκῃ ἀπέχουσαι, καὶ τῷ θανόντι δυσμενὲς ἐστὶν· καλῶς δὲ τὸ κίεθ, ἵνα τὴν μετὰ θάνατον αὐτῇ προσρηγομένην τιμωρίαν αἰνέσῃται.

96. Πείσομαι γὰρ ἔ τοσῶτον οὐδὲν] οὐδὲν δεινὸν (φοβὸν) πείσομαι, ὅπερ ἡμεῖς τῆς εὐκλείας τῷ καλῷ θανάτῳ ἀποστερήσει. ἀντὶ τῷ, ἔδεν τοσούτου κακὸν πείσομαι ὥστε μὴ ἔ καλῶς ἀποθανεῖν.

99. Ἄνecs μὲν ἔρχη] αἰσώτας μὲν καὶ φιλοκινδύους πράττει, εὐνοικῶς δὲ τῷ θανόντι.

100. Ἄκτις ἀελίε] σύνθετος τινῶν Θεβαίων γερόντων. ἔξ ἧν ὁ Χορὸς συνέστηκε, μετὰ πεμπτοὶ δὲ εἰσάσιν ἔτοι ὑπὸ τῷ Κρέοντος γεγενησθαι. ἐπεὶ καὶ τὰς προφάσεις τῆς εἰσόδου τῶν χερῶν πιθανὰς εἶναι δεῖ, καὶ ἐπιπρὸς καταβεβαῖναι τῇ προτεταγμένῃ Θεβαῖνι, καὶ οἱ ἄριστοι πάντες τῶν Ἀρχαίων ἀνήκονται, ἐκόντες περιχαρεῖς εἶσι καὶ τῇ παρουσίᾳ ἡμέρῃ εὐχαριστοῦσιν. ἔ δὲ λόγος· Ὡ φίλη ἡμέρα παρὰ τὰς πρὸς ἡμέρας ἡμῶν φανέσα.

Ib. Τὸ κάλλισον ἐπταπύλῳ] τὸ το, πρὸς τὸ φάνν· τὸ δὲ ἐξῆς, Ὡ τῆς ἀκτίνος τῷ ἡλίῳ φῶς, τὸ φανὲν ἡμῖν κάλλισον τῶν προτέρων ἡμερῶν. τῷτο γὰρ προσληπτέον.

101. Φανὲν Θήβα] δίδον ἕτας εἰπεῖν, ἢ φανῆσα κάλλισον φῶς, πρὸς τὸ φῶς ἔτριψε τὴν σύνταξιν, τὸ φανὲν κάλλισον φῶς εἰπὼν καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ παρὰ τῇ βατραχομουνομαχίᾳ, ἐξυλινον μόνον ἔχειν, ὥστε· Ἡ παγίδα καλίστην. ἴστέον δ' ὅτι τὸ ἀκτίνος, εἰ καὶ μακρὸν τῷ κανὼν εἴρηται, ἀλλ' ἐνταῦθα βραχὺ ἐστὶν· ὡς ἐκ τῷ καλῷ τῆς ἀντιφροσύνης ἐστὶ μαθῆναι. Καὶ, εἴμαι, διὰ τὸ ἐπὶ κλητικῆς ἐνταῦθα λαμβάνουσαι, συσέλλεται ἢ γὰρ κλητικὴ ποτὲ μὲν τὸν ἴσον χρόνον ἔχει τῆς εὐθείας αὐτῆς, ποτὲ δ' ἐλάττωνα.

103. Ὡ χρυσέας ἀμέρας] Ὡ ἀκτίνος τῆς ἡμέρας ὀφθαλμός. ἔ δὲ νῆς· Ὡ καλλίστη ἡμέρα, ἐφάνθη ἐν Θήβαις, βάντα τὸν ἀργολικὸν στρατὸν τὴν λεύκασπιν, πανταγίρη, πετίεσι πάσῃ σάγῃ καὶ σκυῖν χρυσάμενοι, ὀδυτέρῳ κινήσασα χαλινῶν συρτάδα.

105. Διρκαίων ὑπερ] Δίρκη κρήνη καὶ ποταμὸς Θεβῶν.

Ib. Διρκαίων

ῥέεθρων μολῶσα,
 Τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν πρὶν
 Φῶτα * βάντα πανσαγία
 Φυγάδα πρόδρομον, ὄξυτέρω †
 Κινήσασα χαλινῶ.

110

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἄον ἐφ' αἰμετέρῃ γὰ Πολυνείκης
 Ἀρθεῖς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων
 Ὀξέα κλάζων αἰετὸς ἐς γαῖν
 Ὡς, ὑπερέπτα,
 Λευκῆς χιόνος πτέρυγι σεγανὸς
 Πολλῶν μεθ' ὅπλων
 Ξύν θ' ἵπποκόμοις κορύθεσσι.

115

* ALD. TURN. Ἀργίθιν φῶτα.

† ALD. TURN. ὄξυτέρω.

Ib. Διρκαίαν ὑπερ] διὰ τὸ ἐν Διρκῇ πα-
 ρακίεσθαι τὰς πολεμίας, διὰ τὸτο ὑπὲρ Διρ-
 καίαν ῥέεθρων καλλίστην φανῆναι τὴν ἡμέραν φη-
 σὶ, ἀπαλλαγέντων τῶν παρακειμένων. νόμι δὲ
 πρὸς τὸ ἐφάνθη, τὸ καλλίστην, ἀπὸ κοινῆς τὸ
 δὲ μολῶσα, πρὸς τὸ σημαίνοντι.

107. Λεύκασπιν] καὶ Εὐρυπύδην.

“Λεύκασπιν ἐξέρχων Ἀργείων στρατὸν.”

108. Πανσαγία] σὺν παντοπλίῃ· ἦτοι δὲ τῶν
 Ἀδρασιν φησὶν, ἢ ἐφ' ἵναι τὸ πλῆθος δικά.109. Πρόδρομον] ὑπὲρ τὸ δῖον δραμόντα
 διὰ τὴν φυγὴν.110. Κινήσασα χαλινῶ] οἷον παρασκευά-
 σασα τῶν χαλινῶν μετὰ σπουδῆς ἐφάψασθαι,
 διὰ τὴν ὀξυτέρην φυγὴν.111. Ὄν ἐφ' αἰμετέρῃ γὰ] ἔντικα στρατὸν
 Ἀργίαν ἐξ ἀμφιλόγων νεικέων ἀρθεῖς ἦσαν οἱ
 Πολυνείκης· οἷον ἀμφιλογίᾳ χειραίμενος πρὸς
 τὴν ἀδελφὸν διὰ βραχέαν δὲ εἶπεν αὐτὸ, ὡς
 γνωρίμῃ ὥς τις ὑποθέσταις.Ib. Ὄν ἐφ' αἰμετέρῃ γὰ] δῖον ἦτος εἶπεν,
 ἢ ἐφ' αἰμετέρῃ γὰ ἦσαν Πολυνείκης, ὁ δ' αὖτε
 αὐτὸν παρακίεσθαι, πρὸς τὸτο καὶ τὴν σύνταξιν
 ἐπὶ αὐτῷ γὰρ εἰς τὸ ὑπερίπτασθαι το

δ' ὅν ἐφ' αἰμετέρῃ γὰ, αἰσύντακτον ἦσαν· διὰ
 τὸτο καὶ τὸ ἐς γαῖν παλιν τέθεικεν. εἰκότως δὲ
 τὰς ἀσπίδας παρέκασε πτέρυγι· σχῆμα γὰρ
 πτερύγων ἐπέχουσι τῷ φέροντι· ἐτίμησε δὲ τὴν
 τροπὴν· αὐτῇ γὰρ αἱ πτέρυγες. παραδύναμα
 δὲ τῷ ἐφ' αἰμετέρῃ γὰ, τότε παρὰ Θεκυ-
 δίδην· “τῶν δ' Ἀθηναίων· ἔτυχε γὰρ πρὸς-
 “εἶς πρότερον ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ περὶ ἄλλαν
 “παῖσσαν, καὶ ὡς ἔσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν
 “αὐτοῖς παριτητιά εἰς τὰς Λακεδαιμονίας εἰ-
 “ραι. ἔστιν οὖν τὸ τῶν Ἀθηναίων ἀναπόδο-
 “τον.”

112. Ἀρθεῖς] ἐπαρθεῖς εἰς θυμὸν καὶ πα-
 ρεχυνθείς.Ib. Νεικέων ἀμφιλόγων] ἢ τῶν ἀμφισβη-
 σίμων, ἢ τῶν ἀμφιστολίας ἡμπούμενται.

113. Αἰετὸς ἐς γαῖν ὡς] τὸ ἔζη, ὡς αἰετὸς.

115. Λευκῆς χιόνος πτέρυγι] αἰς ἐκ χιόνος
 ἔστη πτέρυγι· ἀντὶ τῷ λευκατάτῃ.Ib. Σεγανὸς] ἐσερασμῆτος λευκῆς ὅπλους
 ἀλλογορικῶς δὲ τὸτό φησιν, ὡς ἐπὶ αὐτῷ· δικά
 δὲ οἱ λεύκασπιν ἦν ὁ τῶν Ἀργείων στρατός. λε-
 πτι δὲ τὸ αἰς, ἢ γ, αἰς χιόνος. τὸ δὲ πτέρυγι
 μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν ὅπλων ἔσται.

F f 2

118. Στάς

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

Στάς δ' ὑπὲρ μελάθρων φονί-
αισιν ἀμφιχανῶν κύκλω

Λόγχαις ἐπτάπυλον σόμα

120

Ἔβα, πρὶν ποθ' ἀμετέρων

Αἱμάτων γένυσι

Πλησθῆναί τε, καὶ *

Στεφάνωμα πύργων

Πευκάεθ' Ἥφαισον ἐλεῖν.

125

Τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη

Πάταγος Ἄρεος ἀντιπάλῳ

Δυσχεῖρωμα δράκοντι.

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

“ Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπης

“ Ὑπερεχθαίρει καὶ σφας ἐσιδὼν

130

* ALDUS, Πλησθῆναι, καί.

118. Στάς δ' ὑπὲρ μελάθρων] ὡς αὐτὸς Πο-
λυδαίης κυκλώσας τὰς Θέδας, ταῖς τῶν φόνων
ἐρώσας λόγχαις ἀμφιχανῶν ἔβα. ἐνέμεινε δὲ
τῇ μεταστροφῇ.

121. Ἔβα] ἀντὶ τῆ ἡττῆς.

122. Αἱμάτων γένυσι] παρίλλαξε τὸ ὄνομα,
τὰ χεῖλη τῶ αὐτῷ γένει εἰπών.

Ib. Αἱμάτων γένυσι] ἴσμεν ὅτι πρὸς τὸ
αὐτὸς εἶπε τὸ γένυσαι καὶ τὸ σόμα δ' αὐτῷ
ἐπτάπυλον εἶπεν, ἀπὸ τῶ ἄσπιος ἐπταπύλου
ἄσπιος ἢ διότι ἐπτά στρατηγούς περιέλαβεν αὐτό.
τοῖς δὲ τὸ ἐπτάπυλον σόμα πρὸς τὸ ἄσπι-
ον, τὸ ἐπτά πύλας καὶ σόματα ἔχον.

125. Πευκάεθ' Ἥφαισον ἐλεῖν] τὸν ἐκ τῆς
πύλης ἐγερόμενον ἢ τὸν πικρὸν τοῖς τῷτο
πάσχεσι.

128. Δυσχεῖρωμα δράκοντι] ἐγερόμεν ὁ δρά-
κων ἐξ Ἄρεος καὶ Τηλεφάνους Ἑρμῆος ἀπὸ δὲ
τῶ δράκοντος τοῦς Θεδαίης δικλοῦ, ἐπὶ δράκον-
τογενεὺς εἶσιν. ὁ δὲ λόγος τοιούτοις Πάταγος

Ἄρεος περὶ τὰ νῶτα τῷ αὐτῷ ἐτάθη. ταῖς τε,
δραπιτυῖναι καὶ τῷτα αὐτὸν διδόναι τιποῖκεν
ὑπὸ τῆ ἀντιπάλου δράκοντος, ὅς ἐποίησεν αὐτὸν
τὸν δράκοντα δυσχερῶς χειραθῆναι· πολεμῶν
δὲ ζῶν ἐσιν ὁ δράκων πρὸς τὸν αὐτὸν, ὡς φησὶ
Νίκαιος. τῷ δὲ ἀντιπάλῳ δράκοντι, αὐτὶ τῷ
ὑπὸ τῆ ἀντιπάλου δράκοντος, ὡς Ἀχιλλεὺς δα-
μασθῆς. ἢ ὅπως τῷ ἀντιπάλῳ δράκοντι το-
σαύτη μάχη συνετάθη, ἢ ἐποίησεν αὐτὸν μὴ
δύνασθαι ὑμᾶς χειρᾶσθαι ἵνα δράκοντα
λίγῃ τὸν τῶν Ἀργείων στρατὸν, ὡς θαλατφό-
ρον ἢ τὸν Πολυνείκη, ὡς αὐτὸν Θεδαίον ὄντα.

129. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης] τῷτο
καινόν, ὡς πάντων τῶν Ἑλλήνων μεγαλαυχν-
ταν, ἢ ἰδίᾳ κατὰ Καπαπίας· τὰ γὰρ ἐξῆς εἰς
αὐτὸν μόνον τίθει.

Ib. Ζεὺς γὰρ μεγάλης] αὐτὴ ἡ κατασκευὴ
εἰς πρὸς τὸ ἔβα· τὸ δὲ, τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη,
ἔας τῷ δράκοντι, διὰ μέν.

“ Πολλῷ ρεύματι προσνισσομένους
 “ Χρυσῷ καναχῆς ὑπεροπτίας,
 “ Παλτῷ ῥίπτει πυρὶ,” βαλβίδων
 Ἐπ’ ἄκρων ἤδη
 Νίκην ὀρμῶντ’ ἀλαλάξαι.

135

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Ἀντίτυπος * δ’ ἐπὶ γὰρ †
 Πέσε τανταλωθεὶς
 Πυρφόρος, ὃς τότε
 Μαινομένα ζῶν ὀρμᾷ

* ALD. ἀντίτυπα,

† ALD. γῆ.

132. Χρυσῷ καναχῆς ὑπεροπτίας] καὶ τὴν τῷ χρυσῷ φαντασίαν ὑπερβηκότας τῇ ἰδίᾳ ὑπεροφίᾳ· ὑπερφάνον γὰρ τι ὁ χρυσός. οἱ δὲ φασὶ λείπειν τὴν μετὰ, ἢ ἢ ἕτως· Καὶ ἰδὼν αὐτὸς προσνισσομένους μετὰ χρυσῷ καὶ καναχῆς καὶ ὑπεροπτίας, ἢ κ’ ἠέσχετο, ἀλλ’ ἐνέμισσε τῷ κόμπῳ αὐτῶν. αἱ γὰρ τὰς κόμπες τὴς μεγάλης γλῶσσης ὑπερχαίρει.

Ib. Χρυσῷ καναχῆς] τὸτο ἢ πρὸς τὸ πολλῷ ρεύματι συναπτέον, ἕτως· Ἐν πολλῷ ρεύματι καναχῆς καὶ κτύπῳ χρυσῷ προσερχομένους, ἤγαν μετὰ μεγάλῃ καὶ πλαταίας παρασκευῇς ἢ πρὸς τὸ ὑπεροπτίας, οὕτως, ὑπέφρονες χρυσῷ καναχῆς· ἤτοι χρυσῷ περιφρακτικῶς τῷ· ἔστιν ὑπὲρ χρυσὸν σοφένται, ἢ ὅτι ἔστιν ὁ χρυσὸς αὐτὸς καθ’ ἑαυτὸν σοφρός· (πῶς γὰρ, ἀφύχτος ὅλη ὁσαύτ) ἀλλ’ ὅτι τὰς ἔχοντας ποιεῖ τοιούτους· ἔστιν δ’ ὅτι διὰ πάντας τοὺς Ἀργεῖους πρῶτον εἰπὼν πρὸς τὸν Καπανέα τὸν λόγον ἔτρεψεν· ἕτος γὰρ κεκαρύνεται. καὶ ἔστιν ὁμοίον τῷ παρὰ Θυκυδίδῃ· “Ἐκεῖνος γὰρ περὶ τῶν “Ἀθηνῆσιν νέων τὸν λόγον ποιούμενος, ἔτρεψε τὸν “λόγον πρὸς τὰς αὐτῶν στρατιὰς· Ἐν ἣ “αἱ Ἀττικαὶ νῆες παραγινόμεναι τοῖς Κερ- “κυραίοις, εἴποι πείξοντο, φόβον μὲν παρῆ- “χον, μάχης δ’ ἢ κ’ ἤρχον διδόντες οἱ στρα- “τηροὶ τὴν πρόρρησιν τὴν Ἀθηναίων. Βαλ- “βις δ’ καὶ ἀφειρητρία, ἢ ὄρχη τῷ δρόμῳ.

“ ἐνταῦθα δὲ βαλβίδων λέγει τῶν τιχαῶν, “ἐφ’ ἃν παρά μικρὸν ἂν ἐπιβὰς Καπανεύς, “εἰ μὴ κεραυνῷ ἐπισχέβη, ἔμελλε δραμίσθαι “πρὸς πᾶσαν τὴν πόλιν νικητὴς αὐτῆς.”

133. Παλτῷ ῥίπτει πυρὶ] τῷ κεραυνῷ τῷ ἀναθεν παλθέντι.

Ib. Βαλβίδων] μεταφορικῶς εἴρηται, ἀπὸ τῶν ὀρμῶν· ἀντὶ τῶν κρηπίδων τῷ τήχεος.

136. Ἀλαλάξαι] πωανίσαι· ἀλάλαγμα δὲ ἔστιν ἐπινίκιος ᾠδή.

Ib. Ἀντίτυπα δ’ ἐπὶ γῆ πέσε] εἰς ἀντί- τυπον δὲ (φισ.) πτώμα ἐπίπε, διατιναχθεὶς· ἀναθεν κάτω, ἢ πλάγιος. τὸ δὲ ἀντίτυ- πος ἢ ἀπὸ τῆς τύπης ἀλλ’ ἀπὸ τῆς τύφαι συντίθεται. Αὐτὸς μὲν γὰρ τὴν ἀνω φορὰν ἐδίαιεν, ὁ δὲ κεραυνὸς τὴν κάτω. “Ὅτι δὲ τανταλωθεὶς σημαίνει τὸ διασεισθεὶς, μαρτυ- ρεῖ καὶ Ἀνακρέων “Μελαμφύλλῳ δάφνι “χλαρὰ τ’ ἐλαίῃς τανταλίζει.” Ἀλλως· ἀνω- θεν τυπὴς ὑπὸ τῷ κεραυνῷ, κάτωθεν δὲ ὑπὸ τῆς γῆς, ὑπὸ τὸν κεραυνὸν γενόμενος· ὅτι τῷ Ταντάλῳ ἢ Σίπυλος ἐπικατεστράφη.

138. Πυρφόρος] ὡς φέρον ἐν αὐτῷ· ὁ πῦρ τοῖς τήχεσι προσάγων, ἢ πεπυρακτωμένος ὑπὸ τῷ κεραυνῷ.

139. Μαινομένα ζῶν ὀρμᾷ] ὥς ἐπὶ τυφῶ- νος καὶ καταιγιδάιδος πνεύματος, ἐπίπτει τὴν πόλιν ῥιπταῖς ἀνέμων.

Βακχεύων ἐπέπνει

140

ῥιπαῖς ἐχθίσων ἀνέμων.

Εἶχε δ' ἄλλη τάδ' ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις

Ἐπενώμα συφελίζων

Μέγας Ἄρης δεξιόσειρος *.

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

Ἐπτά λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις

145

Ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσας, ἔλιπον

Ζηνὶ Τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη.

Πλὴν τοῖν συγεροῖν, ὡ πατρός ἐνός

Μητρός τε μιᾶς φύντε, καθ' αὐτοῖν

Δικρατεῖς λόγχας σήσαντ', ἔχετον

150

Κοινῇ θανάτε μέρος ἄμφω.

* Turn. in marg. δεξιόχειρος.

140. Βακχεύων] ἐνθουσιῶν, καὶ μίγμ φυ-
σῶν, καὶ πνέων ὀρῆν· ὡς τὸ Μενάνδρου·

“ Ἀλλὰ καὶ πν. * * * ”

142. Εἶχε δ' ἄλλα] τὸ εἶχεν, ἐκ ἴτι ἐπὶ
τῷ Καταινίας, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Ἄρει· ὅτι Ἄρης
βοηθῶν ἡμῖν, πανταχῇ τροπᾷ ἐπονήτο τῶν
πολεμίων· τὺτο δὲ φησιν ὡς εἰ ἔλεγεν, ὥδε
τόπος ἀπὸ λακτοῦ ταραχῆς, ἀλλὰ πανταχῇ
ὁμοίως ἐξεφλέγето ὁ πόλεμος.

Ib. Εἶχε δ' ἄλλη τάδ'· ἦγυν, τὰ πράγ-
ματα δὲ τάδε ἦν ἀλλοτρόπως ἔχοντα, ἀ τῷ
τε συνέβαινον. Ἡμᾶς γὰρ περιβαλεῖν κακοῖς
βυλόμενοι, αὐτοὶ τέτοις ἐνέπεσον. Ἀλλὰ γὰρ
κακὰ ἐπ' ἄλλοις κακοῖς δηλονότι ἐπενώμα
καὶ ἐπέφερε ταρασσών τὰ πράγματα ὁ Ἄρης.
Οὕτως ἐν χρῇ γράφειν, ἄλλη καὶ ἐπ' ἄλλοις,
(ὡς καὶ ἐν τινὶ τῶν παλαιῶν βυβλίων εὕρηται)
καὶ ὅτω συντάσσειν ὡς εἴρηται.

144. Δεξιόσειρος] κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος
πείρας· ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων τῶν
ἐν τοῖς ἄρμασι παρασιμύοντων· ὅ ἐστὶ, δεξιὸς
Ἄρης ἡμῖν γενόμενος ὁ κεραιὸς, καὶ ἀγαθὸς ἡ-
μῖν φανείς. Ἐάν δὲ ἢ δεξιόχειρος, ἀντὶ τοῦ
γενναῖος καὶ περιδέξιος. Ἀλλως· δεξιόσειρος, ὁ
γενναῖος. οἱ γὰρ ἰσχυροὶ ἵπποι εἰς τὴν δε-
ξιάν σιμῶν ζεύχονται τοῦ ἄρματος.

Ib. Ἄρης δεξιόσειρος] τὺτο εἴρηται ἀπὸ με-
ταφορᾶς τῷ δεξιῷ πρὸς τῷ ἄρματι ἵππῳ.

147. Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη] ὅ ἐστὶ
τὰ ὅπλα ἀπέβαλον.

Ib. Ζηνὶ τροπαίῳ] ἦγυν τῷ τροπῶν αὐτῶν
ποιήσαντι Διί· ἡμᾶς γὰρ σκυλεύσαντες αὐ-
τὰς, ἀνθήκαμεν τὰ ὅπλα αὐτῶν αὐτῷ· εἰκό-
τως δὲ τὰ αὐτῶν ὅπλα τέλη ἐκάλεσαν· ὥσ-
περ γὰρ ἀναγκαῖας καὶ ὀφειλομένας τὰ τέλη
δίδονται, ὅτω καὶ αὐτοὶ διὰ τὸ ἄξιοι εἶναι
δίκην δίδοναι τῆς μεγαλαυχίας, ὥσπερ ἔχει-
ῶσιν τὰ αὐτῶν ὅπλα τοῖς θεοῖς ἀναθεῖναι.

148. Πλὴν τοῖν συγεροῖν] συγεροῖν φησὶ τῶν
ἀτυχῶν· οἱ τοῖστοι γὰρ αἱ συγνοὶ καθιέρη-
κασιν. Οὕτοι δὲ (φησὶν) ἀλλοκοκτονηθέντες
ἐ δίκησαν τὴν νίκην, ὥστε τῷ ἡττηθέντος ἀ-
νατεῖναι τὰ ὅπλα.

Ib. Πλὴν τοῖν συγεροῖν] ὅτοι γὰρ εἰ καὶ
ἀπέθανον, ἀλλὰ διότι ἐ δίκηθη αὐτῶν ἡ νίκη,
διὰ τὺτο ἐκ ἀντιθέθι τὰ ὅπλα αὐτῶν τοῖς
θεοῖς.

149. Καθ' αὐτοῖν] ἀντὶ τῷ κατ' ἀλλή-
λων.

150. Δικρατεῖς λόγχαι] ἀμφοτέρωθεν ἡκο-
νημέναι. Ἡ ὅτι ἀλλήλους ἀπέκτειναν, καὶ ἡ
ἐκατέρω λόγχῃ δι' εἰς κοῖνὸν ἀπεπέμφθη, ἀλλ'
ἐκράτησε τῷ ἐτέρῳ.

152. Ἀμφοτέρω-

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Ἄλλὰ γὰρ ἅ μεγαλὺ-
νυμος ἦλθε νίκᾳ,

Τᾷ πολυαρμάτῳ
Ἀντιχαρεῖσα Θήβα.

155

Ἐκ μὲν δὴ πολέμων
τῶν νῦν θέσθαι * λησμοσύνην·

Θεῶν δὲ ναῦς χοροῖς παννύχοις πάν-
τας ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας

Δ' ἐλελίχθων † Βακχεῖος ἄρχοι.

160

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

Ἄλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας
Κρέων ὁ Μενονικέως, νεοχμὸς

* ALD. TURN. θέσθαι.

† ALD. TURN. in marg. ἐλελίζων.

152. Ἀ μεγαλύνυμος] ἡ μεγάλην περιποι-
ῶσα δόξαν.

155. Ἀντιχαρεῖσα Θήβα] ἀντὶ τῆς, ἴσον αὐ-
τῇ χαρεῖσα, ὡς ἀντίθεος· θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι
οὗτοι ἐφίλει τὴν νίκην, καὶ ἡ νίκη αὐτὴν ἀντι-
φίλει. Πρὸς χαίρεσαν γὰρ αὐτὴν καὶ αὐτὴ
χαρεῖσα ἦλθεν. Ἡ, ἀντὶ τῶν κακῶν χαρεῖσα.

156. Ἐκ μὲν δὴ πολέμων] πάντῃ πιθανῶς
τὰ τῆς εὐχῆς. Ἐπιμνησθέντες γὰρ δυσχερῶν,
παλὶν ἐπὶ τὰ καταρχὰς εὐφημα τρέπονται.

157. τῶν νῦν θέσθαι] ἦσαν ἐκθεσθε καὶ ποιή-
σατε λησμοσύνην τῶν πελέμων τῶν νῦν· σύν-
απτε δὲ τὸ ἐκ πρὸς τὸ θέσθε.

159. Θήβας δ' ἐλελίζων] ἐξάρχοι δὲ ὁ Δι-
όνυσος ὁ τὰς Θήβας ἐλελίζων καὶ κινῶν ταῖς
Βακχεῖαις. Ἄλλως δ' ὁ Θήβας δ' ἐλελίχθων
Βακχεῖος, ὁ κινησίχθων. Ἐλελίχθονα δὲ τὸν
Διόνυσον φησὶ, διὰ τὰς ἐν ταῖς Βακχεῖαις κι-
νήσεις. Ἡ τὸν τὴν γῆν σείοντα καὶ ἀναθακ-
χῶντα ταῖς χορείαις. Ὁ δὲ νῦν· ὁ Θήβας
Βακχεῖος. Ὁ Σπερχαγῆς Διόνυσος, ὁ τῆς Θή-
βης πολίτης, ὁ ἐλελίχθων, ἄρχοι τῆς χορείας.

160. Ἐλελίχθων] ἦσαν ὁ κινῶν διὰ τῶν
χορῶν τὰς Θήβας. τὰ το δὲ ὁμοῖον ἐστὶ τῶν
πολιτῶν χορῶν.

161. Ἄλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας]
ἄριστα καὶ μεγαλοφρόνως διασκεύασαι αὐτῶν
ὁ Χορὸς. Ἐπειροὺς γὰρ ἀν ταῦτα πρῶτον εἰς-
ήγαγεν ὅτι ἡμῖς συνήχθημεν ὑπὸ Κρέοντος.
Χάριν δὲ τὸ πρῶτον μὲν εὐχὴν αὐτοῦ ποιή-
σασθαι, ἔξῃς δὲ δηλῶσαι ὑπὸ τίνος συνδροσί-
σθαι. Παρατρεῖ δὲ ὅτι πάντῃ ἐπιμιλῶς δια-
γίγνεται δηλῶν ἡμῖν τὰ πράγματα ὁ ποιη-
τὴς, ὥστε ἐσπάρθαι μὲν αὐτὰ καὶ παρακεί-
σθαι ἑτέροις προσώποις, πάντα δὲ δηλῶσαι.
Καὶ τὸ τῷ βασιλεὺς ὄνομα εὐθὺς παρατρεῖ,
Κρέων ὁ Μενονικέως. Καὶ τὸ νεοχμὸς δὲ καὶ
ἐστὶν ἀργόν.

162. Νεοχμὸς] νέος· νεωστὶ κατασταθεὶς εἰς
τὴν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα· τὸ δὲ ἔξῃς, ἀλλ'
ἰδὲ γὰρ Κρέων ὁ νεωστὶ καιρὸς βασιλεὺς τῆς
χώρας γενόμενος, τῇ προσφάτῳ παρὰ Διῶν αὐ-
τῷ δεδομένη ἐπιτυχίᾳ, τῷτο κατορθώσας.

163. Σύν-

Νεαραῖσι Θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
 Χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσω·
 Ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
 Προὔθετο λίσσῃν,¹
 Κοινῷ κηρύγματι πέμψας.

165

I A M B O I.

ΚΡΕ. Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς Θεοὶ
 Πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὥρθωσαν πάλῳ·
 Ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
 Ἐξεῖλ' ἰκέσθαι· τῆτο μὲν, τὰ Λαίῃς
 Σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων αἰεὶ κράτη·
 Τῆτ' αὖθις, ἥνικ' Οἰδίπῃς ὥρθε πόλιν,
 Καῖπε διώλετ', ἀμφὶ τὲς κείνων ἔτι
 Παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
 Ὅτ' ἔν' ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
 Καθ' ἡμέραν ὦλοντο, παίσαντές τε, καὶ
 Πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
 Ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω

170

175

163. Συντυχίαις] συαντήσσει.]
 164. Τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσω] ἐν ἑαυτῷ κινῶν καὶ μερμηρῶν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων.

165. Σύγκλητον λίσσῃν] τὴν συγκληθεῖσαν ἐξαίφνης ἱμυλίαν· ἐπειδὴ περ μεταπεμφάμενος τὸς ἐντίμους, εἰς ἐκκλησίαν συνήγαγε.

166. Προὔθετο λίσσῃν] ἱμυλίαν συνεκρότησε.

167. Προὔθετο λίσσῃν] λίσσῃ κυρίως ἡ πολυλογία. Ἐπεὶ δὲ τῇ βουλῇ πολλῶν λόγων δεῖ, διὰ τῆτο λίσσῃν τὴν βουλὴν νῦν καλεῖ.

167. Πέμψας] μεταστέλλας.

168. Ἄνδρες, τὰ μὲν] δημογραφία Κρέοντος πρὸς τὸν Χορὸν τὴν πρόστασιν λαβόντος τῆς πόλεως.

169. Πολλῷ σάλῳ] τροπικῶς, ὡς ἐπὶ νείας.

170. Ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν] διὰ τῶν πομπῶν ὑμᾶς μετὰ καλίστα μὴν χαρὶς ἀπάν-

των, ἐξαίφτως πρὸς ὑμᾶς μόνον ἀπιστάμεναι. Ὁ δὲ λόγος· ἐς μὲν καὶ σημαντικὸς τῷ πράγματι· ἐς δὲ καὶ τεχνικὸς· ἐγκωμιάζει γὰρ πρῶτον αὐτὸς. Ἀναγκαῖον δὲ τῷ παρόντι πρῶτον ἐπὶ πολιτικῇ ἀρχῇ, εὐνεκ, ἑαυτῷ καταστῆσαι τὰς ὑπικλούς. Μεταπεμφάμεν ἔν (φυσὴν) ὑμᾶς, εἰδὼς ὅτι ἀναθὴν πρὸς Λαίον καὶ Οἰδίπῳ εὐνοικῶς ἔχει· ὡς εἶπε καὶ πρὸς αὐτὸν τριῶν φανισμένων. Διλοῖ δὲ διὰ τῶν καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν κατὰ Χορὸν γερόντων, ὡς ἔτι ἀναθὴν ἀπὸ Λαῶν ὄντων ἐν πολιτείᾳ.

173. Τῆτ' αὖθις] θῆλον εἰπὴν, τῆτο δ' αὖθις, ἀσυνδέτως εἰπὴ καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ καδούκι μὲν ἐστ' ὅτι Διοσκούς Ἀτρεΐδης αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων, ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλοι ἐμπύτων στρατιωτῶν.

180. Κατ'

Γένος κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.

180

“ Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν

“ Ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν

“ Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῇ·

“ Ἐμοὶ γὰρ, ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν,

“ Μὴ τῶν ἀρίστων ἄπτεται βελευμάτων, 185

“ Ἀλλ' ἐκ φόβου γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει,

“ Κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·

“ Καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτῆς πάτρας

“ Φίλον νομίζει, τῆτον ἔδαμῃ λέγω.”

Ἐγὼ γὰρ (ἴσω Ζεὺς “ ὁ πάνθ' ὀρῶν αἰεῖ,” 190

Οὐτ' ἂν σιωπήσαιοι τὴν ἄτην ὀρῶν

Στείχεσαν ἀσπίς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,

Οὐτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς

Θείμην ἑμαυτῷ· τῆτο γινώσκων, ὅτι

Ἦδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι 195

Πλέοντες ὀρθῆς, τὰς φίλως ποιέμεθα.

Τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὖξω πόλιν,

Καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω

180. Κατ' ἀγχιστεῖα] ἐδότητος κατ' οἰκισ-
τητα, κατὰ συγγένειαν.

186. Γένος κατ' ἀγχιστεῖα] τὸ ἀγχιστεῖα ἡ
δότησις ἐστίν, ἀντὶ τῆς ἀγχιστείας καὶ συγ-
γένειαν. Καὶ ἐστὶν ὅμοιον τῷ γνώμα, ἦν γὰρ
γνωμάτιον καὶ γνῶν. Ὡς ἐν τῷ τῷ τῷ τῷ
ταῖς ἔχουσιν,

“ Ἐχουσιν ἂν γνώμα μὴ περσμένη”
καὶ ἐν Εὐριπίδῃ·

“ Ὡς ἐν δὲ πᾶσι γνώμα, ταυτὸν ἑμπεριέπει”.

181. Ἀμήχανον δὲ] οἱ μὲν Χίλωνι ἀνα-
τιθέασιν τὴν γνώμην, οἱ δὲ Βιάντι, ὅτι Ἀρχὴ
αἰδοῖται δίκην.

185. Μὴ τῶν ἀρίστων] δῖον γὰρ ἀρίστων
Vol. II.
[ANTIGONE.]

βελευμάτων ἄπτεσθαι, καὶ παρρησιάζεσθαι
ἐν αὐτοῖς, μὴ ἀποδεικνύοντα.

187. Νῦν τε καὶ πάλαι] καὶ πρὶν αἰεῖ, καὶ
νῦν ὅτε ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐλάλῃ.

193. Οὐτ' ἂν φίλον ποτ'] ἢ καὶ ἂν κηρύτται-
μι φίλον τῆς ἐμῆς πόλεως δυσμενῆ. Τῆτο
δὲ εἰς Πολυνείκην συντίθει.

195. Ἦ δ' ἐστὶν ἡ σώζουσα] ἡ πόλις δη-
λονότι.

196. Πλέοντες ὀρθῆς] πορευόμενοι· ἡ δὲ με-
ταφορὰ ἀπὸ τῶν νῆων.

198. Καὶ νῦν ἀδελφὰ] ἴσα ὅμοια· μέλλων
δὲ περὶ ἀπεχθούς κηρύγματος λέγειν· μα-
κροτέρῳ χρόνῳ τῷ λόγῳ· καὶ πρῶτον μὲν
ἐγκωμιάζει τὸν Ἐπεικλέα· ὕστερον δὲ ἐλέγχει
τὸν Πολυνείκην, καὶ δίκην αὐτὸν μίσους αἰ-
εῖον καὶ τῆς τοιαύτης τιμωρίας.

G 5

207. Αἵματος

Ἄσοϊσι, παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπυ πέρυ.

Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν 200

Ὀλωλε τῆςδε, πάντ' ἀρισεύσας δορί,

Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ἀφαγνίσαι *

Ἄ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς

Τὸν δ' αὖ ξύναιμον τῷδε, (Πολυνείκην λέγω)

Ὅς γῆν πατρώαν καὶ θεὸς τὲς ἐγγενεῖς, 205

Φυγὰς κατελθὼν, ἠθέλησε μὲν πυρὶ

Πρῆσαι κατάκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος

Κοινῇ πάσασθαι, τὲς δὲ δελώσας ἄγειν

Τῷτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρύχθαι, τάφῳ

Μῆτε κτερίζειν, μῆτε κωκῦσαι τινὰ, 210

Ἐὰν δ' ἄθραπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας

Καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεσὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.

Τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα κῆποτ' ἐκ γ' ἐμῷ

Τιμὴν προέξωσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων

Ἄλλ' ὅστις εὖνυς τῇδε τῇ πόλει, θανὼν 215

Καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμῷ † τιμῆσεται.

ΧΟΡ. Σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,

Τὸν τῇδε δύνειν καὶ τὸν εὐμενῇ πόλει.

Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί περ' ἔνεσί σοι,

Καὶ τῶν θανόντων, χ' ὥπόσοι ζῶμεν πέρυ. 220

ΚΡΕ. Ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων.

ΧΟΡ. Νεωτέρῳ τῷ τῷτο βασιάζειν πρόθεος.

* TURN. ἀφανίσαι.

† ALD. ἐκ γ' ἐμῷ.

207. Αἵματος κοινῇ] ἀντὶ τῆ ἱμφυλίας ἢ τῆ ἀδελφικῆς αἵματος παροξυντικὰ δὲ λίαν ταῦτα τῶν ἀκούσαντων.

212. Αἰκισθέντ' ἰδεῖν] τῷτο καθ' ὅλον καὶ μίρως τὸ μὲν αἰκισθέντα, ὅλον τὸ δὲ δέμας μίρως.

218. Τὸν τῇδε δύνειν] λήπτω τὸ μὴ θάπτειν.

219. Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί περ' ἔνεσί

σοι] ἀντὶ τῆ, ἔξωσί σοι ὅπως θέλεις νομοθετεῖν.

221. Ὡς ἂν σκοποὶ, γὰρ σκοποὶ, φύλακες, ἀντὶ τῆ, μελήτω ἡμῖν ἡ φυλακὴ τῶν εἰρημένων.

222. Νεωτέρῳ τῷ τῷτο βασιάζειν] τῷτο τὸ φορτίον. Τὸ δὲ Πρόθεος, ἀντὶ τῆ Πρόθεος· χράνται γὰρ τῇ Πρὸ ἀντὶ τῆς Πρὸς.

224. Ἐπιπνί-

ΚΡΕ. Ἀλλ' εἰς ἔτοιμοι τῷ νεκρῷ τ' ἐπίσκοποι.

ΧΟΡ. Τί δ' ἦτ' ἂν ἄλλο * τῷτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;

ΚΡΕ. Τὸ μὴ πικχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῖς τάδε.

225

ΧΟΡ. Οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὅς θανεῖν ἐρᾷ.

ΚΡΕ. Καὶ μὴν ὁ μισθὸς γ' ἔστος· “ ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
“ Ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διάλεσεν.”

ΑΓΓ. Ἄναξ, ἐρῶ μὲν ἔχ' ὅπως τάχως ὑπο
Δύσπνης ἰκάνω κῆφον ἐξάρας πόδα.

230

Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,

Ὅδοις κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφὴν·

Ψυχὴ γὰρ ἠῦδα πολλά μοι μυθεμένη,

Τάλας, τί χωρεῖς, οἷ μολὼν δώσεις δίκην;

Τλῆμον, μενεῖς αὖ; κεῖ† τὰδ' εἴσεται Κρέων 235

Ἄλλε παρ' ἀνδρὸς, πῶς σὺ δ' ἦτ' ἐκ ἀλγυνῇ;

Τοιοῦθ' ἐλίσσων· ἥνυτον σχολῇ βραδύς·

Χ' οὕτως ὁδὸς βραχεῖα, γίγνεται μακρά.

* ALD. TURN. ἄλλω.

† TURN. in marg. καί.

224. Ἐπεντέλλοις ἔτι] τὸτο ὥτως ἔπεισε, τί δ' ἦτα ἐπεντέλλοις ἂν καὶ προτάξῃς ἡμῖν ἔτι καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τὸτο ὃ μέλλεις εἰπεῖν ἐπ' ἄλλω; ἥτοι ἐπὶ τῷ προϋκθέντι ἄλλο δ' ἐπ' ἄλλω ὁφείλων εἰπεῖν, τὸτο εἰπὶν.

225. Τὸ μὴ πικχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῖς τάδε] λέγει ἡ Διὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτρέπειν μηδὲ συγχωρεῖν τοῖς ἀπειθεῖσιν ἔλεγον δὲ καὶ τὴν ψυχῇ, αἴσιν.

227. Καὶ μὴν ὁ μισθὸς ἔστος] ὁ θάνατος δηλονότι.

228. Ἄνδρας τὸ κέρδος] ἔγωγε κέρδος καὶ τῷ θανάτῳ ἔγωγε καταπεφρονῆκασι. Οἶον, ὑπ' ἐλπίδων τῷ διαφυγῇ, καὶ τοῖς ἐπιχειρήσεσιν ἐργαῖς ἐπιχειρήσιν. Οὐ γὰρ προσεδόκα τινὰ τῶν οἰκείων τὸτο ποιεῖν· θάλαμαι γὰρ ἦσαν.

229. Ἐρῶ μὲν ἔχ' ὅπως τάχως ὑπο] ἢ τὸτο λέγω ὅτι μετὰ σπουδῆς ἀσθμαίνων, πρὸς σὲ πεπνυμένος· πολλάκις γὰρ ἐπιστά; ἐλογισάμην πότμον εἶθω πρὸς σί, ἢ μή.

Ib. Ἄναξ, ἐρῶ μὲν] ἀφῆκε τῷ φύλακι ἀγγέλλοντος αἰς ἐπιτάλαί τις ἐπὶ τῷ Πολυνείκῃ κόνιν.

231. Ἐπιστάσεις] ἐπιστάσεις.

Ib. Πολλὰς γὰρ ἔσχον] ἥτοι πολλὰς φροντίδας ἐπέσκων καὶ ἐπύλθον ἑμοὶ ἀναχωρήσεις. Τὸ δὲ, κυκλῶν ἐμαυτὸν ὁδοῖς, ἢ ἀντιστρέφων ἐμαυτὸν εἰς ἀναχωρήσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς δι' ὧν ἐπορεύμην. Ἡ ἐν ὁδοῖς καὶ ἀναπολήσει κυκλῶν ἐμαυτὸν, τῷτ' ἔστι κατὰ τὴν σφίφον τὴν ἀναχωρήσιν.

232. Ἄναστροφὴν] ἐπιστάσεις.

234. Τάλας, τί χωρεῖς] ταῦτα ἢ ψυχὴ με παρήνι.

Ib. Οἷ μολὼν] ἀντὶ τῷ ἔπεισε.

236. Οὐκ ἀλγυνῇ] ἢ τιμωρηθῆσθαι.

237. Ἡνυτον σχολῇ βραδύς] ἡσάφηται ταχύς· καίτοι ταχύς αἶν, βραδείας ἦσαν τὴν ὁδὸν.

Τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν.

Σοὶ κεὶ τὸ μὴδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως.

240

Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,

Τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.

ΚΡΕ. Τίδ' ἔστιν ἀνθ' ἧς τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;

ΑΓΓ. Φράσαι θέλω σοὶ πάντα * τὰμαυτῆ· τὸ γὰρ

Πρᾶγμ' ἔτ' ἔδρασ', ἔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν.

245

Οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέτοιμί τι.

ΚΡΕ. Εὖγε σοχάζη, ἀποφράγνυσαι κύκλω

Τὸ πρᾶγμα· δηλοῖς δ' ὥς τι σημαίνων νέον.

ΑΓΓ. “ Τὰ δεινὰ γὰρ τοι προστίθης ὅκνον πολύν.

ΚΡΕ. Οὐκὲν ἔρεῖς ποτ', εἴτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;

250

ΑΓΓ. Καὶ δὴ λέγω σοί· τὸν νεκρὸν τις ἀρτίως

Θάψας βέβηκε· καὶ πὶ χρωτὶ διψίαν

Κόνιν παλύνας, καφαγισεύσας ἂ † χρῆν.

ΚΡΕ. Τί φῆς; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;

ΑΓΓ. Οὐκ οἶδ'· ἐκεῖ γὰρ ἔτε τε γενῆδος ἦν.

255

Πλῆγμ', εὐδικέλλης ἐκβολή· σύφλος δὲ γῆ

Καὶ χέρσος ἀρρώξ, εὐδ' ἐπημαξευμένη

* ALD. πρᾶτα.

† TURN. in marg. χρῆ.

240. Καὶ τὸ μὴδὲν ἐξερῶ] Καὶ εἰ μὴδὲν σοι πεπνυμένον λήξω. Ἡ ὕστατος εἰ καὶ τὸ μὴδὲν σοι μὲλλον λήξω. Καὶ γὰρ ἐκ τῆς εἰπεῖν καὶ σιγήσαι, εἰδὲν ἄλλο λυπεται, ἢ θανάτῳ μὴ κολάζεσθαι. Ἀκούσθων δὲ καὶ τὸ ἐξῆς διάνημα· ἐλπίζω γὰρ ὅτι εἰδὲν ἄλλο πάθοιμι ἢ τὸ μόρσιμον· ὥστε εἰδὲν μοι χεῖρον ἀποβήσεται ἐκ τῆς ἐπιπνύειν.

241. Τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος] ὑπὸ γὰρ τῆς ἐλπίδος πεινημένος ἐλήλυθα. Ἡ ὕστατος ἀντειλημμένος τῆς ἐλπίδος ἐλήλυθα.

247. Καποφράγνυσαι κύκλω] κύκλω σαυτὸν ἐσφαλίζῃ, ἢ αὐτὴν τὴν πρᾶξιν.

250. Οὐκὲν ἔρεῖς ποτ'] τὸ ἀγγέλλειν πε-

ριπλέκοντος τὸν λόγον, καὶ εὐλαβεμένης σημήναι τὸ πραχθῆναι, ἐπιθυμῶν ὁ Κρέων ἀκούσαι, εὐέλπιν αὐτὸν ποιεῖν ὥς ὅτι εἰδὲν πιστεύεται. Οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς κλεινῶν εἰπεῖν, ἀλλὰ φησὶν ὅτι δηλαδὲς τὸ πρᾶγμα, ἀπὸ τῆς ἀθῶς. Δίδωσιν ἔν καὶ ἀνδράσι βασιλικὴς τὸ ψεύσασθαι διὰ τὸ χρησίμον.

253. Κόνιν παλύνας] βαλὼν, ἢ λεπτύνας τὴν λεγομένην χυτὴν γῆν.

256. Δικέλλης] πτελέως, ἀξίνης.

Ib. Στύφλος] σκληρά.

257. Ἀρρώξ] μὴ ἐσχημασμένη.

Ib. Οὐδ' ἐπημαξευμένη] ἐσχημασμένη.

258. Ἄλλ'

Τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν.

Ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἡμῖν ἡμεροσκοπὸς
Δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.

260

Ὁ μὲν γὰρ * ἠφάνισο τυμβήρης μὲν ἔ·
Λεπτὴ δ' ἄγος φεύγοντος ὥς ἐπῆν κόνις.

Σημεῖα δ' ἔτε θηρὸς, ἔτε τε κυνῶν

Ἐλθόντος, ἔσπασαντος ἐξεφαίνετο.

Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθεν κακοὶ,

265

Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα· καὶ ἐγένετο

Πληγὴ τελευτῶσ'· ἔδ' ὁ κωλύσων παρῆν.

Εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐ χειρουργημένος,

Κεῖδεις ἐναργῆς, ἀλλ' ἔφευγε τὸ μὴ εἶδέναι.

* Ἡμεν δ' ἔτοιμοι καὶ μύδρες αἶρειν χεροῖν,

270

* ALBUS, οἶδ' ἔν γάρ.

258. Ἄλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν] ὁ τῷ-
το ἡργασάμενος ἀγνώστος ἦν. Ἐκπλῆξαι δὲ
αὐτὸν βύλεται ὡς ὅτι ἐκ τίνος τῶν κρητό-
των γέγονεν.

261. Τυμβήρης μὲν οὐ] ἢ κατὰ βᾶθος ἦν
τεταμμένος, ἀλλ' ὡς ἔχει, ἐπιβλημένη ἦν ἡ
ἄμμος. Τῆτο δὲ ἰσπίσων ὁ θάψας νόμος
χάριν οἱ γὰρ νεκρὸν (ρῶντις ἀταφοί, καὶ μὴ
ἐναμψάμενοι κόνιν, ἐναγίς εἶναι εἰδέναν ὡς-
περ ἐν τῷ τῆς ἀσιθείας τις ἱερὰν φεύγων
λεπτὴν κόνιν ἐπιχίει τοῖς νεκροῖς, ὅπως ἦν καὶ
ἐπ' αὐτῷ τῷ Πολυνείκῃ. Καὶ τῆτο δὲ ἡ Ἀν-
τιγόνη καθαροῖαν ἔνθα πεποιήται. Λόγος δὲ
ὅτι Βεζύρης Ἀθήνησι κατηράσατο τοῖς πε-
μιρῶσιν ἀταφοῖς σῶμα.

262. Λεπτὴ δ' ἄγος] ἴστέον ὅτι οἱ ἐκτε-
θλημένοι νεκροὶ καὶ μὴ τάφῳ τετυγχεῖτες, δο-
κῆσι τοῖς ὄφασιν ὡς ἐναγίς μὴ ταφῆς ἠξιώσ-
θαι· κακλυφθεὶς οὖν Πολυνείκης τῇ κόνι, τὸ
δοκεῖν ἐναγίς εἶναι ἐξέφυγεν.

263. Σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς] πολλάκις γὰρ
καὶ κύνες καὶ λέοντες καὶ ἄρκτοι σπαράξαν-
τες τι ζῶον καὶ καταβρώσαντες ὅσον ἠέδον-
το, τὸ λοιπὸν κατέχουσιν εἰς διωτὴν τρέ-
πουν αὐτοῖς γυντόμενοι.

266. Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα] ἐπὶ ἐκ
διαδοχῆς αἱ φυλακαὶ γίνονται, ἡπορέμεν εἰς
τὴν τίνος φυλακὴν ἐρχομένη.

Ib. Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα] ἐπειδὴ γὰρ
οἱ λόγοι τῶν φυλάκων ἴσαν, διὰ τῆτο πρῶ-
τον εἶπε λόγος, εἴτα φύλαξ ἐλέγχων φύλακα
εἶπε. Καὶ ἐστὶν ὅμοιον τῷ παρὰ Θουκυδίδην·
ἐκείνος γὰρ περὶ τῶν Ἀθηναίων νῆων τὸν λό-
γον ποιήμενος, πρὸς τοὺς αὐτῶν στρατιώτας μι-
τίει, οὕτως εἰπὼν, Ἐν ἧ αἱ Ἀττικαὶ νῆες
παραγενόμεναι τοῖς Κερκυραίοις, εἴτη πείζοντο,
φόβον μὲν παρῆχον τοῖς ἐναντίοις, μάχης δ'
οὐκ ἔρχον, διὰ τοῦτο οἱ στρατιῶται τὴν προῖον
τῶν Ἀθηναίων.

268. Εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος] ἕκαστος μί-
γὰρ τὸν πλησίον εἰδέναι πεπραχέναι, αἰρεθῶς
δὲ αὐτὸν κατελέγχων ἐκ ἰδύνατο.

270. Ἡμεν δ' ἔτοιμοι καὶ μύδρες] σίδηρον
πεπυρρακτωμένον· ἰσθῆσαι γὰρ οἱ ἐμύοντες ταῦ-
τα ποιεῖν· μύδρες γὰρ αἰρόντες ἐπαρῶντα,
μένειν τὰ ὄρκια ὥς αὐτοὶ φανῶσι, καὶ μί-
τησιν αὐτὰς εἰς θάλασσαν, ὥστας ἐν αἰάνια
τὰ ὄρκια ὑπάρχειν. Ὡς καὶ Καλλιμάχος·

“Φακίαν μίχρην κε μὲν· μίχρην εἰς ἐλ·
“ μύδρες.

“ Καὶ

Καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεὸς ὀρκωμοτεῖν,
 Τὸ μὴ τεδραῖσαι, μήτε τῷ ξυνειδέναι
 Τὸ πρᾶγμα βελεύσαντι, μήτ' εἰργασμένῳ.
 Τέλος δ' ὅτ' ἔδεν ἦν ἐρευνῶσι πλέον,
 Λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα
 Νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν· ἔ γὰρ εἴχομεν
 Οὐτ' ἀντιφωνεῖν, ἔθ' ὅπως δρῶντες, καλῶς
 Πράξαιμεν· ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡ ἀνοϊζέον
 Σοὶ τῆργον εἴη τῆτο, κἔχι κρυπτέον.
 Καὶ ταῦτ' ἐνίκᾳ, καμὲ τὸν δυσδαίμονα
 Πάλος καθαιρεῖ τῆτο τὰγαθὸν λαβεῖν.
 Πάρεμι δ' ἄκων ἐχ' ἐκῆσιν οἶδ' ὅτι.
 "Στέργει γὰρ ἔδεις ἄγγελον κακῶν ἐπῶν."

275

280

ΧΟΡ. Ἀναξ, ἐμοί τοι μήτι καὶ θεήλατον
 Τοῦργον τόδ', ἡ ξύννοια βελεύει πάλαι.

285

ΚΡΕ. Παῦσαι πρὶν ὀργῆς καμὲ μεσῶσαι λέγων·
 Μὴ φευρεθῆς ἄνως τε καὶ γέρων ἅμα.
 Λέγεις γὰρ ἐκ ἀνεκτὰ, δαίμονας λέγων,
 Πρόνοιαν ἴσχειν τῆτε τῷ νεκρῷ πέρι.
 Πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην

290

"Καὶ τὸ πῦρ δὲ διαπορευόμενοι ἄμυνον."
 Ἄλλως. "Ἐτοιμοὶ ἡμῖν πάσης βασάνος ὑπο-
 μένου πρὸς ἐλεγχον· εἰσθασὶ δὲ ὁμνύοντες καὶ
 πίστες διδόντες, μύθους βασιάζουν, καὶ πῦρ
 ὑπερβαίνειν τὰς γὰρ μὴ ἐνόχους τῶ ἀμαρτή-
 ματι, φοντο καὶ ἐν ταῖς γὰρ ἀληθείαις."

Ib. Μύθος] περιγραφόμενος σίδηρος.

274. Τέλος δ' ὅτ' ἔδεν] τὸ ἔξῃς, ὅτι δὲ
 ἐρευνῶσιν ἡμῖν ἔδεν πλέον τέλος ἐφαίντο.

281. Πάλος καθαιρεῖ] ἀντὶ τῆ καταλαμ-
 βανῆς, ὥστε ἀπαγγεῖλαι σοὶ ἐπιδή εἰς τὰ
 ἀγαθὰ κλήρου βάλῃσιν, ἐν ἧν τὴν τῆτο φησὶ
 καὶ εὐκλεος γὰρ τινος λέγονται.

Ib. Πάλος καθαιρεῖ] εἰκότως εἶπεν τὸ κα-
 θαιρεῖ, κίνδυνον γὰρ παρὰ τῷ Κρέοντος ἔδοκε

αὐτῷ ἡ ἀγγαλία ἐπικρατεῖν ἢ ἐπιδή πρῶτον μὲν
 ἄκαμπτος ἦν, καὶ ἐκ ἐβόλετο τοιαῦτα, ὑ-
 περβαίνειν ἔσπερον δὲ ὑπὸ τῆ πάλης ταύτης τῇ
 γνώμῃ κατέσπερον, καὶ αὖτις εἰς τῆτ' ἐχάρη-
 σεν.

285. Ἡ σύννοια βελεύει] πάλαι ἡ σύννοια
 μοι βελεύεται καὶ οἶνται μὴ καὶ θεήλατον
 εἶναι τὸ πρᾶγμα.

286. Παῦσαι πρὶν ὀργῆς] δημηγορία Κρέ-
 οντος μετ' ὀργῆς.

Ib. Μεσῶσαι] πληρῶσαι.

287. Ἄνως τε καὶ γέρον ἅμα] ἐναντίον
 γὰρ ἡ ἀνοία τῷ γέροντι.

291. Ἀμφιμόνος

Ἐκρυπτον αὐτὸν, ὅστις ἀμφικίονας
 Ναὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα,
 Καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;
 Ἡ τὰς κακὰς τιμῶντας εἰσορᾷς θεός;
 Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλειως 295
 Ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθεν ἐμοί,
 Κρυφῇ κάρᾳ σείοντες· ἔδ' ὑπὸ ζυγῷ
 Λόφον δικαίως εἶχον ὥς σέργειν ἐμέ.
 Ἐκ τῶνδε τέτρες ἐξεπίσμαι καλῶς
 Παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε· 300
 “ Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος,
 “ Κακὸν νόμισμ' ἔβλασε· τέτο καὶ πόλεις
 “ Πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
 “ Τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
 “ Χρησὰς πρὸς αἰσχυρὰ πράγμαθ' ἴσασθαι βροτῶν.
 “ Πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν, 306
 “ Καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.”
 Ὅσοι δὲ μισθαρεῦντες ἦνυσαν τάδε,
 Χρόνῳ πότερ' ἐξέπραξαν ὥς δῆναι δίκην.

291. Ἀμφικίονας] τὰς ἀμφοτέρωθεν ὑπὸ κίωνων βασάζομενους ναῦς.

295. Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ ταῦτα] τὰ ταῦτα ἢ ἀντὶ τῆς τῆν Πολυνείκης ταφῆν νοητέον, ἢ ἢ τὸ μόλις φέροντες, ἀντὶ τῆς οὐ προφαυῶς, ἀλλὰ συνεσταλμένως προτινόντες· ἢ ἀντὶ τῆς, ἃ περὶ Πολυνείκης ἐθέσπισα, ἢ ἢ τὸ μόλις φέροντες· ἀντὶ τῆς δυσχερεῶς καὶ βαρύνει ταῦτα δεχόμενοι.

297. Κρυφῇ κάρᾳ σείοντες] οἷον, μὴ πειθόμενοι τοῖς ἐμοῖς κηρύγμασι, μόνον συνήτην μοι, ἔχ' ἔτα διακείμενοι.

298. Λόφον δικαίως εἶχον] ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων τῶν μὴ βυλομένων ὑπὸ τὸν ζυγὸν εἶκει. Ταῦτα (φησὶν) ὑπ' ἐκείνων πράττεται τῶν βυλομένων λάβρα σκληῦσαι τὴν ἡμετέραν ἀρχήν.

299. Ἐκ τῶνδε τέτρες ἐξεπίσμαι] ἀπὸ τούτων (φησὶ) τῶν δυσχερῶν μου τοῖς κηρύγμασιν οἱ φύλακες μισθὸν λαβόντες ἔθαψαν τὸν νεκρὸν.

300. Παρηγμένους] ἡπατημένους.

302. Κακὸν νόμισμ' ἔβλασε] εἰκότως ἐπὶ τὸ νόμισμα· ἐν νόμῳ γὰρ πάντα ἐτάχθησαν ἐπηρεῖσθαι.

305. Ἰσασθαι βροτῶν] τὸ βροτῶν πρὸς τὸ φρένας συναπτέον, ἢ πρὸς τὰ πράγματα, ἔτα πρὸς αἰσχυρὰ πράγματ' ἐλθεῖν βροτῶν, ἢ πρὸς δυστυχίας καὶ ἀφανισμῶς.

308. Μισθαρεῦντες] μισθὸν λαβόντες.

1b. Ἦνυσαν] ἀντὶ τῆς ἐπιμαρτυρήσαν.

309. Χρόνῳ πότερ' ἐξέπραξαν] ἀντὶ τῆς, φανερὸν ἔσονται καὶ τιμαρνηθήσονται.

310. Ἀλλ'

Ἄλλ' εἶπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμῶ σέβας, 310
 Εὖ τῷτ' ἐπίσας, (ὄρκιος δέ σοι λέγω)
 Εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τῷδε τῷ τάφῳ
 Εὐρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμοὺς,
 Οὐχ ὑμῖν ἄδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
 Ζῶντες κρεμασοὶ τήνδε δηλώσῃθ' ὕβριν. 315
 "Ἴν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰσέον,
 Τολοιπὸν ἀρπάξῃτε, καὶ μάθῃθ' ὅτι
 Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
 "Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
 "Ἀτωμένεες ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους." 320

ΑΓΓ. Εἰπεῖν τι δώσεις* ; ἢ στραφεῖς οὕτως ἴω ;

ΚΡΕ. Οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαιρῶς λέγεις ;

ΑΓΓ. Ἐν τοῖσιν ὥσιν ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ ;

ΚΡΕ. Τί δαί ; ρυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπως ;

ΑΓΓ. Ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ† τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ. 325

ΚΡΕ. Οἶμ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.

ΑΓΓ. Οὐκουν τόδ' ἔργον τῷτο ποιήσας ποτέ‡.

ΚΡΕ. Καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε, τὴν ψυχὴν προδῶς.

ΑΓΓ. Φεῦ.

* TURN. in marg. δὲ δώσεις. † ALDUS, Ὁ δρῶν, ἀνιᾷ.

‡ TURN. in marg. ἐγώ.

310. Ἄλλ' εἶπερ ἴσχει Ζεὺς] ὅ ἐστιν, εἰ τιμῶ
 καὶ σέβω τὸν Δία, καὶ μὴ ἐπινοῶ αὐτόν.

314. Οὐκ ὑμῖν ἄδης μοῦνος ἀρκέσει] οὐκ ἐ-
 νὺς ὑμᾶς τῷ ἄδῃ παραδῶσα, ἀλλὰ τιμαρίας
 κρεμασαῖς παραδῶς, βαρύτερον τὸ ζῆν τῷ θά-
 νῃ ὑμῖν ἀπεργάζομαι, παρὰ τὸ Ὀμηρικόν.

— "οὐ εἰ ἐπιτα."

"Ἀρκιον ἐσσεῖται φυγεῖν κύνες ἡδ' αἰωνίης."

315. Τήνδε δηλώσῃθ' ὕβριν] ὁμολογήσῃτε
 ταύτην τὴν καταφρόνησιν.

316. "Ἴν' εἰδότες τὸ κερδαίνειν] ἵνα μαθῇ-

τες ὅθιν δεῖ κερδαίνειν, τοιοῦτον ἐκείνη ἀρπάξῃ.

321. Εἰπεῖν δὲ δώσεις] ἐπιτρέψῃς καὶ ἐμὸ
 εἰπεῖν ; ἢ ἀπέλθαι ;

322. Οὐκ οἶσθα καὶ νῦν] ἀπιθί· καὶ γὰρ
 νῦν λέγων, ἀνιαιρῶς μοι εἶ.

324. Ρυθμίζεις] σχηματίζεις. διατυποῖς.

325. Ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ] συνετὰς ὑπὲρ τῶν
 ἀγγεληνῶν ἀπελογίστατο, ὡς ἐκ ἂν αὐτοῦ.

326. Ὡς λάλημα δῆλον] λάλημα, τὸ π-
 περίτρυμμα τῆς ἀγορᾶς, οἷον πανῶρος.

327. Οὐκουν τόδ' ἔργον τῷτο ποιήσας ποτέ]
 ἀντὶ τῆς, εἰδέποτε ἐφελύκησα.

Ἦ δεινόν, ἣν δοκῇ γε, καὶ ψευδῇ δοκεῖν.

330

ΚΡΕ. Κόμφευε νῦν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
Φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἔξερεῖθ' ὅτι
“ Τὰ δεινὰ * κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.”

ΑΓΓ. Ἄλλ' εὐρεθείη μὲν μάλιν· εἰ δὲ τοι
Ληθθῇ τε καὶ μὴ, (τῷτο γὰρ τύχη κρινεῖ) 335
Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὀφεί σὺ δεῦρ' ἐλθόντά με.
Καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
Σωθεῖς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

Πολλὰ τὰ δεινὰ, “ κῆδὲν ἀν-

“ θρώπευ δεινότερον πέλει.”

340

Τῷτο καὶ πολὺν πέραν

Πόντε χειμερίῳ νότῳ

Χωρεῖ περιβρυχίῳσι

Περῶν † ὑπ' οἴδμασι·

* TURN. in marg. Τὰ δεινὰ.

† ALD. TURN. Πτερῶν.

330. Ἡ δεινόν, ἡ δοκῇ γε] δεινόν τῷτό ἐστι
τὸ ψευδῇ ὑπονεῖν· ἢ ἐστὶ γὰρ τὴν δόξαν ἐκείνων
μυθαστρέφαν.

1b. Ἡ δεινόν] ἡ καὶ ἄντως, εἰάν δοκῇ καὶ
ὑπολαμβάνῃ τίς κατὰ τινος τι, δεινόν καὶ χα-
λεπὸν ὑπάρχει καὶ τὸ δοκεῖν, καὶ τὸ ὑπολαμ-
βάνειν ψευδῇ. δεινὸν δ' εἰπεῖν, καὶ εἰάν δοκῇ,
ψευδῇ δοκεῖν εἶπεν· καὶ ἔντοια πολλὰ τοιαῦ-
τα ἰστέως σχηματίζόμενα, καὶ ἢ πρὸς τὴν
ἔμπροσθεν σύνταξιν. λέγει δὲ τὸ ψευδῇ δοκεῖν,
διὰ τῷτο ὅτι καὶ ἡ ψευδὴς δόξα ἢ τοσούτον λυ-
πιῖ. Ἄλλ' ὅπως τὸ δοξαζέειν κακὸν ἐστίν.

331. Κόμφευε νῦν τὴν δόξαν] συμπυκνολογεῖ
τὴν δόκασιν· περιλάλει· κομψὸς γὰρ ἔλεγχος ὡς
νῦν ἡμῶς περὶπαίρους καὶ πολυλάλους φημεν.

1b. εἰ δὲ ταῦτα μὴ] τὸ ἔξερε, εἰ δὲ ταῦτα μὴ
τὸ ἔξερε, εἰ δὲ μὴ φανεῖτέ μοι τίς ταῦτα δρῶντας.

333. Τὰ δεινὰ κέρδη] γραφεται τὰ δεινὰ,
VOL. II.

[ANTIGONE.]

ἀντὶ τῷ τὰ κακὰ· ἀπὸ τῷ τὸς δεινὰς εἶναι
ἀχρεῖας.

334. Ἄλλ' εὐρεθείη] τῷτο ἀρχόμενος ἀπιί-
ναι ἔλεγε μὴ ἀκούσας Κρέοντος· εἰ γὰρ ἀν,
κατὰ νότον πολλὰς ἐβίβατο.

335. Τῷτο γὰρ τύχη κρινεῖ] ἀπὸ τῷτο ὁ θεὸς
παύει καὶ ἑαυτὸν ταῦτα φασὶν ἢ γὰρ δυνατόν
ὑπὸ τῷ Κρέοντος ταῦτα λήγεσθαι, ὡς καὶ ἐν
τοῖς Καμικοῖς.

339. Πολλὰ τὰ δεινὰ] ἐν σχήματι εἶπεν,
ἀντὶ τῷ, πολλὰν ὄνταν τῶν δεινῶν, ἐδὲν ἐστὶν
ἀνθρώπου δεινότερον.

1b. Τὰ δεινὰ] ἦσαν σοφὰ καὶ πανάρεστα.
λέγει δὲ τῷτο ὁ Χορὸς διὰ τὸν λαθρὰ θάψαντα
Πελουπίαν, καὶ μὴ γνωσθέντα ὅστις ἦν.

341. Τῷτο καὶ πολὺν πέραν] τῷτο τὸ γέ-
νος των ἀνθρώπων.

343. Περιβρυχίῳσι] τοῖς ἡχοῖσιν· ἢ τοῖς κα-
H h λύπτεσι

Θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν γὰν

345

Ἄφθιτον ἀκαμάτων *

Ἀποτρύεται εἰλομένων †

Ἀρότρων ἔτας εἰς ἔτος ‡,

Ἰππείω γένει πολεύων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Κεφονέων τε φύλον ὀρ-

350

νίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει,

Θηρίων τ' ἀγρίων § ἔθνη,

Πόντε τ' εἰναλίαν φύσιν

Σπείραισι δικτυοκλώσοις

Περιφραδῆς ἀνὴρ

355

Κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλες

Θηρὸς ὀρεσσιβάτα

* ALD. ἀκαμάταν.

† ALD. TURN. παλλομένων.

‡ TURN. ἔτας εἰς ἔτος.

§ ALD. Καὶ θηρῶν ἀγρίων.

λύπτει τὴν ναῦν τοῖς γὰρ ἐν τοιαύτῃ ὥρῃ
τῷ ἔτος πλείσι, μονοὺς δὲ τὰ κύματα φέρε-
ται ἡ ναῦς· ἢ, τοῖς κυματίζουσι τὴν ναῦν τὸ
μὲν γὰρ καθόλου κεκυρμένον ὑπὸ ὕδατος, ὑπο-
βρύχιον ἔστιν. "Ομηρος"

"Τὸν δ' αὖ ὑπὸ βρυχά θῆκε πολὺν χρόνον."

τὸ δὲ ἕτερον, περιβρύχιον καλεῖται.

345. Θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν] τῷτο αἰς ἐν
πανηγύρι εἰ δὲ ἀκούειν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπὶ τοῖς
αὐτῶν εἰ γὰρ τις καταμάθοι πῶς ἐπενόησαν
τὸ ἀροτριᾶν, ἢ σπείρειν, θαυμάσιον.

346. Ἀφθιτον ἀκαμάταν] σύναπτε τὸ ἀκα-
μάταν πρὸς τὸ θεῶν, ἦσαν τῶν ἀκαμάταν
καὶ ἀπαύσαν καὶ αἰθίαν θεῶν. Τὸ εἰλομέ-
νων δὲ ἀντὶ τῶν τῶν ἀπ' ἔτας εἰς ἔτος κινημέ-
νων ἀροτριᾶν ἀρότρων· εἰλομένων δ' εἶπεν, ἐπεὶ δὴ
ὥσπερ κύκλος τινὸς τῷ χρόνῳ διερχομένης, κατὰ
τὸν αὐτὸν αἰὶ καιρὸν κινεῖται πρὸς τὸ ἀρᾶν ἀρότρα,
ὥσπερ δὴ καὶ πρὸς τὸ διερχέσθαι δρέπανα, τὰ μὲν
ἐν χειμῶνι, τὰ δ' ἐν θερί. Ἰππείω δὲ γένει φη-

σιν, ἐπεὶ δὴ οὐ μόνον βροτῶν, ἀλλὰ καὶ ἵπποις
καὶ ἐν ἑτέροις τόποις ἀρᾶσιν ὥσπερ καὶ ἀλλοῖσιν.

347. Ἀποτρύεται] γιωπονί· ἢ ἀποσχίζει
τὴν γῆν καθότι ἐν τῷ ἀροτρίῳ σχίζει καὶ δια-
μάζει τὴν γῆν.

Ib. Παλλομένων] γράφεται, ἰλλομένων, καὶ
περικυκλάντων τῶν ἀρότρων ἔτας ἔξ ἔτας.

349. Ἰππείω γένει πολεύων] ταῖς ἱμῖνο-
νοισ·

—"αἱ γὰρ τε βοῶν προφιρέσθαι εἰσιν

"Ἐλκίμεναι νηϊὸ βαθεῖνς πικτὸν ἀροτρον·"

τινὲς δὲ ἵπποις χρῶνται εἰς ἀροτριασμόν.

351. Ἀμφιβαλὼν ἄγει] περιβαλὼν τοῖς δικ-
τύοις ἀγρεύει.

353. Ἐναλίαν φύσιν] τὴν ἰχθύος.

356. Κρατεῖ δὲ μηχαναῖς] καθολικὸν τῷτο
φησὶν, ὅτι ἐν ζώοις ὁ εὐθροπὸς ἐστὶ πολυμήχα-
νος καὶ ἐντεργος. καὶ Θεόκριτος·

—"σοφὸν τι χεῖρ' ἀνθρώπος·"

ἐπεὶ δὲ ἀνωτέρω εἶπεν ὅτι περιγίγνεται πάντων
τῶν

Λασιαύχενά θ' ἵππον ἐλών,
Ἄγετ' * ἀμφίλοφον ζυγόν,
Οὔρειόν τ' ἀδμήτα ταῦρον.

360

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Καὶ φθέγμα, καὶ ἠνεμόεν
Φρόνημα, καὶ ἀσυνόμους
Ὅργας ἐδιδάξατο, καὶ
Δυσάυλων πάγων αἴθρια, καὶ
Δύσομβρα φεύγειν βέλη.

365

“ Παντοπόρος, ἄπορος
“ Ἐπ' ἔδεν ἔρχεται
“ Τὸ μέλλον Ἀΐδα μόνον
“ Φεῦξιν ἐκ ἐπάξεται
“ Νόσων δ' ἀμηχάνων
“ Φυγὰς συμπέφρασαι.”

370

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Δεινόν τι † τὸ μηχανόεν

* ALD. ἄζεται.

† ALD. Σοφόν τι.

τῶν ζώων ὁ ἄνθρωπος, ἐνταῦθα τὸ μηχαναῖς προσέθηκεν ἐπὶ τῶν τιθαστευομένων· ἡ γὰρ μόνον κρατῆσαι δυνατόν, ἀλλὰ καὶ τιθασσεύσαι.

359. Ἀμφίλοφον ζυγόν] ἀντὶ τῷ, περίελαύν αὐτὸ ζυγόν, περὶ τὸν λόφον ὑπάγει· ἡ ἀμφίλοφος τὸν ἀμφιτράχηλον· τὸν ἀμφοτέρωθεν συνέχοντα τὰς λόφους τῶν ὑποζυγίων καὶ λαίπυι ἢ ἑκάστω ὑπὸ ζυγόν ἄγει.

Ib. Ἄγετ' ἀμφίλοφον ζυγόν] ἦρχεν κατ' ἄμφω τὰ μέρη ἱπποασήματ' ἔχοντα, ἢ τὸν περιεβαλόντος τοῖς λόφοις καὶ τραχήλοις τῶν ζώων.

361. Καὶ φθέγμα] τὴν ἀνθρωπίνην διάλεξιν.

Ib. Καὶ ἠνεμόεν φρόνημα] τὴν περὶ τῶν μετιώρων φιλοσοφίαν.

362. Καὶ ἀσυνόμους ὀργὰς] τὴν περὶ τῶν

μετιώρων φιλοσοφίαν τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ἣν τὰ ἄδικα νέμονται, ὃ ἐστὶ διοικεῖν.

364. Δυσάυλων] δυσχερῶς τὸν ἐπαυλισμὸν ποιούντων.

Ib. Αἴθρια] ψυχρά.

365. Δύσομβρα φεύγειν βέλη] εὐαίσθητός ἐστι καὶ οὐκ ἀκαταμάχητος.

366. Παντοπόρος] εἰς πάντα μηχανὰς ἐξουρίσκων, καὶ ἐπ' ἔδεν ἄπορος τῶν μελλόντων, θανάτου μόνον οὐχ εὐρὴν ἴσμεν.

370, 371. Νόσων δ' ἀμηχάνων—Φυγὰς] ὡς ἰατρικὴν δέχονται, γυμναστικὴν, καὶ τὰ ἥμισυ· ταῦτα δὲ ἐκ ἑνὸς ὅπου ζῶν μηχανήσασαί τε.

371. Συμπέφρασαι] ἐπινοήσκει, καὶ γιγνώσκει.

372. Σοφόν τι τὸ μηχανόεν] τὸ μηχανόεν

Τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων.

“ Καὶ γὰρ ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλ-

“ λοτ' αὖθις δ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει.

375

“ Νόμους παρείρων χθονὸς,

“ Ὑψίπολις ἄπολις

“ Δ', ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν

“ Εὐνεσι τόλμας χάριν.

“ Μήτ' ἐμοὶ παρέσιος

380

“ Γένοιτο, μήτ' ἴσον

“ Φρονῶν, ὃς τάδ' ἔρδει.”

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἔς δαιμόνιον τέρας ἀμφινόῳ

Τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω

Γήνδ' ἐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην;

385

ᾧ δὲ δυστήνος καὶ δυστήνου

Πατρὸς Οἰδιπόδα, τί ποτ'; οὐ δὴ πε

ἡς τέχνης σοφὸν ἔχων, ὃ ἔστι, τὸ μηχανικὸν
τῆς ἐπιτεχνήσεως σοφὸν ἔχων, ὡς ἐκ αὐτοῦ τις
προσδοκῶσιν, ἢ μίαν ὁδὸν βαδίζου τὴν ἐπὶ τῇ
ἀγαθῇ φέρεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῇ κακῇ.

373. Τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων] τὸ τέχνας
ἐκ ἐστὶ γενικῇ, ὡς οὐκ εἶναι τις, ἀλλ' αἰτιατικῇ,
ἥτοι, ἔχων τὸ μηχανικόν, καὶ ἐφευρίσκων τέχ-
νας. τὴν δ' ἔστι, τὸ μηχανικὸν καὶ περιουσίαν
τέχνας σοφὸν ὑπὲρ ἐλπίδα.

374. Καὶ γὰρ ποτὲ] ἔτι καὶ γράφειν τὰ
παρόντα καλὰ, καὶ γὰρ ποτὲ μὲν καλὸν, ἄλ-
λοτ' αὖθις δ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει, ἢ ἐν ἑμοῖα
τοῖς τῆς στροφῆς κώλοις. ἐνταῦθα δὲ καὶ καλὸν
ἢ περισσὸν τὸ εἶ, διὸ καὶ ἔξεσθαι παρ' ἐμῶν
ἢ γὰρ χρὴ πλεονα καλὰ τὴν αὐτ. στροφήν ἔχειν
ἢ τῆς στροφῆς.

376. Νόμους παρείρων χθονὸς] ὁ πληρὸν τὰς
νόμους καὶ τὴν ἀδικασίαν, ὑψίπολις γίγνεται,
ἢ ἔστιν ἐν τῇ πόλει ὑψηλός.

377. Ἀπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν] ἀπολις δὲ

ἐκείνος καὶ ταπεινὸς τῇ πολιτείᾳ ὥς τινα μὴ τὸ
καλὸν σὺνέτι, καὶ ὅστις ἢ μετὰ τόλμης τὸ
καλὸν ἐκπληροῖ.

378. Ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν] ἤτοι, ὅστις δὲ οὐ-
κείαν κακίαν ἀμέτοχός ἐστι τῶν καλλίστων,
καὶ ἢ κατὰ νόμους καὶ θεῶν βέλῃσιν φέρεται
τῷ τοῦ δὲ λέγει διὰ τὸν θάψαντα Πολυνέικην
εἰς τῷτο γὰρ φέρεται καὶ τὸ τόλμης χάριν. ἐν δὲ
τῷτο πίσιν καὶ ἀσφάλειαν αὐτῶν περιποιῖται
ὁ Χορὸς πρὸς τὸν κρίνοντα, τὰ συμφέροντ' αὐτῶν
φθιγγόμενος. ὕστερον δὲ ἀπορῶν, εἰς θεὸν ἀνα-
φέρει τὸ πρᾶγμα, καὶ δαιμόνιον τέρας φησὶ
τὴν ταφὴν.

382. Ὅς τάδ' ἔρδει] ὡς τοιούτων ἐπιτιμή-
δους βίον.

383. Ἔς δαιμόνιον τέρας] ὁρῶντες ἐλκομέ-
νην τὴν Ἀντιγόνην ἐκπλήττονται ὅτι γυνὴ ἢ ἡ
ὑπερβᾶσα τὸ κῆρυγμα.

Ib. Ἀμφινόῳ] περὶ τὴν ἢ Ἀμφι.

388. Ἀπισσᾶν]

Σέ γ' ἀπισῆσαν, τοῖς βασιλείοι-
σιν ἄγεσι νόμοις,
Καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

390

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Ἦδ' ἔς' ἐκεῖν' ἢ τοῦργον ἐξειργασμένη·
Τήδ' εἴλομεν θάπτεσσαν. Ἀλλὰ πῃ Κρέων;
ΧΟΡ. Ὅδ' ἐκ δόμων ἄψορρος εἰς δέον περᾶ.
ΚΡΕ. Τίδ' ἐσί; ποία ζῦμμετρος προὔβη δίκη;
ΑΓΓ. Ἀναξ, “ βροτοῖσιν ἔδεν ἔς' ἀπώμοτον” 395
“ Ψεύδει γὰρ ἢ πίνοια τὴν γνώμην.” Ἐπεὶ
Σχολῇ ποθ' * ἤξειν δεῦρ' ἂν ἐξηνύχην ἐγώ,
Ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάσθην τότε·
Ἀλλ' (“ ἢ γὰρ ἐκτός καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
“ Ἐοικεν ἄλλη μῆκος ἔδεν ἡδονῇ) ” 400
Ἦκω δι' ὅρκων καίπερ ὦν ἀπώμοτος,
Κόρην ἄγων τήνδ', ἢ καθευρέθη τάφον
Κοσμεῖσα. Κλῆρος ἐνθάδ' ἐκ ἐπάλλετο·
Ἀλλ' ἔς' ἐμὸν θ' ἔρμαιον, ἐκ ἄλλης τόδε.
Καὶ νῦν, ἀναξ, τήνδ' αὐτὸς, ὥς θέλεις, λαβὼν, 405
Καὶ κρῖνε καὶ ἔλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος

* TURN. in marg. γ' ἂν.

388. Ἀπισῆσαν] μὴ πιθερχῆσαν.

394. Προὔβη] ἐξεῖβη.

395. Ἀπώμοτον] ἀντὶ τοῦ ἀπηνουμένου
καὶ ἀπροσδέκτου· ἀντὶ τοῦ, ἐκ ἐφείλει τις ἀπο-
μύσασθαι περὶ τίνος ὅτι ἐκ αὐτοῦ προὔβηεν ἢ
γὰρ πρώτη δίκησις ἐκκρύβεται ἀπὸ τῆς ἐπιγί-
νομένης δέξης δευτέρας. τὸτο δὲ φησὶν ὅτι τῷ
Κρέοντος ἀπειλήσαντος, τότε ὤμοσε μικρὴν
ἐμφανὲς εἶσθαι. νῦν δὲ εὐρὰν τὴν Ἀντιγόνην,
πάλιν ἐλάλυσε.

396. Ψεύδει γὰρ ἢ πίνοια] ψευδῇ ποιεῖ ἢ
γὰρ πίνοια (ἢ εἶναι ἢ ἐπιβῆσαι γνώμην) τὴν ἀπει-
πίσασσαν γνώμην ψευδῇ ποιεῖ.

399. Ἀλλ' ἢ γὰρ ἐκτός καὶ παρ' ἐλπίδας]
ἢ ἀπροσδέκτος χαρὰ ἐκ τοῖσιν εἰς τὸ μέγεθος
τῇ ἄλλῃ ἡδονῇ. ὃ ἐστὶ, πᾶσαν ἡδονὴν νικᾷ τὸ
μέγεθος τῆς παρ' ἐλπίδα χαρᾶς.

Ib. Ἀλλ' ἢ γὰρ ἐκτός] σύναπτε τὸ ἄλλα
πρὸς τὸ ἦκω· τὰ λοιπὰ δὲ διὰ μέσων λέγει. τὸ
δ' ἐκτός καὶ παρ' ἐλπίδας, ἐκ παραλλήλου.

401. Καίπερ ὦν ἀπώμοτος] καίπερ ὁμω-
μοκῶς μὴ ἐλθεῖν.

403. Κλῆρος ἐνθάδ' ἐκ ἐπάλλετο] ἀνα γὰρ
εἶπεν ὅτι κληρωτὸς ἦλθε.

404. Θ' ἔρμαιον] τὸ ἔρμαιον τὸ κέρδος.

407. Δίκαιος

Δίκαιός εἰμι τῶνδ', ἀπηλλάχθαι κακῶν.

ΚΡΕ. Ἄγεijs δὲ τήνδε, τῷ τρόπῳ ; πόθεν λαβὼν ;

ΑΓΓ. Αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε· πάντ' ἐπίσαο.

ΚΡΕ. Ἦ καὶ ξυνίεις καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φής ;

410

ΑΓΓ. Ταύτην γ' ἴδον θάπτεσσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν

Ἀπεῖπας· ἄρ' * ἔνδηλα καὶ σαφῇ λέγω ;

ΚΡΕ. Καὶ πῶς ὁράται καπὶλήπτος εὐρέθῃ ;

ΑΓΓ. Τοῖσδε τὸν ἦν τὸ πρᾶγμ'· ὅπως γὰρ ἤκομεν

Πρὸς σὲ τὰ δεινὰ ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,

415

Πᾶσαν κόνιν σήραντες ἢ κατεῖχε τὸν

Νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,

Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,

Ὅσμην ἀπ' αὐτῆ μὴ βάλοι πεφευγότες,

Ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις

420

Κακοῖσιν, εἴτις τῆδ' ἀφειδήσοι πόνε.

Χρόνον τὰδ' ἦν τοσῶτον ἔς' ἐν αἰθέρι

Μέσῳ κατέσῃ λαμπρὸς ἡλίκ κύκλος,

Καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότε ἔξαίφνης χθονὸς

* TURN. in marg. ὥς.

407. Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι] ἀντὶ τῆ, μὴ υποτιθεῖσθαι.

411. Ὅν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας] τὸ ἔχει, τὸν νεκρὸν ἐν σὺ ἀπεῖπας θάπτειν. ἕτας δὲ χρῶνται οἱ παλαιοί, ὥστε δύο ἄρθρα προτακτικὸν τε καὶ υποτακτικὸν κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνόςματος παραλαμβάνειν. Κρατῖνος·

“Ὅστις Φιλοκλέης τὸν λόγον διέεθον.”

413. Καὶ πῶς ὁράται] πῶς τὸν τρόπον αὐτὴν συναλίσθεσθαι καὶ κατεῖλεσθαι ;

416. Πᾶσαν κόνιν σήραντες] ἀποψήξαντες.

417. Μυδῶν τε σῶμα] μυδῶν, ἰχώρα ἀποπίμπον. ταῦτέστι, διαλευκνύμενον, καὶ διυγρὸν τὸν ἀπὸ σήψεως ἰχώρα ἀποσάζον. ὥς τὸ, δάκρυσι μυδαλέον.

418. Ὑπὲρ τοῖς] ἀντὶ τῆ ὑπὸ τὸν ἀνέμῳ, ὡς ἐναντίον τῷ ἀνέμῳ, ἀλλ' ἐστραμμένοι ἀπὸ τοῦ νεκροῦ, ὥπως μὴ φέρῃ πρὸς ἡμᾶς τὴν ὀσμὴν.

420. Ἐπιρρόθοις] λοιδοροῖς, ὑδριστικοῖς.

424. Καὶ τότε ἔξαίφνης] ἢ σύνταξις, καὶ τότε ἔξαίφνης ὁ τυφῶς (ἕτος γὰρ σφοδρῶς καὶ καταγίγδεις ἑφορὸς ἔστιν) αἰφνὴς καὶ ἐπείσας σκηπτὸν καὶ σφοδρῶς ἀνέμῳ, ἄχος καὶ λύπην ἐράνιον καὶ ἀεράδην (λυπηρὸς γὰρ ἴμιν οὗτος, ὁ ἀνέμος ὅταν πνέῃ) πίμπλησι καὶ χαμίζῃ τὸ ἐκ τοῦ πεδίου ὕλης πεδιάδος, ἔχον τὰ ἐν γῇ συρφετὰ· αἰκίζον καὶ μαρίζον πᾶσαν φύβην καὶ τρίχασιν χθονὸς, βοτάνας λέγω καὶ δένδρα· ἐμεισάθη δὲ πᾶς ὁ αἶψα σὺν τῷ πεδίῳ, καὶ ἕτος τὴ ἐκ γῆς συρφετὴ πεπλήρωται.

425. Τυφῶς

- Τυφῶς αἰέρας σκηπτὸν, ὑράνιον ἄχος,
 Πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
 Ὕλης πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεσώθη μέγας
 Αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον·
 Καὶ τῷδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
 Ἡ παῖς ὁρᾶται κἀνακωκύνει πικρᾶς
 Ὅρνιθος ὅζυν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
 Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος.
 Οὕτω δὲ χ' αὐτὴ ψιλὸν ὡς ὄρᾳ νέκυν,
 Γόοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' αἶρας κακᾶς
 Ἡρᾶτο τοῖσι τούργον ἐξεργασμένοις.
 Καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν,
 Ἐκ τ' εὐκροτήτε χαλκέως ἄρδην πρόχῃ
 Χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν σέφει.
 Χ' ἡμεῖς δ' ἰδόντες, ἴεμεσθα· σὺν δὲ νιν
 Θηρώμεθ' εὐθὺς ἔδδεν ἐκπεπληγμένην·
 Καὶ τὰς τε * πρόσθεν τὰς τε νῦν ἡλέγχομεν

430

435

440

* ALD. τάς τε.

425. Τυφῶς αἰέρας] τυφῶς λέγεται ὁ κα-
 τειγιδάιδης ἀνεμος. Ἡσίοδος·

“ Ἐκ δὲ τυφῶος ἔς' ἀνέμων ἴμενος ὕγρον
 αἵτων.”

Σκηπτὸς λέγεται πᾶν πνῦμα θυελλώδες,
 ὅταν συνειρήνῃ τῇ γῇ καὶ πάλιν ἀνω αἶρῃ· τὸ
 δὲ τοῦτον, καὶ σρόβιλον τινὲς καλοῦσι, παρὰ
 τὸ σροεῖν.

Ιβ. Οὐράνιον ἄχος] τὸ λυπῶν τὸν αἰθέρα, καθὼς
 ταράσσει αὐτόν· τὴν κόνιν· τὸν τυφῶνιον ἀνεμον.

428. Μύσαντες δ' εἴχομεν] ἀντὶ τῆς ἀντι-
 χρομῆς πρὸς τὴν κόνιν.

430. Κἀνακωκύνει πικρᾶς ὀρνιθος ὅζυν φθόγ-
 γον] τὸ φιλόστοργον τῆς κόρης διὰ τῶν ὁρᾶ-
 ται θάψασα γὰρ ἐκ ἡμετέρων διακρύαν καὶ
 θρηνημάτων.

432. Εὐνῆς νεοσσῶν] ἐπὶ δὲ τὸ λέχος καὶ τὸ

εὐνῆς ταυτὸν ἐστὶ, (λέχος γὰρ εὐνῆς, ἡ εὐνὴ ἐστὶ,
 καὶ τὸ κενῆς, καὶ τὸ ὀρφανῆς, ταυτὸν ἐστὶ) πρὸς
 μὲν τὸ εὐνῆς, τὸ κενῆς λέγει πρὸς δὲ τὸ λέχος,
 τὸ ὀρφανῆς. μὴ σίξας δὲ εἰς τὸ φθόγγον, ἀσυν-
 δίτας τὴν παραβολὴν ἔκφρα, πλανηθεὶς ἐκ τῆς
 ἔγγραφῆς. ἀλλ' ἡ μὲν παραβολὴ πρὸς τὸ ὀρνιθος
 ἔχει τὴν δύναμιν, μηδὲν ἐμποδιζομένη, τὴν ἔγγραφην
 δὲ λυπόντος· τὸ δὲ ἔγγραφην δὲ διὰ τῶν ἐπὶ τῇ
 ἵνα σύνδεσμον τῆς ἐφεξῆς ἐννοίας ποιήσει. καὶ
 ἔστιν ὅλος Ὀμηρικὸς.

433. Ψιλὸν] γυμνὸν τῆς κόπως.

436. Διψίαν] ξηράν. γράφεται, διψίαν φέρει.

437. Πρόχῃ] προχῶ.

438. Τὸν νέκυν σέφει] κοσμεῖ. κούκην περι-
 ραίνει.

439. Ἰέμεσθα] ἱπορυόμεθα. ὀφθαλμοῖς.

440. Οὐδὲν ἐκπεπληγμένην] περιφασὲς γε-
 νομένην.

Πράξεις· ἄπαρνος δ' ἔδενός καθίστατο·

Ἄλλ' ἠδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα·

“ Τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι,

“ Ἦδισον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν, 445

“ Ἀλγεινόν·” ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἦσσω λαβεῖν

Ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

ΚΡΕ. Σὲ δὴ σε τὴν νεύσσαν ἐς πέδον κάρα

Φῆς, ἢ καταρῆνῃ μὴ δεδρακέναι τάδε;

ΑΝΤ. Καὶ φημὶ δρᾶσαι, κῆκ ἀπαρνεῖμαι τὸ μῆ. 450

ΚΡΕ. Σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ἢ θέλεις

Ἐξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.

Σὺ δ' εἶπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα·

Ἦδεῖς τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;

ΑΝΤ. Ἦδεῖν· τί δ' ἐκ ἔμελλον; ἐμφανῇ γὰρ ἦν. 455

ΚΡΕ. Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τέξδ' ὑπερβαίνειν νόμους;

ΑΝΤ. “ Οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,

“ Οὐδ' ἢ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,

“ Οἱ τέξδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους.

“ Οὐδὲ σθένειν τοσῶτον ὥομην τὰ σὰ 460

“ Κηρύγμαθ', ὥστ' ἀγραπτα κασφαλῇ θεῶν

443. Ἄλλ' ἠδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς] ὁμολο-
γῶσθαι αὐτῆς ἠδέως καὶ ἀλγεινῶς ἰκεῖν.

445. Τὸς φίλους ἄγειν] φίλους φησὶ δια τὸ
εἶναι τὴν Ἀντιγόνην τῷ βασιλικῷ γένει.

446. Ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἦσσω] ἀντὶ τῶ,
ἀλλ' οὐδὲν γὰρ προκρίνω τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

451. Σὺ μὲν κομίζοις ἂν] πρὸς τὸν ἀγγε-
λον φησὶν ὁ Κρέων.

Ib. Ἦ θέλεις] ὅποι καὶ θέλεις.

457. Οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν] ἡ Δίκη (φησὶ)
καὶ ὁ Ζεὺς ὥρισαν ὥστε θάπτεσθαι· τὸς νεκροὺς
εἰ ἂν ὦσαν αὐτοὶ τῷ τοῦ ἀποκηρύξαντος καὶ θάπ-
τεσθαι τὸν νεκρὸν, ἐπιστάθην ἂν αὐτοῖς. θέλει δὲ
εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τῆς φύσεως δίκαιον ἡγῆμαι
θάπτεσθαι τὸν ἀδελφόν.

458. Τῶν κάτω θεῶν] ἦσαν τὸ δίκαιον ὑ-
περ ἢ Περσεφόνῃ καὶ ὁ Πλάτων παρὰ τῶν ζών-
των κομίζοις. λέγω δὴ τὸ θάπτεσθαι αὐτὰ
θανόντας.

461. Ὡστ' ἀγραπτά] τινὲς φασὶ τὰ γραπ-
τά· εἰ γὰρ ἀγραφοὶ τῶν θεῶν οἱ νόμοι.

Ib. Ὡστ' ἀγραπτά] ἦσαν τὰ τετυπωμένα
καὶ νομοθετημένα, παρ' ὅταν οἱ περὶ τῆς τα-
φῆς τῶν νεκρῶν νόμοι ἀγραφοὶ εἴσι. τὸ δὲ
θνητὸν ὄντα, ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα νῆαι, ἤτας,
ἄστε ὑπερδραμῆν καὶ ὑπερβῆναι σὲ τὰ νόμι-
μα τῶν θεῶν ὄντα θνητὸν, τὰτ' ἐστὶ κριτέ-
να τῶν θεῶν φαῖναι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι
τινα ὑπὸ τῷ φόβῳ ἃ προστάττειν ἐκείνοι ποιῆν·
ἢ τὸ θνητὸν ὄντα, ἀντὶ τῷ τινα ἀνθρώπον
ἔσθαι.

“ Νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν·

“ Οὐ γάρ τι νῦν γε κᾶχθές ἀλλ' αἰεί ποτε

“ Ζῇ ταῦτα, κἄδεις οἶδεν ἐξ ὅτ' ἔφάνη.

“ Τῶτων ἐγὼ ἐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς ἑδενός 465

“ Φρόνημα δείσας, ἐν θεοῖσι τὴν δίκην

“ Δώσειν· θανέμενη γὰρ ἐξήδειν, (τί δ' οὐ;)

“ Κεῖ μὴ σὺ προυκήρυξας· εἰ δὲ τῷ χρόνῳ

“ Πρόσθεν θανέμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.

“ Ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὥς ἐγώ, κακοῖς 470

“ Ζῇ, πῶς ὁδ' ἐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;”

Οὕτως ἔμοιγε τῷδε τῷ μόρου τυχεῖν,

Παρ' ἑδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐκ ἐμῆς

Μητρὸς θανόντ' ἄθαρπτον ἡνσχόμην νέκυν,

Κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖςδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι. 475

Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρᾶσα * τυγχάνειν,

Σχεδόν τι μῶρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

ΧΟΡ. Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὥμὸν ἐξ ὥμοῦ πατρὸς

Τῆς παιδός· εἴκειν δ' ἐκ ἐπίσταται κακοῖς.

ΚΡΕ. “ Ἄλλ' ἴσθι τοι, τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα 480

“ Πίπτει μάλισα· καὶ τὸν ἐγκρατέστατον

“ Σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῇ,

* ALDUS, δρᾶσα.

ἔτως, ὥστε ὑπερδραμεῖν καὶ ὑπερβῆναι τινὰ θνητὸν ὄντα τὰ νόμιμα τῶν θεῶν διὰ τὸν σὸν φόβον. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον.

463. Οὐ γάρ τι νῦν γε] ἔ γάρ τι σήμερον (φισί) ταῦτα ἐγένετο, ἀλλ' ἔστιν αἰδία, καὶ ἀρχὴν αὐτῶν ἑδεις οἶδε.

465. Τῶτων ἐγὼ] ἀντὶ τῷ, ὑπὲρ τῶτων ἐγώ.

468. Εἰ μὴ σὺ προυκήρυξας] τὸν θάνατον δυνάσθῃ.

Ib. Εἰ δὲ τῷ χρόνῳ] τῷ εἰμαρμένῳ θαλονότι.

473. Παρ' ἑδὲν ἄλγος] ἐδὲμία λύπη.

474. Ἡνσχόμην] ἡνσχόμην· ὑπερεῖδεν.

VOL. II.

[ANTIGONE.]

476. Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα] εἰ δοκῶ παρὰ σοὶ εὐθὺς πράττειν, ἐκ ἔστι περὶ ἐαυτοῦ ἢ εὐθὺς, ἀλλὰ περὶ σέ· ὥστε δὲ μὴ τὴν ἰδίαν πλάνην τοῖς πλάσιον ἐπιφέρειν.

478. Δηλοῖ τὸ γέννημ' ὥμὸν] τὸ σκληρὸν αὐτοῖς τῷ φρονήματος ὁμολογεῖ πατέρα τὸν οἰδίποδα.

480. Ἄλλ' ἴσθι τοι] δημηγορία αὐτοῖς Κρέοντος μετ' ὀργῆς, καὶ κατηγορία Ἀντιγόνης καὶ Ἰσμήνης.

482. Περισκελῇ] περισκλικήτος, ἢ κεκαμμένη.

I i

Ib. Πρῶτ-

“Θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖς ἂν εἰσίδοις.

“Σμικρῷ χαλινῷ δ’ οἶδα τοὺς θυμωμένους

“Ἴππες καταρτυθέντας. ἔ γὰρ ἐκπέλει 485

“Φρονεῖν μεγ’ ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.”

Αὕτη δ’ ὑβρίζειν μὲν τότε ἔξηπίσατο;

Νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους

“Υβρις δ’, ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,

“Τέτοις ἐπαυχεῖν, καὶ δεδρακυῖαν γελαῖν.” 490

Ἡ νῦν γ’ ἐγὼ μὲν ἐκ ἀνῆρ, αὕτη δ’ ἀνῆρ,

Εἰ ταῦτ’ ἀνατεῖ τῇδε κείσεται κράτη.

Ἄλλ’ εἴτ’ ἀδελφῆς, εἴθ’ ὁμαιμονεσέρας

Τῆ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκίς κυρεῖ,

Αὕτη τε χ’ ἡ ξύναιμος ἐκ ἀλύξετον 495

Μόρῃ κακίσκ’ καὶ γὰρ ἔν κείνην ἴσον

Ἐπαιτιῶμαι τῷδε βελεύσαι τάφῃ.

Καί νιν καλεῖτ’ ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως

Λυσσῶσαν αὐτήν, ἔδ’ ἐπήβολον φρενῶν.

“Φιλεῖ δ’ ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρῆσθαι κλοπεύς * 500

“Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκοτῷ τεχνωμένων.”

* TURN. in marg. κλοπαῖς.

1b. Περισκελῇ] τάτο ἢ πρὸς τὸ ἐγκρατέστατον συναιπτόν, ἢ πρὸς τὸ ὅππῃ ἐκ πυρός, ἔταις, εἰσίδω αὖ καὶ διακρίνω τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον θραυσθῆντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστα καὶ κατὰ πολὺ, ὅππῃ ἐκ πυρός, περισκελῇ ἦτοι ἄλλαν βαφίντα καὶ ἔντονον γενόμενον.

491. Ἡ νῦν] ὄντως δὴ.

492. Εἰ ταῦτ’ ἀνατεῖ] εἰ ταῦτα τὰ τολμήματα καὶ ἡ νίκη αὕτη χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας.

1b. Εἰ ταῦτ’ ἀνατεῖ] τὸ ταῦτα κράτη, ἢ πρὸς τὴν Ἀντιγόνην νοητέον, ταῦτα κράτη, ἔχον ἢ τοιαύτη ταύτης ὑπερφία. ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἐν ᾧ ταῦτα τὰ κράτη, ἔχον ἢ ἐμὴ βασιλεία. Τὸ δ’ ἀνατεῖ, αἰτεῖ τὴν χωρὶς βλάβης.

493. Ἄλλ’ εἴτ’ ἀδελφῆς, εἴθ’ ὁμαιμονεσέρας] εἴτε ἐξ ἀδελφῆς εἴτε οἰκιστῆρα καὶ συγγενικωτέρῃ πάντων τῶν οἰκείων, (τῷτο γὰρ δηλοῖ τὸ, τὴ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκίς κυρεῖ) ἀδῶς ἐκ ἀπαισιν.

497. Τῷδε βελεύσαι τάφῃ] λείπει ἡ Παρί.

499. Ἐπήβολον φρενῶν] κυρεῖν τῶν φρενῶν καὶ ἐξῶσαν ἐν αὐτῇ.

500. Φιλεῖ δ’ ὁ θυμὸς] εἶπεν ἡ ψυχὴ τῶν λάθρα τὴ κακὴν τεχνωμένων προαίσκισθαι, καὶ αὐτὴν καταφρονεῖ ποιεῖν πρὶν φραβεῖναι. Ἄλλως τῶν λάθρα τὴ βελομένην δεῖν ὁ θυμὸς προκρίπτεται καὶ περὶ τὴν κατάστασιν τοῦ σώματος εὐδελόν τι γίγνεται τὸ κατηγορεῖν τὴν πράξιός αὐτῶν.

“ Μισῶ γε μέντοι χιῶταν ἐν κακοῖσί τις

“ Ἀλῆς, ἔπειτα τῷτο καλλύνειν θέλη.”

ΑΝΤ. Θέλεις τὶ μεῖζον ἢ κατακτεῖναί μ' ἐλάν;

ΚΡΕ. Ἐγὼ μὲν ἔδεν· τῷτ' ἔχων, ἅπαντ' ἔχων.

505

ΑΝΤ. Τί δῆτα μέλλεις; ὥς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων

Ἄρεσόν ἔδεν, μηδ' ἄρεσθείη ποτέ·

Οὕτω δὲ καὶ σοὶ τὰμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.

Καίτοι, πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλέεσερον

Κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ

510

Τιθεῖσα; τέτοις τῷτο πᾶσιν ἀνδάνειν

Λέγοιτ' ἂν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.

“ Ἀλλ' ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,

“ Κᾶῤῥεσιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' αὖ βέλεται.”

ΚΡΕ. Σὺ τῷτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὄρας;

515

ΑΝΤ. Ὅρῳσι χ' ἔσται, σοὶ δ' * ὑπύλλεσι σόμα.

ΚΡΕ. Σὺ δ' ἐκ ἐπαίδῃ τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;

ΑΝΤ. Οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τὸς ὁμοσπλάγχχους σέβειν.

ΚΡΕ. Οὐκὲν ὀμαιμος χιῶ κατὰ χθονὸς † θανών ‡;

ΑΝΤ. Ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταυτῇ πατρός.

520

ΚΡΕ. Πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβεῖ τιμᾶς χάριν;

ΑΝΤ. Οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς.

ΚΡΕ. Εἴτοι σφὲ τιμᾶς ἐξίσσε τῷ δυσσεβεῖ

* ALD. TURN. εἶδε.

† ALD. καταντίον.

‡ TURN. in marg. κατὰ

χθονὸς νέκυς.

501. Μισῶ γε μέντοι] μισῶ τὸν ἀμαρ-
τάνοντα καὶ ἐπικοσμένον τὴν ἀμαρτίαν αὐτοῦ.
τῷτο δὲ φησιν ὅτι ἀλῆσα ἡ Ἀντιγόνη ἔφασ-
κε τῷ θείῳ νόμῳ ἐπαρκῆν.

506. Ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων] τὸ κήρυ-
μα τῷ Πολυνείκῃ ἀνιστίζεται.

510. Κατέσχον] ἀντὶ τοῦ ἔσχον.

513. Ἀλλ' ἡ τυραννὶς] ἐκ ἐν ἐπαίῳ τῷτο
τῆς τυραννίδος, ἀλλ' ἔχει τι ἱερανίας ἢ λόγος.

515. Σὺ τῷτο μούνη] σοὶ μόνῃ τῷτο δοκεῖ
δίκαιον εἶναι, ταφῆναι τὸν Πολυνείκην.

516. Σοὶ δ' ὑπύλλεσι σόμα] γινώσκουσι
καὶ οὗτοι, διὰ δὲ σοὶ τὸ σῶμα συστέλλουσι, καὶ
σιωπῶσιν· ἢ, σφίεσσι τὸς διὰ τῶ σόματος
λόγους.

517. Τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς] ἀντὶ τοῦ, παρὰ
τάτῃς φρονέοντα.

521. Τιμᾶς χάριν] ἀντὶ τοῦ ἡμίως.

I i 2

524. Οὐ

I A M B O I.

- ΚΡΕ. Σὺ δ', ἢ κατ' οἴκας ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη
 Λήθεσά μ' ἐξέπινες (εἰδ' ἐμάνθανον
 Τρέφων δὺ' αἶτα*, καὶ πανασάσεις θρόνων) 540
 Φέρ' εἰπέ δή μοι, καὶ σὺ τῷδε τῷ τάφῳ
 Φήσεις μετασχεῖν, ἢ ἔομῃ τὸ μὴ εἰδέναι;
 ΙΣΜ. Δέδρακκα τοῦργον, εἴπερ ἦδ' ὁμοῖροθεῖ.
 Καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.
 ΑΝΤ. Ἄλλ' ἐκ εἰσεί τῷτό γ' ἡ δίκη σ'. ἐπεὶ 545
 Οὐτ' ἠθέλησας, ἔτ' ἐγὼ κοινοσάμην.
 ΙΣΜ. Ἄλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν ἐκ αἰσχύνομαι,
 Εὐμπλεον ἐμαυτὴν τῷ πάθεις ποιημένη.
 ΑΝΤ. Ὡν τοῦργον, αἶδης χ' οἱ κάτω ξυνίσορες.
 "Λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν εἰ σέργω φίλην." 550
 ΙΣΜ. Μήτοι, κασιγνήτῃ, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ
 Θανεῖν τε σὺν σοί, τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.
 ΑΝΤ. Μή μοι θάνης σὺ κοινὰ, μήθ' αἰ μὴ θίγες
 Ποιοῦ σεαυτῆς· ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.
 ΙΣΜ. Καὶ τίς βίος μοι σὲ λελειμμένη φίλος; 555
 ΑΝΤ. Κρέοντ' ἐρώτα· τῷδε γὰρ σὺ κηδεμῶν.

* ALDUS, αἶτας.

φίλην συγγένει καὶ ἀδελφότητι τὴν ἡμέραν ποιεῖ, ὅταν καὶ ταύτην διαδίδῃται φησὶ γίνεσθαι ταῖς ἀφ' αὐτῆς συμφράζεσθαι, καὶ τὸ πρῶτον συγγένει καὶ κατηρέσθαι πεποινημένην.

538. Ὡς ἔχιδν' ἢ γὰρ ἔχιδνα λάβρα καὶ βροχίαν τῶν ἀνθρώπων ἐκπίνει τὸ αἷμα. ὑφειμένη. ὑποκαλωμένη. ἐαθεῖσα. ἀπολυθεῖσα.

541. Ἄλλ' ἐκ εἰσεί τῷτό γ' ἡ δίκη ἢ μὴ μὴ δράσασα ἐμολογεῖ πεπραχέναι. καὶ κοινοσάμηναι διὰ τὸν παθόν τῆς ἀδελφῆς. ἢ δὲ σπευδᾶν ζῶσαν αὐτὴν διαφυλάττειν.

542. Ἡ ἔομῃ ἢ ἀπαρὴν εἶναι ἐνάματος.

543. Ὁμοῖροθεῖ ἐμολογεῖται. ὅρα δὲ πῶς ἐκιν-

τὴν πρόκλησιν αἰς συκαφαντῶσαν ποιεῖ. ἐμολογεῖται πεπραχέναι, ταύτης συντιθεμένης, ὅταν δύναται.

547. Ἄλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖς] καὶ διὰ τῶν μὴ δεδρακέναι ἐμολογεῖται.

548. Εὐμπλεον] κοινανόν.

549. Ὡν τῶργον] ἀντὶ τῷ, ὅφ' ἂν τὸ ἔργον πέπρακται αἰτίας.

552. Τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι] ἀντὶ τῷ τιμῆσαι.

556. Κηδεμῶν] φροντιστής. τὰ γὰρ αὐτῷ διασπείσματα πρὸς πλείονος τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἐπεπονημένης τιμῆς.

557. Ὡφελος

ΙΣΜ. Τί ταῦτ' ἀνιᾶς μ', ἔδ' ἐν ὠφελυμένῃ;

ΑΝΤ. Ἀλγῆσα μὲν δῆτ', εἰ γέλῳτ' ἐν σοὶ γελῶ.

ΙΣΜ. Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;

ΑΝΤ. Σῶσον σεαυτήν· ἐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.

560

ΙΣΜ. Οἶμοι τάλαινα, κάμπλάκω τῆ σῆ μόρῃ;

ΑΝΤ. Σὺ μὲν γὰρ εἴλες ζῆν, ἐγὼ δὲ, κατθανεῖν.

ΙΣΜ. Ἀλλ' ἐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

ΑΝΤ. Καλῶς σὺ μὲν τοῖς *, τοῖςδ' ἐγὼ δόκεν φρονεῖν.

ΙΣΜ. Καὶ μὴν ἴση νῦν † ἐσιν ἡ Ἑσμαρτία.

565

ΑΝΤ. Θάρσει, σὺ μὲν ζῆς· ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι

Τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανέσιν ὠφελεῖν.

ΚΡΕ. Τὼ παῖδε φημὶ τῷδε, τὴν μὲν ἀρτίως

Ἄνεκ πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' ἑ τὰ πρῶτ' ἔφυ.

ΙΣΜ. “Οὐ γὰρ ποτ', ὦ ἄναξ, ἔδ' ὅς ἂν βλασῇ μένει 570

“Νῆς τοῖς κακῶς πράττεσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.”

ΚΡΕ. Σοὶ γῆν, ὅθ' εἴλες σὺν κακῇ πράσσειν κακά.

ΙΣΜ. Τί γὰρ μόνῃ μοι τῆςδ' ἄτερ βιώσιμον;

* TURN. in marg. μέντοι.

† ALD. νῶν.

‡ ALD. κακῶ.

557. Ὀφελυμένη] ἀντὶ τῆ ὠφελύσας.

558. Εἰ γέλατ' ἐν σοὶ γελῶ] εἰ γελῶ (φιστὶν) ἐπὶ σοὶ, ἀλγῆσα γελῶ. οἷον κατα-
γελῶ σε ὅτι ἐκ ἡβελήσας μοι συμπονήσας.

559. Τί δῆτ' ἂν ἀφελοῖμ] ἀντὶ τῆ, ποῖαν μηχανὴν εὐροῖμι;

563. Ἀλλ' ἐκ ἐπ' ἀρρήτοις] ἀντὶ τῆ, προ-
εἰπὼν σοὶ τὰς ἐσομένας τιμαρίας ἐν τῇ παρα-
έσει. ἀλλ' οὕτω παρὰ γνώμην μου ταῦτα
πέπραχας, ἀλλὰ καμῶ συνειδυίας τὰ πρατ-
τόμην.

564. Καλῶς σὺ μέντοι, τοῖς δ' ἐγὼ δό-
κεν φρονεῖν] σεαυτῇ καλῶς ἐδόκει φρονεῖν, μὴ
συμπράττεσά μοι.

Ib. Τοῖς δ' ἐγὼ] τέτοις δ' ἐγὼ ἢ τοῖς ἀν-
δράσιν, ἢ τοῖς ἐμοῖς δόγμασι. τινὲς δὲ, τῷ
νόμῳ καὶ τῷ δικαίῳ.

465. Ἴση νῦν ἐσιν ἡ Ἑσμαρτία] ὅτι σὺ
μὲν ἐπραξας, ἐγὼ δὲ συνίδειν.

Ib. Ἡ Ἑσμαρτία] ἦν ἡ ἀποτυχία τῆς
ταφῆς. Ὡς περ γὰρ ἐγὼ ταύτην ἐκ ἐπραξας,
ἔτω καὶ σὺ ποιήσας ταύτην καὶ γνασθῆσας,
οὐδὲν πλέον ἐποίησας.

566. Ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι] οἷον, προη-
κάμην τῷ ζῆν, βοηθῆσαι βυλομένη τῷ ἀδελφῷ.

567. Θανέσιν ἀφελεῖν] οὐ μόνον τὸ ἀφελῶ
αἰτιατικῇ, ἀλλὰ καὶ δοτικῇ, ὡς καὶ ἐνταῦθα
εὐρηται. Φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος, Ὡς τοῖς θαν-
έσι χρήματ' ἔδ' ἐν ὠφελεί.

568. Τὴν μὲν ἀρτίως ἀνὴν πεφάνθαι] τὴν
Ἰσμήνην. ὅτι μὴ συνειργάσατο, καὶ ῥίπτει
ἐαυτὴν εἰς κίνδυνον.

570. Οὐ γὰρ ποτ', ὦ ἄναξ] τῷτὸ φησὶν
ὡς ἀποπολογημένη τῆς Ἀντιγόνης, ὅτι εἰ καὶ
κακῶς ποιεῖ, μεταβληθήσεται· ἢ μένει γὰρ ἔδ'·
ὁ δὲ ἀρχῆς κακὸς ὡς τοῖς κακῶς φρονήσας.
πρὸς ὅ φησι Κρέων, σοὶ γῆν μένει κακὸς ὁ νῦν,
ὅποτε εἴλες τῶν κακῶν εἶναι κοινωνός.

574. Μὴ

ΚΡΕ. Ἄλλ' ἤδε μὲν σοι μὴ λέγ'. εἰ γὰρ ἐς' ἔτι.

ΙΣΜ. Ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τῷ σαυτῷ τέκνου; 575

ΚΡΕ. Ἀρώσιμοι * γὰρ χ' αἰτέρων εἰσὶν γύαι †.

ΙΣΜ. Οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῆςδε τ' ἦν ἡρμοσμένα.

ΚΡΕ. Κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱᾷσι συγῶ.

ΑΝΤ. ὦ φίλταθ' Αἴμων, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ;

ΚΡΕ. Ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος 580

ΙΣΜ. Ἦ γὰρ σερήσεις τῆςδε τὸν σαυτῷ γόνον;

ΚΡΕ. Ἀδῆς ὁ παύσων τέσδε τοὺς γάμους ἔφυ.

ΙΣΜ. Δεδογμέν', ὥς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν;

ΚΡΕ. Καὶ σοί γε καί μοι μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν

Κομίζετ' εἴσω, δμῶες' ἐκ δὲ τῆδε χρή 585

Γυναῖκας εἶναι τάςδε, μὴδ' ἀνειμένας.

“Φεύγῃσι γὰρ τοι χ' οἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας

“Ἦδη τὸν ἄδην εἰσορῶσι τῷ βίῃ.”

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν

* ALDUS, Ἀρώσιμαι.

† ALDUS, γύαι.

574. Μὴ λέγ'. εἰ γὰρ ἐς' ἔτι] ἀντὶ τῷ, μὴ φέροις ὅτι ἐν τοῖς ζώσιν ἐστὶ.

575. Νυμφεῖα] ἀντὶ τῷ τὴν νύμφην.

576. Ἀρώσιμαι] παιδοποιήσιμοι. ἐν γὰρ ῥητοί.

Ib. Εἰσὶν γύαι] διὰ τὸ μέτρον ἐν τῷ γύαι ἐξελθόντι τὸ εἰ δὲ μετὰ τῷ εἰ βάλαι γράφειν, ἔγω σοὶ ἀντὶ κοινῆς συλλαβῆς.

577. Ἠρμοσμένα] τὰ τῷ γάμῳ φασί.

578. Γυναῖκας υἱᾷσι συγῶ] τὸ συνάπτεσθαι διελοντό.

580. Καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος] τὸ σὸν, τὸ ἐπὶ σὲ ὁμομαζόμενον. οἷον τὸ ὄνομα τῆς νυμφῆς ὁ σὺ προβάλλῃ.

584. Καὶ σοὶ γε καί μοι] εἰ μόνον ταύτην ἄρῃσαι τὸ ἀποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ σοὶ. Μικέτι ἐν μοι τριβὰς ἐμβάλλεται. ἦ, καὶ μοὶ καὶ σοὶ δεικνύται μικέτι διατρίβειν ἐν τοῖς λόγοις.

585. Ἐκ δὲ τῆδε χρή] ὁ δὲ περιττεύει. λέγει γὰρ ὅτι χρή λοιπὸν μὴ ἀνειμένας εἶναι (ἦσαν αὐτεξούσιες) ταύτας τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ φρενέσθαι. Φεύγει γὰρ εἰσθῆαι καὶ οἱ πολλοί, πλησιάζοντα ἱδρῶντες τὸν θάνατον.

589. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν] ἀπὸ κοινῆς τὸ αἰῶν. Οἷς γὰρ ἂν σισθῇ δόμος, τάτοις ὁ αἰὼν ἡδὲν αἴτης ἐλλείπει, ἔρπων ἐπὶ τὸ πλεόνθος τῆς γενεᾆς, ἀλλὰ πάντα ἐπιφέρει τὰ δεινὰ. Ὡστε ἡμῶν ἐστὶ τὸ οἶκον κίνημα, τῷ ἐκ σισθέντι κύματι ταῖς τῷ βορέῃ πνοαῖς. Οἷον γαλήνης οὐ ῥᾶδίως τυγχάνουσιν ὅσοι ἐν κλύδανι γίνονται, ἀλλ' οὐδὲ δυστυχέως περιπίπτων οἶκος, εὐχερῶς ἀνανέει.

Ib. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν] ταῦθ' ὁ Χορὸς λέγει διὰ τὸ τῷ Πάτρ' ἕνεος, ὅτι εὐδαίμονες εἰσιν οἷς ὑπῆρξεν ὁ βίος καὶ ὁ τῆς ζωῆς χρόνος ἀχρεὺς καὶ ἀμέτεχος κακῶν. οἷς γὰρ ἂν αὐτῶν θρώπαις

Ἄγευτος αἰών.

590

“Οἷς γὰρ ἂν θεόθεν

“Σεισθῇ δόμος, ἄτας

“Οὐδὲν ἑλλεῖπει γενεᾶς

“Ἐπὶ πλῆθος ἔρπον.”

Ὅμοιον ὥστε ποντίας

595

Ἄλως οἶδμα δυσπνόοις

Θρήσσαις * ὅταν ἔρεβος ὕφαλόν ἐπιδράμῃ πνοαῖς,

Κυλίνδει βυσσόθεν κελαινᾶν

Θῖνα καὶ δυσήνεμον,

Στόνω βρέμεσι δ' ἀντιπλήγες ἀκταί.

600

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Ἀρχαῖα τὰ Λαβθακιδᾶν

Οἴκων ὀρώμαι

Πήματα φθιμένων

Ἐπὶ πήμασι πίπτουν-

τ'· ἔδ' ἀπαλλάσσει γενεᾶν

605

Γένος, ἀλλ' ἐρείπει

Θεῶν τις, ἔδ' ἔχει λύσιν·

* ALDUS, "Ὅταν Θρήσσησι.

θραύσει τισθῇ καὶ ἀνατραπῇ καὶ δυστυχίῃ· ὁ δόμος θεόθεν καὶ ἀπὸ θεῶ, ὃ δὲ αὐτῆς καὶ δυστυχίας ἑλλεῖπει ἔρπον καὶ φερέμενον ἐπὶ τὸ πλῆθος τῆς αὐτῶν γενεᾶς· ὅμοιον ὥστε καὶ ὡς περ οἶδμα καὶ κύμα ποντίας ἄλως, κυλίνδει καὶ ἀνακυκᾷ ἐν σόνῳ καὶ ταραχῇ, βυσσόθεν καὶ ἀπὸ τῆς βυθῆς, θῖνα κελαινῇ, ἦσαν τὴν ἐν τῇ βυθῇ κεκρυμμένην κίνησιν τὴν δυσήνεμον καὶ τὴν δυσκόλως ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἀνατριπομένην, ὅταν ἐν πνοαῖς Θρήσσαις καὶ Θρηκτικαῖς δυσπνόοις καὶ κακῶς καὶ ἀγρίως πνέουσαις, ἐπὶ τὸ ἔρεβος καὶ τὸ βάθος τῆς κλῆς, δράμῃ καὶ ἐπὶ τὴν τὸ κύμα δηλονότι.

595· Ὅμοιον ὥστε ποντίας ἄλως] τὸ ἔξῃς, ὅμοιον ὥς ὅταν Θρήσσησι ποντίας δυσπνόοις

πνοαῖς οἶδμα ἔρεβος ὕφαλόν ἐπιδράμῃ. Ἄντι τῷ, ἐκ βάθους κίνησιν τὴν θαλάσσαν· τὰ γὰρ βαθύα, μέλανα ἐκάλουν. Ὅμηρος,

“Δυναφὸν χεῖρ ὕδαρ, καὶ ὁ Ποσειδᾶν, κυκτοχαιῖτης.”

599. Δυσάνεμον] τὴν ὑπὸ ἀνέμων ταραχθεῖσαν.

600. Στόνω] λήπι ἢ σὺν, ἵνα ἢ, σὺν σόνῳ.

Ib. Ἀντιπλήγες] ἀντιπλησσομένηαι.

605. Ἀπαλλάσσει] καταβάλλει. καταφέρειν.

Ib. Γενεᾶν] τὸ γένος τὸ ἐπιζιζιγνόμενον καὶ ἀπαλλάσσει τὴν γενεάν, ἀλλ' αἱ ἐν συμφορᾷ εἰσι.

608. Νῦν

Νῦν γὰρ ἔσχατας ὕπερ
 ῥίξας τέτατο φάος ἐν Οἰδίπῳ δόμοις·
 Κᾶτ' αὖ νιν φοινία * θεῶν τῶν
 Νερτέρων ἀμᾶ κόνις,
 Λόγῃ τ' ἄνοια, καὶ φρενῶν Ἑριννύς.

610

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Τὰν † σὰν, Ζεῦ, δύναμιν ‡ τίς ἀνδρῶν
 Ὑπερβασία κατὰσχοι;
 Τὰν ἔθ' ὕπνος αἰ-
 ρεῖ ποθ', ὁ παντογῆρος·
 Ἀκάματοί τε θεῶν
 Μῆνες· ἀγῆρως § δὲ χρόνῳ, δυνάσει

615

* ALD. φοινία. † ALD. τὰν. ‡ ALD. TURN. in marg. δύασι.
 § ALD. ἀγῆρως.

608. Νῦν γὰρ ἔσχατας ὕπερ] λείπει ἀφ' ἑνὸς τὸ β. τὸ δὲ λεγόμενον, ἐστὶ τοιαῦτο. νῦν γὰρ ὕπερ ἐτίτατο, φησὶ, καὶ σωτηρία ἦν τοῖς αἰεὶς τῷ Οἰδίπῳ, ἔσχατος ὕπερ ῥίξας. ἀντὶ τῷ, ὅπερ ἔβλαψεν αἰὼ τῆς ῥίξης, θάνατος καταλαμβάνει. νῦν γὰρ (φησὶ) ὕπερ ἦν λείψανον γενεᾶς, τῷτο μέλλει καλύπτεται ἡ κόνις. τὸ καταλειφθὲν φησιν ἀπὸ Οἰδίπῳ θλάσμα.

Ib. Νῦν γὰρ ἔσχατος] ἔσχατην τὴν ῥίζαν νῦν Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην λέγει δὲ φάος ἐν τοῖς δόμοις τῷ Οἰδίπῳ ἀνατεῖλαι, διὰ τὸ ἀπαλλαγὴν γενομένην τῷ πολέμῳ, καὶ τῶν πραγμάτων εἰς κατὰσιν τινα ἐλθόντων. τὸ δὲ, φοινία θεῶν τῶν νετέρων ἀμᾶ κόνις, ἀντὶ τῷ τὴν ἔσχατην ῥίζαν θερίζει ὁ αἰὼς· εἰκότως δὲ τὸ κόνις τίθεται· διότι γὰρ ἐκάλυψεν Ἀντιγόνη τὸν ἀδελφὸν Πολυνείκην κόνει, διὰ τῷτο τετυγχεσθαι ἡμελλε, διὸν δ' εἰπὼν, ἀμᾶ δὲ καὶ θερίζει νῦν καὶ αὐτὴν, ὁ δὲ αὐσυνδέτως ἐπιγαγε, συνάπτειν καὶ τὸ κατὰ πρὸς τὸ ἀμᾶ, ἦν κατὰμᾶ καὶ θερίζει καὶ καταβάλλει νῦν καὶ αὐτὴν ἡ κόνις τῶν νετέρων θεῶν. ποταπὴ; φοινία, ἦν φόνον αὐτῇ προξενῶσα.

Vol. II.

[ANTIGONE.]

610. Κᾶτ' αὖ νιν] αὐτὴν τὴν ῥίζαν. ἐὰν δὲ εἴπωμεν κᾶτ' αὖ νιν, εἰδὲν λείπει τὸ λόγῳ.

611. Ἀμᾶ κόνις] θερίζει. καὶ ἐκκόπτει. ἡ καλύπτει.

612. Λόγῃ τ' ἄνοια] ἀμαρτία, ὅτι οἰστροβῆται ὑπὸ τῶν Ἑριννῶν Ἀντιγόνη τῷτο τιτολημνικῇ.

613. Τὰν Ζεὺς δύναμιν] τῷτο φησιν ὅτι προαιρέσει τῷ Διὶ πάντα γίνονται.

614. Κατὰσχοι] εὐκτικῶς, ὡς ποιεῖται· τρίτε προσώπῳ. ὑπερβασία κρατῆται δέχεται.

616. Ὁ παντογῆρος] ὁ ἀσθενὴς παρμήτιος. τὸ γὰρ γῆρας, ἀσθενεία ἐστίν. ἀσθενῶμεν δὲ τῇ γλυκυῇ προσβολῇ τῷ ὕπνῳ κατεχόμενοι. ἡ παντογῆρας, ὁ αἰώνας, καὶ ἄχρι γῆρας τοῖς ἀνθρώποις καὶ πάσι τοῖς ζώοις παραμένει.

Ib. Ὁ παντογῆρας] ἦν δὲ πάντας καταβάλλων. τὸ γὰρ γῆρας ὡς περ καταβολή ἐστιν. ἡ παντογῆρας, ὁ αἰώνας. χρηρὶ δὲ γραφῆναι, ἀκάματοί τε θεῶν, ἢ ἡ ὁμοίον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς καλῶς.

618. Ἀγῆρως δὲ χρόνῳ δυνάσει] ἀντὶ τῷ, δυνάσει καὶ ἄρχων τῷ ἀγῆρως χρόνῳ κατέχεις τὸν Ὀλυμπον. ἀγῆρως δὲ τὸν τῶν θεῶν

K k

χρόνον

Κατέχεις Ὀλύμπῃ
 Μαρμαρόεσσαν αἴγλαν
 Τό,τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον,
 Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει.
 Νόμος ὃ δ' ἔδεν ἔρπει
 Θνατῶν βίῳ πάμ-
 πολις ἐκτὸς αἵτας.

620

625

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

“ Ἄ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος ἐλπίς
 “ Πολλοῖς μὲν ὄνησις ἀνδρῶν
 “ Πολλοῖς δ' ἀπάτα
 “ Κεφονόων ἐρώτων.”

χρόνον φησὶν, ἐπὶ μῆτε ὑπὸ δυστυχίῳ, μῆτε ὑπὸ ὕπνῳ ἐλαττᾶται.

Ib. Ἀγέρας δὲ] τὸτο πρὸς τὸ δυνάσας σὺν-
 απτε, ἦσαν δεσπότης ἔχ' ὑπὸ χρόνων γηράσκων.

621. Τό,τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον] λάμ-
 βαν τὴν ἐπὶ αὐτῷ τῷ ἐπαρκέσει ἐνταῦθα, ἦσαν
 ἐπὶ τῷ ἐπὶ αὐτῷ καὶ ἐπὶ τὸ μέλλον ἴσον δ'
 ὅτι πρὸς τὸ μέλλον τίθεται μόνον τὸ ἀρκέσει.
 τὸ γὰρ ἔπειτα ἔμφασις ἐνστάτος ἔχει· τὸ δὲ
 νῦν πρὸς τὸ πρῶτον ἔπειτα ἴσον. Ἡ ἐπισημὴ νῦν
 λέγει τὸν λόγον, ἐκ ἐθέουσι αὐτῷ ἐνστάτω χρό-
 νον θῆναι· ὅπως εἰ εἴποις, τὸ ἔπειτα ἀντὶ τῷ
 μέλλοντος νοήσεις, ἢ τὸ μέλλον πρὸς τὸ ἔπειτα,
 μέλλοντος μέλλον καὶ χρόνος παράτασις· εἰ δὲ
 μὴ, τὸ πρὶν διπλῶν νόμι, καὶ ἀντὶ τῷ νῦν καὶ
 ἀντὶ τῷ πάλαι. τὸ γὰρ νῦν καὶ πάλαι τῷ ἔ-
 πειτα πρότερον ἴσι. τὸ δὲ τῷ ἔπειτα τε, ἀντὶ
 τῷ καὶ ὄν, πρὸς τὸ ἐπαρκέσει σὺναπτε.

622. Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει] ὃ ἔστιν αἰὲ δυνά-
 μένον βουθεῖν.

623. Νόμος ὃ δ' ἔδεν ἔρπει] ὃ κατὰ πᾶ-
 σαν πόλιν ἔρπει νόμος. ὃ ἔστι πάντες ἀνθρώποι.
 Ἄλλως· ἡδὲ (φησὶν) ἐστὶ νόμος ἐν πάσαις ταῖς
 πόλεσιν ὥστε φεύγειν τὰς ἀθαρτίαις τὸ συμβη-
 σόμενον. Ἡ ὕψις· ἡδὲ ἐστὶ νόμος ὅς δύνα-
 ται τῶν ἡδὲ τελειωθέντων κακῶν προσάγειν βού-
 θειαν. Ἡ ἔσας· ὃ δὲ νόμος ὃ πάντων ἀνθρώ-
 πων κοινὸς τὸτο ἔχει, μηδεὶνα ζῆν ἀνευ λύπης.

Ib. Νόμος ὃ δ' ἔδεν ἔρπει] τῷ δ' ἔσας
 ὅδε ὁ νόμος, ὃν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῷ Διὶ ἐφαιμεν,
 ἔδεν καὶ ἑδαιμῶς ἔρπει καὶ φέρεται πάμπολις
 καὶ παγκόσμιος τῷ βίῳ τῶν θνητῶν, αἵτις
 καὶ χωρὶς αἵτης. τὰτ' ἔστιν, ὃ περὶ τῶν θεῶν
 ἐφαιμεν, ἐκ ἑστὶ περὶ ἀνθρώπων εἰπεῖν, ἀλλ' οἱ
 μὲν, ἀπαθείς καὶ ἀφάρτοι, οἱ δ' ἀνθρώποι
 θνητοὶ καὶ παθητικοί.

624. Θνατῶν βίῳ πάμπολις ἐκτὸς αἵτας]
 ὁ λόγος· Σὺ μὲν, ὦ Ζεῦ, ἀγέρας τε καὶ δυ-
 νάσης εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον εἰ· ἡ δὲ τῶν ἀνθρώ-
 πων πολιτεία ἑδέποτε χωρὶς κακῶν ἴσιν.

626. Ἄ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος] ἔδεν (φησὶ)
 περὶ τῶν μελλόντων ἐπίστανται οἱ ἀνθρώποι,
 ὥστε ὁ Ζεὺς· ἡπάτησε δὲ πολλὰς ἡ ἐλπίς, κε-
 φόνος ἔρωτας ἐμβάλλουσα. τὰ αὐτάτα γὰρ ἐλ-
 πίσαντες, ἐσφάλσαν. ἔρωτας δὲ λέγει καὶ
 τὰς ἐπιθυμίας.

Ib. Ἄ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος] αὕτη ἡ κα-
 τασκευὴ πρὸς τὸ, Νόμος ὃ δ' οὐδὲν ἔρπει, ἴσιν,
 εἰ καὶ ἀσαφὲς ἐκ τῆς φανερᾶ δοκεῖ ἔστω γὰρ νοῦ-
 ται, ὁ νόμος ὁ εἰς τὰς θεάς ἐκ ἔστιν ἐν ἀνθρώ-
 ποις, ἀλλὰ δυστυχίᾳ ὑποπίπτουσιν. ἐλπίσι
 γὰρ ἀπατάμενοι, ὡς εἰ τόδε ποιήσιν. κα-
 λῶς αὐτοῖς ἔχει, ποιῶντες εἰς δυστυχίας ἐμπίπ-
 τουσιν· ὃ δὲ καὶ Ἀντιγόνη πέποιθε.

629. Κεφονόων ἐρώτων] ἀντὶ τῷ τῶν κα-
 φαν

Εἰδότε δ' ἔδ' ἐν ἔρπει,
 Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τίς προσάσῃ*.
 Σοφία γὰρ ἔκ τε
 Κλεινὸν ἔπος πέφανται,
 "Τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν
 "Τῷ δ' ἔμμεν' ὅτῳ φρένας
 "Θεὸς ἄγει πρὸς ἅταν.
 "Πράσσει δ' ὀλιγοσὺν
 "Χρόνον ἐκτὸς ἄτας."

630

635

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

"Οδε μὲν Αἴμων, παῖδ' ὧν τῶν σῶν
 Νέετον γέννημ', ἄρ' ἀχλύμενος
 Τάλιδος ἦκει μόρον Ἀντιγόνης,
 Ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν.

640

ΙΑΜΒΟΙ.

ΚΡΕ. Τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
 "Ω παῖ, τελείαν ψῆφον ἄρα μὴ κλύων,

* ALDUS, προστάση.

φανέπιθυμιῶν, ἐν αἷς πολλοὶ ἠπάτηνται, ἔτιρα
 προσδιδάσκοντες, ἔτιραι ἀποδίδοντες.

630. Εἰδότε δ' ἔδ' ἐν, ἔρπει] τῷ ἀνθρώπῳ
 ἔδ' ἐν εἰδότε ἐπέρχεται.

631. Προσάσῃ] προσφέρει. πρὶν τοῖς δυνάμεις
 ἐπιπύρῃ, καὶ εἰς αὐτὸν ἐμπέσῃ τὸν κίνδυνον.

632. Σοφία γὰρ ἔκ τε κλεινὸν ἔπος] μετὰ
 σοφίας γὰρ ὑπὸ τίνος αἰδοῖται καὶ κλεινὸν ἔπος
 πέφανται.

"Ὅταν δ' ἐδ' αἰμῶν ἀνδρὶ πορσύνῃ κακὰ,
 "Τὸν γὰρ ἔλαφε πρῶτον ὧ βυλεύεται."

636. Θεὸς ἄρει πρὸς ἅταν] ἴσταν, οἱ θεοὶ
 ὧν μέλονται δυστυχῶν, ἄρει πρὸς βλάβην.
 τῷτο δὲ λέγει διὰ τὴν Ἀντιγόνην δοκεῖσαι τὸ
 θανάτῳ ἴδισαν.

641. Τάλιδος] τάλις λέγεται παρ' Αἰολέων
 ἐπὶ ἡ ὀνομασθεῖσα τὴν νύμφην. Καλλιμαχος.

"Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδί σὺν ἀμφιθαλεῖ."

Ib. "Ἦκει μόρον] λείπει ἢ δια, διὰ τὸν μό-
 ρον.

Ib. Τάλιδος ἦκει] τάλις κατ' Αἰολέας ἢ
 ἔγγονθ' αἰς πρὸς γάμον τινί, ὥσπερ καὶ Καλλι-
 μαχος λέγει, Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδί σὺν ἀμ-
 φιθαλεῖ.

642. Ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν] ὑπὲρ τῆς
 τῶν λεχέων ἀπάτης (ὅ ἐστιν ἀπετυχίας) ἀχθο-
 μένης.

643. Τάχ' εἰσόμεσθα] ὁ λόγος παροιμιακός,
 ὅπότε μὴ σοχασμῷ χράμεθα, ἀλλ' αὐτόπται
 τῶν πραγμάτων γιγνώμεθα προγινώσκοντες μὲν,
 γὰρ καὶ ὁ μάντις, ἀλλὰ σοχασμῷ χρῆται.
 τίχα δ' ἂν ἀκριβῶς γινώσκοντες ταῦτα παρα τῷ
 παιδὶ πυνθανόμενοι.

644. Τελείαν ψῆφον] τελίαν, τὴν ἰδίᾳ τιτε-
 λισμένην. τῷτο δὲ φησὶν ὡς μεταδεδουσάμενος.
 ἢ τὴν τέλιν ἐπ' αὐτῇ τῇ Ἀντιγόνῃ.

K k 2

647. Πότιον,

- Τῆς μελλονύμφης πατρὶ λυσσαίνων πάρεϊ ; 645
 Ἥ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρωῖντες φίλοι ;
 ΑΙΜ. Πάτερ, σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων
 “ Χρησὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ’ ἐφέψομαι.
 “ Ἐμοὶ γὰρ ὕδεις ἀξίως ἔσαι γάμος
 “ Μείζων φέρεσθαι σὲ καλῶς ἡγεμένῃ.” 650
 ΚΡΕ. “ Οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ σέρνων ἔχειν,
 “ Γνώμης πατρώας πάντ’ ὀπισθεν ἐσάναι.”
 Τάττε γὰρ ἔνεκ’ ἄνδρες εὐχονται γονᾶς
 Κατηκόμες φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
 Ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς, 655
 Καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξίσσε πατρί.
 “ Ὅστις δ’ ἀνωφέλητα φυτεύει τέκνα,
 “ Τί τόνδ’ ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ* πόνους
 “ Φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων ;”
 Μὴ νῦν ποτ’, ὦ παῖ, τὰς φρένας ὑφ’ ἡδονῆς 660
 Γυναικὸς ἔνεκ’ ἐκβάλλης, εἰδὼς ὅτι
 “ Ψυχρὸν παραγκάλισμα τῷτο γίνεται,
 “ Γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις· τί γὰρ
 “ Γένοιτ’ ἂν ἑλκος μείζον, ἢ φίλος κακός ;”

* TURN. αὐτῷ.

647. Πάτερ, σός εἰμι] ἦεν τῷ σὺ θελή-
 ματι ὑπέκω, καὶ σύ μοι τὰ βέλτερα καὶ λυ-
 σσιλέντα διαγοῦ.

1b. Πάτερ, σός εἰμι] ἀπόκρισις Αἰμονος.

648. Ἀπορθοῖς] ὀρθῶς καθυγῇ.

649. Ἐμοὶ γὰρ ὕδεις ἀξίως] ὕδεις μοι προ-
 κριθήσεται γάμος τῆς σὺς ἀρχῆς, καλῶς σε
 ἔρχοντος· πανταχῶς δὲ μετὰ παρατηρήσεως.

650. Μείζων φέρεσθαι] προκρίνεσθαι.

651. Διὰ σέρνων ἔχειν] ἀντὶ τῆς ἐνθυμῆσθαι.

1b. Οὕτω γὰρ, ὦ] δημηγορία Κρέοντος καὶ
 παραίνεσις πρὸς τὸν υἱόν.

652. Γνώμης πατρώας πάντ’ ὀπισθεν] τῆς
 πατρώας γνώμης πάντα εἶναι δεύτερα. οἷον,

χρὴ τὸν τὴν πατρίαν πράττοντα γνώμην,
 περὶ τῶν ἄλλων ὕδεια λόγον ἔχειν. ἀσφαλῶς δὲ
 προσέθηκε τὸ πάντα, μὴ ἄρα ἐκ τῆς παιδὸς
 ὑπαντηθῆ, ὅτι πλὴν τῶν χρησίμων.

1b. Πάντ’ ὀπισθεν ἐσάναι] ἦεν κατὰ πάν-
 τα τῇ τῷ πατρὶ ἀκολουθεῖν γνώμῃ· ἐπεὶ δ’ ὁ
 ἀκολουθεῖν ὀπισθεν ἔσεται, ὀπισθεν ἐσάναι οὔτε
 πατρώας γνώμης εἶπεν.

658. Πλὴν αὐτῷ πόνους] γράφεται πίδα·
 ἢ ἢ, ἐμπόδιον, δισμός, κἀλυμα τῷ πρᾶτ-
 τιν αὐ βέλτεται.

662. Ψυχρὸν παραγκάλισμα] ἀπὸ φίλου
 μα, σέρρηθρον, κοιάνημα, παρακοίμημα. π-
 ριπλοκή.

665. Πτύσεις]

Ἀλλὰ πτύσας ὡσεὶ τε δυσμενῇ, μέθες
Τὴν παῖδ' ἐν ἅδ' ἐκ τήνδε νυμφεύσειν τινί.

665

Ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγὼ
Πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
Ψευδῇ γ' ἐμαυτὸν ἐκατασχέσω πόλει,

Ἀλλὰ κτενῶ. Πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία
Εὐναιμον· εἰ γὰρ δὴ τὰδ' ἐγγενῇ φύσει

670

Ἀκοσμα, θρέψω κάρτα τές γ' ἔξω γένεες.

“ Ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔς' ἀνὴρ

“ Χρησὸς, φανεῖται καὶ πόλει δίκαιος ὢν·

675

“ Ὅστις δ' ὑπερβᾶς, ἢ νόμος βιάζεται,

“ Ἡ τοῦπιτάσσειν τοῖς κρατῆσιν ἐννοεῖ,

“ Οὐκ ἔς' ἐπαίνειν τῆτον ἐξ ἐμῆ τυχεῖν.

“ Ἀλλ' ὃν πόλις σήσειε, τῆδε χρὴ κλύειν

“ Καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια, καὶ τὰναντία.”

680

Καὶ τῆτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοῖην ἐγὼ

Καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν·

Δορὸς τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον,

Μένειν δίκαιον καγαθὸν παρασάτην.

“ Ἀναρχίας γὰρ μείζον ἐκ ἔσιν κακόν.

“ Αὕτη πόλεις τ' ὀλλυσιν, ἥδ' ἀνασάτεις

685

“ Οἴκεις τίθησιν· ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς

“ Τροπὰς καταρρήγνυσιν· τῶν δ' ὀρθομένων

665. Πτύσας] ἐν ἁπλῇ λέξει. Δέμενος. κατα-
φρονήσας.

673. Ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν] εἰ ἐν τηροῖν
τὸ νόμιμα καὶ τὰ δίκαια ἐπὶ τῆς ἐμαυτοῦ πρέ-
πτης οἰκίας, τηροῖν ἂν αὐτὰ καὶ ἐπὶ τῆς
πόλεως.

675. Ὅστις δ' ὑπερβᾶς] λίαν τὸ δίκαιον.

678. Ἀλλ' ὃν πόλις σήσειε] κατασχέσειν ἀρ-
χόντα.

679. Καὶ τὰναντία] τὰ ἐναντία τῷ δίκαιῳ
δηλονότι.

680. Καὶ τῆτον ἂν] τῆτον τὸν τῷ βασιλεῖ
πειθόμενον.

682. Ἐν χειμῶνι] τῆς μάχης δηλονότι.

684. Ἀναρχίας] ἀντὶ τῆς ἀπειθείας.

687. Τροπὰς καταρρήγνυσιν] ἐκ γὰρ διαρ-
ρήξεως στρατῶ τριπῇ γίνεται.

Ib. Τῶν δ' ὀρθομένων] τῶν ἀρχομένων.

“ Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία.”

Οὕτως ἀμυντέ' ἐς τοῖς κοσμουμένοις,

Κἄτοι γυναικὸς ἑδαμῶς ἡσσητέα'

690

Κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν.

Κἔκ ἂν γυναικῶν ἡσσονες καλοῖμεθ' ἂν.

ΧΟΡ. Ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλόμενθα,
Λέγειν φρονέντως ἂν λέγεις δοκεῖς περὶ.

ΑΙΜ. “ Πάτερ, θεοὶ φύσιν ἀνθρώποις φρένας.”

695

“ Πάντων ὅς' ἐς χρημάτων ὑπέρτατον.”

Ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,

Οὐτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισαίμην λέγειν.

Γένοιτο μὲν τ' ἂν χ' αἰτέρῳ, καλῶς ἔχον.

Σῆ* δ' ἔν πέφυκα † πάντα προσκοπεῖν, ὅσα 700

Λέγει τις ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει

(Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ)

Λόγοις τοιέτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψῃ κλύων.

Ἐμοὶ δ' ἀκέειν ἔσθ' ὑπὸ σκότε τάδε,

Τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις,

705

Πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιώτατῃ

Κάκις' ἀπ' ἔργων εὐκλεεσάτων φθίνει.

* ALD. σοι. TURN. in marg. σοι.

† TURN. in marg. πέφυκας.

688. Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ'] “Ομηρος”

“ Αἰδουμένων δ' ἀνδρῶν πλείους σοὶ καὶ πέ-
“ φανται.”

690. Τοῖς κοσμουμένοις] τοῖς ἀρχέουσιν. “Ομη-
ρος”

“ Δύο κοσμήτορες λαῶν.”

693. Εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλόμενθα] εἰ μὴ τῆς
φρονήσεως ὑπὸ τῆ γήρεος συνημέθῃ, λέγειν
φρονέντως δοκεῖς περὶ ὧν λέγεις. ὁ δὲ λόγος
πάνυ προσευτικῶς καὶ αἰδουμένως εἴρηται.

695. Πάτερ, θεοὶ φύσιν] τῆτο λέγει διότι
προῖων μέλλει εἰπεῖν ὡς ἀγορευομένηται ἡ πόλις
τὸ σοὶ κατὰ τῆς παιδὸς δέσπισμα, ὡς ἀνι-

λέγειν αἷς ἐπειδὴ τὸ φρονεῖν δεῖσθαι ἀνθρώποις
λόγον ἀνέχει καὶ τὴν πόλιν καλῶς λέγειν.

697. Ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις] ἐγὼ δ'
ὡς δυναίμαι ταῦτα ἀποδείξασθαι, ἐπειδὴ μὴ κα-
λῶς ταῦτα λέγεις.

699. Γένοιτο μὲντ' ἂν] δυνατόν σε καὶ ἐτί-
μως μεταβελεύσασθαι.

700. Σοὺ δ' ἔν πέφυκα] γράφεται, σὺ δ'
ἐν πέφυκας.

702. Τὸ γὰρ σὸν ὄμμα] τὸ σὸν ὄμμα (φασί)
τοις τὸν ἔστιν, ὥστε μηδὲν τῶν πολιτῶν ἀντι-
κού σε λέγειν τοιαῦτα οἷς σὺ μὴ τέρψῃ. ἔμοι
δὲ πάρισιν ἀκείνῃ τῶν λόγων κατὰ σὲ λεγομέ-
ναι.

703. Λόγοις τοιέτοις] λήπει τὸ χρῆσθαι.

708. Ἡτις

Ἦτις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
Πεπτῶτ' ἄθαπτον, μήθ' ὑπ' ὤμησῶν κυνῶν
Εἶας' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός.

710

Οὐχ ἤδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
Τοιάδ' ἐρεμνὴ σίγ' ἐπέρχεται φάτις.
Ἐμοὶ δέ, σὲ πρᾶσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
Οὐκ ἔστιν ἔδεν κτῆμα τιμιώτερον.

“ Τί γὰρ πατὴρ θάλλοντος, εὐκλείας τέκνοις 715

“ Ἀγαλμα μείζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί; ”

Μὴ νῦν ἐν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῶ φόρει,
Ὡς φῆς σὺ, καὶ δὲν ἄλλο, τῷτ' ὀρθῶς ἔχειν.

“ Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,

“ Ἡ γλῶσσαν ἢν ἐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν, 720

“ Οὗτοι διαπτυχθέντες, ὥφθησαν κενοί.

“ Ἀλλ' ἄνδρα κῆν τις ἢ σοφός, τὸ μαυθάνειν

“ Πόλλ' αἰσχροὺν ἔδεν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.”

Ὅρᾳς παραρρέιθροισι * χειμάρροισι ὅσα

Δένδρων ὑπεῖκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται, 725

Τὰδ' ἀντιτείνοντ', αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται;

Αὕτως δέ, ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς †, πόδα

Τείνας ὑπεῖκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω

Στρέψας τολοιπὸν σέλμασιν, ναυτίλλεται.

* TURN. in marg. παρὰ ῥέθοισι. † TURN. in marg. ἐγκρατῆ.

708. Ἦτις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον] διὰ τῶ-
των ὑπεραπολογεῖται τῆς κέρης, ὑπερευπρεπῶς
τῇ πόλει περιθείς τὸν λόγον.

716. Ἡ τί πρὸς παίδων πατρί] ἦγαν, ἐδ-
ε πατὴρ μείζονα ἄλλην χάριν παρὰ τῶν παί-
δων δέχεται, ἢ εὐτυχῶντας τότες ὁρᾷ. συν-
ατὴ δὲ πρὸς τὸ εὐκλείας τὸ ἀγαλμα. ἢ ἢ εὐ-
κλείας ἀγαλμα, ἦτοι εὐκλείας.

721. Διαπτυχθέντες] ἀνακαλυφθέντες. μι-
τῆ δὲ ἀπὸ ἐνικῆ ἀριθμῷ τὴ ὅστις, εἰς πλε-
θυντικὸν τὸ ἔστι.

723. Καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν] μὴ αὐθάδῃ
εἶναι, ἀντιτείνοντα τοῖς συμβαλύνουσιν. τῷτο δὲ
παρὰ Σόλωνος.

“ Γράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.”

726. Αὐτόπρεμνα] αὐτόρριζα.

728. Ὑπτίαι μηδὲν] ἦρουν ὑποχαλᾶ, ἐνδί-
δασιν τῇ φορᾷ τὸ πνεύματος. τὸ δ' ὑπτίοις
λίγαι, ἐπειδὴ οἱ τὰς κώπας ἐλαύνοντες, πρῶ-
τως κύνοντες ἐλαύνουσιν, ἀνατραπήσας ἢ τις
κῶς, ἐξαίφνης ὑπτίαι γίνονται.

732. Πριστίον]

Ἄλλ' εἶπε θυμῷ*, καὶ μετάσαςιν δίδε.

730

“ Γνώμη γὰρ εἴτις καὶ π' ἐμῷ νωτέρω

“ Πρὸς ἐσι, φήμ' ἐγώ γε πρεσβεύειν πολὺ

“ Φύναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπισήμης πλέω

“ Εἰ δ' ἔν, (φιλεῖ γὰρ τῷτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν)

“ Καὶ τῶν λεγόντων εὖ, καλὸν τὸ μαυθάινειν.” 735

ΧΟΡ. Ἄναξ, σέ τ' εἰκός, εἴ τι καίριον λέγει,
Μαθεῖν; σέ τ' αὖ τῷδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλᾶ.

ΚΡΕ. Οἱ τηλικοῖδε καὶ διδάξόμεσθα δὴ
Φρονεῖν πρὸς ἄνδρὸς τηλικῶδε τὴν φύσιν;

ΑΙΜ. Μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος, 740
Οὐ τὸν χρόνον χρὴ μάλλον ἢ τὰργα σκοπεῖν.

ΚΡΕ. Ἔργον γὰρ ἐσι τὰς ἀκοσμήντας σέβειν;

ΑΙΜ. Οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τὰς κακὰς.

ΚΡΕ. Οὐχ ἥδε μὲν γὰρ † τῇδ' ἐπέιληπται ‡ νόσω;

ΑΙΜ. Οὐ φησι Θέλης τῆςδ' ὁμόποτολις λεῶς. 745

ΚΡΕ. Πόλις γὰρ ἡμῖν ἂν με χρὴ τάσσειν ἔρει;

ΑΙΜ. Ὅρᾳς τόδ' ὡς εἰρηκας ὡς ἄγαν νέος;

* TURN. in marg. θυμῷ. † ALD. Οὐχ ἥδε γὰρ.

‡ ALD. τοιαῦδ' ἐπέιληπται.

732. Πρεσβεύειν] ὑπὲρχειν· ἰσχυρῶς (φησὶ) τῷτο οἶμαι ὑπὲρχειν τὸ τὸν ἄνθρωπον φύναι πάντα ἐπιστάμενον. Ἡσιόδου·

“ Οὗτος μὲν παῖδάς τις δε αὐτῷ πάντα νοήσει.”

1b. Πρεσβεύειν πολὺ] τῷτο ἀπὸ τῷ Ἡσιόδου παραδίδεται, λέγοντος·

“ Οὗτος μὲν παῖδάς τις δε αὐτῷ πάντα νοήσει.”

καὶ τὰ ἔξω.

734. Εἰ δ' ἔν· (φιλεῖ γὰρ τῷτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν) εἰ δὲ τις αὐτὸς εὐσεβή.

735. Καὶ τῶν λεγόντων εὖ] μὴ λάθῃς εἰς τὸ λεγόντων, ἔξωθεν τὸ ἀπὸ, ἀλλὰ πρὸς τὸ μαυθάινειν ἐστὶν ἡ γενική. ὥστε γὰρ φαμεν, ἥδ' αὖ τῶν καλῶν μάθησις, ὥτω καὶ τῷτο δ' γὰρ

λέγων τί χρὴ σὸν, ἔτος τὸ μαυθάινειν οἷον γὰρ, καὶ αἷτιος τοῖς ἄλλοις τέτε καθίσταται.

740. Μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον] μηδὲν διδάσκει δὲ μὴ δίκαιόν ἐστι σοὶ μαυθάινειν. ἢ, μηδὲν ἔστι δὲ μὴ δίκαιον.

742. Τὰς ἀκοσμήντας] ἀπειθεύοντας, καὶ ἀκοσμητὰ διαπραττομένους.

745. Οὐ φησι Θέλης τῆςδ'· εἰ ἐγὼ ταύτῃ λέγω, ἀλλὰ πάντες οἱ τὴν πόλιν οἰκῶντες. χαριέντως δὲ τὴν δίκαιαν προσάπτει τῇ πόλει, τῇ μὴ δοκεῖν βύλεσθαι ἀνατρέπειν τὰ τῷ πατρὶ βεβηλωμένα.

746. Πόλις γὰρ ἡμῖν ἂν με χρὴ] ἂν με χρὴ προστάσσειν τῇ πόλει, ἐκείνη μοι ἔχει κελεύειν;

747. Ὅρᾳς τὰδ' ὡς εἰρηκας] τὸ χ, ὅτι αὐτῶς πρεσβεύειν τῷ πατρὶ.

749. Ἄνδρ;

ΚΡΕ. Ἄλλω γὰρ ἢ μοὶ χρεὶ γε τῆςδ' ἄρχειν χθονός;

ΑΙΜ. Πόλις γὰρ ἐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἐνός.

ΚΡΕ. Οὐ τῷ κρατῆντος ἢ πόλις νομίζεται;

750

ΑΙΜ. Καλῶς· ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἀρχοις μόνος.

ΚΡΕ. Ὅδ', ὡς εἴκει, τῇ γυναικὶ ζυμμαχεῖ.

ΑΙΜ. Εἴπερ γυνὴ σύ· σὲ γὰρ ἔν προκλήδομαι.

ΚΡΕ. ὦ παγκάκιζε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί.

ΑΙΜ. Οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὀρῶ.

755

ΚΡΕ. Ἀμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμαὶς ἀρχαῖς σέβων;

ΑΙΜ. Οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.

ΚΡΕ. ὦ μιαρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕσερον.

ΑΙΜ. Οὐκ ἂν γ' ἐλοῖς ἥσσω γε τῶν αἰσχυρῶν ἐμέ.

ΚΡΕ. Ὁ γέν λόγος σοὶ πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε.

760

ΑΙΜ. Καὶ σὲ τε καὶ μὲν, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.

ΚΡΕ. Ταύτην πότ' ἐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.

ΑΙΜ. Ἦδ' οὖν θανεῖται, καὶ θανῆσ' ὀλεῖ τινά.

ΚΡΕ. Ἦ καὶ παπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχη θρασύς;

ΑΙΜ. Τίς δ' ἐς ἀπειλὴν πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;

765

ΚΡΕ. Κλαίων φρενώσεις, ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός.

ΑΙΜ. Εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἂν σ' ἐκ εὖ φρονεῖν.

ΚΡΕ. Γυναικὸς ὧν δέλευμα, μὴ κώτιλλέ με.

749. Ἄνδρὸς ἐσθ' ἐνός] δι' γὰρ τὴν τῶν πολλῶν γνώμην πράττειν τὸν ἀρχοντα, καὶ τοὺς πολλὰς τὴν αὐτῆς.

753. Εἴπερ γυνὴ σύ] λέπει τυγχάνεις. πάλιν δὲ τὸ χ, διὰ τὸ αὐστηρὸν.

754. Διὰ δίκης ἰὼν] δικασάμενος. δικαιο-λογάμενος. παρήσιαζόμενος.

757. Θιῶν πατῶν] ἢ γεν παραβαίνων δι' γὰρ τὴν ἀρχὴν ἔνομον εἶναι, καὶ μὴ κατὰ θεῶν φέρεσθαι.

758. Καὶ γυναικὸς ὕσερον] ἀντὶ τῷ ἡττηθῆναι ὑπὸ γυναικός.

760. Ὁ γέν λόγος σοὶ] ἰστέον ὅτι τὸ γέν ἰσταῖσα δύναμιν ἔχει τῷ γένει, καὶ εὖροις αὐτῇ.

VOL. II,
[ANTIGONE.]

πανταχῇ τῶν λογοποιῶν. εὐρίσκει δὲ καὶ τὸ γέν μόνον ἀντὶ τῷ γένει, αἷς ἔχει καὶ τὸ παρὰ Λισαῖον.

“ τοῖς μὲν γε κάλλος ἐκ ἑστῆς.”

764. Ἐπεξέρχη θρασύς] εἰπόντος τῷ Αἰμοῖος δι' ἑαυτὸν, καὶ θανῆσα ὀλεῖ τινά, Κρίων δι' ἑαυτὸν τῷ τ' ἐνόησε. θεῶν δ' εἰπὴν θρασύας, θρασύς εἶπε πρὸς τὸ ἐξέρχη.

765. Τίς δ' ἐς ἀπειλή] ποῖαν ἀφέλειαν ἔχει ἀπειλή πρὸς μαρὸν ἀνθρώπον λογομένη;

768. Μὴ κώτιλλέ με] ἢ γέν, μὴ ἀπάτα με, ὡ ἀνδράποδον, λέγειν ὑπὲρ αὐτῆς ἐμοὶ δυνάμειν τὴν πόλιν.

L 1

772. ὦ;

ΑΙΜ. Βάλει λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;

ΚΡΕ. Ἀληθές· ἀλλ' ἔ, τόνδ' Ὀλυμπον, ἴσθ' ὅτι
Χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δειννάσεις ἐμέ.

Ἄγετε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα
Παρόντι θνήσκη πλησία τῷ νυμφίῳ.

ΑΙΜ. Οὐ δῆτ' ἔμοιγε· τῆτο μὴ δόξης ποτέ.

Οὐθ' ἢδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμᾶ
Τοῦμὸν προσόψει κρατ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρων.

Ὡς τοῖς θέλῃσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών.

ΧΟΡ. Ἀνῆρ, ἀναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
Νῆς δ' ἐς τηλικῆτος ἀλγήσας, βαρύς.

ΚΡΕ. Δράτῳ φρονεῖτω μεῖζον, ἢ κατ' ἀνδρ' ἰών.
Τάδ' οὖν κόρα τάδ' ἐκ ἀπαλλάξει μόρε *.

ΧΟΡ. Ἀμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;

ΚΡΕ. Οὐ τήν γε μὴ θιγῆσαν· εὖ γὰρ ἔν λέγεις.

ΧΟΡ. Μόρῳ δὲ ποίῳ καὶ σφε βελεύῃ κτανεῖν;

ΚΡΕ. Ἄγων ἔρημος ἐνθ' ἂν ἡ βροτῶν σίβος,

* TURN. in marg. μόραν.

772. Ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα] τὸ κατ' ὄμματα καὶ τὸ πλησία ἐκ παραλλήλου.

777. Ὡς τοῖς θέλῃσι τῶν φίλων μένης ξυν-
αὖν] γράφεται καὶ μαίνῃ. Ὡς μαίνῃ (φθοῖ)
παρὰ τοῖς φίλοις τοῖς θέλῃσιν ὑπομένει τὴν
σὴν μαρίαν.

Ib. Μαίνῃ ξυνών] ἔτω τὸ μαίνῃ συντάσ-
σαν λέξε, ὡς καὶ ἵνα μαίνῃ καὶ ὀργίζῃ τοῖς
θέλῃσι τῶν φίλων. ἐγὼ δὲ ἔχῃ θυμεμένον
πίστομαι.

779. Νῆς δ' ἐς τηλικῆτος] ἦτοι ὁ τῶν
ἱεῶν. ἢ ὁ φρόνιμος. ὁ δὲ νῆς ὁ τηλικῆτος,
(φθοῖ) βαρύτατος ἐστὶν ἀλγήσας.

Ib. Ἀλγήσας, βαρύς] τὸ ἐς πρὸς τὸ βα-
ρὺς συναπτίον, ἔτις ὁ τηλικῆτος δὲ καὶ ὁ
νῆς, ὅποιος τῷ Αἵμονος, ἀλγήσας καὶ λυ-
πῶν βαρύς ἐστιν.

782. Ἀμφω γὰρ αὐτὰ] τὰς κόρας. δυνάμει
γὰρ ἐστὶν.

784. Μόρῳ δὲ ποίῳ καὶ σφε] ἀντὶ τῆς αὐτῆς.

785. Ἄγων ἔρημος] Ἔθος ἦν παλαιῶν, βε-
λομένους καθιεργῆναι τινα, ἀποσιῶσθαι καὶ
βραχὺ τιθεῖναι τροφῆς. καὶ γὰρ ὑπὸν κα-
θάρσιον τὸ τοῖσιν εἶναι. τῆτο δ' ἐποίησεν ἵνα
μὴ δοκῶσι λιμᾷ ἀναιρῖν. τῆτο γὰρ ἀσπίς.
σύντασσε δ' ἔτω, κρύψω αὐτὴν ζῶσαν ἢ
κατέρυχι καὶ ὀρύγματι πυτράδει. ἦσαν πίτ-
ραν ὀρύζας ταύτην κατακρύψω, ἄγων καὶ ἴ-
ρων ἐνθα. ἂν ἡ ὑπάρχη ἑδὸς ἔρημος βροτῶν
ἦσαν ἐνθα ἢ διατρέξουσιν ἀνθρώποις πρόβας καὶ
ἐμπροσθεν αὐτῆς θῆς τοσούτον μόνον τροφῆς,
ὡς καὶ καθά ἄγος καὶ μίασμα, ἦσαν ὡς
μισσητῇ ἡμερινῇ αὐτῇ τροφῇ δὲς, ὅπως καὶ
ἐν' ἐκφύγῃ ἡ πόλις πᾶς καὶ κατὰ τινὰ τρόπον
τὸ μίασμα καὶ τὴν ἀμαρτίαν καὶ παρὰ πάτ-
ταν μέμψιν, ὡς λιμοκτονήσασα αὐτὴν ἀπά-
λῃσι.

787. Φέρῃς

Κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατάρυχι,
 Φορεῖς τοσῶτον ὡς ἄγος μόνον προθεῖς,
 Ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγοι πόλιν.
 Κακεῖ τὸν Ἀδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
 Αἰτεμένη πε, τεύξεται, τὸ μὴ θανεῖν.
 Ἡ γινώσκεται γὰρ ἀλλὰ τηνικαῦθ', ὅτι
 Πόνος περισσός ἐστι τὰν ἄδε σέβειν.

790

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟΡ. Ἐρως, ἀνίκατε μάχαν,
 Ἐρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
 Ὅς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
 Νεάνιδος ἐννυχεύεις·
 Φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος, ἐν
 Τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
 Καί σ' ἔτ' ἀθανάτων
 Φύξιμος ἔδεις,
 Οὐθ' ἀμερίων ἐπ' ἀν-
 θρώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμνηεν.

795

800

787. Φορεῖς τοσῶτον] ἴσως παλαιόν, ὥστε
 τὸν βυλόμενον καθυπερβύναται τινὰ, ἀφοσιῶσθαι
 βραχὺ τιθέντα τροφῆς· καὶ ὑπὸν καθαρῶν
 τὸ τοῦτο, ἵνα μὴ δοκᾷσι λιμῶ ἀναιρῶν· τῷ
 γὰρ αἰσθεῖς.

789. Ὅν μόνον σέβει θεῶν] διὰ τὸ προ-
 κρίνει τῆς ἰδίας σωτηρίας τὴν πρὸς τὸν κα-
 τοχόμενον δίκην.

790. Τὸ μὴ θανεῖν] τῷτο πρὸς τὸ αἰτεμένη
 συναπτεῖν, καὶ ε' πρὸς τὸ τεύξεται, ἕως.
 κακεῖ τὸν Ἀδην ὃν μόνον σέβει θεῶν, αἰτεμένη
 καὶ ζητῶσα τὸ μὴ θανεῖν, ἴσως τεύξεται τότε.

791. Ὅτι πόνος περισσός ἐστι] πλήρης ὁρ-
 γῆς καὶ ἀδελίας ὁ λόγος, ὅτι καὶ εἰς θεῶν
 δρασύνεται.

793. Ἐρως ἀνίκατε μάχαν] λείπει ἢ κατὰ.
 διὰ τὸν Λήμονα τῷ ἔρωτος μέμνηται. πάλα
 γὰρ ὁμοῦν τῷ πατρὶ, ὡν δὲ σχεδὸν πολί-

μιος γίγνηται διὰ τὴν Ἀντιγόνην. Τὸ δὲ ἱρᾶν
 πλεονεξίαις, ἔχει καὶ ἡ παροιμία, Ἐν πλεονεξίᾳ
 τοι κύπρη, ἐν πεινῶσι δ' ἦ.

794. Ὅς ἐν κτήμασι πίπτεις] ἐπὶ καὶ
 κτήματα ἱρᾶσι πολλοί.

796. Ἐννυχεύεις] διατρίβεις.]

797. Φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος] διότι καὶ τὰ
 θαλάσσια ζῶα ἱρᾶ, ἢ ἔτι καὶ τὰ πόρρω θη-
 ρεῖν ὁ ἱρᾶν, καὶ διὰ θαλάσσης αἰπῆσι καὶ
 πανταχῶ, ἄσπετος τῷ ἔρωτος ἐπιτυχεῖν. ἢ ὅτι
 πολλοὶ τῶν ἐν πόντῳ ἱρᾶσιν.

798. Ἀγρονόμοις αὐλαῖς] ταῖς ἐπαύλεισιν.

802. Ὁ δ' ἔχων] τὸ ἔρωτα δηλονότι.

Ib. Ὁ δ' ἔχων, μέμνηεν] ἦγυν, τῷ καθε-
 στικότητος ἐξίσταται, καὶ τατῆχιν, ἑαυτὸν ε'
 δύναται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
 Φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λώβῃ·
 Σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
 Εὐναιμον ἔχεις ταραζᾶς·
 Νικᾶ δ' ἐναργῆς βλεφάρων
 Ἴμερος εὐλέκτρα
 Νύμφας, τῶν μεγάλων
 Πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
 Θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμ-
 παίζει θεὸς Ἀφροδίτα.

805

810

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Νῦν δ' ἤδη γὰρ καὶ αὐτὸς Θεσμῶν
 Ἐξω φέρομαι τὰδ' ὄρων, ἴσχειν
 Δ' οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
 Τὸν παγκοῖταν ὅθ' ὄρῳ θάλαμον

815

803. Σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους] σὺ καὶ δικαίους διαφθείρεις ὥστε τὰς φρένας αὐτῶν ἀδίκους γίνεσθαι, ὡς Ἡρακλῆς ἐνχόμενος τῷ ἔρωτι τῆς Ἰόλης, τὰ ἐν Οἰχαλίῃ ἐπραξεν, ἀφορμὴν τοῦ πολέμου μὴ ἔχειν ἢ τὸν ἔρωτα μόνον.

10. Σὺ καὶ δικαίων] οἱ γὰρ σάφρονες καὶ δίκαιοι, οἱ μὲν ὑπὸ κάλλους γυναικῶν, οἱ δὲ ὑπὸ κτημάτων ἐπιθυμίας τῇ ἐαυτῶν φύσει ἐρήσαντο.

806. Εὐναιμον ἔχεις] ζυγῆναι. ὅτι οὐδὲ πρὸς κατὰ γέγονε μάχη καὶ διαφορά.

807. Νικᾶ δ' ἐναργῆς βλεφάρων] ὅτι ὄρων τὴν παῖδα ὃ Ἀἴμων σπυδαῖζον καὶ πάντα πράττεσαν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ, ἥταν αὐτῆς γέγονε. νικᾶ ἔνι, φησὶν ὃ ἔρωι τῆς νύμφης, ὥς ἐστὶ πάρεδρος τῶν μεγάλων θεσμῶν ἐν ἀρχαῖς. τὸτο δὲ εἶπεν ὅτι θαυμασὴ τις ἐστὶν ἢ τῷ ἡμέρῃ ἀρχῇ, καὶ ὥσπερ νομισθεῖσα ἀναθῆναι διὸ καὶ πάρεδρον αὐτῇ φησι τῷ θεσμῷ.

810. Πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς] τινὲς πάρεδρος ἀφρικῶς ἀναγινώσκουσι κατ' ἑλληνιστὶν τῷ υ,

ἢ ἤ, πάρεδρος. λέγει δὲ τὸν Κρίοντα νικᾶ δὲ ὃ φανερὸς ἴμερος τῶν βλεφάρων τῆς εὐλέκτρας νύμφης τὸν Κρίοντα, τὸν ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν μεγάλων θεσμῶν.

10. Πάρεδρος] πάρεδρον λέγει τὸν ἔρωτα τῶν μεγάλων ἐν ἀρχαῖς νόμων, ὡς κατακρατῶντο ἀνθρώπων, καθάπερ καὶ τὰ μεγάλα παρὰ τῶν θεῶν νόμιμα.

811. Ἄμαχος] πρὸς τὸ νικᾶ ἐστὶν ἡ κατασκευὴ, ὥσπερ ἡ ἄμαχος γὰρ θεὸς Ἀφροδίτη ἐμπαίζει. τὸτ' ἐστίν, ἢ τῷ γάμῳ τῷ Ἀντιγόνης ἐγγύσις ὥστε διακίεσθαι παρασκευάζει τὸν Αἴμονα.

813. Νῦν δ' ἤδη γὰρ καὶ αὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι] οἶον, δύναμαι παρακίεσθαι τῷ ἀρχοντος, δακρύοντες τὴν Ἀντιγόνην ἣν αὐτὸς κατιδίκασι.

816. Παγκοῖταν] εἰ μὲν τὸ παγκοῖταν τὸν ἄδην νόστις, ἀντὶ τῷ πάγκοιρον εἶποις· εἰ δὲ τὸν τάφον τῆς Ἀντιγόνης, ἀντὶ τῷ εἰς ὃν αὐὶ κοιτασθήσονται.

817. Τίμη

Τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτταν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ANT. Ὅρατέ μ', ὦ γὰρ πατρίας πολῖται,
 Τὰν νεάταν ὁδὸν
 Στείχουσιν, νεάτον δὲ φέγγος
 Λεύσσαν αἰλίσ,
 Κἔποτ' αὖθις· ἀλλὰ μ' ὁ παγκοίτας
 Αἶδας ζῶσαν ἄγει
 Τὰν Ἀχέροντος
 Ἀκτὰν, ἔθ' ὕμεναίων
 Ἐγκληρον, ἔτ' ἐπινυμφιδίος
 Πω μέ τις ὕμνος ὕμνησεν,
 Ἄλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.

820

825

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Οὐκἔν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχου-
 σ' εἰς τόδ' ἀπέρχη κεῦθος νεκύων.
 Οὔτε φθινάσι πληγεῖσα νόσοις,
 Οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχῶ-
 σ' ἀλλ' αὐτόνομος ζῶσα μόνη δὴ
 Θνατῶν αἶδαν καταβήτη.

830

817. Τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτταν] ἀνοίγουσιν.
 ἢ πρήσσιν, καὶ πορευομένην.

818. Γὰρ πατρίας] πατρίας γράφει μὴ πατ-
 ρέας. ὡς γὰρ ἀρμύζει τῷ μέτρῳ ὅπως.

826. Ἐγκληρον] μέτοχον.

1b. Ἐπινυμφιδίος] ὁ πρὶν πᾶσι τοῖς νυμ-
 φικοῖς ἀδισθαί.

829. Κλεινὴ] ἐπεὶ ἀδίκως καὶ παρὰ καιρὸν
 θήσκει.

830. Κεῦθος] ἔρμυμα, ἐνθα κρυβήσκει εἰς ἄδην
 ἀφ' ἧς. ξένον λέγει τὴν Νιδὴν, ἢ ἀντὶ τῆς φί-
 λης, οἷς θυγατέρα τῆς Ταντάλης. ἢ διὰ τὸ μὴ
 ἑλληνίδα εἶναι. βάρβαροι γὰρ οἱ Φρύγες. ἢ

διὰ τὸ δυστυχὴ εἶναι καθάπερ αὐτὴ, φίλην
 αὐτῆς λέγει.

832. Οὔτε ξιφίων ἐπίχειρα] ὡς διὰ ξιφῶν
 τὸν μισθὸν τῷ πλημμελήματι λαχῶσα καὶ
 τὴν τιμωρίαν, ἀλλὰ μὲν' ἐλευθερίας τεθνήσκει,
 ἰδίῳ καὶ καιρῷ ἔμψυχοι τὸ τέλος χρησαμένη.
 οἷον, ὅτι νοσήσασα, ὅτε ἀναισθητοῦσα ἐξελύσκει
 τῷ βίῳ.

834. Θνατῶν αἶδαν] ἥτοι πρὸς τὸ τίπον
 τῷ θανάτῳ. ἢ πρὸς τὸν προαίρεσιν τῷ ἐπιχει-
 ρήματι. ἢ ἀντὶ τῆς, ἰδίῳ αὐτῆς νόμοις χρη-
 σαμένη.

835. Ἦκουσα

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

ΑΝΤ. Ἦκεσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι

835

Τὰν Φρυγίαν ξέναν

Ταντάλα, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ·

Τὰν, κισσὸς ὡς ἀτενῆς,

Πετραία βλάσα δάμασεν· καὶ νιν

840

Ὅμβρῳ τακομέναν,

Ὡς φάτις ἀνδρῶν,

Χιών τ' ἐδάμα λείπει·

Τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις *.

Δειράδας· ἃ με δαίμων ὁ-

μοιοτάταν κατευνάζει.

845

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

ΧΟΡ. Ἄλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής·

Ἡμεῖς δὲ, βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.

Καίτοι γε φθιμένην, μέγ' ἄκυσαι

* ALDUS, παγκλαύσις.

835. Ἦκεσα δὴ λυγροτάταν] ἀντὶ τῆς λυγροτάτης, ἢ τὴν λυγρὰν ὑπομίνασαν. ἢ λυγρὴν, καθὼς τὴν Ἀντιγόνην τετόλμηκε. τῷ-το δὲ ἔλαβεν πρὸς τὸ ἡμίονο τῆς θανάτου, ὅτι αὐτὴ ἡ Νιόβη ὑπὸ τινος ἀνθρώπου.

836. Τὰν Φρυγίαν ξέναν] τὴν Νιόβην.

837. Σιπύλῳ πρὸς] Σιπύλον ὄρεος ἐν Ἀσίᾳ, ὅπως αἱ μὲν περὶ τὴν Σμύρναν εἰναὶ φασιν οἱ δὲ ἀντίτρεψιν, ὃ τὴν Κιζικίαν ὀνομάζεται, ἔνθα φασὶ τὴν Νιόβην κλαίεσαν τὰς παῖδας, ὑπὸ Διὸς λεληθῶσθαι κατοικτεῖραντος αὐτήν.

838. Τὰν κισσὸς ὡς ἀτενῆς] ὃ μὴ εὐθύς τιταρμμένους, ἀλλ' εἰληπνῆς. πολὺς καὶ ἐμμιμῆνης. ἢ ὃ μὴ ἀπατάλλαν εἰς ὕψος, ἀλλ' αὐτὴ περιελόμενος, καὶ ἐχὶ ὕψους, ὃ δὲ νῦν. ἢ ἐδάμασεν ἢ πέτρας βλάσσει, ὡς κισσὸς περιβαλὼσα αὐτήν. περιέφυσεν αὐτῇ (φασὶ) τῇ πέτρῃ ὡς κισσὸς δένδρου.

839. Πετραία βλάσα δάμασεν] ὅτι περιεκαλύπτο πανταχοῦ τῇ πέτρῃ.

840. Ὅμβρῳ τακομέναν] ἦσαν, αὐτὴν τὴν Νιόβην τακομένην καὶ δαμαζομένην ἐν ὁμβρῷ, ὡς περὶ ὑπάρχου ἢ τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ἔδαμας λυπεῖ ὁμβρὸς καὶ χιών. τὴν ἔστι, λεθωθεῖσα, ὁμβρῷ καὶ χιόνι χιμαίνεται.

846. Ἄλλὰ θεός τοι καὶ θεογενής] παρβαρυμένος αὐτήν, θεὸν φασὶ τὴν Νιόβην ἦσαν, καρτερεῖν σὲ χρὴ ὡς καὶ ἡ Νιόβη ἱκατέρησεν, καίτοι θνητότερος γένους τυγχάνουσα. Ταντάλα γὰρ ἦν τῆς Διός.

1b. Θεογενής] Τάνταλος γὰρ ὁ ταύτης πατήρ, ἐκ Διός.

848. Καίτοι φθιμένη] καὶ φθιμένην παντὶ μακαρίζον ἀν εἴη τῆς αὐτῆς μοίρας τυχεῖν τοῖς ἰσοθείοις. οἶον, μακάριος ἀν εἴη ὅστις τοῖς ἰσοθείοις ὁμοίως ἐπαυλῆται.

851. Οἶμος

Τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν
Ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανῆσαν.

850

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β .

ΑΝΤ. Οἴμοι, γελῶμαι· τί με πρὸς

Θεῶν πατρώων

Οὐκ ἔλομέναν ὑβρίζεις,

Ἄλλ' ἐπίφαντον;

ὦ πόλις, ὦ πόλεως

855

Πολυκτήμενες ἄνδρες·

Ἴω Διρκαῖαι κρῆναι,

Θήβας τ' εὐαρμάτε ἄλσος· ἔμπας

Ξυμμάρτυρας ὑμῖν ἐπικτῶμαι,

Οἷα φίλων ἀκλαυτος, οἷοις * νόμοις

860

Πρὸς ἔργμα τυμβόχῳσον ἔρ-

χομαι τάφῃ ποταινίῃ.

Ἴω δύστηνος,

Οὐτ' ἐν βροτοῖς† ἔτ' ἐν νεκροῖσι

Μέτοικος, εἰ ζῶσιν, εἰ θανῶσι.

865

Ι Α Μ Β Ο Ι .

ΧΟΡ. Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσες,

* ΑΛΔ. οἷσιν.

† ΑΛΔ. βροτοῖσιν.

851. Οἴμοι, γελῶμαι] ὑφ' ὑμῶν γελῶμαι
ἐπὶ θεοῖς ἴσον με λέγεται.

859. "Τμῖν ἐπικτῶμαι] γράφεται ἐπιβω-
μαι.

860. Οἷα φίλων ἀκλαυτος] οἷον μὴ οἰκτι-
ρομένη παρὰ τῶν φίλων ἀπόλλυμαι.

Ib. Οἷα φίλων] ὅποια ἀκλαυτος τῶν φίλων,
ἦεν μὴ θρῆνε ὑπὸ τῶν φίλων ἀξιοθῆσα, ἐν
οἷοις καὶ ὅποιοις νόμοις (εἰ γὰρ νομοθετεῖται
ἐκείνῃ κατορύττειν) ἔρχομαι πρὸς ἔργμα τυμ-
βόχῳσον τάφῃ ποταινίῃ καὶ προσφάτω, ἦεν
πρὸς τὸν ὑπὸ γῆν καταφυγμένον τάφον, μέτοι-
κος, ἔτ' ἐν βροτοῖς ζῶσιν, ἔτ' ἐν νεκροῖς θαν-
ῶσι.

τῶν. τῶν ἐστὶν, ἔτε πρὸς ζῶντας μετοικίζο-
μένη, διὰ τὸ ὥσπερ νεκρὸς κατορύττεσθαι καὶ
αὐτίκα τεθνήσκειν, ἔτε πρὸς νεκρὸς, διὰ τὸ
ζῶσα καὶ θανῶσα κατορύττεσθαι. τὸ δὲ Ἴω
δύστηνος, διὰ μέση.

862. Τάφῃ ποταινίῃ] ἔστι μὲν προσφάτω.
Θίβας δὲ εἰπεῖν καὶ παραξυλλαγμένην.

864. Οὐτ' ἐν βροτοῖσιν] ἔτε ἐν ζῶσι, διὰ
τὸ εἶναι ἐν ἐκείνῃ. ἔτε ἐν θανῶσι, διὰ τὸ ἐπὶ
ἀναπνῆν.

865. Οὐ ζῶσιν, εἰ θανῶσιν] λήπῃ σὺντοκος.

866. Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους] προβᾶ-
σα ἐπὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης ἔσχατον βᾶθρον με-
τα-

Ὑψηλὸν ἐς δίκας βάθρον
 Προσέπαισας· ὦ τέκνον, πολὺ·
 Πατρῶν ἐκτίνεις τὶν ἄθλον.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ΑΝΤ. Ἐψαυσας ἀλγεινοτάτας

870

Ἐμοὶ μερίμνας,
 Πατὴρ τριπόλιν οἶκτον*,
 Τῷ τε πρόπαντος

Ἀμετέρε πότμῃ
 Κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.

875

Ἰὼ ματρῶναι λέκτρων
 Ἄται, κοιμήματ' αὐτογέννητα†
 Ἀμῶ πατρὶ δυσμὸρε ματρὸς,
 Οἶων ἐγὼ ποθ' ἅ ταλαίφρων ἔφυν.
 Πρὸς οὐς ἀραῖος ἀγάμος ἄ-
 δ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.

880

* TURN. in marg. οἶκον.

† TURN. αὐτογεννηται.

τὰ θράσες. βελομένη τε ὕσιν τι δρᾶν περὶ
 τὸν ἀδελφόν, τὰ ἐναντία πίπτοντας, ἔπεισε γὰρ
 εἰς τὸ κενόταριον. τὸ δὲ ἐξῆς, προβάσα ὕψη-
 λὸν εἰς δίκας βάθρον, ἔπεισε ἐπ' ἰσχυρὸν θρά-
 σος ἐν τῷ παρακῆσαι τῶν τῷ ἀρχόντες προ-
 σαγμάτων.

869. Πατρῶν δ' ἐκτίνεις] ἢ τὰ ἡμαρτη-
 μένα τῷ Οἰδίποδι, ἢ ὑπὲρ τῆς κατάρως τῷ
 Οἰδίποδος ταῦτα πάσχεις, αὐτὴ γὰρ τὰ δι-
 καια πρόθε ποιῶν.

872. Τριπόλιν οἶκτον] γράφεται οἶκον.
 πολλάκις ἀναπιπολημένον. ἢ διάσημοι, καὶ
 πανταχοῦ ἀκουόμενοι, καὶ πολέμενοι. ἢ τὸν
 πολλάκις ἐπιβήντα τῷ ἐμῷ οἴκῳ καὶ γένι.
 λίπυ δὲ τὸ εἰποῦσα.

873, 874. Τῷ τε πρόπαντος ἀμετέρε πότ-
 μῃ] καὶ τῆς προτερης ἡμῶν δυστυχίας.

874. Ἀμετέρε πότμῃ] δέον εἰπεῖν, ἡμῖν
 τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαις, ἡμετέρῃ εἴπε πρὸς
 τὸ πότμῃ. ἢ ὅτις, ἔψαυσας τῷ πρόπαντος
 καὶ ὅλῃ πότμῃ. τοῖς κλεινοῖς Λαβδακίδαις τοῖς
 ἡμετέροις, ἦγον τῷ συγγινικῷ.

875. Λαβδακίδαισιν] ἀντὶ τῷ Λαβδακιδῶν.

877. Κοιμήματ' αὐτογέννητα] καὶ συκοῖαι
 τῷ πατρὶ αὐτογενεῖς. ἢ συγγινικαί, ἢ ὅτι
 ταῦτα συγκαίμαται ἐξ ἧς γέγονε. τὸ δὲ ἐξῆς,
 κοιμήματα αὐτογέννητα, κοιμήματα δυσμὸρε
 μητρὸς, ἐμῷ πατρὶ αὐτογέννητα. ὅτι ὁ αὐτός,
 πατὴρ ἅμα καὶ παῖς ἦν.

879. Οἶων ἐγὼ ποθ'] λίπυ γονέαν.

880. Ἀραῖος] ἐπικατάρατος διὰ τὰ ἐκεί-
 νων ἡμαρτήματα.

881. Ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι] πρὸς τὰς γο-
 νεὺς διλοῦντι.

882. Δυσπέτμῃ

Ἴω δυσπότημων
Κασίγνητε γάμων κυρήσας,
Θανὼν ἔτ' ἔσαν κατήναρές με.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡ. Σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις
Κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει,
Παραβᾶτον ἔδαμῃ πέλει.
Σέ δ' αὐτόγνώτος ὦλεσ' ὄργα.

885

ΣΥΣΤΗΜΑ.

ΑΝΤ. Ἀκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος,
Ταλαίφρων ἄγομαι
Τάνδ' ἐτοίμαν ὁδὸν ἐκέτι
Μοι τόδε λαμπράδος ἱερὸν ὕμνα
Θέμις ὄρᾶν ταλαίνα.
Τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
Οὐδεὶς φίλων σενάζει.

890

895

ΙΑΜΒΟΙ.

ΚΡΕ. Ἄρ' ἴς', αἰοιδὰς καὶ γόους πρὸ τῷ Θανεῖν
Ὡς ἔδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρεῖ' ἦ, λέγειν;

882. Δυσπότημων κασίγνητε γάμων κυρήσας] διὰ τὴν πρὸς ἄδραστον ἐπιγαμίαν, ἥτις αἰτία τῶ πολέμου κατῆν.

885. Σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις] οἱ τῷ Χορῷ τὸ μὲν ἔργον τῆς παιδὸς ἐπαινῶσιν, ὃ μὲν δὲ θαυρῶσιν ὡς καὶ τὴν γαίμην τῷ βασιλείᾳ διελίχων ὡς μοχθηρῶν. φησὶν ἂν ὅτι πέπρακται μὲν δὲ εὐσέβειαν τὸ ὑπὸ ταύτης ἢ δὲ ἡ βασιλείᾳ μίλει, τῷτ' ἔκ ἐστι παραδοτὴ ἢ ἀρχῇ, ὃ ἐστὶ τὰ προσταγμάτα. παρακαίνοσι δὲ ἔστι ἀρχόντων καταφρονῶσιν.

894. Πότμον ἀδάκρυτον] τὸ ἀδάκρυτον σαφισμός ἐστι τῷ, ὅπως σενάζει. τὸ γὰρ παρ' ἁνδρὸς σναζόμενον, ἀδάκρυτον ἐστίν.

VOL. II.

[ANTIGONE.]

896. Ἄρ' ἴς' αἰοιδὰς καὶ γόους] πρὸς τὴν ὑπὸ τῷ τῷ Κρίαν, ἀρχιζόμενος ὅτι μὴ θάττον αὐτὴν ἀπῆγαγον πρὸς αἰρετήν. ὃ δὲ λέγεται ἀρὰ ἴσ' εἰ χρεῖ' ἢ λέγειν αἰοιδὰς καὶ γόους πρὸ τῷ Θανεῖν, ἐδέχεται τις παύσαιτο; δὲ ἔν ἐκ βίας ἔλκεν αὐτήν.

1b. Ἄρ' ἴς' αἰοιδὰς] ἀρὰ ἴσ' καὶ γινώσκει αἰς καὶ ὅτι ὅπως ἂν παύσαιτο, εἰ χρεῖα εἴη, ἦσαν χρήσιμα αὐτῷ λέγειν πρὸ τῷ Θανεῖν αἰοιδὰς καὶ γόους; τῷτ' δὲ λέγει ἀρχιζόμενος τοῖς ἀρχαῖς Ἀντιγόνην, ὅτι εἶσαν αὐτὴν τοιαῦτα περὶ αὐτῆς διεξέρχασθαι, καὶ ἔταχίς ἦσαν πρὸς ἑαυτὴν κατεδικασθὲν ἔργον.

M m

900. Εἴτι

Οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
 Τύμβῳ περιπτύξαντες, ὡς εἶρηκ' ἐγὼ,
 Μόνην ἀφεῖτ' * ἔρημον, εἴτε χρή θανεῖν,
 Εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει † ζέγῃ;
 Ἡμεῖς γὰρ ἄγνοὶ τ' ἐπὶ τήνδε τὴν κόρην
 Μετοικίας δ' ἐν τῇς ἄνω σερήσεται.

900

ΑΝΤ. Ὡς τύμβος, ὡς νυμφεῖον, ὡς κατασκαφῆς

Οἰκησις αἰείφρερος ‡, οἱ πορεύομαι
 Πρὸς τὰς ἐμαυτῆς, ὡς ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
 Πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων,

905

Ὡν λωισθία γὰρ καὶ κἀκίσα δὴ μακρῶ
 Κάτειμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίη.

Ἐλθῶσα μέντοι, κάρτ' ἐν ἐλπίσι τρέφω

910

Φίλῃ μὲν ἤξειν πατρὶ, προσφιλῆς δέ σοι,

Μῆτερ, φίλῃ δέ σοι κασίγνητον κἀρα.

Ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ

Ἐλθσα κακόςμῃσα, καπιτυμβεύς

Χοᾶς ἔδωκα· νῦν δὲ, Πολύνεικες, τὸ σὸν

915

* TURN. in marg. ALD. ἀφῆτ'.

† ALD. τυμβεύσει.

‡ ALD. TURN. αἰείφρερος.

900. Εἴτε χρή θανεῖν] εἰ χρήζει καὶ θάλει
 θανεῖν. μετριάξιν δὲ προσποιεῖται τῇ κοιλίᾳ,
 ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Ἡμεῖς γὰρ ἄγνοὶ τ' ἐπὶ τήνδε
 τὴν κόρην.

902. Ἡμεῖς γὰρ ἄγνοὶ] (τυτίσιν ἀκοιωνή-
 ντοι) τὰ φόνε τέτε, φησὶ δια τὸ μὴ χερσὶν
 αὐτὴν ἀνιηκέναι. Ἄλλως· τὸ κατὰ ταύτην
 τὴν κόρην ἄγνοὶ ἡμεῖς ἐσμὲν, καὶ ὅθεν ἐναγὲς
 ἐπράξαμεν.

903. Τὴς ἄνω σερήσεται] ἦγεν, τέτο αὐτῇ
 ἔσαι σέρησις καὶ ζημία, τὸ μετοικισθῆναι ἀπὸ
 πᾶν ζώντων εἰς τὰς θανόντας. θῖον δὲ ὅπως
 εἰπὼν, τῆς ἄνω διαίτης σερήσεται, ἐπειδὴ ἐκ
 αὐτῆς ἀρχὴν σέρησις μετοικία ἐστὶ, μετοικίας εἰ-

πεν. εἰ καὶ ἀγνοούντες τινες, τὸ μετοικίας ἀντὶ τοῦ
 τῆς μεθ' ἡμῶν διατριβῆς λέγουσιν.

905. Οἰκησις αἰείφρερος] τῇ μὴ πρὸς καιρὸν
 εἶναι τὴν φρερὰν, ἀλλὰ διόλκην.

907. Περσέφασσ' ὀλωλότων] Περσέφασσα ἡ
 Περσιφόνη, ἡ φέρουσα ἄσας καὶ βλάβας, ὡς φησι
 Πλάτων ἐν Κρατύλῳ. Διπλασιάζεται δὲ ἐν-
 ταῦθα τὸ σ, διὰ τὴν τῇ μέτρῃ ἀνάγκην.

908. Κἀκίσα δὴ μακρῶ] ἀντὶ τῇ πολυί.

910. Ἐν ἐλπίσι τρέφω] εὐσπέρως Σοφοκλῆς
 εἰς τὸ τρέφω ἀντὶ τῇ ἔχω λέγειν. ὁ δὲ νῦν
 Ἐλπίζω ἀποθανῶσα πάντας ἔξειν φίλος.

912. Κασίγνητον κἀρα] ὡς Ἐτεόκλεις. ἔξῃς
 γὰρ τῇ Πολύνεικας μετὰ οἴκῳ μνημονεύει.

917. Καίτοι

Δέμας περισέλλυσσα, τοιάδ' ἄρυνμαι.

Καίτοι σ' ἐγὼ τίμησα τοῖς φρονῶσιν εὖ.

Οὐ γάρ ποτ' οὐτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,

Οὐτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,

Βία πολιτῶν τόνδ' ἀνηρόμην πόνον.

920

Τίνος νόμῳ δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;

Πόσις μὲν ἂν μοι κατθανόντος, ἄλλος ἦν,

Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλε φωτὸς, εἰ τῷδ' ἤμπλακον.

Μητρὸς δ' ἐν ἅδῃ καὶ πατρὸς κεκευθότοι,

Οὐκ ἔς' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτέ.

925

Τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσας ἐγὼ

Νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἀμαρτάνειν,

Καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὧ κασίγνητον κάρα.

Καὶ νῦν ἄγει με διὰ χειρῶν ἔτω λαβὼν,

Ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, ἔτε τῷ γάμῳ

930

Μέρος λαχῶσαν, ἔτε παιδεῖε τροφῆς.

Ἄλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἢ δῦσμορος,

Ζῶσ' εἰς θανόντων ἐρχομαι κατασκαφάς.

Ποίαν παρεξελθῆσα δαιμόνων δίκην;

Τί χρή με τὴν δύστηνον εἰς θεὸς ἔτι

935

917. Καίτοι σ' ἐγὼ τίμησα τοῖς φρονῶσιν εὖ] παρὰ τοῖς καλῶς φρονῶσι δοκῶ σε τιμηκέναι, ὥστε τὲς συνετὲς ἀποδείξασθαι τὰ ὑπ' ἐμῷ εἰς σὲ γενόμενα.

1b. Τοῖς φρονῶσιν εὖ] πάντες γὰρ οἱ νεότης καὶ τὰ πράγματα ὡς δεῖ διακρίνοντας, ἠγάσαντό με τῆς περὶ σε σπουδῆς. σύναπτε δὲ τὸ εὖ πρὸς τὸ ἐτίμησα.

920. Ἀνηρόμην πόνον] ἀντὶ τῷ ὑπέφυν.

921. Τίνος νόμῳ δὴ ταῦτα] ἀντὶ τῷ τίνος νομίσματος καὶ λογισμῶ.

1b. Τίνος νόμῳ] ἤχην, τίνι νόμῳ χαρίζο-

μένη καὶ σέβωσα καὶ ἀποδεχόμενη τῶτον, λέγω ταῦτα;

926. Τοιῷδε μέντοι] τῷ τοιαύτῳ νόμῳ ὃς ἀποδείκνυσιν τὸ κατὰ τὴν ἀδελφῆς δίκαιον ὑπεῖχεν ἀπάνταν, τιμῆσά σε, ἔδοξα τῷ Κρέοντι ἀμαρτάνειν, διὰ τὴν ἐπιειξίαν τῆς βίας αὐτοῦ.

929. Καὶ νῦν ἄγει με] ἐμφαντικώτερον τὸ ἄγει· ἢ γὰρ εἶπεν ὅτι ἐκίλευσέ με ἀχθῆναι, ἀλλ' αὐτὸς ἄγει.

934. Ποίαν παρεξελθῆσα δαιμόνων] ἐπεὶ τὰ τῷ Κρέοντι θνητῷ ὄντος παρὰ τὴν

Βλέπειν; τίν' αὐδᾶν * ζυμμάχων; ἐπεὶ γε δὴ
 Τὴν δυσσέβειαν εὐσεβῶς ἐκτησάμην.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ἔν τὰδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ,
 Παθόντες ἂν ζυγγοῖμεν ἡμαρτηκότες
 Εἰ δ' οἷδ' ἀμαρτάνεσι, μὴ πλείω κακὰ
 Πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

940

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Ἐτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
 Ψυχῆς ῥίπαι τήνδ' ἔχουσι.

ΚΡΕ. Τοιγὰρ τέτων τοῖσιν ἄγκυσι
 Κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτήτος ὑπερ.

945

ΑΝΤ. Οἴμοι, θανάτῳ τέτ' ἐγγυτάτῳ
 Τέπος ἀφίηται.

ΚΡΕ. Θαρσεῖν ἔδεν παραμυθεῖν
 Μὴ ἔτάδε ταύτῃ κατακυρῆσθαι.

ΑΝΤ. Ὡ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῶον,
 Καὶ θεοὶ πατρογενεῖς,
 Ἄγομαι δὴ γῶ, κῆκέτι μέλλω †.

950

* TURN. in marg. αὐδᾶν.

† ALD. Ἄγομαι δὴ κῆκέτι μέλλω.

936. Τίν' αὐδᾶν συμμαχῶν] λίπη καλῶν.

938. Τὰδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ] εἰ ταῦτα τοῖς θεοῖς ἀρέσκει, παθόντες τὴν τιμωρίαν, γινώσκοντες τὴν ἀμαρτίαν.

940. Εἰ δ' οἷδ' ἀμαρτάνεσιν] ἐπὶ τὴν κρίνεται ἢ ἀναφορά.

941. Ἡ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως] ἢ ἐκδίκως, ἵπεν ἔγωγε τὴν δίκην.

942. Ἐτι τῶν αὐτῶν] ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ κινήματι ποιεῖν ἢ παῖς αἰετὶ οἶον, ἐκ ἐνδεδόκεν ἰδουμένῳ.

Ib. Ἐτι τῶν αὐτῶν] τὸ αἶμα ἐπὶ τὸ ψυχῆς σύναπτε, ἢ ἢ, ἔτι αὐτῇ αἰ αὐταὶ κινήσεις τῶν αἰμάτων καὶ τῆς ὑπὸ τῆς ψυχῆς εἰσίν.

945. Κλαύμαθ' ὑπάρξει] ἀντὶ τῆς, κλαύσονται οἱ ἀγοντες αὐτὴν ἐνέτι βραδυτάτῃ. Βραδυτάτος ὑπερ] διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐμβραδυθῆναι.

946. Οἴμοι, θανάτῳ] ἀπειληφέντες ὑπὸ τοῦ Κρέοντος οἱ ὑπὸ τοῦ ἀγχοῦ με λοιπὸν ἐπὶ θάνατον.

948. Θαρρεῖν ἔδεν παραμυθεῖν] ἢ παραμυθεῖν σε θαρρεῖν, ὡς μὴ κεκυρωμένῳ σοι τὸ ἀποθανεῖν. τῶτο δὲ φησιν αἰς ἐκ ἐνδεδόκεν, ἵνα μὴ ὑποπόση ἐκείνῃ μεταπιπυκνῆναι αὐτὸν διακρίσας, ἢ ὁ Χορὸς λέγει αἰς τῷ Κρέοντος μὴ μεταπισθῆναι.

950. Ὡ γῆς Θήβης] λοιπὸν πρὸς βίαν αὐτὴν ἀγχοῦ οἱ ὑπὸ τοῦ Κρέοντος, τὰ πρῶτα αὐτὴν ἡλόντες καὶ ἀδόμενοι.

953. Οἱ

Λεύσσετε Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
 Τὴν βασιλείαν * μούνην λοιπὴν,
 Οἷα πρὸς οἷων ἀνδρῶν πάσχω,
 Τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.

955

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Ἐτλα καὶ Δανάας ἔράνιον φῶς
 Ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις
 Αὐλαῖς κρυπτομένα δ' ἐν
 Τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη.
 Καίτοι γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ,
 Καὶ Ζηνὸς ταμιεύε-
 σκε γονὰς χρυσορρύττας·
 Ἄλλ' αἰ μοιριδία τις δύνασις, δεινά·
 Οὐτ' ἂν νιν ὄμβρος, ἔτ' Ἄρης,
 Οὐ πύργος, ἔχ' ἀλίκτυποι
 Κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.

960

965

* ALDUS, βασιλίδα.

953. Οἱ κοιρανίδαι] κοίρανοι. τὰς ἀπὸ τῆς
 Χορῆς ἔρπον· εἰώθασιν γὰρ ἡ μόνον τὰς βασι-
 λείας, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐνδόξους τῶν πολιτῶν ἔσσε
 καλεῖν· ἢ πρὸς τὸν Κρέοντα, ἠθικῶς ἂν αὐτὸν
 εἰς συμμαχίαν προκαλεῖται· ἢ πρὸς τὰς πό-
 λαι βασιλείας τὰς προγόνους αὐτῆς.

Ib. Οἱ κοιρανίδαι] ἦεν οἱ προύχοντες τῶν
 Θηβαίων. ἡ κοιρανίδας λέγει τὰς προγόνους αὐ-
 τῆς.

954. Τὴν βασιλίδα] τὴν βασιλίαν.

956. Σεβίσασα] τιμήσασα.

957. Ἐτλα καὶ Δανάας] οἷον, ἡ Δανάη ἔτλη
 μὴ εἶναι ἐν φωτὶ, ἀλλ' ἐν σκότῳ· ἐπὶ καὶ
 αὐτὴ ἐν χαλκῷ οἴκῳ ἐκκρυπτο.

Ib. Ἐτλα καὶ Δανάας] παραμυθόμενος ὁ
 Χορὸς τὴν Ἀντιγόνην, εἰς παραδειγμα τὴν Δα-
 ναὴν εἰσαῖναι, ὅτι καὶ ἐκείνη ὁ πατήρ Ἀκρίσιος,
 διότι ἐν πύργῳ ἔσσε ἔγκυος γέγονεν ὑπὸ Διὸς,

χρυσῇ γινομένη καὶ καταφύγουστος ἐπὶ ταύτῃ
 ἀπὸ τῆς τίγρος, ὀργισθεὶς ἐν χαλκῷ κτεῖναι
 μετὰ τῶν παιδῶν ἐνέκλεισεν· ἔστι δὲ τὸ χαλκο-
 δέτοις αὐλαῖς καὶ τὸ τυμβήρει θαλάμῳ, ταυτί.

959. Κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει] κατε-
 κλείσθη ὑπὸ τὴν κτεῖν. ἢ, ὑπὸ τὸν ζυγὸν
 τῆς ἀνάγκης ἦλθε καὶ τῆς εἰμαρμένης. ἢ, κατε-
 ζεύχθη συναλθεῖσα τῷ Διὶ.

962. Ταμιεύεσκε] ἀντὶ τῆς ἐν αὐτῇ εἶχε τὰς
 γονὰς τῆς Διός· ὁ ἔστιν ἔγκυος ἦν.

964. Μοιριδία] εἰμαρμένη.

965. Οὐτ' ἂν νιν] αὐτὴν τὴν μοῖραν. Ὁμ-
 βρος, ἔτ' Ἄρης ἵν' ὁ πόλεμος· καὶ γὰρ ἔστος
 κατὰ μοῖραν ἐγείρεται· βέβαιον δ' εἶπεν ὅτι
 ἔστι τὰ ἐν ἄνθρωπῳ, ὅτι τὰ ἐν τῇ γῇ, ὅτι τὰ ἐν
 τῇ θαλάττῃ πραττόμενα, παρὰ μοῖραν γίγ-
 νεται.

963. Ζεύχεται

Ζεύχθη δ' ὄζυχόλος* παῖς ὁ Δρύαντος,
Ἰδωνῶν βασιλεὺς, κερτομίσις

Ὀργαῖς ἐκ Διονύσε, 970

Πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ.

Οὕτω μανίας† δεινὸν ἀποσάζει

Ἀνθηρόν τε μένος· κεῖ-

νος ἐπέγνω μανίας

Ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίαις γλώσσαις· 975

Παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέας

Γυναῖκας, Εὐίον τε πῦρ,

Φιλαύλης τ' ἠρέθιζε Μῆσας.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Παρά δὲ Κυανέων πετρῶν†,

Διδύμας αἰλός τ', ἀκταὶ Βοσπόριαι, 980

* ALD. TURN. in textu, ὄζυχόλος. TURN. in marg. ὄζυχόλος.

† ALD. πηλαγίων πετρῶν.

968. Ζεύχθη δ' ὄζυχόλος] τὸ ἔξῃς, ζεύχθη πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ· μὴ ὅτω δὲ αὐτὸ λατῶμεν, ὅτι καὶ ἡ Ἀντιγόνη ἀσέβης ὥσα πέπονθεν ὅπερ ὁ ἀσέβης Λυκῆργος· ἀλλ' ἀπλῶς τῇ παραβίῃ τῶν ἐμείων δυστυχῶν παραμυθῆναι τὴν κήρην· τὸν δεσμὸν δὲ τῆς ἀμπέλης πετρώδῃ εἶπεν ἀντὶ τῶ τὸν ἰσχυρὸν.

969. Κερτομίσις ὄργας] διὰ τὰς κερτομίνας ὄργας.

971. Πετρώδει] τῷ σερῷ δεσμῷ τῆς ἀμπέλης.

972. Οὕτω τὰς μανίας δεινὸν] ὅτω καὶ τῷ Λυκῆργῳ ἀπὸ τῆς μανίας ὄργῃ ἀποβαίνει· μένος γὰρ ἡ ὄργῃ· ἀνθηρὸν δὲ, τὸ ἀκαμῖον καὶ ἀνθὺν ἐν κακοῖς.

Ib. Δεινὸν ἀποσάζει] ἀντὶ τῶ πολὺ.

973. Κεῖνος ἐπέγνω] τὸ ἔξῃς, κείνος ἐπέγνω τὸν θεὸν κερτομίαις γλώσσῃ μανίας ψαύων.

974. Ἐπέγνω μανίας] ἐπέγνω τὰς αἰετίας μανίας, ὥς εἰς κανὸν αὐτῇ ἐπιτελευτήσαν. λέγει

ὅτι ταῦτα ἀποκερδαίνουσιν οἱ κακοὶ καὶ ἀσέβεις.

976. Ἐνθέας] τὰς θεολήπτας βάκχας.

977. Εὐίον τε πῦρ] τὸ ὑπὸ τῶν βακχῶν αἰρόμενον ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς θυσίαις.

978. Φιλαύλης ἠρέθιζε Μῆσας] κακολογῶν αὐτὰς ἠρέθιζε καθ' αὐτὰς. λέγει ὅτι, ἐπάρσας καὶ ἐσκέρπιζε τὰς τῶν αὐτῶν αἰσάς. ἡ ἔσας, τὰς Μῆσας τὰς περὶ τὸν Διόνυσον ἑλκεύζουσας τὰς ὕμνας, ἢ τὰς λόγους. τινὲς δὲ φασιν ὅτι καὶ τὰς Μῆσας ὕβρισαν.

979. Παρά δὲ Κυανέων πηλαγίων] ἀντὶ τῶ παρα δὲ τοῖς Κυανέοις πηλάζει τῆς διδύμας θαλάσσης, γέγονεν ἐμφύλια κακὰ περὶ τὰς Φινίδας. Κυανέοις δὲ πηλάγησιν εἶπε, τοῖς ὑπὸ τῶν Κυανέων πετρῶν περιχομένοις.

980. Διδύμας αἰλός] ἢ διὰ τὸ διαχωρίζεσθαι ὑπ' αὐτῶν τὴν Θάλασσαν, ἢ διὰ τὸ συνῆναι αὐτὰς καὶ ἐνῶσθαι, διδύμας φησὶν.

Ib. Ἀκταὶ Βοσπόριαι] αἱ ὑπὸ τῷ Βοσπόρῳ τῶν πηλάγους περιχομέναι.

Ἴδ' ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησὸς,
 "Ἴν' ἀρχίπολις * Ἄρης,
 Δισσοῖσι Φινειδαῖς
 Εἶδον ἀρατὸν ἔλκος
 Τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,
 Ἀλαῶν ἀλάστοροις † ὀμμάτων
 Κύκλοις ἀραχθὲν ἐκ ‡ ἐγχείων,
 Ἄλλ' § ὑφ' αἵματηραῖς χερσὶ ||
 Τε §§ καὶ κερκίδων αἰμαῖς.

985

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Κατὰ δὲ τακόμενοι μέλαιοι
 Μελέαν πάθαν κλαῖον ματρός, ἔχον-
 τες ἀνύμφευστον γονάν' αἰ

990

* ALD. ἀρχίπολις. † ALD. ἀλαστόροις. ‡ ALD. ἐκ. § ALD. ἄλλ'.

|| ALD. χείρσιν. §§ ALD. τε.

981. Ἴδ' ὁ Θρηκῶν Σαλμυδησὸς] ὁ Θρηκῶς Σαλμυδησός. πύλαρος δὲ ἐστὶ δυσχερὲς περὶ Θρηκικῆν. λισχύλας.

"Σαλμυδησσία γνάθος, ἐχθρόθεν ναύτησι, μητριά νῶν."

982. "Ἴν' ἀρχίπολις Ἄρης] παρὰ γὰρ Θρηκῶν τιμάται ὁ Ἄρης. ὡς καὶ ὁ ποιητής. τὰ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης ἔφυγον μετὰ θαρήσεισθαι. τὸ δὲ ἵνα τοῖς ἀνὰ συνάπτεται, ἵνα αὐταὶ βοσπόρια καὶ ἔθνη λάβω. ὅσοι δὲ γράψουσιν ὃν Ἄρης, περὶ τὸν λαμβάνουσιν τὸ ὄνομα.

983. Δισσοῖσι Φινειδαῖς] τῶν δισσῶν Φινειδῶν, Πληξίππου καὶ Πανδίου. ἢ Γυρμύδας καὶ Ἀσπώνδης.

985. Τυφλωθὲν] τὸ ἐξῆς, τυφλωθὲν ὀμμάτων κύκλοις.

986. Ἀλαστοροις] τοῖς ἀλασά πεποιθῶσιν, ἢ τοῖς δυστυχέσι κύκλοις τῶν ὀμμάτων.

987. Ἀραχθὲν ἐγχείων] ἀπὸ τῆς τυφλωθῆν. ἀραχθὲν αἵματηραῖς χείρσιν ὑπ' ἐγχείων καὶ κερκίδων αἰμαῖς. ταῦτες, γυναικείαις.

990. Μέλαιοι μέλαιν πάθαν] ὅτι τελευταῖα

σα ἀφῆκεν αὐτὰς ὑπὸ μητριάων ἢ, ὅτι αὐτὴ ἐξετύφλωσεν.

992. Ἀνύμφευστον γονάν] κακόνυμφον γονήν. ὅτι ἐπὶ κακῇ νυμφευθεῖσα, δυστυχὲς αὐτὴς ἔτεκε. ἢ, τὴν ἀνύμφευστον αὐτῇ κοινωνίαν. οἶον, τῆς πρὸς γυναῖκας συνουσίας ἀπειροῦ ὄντος.

1b. Ἀ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων] Βορέας κῆδος συνῆκε τοῖς Ἀθηναίοις, ἀρπάσας Ἰφιγένειαν τὴν Ἐραχθίδος ἐξ ἧς ἔσχε Ζήτην καὶ Κἀλαῖν καὶ Κλειοπάτραν. ταύτην ὁ Φινεύς ἔζημεν. ἐξ ἧς αὐτῷ δύο παῖδες ἐγένοντο, Πληξίππος καὶ Πανδίων· κατὰ δὲ τινος Γυρμύδας καὶ Ἀσπώνδης. μετὰ δὲ τὸν Κλειοπάτρας θάνατον, ἐπὶ ζῆμεν Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνην. κατὰ δὲ τινος, Εἰδοθίαν τὴν Κάδμου ἀδελφὴν (ἧς καὶ αὐτὸς Σοφοκλῆς μνημονεύει ἐν Τυρπανισαῖς) ἧς ἐξ ἐπιθελῆς τυφλώσασα τὸς τῆς Κλειοπάτρας παῖδας, ἐν τάφῳ καθίστηεν. ὡς δὲ τινες φασὶν, ὅτι κατεψεύσατο αὐτῶν ἅτι δὲ πυρασάντων αὐτὴν, ἐφ' οἷς ἀπατηθεὶς ὁ Φινεύς ἀμφοτέρους τυφλοῖ. ταῦτα δὲ ἴσονται Ἀπολλόδαμος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. τινὲς δὲ ἴσουσιν ὅτι περιῶσαν τὴν Κλειοπάτραν

Δὲ σπέρμα μὲν * ἀρχαιογόνων
 Ἄντασ' Ἐρεχθιδᾶν.
 Τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις
 Τράφῃ θυέλλῃσιν ἐν πατρώαις
 Βορέας ἀμιππος, ὀρθόποδος
 Ὑπὲρ πάγῃ θέων ἢ παῖς.
 Ἄλλὰ καὶ ἐκείνῃ μοῖραι
 Μακραίωνες ἔσχον, παῖ†.

995

1000

I A M B O I.

ΤΕΙ. Θήξῃς ἀνακτες, ἤκομεν κοινὴν ὁδὸν
 Δύ' ἐξ ἐνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
 Αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητῆ πέλει.
 ΚΡΕ. Τί δ' ἔσιν, ὦ γεραῖε Τειρεσίᾳ, νέον;
 ΤΕΙ. Ἐγὼ διδάξω· καὶ σὺ τῷ μάντει πιθῆ.
 ΚΡΕ. Οὐκὲν πάρος γε σῆς ἀπεξάτεν φρενός;
 ΤΕΙ. Τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόλιν.
 ΚΡΕ. Ἐχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.
 ΤΕΙ. Φρόνει· βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ ζυρεῖ τύχης.

1006

* TURN. Δὲ, σπέρμ' ἀρχαιογόνων.

† ALD. ὦ παῖ.

Κλειοπάτρου ὁ Φινεύς ἐκτίθεικε, καὶ τὴν Ἰθαίαν
 ἀπέχρησεν· ἡ δὲ, ὀργισθεῖσα τὴν ἑαυτῆς ἐστί-
 γλωσε παῖδας.

Ib. Ἀνύμφευτον] ἦσαν κακογίμναι μνη-
 τρὸς γέννημα ὑπάργξαντες. δέον δ' εἰπεῖν ἀνύμ-
 φεῖσιν μητρες, ἀνύμφυτον πρὸς τὸ γονὰν εἶπεν.

997. Ἀμιππος] ταχῆα, ἴσον ἵππῳ δύνα-
 μένῃ τρέχειν. εἰ δὲ γράφεται ἀμίπποις, πρὸς
 τὸ θυέλλαις, τράφῃ θυέλλῃσιν ἀμίπποις, ταῖς
 ἐξισκρίναις ἵπποις· ὡς καὶ Ὀμηροῦ.

—“Θιέν δ' ἀνίμοισιν ἰμοῖες.”

999. Ἄλλὰ καὶ ἐκείνῃ] ἀλλὰ καὶ κατ'
 ἐκείνης, τῆς θυγατρὸς Βορέε τῆς ἐξ Ἐρεχθι-
 δῶν γεγονίας, ἐνέσκηψαν αἱ πολυχρόνιοι μοῖ-
 ραι, καὶ μεγάλα δυστυχῆσαι αὐτὴν πεποιήκα-

σιν. ἢ, μεγάλα δυστυχῆσαι καὶ ἐπ' ἐκείνῃ τῇ
 Κλειοπάτρῃ ἦλθον.

1000. Μακραίωνες] ἀθάνατοι καὶ πολυχρό-
 νιοι.

Ib. Ἐσχον] ἐπέσχον. ἐπετίθησαν. ἐπεβά-
 ρησαν.

1001. Θήξῃς ἀνακτες] καὶ νῦν ἀνακτὰς φη-
 σι τὴν ἀπὸ τῆς Χορῆς ἐντίμους.

Ib. Θήξῃς ἀνακτες] ἀφίξις Τειρεσίας μέλλον-
 τος εἰπεῖν τὰ συμβεβηκότα.

1003. Ἐκ προηγητῆ πέλει] ἡ ὁδὸς τῷ τυφλῷ
 μίτ' ἄλλῃ ἐστίν.

1006. Οὐκὲν πάρος γε] αἶον, εἰδὲ τὴν ἀρχὴν
 τῆς σῆς καταλιγώμεν μαρτυρίας.

1010. Τὸ

ΚΡΕ. Τί δ' ἔστιν; ὥς ἐγὼ τὸ σὸν φρίττω σῶμα. 1010

ΤΕΙ. Γνώσῃ, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.

Εἰς γὰρ παλαιὸν θῶκον ὀρνιθοσκοπὸν

Ἰζων, ἣν μοι παντὸς οἰωνῷ λιμὴν,

Ἄγνῳτ' ἀκέω φθόγγον ὀρνίθων κακῷ

Κλάζοντας οἷσρ' καὶ βεβαρβαρωμένῳ, 1015

Καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλες φοναῖς.

Ἐγνων' πτερῶν γὰρ ῥοῖθδος ἐκ ἀσημος ἦν.

Εὐθύς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην,

Βωμοῖσι παμφλέκτοισιν' ἐκ δὲ θυμάτων

Ἦφαισος ἐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ 1020

Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο,

Κᾶτυφε, κᾶνέπτυε' καὶ μετάρσιοι

Χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταρῥυεῖς

Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

Τοιαῦτα παιδὸς τῷδ' ἐμάνθανον πάρα, 1025

1010. Τὸ σὸν φρίττω σῶμα] ἀντὶ τῷ τὸν ἐν λόγῳ.

1012. Εἰς γὰρ παλαιὸν θῶκον] θῶκος, τόπος ὅπου κατέμινον.

Ib. Εἰς γὰρ παλαιὸν] διήγησις τίνα ἦν ἡ εἰς μαντιόμινον.

1013. Οἰωνῷ λιμὴν] λιμὴν, ὅρμος καὶ ἔδρα ὅπου πάντα τὰ ὄρνεα προσέρχονται.

Ib. Οἰωνῷ λιμὴν] ἦρκεν συναγωγὴ. ἐκεί γὰρ συνάγων τὴν ὀρνίθου, ὅταν τὴν βύλωμαι μαντιώσασθαι, σκοποῦ τὴν αὐτῶν πτήσιν καὶ τὰς φωνάς.

1014. Κακῷ κλάζοντας] λείπει ἐπὶ, ἵνα ἡ ἐπὶ κακῷ.

1015. Βεβαρβαρωμένῳ] ἐρμηνεύσθαι μὴ θυμῶν, ἀλλὰ ἀσφαῖ.

Ib. Κλάζοντας οἷσρ' δέον εἰπεῖν κλαζόντων πρὸς τὸ ὀρνίθον, κλάζοντας εἶπε πρὸς τὸ σημαινόμενον. τὸ γὰρ ἀκέω φθόγγον ὀρνίθων, ἀντὶ τῷ ὀρνίθου. οἱ δὲ λέγοντες τὸ κλάζοντας πρὸς τὸ ἔγνω, ψυχροὶ τίνες εἰσιν.

1016. Ἐν χηλαῖσιν] ἀντὶ τῷ τοῖς ὀυξί.

VOL. II.
[ANTIGONE.]

Ib. Φοναῖς] ταῖς αἱματικαῖς.

1018. Ἐμπύρων ἐγευόμην] ἀντὶ τῷ ἀπεπυράμην τῆς δια πυρὸς μαντίας.

1021. Μυδῶσα] διύγρος ὅσα ἡ καυσις. μικρὴ σὲ, ἡ ἀνέδρασις ἐνταῦθα κυρίως δὴ, ἡ λιγνὴς τῷ καπνῷ ἡ ἀπὸ τῶν καιομένων γιγνομένη.

1022. Κᾶτυφε] καὶ ἔτυφε. τύφειν ἐστὶ τὸ ἡρέμα ὑποσμήχιν. Ἀνέπτει δὲ ἀνέβαλε τὰ μηρία ἐκ τῷ λίπες.

Ib. Μηρίων] ὅτι μετὰ τῶν μηρῶν καὶ τὴν χολὴν τῷ ζώῳ καὶ τὴν κύσιν παρτίθων, ἀκριδῶς ἐν αἰσχύλῳ εἰσπομέν, εἰς τὰς ἑπτὰ ἑπὶ θήσας. δέον δ' εἰπεῖν μεταρσίως καὶ καταρρύσεις τῆς πιμελῆς, μετάρσιοι εἶπε πρὸς τὸ χολαί, καὶ καταρρύσεις πρὸς τὸ μηροί.

1023. Καταρρύσεις μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς] καταρρύνειν, καθυγραίνεσθαι, ἐκ τῷ λίπες τῆς καλυπτῆς πιμελῆς ἐξέπιπτον.

1025. Τοιαῦτα παιδὸς] τῷ ἰδὲν ἄνθρωπον δολοῦσι.

N n

1026. ὁ θίνος

Φθίνοντ' ἀσήμεων ὀργίων μαντεύματα.
 Ἔμοι γὰρ ἔτος ἡγεμῶν, ἄλλοις δ' ἐγώ.
 Καὶ ταῦτα, τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
 Βωμοὶ γὰρ ἡμῖν, ἐσχάrai τε παντελεῖς,
 Πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς, 1030
 Τῷ δυσμῶρι πεπτῶτος Οἰδίπῃ γόνυ.
 Κᾶτ' ἐ δέχονται θυσαάδας λιτὰς ἔτι
 Θεοὶ παρ' ἡμῶν, ἐδὲ μηρίων φλόγα,
 Οὐδ' ὄρνις εὐσήμες ἀπορροῖε δεῖ βοᾶς,
 Ἀνδροφθόρου βεβρωῶτες αἵματος λίπος. 1035
 Ταῦτ' ἔν, τέκνον, φρόνησον· “ ἀνθρώποισι γὰρ
 “ Τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοῦ ξαμαρτάνειν·
 “ Ἐπεὶ δ' ἀμάρτη, κεῖνος ἐκέτ' ἐς' ἀνῆρ
 “ Ἀδελὸς ἐδ' ἀνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
 “ Περσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλει. 1040
 “ Αὐθαδία τοι σκαιότητ' ἐφλισκάνει.”
 Ἄλλ' εἴκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα
 Κέντει· τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;

1026. Φθίνοντ' ἢ φθοροποιῶν, ἢ διὰ τῶ πυρὸς ἀσήμεως φθιρέμενα.

Ib. Ὀργίων] εἰκότως εἴτε τὸ ὄργιον, ὥσπερ γὰρ τὰ μυθήρια εἶδεν εἰ μὴ οἱ πεπιραμένοι, ἔτω καὶ τὰ μαντεύματα οἱ μάντις μόνοι γνωσκόντες τοῖς ἄλλοις διασαφίσιν.

1029. Ἐσχάrai] αἱ ἐσίοι.

Ib. Παντελεῖς] αἱ τὰ τέλεια τῶν ἱερῶν διχομέναι. ἢ ὅλαι, ἢ δι' ὧν πάντα τελεῖται.

Ib. Ἐσχάrai τε] ἢ πρὸς τὸ παντελεῖς ὑποσικτόν, ἔτω, καὶ αἱ ἐσχάrai αἱ παντελεῖς, ἢ γὰρ ἐν αὐτῇ πᾶσαι αἱ θυσαῖαι τελεῖνται· ἢ πρὸς τὸ πλήρες, ἔται, οἱ γὰρ βωμοὶ ἡμῖν καὶ αἱ ἐσχάrai πλήρεις καὶ πεπληρωμένοι. εἰσι, παντελεῖς καὶ τέλειαι, τῇ γόνυ καὶ τῇ ὑπὸ τῇ Οἰδίπῳ τῇ πεπτακότος καὶ πισόντος δυσμῶρι καὶ ἀδελφῇ. τὸ δ' ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ

κυνῶν βορᾶς, ἱερμεῖα ἐστὶ τῶ πᾶσι εἰσι πλήρεις.

1030. Πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς] ἀντὶ τῶ, οἱ κύες καὶ οἱ ὄρνιθες διασπᾶσαντες τὸ τῷ Πολυνείκεος σῶμα, ἐπὶ τὸς βωμῶν ἐκόμισαν, καὶ ἔτοις ἐμόλυναν ἅπαντας.

1032. Θυσαάδας λιτὰς] τὰς διὰ θυσιῶν γιννομένας λιτὰς.

1034. Ἀπορροῖε δεῖ] ἀπῆκε, ἀφίενον.

1035. Ἀνδροφθόρου βεβρωῶτες] ἀπὸ τῶ ἐνικῆ ἐπὶ τὸ πλεθυντικὸν μετέστη.

1038. Ἐπεὶ δ' ἀμάρτη] γνωμικόν.

1040. Ἀκίται] ἔται, διαπείναι.

Ib. Ἀκίνητος] ἀμετάθετος.

1041. Αὐθαδία τοι] διὰ τὴν αὐθαδίαν εἰς σκαιότητα πίπτουσιν οἱ ἄνθρωποι.

1043. Τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' καὶ Ὀμηρος “ Καρὴν γὰρ δὴ γούαν αἰκίζε μιν αἰνῶν.”

1044. Τὸ

- Εὖ σοι φρονήσας, εὖ λέγω· “ τὸ μανθάνειν
 “ Δ’ ἥδιον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγει· 1045
- ΚΡΕ. ὦ πρέσβυ, πάντες, ὥστε τοξόται σκοπῶ,
 Τοξεύετ’ ἀνδρὸς τῆδε, κ’ οὐδὲ μαντικῆς
 Ἀπρακτος ὑμῖν εἰμι· τῶνδ’ ὑπαὶ γένεσ’
 Ἐξημπόλημαι κ’ ἀκπεφόρτισμαι πάλοι.
 Κερδαίνειτ’, ἐμπολᾶτε τὸν πρὸ Σάρδεων 1050
 Ἥλεκτρον, εἰ βέλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
 Χρυσόν· τάφω δ’ ἐκείνον ἐχὶ κρύψετε.
 Οὐδ’ εἰ θέλεσ’ οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν
 Φέρειν νιν ἀρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,
 Οὐδ’ ὥς μίασμα τῆτο μὴ τρέσας ἐγὼ, 1055
 Θάπτειν παρήσω κείνον· “ εὖ γὰρ οἶδ’ ὅτι
 “ Θεὸς μιάίνειν ἔτις ἀνθρώπων σθένει.
 “ Πίπτεισι δ’ ὧ γεραίῃ Τειρεσίᾳ, βροτῶν
 “ Χ’ οἱ πολλὰ δεινοὶ, πτώματ’ αἵσχρ’, ὅταν λόγους

* TURN. in marg. φέρει.

1044. Τὸ μανθάνειν] γινώσκον.

1046. ὦ πρέσβυ] ἔτι βαρύνει Κρέων τὴν μάστιγι διδάσκων λόγον, δυνάως κατ’ αὐτὴν φέρεται.

1047. Τοξεύετ’ ἀνδρὸς τῆδε] ἤγουν, ἀποπειράσθε με ὡς τοξόται σκοπῶ.

Ib. Ἀνδρὸς τῆδε] ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ.

Ib. Ἀπρακτος ὑμῖν εἰμι] ὑφ’ ὑμῶν τῶν μάστιγι καὶ τῶν συγγενῶν.

Ib. Τοξεύετ’ ἀνδρὸς τῆδε] μὴ λάθῃς εἰς τὸ τῆδε ἔσθαι ἐπὶ ἡ κατα, ἀλλ’ ἐστὶν ἡ γυνὴ πρὸς τὸ σκοπῶ, τὸ δὲ σκοπῶ πρὸς τὸ τοξόται· οἱ γὰρ τοξόται, σκοπῶ τοξόται εἰσίν· ὦ πρέσβυ, πάντες ὡς τοξόται σκοπῶ τῆδε τῷ ἀνδρὶ, τῷ ἐστὶν ὡς περ σκοπὸν ποιεῖσάν μοι, τοξεύετε.

1049. Ἐξημπόλημαι] ἀνεμπόλητος, μὴ επιπραγματιμύμετος, καὶ Ὀμηρ. —

“ οἷτε πρηνετέρες ἐσίν.”

Ib. Κ’ ἀκπεφόρτισμαι] προδίδομαι, φόρτος

γινώσκον. ἐποιήσαντό μοι φόρτον. ὑποπίπτειν. πιπραγματεύομαι.

1050. Τὸν πρὸ Σάρδεων ἥλεκτρον] Σάρδεις πόλις Λυδίας, παρακειμένη τῷ χρυσοφόρῳ Πакτωλῷ. ἀντὶ τοῦ, οἷτις βέλεσθε εἰς χρῆματα κύνων, δέχεσθαι. τὸν γὰρ Πολυτεῖα καὶ δάφνι.

Ib. Πρὸ Σάρδεων] ἐν γὰρ τῇ Λυδίᾳ πλησίον τῶν Σάρδεων ὁ Πакτωλὸς ἐστὶ ποταμὸς ψήγματα χρυσοῦ τοῖς ἐκεί χρυσοῦν. καλὴ γυνὴ τὸν χρυσὸν ἥλεκτρον, διὰ τὸ καθαρόν. τοῦτος γὰρ ὁ ἥλεκτρος. ἐστὶ δὲ καὶ ἐν τῇ Ἰνδίᾳ τόπος χρυσοῦ ψήγματα ἔχων, ὃν ἀνορύττεισι θηρία τινά, μύρμηκες καλέμενα, πτεροῖς χρώμενα, ἀφ’ ὧν οἱ Ἰνδοὶ μηχαναῖς τιτὶ λαμβάνουσι τὸν χρυσόν.

1057. Θεὸς μιάίνειν ἔτις ἀνθρώπων σθένει] ἀμείναντες γὰρ τὸ θεῖον.

1058. Πίπτεισι δ’] γινώσκον.

“ Αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τῷ κέρδους χάριν.” 1060
ΤΕΙ. Φεῦ.

“ Ἀρ’ οἶδεν ἀνθρώπων τις ; ἄρα φράζεται ;

ΚΡΕ. Τί χρῆμα ; ποῖον ; τῆτο πάγκοινον λέγεις ;

ΤΕΙ. “ Ὅσω κράτισον κτημάτων εὐβελία ; ”

ΚΡΕ. Ὅσω περ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν, πλείσῃ βλάβῃ. 1065

ΤΕΙ. Ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.

ΚΡΕ. Οὐ βέλομαι τὸν μάντιν ἀντεπεῖν κακῶς.

ΤΕΙ. Καὶ μὴν λέγεις, ψευδῇ με θεσπίζειν λέγων.

ΚΡΕ. Τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.

ΤΕΙ. Τὸ δ’ ἐκ τυράννων, αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ. 1070

ΚΡΕ. Ἀρ’ οἶσθα ταχὺς ὄντας, ἀ’ ἢ λέγῃς, λέγων ;

ΤΕΙ. Οἶδ’ ἐξ ἐμῶ γὰρ τήν δ’ ἔχεις σώσας πόλιν.

ΚΡΕ. Σοφὸς σὺ μάντις· ἀλλὰ τὰδικεῖν φιλῶν.

ΤΕΙ. Ὅρσεις με τὰκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.

ΚΡΕ. Κίνει· μόνον δὲ μὴ πὶ κέρδεσιν λέγων. 1075

ΤΕΙ. Οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος.

ΚΡΕ. Ὡς μὴ ὑπολήσων ἴσθι τήν ἐμὴν φρένα.

ΤΕΙ. Ἀλλ’ εὖ γέ τοι κάτισθι, μὴ πολλὰς ἔτι

Τροχὰς ἀμιλλητῆρας ἡλίκ τελῶν,

Ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἕνα 1080

1061. Φεῦ] τὸ σχῆμα δικανικόν.

1066. Τῆς νόσου πλήρης ἔφυς] ἀντὶ τῆ τῆς
εὐβελίας.

1067. Ἀντιπῆν] ὥσπερ τὸ λέγω, μένον
πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, μετὰ δὲ τῷ κα-
κῶς συνεῖν, αἰτιατικῇ, ὥτως ἔχῃ καὶ τὸ
ἀντίπει, καὶ τὸ κακῶς ἀντίπει· τὸ μὲν δο-
τικῇ, τὸ δὲ κακῶς ἀντίπει, αἰτιατικῇ.

1071. Ἀρ’ οἶσθα ταχὺς ὄντας] οἶσθα (φροῖ)
βασιλείας ὑβρίζων ;

Ib. Ἀρ’ οἶσθα] ἄρα γνώσκεις λέγων ἡμᾶς
ὄντας ταχὺς, ἐκεῖνα ἃ λέγεις ; τὰτ’ ἔστιν, ἄρα
γνώσκεις ὃ τῶν τυχόντας ὑβρίζων, ἀλλὰ βα-
σιλείας ;

1074. Ὅρσεις με τὰκίνητα] τὰ ἀρρήτὰ με
δημοσιύμῃ ἀνακινήσ.

Ib. Τὰκίνητα] τὰκίνητα χρὴ γράφειν ἵνα
εἴη μακρὸν τὸ ἄ ως ἐκ κράσεως ὄν· εἰ δ’ ἄλ-
λας γράψῃς, ἐκ ὀρθόν ἔσται.

1076. Οὕτω γὰρ ἤδη] ὥτω νομίζεις, ὅτι
ἐμὶ κέρδουςι λέγω.

1077. Ὡς μὴ ὑπολήσων] μὴ ἐξαπατήσων,

1078. Ἀλλ’ εὖ γέ τοι] πραγμάτους ὦν μίλ-
λας παθεῖν Κρέων.

1079. Τροχὰς ἀμιλλητῆρας] ὥσπερ ἐξ ἀ-
μύλλης περιόντας· λέγει δὲ τὰς ἡμέρας καὶ
νύκτας. Περισφρόντος γὰρ τῷ ἑαυτοῦ τὸν ἡ-
μιον, αἱ ἡμέρα καὶ νύξ γίνονται.

1082. Ἐχῃς

Νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδῶς ἔσῃ·

Ἄνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,

Ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατώκισας·

Ἐχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν

Ἄμοιρον, ἀκτέρισον, ἀνόσιον νέκυν.

1085

Ὡν ἔτε σοὶ μέτεσιν, ἔτε τοῖς ἄνω

Θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σὲ βιάζονται τάδε.

Τέτων σε λωβητῆρες ὑσεροφθόροι

Λοχῶσιν ἄδῃ, καὶ Θεῶν Ἐριννύες,

Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖςδε ληφθῆναι κακοῖς.

1090

Καὶ ταῦθ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος

Λέγω· φανεῖ γὰρ ἔ μακρῷ χρόνῳ τριβῇ,

Ἀνδρῶν, γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα·

Ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις,

Ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν,

1095

Ἡ θῆρες, ἢ τις πτηνὸς οἰωνὸς, φέρων

Ἀνόσιον ὀσμὴν ἐσιῶχον ἐς πόλιν.

Τοιαῦτά σε (λυπεῖς γὰρ) ὥστε τοξότης,

1082. Ἐχεις βαλὼν] ἀντὶ τῶ ἔβαλες.

1083. Ψυχὴν τ' ἀτίμως] τὴν τῆς Ἀντι-
γόνης.

Ib. Ψυχὴν τ' ἀτίμως] τὸ ψυχὴν, καὶ πρὸς
τὸ βαλὼν, καὶ πρὸς τὸ κατώκισας, λάμβαναν
κατὰ συνικδοχὴν.

1086. Ἀνόσιος] νῦν τὸν μὴ τυχόντα τῶν
οἰῶν λέγει.

Ib. Ὡν ἔτε σοὶ μέτεσιν] ἐξουσία δίδεται·
λέγει δὲ τῶν νεκρῶν, ἐκ σὲ δὲ βιάζονται καὶ
οἱ ἄνω θεοὶ ἔχειν αὐτὸν ἄνω ἀταφον.

1088. Ἐσεροφθόροι] αἱ ὑσερον μέλλουσαι
βλάψαι. Καὶ τὸ λοχῶσι γὰρ, τὴν ἢ πα-
ραχρήμα, ἀλλὰ τὴν ἐς ὑσερον ἀφοφῆτι τιμω-
ρίαν δηλοῖ. Τὸ ἀρσενικὸν δὲ ἀντὶ τοῦ θηλυ-
κοῦ ἵσταται. ὡς καὶ τὸ σωτῆρι ψυχῇ.

1091. Κατηργυρωμένος] ἀργύρου πισσθείς.

1092. Φαίει] δίδει.

Ib. Χρόνῳ τριβῇ] ἀντὶ τῆς ἀναβολῆς.

1093. Ἀνδρῶν, γυναικῶν] λίπτοι ὁ καὶ, ἀν-
δρῶν καὶ γυναικῶν.

1094. Ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι] ἢ ὁμοαίσις ἔχ-
θραι, ἢ τοῖς θεοῖς· αἱ πόλεις δὲ (φιστὶν) αὖ
ἄρχαις ἐπαναστήσονται σοι.

1095. Καθήγνισαν] μετὰ ἄλλας ἐκόμισαν.

1097. Ἐσιῶχον ἐς πόλιν] ἀντὶ τῷ ἐπὶ τῇ
ἐσίᾳ τῆς πόλεως. ἐσιῶχον δὲ τὴν ἔχουσαν ἐσίαν
καὶ βομῆς.

1098. Τοιαῦτά σε] (λυπεῖς γὰρ) τοιαῦτα
κατὰ τῆς καρδίας σε τοξέματα ἀφῆκα με-
τὰ θυμῷ. ἢ, τῷ θυμῷ τῆς καρδίας σε. λί-
πται δὲ ἡ κατὰ.

Ib. Ὡστε τοξότης] τῷτο λέγει διὰ τὸν λό-
γον αὐτῷ ὅτι ἀναθὴν ἔφη, πάντες ἄσπερ τοξό-
ται σκοπῇ τοξέουσιν· ἀνδρὸς τούτου. διὸ προσέ-
θηκε καὶ τὸ βέβαια, δικινὸς ἐντιῦθεν, ὅτι αὐ-
τὸν ὑπολαμβάνουσιν ἐξ ἡμῶν ἐπὶ σοὶ φέρεσθαι,
κίρδης χάριν, ψευδῶς λογίζῃ.

Ἄφῃκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα
Βέβαια, τῶν σὺ θάλπος ἔχ ὑπεκδραμῇ. 1100

ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
Τὸν θυμὸν ἔτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,
Καὶ γυνὴ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν,
Τὸν νῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ἣ νῦν φέρει.

ΧΟΡ. Ἀνὴρ, ἀναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας· 1105

Ἐπισάμεσθα δ', ἐξότῃ λευκὴν ἐγὼ
Τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
Μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν καλεῖν*.

ΚΡΕ. Ἐγνωνκα καὐτὸς, καὶ ταράσσομαι φρένας·
Τό, τ' εἰκάθειν γὰρ δεινόν· ἀντισάντα δὲ 1110

Ἄτῃ πατάξαι θυμὸν, ἐν δεινῷ πάρα.

ΧΟΡ. Εὐβελίας δεῖ, παῖ Μενοικέως, Κρέον.

ΚΡΕ. Τί δῆτα χρὴ δρᾶν, φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.

ΧΟΡ. Ἐλθὼν, κόρην μὲν ἐκ κατῶρυχος γένης
Ἄνες· κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον. 1115

ΚΡΕ. Καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικάθειν;

ΧΟΡ. Ὅσον γ', ἀναξ, τάχιστα· “ συντέμνεσι γὰρ
“ Θεῶν ποδώκεις τὲς κακόφρονας βλάβαι.”

* ALDUS, λαεῦν.

1100. Τῶν σὺ θάλπος] τὴν δριμύτητα.
τὸν ἐμπροσθέν. τὸν ἰὼν θάλπος γὰρ τὸ καῦ-
μα. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῶν ἱππετῶν. ἐκεῖνα γὰρ
θερμανόμενα, τὸν ἰὼν ἀφίσι. διὸ καὶ ἐν τί-
μι μᾶλλον ἰσχύουσιν.

1106. Ἐξ ὅτῃ λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαί-
νης] ἀντὶ τῆς ἀπὸ νότιος ἀχρι γίως.

1108. Λακίῃν] φθίγγασθαι.

1110. Τό, τ' εἰκάθειν] τὸ μὲν ὑποχωρεῖν.

1b. δεινόν] τὸ δὲ ἀντισάντα βλαβεῖναι,
πάρεσι.

1b. Τό, τ' εἰκάθειν] καὶ γὰρ τὸ εἰκάθειν καὶ
ὑπετάσσασθαι τῷ μάντι, καὶ θάπτην ἐάν

Πολυνίκην, καὶ Ἀντιγόνην ἐξελαιύνει τὸ τάχος,
δεινόν. πολλὰς γὰρ εἰσαύθις ὁμοίους εἶναι προ-
τρέφεται, εἰδότες ὡς ἔτσι κακοὶ ὄντες ἐκ ἐ-
κολάσθουσιν. τὸ δ' ἀντισάντα μὲν αὐτῷ πα-
τάξαι τὸν θυμὸν αὐτῷ ἐν αἷτι καὶ ἐν βλάβῃ,
τὸτ' ἐστὶ τὸ διὰ μάχης ἐλθεῖν με αὐτῷ,
καὶ τὴν ἀναίδειαν καὶ θρασύτητα αὐτῷ ἢ
πρὸς ἐμὲ ἐπιδίκατο, τιμαρῆσασθαι, ἐν δεινῷ
πάρεσι. δεινὸν γὰρ τῶν μάντεων γένος, καὶ ἔχ-
ῃται δὲ πρὸς αὐτοὺς ἀπαντᾶν, ἀλλὰ γεραί-
ρειν τιμαῖς.

1117. Συντέμνεσι γὰρ] συντόμως κατα-
κόπτεισι.

1119. Οἱμοί,

ΚΡΕ. Οἴμοι, μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι
Τὸ δρᾶν· “ ἀνάγκη δ' ἐχὶ δυσμαχητέον”. 1120

ΧΟΡ. Δραῖ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε.

ΚΡΕ. “ὦ δ' ὡς ἔχω σείχοιμ' ἄν· οἳ τ' ὀπάονες,
Οἳ τ' ὄντες, οἳ τ' ἀπόντες ἀξίνας χεροῖν
Ὀρμασθ' ἐλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.
Ἐγὼ δ', ἐπειδὴν δόξα τῇδ' ἐπεσράφη, 1125
Αὐτός τ' ἔδησα, καὶ παρῶν ἐκλύσομαι·
Δέδοικα γὰρ μὴ τὲς καθεσῶτας νόμους
Ἄριστον ἢ σῶζοντα, τὸν βίον τελεῖν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟΡ. Πολυώνυμε, Καδμείας
Νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς 1130
Βαρυβρεμέτα γένος,
Κλυτὰν δὲ ἀμφέπεις
Ἰταλίαν, μέδεις δε παγ-
κοῖνκ Ἐλευσινίας
Δηῆς ἐν κόλποις, 1135
Βακχεῦ Βακχᾶν

1119. Οἴμοι, μόλις μὲν] μόλις μεθίσταμαι τῆς προτίρας γνώμης.

1120. Δυσμαχητέον] περιττεῖν τὸ Δυσ.

1121. Δραῖ νῦν] ἀντὶ τῆς δρᾶσον.

1124. Εἰς ἐπόψιον τόπον] φανερόν διὰ τὸ ὕψος. Φοῖ δὲ τὸν τάφον.

1125. Δόξα τῇδ' ἐπιεσράφη] δοκίσει μετιεσράφην.

1126. Αὐτός τ' ἔδησα] ἤρην ἐδέσμευσα καὶ εἰσάγαγον εἰς τὸ ὄρυγμα αὐτήν. ἢ διόμον λίγμιν ὕπαιρ εἰς τι αὐτὴν καὶ τὸν Πολυνείκην ἐκύρῃσιν.

1127. Δέδοικα γὰρ μὴ] δέδοικα γὰρ (φοῖ) μὴ ὅτι ἐστὶ καλὸν τὸ νομοθετεῖν καινὰ, ἀλλ' ὅτι ἐστὶ τὸ πειθεσθαι τοῖς ἀρχαίοις νόμοις.

1129. Πολυώνυμε] ὃ Διόνυσος· οἳ μὲν γὰρ

Βάκχον, οἳ δὲ Ἰακχον, οἳ δὲ Λούκιον, οἳ δὲ Εὐόιον, οἳ δὲ Διθύραμνον αὐτὸν καλεῖσιν.

1132. Ἀμφίπυς Ἰταλίαν] διὰ τὸ πολυάμμιλον τῆς χάρας.

1133. Παγκοῖνκ Ἐλευσινίας] ἐν οἷς πάντες συνάγονται διὰ τὰς πανηγύρεις. ἢ διὰ τὸ τὴν Διὸν πάντας τρέφειν· ἢ ὅτι κοινὰ τὰ μυστήρια Δήμητρος καὶ Διονύσου.

1135. Δηῆς ἐν κόλποις] ἀντὶ τῆς ἐν τοῖς πεδίοις.

1136. ὦ Βακχεῦ Βακχᾶν] τῶν Βακχᾶν Βακχυτά.

Ib. Βακχᾶν μητρόπολιν] ἐπισημὴ ἐν Θήβαις ὁ Διόνυσος μὲν γίγρονεν, ἔτος δὲ τὰς Βάκχας πεποιήκει, διὰ τὸ τοῦ μητρόπολιν αὐτῶν τῶν Βακχᾶν λέγει.

1137. Μητρόπολιν]

Μητρόπολιν Θήβαν ναίων,
 Παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνῆ
 ῥεέθρων, ἀγρίε
 Τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος.

1140

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α.

Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας
 Στέροψ ὅπωτε λιγνύς, ἔν-
 θα Κωρύκiai νύμφαι
 Στείχουσι Βακχίδες,
 Κασαλίας τε νᾶμα, καί
 Σε Νυσσαίων ἑρέων *
 Κισσήρεις ὄχθαι,
 Χλωρά τ' ἀκτὰ
 Καὶ πολυσάφυλος πέμπει,
 Ἀβρότων † ἐπέων εὐ-
 αζόντων, Θηβαίας
 Ἐπισκοπῆντ' ἀγυιάς.

1145

1150

* ALDUS, ὁρέων.

† ALDUS, Ἀμφρότων.

1137. Μητρόπολιν] τὴν πόλιν τῆς μη-
 τρὸς συ.

1139. Ἀγρίε τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος] πα-
 ρὰ τὸν τόπον ἐν ᾧ ἐσπόρουν οἱ ὀδόντες τῷ
 δράκοντος.

1141. Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας] τῇ Παρ-
 νασσῇ διλανότι. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ὄρος.

1142. Στέροψ] ἡ λαμπρά.

Ib. Ὅπῳτε λιγνύς] σὲ ἱρὰ ὁ λαμπρὸς καπ-
 νός. ἀντὶ τῷ, σοὶ θυγαῖαι κατὰ Παρνασσὸν γίγ-
 νονται. ἡ παρὸσον αὐτίμαται πῦρ ἐκείναι ἀνα-
 δίδονται.

1143. Κωρύκiai νύμφαι] Κωρύκιοι ἐν Παρ-
 νασσῇ ἄντροι. ἄλλοι δὲ φασὶ πόλιν παρακει-
 μένην αὐτῷ ὕψω καλεσμένην.

Ib. Κωρύκiai] αἱ Παρνασσίδες. Κωρύκιοι
 γὰρ ἄντροι ἐν Παρνασσῇ.

1145. Κασαλίας τε νᾶμα] Κασαλία, πηλὴ
 ἐν Παρνασσῇ.

1146. Νυσσαίων ὁρέων] Νύσσα Φακίδος ὄ-
 ρος. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Νύσσαι.

1147. Κισσήρεις] κισσοφόροι.

1148. Χλωρά τ' ἀκτὰ] ἡ τὸ ἐν Εὐβοίᾳ πε-
 σιν ἄλσος, ἡ τὸ ἐν Παρνασσῇ, ἐν ἀμφοτέροις
 γὰρ τοῖς τόποις ἡ ἀμπέλος, ἡ καθ' ἑκάστην
 ἡμέραν περὶ μὲν τὴν ἰω βότρυας φέρει, περὶ
 δὲ τὴν μισσημέριαν, ἀμφοτεράς. ἐπρυγατο δὲ
 πεπανθῆσα περὶ τὴν ἰσπέραν.

1150. Εὐαζόνταν] ὑμνόνταν. μετὰ εὐφη-
 μίας Εὐοὶ λεγόνταν, ὅς ἐστιν ὕμνος Διόνυσου.

Ib. Νυσσαίων ὁρέων] Νύσσα πόλις ὑπὲρ
 Λιθιοπείαν παρακείμενον ἔχουσα, ὄρος, ἐφ' ᾧ
 ἐτιματο ὁ Διόνυσος.

1155. Κεραυνίης]

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

Τὰν ἐξ ἀπασῶν τιμῶν
 Ὑπερτάταν πόλεων,
 Ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ.
 Καί νυν ὡς Βιαίας
 Ἐχεται πάνδημος πόλις
 Νῦν ἐπὶ νέεσσι, μολεῖν
 Καθαροσίῳ ποδὶ Παρ-
 νησίαν ὑπὲρ κλιτὺν,
 Ἡ σονόεντα πορθμόν.

1155

1160

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ὦ πῦρ πνεούτων ἄσρων
 Χοραγέ, καὶ νυχίων
 Φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
 Παῖ Διὸς γένεθλον,

1165

1155. Κεραυνία] κεραυνολήτω.

1158. Ἐπὶ νέεσσι μολεῖν] λήπτει θύλισσον. ἢ, ἀπαρμόφατον ἀντὶ προστακτικῆς.

1159. Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτὺν] ἀντὶ τῆς Παρνησίας ὑπὸ κλιτύος. οἷον διὰ γῆς, ἢ δι' ὑγρᾶς.

1161. Ἡ σονόεντα πορθμόν] ἡ σονόεντος διὰ πορθμῶ. καὶ ὁ ποιητὴς, Ὅδ' ἔστιν αἰδματι θύων. σονόεντα δὲ, τὸν ἠχάδην διὰ τὰ κύματα. πορθμόν δὲ, ἔνιοι, τὸν ἀπ' Εὐβοίας εἰς Βοιωτίαν· οἱ δὲ, τὴν Σικελικὴν θάλασσαν.

1162. ὦ πῦρ] ἔγωγε γὰρ γράφω, πῦρ πνέοντων ἄσρων χοραγέ, ἢ τὰ καὶ ὅμοια τοῖς τίς τροφῆς· ἀμαθὺς γὰρ τινος τῶν μέτρων τῆς ἐπὶ ἀλλοτρῶν, χορηγέ ἄσρων γράφοντες. καλεῖ δὲ πῦρ πνέοντα ἄσρα, τὰς λαμπράς αἷς ἐν νυκτὶ αἱ Βακχικαὶ κατέχουσιν.

1162, 1163. ὦ πῦρ πνέοντων ἄσρων—Χοραγέ] τῶν πυρπνέων ἄσρων ἐπίσκοπε. καὶ γὰρ αἰθέριος τιμᾶται, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βακχαις, φησὶν αὐτὸν ἐν αἰθέρι κατοικεῖν. Ἄλλως· χοραγέ, τὸν χορὸν ἄγων ἢ τῶν ἄσρων χορηγέ. κατὰ γὰρ τινα μουσικὸν λόγον, τῶν ἄσρων ἐστὶ χορηγός.

1163. Καὶ νυχίων φθεγμάτων] τῶν ἐν νυκτὶ εὐφημιῶν καὶ ὕμνων. ἐν νυκτὶ γὰρ αἱ Διονυσικαὶ χοροὶα γίνονται. ὅσιν καὶ Νυκτίλος, καὶ Εὐριπίδης.

“ Νύκταρ τὰ πολλὰ, σιμιότητ' ἔχει σκότος.”

1164. Φθεγμάτων ἐπίσκοπε] ἦσαν ὕμνων τῶν Βακχικῶν, ἐπειδὴ κατὰ τὴν νύκτα ἐγίνοντο τὰ τῷ Διονύσῳ μυστήρια.

Προφάνηθι ξὺν Ναξίαις
 Σαῖς Θυάσι προσπόλοις,
 Αἰ δὴ σε μαινόμεναι
 Πάννουχοι χορεύουσιν
 Τὸν ταμίαν Ἰακχον.

1170

I A M B O I.

ΑΓΓ. Κάδμμε πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
 Οὐκ ἔσθ' ὅποιον σάντ' ἂν ἀνθρώπη βίον
 Οὐτ' αἰνέσαιμ' ἂν ἔτε μεμψαίμην ποτέ.
 “ Τύχη γὰρ ὀρθοῖ, καὶ τύχη καταρρέπει
 “ Τὸν εὐτυχῆντα τὸν τε δυστυχῆντ' αἰεί.” 1175
 Καὶ μάντις ἔδεις τῶν καθεσώτων βροτοῖς.
 Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὥς ἐμοί ποτε,
 Σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
 Λαδῶν τε χώρας παντελῇ μοναρχίαν,
 Εὐθυγε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ
 Καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα· “ τὰς γὰρ ἡδονὰς 1180
 “ Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, ἐτίθημ' ἐγὼ
 “ Ζῆν τῆτον, ἀλλ' ἐμψυχον ἡγῆμαι νεκρόν.
 “ Πλάττει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βέλει, μέγα,

1166. Προφάνηθι ξὺν Ναξίαις] ἦσαν ταῖς ἐν Ναξῷ. καὶ γὰρ ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος συμμυγεῖς Ἀριάδῃ. ξὺν Ναξίαις δὲ γράφει, (ἦτω γὰρ ἀρμύζει τῷ μίτρῳ) καὶ, σαῖς θυάσι προσπόλοις. εἰ δ' ἄλλως γράφει, ἐκ ὁρθῶς γράφει.

1167. Περιπόλοις] ταῖς ἱερίαις, ταῖς φαῖς ἀκολούθοις. καὶ ἐν Ναξῷ γὰρ τιμᾶται, ὅτι ἐκεῖ γῆ Ἀριάδῃ συνερίετο.

1168. Αἰ σε μαινόμεναι] λείπει ἢ περὶ, ἢ ἢ, αἴτιμι, περὶ σί.

1171. Κάδμμε] ἀφίξις ἀγγέλου μνημόντος πρὸς θάνατον Αἰμονος.

1172. Οὐκ ἔσθ' ὅποιον σάντα] ὅπως δὲ ποτε ἐξίστατο, ἢτε καλῶς, ἢτε ἱκαντίως.

1174. Καὶ τύχη καταρρέπει] πίπτει. καταβάλλει. γράφεται δὲ καταρρέπειν, ὅ ἐστι πίπτειν ποιεῖ.

1175. Δυστυχῆντ' αἰεί] τὸ αἰεὶ πρὸς τὸ ὀρθῶς καὶ πρὸς τὸ καταρρέπει συναπτέον.

1176. Καθεσώτων βροτοῖς] τῶν συμβαινόντων, τῶν γινομένων, ὅπως ἔσται, εἰ αἰεὶ αἰσώτης ἔξωσι.

1177. Ὡς ἐμοί ποτε] λείπει ἐδόκει.

1181. Καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα] ἀπολύεται. ἀπόλλυται. Ἄλλως· ἀφίται πάντα, ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παιζόντων τοῖς κύβοις· ἢ ἀπὸ τῶν ἀλίων, βίβλος γὰρ ἡ τῷ δικτύῳ ἀφίσσις.

1185. Καὶ

“ Καὶ ζῇ τύραννον σχῆμ’ ἔχων· εἰδ’ ἀπῇ 1185

“ Τέτων τὸ χαίρειν, τᾶλλ’ ἐγὼ καπνῷ σκιᾷς

“ Οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.”

ΧΟΡ. Τί δ’ αὖ τὸδ’ ἄχθος βασιλέων ἤκεις φέρων;

ΑΓΓ. Τεθναῖσιν· οἱ δὲ ζῶντες, αἴτιοι θανεῖν.

ΧΟΡ. Καὶ τίς φονεύει; τίς δ’ ὁ κείμενος; λέγε. 1190

ΑΓΓ. Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ’ αἰμάσσεται.

ΧΟΡ. Πότερα πατρώας ἢ πρὸς οἰκείας χερός;

ΑΓΓ. Αὐτὸς πρὸς αὐτῷ, πατρὶ μηνίσας φόνε.

ΧΟΡ. ὦ μάντι, τέπος ὡς ἄρ’ ὀρθὸν ἤνυσας.

ΑΓΓ. ὦς ὧδ’ ἐχόντων, τᾶλλα βελεύειν πάρα. 1195

ΧΟΡ. Καὶ μὴν ὀρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμῆ
Δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωματίων

Ἦτοι κλύεσα παιδὸς, ἢ τύχη πάρα.

ΕΥΡ. ὦ πάντες ἄσοι, τέ λόγε γ’ ἐπησθόμην

Πρὸς ἔξοδον σείχεσα Παλλάδος θεᾶς, 1200

Ὅπως ἰκοίμην εὐγμάτων προσήγορος.

1185. Καὶ ζῇ] ἀντὶ τῷ ζῆθι, προστακτικῶς.

1186. Τᾶλλ’ ἐγὼ καπνῷ σκιᾷς] τὰ ὑπολοιπα ἔδ’ ἂν ἀχρήστει τινὸς πριαίμην.

1189. Οἱ δὲ ζῶντες, αἴτιοι] τέτοις δὲ τῷ θανάτῳ αἴτιοι ἐγένοντο οἱ ζῶντες.

1192. Πότερα πατρώας] τὸ χ, ὅτι ἰρωτᾶ πότρε πατρώας ἢ πρὸς οἰκείας χερός, ἀκρίτως ἴδῃ ὅτι αὐτόχειρ ἀπέθανεν.

1196. Τάλαιναν Εὐρυδίκην] Ἡσιόδου Ἠνίοχον αὐτὴν καλεῖ, Ἦστο δ’ ἐς Κρέοντα καὶ Ἠνίοχον.

Ib. Ὅμῃ] ἐγγύς.

Ib. Ἦτοι κλύεσα παιδὸς] μὴ λάθῃς εἰς τὸ παιδὸς ἐξῶθεν τὸ περὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ κλύεσα εἶναι ἢ γινῆ. τὸ γὰρ κλύειν τῷ παιδὸς ἦν. τὸτ’ ἐστὶν ἐκείνος παρίσχει τὸτο καὶ αἴτιος γίγνεται.

1198. Κλύεσα παιδὸς] λείπει ἢ περὶ, ἢ γὰρ περὶ τῆς παιδὸς.

Ib. Ἦ τύχη πάρα] ὅ ἐστιν ἐκ τύχης.

1200. Παλλάδος θεᾶς] ἡ τοιαύτη γυνὴ τὸ Παλλάδος πρὸς τὸ ἐξῶθεν ἐστίν. αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῆς ἐξόδου αἰτία ἢ πρὸς τὸ σείχεσα ὑποσικτόν, ἢ εἴη τὸ προσήγορος πρὸς τὸ Παλλάδος (εἰ γὰρ μόνον τὸ προσήγορος πρὸς τὸ δῖνα, ἀλλὰ καὶ τὸ δῖνος φαμὲν) ἔτω, σείχεσα καὶ πορευομένη πρὸς ἐξῶθεν, ὅπως καὶ ἵνα ἰκοίμην καὶ ἔλθοιμι προσήγορος καὶ συνόμιλος τῆς Παλλάδος θεᾶς εὐγμάτων καὶ εὐχῶν. τὸτ’ ἐστίν, ἢ εὐχὰς αὐτῇ προσφέρειν. μὴ ξηνοσθῆς δὲ πρὸς τὰς δύο γυνικάς, τὸ Παλλάδος καὶ τὸ εὐγμάτων. ὥστε γὰρ φαμὲν, διδάσκαλος τῶν παιδῶν εἰμὶ μαθημάτων, ἕτας καὶ τῷτα.

1201. Εὐγμάτων προσήγορος] δι’ εὐχῶν προσηγορεύουσα.

Καὶ τυγχάνω γε κλειῖθρ' ἀνασπασῖ πύλης
 Χαλῶσα, καί με φθόγγος οἰκείε κακῷ
 Βάλλει δι' ὧτων ὑπτία δὲ κλίνομαι.
 Δείσασα πρὸς δμῳαῖσι, κἀποπλήσσομαι. 1205
 Ἄλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἶπατε.
 Κακῶν γὰρ ἐκ ἄπειρος ἔσ' ἀκέσσομαι.
 ΑΓΓ. Ἐγὼ, φίλη δέσποινα, καὶ παρῶν, ἐρῶ,
 Κεῖδ' ἐν παρήσῳ τῆς ἀληθείας ἔπος.
 Τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν ὦν ἐς ὕψερων 1210
 Ψεῦσαι φανέμεθ'; "ὀρθὸν ἢ ἀλήθει' αἰεί."
 Ἐγὼ δὲ σῶ ποδαγὸς ἐσπόμην πόσει
 Πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἐνθ' ἔκειτο νηλεές
 Κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνεΐκης ἔτι.
 Καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν 1215
 Πλέτωνά τ' ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχέθειν,
 Λέσαντες ἄγνόν λειτρὸν, ἐν νεοσπάσι
 Θαλλοῖς, ὃ δὴ λέλειπτο, συγκατήθομεν.
 Καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
 Χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόσφρωτον κόρης 1220

1202. Ἀνασπασῖ] δυσχερῆς ἀνασπαμένης, καὶ ἀπογυμνῆς.

Ib. Ἀνασπασῖ πύλης] ἦεν, βεβαίως τὰ κλειῖθρα τῶν πυλῶν ἀνέσπασεν· ἔ γάρ δύναμαι φέρειν τὴν ἀκοήν. δέον δ' εἶπεν ἀνασπασῖ πρὸς τὸ πύλης· εἶπεν.

1204. Ἀποπλήσσομαι] ἐκπλήττομαι.

1208. Ἐγὼ, φίλη δέσποινα] τῷτο ἔτω συντάξεις, ὦ φίλη δέσποινα, ἐγὼ παρὼν ἐνταῦθα ἐρῶ καὶ εἶπω ὅσα δηλονότι προΐπον, καὶ εἶδ' ἐν ἔπος τῆς ἀληθείας παρήσω καὶ καταλίψω.

Ib. Ἐγὼ, φίλη] προκατάσσεις καὶ διήγησις ὅπως εἶρον τεθνηκότα τὸν Αἴμονα.

1209. Παρήσω] παραλιμπάνα.

1210. Μαλθάσσοιμ' ἂν] ἀπατήσοιμι.

1212. Ἐσπόμην πόσει] ἀπορῶσιν ἂν τις

πῶς τῷ ἔπασθαι καὶ ἐδηγῶν ἡγαντίαν ὄνταν, ἔτος φησὶν, ἐγὼ δὲ σῶ ποδαγὸς ἐσπόμην πόσει, καὶ φημὲν ὅτι διὰ τῷτο λέγει τὸ ἐσπόμην, διότι δῶλος ἦν· αἱ δὲ δῶλοι τῇ τῶν διαποτῶν ἀχρονται γνώμῃ. τὸ ποδαγὸς δὲ, διότι ἔτος τότε τὸν αὐτῶν διαποτῆτην προέπεμπεν.

1213. Ἐνθ' ἔκειτο νηλεές] ἀντὶ τοῦ ἐλῆς μὴ τυχόν.

1215. Καὶ τὸν μὲν] πρὸς τὸ ἐξῆς, καὶ τὸν μὲν λίσαντες.

Ib. Ἐνοδίαν θεὸν] τὴν Ἐκάτην, ἢ τὴν Περσεφόνην.

1218. Θαλλοῖς] ξύλοις.

Ib. Συγκατήθομεν] συγκατακαίόμεν.

1219. Ὀρθόκρανον] ὑψηλόν.

1221. Νυμφῶν]

Νυμφεῖον ἄδ' κοιλον εἰσεβαίνομεν.

Φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων

Κλύει τις ἀκτέρινον ἀμφὶ πασάδα,

Καὶ δεσπότη Κρέοντι σημαίνει μολών.

Τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς

1225

Ἐρποντι μᾶλλον ἄσπον' οἰμώξας δ' ἔπος

Ἰησι δυσθρήνητον ὦ τάλας ἐγώ·

Ἄρ' εἰμὶ μάντις; ἄρα δυστυχες αἴτην

Κέλευθον ἔρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;

Παιδός με σαίνει φθόγγος· ἀλλὰ πρόσπολοι

1230

Ἴτ' ἄσπον ὠκεῖς· καὶ παρασάντες τάφῳ,

Ἀθρήσασθ' ἄρμον χώματος λιθοσπαδῇ

Δύντες πρὸς αὐτὸ ζόμιον, εἰ τὸν Αἴμονος

Φθόγγον συνήμ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι.

Τάδ' ἐξ ἀθύμῃ δεσπότης κελεύσμασιν

1235

Ἠθρῶμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι

Τὴν μὲν, κρεμασὴν αὐχένος κατείδομεν,

Βρόχῳ μιτρώδει σινδόνας καθημμένην·

Τὸν δ', ἀμφὶ μέσση περιπετῇ προσκείμενον,

Εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν,

1240

1221. Νυμφεῖον] τὸν νυμφῶνα.

1b. Νυμφεῖον ἄδ'] τὸ νυμφεῖον πρὸς τὸ κόρυς. τὸ δὲ κόρυς πρὸς τὸ ἄδ'. τὸ γὰρ ἔργον αἰς ἑπὶ ἐκτελεῖται, ὡς περὶ θάλαμος ἢ αὐτὴ. αὐτὴ δὲ τῷ ἄδ'. θάλαμος γὰρ αὐτὴν ἐνταῦθα κατέκλει, καὶ οἶον ἄδ' αὐτὴν ἐνυμφύσατο.

1223. Ἀκτέρινον] τὸν κακοκτέρινον τὴν Ἀντιγόνην τίπον. ἢ τὸν μὴ δεξιόμενον ἐντάφια.

1225. Ἀσημα περιβαίνει βοῆς] τὰ κακὰ σύμβολα τῆς βοῆς περισιγχίζεται.

1231. Ἴτ' ἄσπον] προσέλθετε δηλονότι.

1232. Ἀρμον χώματος] τὴν ἐκ λίθων ἀρμύραν τῶ τάφῳ. ἢ τὸ ὑψηλὸν μέρος τῶ χώματος τὸ ἠρμοσμένον λίθοις.

1b. Λιθοσπαδῇ] ὡς λίθῳ ἀποσπασθέντος ὕπας εἰσέλθῃ ὁ Αἴμων. ἢ ὕμεις ἀποσπάσαντες ἀθρήσατε.

1234. Ἡ θεοῖσι κλέπτομαι] ἢ ἀπατῶμαι ὑπὸ τῶν θεῶν.

1236. Ἠθρῶμεν] ἰθαρῶμεν.

1238. Βρόχῳ μιτρώδει] μιτρώδῃ βρόχῳ λέγει ὅστις ἦν αὐτῇ ζῶντι ἀπὸ σινδόνας.

1b. Καθημμένην] τὸν τράχηλον δεδεμμένην.

1240. Εὐνῆς ἀποιμώζοντα] ἦγον ἀπακλειόμενον πᾶς θανάτου αὐτῆς τῶ ταύτης λέγας ἐσέρηται. ἢ φθορὰν εὐνῆς λέγει τὴν ἐν ἄδ' αὐτῆς οἰκισιν.

1242. Στυγρὴν

Καὶ πατρὸς ἔργα, καὶ τὸ δύστηνον λέχος.
 Ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, συγνὸν οἰμῶξας, ἔσω
 Χωρεῖ πρὸς αὐτὸν, κἀνακωκύσας, καλεῖ·

ᾧ τλήμον, οἷον ἔργον εἰργασαι; τίνα
 Νῦν ἔσχες; ἐν τῷ ξυμφορᾷς διεφθάρης;

1245

Ἐξελθε, τέκνον· ἰκέσιός σε λίσσομαι.

Τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
 Πτύσας προσώπῳ, κἄδ' ἐν ἀντειπῶν, ξίφος

Ἐλκει διπλῆς κνώδοντας, ἐκ δ' ὀρμωμένῃς

Πατρὸς φυγαῖσιν, ἥμπλακ'· εἴθ' ὁ δύσμορος

1250

Αὐτῷ χολωθείς, ὥσπερ εἶχ' ἐπενταθεῖς,

Ἥρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς * δ' ὕγρον

Ἄγκῳν ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται·

Καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοήν

Λευκῇ παρειᾷ φοινίῃ σαλάγματος.

1255

Κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ

Τέλη λαχῶν δείλαιος εἰν ἄδ' ἐδομοῖς,

“ Δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβελίαν,

“ Ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.”

ΧΟΡ. Τί τῆτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν

1260

Φρέδῃ, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.

ΑΓΓ. Καὐτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι,

Ἄχῃ τέκνῃ κλύεσαν, ἐς πόλιν γόες

* TURN. in.

1242. Συγνὸν οἰμῶξας] τὸ συγνὸν, ἀρσι-
 νικόν· ἢ νοντίον πρὸς τὸ σφί, ἢ ἑτέρον πρὸς
 τὸ οἰμῶξας.

1249. Διπλῆς κνώδοντας] ἀντὶ τῆ διπλᾶς
 ἀκμᾶς· ἀμφικες γὰρ τὸ ξίφος. κνώδων δὲ, τὸ
 ὀξύ τῆ ξίφους, παρὰ τὸ καίνειν τοὺς ὀδῶσι.

1252. Μέσσον ἔγχος] τὸ ἔγχος οἱ Τραγικοὶ
 καὶ ἐπὶ ξίφους λαμβάνεσθαι.

1255. Φοινίῃ σαλάγματος] τὴν πνοὴν τῆ
 φοινίῃ σαλάγματος ἐκβάλλει τῇ λευκῇ αὐτῆς
 παρειᾷ. ὁ ἐστὶν αἷμα ἐξέπνυσι.

1257. Τέλη λαχῶν] τὰς γὰρ γαμῶντας τι-
 λῆας ἐκάλουν.

1262. Ἐλπίσι δὲ βόσκομαι] νομίζω αὐτὴν
 μὴ βέλεισθαι δημοσίᾳ θρηνήν, ἀλλ' ἐν τῷ εἰ-
 κήματι μετὰ τῶν θρασυαῖδων.

Οὐκ ἀξιόσκειν, ἀλλ' ὑπὸ ζέγης ἔσω

Δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον ζένειν.

1265

Γνώμης γὰρ ἐκ ἀπειρος, ὥσθ' ἀμαρτάνειν.

ΧΟΡ. Οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ δ' ἔν' ἢ τ' ἄγαν σιγῇ, βαρὺ

Δοκεῖ προσεῖναι, χ, ἢ μάτην πολλὴ βοή.

ΑΓΓ. Ἄλλ' εἰσόμεσθα μὴ τι καὶ κατάσχετόν

Κρυφῇ καλύπτῃ καρδίᾳ θυμεμένη,

1270

Δόμους παρασεύχοντες· εὖ γὰρ ἔν' λέγεις.

“ Καὶ τῆς ἄγαν γὰρ ἐςί περ σιγῆς βάρους.”

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟΡ. Καὶ μὲν ὄδ' ἀναξ αὐτὸς ἐφήκει

Μνημ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων·

Εἰ θέμις εἰπεῖν, ἐκ ἀλλοτρίαν

1275

Ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἀμαρτῶν.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΚΡΕ. Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἀμαρτήματα

Στερεὰ, θανατόεντ'· ὧ κτανόντας τε καὶ

Θανόντας βλέποντες ἐμφυλίσς.

Ὡ, μοι * ἐμῶν ἀνολθα † βελευμάτων.

1280

Ἰὼ παῖ, παῖ, νέος νέω ξὺν μόρῳ ‡

* ALD. Ἰὼ μοι.

† ALD. ἀνολθαί.

‡ ALD. ξυμμόρῳ.

1265. Δμωαῖς προθήσειν πένθος] ἦσαν προ-
καλίσθαι, τὸ δὲ προθήσειν καὶ πρὸς τὸ ἐς πό-
λιν ἐκληπτίον.

1266. Γνώμης γὰρ ἐκ ἀπειρος] ἐκ ἀνόητος
(ἡσίου) ὑπάρχει, ὥστε δημοσίᾳ ἐδύρασθαι. Ἀ-
μαρτάνειν δὲ λέγει νῦν τὸ ἐμφανῶς θρηνεῖν.

Ib. Ὡσθ' ἀμαρτάνειν] ἦσαν ἀνοήτεια ἐαυ-
τῇ ἔργα ποιεῖν, λέγει δὲ τὸ δρᾶσαι τι περὶ
αὐτὴν δυσχερές ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς τῶ παιδὸς
συμφορᾶς ἀκρίσματι.

1269. Ἄλλ' εἰσόμεσθα] ἀλλ' ἔσω ἀπαιθόν-

τες μνησόμεθα μὴ τι καὶ μανιωδῶς κρύφα
βελεύεται, ἀνελθὼν ἐαυτὴν πυραμένη.

1273. Ἐφήκει] ἀντὶ τῷ ἦκει.

1274. Μνημα] τὸν νεκρόν.

1275. Οὐκ ἀλλοτρίαν ἄτην] ἢ δι' ἄλλον
ἀποθανόντα, ἐκ ἐξ ἄλλου νεκροθέντα.

1278. Θανατόεντα] θανάτου ἀξία ἢ θά-
νату ἀξία ἢ θανάτου αἰτία.

1280. Ἀνολθα] ἀνωφύλητα.

1281. Νέος νέω ξυμμόρῳ] νέα ἡλικία καὶ
καινοπρεπῆ θανάτου τιτιλεύτηκας.

(Αἰ, αἰ, αἰ) ἔθανες, ἀπελύθης
Ἑμαῖς, εἰδὲ σαῖσι, δυσβελίαις.

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΧΟΡ. Οἴμ', ὥς εἰκας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν ;

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΚΡΕ. Οἴμοι,

1285

Ἐχω μαθὼν δαίλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρρα
Θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος ἔχων
Ἐπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς.
Οἴμοι λακπάτητον * ἀντρέπων χαράν.
Φεῦ, φεῦ, ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι.

1290

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΕΞΑ. ὦ δέσποθ', ὥς ἔχων γε καὶ κεκτημένος
Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν, τὰ δὲ φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις,
Ἐοικας ἤκειν, καὶ τὰδ' ὀψεσθαι κακά.

ΚΡΕ. Τί δ' ἔστιν αὖ κακίον ἢ κακῶν ἔτι ;

ΕΞΑ. Γυνὴ τέθνηκε, τῷδε παμμήτωρ νεκρῷ,
Δύστηνος ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

1295

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ΚΡΕ. Ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρτος ἄδε λιμὴν,

* ALD. λακπάτητον.

1284. Δίκην ἰδεῖν] γράφεται ἔχειν.

1288. Ἀγρίαις ὁδοῖς] ἀγρίαις ὁδοῖς.

Ib. Ἐπαισεν] τῷτο πρὸς τὸ, ἐν δ' ἐμῷ κάρρα, λέγει, ἀντὶ τῶ ἔξισσε τὰς ἑμαῖς φρίδας, καὶ τῷ λογιζομένῳ παρατροπὴν εἰργάσατο· ἔγὰρ ἐγίνασκον κατ' ἑμαυτῷ κινῶν τὸν ἀνέγνωρον, ποιῶσα κατ' Ἀντιγόνης ἐμφισμένους· χαρὰν δὲ φησιν, ἣν εἶχε διὰ τὸ τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς μεγαλῆσθαι.

1289. Λακπάτητον] τὴν μὲθ' ὕβριος ἀπαθεμένην. τὴν μεγάλως καταπατάμενην.

Ib. Λακπάτητον ἀντρέπων χαρὰν] τὴν χαρὰν λαβὴ πατήσας.

1292. Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν] ὡς τῷ Κρίετος τὸν παῖδα βασάζοντος.

1295. Παμμήτωρ] ἡ κατὰ πάντα μήτηρ· ἰμφαντικῶς δὲ εἶπεν, ὅτι καὶ μίχρη θανάτου μήτηρ ἰδείσθαι, μὴ ἰλομένη ζῆν μετὰ τοῦ τῷ παιδὶ θάνατον.

1297. Ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρτος] ὁ γόνος καὶ συμφορῶν ἀδυνατίως ἔχων καθαίρεσθαι ἄδελφός, ὡς

Τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέκεις; ὦ κακάγγελτά μοι
Προπέμψας ἄχην, τίν' αὐδᾶς λόγον*;

ΧΟΡ. Αἰ, αἰ, ὀλωλότ' ἀνδρ' ἐπέξεργάσω. 1300

ΚΡΕ. Τί φῆς, ὦ παῖ; λέγεις νέον μοι λόγον†.

Αἰ, αἰ, αἰ, σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ

Γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

Α Ν Τ Ι Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Α.

ΕΞΑ. Ὅρᾶν πάρεςιν' εἰ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Β.

ΚΡΕ. Οἴμοι, 1305

Κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.

Τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;

Ἐχω μὲν ἐν χεῖρεσσιν ἀρτίως τέκνον

Τάλας, τὸν δ' ἐναντι‡ πρὸςβλέπω νεκρόν.

Φεῦ φεῦ μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον. 1310

Α Ν Τ Ι Σ Τ Σ Τ Η Μ Α Β.

ΕΞΑ. Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἦδε βωμία πέριξ

Λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν

Τῷ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,

* ALD. τίνα θροῖς λόγον.

† ALD. τίνα λέγεις μοι νέον.

‡ ALD. τότ' ἐναντία.

εἰς ἐν παντί· μετὰ τὴν ἐνθὺνδε ἀπαλλαγὴν συν-
ῶνται ὡς πρὶς εἰς λιμένα.

1298. Κακάγγελτα] κακὴν ἀπαγγελίαν ἔ-
χοντα.

1300. Ἐπέξεργάτω] ἐπίσφραξας.

1302. Σφάγιον γυναικεῖον] τὸν ἀπὸ σφα-
γῆς τῆς γυναικὸς μόρον.

Ib. Ἐπ' ὀλέθρῳ] τῷ Αἴμονος.

1304. Οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι] ἐγκέλευσαι
ἡ γυνή.

VOL. II.

ANTIGONE.]

1309. Τὰ δ' ἐναντία] γράφεται, τὸν δ'
ἐναντία.

1310. Ὀξύθηκτος] ὀξύην λαβῶσα πληγὴν.

Ib. Ἡ δὲ βωμία πέριξ] αἰς ἐξέον περὶ τὸν
βωμὸν ἐσφάγη προσηγμένη.

1312. Λύει κελαινὰ] ἀπύλνται.

1313. Τῷ πρὶν θανόντος Μεγαρέως] αἰς αὐ-
τῆς προγαμνηθείσης Μεγαρᾷ τινι πρὸ τοῦ Κρέ-
οντος· οἱ δὲ φασὶ τὸ Μινοικίως τὸ ἀποσφα-
ξαῖντος ἑαυτὴν· πρότερον γὰρ Μεγαρεὺς ἐκαλεῖ-
το.

P p

Αὖθις δὲ τῷδε, λοίσθιον δέ σοι κακὰς
Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.

1315

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Γ.

ΚΡΕ. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,
Ἀνέπταν φόβῳ· τί μ' ἐκ ἀνταίαν
Ἐπαισέν τις ἀμφιθήκῳ ξίφει;
Δείλαιος * ἐγὼ, φεῦ, φεῦ,
Δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δῦα.

1320

Σ Υ Σ Τ Η Μ Α Γ.

ΕΞΑ. Ὡς αἰτίαν γε τῶνδε καρκύνων ἔχων
Πρὸς τῆς θανάσης τῆςδ' † ἐπεσκήπτει μόρων ‡
ΚΡΕ. Ποίῳ δὲ καπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;
ΕΞΑ. Παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὐτὴν, ὅπως
Παιδὸς τὸδ' ἦσθετ' ὀζυκώκυτον πάθος.

1325

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Δ.

ΚΡΕ. ὦ, μοι, μοι· τὰδ' ἐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν
Ἐμᾶς ἀρμόσει πότ' ἐξ αἰτίας.

* TURN. Ἀθλιος. † TURN. τῆςδ'. ‡ ALD. TURN. in marg. μόρῳ.

το· ἐν δὲ τῷ Τυράνῳ Οἰδίποδι καὶ αὐτὸς Μει-
νικία αὐτὸν καλεῖ.

1315. Ἐφυμνήσασα] καταρσαταμένη σοὶ ὡς
παιδοκτόνῳ.

1317. Ἀνέπταν φόβῳ] ἐκείσθη. ἐταράχθη.

Ib. Ἀνταίαν] γράφεται καιρία.

1318. Ἀμφιθήκῳ ξίφει] ἦν διςόμῳ· ἢ
γὰρ δύναμαι φέρειν τὸ τῶν συμφερέων πί-
λαγος· ὥς τε θανὼν ἀναισθησίαν ἔσχον ἀντί-
τα.

1319. Ἀθλιος ἐγὼ, φεῦ, φεῦ] αἰθλιος χρὴ
γράφειν ἐνταῦθα, ἵν' ἢ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς
ἀντιστροφῆς· τὸ γὰρ δειλαιος ἐκ ὁρβῆς.

1321. Τῶνδε καρκύνων] τῇ τὴν γυναικα καὶ
τὸν υἱὸν ἀποθάνειν.

1322. Ἐπεσκήπτει] κακὰς λέγει. τελευτά-
σης αὐτῆς ἐνομίζε. ἐπιγράφε.

Ib. Ἐπισκήπτει μόρων] συναπτε τὸ μό-
ρων πρὸς τὸ τῶνδε καρκύνων, τὰ δὲ λοιπὰ διὰ
μέσας λέγει· ἦν τῶν τῶ Αἵμονος καὶ τῷ Μει-
νοικίῳ, διότι εἰσας αὐτὸς ἀπολέσθαι καὶ
ἐκ ἐκάλυπται.

1323. Ποίῳ δὲ] τίνι τρόπῳ (φασὶ) ἐλύει
καὶ ἐφίετο εἰς φονάς; ἀντὶ τῆ, τοῖον τρόπον εἰς
φόνον ἔπεισε;

1325. Ἦσθετ' ὀζυκώκυτον πάθος] ἦν ὅτε
ὁ ἀγγελος τὸν περὶ τῆ θανάτε αὐτῆ λόγον
πρὸς ἡμᾶς διεῖπεν· τὸ δ' ὀζυκώκυτον, ἀντὶ
τῆ ὀξείας καὶ μεγάλης θρήνης δέμενον· ἢ τὸ ὀξίως,
ταχέως καὶ ἐξαίφνης θρήνον ἐγείρειν.

1326. Τὰδ'

Ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ κανον * μέλος.
 Ἐγὼ φαμ' ἔτυμον· ἰὼ πρόσπολοι
 Ἄγετέ μ' ὅτι τάχος, ἄγετέ μ' ἐκποδῶν
 Τὸν ἐκ ὄντα μάλλον ἢ μηδένα.

1330

ΣΥΣΤΗΜΑ Δ.

ΧΟΡ. Κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
 “ Βράχιστα γὰρ κράτις τὰν ποσὶν κακά.”

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΚΡΕ. Ἴτω, ἴτω·
 Φανήτω, μόρων ὁ κάλλις· ἐμῶν,
 Ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν,
 Ὑπατος· ἴτω, ἴτω,
 Ὅπως μηκέτ' ἄμαρ ἄλλ' εἰσίδω.

1335

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ Γ.

ΕΞΑ. Μέλλοντα ταῦτα· τῶν προκειμένων τί χρὴ
 Πράσσειν; μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν.
 Ἄλλ' ὦν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκατηξάμην.
 ΑΓΓ. Μὴ νῦν προσεύχεσθαι μηδέν· ὥς πεπρωμένης
 “ Οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορὰς ἀπαλλαγὴ.”

1341

* ALD. ἔκτατον.

1326. Τάφ' ἡκέπ' ἄλλον] ἡδεῖς ἀνθρώπων
 ταῦτα ἐπὶ ἄλλον ἀπὸ τῆς ἐμῆς αἰτίας μετα-
 μέσει· ἔστι τὰ σὺ φέρε· ἢ, ἡδεῖς ἀν εἶποι ἐ-
 τινοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰτιον ἄλλ' ἐμέ.

1331. Τὸν ἐκ ὄντα] τὸν ἐκ ὄντα ὅλος,
 μάλλον δὲ μηδένα.

1332. Κέρδη παραινεῖς] ἔχων τὸ ἀπαχθῆναι
 τῶν ἐνταῦθα, ἵνα τῆς τέτταν θείας ἀπῶν ὀλίγην
 ἰδίῃν ἔχῃ· ἑλαττόν γὰρ λυπῶσιν εἰ πόρρω τις
 τέτταν γένοιτο.

1335. Φανήτω μόρων] ὁ ἐμὸς θάνατος μί-
 ζων τέτταν τῶν κακῶν.

1336. Τερμίαν] τῆς τελευτῆς παρασκευ-
 ασικὴν τέχνην γὰρ τὸ τέλος.

1339. Μέλλοντα ταῦτα] δευτέρα.

1340. Ὅτοισι χρὴ] τοῖς θεοῖς.

Ib. Μέλι γὰρ τῶνδ'·] ἔχων, φροντίς ἐστι
 τισὶν, ἔχων σοί· σὲ γὰρ ἄξιον φροντίζειν ὅπως
 Εὐρυδίκη καὶ Αἴμων τιθάψεται.

1341. Ἄλλ' ὦν ἐρῶ] ὦν βέλομαι τυχεῖν,
 ταῦτα νυξάμην.

1342. Ὡς πεπρωμένης] μεμοιρασμένης· αἵτι
 ἐπιβή και σοὶ τοιαῦτα παθεῖν πέπρωτο, μὴ
 δυσχεραίνῃ, μηδὲ κατύχε θανάτῳ.

1345. Οὐκ

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η Δ.

- ΚΡΕ. Ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδῶν.
 Ὅς, ὦ παῖ, σέ τ', οὐχ ἐκῶν, κατέκτα, 1345
 Ὅς σέ τ' αὐτάν. ὦ μέλεος, οὐδ' ἔχω
 Ὅπα πρὸς πότερον ἴδω, πᾶ καὶ θῶ.
 Πάντα γὰρ λέχρια,
 Τά τ' ἐν χεροῖν γάρ, τ' ἐπὶ κρατί μοι,
 Πότμος δυσκόμισος εἰσήλατο. 1350

Α Ν Α Π Α Ι Σ Τ Ο Ι.

- ΧΟΡ. “ Πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
 “ Πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τά γ' * εἰς θεὸς
 “ Μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
 “ Μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
 “ Ἀποτίσαντες,
 “ Γῆρα τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.” 1355

* ALDUS, τά τ'.

1345. Οὐχ ἐκῶν κατέκτα] ἢ γὰρ ἦδεν δια-
 τὸν Ἀντιγόνης θάνατον καὶ αὐτὸν καὶ αὐτὴν σε-
 ρειθίζεσθαι.

1347. Πᾶ καὶ θῶ] ἦεν τί ποιῶσα· ἢ
 γὰρ ἔχω πότερον θρηῆσαι πρότερον· πότερον τὸ
 τῆς γυναίκος πάθος, ἢ τὸ τοῦ παιδός.

1348. Πάντα γὰρ λέχρια] ἦεν πλάγια
 καὶ πεπτακότα, τὰ μὲν ἐν χερσὶ, τὰ δὲ ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ.

1350. Δυσκόμισος] ἀφόρητος.

1351. Πολλῷ τὸ φρονεῖν] τὸ καλῶς φρονεῖν
 πρῶτον ἐστὶν εὐδαιμονίας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις
 ἐξοχώτατον.

Ib. Πολλῷ τὸ φρονεῖν] ἦεν ἡ φρόνησις πολ-
 λῶ προτιμωτέρα καὶ κερμάτων ἐστὶ τῆς εὐδαιμο-

νίας, ὥς ἔσα αὐτῆς ἀρχή· ἢ γὰρ ἀρχὴ κερμάτων
 τῶν μετ' αὐτὴν, ἐπειδὴ αἰτία ἐστὶ.

1353. Μηδὲν ἀσεπτεῖν] ἦεν ἀσεβεῖν· οὕτω
 δὲ λέγει διὰ τὸ παρορῆσαι τὸν Κρέοντα Πλε-
 τωνα καὶ Περσέφωνα, διὰ τὸ Πολυνείκην ἀπαπ-
 τον εἶναι.

Ib. Μεγάλοι δὲ λόγοι] αἱ μεγαλόφρο-
 νιαι τῶν ὑπερφάνων, τιμωρίας μεγίστας ταῖς
 κικητημένοις ἐπάγασαι. τελευταῖον διδάσκουσι
 τὸ φρονεῖν καὶ ὁ ποιητής, Ῥιχθὲν δὲ τοῦ νόμι-
 ῶν ἐλθόν· ἐστὶν δ' ὅτι διαφέρει τῆς Εὐριπίδου Ἀν-
 τιγόνης αὐτῇ, ὅτι φαραβήσα ἐκίνη, διὰ τὸν
 Αἴμονος ἔρωτα ἐξεδέθη πρὸς γάμον ἐνταῦθα δὲ
 τελευτῆν.

S O P H O C L I S

T R A G O E D I Æ.

VOL. II.
[OEDIP. TYR.]

*A

PERSONÆ FABULÆ.

OEDIPUS.

SACERDOS.

CREON.

CHORUS THEBANORUM SENUM.

TIRESIAS.

JOCASTE.

NUNCIUS.

EDUCATOR POLYBI.

FAMULUS.

Proloquitur OEDIPUS.

S O P H O C L I S

OE D I P U S T Y R A N N U S.

OE D I P U S, S A C E R D O S, C R E O N, C H O R U S.

I A M B I.

- Oed.* **O** Filii, Cadmi veteris nova progenies,
 Quasnam sessiones hasce mihi sedetis
 Supplicibus ramis coronati?
 Urbs autem simul quidem fustibus plena est,
 Simulque cantibus *sacris* et suspiriis. 5
 Quæ ego judicans non ex aliorum, filii,
 Nunciis debere cognosci, ipse huc veni,
 Ille omnibus celebratus Oedipus.
 At *tu*, o senex, fare (quoniam decet
 Te priorem hisce eloqui) quo in statu es, 10
 Veritine an passi *malum*: cupio enim
Vobis opem ferre in omnibus; nam durus essem prorsus
 Si non tam lugubrem miserarer sessionem.
- Sac.* At, o rector Oedipus patriæ meæ,
 Vides quidem nos, quales affidemus 15
 Aris tuis: hi quidem nullatenus procul
 Volare valentes: illi verò senio graves
 Sacerdotes, *interque eos* ego Jovis: hæc quoque juvenum
 Læstorum *turba*. Reliquum autem vulgus coronatum
 In foro sedet, juxtaque Palladis bina 20
 Delubra, et ad Ismeni fatidicum cinerem.
 Civitas enim, quemadmodum et ipse vides, nimis
 Nunc fluctuat, et levare caput
 Profundis adhuc non valet, sanguineâque undâ
 Consumpta quidem immaturis terræ frugibus, 25
 Consumpta quoque boum armentis, partubusque
 Infructuosis mulierum. Ignifer autem Deus
 Incumbens affligit, pestis *nimirum* teterrima, urbem,
 Per quem evacuatur domus Cadmeorum; niger
 Autem Pluto suspiriis et lamenti ditescit. 30

Diis quidem nunc non æquantes te ego,
 Neque hi pueri, tuas confedimus ad aras,
 Sed virum eximium inque vitæ *hujus* cladibus
 Judicantes *depellendis*, Deisque placandis.

Qui liberaſti, urbem Cadmeorum profectus,
 Duræ vatis tributum, quod *prius* pendimus,

35

Idque, à nobis nihil monitus omnino,
 Neque edoctus, sed ope consilii divini
 Diceris, haberisque nostram erexisse vitam.

Nunc ergo, o optimum Oedipodis caput,

40

Rogamus te omnes *sic ad tua* cadentes *genua*
 Opem ut aliquam invenias nobis, vel alicujus Deorum
 Oraculo audito, vel ab homine edoctus aliquo:

“ Expertis enim eventus quoque

“ Consiliorum maxime florere video.”

45

Ito igitur, o mortalium optime, erige urbem,
 Ito, prospice; nam te nunc quidem hæc terra
 Servatorem vocat ob priorem promptitudinem:

At initii neutiquam tui meminerimus,

Locati siquidem in rectum *statum* cadamus denique.

50

At salubri consilio *tuo* hanc erige civitatem;

Alite enim et priorem dextro fortunam

Dedisti nobis, et jam nunc sis similis *tui*.

Nam, si porro rex eris hujus terræ, ut nunc es,
 Plenam viris pulchrius est, quam inanem regere.

55

Nihil enim est neque turris, neque navis,

Nuda *ſi* viris *ſuerit*, qui habitent intus.

Oed. O filii miserandi, nota, et nullo modo ignota mihi

Advenistiis petitum; pulchre enim novi quòd

Laboratis omnes, et laborantium, ut ego,

60

Nullus est vestrum, qui æque laboret.

Vester enim dolor ad unum pervenit

Solummodo, neminemque alium: mea autem

Anima urbemque et me et te simul gemit.

Quare non somno dormientem me *alto* excitastis,

65

Sed nostis multas me jam lachrymas fuisse,

Multasque vias isse curis vagantem anxiis;

Quodque considerando repperi remedium,

Id adhibui: filium enim Menæcei

Creonta, affinem meum, ad Pythia

70

Misi

OEDIPUS TYRANNUS.

5

Misi Apollinis delubra, ut sciscitaretur quid
Agendo vel dicendo hancce liberent urbem.
Et me diem jam comparantem cum tempore *elapso*
Molestiâ afficit, nescium quid agat, ultra enim spem
Diutius abest quam par est.

75

Ubi vero venerit, tum ego malus sim
Ni fecero omnia, quæcunque monet Deus.
Sac. At recte tuque hoc loquutus es, hique jam
Creonta advenire mihi nunciant.

Oed. O rex Apollo, utinam eventu aliquo
Salutari *reperito* redeat, lætus ut vultu.

80

Sac. At ut videtur, lætus est: neque enim caput
Sic coronatus advenisset frugiferis lauri frondibus.

Oed. Statim sciemus: in eo enim est, unde audiatur.
O rex, mi affinis, nate Mencecei,
Quod nobis affers a Deo nuncium?

85

Cre. Bonum: dico enim et gravia, si modo
Recte curentur, omnia fore prospera.

Oed. Quale, *quæso*, est quod dicis? neque enim fiduciam
Neque adeo metum hisce ex dictis *cipio*.

90

Cre. Si hisce velis adstantibus audire,
Paratus sum loqui, vel etiam ire intro.

Oed. Coram omnibus dic; *pro* his enim plus capio
Doloris, quam pro mea etiam ipsius anima.

Cre. Dicam igitur quæ audiavi a Deo.

95

Jussit nos Apollo manifeste rex
Piaculum regionis hujus, utpote nutritum terra
In hac, expellere, neque insanabile malum alere.

Oed. Quâ expiatione? Quis est calamitatis modus?

Cre. In exilium ut agamus, aut nece necem iterum
Solvamus; nam sanguis hic perturbat civitatem.

100

Oed. Cujus hominis de cæde loquitur hæc *Deus*?

Cre. Erat nobis, o rex, Læius quondam princeps
Terræ hujus, priusquam tu hanc regeres urbem.

Oed. Novi ex auditu, non enim vidi unquam.

105

Cre. Hujus defuncti jam mandat *Apollo* clare
Ut occisores puniamus quosdam.

Oed. Ubi gentium illi sunt? ubi deprehendetur
Vestigium veteris occultum criminis?

Cre. In hac dicebat regione. "At quod quæritur

110

" Poteſt

“Potest inveniri, effugit vero quod negligitur.”

- Oed.* In ædibusne an in agris Laïus,
An terra in alia in hanc incidit cædem?
- Cre.* Delphos (ut aiebat) profectus rursus
Domum amplius non rediit, ex quo abiit semel. 115
- Oed.* Nec nuncius quispiam, nec comes itineris
Conspexit, unde aliquis *rem* queat exquirere?
- Cre.* Periere omnes, præter unum; nescio quem, qui metu fugiens,
Nihil *eorum*, quæ vidit, præter unum, potuit dicere.
- Oed.* Quid *illud unum*? unum enim multa invenire possit, 120
Initium si parvum caperemus spei.
- Cre.* Latrones aiebat occurrisse, qui non unâ
Manu necarunt eum, sed manuum copiâ.
- Oed.* Qui latro, nisi argento fuisset
Corruptus ab aliquo cive, eo audaciæ procederet? 125
- Cre.* Sic erat suspicio. Sed Laïo pereunti
Nullus in malis vindex astitit.
- Oed.* Quid vero mali obstitit, tyranno
Sic interemto, cur non fieret inquisitio?
- Cre.* Perplexa vates Sphinx quæ ante pedes erant 130
Dispicere, omissis incertis, adegit.
- Oed.* At ab initio rursus hæc ego proferam;
Recte enim Apollo, recte et tu
Pro mortuo curam hanc suscepistis.
Quare jure me quoque videbitis adiutorem, 135
Terræque huic succurrere, Deoque simul.
Non enim pro remotioribus amicis,
Sed ipse pro meipso hoc amovebo scelus.
Qui enim illum occidit, forsitan
Et me eâdem manu occidere studeret. 140
Illum igitur dum juvo, mihi ipsi profum.
At quam celerrime vos quidem pueri e sedibus *his*
Surgite, sublatis his supplicibus ramis.
Alius autem *quispiam* Cadmi populum huc convocet;
Nam omnia ego facturum sum. Aut enim beati, 145
Deo duce, erimus, aut cademus *funditus*.
- Sac.* Surgamus, o pueri, hanc enim ob causam
Et huc venimus, quam hic commemorat.
At Apollo, qui misit hæc oracula, pariterque
Servator adsit, et morbum auferat. 150

MONOSTROPHICA.

- Cho.* O Jovis dulcisonum oraculum, quale denique
 Opulento admodum a Pythone
 Splendidas adiisti Thebas?
 Distrahor animo trepido,
 Metu palpitans, 155
 Medice, Delie, Pæan,
 Te revereor *et colo*:
 Quid mihi vel nunc rei
 Vel volventibus
 Horis rursus conficies? 160
 Dic mihi, o aureæ filia
 Spei, immortalis Fama:
 Primum te invocanti
 Filia Jovis
 Immortalis Minerva, 165
Tuamque sororem
 Terræ præsidem Dianam, quæ rotundam in foro
 Sedem inclyta possidet,
 Et Phœbum longe jaculantem.
 Io, Io. 170
 Vos tres malorum depulsores, adeste mihi,
 Siquidem et prioris calamitatis
 Opprimentis urbem expulistis
 Noxium incendium.
 Nunc quoque advenite, o Dii, 175
 Innumera enim fero mala:
 Ægrotat autem mihi universus populus;
 Nec suppetit consilii vis,
 Quo quis mederi queat: neque enim
 Fructus inclytæ terræ 180
 Augmenta capiunt *sua*, neque inter parandum
 Solitos labores ferunt
 Mulieres: sed alium
 Super alium videas,
 Velut pennatam avem, 185
 Celerius igne indefesso
 Ruentem ad litus inferi
 Divi, quibus absque numero pereuntibus urbs
 Perit.

Perit. Misera autem turba
 In campo funesto 190
 Jacet indefleta; interque *eos* uxores
 Canæque insuper matres
 Ad aras littorales
 Alibi aliæ tristia mala
 Supplices lugent. 195
 Pæan interim clarius sonat, et gemibundus clamor
 Adsonat: quapropter, o aurea
 Filia Jovis, pulchra facie, mitte
 Auxilium, Martemque pestiferum,
 (Qui nunc inermis sine scutis 200
 Cremat me maximo clamore irruens)
 Retrogradu cursu cedere coge
 Terra *hac* extorrem, sive ad magnum
 Thalamum Amphitrites,
 Sive ad inhospitalem portum 205
 Thracium mare.
 Siquid enim nox reliqui facit,
 Id insequens dies invadit.
 Quem, o igneorum fulgurum
 Qui vim gubernas, o Jupiter pater, 210
 Tuo perde fulmine.
 Lyciæ rex, tuaque aureo
 Ab arcu tela vellem
 Invieta distribuere,
 Ad opem ferendam destinata; 215
 Igneosque ut Artemis
 Radios, quibus Lycios montes
 Percurrit: aureaque decorum mitra
 Invoco, terræque huic cognominem,
 Vinosum Bacchum Evium, 220
 Mænadam ducem *in choreis* unicum,
 Ut venias crematum lucida face
 Ignominiosum huc inter Deos Deum.

I A M B I.

Ed. Petis sedulo: quæ autem petis, mea si velis dicta
 Audita amplecti, morboque succurrere,

225
 Remedium

Remedium consequaris et levamen malorum.
 Quæ ego ignarus totius narrationis eloquar,
 Ignarusque rei perpetratæ: neque enim diu
 Investigâssem ipse, nisi indicium aliquod haberem.
 Nunc autem (nuper enim civis inter cives censeor) 230
 Vobis edico omnibus Cadmeis ista.
 Quicumque vestrûm novit a quonam homine
 Læius ille natus Labdaci occisus est,
 Hunc jubeo, ut rem omnem declaret mihi,
 Etiam si metuit contra se crimen, auctor necis 235
 Cum ipse sit; patietur enim aliud
 Acerbi nihil, quàm terrâ ut abeat illæsus.
 Si vero quis alium novit peregrina ex terra
 Auctorem cædis, ne taceat; lucrum enim
 Ego dabo, et gratia insuper accedet. 240
 Si vero contra filueritis, et quispiam vel amico
 Metuens rejecerit isthæc mea dicta vel sibi ipsi,
 Quæ postea facturus sum, hæc ut audiat oportet.
 Hominem hunc edico, quisquis est terræ
 Hujus incolæ, cujus ego imperiumque et solium rego, 245
 Ne quis excipiat, neque alloquatur,
 Neque deûm precationibus, neque sacrificiis
 Cum eo communicet, nec manus sacra abluat aqua,
 Arceant vero ab ædibus omnes, ut qui piaculum
 Sit nobis, ut Pythicum dei 250
 Oraculum patefecit nuper mihi.
 Ego quidem talis deoque (*Apollini*)
 Viroque mortuo adjutor esse statuo:
 Execror autem cædis auctorem, five unus
 Aliquis sit, latuitque, five comitatus pluribus, 255
 Ut malus ille communis expers-juris vitam extrahat.
 Imprecor et ædibus si domesticus
 In meis fuerit, me conscio,
 Ut patiatur eadem quæ his modo imprecatus sum.
 Vobis autem hæc omnia mando exequenda, 260
 Mei que ipsius gratiâ, deque hujusque
 Terræ, quæ sterili sic et impio perit modo.
 Neque enim, si nullus ad hanc rem impulit deus,
 Sic inexpectatam vos deceret linquere,
 Viroque optimo, regeque interemto, 265
 Sed

- Sed penitus inquirere. At nunc auctor sum ipse quoque
 Regnum obtinens, quod ille obtinuit olim,
 Habensque torum, et uxorem liberos ad procreandos,
 Communiumque liberorum forte communia, si genus
 Illi non fuisset infelix, extitissent *pignora*: 270
 Nunc autem in illius caput *mala* ingruit fortuna:
 Quapropter ego in his tanquam meo pro patre
 Pugnabo, et omnia experiar
 Ut inveniam auctorem cædis
 Filii Labdaci, Polydorique, et 275
 Superioris Cadmi, vetustique Agenoris.
 Et hæc eis qui non præstiterint precor Deos,
 Ne messem illis terra proferat ullam,
 Neve mulieres liberos; sed morte
 Præsentem pereant, vel hac etiam graviore. 280
 Vobis autem cæteris Cadmi civibus, quibuscunque
 Hæc placent, socia sit Iustitia *precor*,
 Et omnes semper propitii adsint Dei.
- Cbo.* Ut me execratione hac obligasti, sic tibi, rex, respondeo.
 Neque enim peremi ipse, neque peremptorem novi 285
 Indicare: sed quæstionem hanc mittentis erat
 Apollinis explicare, quis *nempe* fecit homicidium.
- Oed.* Recte dixisti: sed cogere Deos,
 Si non *ipsi* velint, nullus unquam potest mortalis.
- Cbo.* Secundam jam de his dicam meam sententiam. 290
- Oed.* Tertia licet sit, ne omittas dicere.
- Cbo.* Cum rege Phœbo regem Tiresiam novi
 Maxime eadem scire; ex quo siquis
 Hæc exquireret, o rex, inveniret certissima.
- Oed.* At ne hoc quidem curare neglexi; 295
 Misi enim, Creonte monente, duos
Ad eum nuncios, diuque cur non adsit miror.
- Cbo.* Enimvero cætera *sunt* frigida et obsoleta dicta.
- Oed.* Quænam illa? dicta enim perpendo qualiacunque.
- Cbo.* Occisus dictus est a quibusdam viatoribus. 300
- Oed.* Audivi et ego: sed qui viderit *eum* nemo videt.
- Cbo.* Sed siquam modo timoris habet ille partem,
 Tuas tamque graves audiens diras non morabitur.
- Oed.* Cui nullus adest patranti metus, verba minus metuet.
- Cbo.* Sed negantem adest qui redarguat: hi enim

OEDIPUS TYRANNUS.

II

- Divinum jam vatem huc adducunt, cui
Veritas innata est mortalium soli. 305
- Oed.* O omnia qui *animo* versas, Tireſia, dicendaque
Tacendaque, cœleſtia, et terreſtria,
Civitas quidem, cæcus licet *ſis*, ſentis tamen 310
Quali conflictatur morbo; cujus te patronum
Et ſoſpitatorem, o rex, unicum invenimus.
Phœbus enim, quamvis non audiveris nuncios,
Nobis mittentibus remiſit, ſolutionem
Unam fore hujus peſtilentiæ, 315
Si peremtores Laii probe compertos
Necemus, aut e terra exules relegemus.
Tu vero non gravatim, ſive quid augurii,
Seu quam aliam divinationis tenes viam,
Liberateipſum et urbem; libera quoque me; 320
Liberate etiam piaculum omne mortui (*Laii*).
In te enim *toti* ſumus. Homini autem prodeſſe
Quantum queas habeasque, pulcherrimus eſt laborum.
- Tir.* Heu, heu, ſapere quam grave eſt, ubi non
Expedit ſapienti: hæc enim pulchre ego 325
Sciens perii, neque enim huc venire debui.
- Oed.* Quid rei eſt quod triſtis huc adveniſti?
- Tir.* Dimitte me domum; facillime enim tuumque tu,
Et ego perferam meum, ſi mihi parueris.
- Oed.* Nec juſta dixiſti, nec grata urbi 330
Huic, quæ te aluit, hoc ſupprimens a nobis oraculum.
- Tir.* Video enim, ne quidem tibi ipſi tuam exire vocem
Commode. Quare ne et ego idem patiar *metuo*.
- Oed.* Ne per Deos, cum ſcias, recuſes *dicere*: quoniam
Omnes te rogamus ſupplices. 335
- Tir.* Omnes enim deſpitis. Ego vero neutiquam
Mea ſic eloquar, ne tua aperiā mala.
- Oed.* Quid ais? etiamſi ſcias, non dices? ſed cogitas
Nos prodere, et perdere urbem?
- Tir.* Ego neque meipſum, neque te dolore afficiam. Quid hæc 340
Fruſtra requiris? Non enim ex me audies.
- Oed.* Non, o malorum peſſime (etenim et faxum
Tu irritare queas) aliquando dices?
Sed ita viſ immitis et pertinax videri?
- Tir.* Iram incuſas meam, tuam vero ſimul 345

Cohabitantem non respicis, meque improbas.

Oed. Quis enim non irascatur hæc verba

Audiens, quibus tu jam hanc contumeliâ afficis urbem?

Tir. Evenient enim hæc *spon*te, licet ego tegam silentio.

Oed. Proinde quæ eventura sunt, et te oportet mihi dicere.

350

Tir. Nihil amplius dicam: quare, si lubet

Prorumpe ad iram vel sævissimam.

Oed. Atqui nihil sane omittam, ut irâ efferor,

Eorum quæ censeo: scito enim *te* videri mihi

Et cum *aliis* plantasse facinus, et patrasse tantum

355

Non manibus cædem: sique oculorum suppetisset usus,

Et scelus hoc tuum solius esse dicerem.

Tir. Verum: jubeo autem te præconio,

Quod publicasti, stare, et ab hac ipsa die

Alloqui neque hos *qui adsunt*, neque me,

360

Ut qui sis urbis hujus impium piaculum.

Oed. Itane impudenter ejecisti hunc

Sermonem? Et quo hoc evasurum *te* putas?

Tir. Evasi: veritatem enim validam alo.

Oed. A quo edoctus? non enim ex arte *habes*.

365

Tir. A te. Tu enim me invitum perpulisti ut dicerem,

Oed. Quid diceres? dic rursus, ut melius intelligam.

Tir. Non intellexisti antea? an, ut tentes, rogas?

Oed. Non ut cognitum dicas *rogo*, sed iterum dic.

Tir. Peremptorem te *esse* dico viri, cujus *peremptorem* quæris.

370

Oed. At non impune bis saltem convicia loquere.

Tir. Dicam igitur et alia, ut irascare magis.

Oed. Quantum quidem vis, nam frustra dicitur.

Tir. Te nescientem dico cum charissimis

Turpissime consuescere, neque cernere quibus es in malis.

375

Oed. An impune hæc te semper dicturum putas?

Tir. Siquidem aliquid inest veritati roboris.

Oed. Est sane, nisi tibi: tibi autem nulla est, quoniam

Cæcus et auribus, et mente oculisque es.

Tir. Tu miser hæc nunc exprobras *mibi*, quæ tibi

380

Nemo non horum mox exprobrabit.

Oed. Sola te tuetur cæcitas: *alioqui fecissem* ut neque me,

Nec quemvis alium lucem videntem cerneret.

Tir. At nolunt fata me tua cadere *manu*, nam

Sufficit Apollo, cui istud curæ erit,

385

Oed. Tuane

Oed. Tuane an Creontis hæc sunt commenta?

Tir. Creon tibi nulla mali causa; sed ipse tu tibi.

Oed. O divitiæ, et regnum, et ars artem

Superans in expetendæ vitæ subsidium,

Quanta apud vos invidia servatur?

390

Siquidem ex hoc regno, quod mihi civitas

Sponte traditum, non expetitur detulit in manus,

Ex hoc, *inquam*, Creon, ille fidus, ille ex initio amicus

Clam me subruens expellere studet,

Magum subornans hunc, dolorum confutorem,

395

Fraudulentum, circulatorem, qui in lucris

Solummodo cernit, ad artem vero cæcus est.

Nam dic age, ubi tu fuisti certus vates?

Cur non, ubi confutrix-carminum adesset canis,

Proferebas aliquam hisce civibus solutionem?

400

Atqui illud ænigma non vulgaris erat

Viri interpretari, sed divinationis egebat;

Quam neque ab augurio tu produxisti notam habens

Neque a Deorum aliquo: at ego adveniens

Ille nihil sciens Oedipus, compescui ipsam

405

Mentis acie affecutus, non ab alitibus edoctus.

Quem vero tu conaris ejicere, sperans folio

Creontis te adfuturum proxime

Tuo cum damno videris mihi et tu, et qui hæc confinxit,

Regnaturus: et nisi te senem factum esse viderem

410

Infortunio cognosceres, quam male sentias.

Cho. Nobis quidem conjectantibus et hujus dicta

Per iram dici, tuaque, Oedipu, videntur.

At *nunc* non opus est his, sed quomodo Dei

Oraculum solvamus optime, considerare.

415

Tir. Sis licet tyrannus, hoc tamen par sum tibi

Ut paria contra dicam: hujus enim ego potens sum,

Neque enim ullatenus tibi servio, sed Apollini:

Quare nec Creonte patrono mihi opus erit.

Dico autem, quoniam mihi cæcitatem objecisti,

420

Tu et cernis, non tamen vides, quibus es in malis,

Neque ubi habitas, neque quibuscum vivis.

Nosin' ex quibus natus es? imo latet hostem esse

Te tuorum, qui apud inferos sunt, et in terra supra.

425

Et te undique-petens matrisque et tui patris

Exigit

Exigit tandem ex hac urbe horrenda execratio.
 Videntem nunc quidem recte, sed mox tenebris *obrutum*.
 Clamori autem tuo quis non portus,
 Quis non Cithæron concinet brevi,

430

Cum scies nuptias, quas domi
 Importunas contraxeris, secunda navigatione usus?
 Aliorumque agmen non vides malorum,
 Quæ te pariter æquabunt tibi, et tuis liberis.
 Post hæc, i et Creonta et meum os
 Contumeliis proscinde, te enim nullus est mortalium
 Qui sceleratior unquam excidetur *et peribit*.

435

Oed. Hoccine ergo ferendum est, ut hæc ex eo audiam?
 Non in malam crucem *abis*? non ocyus? non iterum
 Retro hisce ab ædibus conversus abis?

Tir. Ne quidem *omnino* venissem ego, nisi tu vocasses.

440

Oed. Neque te novi stulta dicturum, alioqui
 Tardius te meas ad ædes vocassem.

Tir. Nos, tibi quidem ut videtur, sumus
 Stulti; parentibus vero, qui te genuerunt, sapientes.

Oed. Quibus? mane: quis me *sodes* genuit mortalium?

445

Tir. Hæc dies gignet te *simul* et perdet.

Oed. Ut omnia perplexa nimis et obscura loqueris?

Tir. Igitur ad hæc tu es optimus interpres.

Oed. Ea exprobras, unde me magnum extitisse invenies.

Tir. Ea ipsa scilicet te perdidit fortuna.

450

Oed. Sed, quando civitatem hanc e malis liberavi, nihil curo.

Tir. Abeo igitur, et tu, puer, abduc me.

Oed. Abducatur age; nam præsens *tantum*

Impedis et turbas, procul autem amotus non ultra molestus eris.

Tir. Abeo postquam dixi *ea* propter quæ veni, non tuum

455

Os veritus; non enim est *te penes*, ut me perdas.

Dico autem tibi virum hunc, quem dudum

Quæris minans et prædicans de cæde

Laii, eum præsentem adesse,

Peregrinum verbo et advenam: at deinde indigena

460

Videbitur Thebanus, neque lætabitur

Eventu suo: cæcus enim ex vidente,

Et egenus ex divite *factus* in peregrinam

Baculo *pedes* dirigens terram proficiscetur.

Et palam fiet suis ipse filius

465

Fratrem

OEDIPUS TYRANNUS.

15

Fratrem esse ipsum et patrem, et ex qua natus est
Muliere, filium et maritum, et patris
Adulterumque et peremtorem: et hæc introiens
Exquire, et si me deprehendes mendacem,
Dic me jam divinandi arte nihil sapere.

470

ANTISTROPHICA. strophe 1.

Cho. Quis est ille, quem fatidica
Delphica edixit rupes
Sanguineis perpetrasse manibus
Infandorum adeo infanda?
Tempus jam *ei est*, ut velocibus equis
Ocyor fugam capeffat:
Armatus enim in illum incurrit
Igne et fulguribus Jovis filius *Apollo*:
Horrendæque simul sequuntur
Inevitabiles Parcæ.

475

480

ANTISTROPHE 1.

Effulfit enim a nivoso
Manifesta nuper
Fama Parnasso
Latitantem virum a quovis quærendum:
Vagatur enim agrestibus in filvis
Perque antra, perque rupes, ut taurus,
Miser misero pede viduos agens annos,
Ex umbilico terræ edita fugere sperans
Oracula; illa vero semper
Valida rataque circumvolant.

485

490

STROPHE 2.

Dira quidem dira me movet
Peritus augur,
Neque credentem neque abnegantem:
Quid autem dicam incertus hæreo,
Pendeoque spe, neque huc
Respiciens neque illuc.

495

Quæ

Quæ enim vel Labdacidis
 Vel filio Polybi lis orta est,
 Neque antehac ego unquam,
 Et ne nunc quidem intelligo
 Quicquam, cujus indicio *persuasus*
 Populari
 Accedam rumori de Oedipode
 Adjutor Labdacidis factus
 In cæde obscura.

500

505

A N T I S T R O P H E 2.

At Jupiter et Apollo
 Sunt certe sapientes, et res humanas
 Norunt. *fateor.* sed inter homines vatem
 Plus, quam ego, intelligere
 Judicio non constat certo.
 Et tamen hunc ille sapientem
 Sapientiâ superat.
 Sed nunquam ego, priusquam certum
 Audiero sermonem, *Oedipum* accusantibus
Temere assentiar. Manifeste enim
 Alata venit puella quondam;
 Et sapiens apparuit,
 Certoque argumento urbi jucundus.
 Quapropter iudicio *ille* meo nunquam
 Censebitur pravus.

510

515

520

I A M B I.

Gre. O cives, ubi audiui atrociam mihi crimina
 Obicere tyrannum Oedipum,
 Adsum ferre non sustinens; si enim in his malis
 Præsentibus putat se a me passum esse
 Dictis factisque, quod damnum inferat,
 Non amplius mihi vitæ longioris cupido
 Sustinenti tantam infamiam: non enim ad leve malum
 Injuria hujus sermonis tendit,
 Sed ad maximum, siquidem malus civitati
 Malusque erga te et amicos vocabor.

525

530

Cho. At

- Cho.* At prodiit, *puto*, hoc convitium forsitan
Irâ expressum potius quam mentis ex sententia.
- Cre.* An ab hoc dictum fuit, quod meis consiliis
Persuasus vates mendacia locutus sit?
- Cho.* Hæc quidem dicta sunt, nescio autem quâ mente. 535
- Cre.* Oculisne rectis, rectaque mente
Condemnavit me hujus criminis?
- Cho.* Nescio: quæ enim faciunt principes, non video.
Ipse vero jam huc ex ædibus prodit foras.
- Oed.* Heus tu! quid huc venisti? tantumne habes 540
Audaciæ in fronte, ut meas ad ædes
Venias, peremtor cum sis hujus viri palam,
Prædoque conspicuus meæ tyrannidis?
Age dic per deos, timiditatem an stultitiam
Inesse mihi videns cogitasti hæc facere? 545
Vel facinus tuum quasi nunquam sensurus essem,
Dolo subrepens mihi; aut si sensissem ulturus?
Annon insanus est iste conatus tuus,
Absque populo et amicis tyrannidem
Venari, quæ populi favore et pecunia capitur? 550
- Cre.* Nostine quid agas? pro hisce dictis tuis
Æqualia vicissim audi; cumque *rem* cognoveris, deinde judica.
- Oed.* Orator tu quidem *es* vehemens, auditor autem tui ego malus.
Inensum enim et gravem te expertus sum mihi.
- Cre.* Hoc ipsum nunc a me primum audi, quod dicam. 555
- Oed.* Hoc ipsum *modo* ne mihi dicas, quod non sis malus.
- Cre.* Siquidem putas quid boni esse pervicaciam
Absque sana mente, non recte sapis.
- Oed.* Si putas *te* homini cognato malè
Faciens non daturum pœnas, non rectè sapis. 560
- Cre.* Assentior tibi hæc jure dici; sed
Malum, quod dicis te a me accepisse, dic mihi.
- Oed.* Persuastisti, an non persuastisti, quod oporteret me
Ad vatem istum præclarum mittere nuncium aliquem?
- Cre.* Et nunc quidem ejusdem ipse sum sententiæ. 565
- Oed.* Quantum jam temporis *abiit* ex quo Laius?
- Cre.* Quid fecit? non enim intelligo.
- Oed.* Occulte periit exitiali manu.
- Cre.* Longa et antiqua numerari possunt tempora.
- Oed.* Tunc temporis vatesne ille hanc callebat artem? 570

VOL. II.

* C

Cre. Æque

- Cre.* Æque sapiens, et honore habitus pari.
Oed. Nunquid mei meminit tunc temporis?
Cre. Nunquam omnino, me præsentē.
Oed. At nullam inquisitionem de mortuo habuistis?
Cre. Habuimus. et quid nī? Sed non audivimus. 575
Oed. Cur ergo tunc ille sapiens non dixit hæc?
Cre. Nescio. quæ autem nescio, *de his* libenter taceo.
Oed. Hoc scis tamen, dicesque si recte sapis.
Cre. Quid istud est? si enim sciam, non negabo.
Oed. Quod nisi tecum congressus esset, meam 580
 Nunquam dixisset Laii cædem *esse*.
Cre. An hæc ille dicat, ipse nosti: ego autem ex te
 Discere volo eadem, quæ tu modo ex me.
Oed. Disce: non enim unquam homicida deprehendar.
Cre. Quid autem? meam sororem nonne conjugem habes? 585
Oed. Negari non potest, quod quæris.
Cre. Et regnas pariter cum ea, parem terræ portionem conferens?
Oed. Si volet, omnia mea *habebit* auferetque.
Cre. Æqualis igitur sum vobis duobus ego tertius.
Oed. Hic porro tandem malus appares amicus. 590
Cre. Non, si fineres me, sicut ego te, dicere.
 Considera hoc primum, an quenquam putas
 Regnare malle cum timoribus, quam
 Sine timore dormire, si potentiam obtineat eandem?
 Ego fane neque ipse cupio 595
 Tyrannus esse magis quam tyranni iussu exsequi.
 Neque alius, quisquis modestus esse novit.
 Nunc enim a te omnia absque metu fero,
 At si ipse rex essem, multa invitus facerem.
 Quī mihi igitur tyrannis esset dulcior? 600
 Quam principatus securus et potentia?
 Nondum adeo animi falsus sum
 Ut alia expetam bona, quam lucro conjuncta.
 Nunc omnibus oblector, nunc omnis me amplectitur.
 Nunc qui abs te aliquid volunt, me evocant: 605
 Ut enim omnia consequantur penes me est.
 Cur igitur ego hæc captarem, illis dimissis *bonis*?
 Mens recta sapiens agere prava non potest.
 Sed nec amator unquam hujus sententiæ fui,
 Neque cum alio sic agente *versari* sustinerem. 610
 Et horum illud argumentum *habe*, Delphos profectus
 Exquire, responsa si recte hæc renunciaverim tibi.

Et si me cum vate deprehenderis

Consilii quid communicâsse, ne me unius occidas

Calculo, sed gemino, meoque et tuo convictum.

615

Sed propter incertam suspicionem ne me privatim criminêris.

“ Non enim iustum est neque malos temere

“ Bonos judicare, neque bonos malos.

“ Amicum enim fidum ejicere, idem *esse* puto

“ Ac si suam *quis* ejiciat vitam, quam maxime diligit.”

620

At cum tempore scies hæc certo: quoniam

“ Tempus bonum virum ostendit solum,

“ Malum vero vel una die cognoveris.”

Cho. Recte dixit caventi ne ruas,

O rex; consilia qui ineunt subita, non sunt tuti.

625

Oed. Ubi quis celer est insidias struere clam,

Et me celeriter consilium capere oportet.

At si quietus manebo, ille sua quidem

Confecerit, mea autem erunt frustranea.

Cre. Quid igitur postulas, an me ex terra pellere?

630

Oed. Minime; mori, non exulare te volo.

Cre. Si dixeris prius quale sit invidere.

Oed. Ut non cessurus mihi, neque crediturus dicis.

Cre. Video enim te non bene sapere.

Oed. Certe in rem meam.

635

Cre. At æqualiter *te* decet in meam *sapere*.

Oed. At malus es.

Cre. Quid si rem nihil intelligas?

Oed. Imperandam est tamen.

Cre. Non regis est *ut imperet* male.

640

Oed. O civitas, civitas.

Cre. Ad me quoque civitas hæc pertinet, non ad te solum.

Cho. Define, reges. In tempore enim nobis video

Ex ædibus egredientem Jocasten, cujus operâ

Præsentem contentionem componi æquum est.

645

Joc. Quid hunc, o miseri, temere tumultum

Rixando excitastis, neque erubescitis, terrâ

Tam graviter laborante, privata movere mala?

Non tu abis domum? tuque, Creon, tuas ad ædes?

Noliteque ex nihili dolore maximum producere.

650

Cre. Soror, atrociam mihi Oedipus tuus maritus

Facere parat, ad alterutrum damnans malum,

* C 2

Ut

OEDIPUS TYRANNUS.

Ut aut e patria ejiciat, aut captum interficiat.

Oed. Fateor, o uxor; molientem enim cum mala
In meam vitam deprendi, *idque* arte malâ.

655

Cre. Ne *vita* jam fruar, sed execratus inteream, si tibi
Quid feci ex iis quæ me facere objicis.

Joc. O per Deos crede ista, Oedipe,
Maxime quidem hoc jusjurandum reveritus Deorum,
Et me quoque eosque porro qui adsunt tibi.

660

PERICOMMATA. Strophe 1.

Cho. Obtempera volens sapiensque,
O rex, obsecro.

Quid vis tibi ut cedam?

Cho. Hunc neque olim stultum,
Nunc autem juramenti fide obstrictum
Reverere.

665

SYSTEMA I.

Oed. Nôsti igitur quid petis?

Cho. Novi.

Oed. Dic igitur quæ velis.

Cho. Venerandum amicum neutiquam ut ob causam
Obscurumque rumorem cum ignominia ejicias.

670

Oed. Hoc jam scito, quando hæc petis, mihi
Quod petas interitum, vel fugam ex hac terra.

STROPHE 2.

Cho. Non per omnium Deorum
Deum principem Solem, *id volo*.

675

Sed Deo et amicis destitutus

Miserrime peream,

Si ea sit mihi mens.

At mihi infelici

Patria calamitosa excruciat

680

Animum, quodque hæc vestra mala

Malis adjunget prioribus,

OEDIPUS TYRANNUS.

21

S Y S T E M A 2.

- Oed.* Ille igitur abeat, et si me oportet omnino perire,
 Aut cum ignominia ex hac terra ejici. 685
 Tui enim, non hujus, miseret me loquentis
 Miserabiliter: ille vero, ubicunque fuerit, odio habebitur.
- Cre.* Durus aperte es, etiam dum cedis; gravis autem tibi,
 Cum iram expleveris: tanta enim ingenia
 Sibi ipsis jure sunt molestissima toleratu. 690
- Oed.* Non igitur dimittes me, et foras abis?
Cre. Ibo.
 Futurus forsan ignotus tibi,
 Inter hos autem idem, qui antea.

A N T I S T R O P H E 1.

- Cho.* Mulier, quid moraris, eum abducere
 Intra has ædes? 695
- Joc.* Prius si novero, quæ causa litis, abducam.
- Cho.* Suspicio incerta sermonum
 Venit, animosque mordet
 Iniqua criminatio.

A N T I S Y S T E M A 1.

- Joc.* Ipsisne ab ambobus? 700
Cho. Imo.
Joc. Et quis erat sermo?
- Cho.* Satis mihi quidem, fatis; terrâ sic laborante,
 Videtur, ubi defiit contentio, ibi definere.
- Oed.* Videsne quo veneris, vir alioqui non malus, 705
 Meum negligens et obtundens animum?

A N T I S T R O P H E 2.

- Cho.* O rex, dixi quidem
 Non semel antea; scito vero
 Me insanum, nec compotem
 Animi visum mihi fore, 710
 Si te segregarem et negligerem,
Qui

Qui meam patriam charam
 Laboribus oppressam
 Servatam erexeris.
 Et nunc generosus dux,
 Si potes, esto.

715

A N T I S Y S T E M A 2.

Joc. Per Deos, dic mihi quoque, o rex, cujus rei gratiâ
 Tantum furorem conceperis.

Oed. Dicam (nam te præ his magis, mulier, colo)
 De Creonte, qualia in me machinatus est.

720

Joc. Dic, evidenti si causa conquereris accusasque.

Oed. Peremtorem me esse dicit Laii.

Joc. An ipse suâ cognitione, an alieno indicio?

Oed. Vatem quidem maleficum subornando, nam
 Quantum potest, omnium ille laxat ora.

725

I A M B I.

Joc. At tu jam, omisso teipso quatenus de te dicis,
 Me exaudi, et disce neminem tibi esse
 Mortalem, divinandi qui tenet artem:
 Ostendam vero tibi indicia rei hujus brevia.
 Oraculum enim advenit Laio olim (haud dicam
 Apollinene ab ipso, an *ipsum* ministris)
 Illi in fatis esse, ut a filio periret
 Qui nasceretur ex meque et illo simul.

730

At illum quidem *Laium*, ut fama est, peregrini jampridem
 Latrones peremerunt in trivio:

735

Puero autem orto, non intercesserant dies
 Tres, quin ipsum ille, articulis pedum ligatis,
 Abjiciendum dederit aliorum manibus in avio monte.
 Et ibi Apollo neque effectum dedit,
 Ut ille occisor fieret patris, neque ut Laius,
 Id quod vehementer metuebat, a filio caderet.
 Hæc tamen oracula fatidica decreverunt,
 Quorum tu nihil cura: quæ enim deus
 Opus esse censet scrutari, facile ipse aperiet.

740

Oed. Qualis me jam hæc audientem tenet, mulier,

745
Animi

Animi fluctuatio, et perturbatio sensuum?

Joc. Quâ curâ commotus istud dicis?

Oed. Videor mihi me abs te hoc audisse, quod Laius
Peremptus sit, tres ubi coeunt viæ.

Joc. Audisti. prædicabantur enim hæc, et nondum cessat fama. 750

Oed. Et ubi est locus ille, id ubi contigit mali?

Joc. Phocis quidem vocatur terra; scissa autem via
In unum a Delphis et a Daulia coit.

Oed. Et quantum, *quæso*, temporis, ex quo hæc facta sunt, elapsum est?

Joc. Prius paululum, quam tu hujus tenens terræ 755
Principatum conspectus es, hæc nunciata sunt urbi.

Oed. O Jupiter, quid de me facere decrevisti?

Joc. Quæ hæc tibi cura animum mordet, Oedipe?

Oed. Nequaquam me roga: Laio autem habitus
Oris quis fuit, dic, et ætatis qui status. 760

Joc. Grandis, cui caput primâ canitie pubescebat.
Formâ autem tuâ non admodum discrepabat.

Oed. Hei mihi misero! meipsum, ut videtur, execrationibus
Atrocibus objeci modo insciens.

Joc. Quid inquis, *obsecro*? timeo sane te intuens, o rex. 765

Oed. Misere metuo, ne oculatus ille vates sit.
Monstrabis autem clarius: si unum adhuc dixeris.

Joc. Atqui horreo quidem, si autem sciero, quæ rogaveris dicam.

Oed. Ibatne cum paucis, an plurimos habens
Satellites, ut viri solent principes? 770

Joc. Quinque erant omnes, inter eos autem *quinque* erat
Præco: rheda verò vexit Laium una.

Oed. Heu, heu! hæc jam perspicua sunt: sed quis fuit
Qui hæc dixit vobis facta, conjux?

Joc. Famulus quidam, qui evasit incolumis solus. 775

Oed. An et in ædibus nunc adest præstò?

Joc. Non: ex quo enim inde rediit, et regnum
Te viditque tenere, Laiumque mortuum,
Vehementer oravit, meâ prensâ manu,
Ut rus se mitterem ad pascendos greges, 780
Ut rarissime viseret hanc urbem.

Adeoque ego illum misi: dignus enim erat ille
Servus, majus hóc qui auferret beneficium.

Oed. Quinam redeat ad nos ocyùs?

Joc. Aderit *mon*: sed cur hoc expetis? 785

Oed. Metuo

- Oed.* Metuo mihi, o uxor, ne multa nimis
 Dicta sint mihi, ob quæ eum cernere volo.
- Joc.* Veniet ille quidem : digna quoque forsitan
 Et ego *sim* quæ sciam ea, quæ te male habent, o rex.
- Oed.* Nullo modo privaberis, cum eò spei 790
 Pervenerim : cui enim potiori
 Indicarem quàm tibi, talis *mibi* fortuna cum contigit?
 Mihi pater quidem Polybus erat Corinthius,
 Mater autem, Merope Dorica, et habebam vir
 Inter cives illos primarius, antequam mihi fortuna 795
 Talis accidit, admiratione forsan digna,
 Studiis vero meis indigna.
 Vir quidam enim in convivio valde ebrius
 Vocat inter pocula me *notum* supposititium patri.
 Idque ego aegrè ferens, eâ ipsâ die 800
 Vix *me* continui, at alterâ accedens
 Matrem patremque rem exquirebam. illi verò graviter
 Probrum ferebant *contra* eum qui verba sparserat.
 Et ego quidem eorum *sermone* delectabar, tamen
 Urebat me semper hoc *dictum* : descenderat enim altè. 805
 Clamque matre et patre proficiscor
 Delphos usque : et me Phœbus iis ob quæ veneram
Nil respondit inauditum dimittens, alia autem misera
 Et atrocita, et luctuosa *oraculo* prænunciavit edito,
 Necesse fore ut matri concumberem, genusque 810
 Odiosum hominibus omnibus in lucem producerem,
 Occisorque fierem mei, qui genuit, patris.
 Et ego, his auditis, Corinthiam
 Post id tempus stellis metiens terram
 Fugiebam *alio*, ubi nunquam cernerem tristitium 815
 Oraculorum dedecora mihi datorum compleri.
 Iter autem faciens, adeo hos ipsos locos, ubi
 Tu tyrannum hunc periisse dicis :
 Et tibi, uxor, verum eloquar, triplicem
 Ut juxta viam hanc iter facerem, 820
 Ibi mihi praeoque, et *tracta* jumentis
 Talis vir rheda insidens, qualem tu ais,
 Simul obviam venere, et e via me anteambulo,
 Ipseque senex vi pepulerunt ;
 Hic ego nitentem trudere aurigam 825

Percutio iratus, et me senex, ubi videt,
 Prope vehiculum euntem, collineans medium
 Caput duplici stimulo mihi percussit.
 Neque parem luit *pœnam*: sed breviter *uno ictu*
 Sceptro percussus ab hac manu supinus
 Media ex rheda statim devolvitur.

830

Perimo quoque universos simul. Si vero peregrino (*mibi*)
 Huic aliqua cum Laïo intercedit cognatio,
 Quis hoc utique viro est infelicior?

Aut quis magis invisus possit esse Diis?

835

Quem nulli hospitum neque civium licet

Domo recipere, neque alloqui;

Sed ab ædibus pellere *jubentur*. Atque alius nemo erat

Quàm ego, qui mihimet diras has invexi.

Torum autem mortui meis ipsius manibus

840

Contamino, per quas periit. Annon malus sum?

Nonne totus *nocens et* pollutus? si me oportet exulare,

Et mihi exulanti neque meos cernere *fas erit*,

Neque pedes in patria ponere: aut si nuptias me oportet

Cum matre contrahere, et patrem occidere

845

Polybum, qui genuit et enutriit me;

Nonne ab immiti hæc dæmone qui

Judicaret in hunc virum *inmissa*, recta diceret?

Ne, quæso, ne, o Deorum sancta numina,

Videam hunc diem; sed ex mortalium cœtu

850

Abeam evanidus, priusquam videam

Labem hanc calamitatis mihi adesse.

Cho. Nobis quidem, o rex, hæc sunt tristitia: attamen donec
 Rem ex præsentē perdidiceris, spem fove.

Oed. Id reliquum sane est adhuc mihi spei,

855

Pastorem illum ut exspectem solum.

Joc. Illo autem coram allato, quid deinde facturus es?

Oed. Ego dicam tibi: si enim comperietur dicere

Eadem quæ tu; ego calamitatem hanc effugero.

Joc. Quæ vero verba ex me audisti præcipua?

860

Oed. Aiebas ipsum retulisse, quòd latrones

Laium hunc interficerent: quòd si nunc quoque

Eundem dicet numerum, ego non peremi.

(Non enim unus idem esse potest quod multi)

Vol. II.

* D

At

[OEDIP. TYR.]

- At si unum solum fecisse dixerit, manifestè
 Facinus illud jam ad me spectabit. 865
- Joc.* At hunc pro certo sic sermonem habeto,
 Nec potest hoc iterum negare.
 Civitas enim *tota* hæc audiit, non ego sola.
 Porro a priore si quid deflecteret sermone, 870
 Non tamen, o rex, de Laii cæde
 Loquetur recta, eam ut Apollo
 Prædixit, quod illum *scilicet* oporteret filio occidi meo :
 Quippe illum miser ille nequaquam occidit,
 Sed ipse *filius* prior periit. 875
 Quare ego divinationis gratiâ
 Neque huc neque illuc in posterum respexero.
- Oed.* Rectè putas : attamen operarium
 Aliquem mitte accersitum, et ne omiseris.
- Joc.* Mittam ocyus : sed eamus in aedes, 880
 Nil enim faciam nisi quod tibi gratum fuerit.

ANTISTROPHICA. Strophe I.

- Cho.* Utinam mihi cohabitaret felicitas, ut retineam
 Venerandam verborum puritatem
 Factorumque omnium, quæ legibus sancita sunt
 Sublimibus, cœlesti æthere 885
 Genitis, quarum Olympus
 Pater est solus, neque eas mortalis
 Natura virum peperit, neque
 Sanè unquam oblivio sopiet.
 Magnus in his inest Deus, 890
 Neque senio obnoxius *marcescit*.

ANTISTROPHE I.

- Insolentia parit tyrannum ; insolentia, (ubi
 Multa temerè cumulavit supra modum,
 Quæ nec opportuna, nec utilia sunt)
 Ad summum evecta fastigium 895
 Recidit in necessitatem,
 Ubi non pede recto utitur.
 Hoc autem rectè se habens civitati certamen
 Ne

OEDIPUS TYRANNUS.

27

Ne solvat unquam, oro, Deus :
Deo non desinam unquam
Præside niti.

900

S T R O P H E 21

Si quis verò fastuose manibus
Dictisve incedit
Juris contemtor, nec
Deorum venerans sedes,
Mala illum occupet Pârca
Propter infauſtas delicias;
Si, *inquam*, lucrum non lucrabitur justum,
Nec ab impiis *factis* abſtinet,
Aut non tangendis manus inferet demens.
Quis enim ultrà ex his viris
Ab animo jacula
Conſcientiæ arcebit? ſi enim
Hæc *impia* facta honorem inveniunt,
Quid attinet me choros ducere *sacros*?

905

910

915

A N T I S T R O P H E 2.

Non ultrà ad impollutum eo
Terræ umbilicum veneraturus,
Neque, quod eſt Abis, delubrum,
Neque Olympiam,
Si non *oracula*, ut digitis monſtrata,
Omnibus patebunt mortalibus.
At o qui imperas, ſi juſtas audis preces,
Jupiter, omnia regens, ne hæc lateant
Te tuumque immortale ſemper regnum.
Vetera enim, ut mihi videtur,
Laii oracula
Elevant jam, et nullis
Apollo honoribus ſplendet,
Intereunt verò divina.

920

925

* D 2

I A M B I.

I A M B I.

- Joc.* Terræ *hujus* principes, visum est mihi
 Templa adire Deorum, hisce in manibus
 Coronis sumptis et incensis.
 Nimis enim suspendit animum Oedipus
 Curis variis, neque ut vir
 Prudens nova ex veteribus conjicit.
 Sed dicentis est totus, qui timorem dicit,
 Quia ergò admonendo nihil proficio,
 Ad te, o Lycee Apollo (proximus enim es)
 Supplex venio hisce cum precibus,
 Ut piam aliquam solutionem *ipse* des *mali*.
 Nam torpemus jam omnes, perculsum
 Illum cernentes, uti gubernatorem navis.
- Nun.* Num a vobis, o hospites, discere licet, ubi
 Tyranni sit Oedipi domus regia.
 Quin magis ipse sit ubi dicite, si scitis.
- Cho.* Hæc *illius* quidem tecta; et ipse intus, o hospes.
 Fœmina autem hæc ejus liberorum mater.
- Nun.* Sit et ipsa beata, et cum beatis usque
 Versetur, illius cùm sit perfecta conjux.
- Joc.* Similiter, et tu, o hospes, *sis beatus*: dignus enim es
 Bona ob verba; sed dic cujus rei
 Causâ venisti, et quid nunciaturus.
- Nun.* Bona domuique et marito tuo, mulier.
- Joc.* Quænam illa *sunt*? et unde *nobis* advenis?
- Nun.* Adsum e Corintho. Sermo verò, quem eloquar protinus
 Jucundus tibi sit (quidni enim?) tamen et forsan tristis.
- Joc.* Quid rei est? quam duplicem sic obtinet vim?
- Nun.* Regem ipsum cives terræ
 Isthmiæ creabunt, ut illic ferebatur.
- Joc.* Quid? an non fenex Polybus *eam* adhuc obtinet?
- Nun.* Non fanè: quoniam illum mors in sepulchrum condidit.
- Joc.* Quid ais? mortuusne ergo est Polybus fenex?
- Nun.* Si non vera dico, mori cupio.
- Joc.* Famula, quid cessas domino hæc quam celerrimè
 Profecta dicere? O Deorum oracula,
 Ubi estis? Hunc Oedipus olim metuens

Virum

- Virum ne occideret abiit exul : et nunc ille
Fato priùs interiit, nec ab hoc omnino.
- Oed. O charissimum conjugis Jocastæ caput,
Quid me foras evocâsti huc ex ædibus ? 970
- Joc. Audi hunc virum : et, cum perceperis, considera
Veneranda quò redierunt Dei oracula.
- Oed. At hic quis est tandem ? et mihi quid nunciat ?
- Joc. Venit ex Corintho, patrem tuum nunciaturus
Non amplius vivere Polybum, sed *esse* mortuum. 975
- Oed. Quid dicis, hospes ? Tu ipse mihi *rem* indica.
- Nun. Si hoc primum oportet me disertè dicere,
Scito eum per mortem abiisse *ad inferos*.
- Oed. Dolisne an morbi *alicujus* commercio ?
- Nun. Parvum momentum vetera sopit corpora. 980
- Oed. Morbis, ut videtur, miser consumptus est.
- Nun. Et longo etiam, quod emensus est, temporis spatio.
- Oed. Heu ! heu ! quid ergò, uxor, respiciat aliquis
Fatidicas Delphis aras, aut in æthere
Clangentes aves, quibus auctoribus ego
Peremturus eram patrem meum ? ille verò mortuus 985
Conditus est jam sub terrâ, atque ego hic sum,
Nullo in eum ense stricto ; nisi forte mei desiderio
Contabuit, adeoque sic a me occisus dici possit.
Sed quæ data sunt simul *omnia* auferens oracula,
Jacet apud inferos Polybus, nullius pretii *oracula*. 990
- Joc. Annon ego ista tibi prædixi pridem ?
- Oed. Dixisti : at ego metu transversus agebar.
- Joc. Ne post igitur horum aliquid in animum admiseris.
- Oed. Et quomodo matris thalamum non me fugere oportet ? 995
- Joc. Quid metuere debeat homo, cui fortuna
Cedit dextrè ? Providentia autem nullius rei est certa.
Temerè optimum est vivere, ut quisque possit.
Tu verò propter matris ne vereare thalamum,
Multi enim jam per somnium mortalium 1000
Cum matre concubuerunt : sed ista qui
Nihili esse ducit, facillimè vitam agit.
- Oed. Rectè hæc omnia tibi dicta forent,
Si non *adhuc* viveret genitrix ; at quando jam
Vivit, licet rectè loquaris, omnino cavendum est. 1005
- Joc. Atqui magnus *est* oculus sepulchrum patris.
- Oed. Magnus,

Oed. Magnus, intelligo: at quamdiu vivit, metûs est causa.

Nun. Quâ autem de muliere ita perterriti estis?

Oed. Merope, o senex, quâcum Polybus habitavit.

Nun. Quid est, unde ea vos in metum conjicit? 1010

Oed. Divinum *et* atrox oraculum, o hospes.

Nun. Potestne dici? an nefas est alterum scire?

Oed. Imò maximè: dixit enim Loxias olim

Fore ut concumberem cum meâ ipsius matre, *et*

Paternum sanguinem manibus meis haurirem. 1015

Quapropter Corinthus a me olim

Procul derelicta est, feliciter sane, sed tamèn

Parentum oculos suavissimum est cernere.

Nun. An ista metuens inde abiisti exul?

Oed. Patrisque cavens ne occisor essem, senex. 1020

Nun. Cur igitur ego te hoc a timore, o rex,

Benevolus cum tibi advenerim, non libero?

Oed. Atqui gratiam dignam *meritis* a me acceperis.

Nun. Profectò hanc maximè ob causam veni, ut,

Meo tuas ad ædes adventu, aliquid benè facerem. 1025

Oed. At nunquam parentes aditurus sum meos.

Nun. O fili, manifestè apparet te nescire quid agis.

Oed. Quomodo, o senex? per Deos doce me.

Nun. Si ob hæc fugis domum redire.

Oed. Metuo sanè ne mihi Phœbus evadat veridicus. 1030

Nun. An *metuis*, ne quid piaculi a parentibus contrahas?

Oed. Hoc ipsum, senex, hoc me semper territat.

Nun. Nostin' denique te non cum jure metuere?

Oed. Quidni *cum jure*? Siquidem his parentibus natus sum.

Nun. Quia *nempe* Polybus te nihil attingat genere. 1035

Oed. Quid narras? annon Polybus me genuit?

Nun. Nihilo magis *te genuit* quam hic vir, sed æquè *uterque*.

Oed. At quomodo qui genuit par fit non gignentis?

Nun. At neque te genuit ille, neque ego.

Oed. Quare igitur me filium nominabat? 1040

Nun. Dono te olim meis a manibus eum accepisse scito.

Oed. Siccine me ab aliâ *acceptum* manu amavit?

Nun. Pristina nam illi hoc persuaferat liberorum inopia.

Oed. Tu verò emptum me *aliunde*, an genitum ex te ei dedisti?

Nun. Dedi inventum nemorosis Cithæronis in recessibus. 1045

Oed. Peragrabas verò cur hosce locos?

Nun. Ibi

- Nun.* Ibi montanis gregibus præfectus eram.
Oed. Pastor itaque eras, et erro mercenarius.
Nun. Tuus quidem, o nate, servator illo tempore.
Oed. Quid autem mali mihi acciderat, cum me sustulisti? 1050
Nun. Pedum articuli tuorum testimonium præstabunt.
Oed. Hei mihi! quid hoc vetus commemoras malum?
Nun. Solvo te habentem perforatas pedum summitates.
Oed. Atrox sane dedecus cunabulorum pertuli.
Nun. Ab hoc casu nomen sortitus es, quod habes. 1055
Oed. O per Deos, a patre an a matre dic mihi?
Nun. Non novi: qui autem te mihi dedit, me melius scit.
Oed. An et ab alio me accepisti, nec ipse casu nactus es?
Nun. Non: sed pastor alius tradidit mihi.
Oed. Quisnam ille? an potes mihi dicere? 1060
Nun. Ex Laii pastoribus quidam vocabatur.
Oed. An ejus, qui rex hujus terræ olim fuit?
Nun. Maximè: ejus viri hic fuit pastor.
Oed. An ille vivit adhuc, videre ut queam?
Nun. Id vos populares hujus terræ optimè scire potestis. 1065
Oed. Vestrumne quisquam est astantium propè
 Qui novit pastorem illum, quem hic memorat,
 Seu ruri eum, sive hîc in urbe conspiciatus?
 Indicate, nam hæc retegì tempus postulat.
Cho. Equidem arbitror neminem alium esse, quàm eum ex rure, 1070
 Quem et videre tu quærebas priùs: verùm
 Hæc omnium optimè Jocasta dixerit.
Oed. Uxor, nostin' illum quem modò
 Venire cupivimus, quemque hic dicit?
Joc. Quis, rogo, quem dicit? ne quid extimescas, 1075
 Dictaque temerè ne meminisse velis.
Oed. Non hoc fiat, ut, cum ego ceperim
 Indicia talia, non proferam in lucem meum genus.
Joc. Ne per Deos, siquidem ullatenus tuæ vitæ
 Curam geris, hoc exquiras. Sit satis me esse afflictam. 1080
Oed. Confide. Tu enim ne quidem si tertiâ ego
 Ex matre tripliciter apparuero servus, eris deterior.
Joc. Tamen obsequere mihi, quæso, ut ne hæc facias.
Oed. Non faciam, quin ista exquiram clare.
Joc. Atqui sentiens recte optima tibi dico. 1085
Oed. Sed hæc optima dudum mihi molesta sunt.

Joc. O

- Joc.* O infauste, utinam haud unquam scias, qui sis.
Oed. Venietne aliquis et adducet pastorem mihi?
 Hanc autem finite opulento lætari genere.
Joc. Heu, heu, miser. Hoc enim te *nomine* queo 1090
 Solo appellare, nulloque posthac alio.
Cho. Quid, Oedipe, sic uxor abiit feroci
 Concita dolore; metuo ne
 Ex hoc silentio in aliquod prorumpat malum.
Oed. In quod volet, prorumpat: at meum ego 1095
 Exiguum licet sit genus, volam cognoscere.
 Fortasse eam (nam, ut mulier, spiritus altos gerit)
 Ignobilis mei generis pudet.
 Ego verò me fortunæ filium judicans,
 Quamdiu hæc favet, hanc infamiam nihil morabor. 1100
 Ex hac enim matre nata sum, cognati autem
 Menses me parvum et magnum constituere.
 Talis ergo cum sim natus, non animatus aliter ero unquam
 Meum ut non perdiscam, quale sit, genus.

ANTISTROPHICA. strophe I.

- Cho.* Si quidem vates ego sum *verus*, 1105
 Et animo *rerum* haud ignarus,
 Non, per Olympum, totâ imperitus nocte
 Cithæron non eris
 In crastinam lucem,
 Quin dicas te et popularem 1110
 Oedipi et nutritorem et
 Matrem, et celebrere choreis
 A nobis, ut qui grata feras
 Meis tyrannis.
 O jaculator Phœbe, 1115
 Tibi sint hæc placita.

ANTISTROPHE I.

- Quis te, fili, quis te genuit
 Immortalium? nunquam filia
 Cum Pane montivago congressa
 Vel cum Phœbo te genuit? 1120
 IIII

Illi enim tractus montani
 Omnes *sunt* grati. An *te* Cyllenes rex
Mercurius, an Bacchus
 Habitans fummis in montibus
 Suscepit partum nymphis ex Heliconiis,
 Cum quibus is permultum ludit.

1125

I A M B I.

- Oed.* Si me oportet, cui nihil ante fuit commercii,
 Senes, conjicere, pastorem videre videor,
 Quem quærimus dudum: senili enim
 Ætate convenit, et huic *Corinthio* æqualis est viro.
 Maxime, qui ducunt, ut ministros
 Agnosco meos: sed tu me certiùs nosti,
 Ut qui alicubi pastorem fortasse videris. 1130
- Cho.* Novi, recte tenes. Laii enim hic erat,
 Ut quisquam alius, fidelis pastor. 1135
- Oed.* Te primum rogo, Corinthie hospes,
 Num hunc dicis?
- Nun.* Hunc ipsum, quem intueris. 1140
- Oed.* Heus tu senex, huc veni, et dic
 Quæcunque te rogo. Tune eras aliquando Laii?
- Ser.* Eram servus, non emptus, sed domi educatus.
- Oed.* Quod procurabas opus? tuaque quæ vita erat?
- Ser.* Greges sequebar maximam vitæ meæ partem. 1145
- Oed.* Quænam incolebas maxime loca?
- Ser.* Erat Cithæron, erat et vicinus locus *mea statio*.
- Oed.* Virum igitur huncce nosti, aut alicubi vidisti?
- Ser.* Quid rei gerentem? aut quem *mibi* refers virum?
- Oed.* Hunc, inquam, qui adest: numquid commercii tibi fuit cum eo?
- Ser.* Non memoria suggerit, ut citò queam dicere. 1151
- Nun.* Neque hoc mirum est, here: at ego clare
 Ignota jam ei in memoriam reducam: nam fatis scio
 Eum meminisse, quando in Cithæronis locis
 (Ille duobus quidem cum gregibus, ego autem uno) 1155
 Versabar cum hoc viro, tres totos,
 A vere *usque* ad Arcturum, menses.
 Hieme autem jam instante, mea in stabula ego
 Agebam *pecora*, illeque in Laii septa.

Quæ

- Quæ dico, suntne ita facta, an non? 1160
- Ser.* Vera dicis, etsi a longo temporis *intervallo*.
- Nun.* Age, dic jam: meministine te puerum mihi quendam
Dedisse, quem ut propriam sobolem ego educarem?
- Ser.* Quid est? quamobrem hanc rem interrogas?
- Nun.* Hic ille est, amice, qui tunc erat puer. 1165
- Ser.* Non *ibis* in malam crucem? non tacebis?
- Oed.* Ah, ne corrige, senex, hunc: tua enim
Correctore egent magis, quam hujus dicta.
- Ser.* Quid verò, optime here, deliqui ego?
- Oed.* Quod de puero nihil indicas, quem ille quærit. 1170
- Ser.* Nescit enim quod dicit, et frustra laborat.
- Oed.* Tu bonâ cum gratiâ non dices, sed malo accepto dices.
- Ser.* Ne, per Deos oro, senem me verberato.
- Oed.* Non aliquis ocyus hujus manus in tergum ligabit?
- Ser.* Infelix ego! sed quare? quid nosse vis? 1175
- Oed.* Puerumne huic dedisti, de quo mentio facta?
- Ser.* Dedi: utinam vero periissem hâc ipsâ die.
- Oed.* At eo tibi res redibit, nisi dixeris quod jure debes.
- Ser.* Multo etiam magis, si dixerò, peribo.
- Oed.* Vir hic, ut videtur, ad moras divortitur. 1180
- Ser.* Non ego sane: nam dixi me dedisse olim.
- Oed.* Unde acceptum? tuumne, an alterius?
- Ser.* Non meus erat, sed ab altero accepi.
- Oed.* A quo civium, et a quâ domo?
- Ser.* Ne per Deos, ne, here, plura quære. 1185
- Oed.* Periisti, si te hæc iterum interrogo.
- Ser.* Erat igitur quidam ex genere Laii.
- Oed.* Num servus, an propria illius proles erat?
- Ser.* Hei mihi! redactus sum eo, ut tristitia mihi dicenda sint.
- Oed.* Et mihi audienda: tamen sunt audienda. 1190
- Ser.* Illius sane tum filius dicebatur: illa vero intus
Optime dixerit tua uxor, quonam modo se hæc habent.
- Oed.* An illa tradidit tibi?
- Ser.* Maxime, rex.
- Oed.* Cujus rei gratiâ? 1195
- Ser.* Ut eum perderem.
- Oed.* Misera, illane quæ pepererat?
- Ser.* Mali metu oraculi.
- Oed.* Cujus?

Ser. Daturus

Ser. Daturus neci suos parentes ferebatur.

Oed. Cur igitur huic tu seni dimiseras?

Ser. Misericordiâ commotus, here: in aliam terram
Putans latum iri, unde natus hic erat. At hic
Mala ad maxima servavit: si enim is es,
Quem hic dicit, fato infelici te natum scito.

1205

Oed. Heu, heu! Omnia jam eveniunt certa.

O lux, te jam extremum aspicio:

Qui aperte natus sum ex iis, quibus non oportuit, cumque quibus
Non debui, versor, quosque non debui, interfeci.

MONOSTROPHICA.

Cho. Heu, heu, genus mortalium, quam vos, quamdiu

1210

Vivitis, eodem in loco, quo nihil, numero!

Quis enim, quis homo plus

Felicitatis obtinet,

Quam quantum opinione concipit?

Eamque cum concepit, tamen corrui.

1215

Tuum igitur exemplum habens,

Tuam fortunam, tuam, inquam, o infelix

Oedipe, mortalium neminem beatum prædico;

Qui nimis feliciter arcu intento

Assectus es omnigenam beatitudinem,

1220

(O Jupiter) qui perdidisti curvis armatam unguibus

Puellam (*Sphinga*) carmina canentem;

Aque morte terræ meæ propugnaculum sic extitisti,

Ex quo et rex nunc vocaris meus:

Et maximos honores adeptus es,

1225

Magnis in Thebis imperium obtinens.

Nunc autem, ut audio, quis te miserior!

Quis in ærumnis, quis in immanioribus malis

Magis cohabitat vitæ vicissitudine?

O inclytum Oedipi caput!

1230

Cui magnus portus solus suffecit

Filio et patri sponso, ut laberentur.

Quomodo unquam, quomodo paterni

Te, miser, fulci ferre

Silentio potuere tam diu?

1235

Deprehendit tandem te invitum tempus omnia cernens;

* E 2

Damnatque

Damnatque inauspicatas pridem nuptias,
Teque genitorem, et genitum simul.

O Laii nate,

Utinam, utinam te nunquam viderem:

1240

Deploro enim supra modum te

Luctuosis vocibus.

Ut vera tamen dicam,

Recepique spiritum per te, et

Per te sopivi meos oculos.

1245

I AMBI.

Nun. O qui maximum in hac terra semper honorem obtinetis,
Qualia opera audietis? qualia et vidēbitis? quantumque
Capietis luctūs, siquidem serio adhuc
Labdacidarum reveremini domum?
Credo enim neque Istrum neque Phasin
Abluere posse et expiare hanc domum a malis, quæ
Celat, quæque mox in lucem proferet
Spontanea, et neutiquam coacta. Malorum vero
Ea maxime dolent, quæ ultro accersuntur.

1250

Cbo. Deest quidem nihil, neque prius quæ novimus malis, cur non
Sint acerbissima; ad illa vero quid ultra nuncias?

1256

Nun. Expeditissimum omnium dictuque et
Intellectu audi. Mortuum est Jocastæ caput.

Cbo. O miserrima! quid illi causæ erat?

Nun. Ipsa sibi causa mortis erat. E factis autem quod
Maxime doleret abest: non enim rem datur cernere.

1260

Tamen, quantum ego memoriâ valeo,

Audies illius miseræ casus acerbos.

Ubi enim irâ ardens ingressa est

Ostium, accessit illico ad connubialem

1265

Torum, comas lacerans utrâque manu.

Ubi vero venit intro, conclusis foribus,

Vocat Laium jampridem mortuum,

Mentionem vetusti faciens seminis, a quo

Et ille peremtus esset, et se, quæ pepererat, reliquisset

1270

Filio suo ad inauspicatam liberorum procreationem.

Plorabat autem lectum, ubi misera binos

Ex viro viros, et liberos ex liberis peperisset.

Quinam

OEDIPUS TYRANNUS.

37

Quinam vero ex hoc perierit, non amplius novi.

Clamans enim irruit Oedipus, præ quo

1275

Non licebat illius cernere malum.

In eum autem huc illuc curstantem oculos intendimus;

Ibat enim hastam a nobis postulans dari:

Ubi conjugem non-conjugem, maternumque

Inveniret duplex arvum, sui que et liberorum.

1280

Furenti autem illi Deorum nescio quis indicat,

Nullus enim nostrum fecit, qui aderamus prope.

Graviterque exclamans, ut a quopiam incitatus,

In geminas fores infiluit, calcibus, et funditus

Evulsit cava claustra, et irruit cubiculum.

1285

Ibi tum pensilem illius conjugem vidimus,

Tortilibus suspendiis implicitam; ille vero

Ubi videt eam, horrendum infremens miser,

Laxat pendentem restim: postquam autem humi

Jacebat misera, atrocia fane ex eo cernere licebat.

1290

Cum enim avulisset ab illius vestibibus aureas

Fibulas, quibus erat culta,

Raptis iis verberavit nervos orbium suorum,

Talia dicens, se non visurum eam ultra,

Neque qualia passus esset, nec quæ patraisset mala:

1295

Sed lumine cassum posthac quos non fas esset

Visurum, quosque desiderabat non agniturum.

Talia accinens sæpe, nec tantum semel

Laniabat oculos elevatis palpebris: cruentæque simul

Pupulæ genas madefaciebant, neque remittebant

1300

Sanguinis humentes guttas, sed simul ater

Imber cruoris, grandinis *instar*, fluebat.

Et ista ab utroque manabant non uno solo mala,

Sed viri et uxoris mista simul mala.

Vetusta autem felicitas, quæ prius quidem

1305

Felicitas jure vocata est, ea nunc hæc ipsâ die

Gemitus, noxa, mors, dedecus *facta est*: malorumque

Quotquot sunt omnium nomina, nullum *hic* abest.

Cho. Nunc autem miser ille quo in malo versatur?

Nun. Clamat ut fores aperiantur, et ut ostendat aliquis

1310

Omnibus Cadmi civibus patris peremtorem,

Matrisque, loquens impia, nec a me referenda:

Ex terra hac ejecturum se *nempe*, nec amplius

Manfurum

Manfurum domi propriæ, sic obnoxium execrationi.
 Robore fane et ductore aliquo
 Eget, infirmitas enim major quam quæ ferri queat.
 Offendet autem et tibi; harum enim forium claustra
 Panduntur: Spectaculum autem videbis mox
 Ejusmodi, quod hosti misericordiam moveat.

1315

ANAPÆSTI.

O atrox aspectu clades!
 O atrocissima omnium, quas mihi
 Videre unquam contigit! Quæ te, o miser,
 Invasit infania? quis Genius, qui
 Majora maximis *malis*
 Tuæ infelici sorti adjecit?
 Heu, heu infelix! Verùm neque intueri
 Te possum, multa licet cupiam interrogare,
 Multa audire, multaque videre:
 Talem mihi horrorem incutis.

1320

1325

Oed. Hei, hei, hei, hei!
 Heu, heu miser ego! ubi terrarum
 Feror infelix? unde mihi vox
 Advolavit cum impetu?
 O Fortuna, quonam exiluisti?

1330

Cbo. In horrendum *malum*, nec auditu nec visu facile.

1335

PERICOMMATA. strophe I.

Oed. Io tenebrarum caligo mearum
 Detestabilis, ingruens,
 Infanda, indomabilisque,
 Et nullum inventura finem! Hei mihi!
 Hei mihi iterum! quam sævus invasit me simul
 Furorisque stimulus, et *improba* malorum memoria.

1340

SYSTEMA I.

Cbo. Et fane nihil miri est, tot in malis
 Duplicem te luctum et duplicia ferre mala.

ANTIS-

A N T I S T R O P H E 2.

- Oed. Io! amice, tu enim meus
Curator adhuc *es* stabilis. 1345
Tu enim ades præsto, hujus
Cæci licet curam gerens. Heu, heu!
Non enim me lates: sed pulchre agnosco,
Quamvis tenebris involutus, tuam vocem tamen.

A N T I S Y S T E M A 1.

- Cho. O crudelia executus! quomodo sustinuisti sic 1350
Oculos corrumpere? quis te impulit Deorum?

S T R O P H E 2.

- Oed. Apollo, amici, Apollo erat *is*,
Qui graves hasce meas confecit misérias.
Verberavit autem suâ illum manu nemo, sed *eo*
Ipse infelix: quid enim attinebat me videre, 1355
Cui quidem videnti nihil erat *reliquum* visu suave?

S Y S T E M A 2.

- Cho. Ita est, quemadmodum tu dicis.

S T R O P H E 3.

- Oed. Quid mihi jam quod possim videre, aut
Amare, aut alloqui,
Adhuc restat, *aut* audire cum voluptate, amici? 1360
Ejicite me ex his locis quam celerrime,
Ejicite, o amici, *me* noxium admodum,
Devotissimum, atque etiam
Diis invisissimum *omnium* mortalium.

S Y S T E M A 2.

- Cho. O miser ob intelligentiam tuam, calamitatemque simul, 1365
Quam vellem me nunquam cognovisse te!

ANTISTROPHE 2.

Oed. Pereat, quicumque fuit, qui sævo a vinculo
 Pedibus alligato aque cæde me
 Liberavit et servavit, haud *meo* gratificans
Animo: si enim tunc mortuus fuisset,
 Non esset amicis nec mihi tantus dolor.

1370

ANTISYSTEMA 2.

Cbo. Id factum et ego vellem.

ANTISTROPHE 3.

Oed. Tunc neque patris peremtor
 Extitissem, neque sponsus a mortalibus
Illius vocatus essem, ex qua natus eram.
 Nunc autem miser sum, et impiorum filius,
 Generansque simul, ex quibus eram genitus miser.
 Et siquid *unquam* pejus est malo
 Malum, *id* fortitus est Oedipus.

1375

ANTISYSTEMA 3.

Cbo. Nescio quomodo tua laudem confilia:
 Præstantius enim foret tibi non omnino esse, quam cæcum vivere.

1380

IAMB I.

Oed. Quod hæc quidem sic non optime confecta sint,
 Ne me doce, neque consule amplius.
 Ego enim nescio luminibus oculatus quibus
 Patrem unquam aspicerem ad inferos profectus;
 Neque adeo miseram matrem, quibus duobus a me
 Opera sunt potiora suspendio peracta.
 At liberorum sane facies erat desiderabilis
 Aspectu mihi, germinans ut hætenus germinavit.
 Non omnino, meis saltem oculis unquam,
 Neque hæc urbs, neque turris, neque Deorum

1385

1390

Simulacra

Simulacra sancta, quibus miserrimus ego
 Honestissime vir in Thebis enutritus,
 Privavi meipsum, ipse jubens
 Ut omnes pellerent impium illum, a Diis ipsis 1395
 Qui judicatus esset pollutus, atque genere Laii.
 Hanc ego maculam cum meam indicaverim,
 Rectisne oculis hosce intueri poteram?
 Minime fane: sed et, si quo insuper
 Audiendi fons per aures obstrui posset, non temperâssem 1400
Ab ea parte obstruere meum infelix corpus,
 Ut essem cæcusque et surdus *simul.*
 "Nam malorum sensu carere, dulce *est.*"
 Io Cithæron! quare me accepisti? quare non acceptum
 Statim interfecisti? ut nunquam palam fecissem 1405
 Hominibus, unde natus essem?
 O Polybe et Corinthe, et patria
 (Ut dicta est) vetusta domus, quale tandem me
 Decus, omnibus tectum malis, enutriistis?
 Nunc enim et ipse malus, et ex malis natus deprehendor.
 O vos tres viæ, et umbrosæ valles, 1411
 Sylvæque et arctus in trivio locus,
 Quæ meum sanguinem meis ipsius a manibus
 Bibistis, num mei meministis adhuc,
 Qualia opera apud vos patrârim? quæque dein huc profectus
 Commiserim? O Nuptiæ, Nuptiæ, 1416
 Genuistis nos, et postquam genuistis, iterum
 Remisistis idem semen, et in lucem tulistis
 Patres, fratres, liberos, sanguinem cognatum,
 Sponsas, uxores, matresque, et quotquot 1420
 Turpissima inter homines opera censentur.
 Sed ("non enim loqui honestum est ea, quæ facere turpe")
 Quam celerrime per Deos foris me alicubi
 Abscondite, vel occidite, vel in mare
 Abjicite, ubi non amplius aspiciatis. 1425
 Ite et dignemini miserum virum tangere.
 Parete, ne vereamini: mea enim mala
 Nullus valet, præter me, ferre mortalium.

- Cho.* At commodum adest Creon, qui ea, quæ petis,
Faciet, et consulat ritè : nam
Ille solus relictus est tui loco hujus terræ custos. 1430
- Oed.* Hei mihi! quid ergo ad eum loquemur?
Quæ apud eum mihi fides jure potest esse? nam
In eum prius omnino repertus sum malus.
- Cre.* Non ut derisor, Oedipe, veni 1435
Nec priora exprobraturus mala:
Sed si mortalium non reveremini
Genus, omnia saltem alentem flammam
Supremi solis vereamini, ne tale piaculum
Intectum sic exhibeatis, quod neque terra 1440
Nec imber cœlestis neque lux ipsa perferet.
Sed quam celerrime in domum auferte,
“ Cognatos enim cognatorum maximè videre
“ Solosque audire pium est mala.”
- Oed.* Per Deos, quoniam meam opinionem fefellisti,
Qui vir optimus veneris ad me virum pessimum,
Obtempera mihi; tui enim, non mei causâ, loquar. 1445
- Cre.* Quid est quod ita me enixè petis?
- Oed.* Ejice me ex hac terra quam celerrimè, ubi
Mortalium neminem coram alloqui possim. 1450
- Cre.* Fecissem id, (hoc certo scias) nisi a Deo
Prius vellem cognoscere quid faciendum esset.
- Oed.* At illius omnis patet sententia dudum,
Parricidam me impium quod perdere oporteat.
- Cre.* Sic illa dicta sunt quidè, tamen, ut præsens postulat 1455
Necessitas, melius est discere quid faciendum.
- Oed.* Itane ergo pro viro miserrimo Deum consulētis?
- Cre.* Etenim tu nunc facis, ut Deo habeatur fides.
- Oed.* At hoc tibi mandoque et adhortor,
Ut ei, quæ domi jacet, sepulchrum, quale vis ipse, 1460
Pares (etenim sic pro tuis recte facis)
Me verò non in posterum postulet hæc
Paterna civitas viventem inquilinum habere :
Sed sine me habitare in montibus, ubi meus
Vocatur hic Cithæron, quem materque mihi 1465
Paterque statuere viventes proprium sepulchrum,
Ut ab iis, qui me perdere voluerunt, moriar.
Namque hoc novi, me neque morbum
Nec

Nec aliud quidpiam perdere potuisse: neque enim unquam
Morti destinatus conservatus essem, nisi ad aliquod atrox malum.
At fata nostra, quocunque eunt, eunto. 1471

Liberorum autem, qui quidem mares sunt, ne mihi Creon
Suscipe curam; viri sunt, ut nulla

Unquam penuria victus *eos* opprimat, ubicunque fuerint.

Miseras verò et infastas virgines meas, 1475

Quibus nunquam mea posita est cibi

Mensa absque hoc viro; sed quæcunque ego

Tangebam, illorum omnium *illæ* semper participes erant.

Eas te mihi curare *volo*, et maximè me manibus

Tangere finito, et simul mala lugere. 1480

Vade, o rex,

Vade, o generosa stirps: manibus si attigero,

Putabo me tenere eas, ut cùm cernerem.

Quid dico?

Nunquid audio per Deos alicubi charas mihi filias 1485

Lachrymis madentes? et mei misertus Creon

Misit mihi charissima pignora ex liberis meis?

Quid, *inquam*, dico?

Cre. Vera dicis. Ego enim sum ille, qui hæc tibi præbeo,
Sciens istam oblectationem, quam pridem habebas. 1490

Oed. At felix sis admodum: et te viam ob hanc

Deus custodiat meliùs, quàm me.

O filia mea, ubi estis? huc adeste, venite

Ad hasce meas fraternas manus;

Quæ genitoris vestri vobis priùs nitentes 1495

Oculos sic cernere procurârunt.

Qui vobis, o filia, neque videns neque audiens

Pater extiti, unde ipse natus eram.

Et vos desseo, (intueri enim non possum)

Considerans quod restat acerbæ vitæ, 1500

Quam vos vivere inter homines oportebit.

Quos enim civium adibitis cætus?

Quæ festa, unde non cum fletu

Domum reversuræ sitis pro spectandi voluptate?

Ast ubi jam ad nubilem veneritis ætatem, 1505

Quis ille erit, qui *ita* abjiciet liberos,

Ea dedecora suscipiens, quæ meis

Parentibus tuisque simul adhærent nocumenta?

Quid enim malorum abest? Patrem pater
 Vester peremit, matrem subegit 1510
 Unde ipse fatus erat, et ex iisdem
 Suscepit vos, unde ipse natus est.
 Hæc audietis probra. Et quis deinde ducet?
 Ne unus quidem est, o filiæ. Sed prorsus
 Steriles vos mori et innuptas necesse est. 1515
 O fili Mencecei, quoniam solus pater
 Hisce relictus es, (nos enim duo, qui genuimus,
 Periiimus) ne has, *precor*, negligas
 Pauperes, viris nudas, cognatas tuas, vagabundas,
 Nec eas æquaveris meis malis. 1520
 At miserere earum, cum tam parvulas esse videas,
 Omnibus derelictas, nisi tuas quod attinet ad partes.
 Annue, o generose, manumque tuam porrige.
 Vos autem, o filiæ, si per ætatem jam saperetis,
 Multis monerem; nunc verò hoc precemini mihi, 1525
 Ubicunque *vobis* est agenda vita, vitam ut meliorem
 Vos nanciscamini, quam qui vos genuit pater.

T R O C H Æ I.

Cre. Satis est tot effudisse lachrymas. Sed i intra tectum.
Oed. Parendum est, etsi nihil suave.
Cre. "Omnia tempestitiva sunt pulchra." 1530
Oed. Scis quid nunc velim?
Cre. Dices, et audiens tum sciam.
Oed. Ut me terræ hujus ab ædibus releges *volo*.
Cre. Hoc petis me, quod Dei donum est.
Oed. Sed ego Diis sum invisissimus. 1535
Cre. Ergo consequeris id statim.
Oed. Verumne dicis?
Cre. *Verum.* Quæ enim non sentio, non soleo frustra loqui.
Oed. Abduc me jam nunc hinc.
Cre. Vade igitur liberosque mitte. 1540
Oed. Neutiquam omnes mihi auferas, *rogo*.
Cr. Ne obtinere cuncta postules;
 Etenim quæ prius obtinuisti, non tibi per omnem vitam ad-
 hæserunt.

Cho. O

Cho. O patriæ Thebes *meæ* inquilini, aspiciite; hic Oedipus,
Qui inclyta Sphingis noverat ænigmata, optimusque vir fuit,
Qui non favorem civium nec fortunas respexit,
In quantam *modo* procellam acerbæ calamitatis incidit!
“ Proinde tu mortalis extremam illam
“ Diem respiciens, neminem beatum dicere *memento* priùs
“ Quàm vitæ terminum transierit, nihil mali passus.” 1550

PERSONÆ

SUMMARY OF THE
PERSONÆ FABULÆ.

OEDIPUS.

ANTIGONE.

HOSPES ERRANS.

CHORUS SENUM ATHENIENSIIUM.

ISMENE.

THESEUS.

CREON.

POLYNICES.

NUNCIUS.

Proloquitur OEDIPUS.

OEDIPUS COLONEUS.

OEDIPUS, ANTIGONE, HOSPES,
CHORUS.

I A M B I.

- Oed.* **O** Cæci senis filia Antigone, ad quænam
Loca, aut quam urbem pervenimus?
Quis exsulem Oedipum hodie
Exiguus excipiet donis?
Modicum petentem, et adhuc modico
Minus accipientem; atque id tamen mihi sufficit. 5
Nam ut boni consulam, "ærumnæ me et longa ætas
"Docent, et præterea generosa animi patientia."
Sed, o filia, si hominem quenquam vides
Aut apud confessus profanos, aut apud lucos Deorum, 10
Me fiste, et colloca, ut audiamus
Ubi tandem loci fimus: nam hospites
A civibus discere convenit, quid agendum sit.
- Ant.* O miserrande pater Oedipe, turres hic
Urbem cingunt, quantum procul videre licet. 15
Et locus sacer est, ut conjicio: nam
Lauro, oleâ, et vitibus crebris confitus est:
Et lusciniæ in locis interioribus frequentes canunt.
Huc confide in hoc impolito saxo; longam
Enim, ut vir senio confectus, jam confecisti viam.
- Oed.* Colloca nunc me et custodi cæcum. 20
- Ant.* Temporis diuturnitas quo tibi adfui comes
In causa est ut non necesse sit hoc me doceri.
- Oed.* Potesne mihi dicere quo loco constiterimus?
- Ant.* Athenas quidem novi, sed hunc locum non novi.
- Oed.* Nam hanc esse Atticam omnes viatores dixere nobis. 25
- Ant.* Sed quis hic locus sit, visne ut eam et exquiram?
- Oed.* Ita, filia, si quidem locus est habitabilis.
- Ant.* Est habitatus, sed arbitror non opus esse;
Video enim virum quendam prope ad nos accedere.
- Oed.* Hucne

- Oed.* Hucne accedentem et properantem? 30
Ant. Et quidem jam præsto adest: proinde, si quid
 Voles, opportunum est quærere, nam vir jam adest.
Oed. O hospes, cognovi ex hac, quæ pro me
 Et pro se videt, te opportunum nobis advenire
 Spectatorem, ut dicas ea de quibus dubitantes hæremus. 35
Hof. Priusquam plura quæras, ex isto loco
 Excede; nam tenes locum, quem nefas est attingere.
Oed. Quis ergo locus est? aut cui Deorum sacer?
Hof. Est locus, quem neque attingere nec habitare fas est;
 Nam terribiles Deæ eum tenent, Terræ et Noctis filiæ. 40
Oed. Quarumnam nomen venerandum audiens invocare debeo?
Hof. Populus qui hîc habitat vocat eas Eumenidas
 Omnia videntes; sed alia alibi pulchra sunt.
Oed. Utinam propitiæ hunc supplicem accipiant:
 Nam ex hoc loco non excessero amplius. 45
Hof. Quid hoc rei est?
Oed. Signum ad calamitates meas pertinens.
Hof. Sed te abigere sine urbe prius consultâ
 Non ausim, antequam indicavero quid facturus sim.
Oed. Per Deos obtestor, ne me talem mendicum indignum habeas
 Quem de iis certiore facias quæ te rogo. 51
Hof. Dic, non enim a me contemptus eris.
Oed. Quis igitur hic locus est, in quo constitimus?
Hof. Quæ quidem ego scio, ex me audies omnia.
 Nam hic locus totus sacer est: tenet vero eum 55
 Reverendus Neptunus, et ignifer Deus
 Titan Promethens: quemque calcas locum
 Is vocatur, in hac terrâ, ærea via,
 Urbis Athenarum arx; et vicina arva
 Hunc equestrem Colonum jactant sibi 60
 Præfidem esse, atque inde nomen
 Commune habent omnes impositum.
 Hæc ita sunt ut dico, hospes, non sermonibus
 Celebrata magis, quam ipsâ experientiâ.
Oed. An aliqui in hisce locis homines habitant? 65
Hof. Certe et quidem ab hoc Deo denominati.
Oed. Regnumne quispiam hîc tenet, an penes multitudinem impe-
 rium est?
Hof. Hæc loca a rege, qui urbi præest, gubernantur.

OEDIPUS COLONEUS.

49

Oed. Is vero quisnam est, qui viribus et sapientia dominatur?

Hof. Theseus vocatur prioris regis Ægei filius.

70

Oed. An non igitur aliquis ex vobis nuncius ad eum ibit?

Hof. Quid nunciaturus aut perfecturus hoc itineris suscipiet?

Oed. Ut suppeditans parum, lucretur multum.

Hof. Quid opis a viro cæco afferri potest?

Oed. Quæ illi dicturi sumus, ea non cæca, sed videntia.

75

Hof. Nostin', o peregrine, quid facere debes ut errore ne labere?

Si quidem es, ut videris, generosus, præter fortunam.

Istic mane, ubi apparuisti, donec ego

Popularibus, qui hic et non in urbe degunt

Hæc nunciem: illi enim judicabunt,

80

Utrum oporteat te manere, an hinc rursus discedere.

Oed. O filia, anne abiit jam hospes?

Ant. Abiit; licet igitur tibi, pater, jam tuto

Loqui: nam ego sola adsum.

Oed. O venerandæ Deæ, terribili aspectu, postquam

85

Ego in vestra hic sede primum confedi,

Ne Apollini et mihi parum sitis propitiæ,

Qui cum mihi multa prænunciaret mala,

Hanc prædixit post longum tempus requiem malorum fore,

Ubi pervenissem in extremam regionem, ac Dearum

90

Venerandarum sedem attigissem et hoc hospitium,

Ibi me finitum esse ærumnosam vitam,

Cum lucro quidem eorum qui me reciperent,

Cum damno vero eorum qui me ejecissent;

Et confirmabat signa mihi horum eventura esse

95

Vel motum terræ, vel tonitru, vel Jovis fulgur.

Nunc vero cognosco, quod me hac via

Haud dubie prosperum augurium a vobis

Adduxit in hunc lucum: non enim temere factum est

Quod, dum iter facio, primum in vos incidi,

100

Et sobrius ad vos sobrias perveni, atque in hac veneranda

Et impolita sede confedi. Quare mihi, o Deæ,

Juxta oraculi vocem date hic vitæ

Exitum, et catastrophem tandem,

Nisi adhuc non satis malorum habere videor,

105

Qui sustinui gravissima ex humanis malis.

Adeste, o dulces filiæ antiquæ Caliginis,

Adsis, o quæ a magna Pallade nomen habes,

VOL. II.

* G

Athe-

[ŒDIP. COLON.]

OEDIPUS COLONEUS.

Athenarum nobilissima civitas,
 Misereat vos hujus miserrimæ umbræ
 Oedipi: non enim hoc meum pristinum corpus est.

110

Ant. Tace: jam veniunt quidam senes
 Inspectores tuæ sedis.

Oed. Tacebo, et tu me ex via hac ducas,
 Atque in luco occultes, donec cognoscam
 Horum sermones: nam in explorando
 Inest cautio eorum quæ agenda sunt.

115

A N T I S T R O P H I C A. strophe I.

Cho. Vide, quisnam erat; ubi moratur, ubi existit,
 Extorris, ejectus, ille omnium
 Hominum avidissimus?
 Anne eum videtis? aspice;
 Alloquere; ubi ubi es, oberrans,
 Vagus quidem senex,
 Neque incola. Nunquam enim
 Accessisset ad inaccessum lucum
 Dearum inexpugnabilem,
 Quas exhorrescimus nominare,
 Et præterimus, non aspicientes,
 Sine sermone, non cogitantes de eis,
 Voce tantum boni ominis
 Emissa. Nunc vero aliquem venisse
 Ferunt, nihil ista reverentem,
 Quem ego circumspèctans per omne
 Nemus nondum possum
 Videre, ubinam moratur.

120

125

130

135

A N A P E S T I.

Oed. Hic ego sum; voce enim video
 Hoc quod a vobis dicitur.

Cho. Heu, heu,
 Difficilis aspectu, difficilis et auditu.

Oed. Ne me consccleratum, quæso, aspiciate.

140

Cho. Jupiter propulsator! quisnam hic est senex?

Oed. Non valde suspiciendus

Ob summam fortunam, o terræ hujus præfides.
 Et hoc re ipsa ostendo: non enim sic alienis
 Oculis arrepsissem,

145

Nec a parva puella tam grandis ducerer.

A N T I.

OEDIPUS COLONEUS.

51

A N T I S T R O P H E.

- Cho.* Heu, heu! proin oculus captus
Natus es infelix, et
Præterea senex, quantum conjicere datur.
Sed certe saltem, quantum in me quidem situm est, 150
Non mihi imputabis has imprecationes: transis enim,
Transis: Sed ne ad hoc
Infandum accesseris nemus
Herbidum, ubi crater
Aqua plenus simul 155
Dulcis potus fluento miscetur:
Hoc, hospes infelix,
Diligenter cura: transfer te, abi;
Longa via arcet.
Audisne, o ærumnose exul? 160
Si sermonem aliquem habes quem mecum communicare cupis,
Ex adytis ad confessum meum transgressus,
Ex eo loco unde fas est,
Loquere: prius vero te contine.

A N A P Æ S T I.

- Oed.* Quid animi jam nobis erit, filia? 165
Ant. "O pater, civium moribus nos necesse attemperare est,
"Et cedere illis oportet nullo monitos verbo."
Oed. Nunc me igitur apprehende.
Ant. Apprehendo quidem.
Oed. O hospites, ne quæso injuriâ afficiar, 170
Cum vobis obtemperans ex hoc loco transeam.
Cho. Minime: nam te ex isto loco,
O senex, invitum abducat nemo.

M O N O S T R O P H I C A.

- Oed.* Ulterius igitur adhuc progredior?
Ant. Procede longius. 175
Oed. Adhucne?
Cho. Promove, puella,
Ulterius, tu enim audis.
Ant. Sequere huc, sequere infirmo
Pede, pater, quo te duco; sustine hospes 180
In hospite terra, o miser,
Quod civitas odiosum ducit,
Idem et tu odisse, atque colere quod ipsa colit.

* G 2

Oed. Duc

- Oed.* Duc igitur me, filia, atque locis me
Sistito licitis, unde alternas exaudire, ac
Reddere voces fas finit, " ut ne
" Dura cum Necessitate bella geramus." 185
- Cho.* Istic confiste, neque extra faxi, quod ex adverso est,
Viam pedem amplius promoveas.
- Ant.* Siccine? 190
Cho. Satis est, inquam.
- Cho.* An federe debeo?
Cho. Oblique in summo
Lapide, modice te inclinans.
- Ant.* Pater, hoc meum officium est, ita placide 195
(Hei mihi!)
Gradum gradui aptare,
Dum senile tuum corpus
In manum hanc amicam inclinas.
- Oed.* Heu infelicem calamitatem! 200
- Cho.* Miserande senex, quando nunc acquiescis,
Dic, mortalium quis te genuit?
Quis es qui ita miser ductaris?
Quænam tibi patria est?
- Oed.* O hospites, extorris sum: sed ne, quaeso. 205
- Cho.* Quare hoc dicis, senex?
- Oed.* Ne me interrogas quis sim,
Neque ulterius procedas inquirendo.
- Cho.* Quid hoc rei est?
Oed. Calamitosum genus. 210
- Ant.* Narra, quaeso.
- Oed.* Hei mihi, filia, quid dicam?
- Cho.* Ex quo femine natus es,
Dic, hospes, de patre.
- Oed.* Heu, filia, quid mihi accidet? 215
- Ant.* Non vereare effari; extrema jam mala sustines.
- Oed.* Atqui dicam; non enim celare possum.
- Cho.* Nimium differs, edere propera.
- Oed.* Laïone satum quendam nôstis?
- Cho.* Eheu, eheu!
- Oed.* De genere Labdacidarum? 220
- Cho.* O Jupiter!
- Oed.* Infortunatum Oedipum!
Cho. Tûne ille Oedipus?
- Oed.* Ne

OEDIPUS COLONEUS.

53

Oed. Ne metuas, quod mecum nunc sermones conferas.

225

Cho. Hei, hei, hei!

Oed. O me miserum!

Cho. Ah, ah!

Oed. O filia, quid nobis accidet?

Cho. Excedite, abite ex hac regione.

230

Oed. Cæterum, quæ promissistis, ubi ea manebunt?

Cho. Non meretur pœnam divinam,

Qui injuriâ affectus ulciscitur.

Et fraus pro fraude

Retributa, autori

235

Laborem, non gratiam refert.

Tu vero ex his locis

Digressus abi rursus meâ terrâ exiliens,

Ne quam necessitatem amplius

Urbi meæ afferas.

240

Ant. O hospites venerantes honestatem, quoniam

Senio confectum patrem meum

Non sustinetis, de factis

Non voluntariis audientes vocem,

Saltem mei infelicis, obsecro,

245

O hospites misereat, quæ pro meo

Patre comprecor, non pulchris

Vos intuens oculis,

Sed quasi aliqua ex sanguine

Vestro prognata precor ut hunc miserum

250

Revereamini: nam in vobis tanquam in Deo

Spes nobis posita est. Sed agite, ne denegatæ

Insperatum beneficium:

Per omne quod tibi charum ex te precor,

Sive natus, aut ratio, aut officium, sive Deus.

255

“ Non enim, *sedulo* considerans, videas mortalium

“ Quenquam, qui si trahat Deus, possit effugere.”

I A M B I.

Cho. At scito, filia Oedipi, quod teque pariter

Miseremur, et hunc ob calamitatem:

Sed iram Deorum timentes, non possumus

260

Dicere *aliud* præter quæ dicta sunt jam vobis.

Oed. Quid igitur famæ, aut honesto nomini

Utilitatis inest, si vana effluat?

Quid,

- Quid, si Athenas has aiunt pientissimas
 Esse, solasque malis afflictum hospitem 265
 Servare posse, et solas opem ferre posse?
 Sed ubi hæc sunt mihi? qui sedibus
 Ex hisce me submotum deinde pellitis,
 Nomen solum timentes: non enim hoc
 Corpus meum, neque opera *metuitis*, quoniam opera mea 270
 Passus sum potius quam perpetravi:
 De matre si dicere, deque patre necesse sit,
 Quorum causâ me abhorres, hoc ego
 Pulchre novi: quomodo enim malus sum,
 Qui injuriam ante passus, feci vicissim? adeo ut si sciens 275
 Fecissem, ne sic quidem censerer malus.
 Nunc autem imprudens eo, quo veni, veni.
 A quibus vero passus sum ante, *illi* scientes perdiderunt.
 Quare, hospites, vos per Deos supplex precor,
 Quando ex illo loco vobis obtemperans cessi, ut me servetis:
 Et, ne Deos honorantes deinde pro Diis 281
 Fortunam omnino habeatis, absit hoc: sed credite
 "Respicere quidem Deos pios homines,
 "Respicere quoque impios; neque adhuc quenquam
 "Impiorum pœnam divinam effugisse." 285
 Inter quos impios ne tu felices confundas
 Athenas, facinoribus impiis subserviens:
 Sed, supplicem ut, fide datâ, accepisti, ita
 Serva me ac tuere; neque hoc caput
 Ærumnis oppressum intuens, contumeliâ affeceris. 290
 Venio enim facer piusque, et ferens
 Emolumenta civibus hisce *magna*: cum vero dominus
 Aderit vester, quisquis est hîc princeps,
 Tunc audiens *ex me* omnia *illi explicanti* scies: tu interea
Precor ab impiis tibi temperes opprobriis. 295
Cho. Revereri quidem, o senex, tua argumenta
 Valde necesse est; sermonibus enim
 Non comprehensa sunt brevibus; sufficit vero
 Hujus terræ principes hæc pro me dispicere.
Oed. At ubi est regionis hujus rex, hospites? 300
Cho. Paternam urbem habitat: sed nuncius ipsum,
 Qui et me huc accivit, abiit vocaturus.
Oed. An putatis eam reverentiam
 Aut

OEDIPUS COLONEUS.

55

Aut curam hominis cæci habiturum, ut non gravatim veniat?

Cho. Quidni? tuum simulatque nomen audierit. 305

Oed. Quis vero est, qui ei hoc nunciabit?

Cho. Longa est via: multa autem euntium dicta

Solent dispergi, quæ ille audiens

(Confide) aderit: tuum enim, o fenex, admodum

Nomen dimanavit ad omnes, ut licet lentus

310

Dormiat. tuo nomine audito huc venturus sit citus.

Oed. Sed faustus veniat suæque ipsius urbi,

Mihique: quis enim bonus non est sibi ipsi amicus?

Ant. O Jupiter, quid dicam? Quid cogitem, pater?

Oed. Quid est, o filia Antigone?

315

Ant. Video mulierem

Prope ad nos venientem, grandi

Equo vectam, et capite solem arcens

Galerus ei faciem Thessalicus cingit.

Quid dicam?

320

An est ea quam puto? an non est? an animo fallor?

Et aio, negoque, nec quid dicam scio

Misera.

Non alia est: hilari oculorum aspectu

Adblanditur mihi accedens, indicatque quod

325

Solius hoc est clarum Ismenes caput.

Oed. Quid dixisti, nata?

Ant. Filiam tuam, meamque me videre

Sororem: sed statim ex voce cognoscere licebit.

Ism. O geminus patris et sororis mihi

330

Dulcissimus affatus, quam ægre vos

Repertos nunc præ dolore ægre aspicio!

Oed. O filia, venisti?

Ism. O pater miserabilis aspectu!

Oed. O fata mecum ex eodem sanguine!

335

Ism. O miserrima vivendi ratio!

Oed. Filia, apparuisti?

Ism. Non quidem sine labore meo.

Oed. Attinge me, o filia.

Ism. Amplector duos simul.

340

Oed. Hancne et me quoque?

Ism. Et me infelicem tertiam.

Oed. Filia, cur huc venisti?

Ism. Tuam

Ism. Tuam ob curam, pater.

Oed. Meine desiderio?

345

Ism. Et ipsa, ut nuncia essem, veni

Cum servo hoc unico fideli.

Oed. Fratres autem tui juvenes laboribus apti ubinam sunt?

Ism. Sunt quidem ubi sunt: atrociam vero inter eos modo sunt exorta.

Oed. Quam sunt prorsus illi Aegyptiis legibus

350

Ingenio similes atque vivendi modo!

Ibi enim viri in aedibus

Sedent telam texentes, uxores vero

Foris quæ ad victum pertinent, comparant semper:

Sic, ex vobis, o liberi, quos par erat labore isto occupari, 355

Hi domi velut teneræ sedent virgungulæ:

At vos vice illorum graveis causâ meâ

Perfertis ærumnas miseræ. Et hæc quidem ex quo ab puerili

Defuit educatione, et firmavit corpus *justis viribus*,

Semper nobiscum infelix pererrans

360

Senem *me* ducit; frequenter et per horridam

Sylvam jejuna nudipesque vagans;

Multisque imbribus solisque ardoribus

Afflicta misere, posthabet domestici

Victûs *commoda*, pater si modo victum paret.

365

Tuque, o filia *Ismene*, egressa es patri

Oracula afferens omnia clam *civibus* Cadmeis,

Quæ de hoc corpore data erant, custosque mei

Fidelis extitisti, cum terrâ pulsus eram.

Et nunc rursus quem nuncium, *Ismene*, patri

370

Affers? quænam te profectio domo excivit?

Venis enim utique non vacua, hoc ego certo

Scio, quin semper pavorem mihi nuncies aliquem.

Ism. Ego quas passus sum, pater, miseras,

Quærens ubi commoratus esses,

375

Missas faciam: (bis enim dolere non volo

Ferendoque et iterum memorando)

At quæ tuorum infelicitium natorum mala

Nunc sunt, ea nunciatum veni.

Prius enim hæc inter eos orta lis est, *Cræontine*

380

Solium concederent, nec inquinarent urbem,

Cum ratione considerantes veterem generis labem,

Quæ tuam occupavit miseram domum.

Nunc

OEDIPUS COLONEUS.

57

Nunc autem ex Deorum aliquo, et ex scelestâ mente
Incessit ter infelices contentio mala,

385

Quis regnum consequatur potentiamque tyrannicam,
Et ille junior, et altero natu minor
Natu priorem Polynicem throno
Privavit, et e patria egit.

Ille vero (ut fama apud nos vulgi obtinet)

390

Cavum Argos profectus exul, adjungit
Novosque affines, et amicorum sociam manum,
Ut qui statim Argos vel Thebanorum solum
Pœnis deprimeret, vel ad astra tolleret.

Nec hæc verba sunt tantum, vel numerus, pater,

395

Sed facta atrocità: tuorum vero quando Dii
Laborum miserturi sunt, nequeo dicere.

Oed. An nunc spem habes aliquam, Deos mei
Curam habituros, ut consequar salutem?

Ism. Habeo ego quidem, pater, et ex oraculis modo datis.

400

Oed. Quibus? quid oraculo responsum est, filia?

Ism. Fore aliquando, ut cives illic te requirant
Mortuum viventemque salutis causâ.

Oed. Quis tali a virò successum capiat suum?

Ism. In te suum situm esse dicunt robur.

405

Oed. Quando amplius non sum, tunc ego ero vir?

Ism. Nunc autem Dii te erigunt, prius autem perdiderunt.

Oed. Senem vero erigere frivolum est, qui juvenis concidit.

Ism. Atqui scito Creontem tibi ob hæc
Venturum brevi, et non longo tempore.

410

Oed. Quidnam facturus est, filia? expone mihi.

Ism. Ut te terram prope Thebanam fiant, utque
Compotes fiant tui, neque tamen terræ fines intres.

Oed. Quid autem utilitatis capient ex me foras jacente?

Ism. Illis sepulcrum tuum, si eo frustrantur, grave est futurum.

415

Oed. Sine Deo, quis hoc vi mentis sola cognoscat?

Ism. Ob hanc causam igitur te locare

Ad limites terræ volunt, neque in eo loco ubi tui juris sis futu-
rus.

Oed. An me recondent etiam Thebano pulvere?

Ism. At non patitur te tuus cognatus sanguis, o pater.

420

Oed. Nunquam ergo me redigant in suam potestatem.

Ism. Erit aliquando hoc Thebanis grave.

Oed. Quanam, o filia, superveniente causâ id fiet?

V O L. II.

* H

Ism. Tuam

[OEDIP. COLON:]

- Ism.* Tuam ob iram, ubi ad busta confiterint tua.
Oed. Quæ autem dicis, a quo audita dicis, filia? 425
Ism. Ex viris legatis, ab Delphica *reversis* ara.
Oed. Et istud de nobis Phœbus prædixit?
Ism. Sic aiunt, qui Thebas rediere.
Oed. Et filiorum uter meorum audivit hæc?
Ism. Uterque pariter, et norunt probe. 430
Oed. Et ista cum audierint pessimi,
 Præ meo desiderio præponunt tyrannidem.
Ism. Doleo hæc audiens ego, perfero tamen.
Oed. At Dii illis neque fatalem
 Extinguant, quæso, contentionem, inque me finis 435
 Consistat illis prælii hujus,
 Quo nunc tenentur, et in se arma inferunt.
 Ut neque qui jam sceptræ soliumque tenet,
 Ibi maneat, neque qui exul, in urbem
 Redeat unquam denuo; qui me parentem 440
 Adeo ignominiose patria expulsum
 Non retinuerunt, nec tutati sunt; sed loco motus
 Ab ipsis ejectus sum, et renunciatus exul.
 Sed dixeris, quod volenti hoc mihi tunc
 Urbs donum merito dederit. 445
 Non ita est: nam statim primo die
 Cum ferveret animus, et dulcissimum mihi
 Effet mori, lapidibusque obrui,
 Nemo comparuit, qui meam expleret cupiditatem.
 Tandem vero cum jam omnis dolor molitus esset, 450
 Et cum vidissent animum exæstuantem graves a me
 Pœnas sumfisse priorum delictorum,
 Tum jam me longo moratum tempore
 Urbs hæc me vi me ejecit ex terra: illi vero
 Patris pulchra soboles patri opem ferre valentes, afferre 455
 Noluerunt, verum ob parvulum dictum
 Exul illis atque mendicus foras vagor;
 Et a virginibus his (quantum sexus
 Earum permittit) et vitæ alimoniam habeo,
 Et loci securitatem, et generis subsidium. 460
 At illi, patre postposito, legerunt thronos
 Et sceptræ regere, tyrannidemque terræ.
 At nunquam me sortientur auxiliatorem,

Neque

Neque Thebano regno unquam
Prosperè fruuntur. Hoc ego novi, hujusque 465

Oracula audienſ, ſimulque reputo mecum
Vetera reſpónſa, quæ mihi Phœbus edidit olim:
Mittant proinde Creonta, qui me
Quæritet, vel ſiquis alius in urbe potens eſt.
Si enim vos, o hōſpites, velitis mihi, 470
Cum hiſ venerandis civium-reſtricibus Diis,
Auxilio adeſſe, huic quidem urbi magnum
Sōſpitatorem comparabitis, meiſ autem inimicis labores.

Cho. Dignuſ ſane eſ, Oedipe, miſericordia
Ipſeque, tuæque filiæ: quoniam vero huic terræ 475
Servatorem te verbis promittis,
Admonere te volo de commodis.

Oed. O chariſſime, adjutor ſiſ mihi omnia facere parato.

Cho. Statue igitur piacularè ſacrū deabus ad quas
Primuſ veniſti, et quarum calcaſti ſolum. 480

Oed. Quibuſ modis? O hōſpites, docete me.

Cho. Primum quidem ſacrā perenni ex
Fonte libamina aſſer puriſ tangenſ manibuſ.

Oed. Quid deinde, poſtquam libamen illud integrū accepero?

Cho. Crateres ſunt, artiſciſ periti opuſ, 485
Quorum capita et anſaſ corona cingito utrinque prominenteſ.

Oed. Frondibuſne viridibuſ? an filiſ? aut quo modo?

Cho. Ove juvencula detractam novam lanam accipe.

Oed. Eſto. Quod vero reliquū, quī me expedire convenit?

Cho. Libationeſ effundere converſum ad primam auroram. 490

Oed. An hiſce fundam poculiſ, de quibuſ locutuſ eſ?

Cho. Aquam de tribuſ fontibuſ, noviſſimuſque totum funde.

Oed. Quo plenum hoc apponam liquore? doce et hoc.

Cho. Aqua et melle: vinuſ ne addideriſ.

Oed. Cum hæc frondōſa terra acceperit, quid tuſ? 495

Cho. Ter novem ipſi ramoſ ambabuſ manibuſ
Oleæ offerenſ, haſ ſimul funde precationeſ.

Oed. Hæc cupio audire, maxima enim ſunt.

Cho. Quemadmodum eaſ vocamuſ Eumenidaſ, benevolo
Ut pectore accipiant ſupplicem, ſerventque, 500

Pete vel tu ipſe, vel quiviſ aliuſ pro te,

Voce ſubmiſſa, neque prolixa:

Deinde nunquam te convertenſ. Hæc ſi feceriſ,

Audacter tibi ego adstitero :

Alias metuerem, o hospes, tibi.

505

Oed. O filia, auditisne hos incolas hospites ?

Ism. Audivimusque, et quod factum opus est, impera.

Oed. Ego hæc obire non possum ; impediior enim

Duplici malo, virium defectu et cæcitate.

Ex vobis vero altera accedens administret hæc :

510

Sufficere enim arbitror, ut pro multis una

Anima hæc accuret, si benevola aderit.

Verum ocyus ea facite : tantum vero me

Ne deferite ; non enim valet meum corpus

Desertum incedere, nec absque duce.

515

Ism. Sed ego eo hæc peractura ; locum vero, quem

Oportet me invenire, noscere volo.

Cho. Parte in altera istius, o hospes, luci : si qua vero

Re indigebis, est, qui dicet, incola.

Ism. Discedo igitur ad hoc, Antigone ; tu vero hic

520

Tuere patrem. Parentibus enim

Neque si laboraverit aliquis, laboris debet meminisse.

MONOSTROPHICA.

Cho. Grave quidem est, sopitum jam diu malum,

O hospes, excitare ;

Tamen audire cupio.

525

Oed. Quidnam ?

Cho. De miserando inexplicabili isto

Dolore, quo confictaris.

Oed. Ne per hospitalitatem aperias hoc

Tuam, oro : turpia mihi contigerunt facta.

530

Cho. Late diffusam, et nondum desinentem

Cupio, hospes, famam recte cognoscere.

Oed. Hei mihi !

Cho. Obsequere, obsecro.

Oed. Heu, heu !

535

Cho. Obsequere : etenim ego, quantum tu vis, tibi obsequar.

Oed. Sustinui pessima, hospites : sustinui :

At sane invitus, Deus scit.

Horum enim nil voluntarium fuit.

Cho. Sed quid isthuc ?

540

Oed. Civitas quidem, me inscia,

Pessima nuptiarum illigavit calamitati atroci.

Cho. Num

Cho. Num matris, ut audio,
Nefandum torum implêsti.

Oed. Hei mihi, mors quidem est hæc audire,
O hospes. At hæ duæ ex me. 545

Cho. Quid dicis?

Oed. Filiæ, et duæ noxæ.

Cho. O Jupiter!

Oed. Matris communis natæ sunt partu. 550

Cho. Sunt igitur filiæque
Simul et patris forores.

Oed. Io!

Cho. Io! fane.

Oed. Infinitorum cumuli malorum. 555

Cho. Passus es?

Oed. Passus sum non ferenda.

Cho. Perpetraſti?

Oed. Non patravi.

Cho. Quid itaque? 560

Oed. Donum accepi,

Quod utinam ego miſerrimus

Nunquam recepſſem ab urbe.

Cho. Miſer, cur homicidium patraſti?

Oed. Quodnam id eſt? quid ſcire vis? 565

Cho. Patris cædem.

Oed. Papæ! alterum intuliſti ſuper priore morbo morbum.

Cho. Enecaſti illum?

Oed. Enecavi: ſed res præſtat mihi.

Cho. Quid? 570

Oed. Ad deſenſionem aliquid.

Cho. Quid, quæſo?

Oed. Ego dicam.

Etenim alios occidi et perſidi,

Lege autem purus ſum; cum ignarus ad hoc venerim. 575

CHORUS, THESEUS, ŒDIPUS,
ANTIGONE, CREON.

I A M B I.

Cho. Atqui res nobis ille Ægei alumnus

Theſeus, tua fama accitus adeſt.

Theſ. Ex multis audiens et ſuperiori tempore

De cruenta tua oculorum extincione,

Novi

- Novi te, o fili Laii: at nunc viis 580
 In his *eadem* audiens, magis multo scio.
 Habitus enim hic, et *tuum* miserandum caput.
 Indicant eum esse te: egoque tui misertus
 Volo te id interrogare, infelix Œdipe, quas 585
 Ad urbem meque supplices habens preces
 Advenisti et ipse, et hæc tua infelix ministra.
 Expone; gravem enim rem admodum dixeris,
 Quam ego facere *tibi* refugerem.
 Nam et ipse novi, et didici, (peregrinus cum
 Essem, ut tu *nunc es*) plurimaque ut alius quisquam 590
 Extra patriam pertuli certamina capitis mei
 Periculo; ideo nullum, hospes qui sit ut tu nunc
 Es, averfabor, ut non e *malis* fervem.
 Novi enim, vir cum sim, quod in crastinam,
 Nihilo plus juris mihi sit quam tibi, diem. 595
Oed. Theseu, tua generositas brevi sermone
 Emicuit, ut paucis tantum mihi verbis opus sit.
 Tu enim de me, qui sim et quo patre genitus,
 Et qua terra venerim, dixisti.
 Quare nihil aliud mihi reliquum est, quam 600
 Ut dicam, quid velim, et sic oratio *tota* peracta est.
Thef. Id ipsum ergo jam expone, ut liquido sciam.
Oed. Venio daturus meum miserum corpus
 Tibi dono, aspectu non æstimandum; lucra vero
 Ex eo potiora sunt, quam *ejus* forma venusta. 605
Thef. Quod autem lucri te afferre dicis?
Oed. Tempore scies futuro, non autem præsentī.
Thef. Quando tuum, quod affers, commodum, fiet palam?
Oed. Cum ego mortuus fuero, et tu me sepeliveris.
Thef. Postrema vitæ postulas; quæ vero sunt media, 610
 Vel oblivione præteris, vel nihili facis.
Oed. Ea hic conferentur mihi simul.
Thef. Exiguum fane hoc beneficium a me petis.
Oed. Vide tamen: non exiguum hoc erit certamen.
Thef. Utrum *de* tuis natis an *de* me dicis? 615
Oed. Illi me illuc referre gradum cogent.
Thef. At si volunt, tibi exulare non est honestum.
Oed. At neque quando ipse volebam, id concesserunt.
Thef. O stulte, ira in malis *versanti* non est utilis.

Oed. Ubi

OEDIPUS COLONEUS.

- Oed.* Ubi me audieris, *tunc* admone : nunc vero define. 63
- Thef.* Doce : nisi re cognita non enim me decet loqui. 620
- Oed.* Sustinui, Theseu, atrociam super malis mala.
- Thef.* Num de veteri illa generis calamitate dicis?
- Oed.* Non sane : quia omnes hoc Græci sonant.
- Thef.* At quo majore, quam pro homine, laboras morbo? 625
- Oed.* Sic res habet mihi : patria mea expulsus sum
Meis ipsius filiis, et licet mihi
Nunquam redire, utpote parricidæ.
- Thef.* Cur igitur te accersent, qui separatim debeas habitare?
- Oed.* Divinum eos cogit oraculum. 630
- Thef.* Quid mali timentes ex oraculis.
- Oed.* Quia eos necesse est ab hujus terræ incolis cædi.
- Thef.* At unde inter me et illos tam acerba eveniant?
- Oed.* O charissime Ægei fili, solis datur
Diis non senescere nec mori unquam. 635
Cætera autem omnia miscet omnipotens tempus.
Consumitur enim vigor terræ, consumitur et corporis,
Moriturque fides, succrescitque perfidia :
Et spiritus idem nunquam neque inter
Amicos manet, nec in urbem urbi. 645
Et his quidem jam, illis vero post tempus
Jucunda sunt amara, et rursus grata.
Sic Thebis etsi res nunc tranquillæ sint
Et bene erga te habeat, tamen infinitas infinitum
Tempus gignit noctes diesque gradiens, 645
In quibus præsentem concordiam per dextras
Pactam armis dissipabunt leves ob causas :
Ibi meum dormiens et conditum cadaver,
Jamque frigidum eorum calidum sanguinem bibet,
Siquidem Jupiter est Jupiter, et Jovis filius Apollo verax. 650
Sed non jucundum est tacenda verba proloqui.
Permitte me, quæ cœperam, persequi, tuam
Tantum fidem fervans : nec unquam postea
Dices Oedipum inutilem incolam loci hujus te
Accepisse, nisi Dii me fefellerint. 655
- Cho.* Rex, vir hic jam diu et hæc et talia oracula
Huic terræ, tanquam effecturus, extulit.
- Thef.* Quis ergo viri benevolentiam rejiciat
Hujusmodi, cui primum hospitalis

Communis-

- Communisque apud nos semper est ara ? 660
 Deinde venit his supplex deabus, terræque
 Huic et mihi non exiguum tributum pendit.
 Quorum ego religione motus, nunquam rejiciam
 Beneficium illius, sed in hac terra contra sedem
 Præbebo. Sive hîc suave hospiti manere, te 665
 Eum jubeo tueri ; si vero mecum ire
 Hoc suave est, horum, Oedipe, tibi *utrumvis*
 Eligenti, ut utaris, tribuo : sic enim tibi opem feram.
 Oed. O Jupiter, benefac *viciſſim* talibus.
 Theſ. Quid ergo vis ? ad ædes ire meas ? 670
 Oed. Si mihi fas quidem eſſet : at hic eſt locus.
 Theſ. In quo quid es facturus ? non enim reſiſtam.
 Oed. In quo eos ſuperabo, qui me ejecerunt.
 Theſ. Beneficium ingens prædicas conſortii *tui* apud nos.
 Oed. Si tibi quidem, quæ mihi promittis, facere ſtatutum eſt. 675
 Theſ. Conſide, quod ad hunc virum : non enim te prodam.
 Oed. Nequaquam te juramento ut inſidum alligabo.
 Theſ. Non quicquam magis ſic, quam nudo promiſſo ferres.
 Oed. Quid igitur facies ?
 Theſ. Rei cujus maxime te tenet metus. 680
 Oed. Venient viri.
 Theſ. Illud vero hiſce curæ erit.
 Oed. Vide, ſi me relinquis.
 Theſ. Ne doce quid me oportet agere.
 Oed. Timenti ita neceſſe eſt. 685
 Theſ. Meum non timet cor.
 Oed. An ignoras minas ?
 Theſ. Novi ego te neminem
 Hinc abducturum hominem, me invito.
 Multæ quidem minæ : multaque inania verba 690
 Furore proferuntur, ſed quando mens
 Ad ſe redit, evanidæ abeunt minaciæ.
 Sic illis, etſi fortasſe atrocîa admodum minati
 Sunt de tua reductione : (ſat ſcio) videbitur.
 Longum huc iter pelagium, nec navigabile. 695
 Bono igitur ut ſis animo, vel abſque meo
 Conſilio, hortor, Apollo ſi te miſit huc :
 Tamen, etiam me haud præſente, novi quod
 Meum tuebitur te nomen ab injuria.

65

700

Optimam venisti fedem,
Candidum Colonum.

Frequens admodum luscinia

705

Densaque Dei frondes

Ventisque, et ab omni

710

Divinis ministrans nutricibus.

715

Pulchros gerens flores quotidie

Vetus corona,

Fontes deficiunt

Sed affiduo indies

720

Soli campestris. Neque Musarum chori

Hunc perosi sunt, neque etiam

725

730

Terra in Asiæ esse non audivi,

Pelopis unquam;

Infundens hostibus terrorem,

Glaucæ liberûm nutricis folium oleæ.

735

Semper enim intentus oculus

• 1

[ÆDIP. COLON.]

Morii

Morii Jovis eam tuetur,
Et cæcis oculis Minerva.

ANTISTROPHE 2.

Sed et aliam laudem memorare valeo,
Metropoli huic optimum
Donum magni Dei Neptuni, 740
Maximam gloriandi materiem, quod equis
Præstat et equitibus, et navali apparatu.
O Saturnia proles, rex Neptune,
Tu enim eam eo gloriæ evexisti, 745
Tu equis regendis frænos
Primus his in regionibus reperisti;
Apta vero remo palma marinam manibus
Tractata mira celeritate
Currit centipedum 750
Nereidum comes.

I AMBI.

Ant. O terra plurimis laudibus celebrata,
Nunc te præclara ista verba decet probare.
Oed. Quid novi est, o filia?
Ant. Propius accedit 755
Creon hic non sine satellitibus, pater.
Oed. O charissimi senes, ex vobis mihi
Appareat jam salutis refugium.
Cho. Confide, aderit *salus*: ethi enim senex sum,
Hujus terræ non consenuit robur. 760
Cre. Viri nobiles, terræ hujus incolæ, video
Ex oculis vos aliquem concepisse
Metum novum meum ob adventum: quem
Neque metuatis *ero*, nec emittatis verba mala.
Venio enim, non ut *vi* quicquam facturus:
Quoniam senex sum, ad urbem vero scio 765
Me venire præpotentem, si qua alia Græciæ.
Sed virum hunc tantæ ætatis missus sum
Ut persuaderem me sequi terram ad Thebanam;
Non ab uno missus, sed civibus ab 770
Universis jussus, quod decuit me ob propinquum genus
Hujus lugere mala magis quam cæteros cives.
At, o miserrime Oedipe, auscultans mihi
Redi domum: totus te populus Thebanus

Merito

OEDIPUS COLONEUS.

67

Merito vocat, et ex omnibus ego maxime.

775

Quanto magis, nisi longe omnium sim

Pessimus, doleo tuas ob ærumnas, senex,

Videns te miserrimum quidem hospitem,

Semperque vagum, victu egentem, unaque

Solum a ministra ductum, quam ego miser

780

Nunquam has tantas in ærumnas casuram

Ratus sum, quantas miserrima hæc incidit,

Dum te semper curat; et tuum caput

Mendicato cibo, tam grandis, nuptias non experta,

Sed quasi ad raptum exposita cuiuslibet.

785

Certe miserum probum (O miser ego)

Conjeci in te, et in me, et totum genus.

Sed non licet manifesta abscondere. Tu vero

Per Deos patrios, Oedipe, persuasus mihi

Cede, et volens ad urbem et domos redi

790

Tuas paternas, et huic urbi amanter

Valedicito: meruit enim. Sed pietas in urbem *patriam*

Plus colatur, cum tua olim fuerit altrix.

Oed. O ad omnia audax, et e quolibet

Iusto sermone machinas producens subdolas,

795

Quid hisce *me* tentas? et me denuo vis

Capere, quibus maxime dolerem captus?

Ante etenim mihi malis domesticis

Laboranti, cum volupe esset mihi ejici terra,

Noluisti volenti conferre hoc beneficium:

800

Sed ubi jam satur eram furoris,

Et domi meæ vitam agere erat dulce,

Et sentiebam animum impotentem abiisse mihi,

Tunc expulisti et ejecisti: neque tibi sanguinis

Hæc conjunctio omnino tum erat chara.

805

Nunc autem rursus, cum vides urbemque hanc

Mihi esse benevolam, et simul omne genus,

Conaris avellere, aspera verbis mollibus loquens.

Tanta tibi voluptas est invitos amare:

Ut si quis tibi petenti quidem consequi

810

Nihil tribuat, nec opem suppeditare velit,

Saturum autem animum habenti, quorum eges,

Tunc donet, cum gratia nihil gratum ferat,

An inanem hanc voluptatem optes consequi?

- Hujusmodi sane et tu *dona* offers mihi. 815
 Verbis quidem bona, sed ipsa re mala.
 Dicam autem et his, ut te malum esse probem.
 Venis reductum me, non ut domum *me* ducas,
 Sed ut accolam *in finibus* me loces, urbsque tua 820
 Malis libera sit ab hac terra *imminentibus*.
 Non hæc consequêris; sed tibi illa evenient;
 Ibique regionem genius meus malus incolet usque.
 Filiique mei meæ terræ
 Sortientur tantum, ubi moriantur solum.
 Annon melius quam tu res Thebarum nosse videor? 825
 Multo quidem: quanto certiores audio
 Apollinemque et ipsum Jovem, qui illius pater est.
 Tuum vero pervenit huc mendax os, multum
 Habens vehementiæ: sed hoc ex sermone
 Mala auferes plura quam commoda. 830
 Nam scio te hæc mihi persuadere non posse:
 Abi, nosque sine hîc vivere; neque enim male
 Ne sic quidem vivemus, si vivere juvet
Cre. Num putas infelicem me fore propter tua quam
 Te tua ipsius ob *facta* magis in hac contentione? 835
Oed. Mihi quidem est jucundissimum, si tu neque me
 Persuadere poteris, nec hosce, qui prope astant.
Cre. O miser, qui longo temporis spatio neque
 Sapientiam videris conciliasse, sed etiam delirium in senec-
 tute ais.
Oed. Lingua tu acer *es*: virum autem ego neminem 840
 Novi justum, qui in omnibus recte loquitur.
Cre. Longe aliud multa loqui, et opportuna.
Oed. Quam tu jam breviter hæc sed opportune dicis!
Cre. Non sane *opportune illi*, cuicunque eadem est mens, quæ tibi.
Oed. Abi: dicam enim et pro his: neque me 845
 Observa, hortans ubi habitare me oporteat.
Cre. Testor hos, non te, qualibus nunc verbis
 Responderis amicis. Si te aliquando cepero, *dabis pœnas*.
Oed. Et quis me hisce adjutoribus invitis eripiat?
Cre. Certe tu etiam absque his dolebis. 850
Oed. Quonam ex facto hæc minaris?
Cre. Filiarum tibi duarum alteram quidem modo ego
 Abreptam ablegavi, alteram autem mox abducam.

Oed. Hei

OEDIPUS COLONEUS.

69

Oed. Hei mihi

Cre. At mox habebis quod plores magis.

855

Oed. Filiamne meam habes?

Cre. Et hanc habebo haud longum post tempus.

Oed. O hospites, quidnam agetis? an me prodituri estis?
Et non abigetis hunc impium ex hac terra?

Cho. Abi, hospes, hinc ocyus: neque enim praesentia
Iuste facis, neque priora fecisti.

860

Cre. Vobis tempus est hanc abducere
Invitam, si sponte non ibit.

Ant. Hei mihi, misera quo fugiam? quod accipiam
Deorum effugium aut hominum?

865

Cho. Quid agis, hospes?

Cre. Non attingam hunc virum, sed meam.

Oed. O terræ principes!

Cho. O hospes, injuste facis.

Cre. Iuste.

870

Cho. Quomodo iuste?

Cre. Meos abduco.

ANTISTROPHICA. strophe 1.

Ant. O civitas!

Cho. Quid agis, hospes? non dimittes? mox
Ad certamen manuum venies.

875

Cre. Prohibe.

Cho. Ita fane, ut tu ipse culpae nequeas.

Oed. Pugnas enim cum civitate, si quid me lædis.

Cho. Num non ego prædixeram hæc?

Cre. Dimitte manibus

880

Puellam ocyus.

Cho. Ne manda, quæ te penes non sunt.

Cre. Dimitte, inquam tibi.

Cho. Et ago inquam tibi, ut abeas.

Progredimini huc, ite, venite, incolæ:

885

Urbs vastatur, urbs mea, per vim,

Progredimini huc mihi.

I A M B I.

Ant. Abducor infelix, o hospites, hospites.

Oed. Ubi es mihi filia?

Ant. Per vim abducor.

890

Oed. Porrige, filia, manum.

Ant. At

Ant. At non valeo.

Cre. Non abducetis vos?

Oed. O miser ego, miser!

Cre. Non amplius posthac hisce scipionibus
Gradiere fultus: sed quoniam vincere vis
Patriamque tuam, et amicos, a quibus ego
Jussus hæc facio, tametsi rex sim; age vince.
Cum tempore enim (sat scio) hoc intelliges,
Quod ipse tibi nunc nil agis
Boni, nec olim fecisti invitis amicis, iræ
Gratificans, quæ tibi semper plurimum nocet.

895

900

Cho. Subsiste hîc hospes.

Cre. Edico ne quis tangat.

Cho. At non te abire finam hisce ego privatus.

905

Cre. Majus igitur redemptionis pretium urbi statim
Conflabis: tangam enim non has solas.

Cho. Sed quo te vertes?

Cre. Hunc quoque raptum abducam.

Cho. Rem narras atrocem.

910

Cre. Quod hoc jam peractum erit, scito;

Nisi me rex terræ hujus prohibeat.

Oed. O os impudens! tune me tanges?

Cre. Jubeo te tacere.

Oed. Non profecto Deæ

915

Terræ hujus me mutum reddent, ne imprecer

Tibi, qui mihi, o pessime, unicum oculum

Abtraxeris per vim super oculos ante amissos.

Quare et te ipsum et genus tuum Deorum

Cuncta cernens Sol det vitam

920

Talem, qualem ego, exigere in senectute.

Cre. Videtisne hæc, terræ hujus incolæ?

Oed. Vident et me et te, et intelligunt quod

Factis læsus, verbis te ulciscor.

Cre. Non jam tenebo iram; sed vi abducam hunc,
Licet solus sim, et senio gravis.

925

ANTISTROPHE.

Oed. O miser!

Cho. Quantâ *huc* audaciâ venisti, hospes, si
Putas te hæc effecturum?

Cre. Puto.

930

Cho. Hanc

OEDIPUS COLONEUS.

71

Cho. Hanc igitur non amplius censebo civitatem esse.

Cre. Iusta in re et parvus sæpe vincit magnum.

Oed. Auditis quæ loquitur?

Cho. Audio. Sed hæc non perficiet.

Cre. Jupiter hoc sciat, non tu.

935

Cho. Non hæc injuria est?

Cre. Injuria, sed ferenda.

Cho. O populus omnis, o terræque duces
Adeste propere, adeste, namque ultra fas
Jam transeunt.

940

TROCHÆI.

Thef. Quis hic clamor est? quid rei? quem ob metum
Maestantem me ad aras marino Deo advocatis,
Hujus coloni præfidi, dicite, ut rem omnem
Sciam, cujus causâ huc veni celerius, quam pedibus gratum
erat.

OEDIPUS, THESEUS, CHORUS, CREON, ANTIGONE.

IAMBI.

Oed. O charissime (agnovi enim vocem tuam)
Passus sum atrocita ab hoc viro modo.

945

Thef. Quænam hæc? quis te læsit homo? dic.

Oed. Creon hic, quem cernis, filiarum
Avulsit, quod mihi solum erat, par.

Thef. Quid ais?

950

Oed. Ea, quæ passus sum, audisti.

Thef. Proinde aliquis quam celerrime e ministris
Profectus ad has aras omnem cogat populum,
Peditem equitemque, a sacris *ipsis*
Properare effusis habenis, unde duæ
Euntibus viæ maxime coeunt *in unam*,
Ne pertranseant puellæ: risusque meo
Huic hospiti fiam, *si* vi victus fuero.

955

Ite, ut jussi, celeriter; hunc autem ego,
Irâ si quidem accensus essem, quâ dignus est,
Invulneratum non dimitterem e mea manu.
Nunc autem, ut ipse suas leges secum tulit,
Iisdem, non aliis tenebitur.

960

Non enim unquam abis, ex hac terra, priusquam
Illas palam mihi sistes huc allatas,

965

Quoniam

Quoniam *hæc* fecisti, neque me digna
 Neque quibus ipse natus es, nec tua patria,
 Qui iusta curantem ingressus civitatem,
 Et sine lege nihil facientem, dein
 Juribus amissis loci, si violenter irruens
 Abducis quæcunque vis, et subjicis tibi per vim;
 Mihique urbem vacuum viris, aut servam aliquam
 Esse censuisti, et me hominem nihili.
 Atqui te Thebæ non hoc docuerunt malum,
 Non enim solent viros injustos alere.
 Nec te approbarent, si audirent
 Te mea spoliassè, et, Diis invitis,
 Abducere homines miseros supplices.
 Equidem ego, tuam ingressus terram,
 Ne si causas haberem omnium iustissimas,
 Non tamen absque regis consensu (quisquis esset)
 Neque traherem neque abducerem quicquam; sed
 Scirem hospitem inter cives ut se gerere oporteret.
 Tu vero neutiquam dignam deturpas urbem
 Ipse tuam, et te longum tempus
 Senem simul reddit, et mente vacuum.
 Dixi quidem ante, et nunc dico,
 Ut puellas celerrime huc ducat aliquis,
 Nisi incola hujus loci vis
 Esse per vim et invitus: et hæc tibi
 Ex animoque pariter, et lingua dico.

Cho. Vides ubi res tuæ sunt, hospes; nam a quibus
 Natus es, videris iustus, patrasse vero mala deprehenderis.

Cre. Ego neque sine viris hanc urbem esse putans,
 O nate Ægei, nec sine consultoribus, ut tu dicis,
 Opus hoc effeci: sed *hæc* sciens quod
 Nullus unquam cives tuos incesleret tantus
 Amor meos erga cognatos, ut me invito alerent.
 Novi quoque quod virum et parricidam
 Et impium non reciperent, neque cui nuptiæ
 Cum filiis compertæ sunt incestæ.

Talem eis in Areopago senatum prudentem ego
 Noram esse indigenam, qui non finit hujusmodi
 Errones hac in urbe simul *cum civibus* habitare.
 Cui rei credens, hanc prædam in potestatem redegi.

970

975

980

985

990

995

1000

1005
Idque

Idque non fecissem, si non mihique acerbis

Diras ipsi imprecatus esset, et meo generi.

Læsus igitur volui hæc contra facere.

Iræ enim nulla est alia senectus nisi

Mors: mortuos autem nullus dolor tangit.

1010

Ob hæc facere, quod voles, poteris: nam

Solitudo me, tametsi iusta dico,

Parvum reddit: nihilominus factis hisce,

Etsi hæc ætate sum, facta opponere tentabo.

Oed. O animum impudentem, cui te conviciari credis?

1015

Mihi ne seni, an tibi ipsi?

Qui cædes mihi, et nuptias et calamitates

Ore percurris improbo, quas ego miser

Invitus tuli; diis enim ita visum est, forte

Iratis generi nostro ob vetus quiddam *delictum*.

1020

Nam, quod ad me, non invenies, scio,

Aliquod probrosum facinus, propter quod

Hæc in me meosque commiserim.

Nam dic mihi, si quod oraculum patri

Datum est, fore ut a filiis perimeretur,

1025

Quo jure facinus illud exprobres mihi?

Qui necdum adhuc ex femine patris,

Aut ex matre conceptus natusve eram.

Si vero natus infelix, ut ego natus sum,

Cum patre conferui manus, et interfeci, nihil

1030

Sciens quæ patrarem, contraque quos,

Quo jure rem non sponte factam potes reprehendere?

Matris vero, infelix, non te pudet de nuptiis,

Cum tua fuerit soror, cogere me loqui?

De quibus mox dicam: neque enim tacebo,

1035

Quando tu ore impio eo progressus es.

Peperit enim me, peperit, (heu quantum est mali!)

Ignarum ignara, et deinde nato mihi,

Ipsius probrum, filios peperit.

Sed hoc unum novi, te quidem volentem in me

1040

Illamque hæc probra jacere; ego autem eam

Invitus duxi, invitusque hæc loquor.

Sed ne quidem ob has nuptias audiam

Malus, neque ob eam, quam mihi objectas usque

Cædem paternam, convitiis acerbe.

1045

Unum

VOL. II.

* K

[OEDIP. COLON.]

OEDIPUS COLONEUS.

Unum enim mihi responde solum, quod te
 Interrogo, si quis te justum subito hîc perimere
 Vellet superveniens, quæresne an pater sit,
 Qui te occideret, an statim vindicares?
 Arbitror sane, si vitam amares, improbum
 Ulcisceris illico, neque quid justum considerares.
 In talia quidem et ipse incidi mala,
 Diis ducentibus, de quibus ne animam quidem
 Patris redivivam puto contra dicturam esse.
 Tu vero non justus es, sed omnia honeste
 Dicere te reputans fanda infandaque
 Talia exprobras mihi coram his.
 Et tibi Thesei nomini blandiri bellum videtur,
 Et Athenis, quod sint legibus institutæ bonis.
 Deinde sic laudans omnino id oblivisceris,
 Quod, si qua terra Deos novit
 Honoribus colere, hæc hujus *Thesei* superat tamen.
 Ex qua tu supplicem senemque me ipsum
 Furatus in potestatem redigis, puellasque eripuisti.
 Propterea ego nunc hasce deas mihi
 Invocans rogo, et precibus deprecor,
 Ut adsint mihi auxilio, ut discas
 Qualibus a viris hæc custoditur civitas.

Cho. Hospes hic bonus est, o rex; calamitates autem
 Illius *sunt* ingentes, dignæque vindice.

Thef. Sat verborum: nam hi quidem raptores
 Properant, nos vero injuriâ affecti hic stamus.

Cre. Quid ergo imbecillo homini, ut faciat, imperas?

Thef. Ut illam gradiare viam, ego vero comes
 Sequar: ut sicubi in his locis detines
 Nostras puellas, ipse commonstres mihi.
 Si vero captivæ fugiunt, non est quod laboremus.
 Alii enim sunt qui festinant, quos nunquam
 Terrâ effugientes ex hac deos precentur *patrios*.
 Sed præi, atque nosce quod tenens teneare *ipse*,
 Cepitque te venientem fortuna? dolo enim
 Malo parta non *diu* salva sunt.

Neque alium me experturus es in hac re, nam
 Novi te non nudum, nec imparatum ad tantam
 Injuriam *inferendam* eo processisse audaciæ quo

1050

1055

1060

1065

1070

1075

1080

1085
Nunc

Nunc processisti, sed *aliquis* est cui tu fidens hæc patraſti.

Quod me expendere oportet, nec committere

Ut hæc civitas uni succumbat impar viro.

Nunquid hæc intelligis? an frustra et nunc tibi

Videntur hæc dicta, et *ante*, hæc quando machinatus es? 1090

Cre. Nihil hic culpo *eorum* quæ dicis mihi;

Domi vero et nos ſciemus quid factò opus ſit.

Theſ. Abi nunc, poſt minare. Tu vero nobis, Oedipe,

Quietus hic mane perſuaſus,

Niſi ipſe prius moriar, me non deſitutum,

1095

Priusquam tuarum te compotem filiarum fecero.

Oed. Bene ſit tibi, Theſeu, et ob animum generoſum,

Et hanc erga nos juſtam providentiam.

ANTISTROPHICA. ſtrophe I.

Cho. Utinam *illo* adeſſem loco, ubi bellantium

Virorum mox agmina

1100

Ferriſtrepum Martem

Miſcebunt, vel ad Pythia

Vel lampadibus fulgentia Cereris littora;

Ubi antiſtites venerandæ

Fovent Deæ myſteria

1105

Mortalibus, quarum quoque aurea

Clavis linguas coercet

Miniſtrorum Eumolpidarum.

Ibi puto bellicoſum

Theſea et geminas

1110

Innuptas ſorores

Validis ſtatim concuſſuros clamoribus

His in regionibus.

ANTISTROPHE I.

An ad occiduum

Petræ nivofæ locum occurrent,

1115

Ex nomo tribus Oeatidis,

Equeſtribus aut curulibus

Fugientes præliis?

Capietur. Acer eſt

Incolarum Mars,

1120

Acriſque Theſeidarum virtus.

Cuneta enim fræna fulgurant,

Omneſque properant ornatos

* K 2

Phaleris

Phaleris equos
 Conscendere, qui equestrem
 Colunt Minervam,
 Et maris deum Neptunum,
 Rheæ charum filium.

1123

STROPHE 2.

Remne gerunt? an morantur? quam
 Præfagit mihi
 Animus Creontem mox redditurum
 Virginem acerba passam, acerbaque
 Quæ reperit propter consanguineos mala:
 Conficit, conficit aliquid quotidie Jupiter.
 Vates sum felicium præliorum.
 Utinam velox celeri impetu
 Columba fiam
 Per æthereas nubes,
 Ut mediis in conflictibus
 Spectem mea quod præfaga videt mens,

1139

1135

1149

ANTISTROPHE 2.

O Jupiter, omnium princeps Deorum,
 Omnia cernens, tribuas
 Terræ hujus rectoribus
 Ut triumphali robore
 Captu facilem conficiant jam cohortem;
 Tuque, veneranda Jovis filia, Pallas Minerva:
 Nec non venatorem Apollinem,
 Et sororem Dianam, crebris
 Distinctos maculis quæ sectatur
 Celeres cervos,
 Obsecro geminam opem
 Ferant præsentem, et terræ huic et civibus,

1145

1150

IAMB I.

Obo. O hospes erro, speculatorem me haud dices
 Falsumve augurem: puellas enim video
 Has prope huc rursus accedere.
Oed. Ubi? ubi? quid ais? quomodo?

1155

Ant. O pater, pater,

Quis Deorum tibi præstet, ut optimum videas
 Virum qui nos huc remisit tibi?

Oed. O filia, anne adestis?

1160

Ant. Ad.

OEDIPUS COLONEUS.

77

Ant. Adsumus: hæ enim manus

Thesei nos servarunt, optimorumque comitum.

Oed. Accedite, o filix, ad patrem, et, quod nunquam eventurum speraveramus,

Concedite me portandum dare corpus meum vestris brachiis.

Ant. Ea petis, quæ consequeris. Cupide præstabitur hoc beneficium.

Oed. Ubi igitur, ubi estis? 1166

Ant. Ecce simul ambæ accedimus.

Oed. O charissima germina!

Ant. Patri omnia jucunda.

Oed. O fulcra viri. 1170

Ant. Infelicisque fane infelicia.

Oed. Teneo charissima: neque jam omnino miser ero, Moriar licet vobis assistentibus mihi.

Fulcite, o filia, dextrum mihi latus,

Adhærete genitori, et componite ad quietem

Prius desertum hunc et miserum exulem. 1175

Et mihi quæ gesta sunt narrate paucissimis, nam

Vobis tantulæ ætatis brevis sat est oratio.

Ant. Hic est qui nos servavit: hunc oportet audire, Pater, et sic tibi mea oratio brevis jam erit. 1180

Oed. O hospes, ne mirare meam prolixam orationem,

Si filiis præter spem oblati longior est sermo,

Scio enim hanc a te propter hasce mihi

Oblestationem et a nemine alio ortam esse.

Tu enim has servasti, nec quisquam alius mortaliū. 1185

Utinamque Dii tibi retribuunt, ut ego volo,

Ipseque, et huic terræ; quoniam pietatem

Solos apud vos ego inveni ex mortalibus,

Et æquitatem, et in verbis veritatem.

Expertus autem hisce testor sermonibus. 1190

Habeo enim, quæ habeo, per te, et per nullum alium.

Et mihi manum, o rex, porrige dexteram, ut

Attingam, exosculerque, si fas, tuum caput.

Atqui quid dico? quomodo infelix ego natus

Tangere velim virum, cui nulla inest 1195

Macula malorum contigua; at non ego te,

Non sane dimittam. Expertis enim mortaliū

Solis datur ob hasce condolere miseras meas.

Tu vero isthinc mihi salve, et in posterum mei

Curam gerito iuste, ut ad hunc usque diem gessisti. 1200

Thef. Neque si longiori usus es sermone, Filiis

Filiis oblectatus hisce, admiror,
 Neque si ante me earum verba cepisti.
 Onus enim nobis nullum ex his accedit.
 Non enim dictis vitam studemus
 Claram reddere magis quam facilis.
 Idque *re* ostendo : quæ enim juravi, vere præstiti
 Omnia tibi, senex : hasce enim adduco
 Salvas, liberatasque a minis Creontis.
 Et quomodo certamen hoc gestum sit, quid refert
 Gloriarî, quæ dein et ipse discas cum hisce versans?
 Rei autem, quæ modo incidit in mihi aures
 Hinc advenienti, animum applica ; nam
 Parva quidem dictu, digna tamen admiratione.
 Rem autem ullam parvi pendere nemo mortalium debet.

Oed. Quid est, fili Ægei ? doce me, 1116

Thef. Utpote qui sciam eorum nihil, quæ tu interrogas.
 Dicunt nobis quendam virum, non quidem
 Popularem tuum, cognatum tamen, supplicem
 Ad aram Neptuni federe, ubi
 Forte sacra faciebam, ego cum huc accerferer. 1220

Oed. Unde est ? quid sibi vult hac sessione ?

Thef. Haud scio, nisi unum : tuum enim, ut dicunt,
 Mihi, breve expetit colloquium, nullo fastu.

Oed. Quodnam ? neque enim parvæ rei indicium est hæc sessio. 1225

Thef. Tecum aiunt eum ad colloquium venire velle,
 Profectumque huc tuto abire suam viam.

Oed. Quisnam esse possit, qui sacro sedet in loco ?

Thef. Vide, in Argis numquis vobis cognatus
 Sit, qui hoc a te velit consequi. 1230

Oed. O charissime, mane ubi es.

Thef. Quid autem est tibi ?

Oed. Ne me obsecres.

Thef. Quanam super re, dic mihi.

Oed. Scio fat, audiens ex hisce, quis ille sit, qui ad aram sedet.

Thef. Quis tandem est, quem ego jure reprehendam ? 1236

Oed. Filius, o rex, meus odiosus, cujus ego sermones
 Ex omnibus maximo cum dolore sustinerem audire.

Thef. Quid autem ? non tibi audire licet, et non facere
 Quæ nolis ? Cur audire tibi sic molestum est ? 1240

Oed. Invisissima, o rex, vox illa venit patri.

Et

Et ne me cogas oro, ut hæc concedam.

Thef. At si supplex cogit sessio, considera
An non Dei reverentia observanda mihi sit.

Ant. Pater, mihi pare, adolescens licet monuero. 1245

Virum sine hunc suo ipsius animo

Obsequi, deoque pariter quæ vult.

Et nobis concede, ut frater veniat.

Non enim te (confide) ea vi abstraxerint

A sententia, quæ tibi non commoda dixerit. 1250

Verba autem audire quid habet incommodi ?

Optime fane inventa opera verbis indicantur.

Genuisti illum ? quare si fecerit tibi

Quæ pessimi scelestissimique solent, pater,

Non fas et te ei vicissim malefacere ; 1255

Sed illum admitte. Sunt et aliis liberi mali,

Et ira acris : tamen moniti amicorum

Lenociniis, asperum exuunt ingenium.

Tu vero ne præsentia spectes, sed illa paterna

Et materna quæ passus es incommoda : et si 1260

Hæc explicueris, sat scio, cognosces impotentis

Animi exitus quam sit malus.

Habes enim argumenta non per vim obtrusa,

Tuorum oculorum visu orbatus.

Sed nobis cede, non enim diu decet obsecrare

Iusta qui petunt, neque ipsum te beneficium 1265

Accipere, et acceptum nescire rependere.

Oed. Liberi, molestia voluptate vincitis me

Loquentes : sit igitur ut vobis placet.

Tantum, hospes, siquidem ille huc venerit,

Ne quis meam vitam in suam redigat potestatem. 1270

Thef. Semel hæc, non bis audire volo,

O senex : gloriari autem nolo ; tu vero saluum

Te scito, siquidem et me quis Deorum servaverit.

E P O D I C A. strophe 1.

Cho. Quicumque majorem æquo partem 1275

Appetit, mediocritate omissa

In vita, ingenii semper esse sinistri,

Me iudice, censetur.

Longe enim dies frequenter

Admovere dolores propius. 1280

LATA

Læta vero non facile videas, ubi quis
 In immodicam labetur
 Cupiditatem; neque adest satietas,
 Quæ simul expletur cum morte,
 Quando innupta Parca
 Sine cantu, sine choro apparuit,
 Et vitæ exitus.

1285

ANTISTROPHE.

Non nasci omnia vincit
 Argumenta; id vero, ubi quis in lucem
 Prodierit, eodem redire unde venit
 Quam celerrime, est proximum.
 Nam simul ac Juventus adest
 Stultas levitates afferens,
 Quis effugit multiplices labores?
 Quæ non miseria adest?
 Cædes, seditiones, lites, pugnae, et invidia
 Vigent; multisque nominibus criminanda
 Supervenit tandem
 Impotens, morosa
 Senectus, amicis orba, ubi omnia
 Mala malorum omnium cohabitant.

1290

1295

1300

EPODOS.

In qua infelix, non ego solus verfor.
 Boreale velut littus undique
 Fluctibus hiemeque percussus quatitur:
 Sic et hunc funditus
 Atroces calamitatum
 Procellæ quatiunt assiduæ.
 Hæ quidem ab solis
 Occasu, illæ vero ab
 Ortu, hæque a meridie,
 Illæque ab umbrosis Riphæis montibus.

1305

1310

ANTIGONE, OEDIPUS, POLYNICES,
CHORUS, THESEUS.

IAMB I.

Ant. Atqui hic nobis, ut videtur, hospes
 Incomitatus, o pater, ex oculis
 Exstillans lacrymas huc tendit gradum.
Oed. Quis is est?

1315

Ant. QuemVo
[OEDIP.

Ant. Quem et olim persuasum habuimus

Animo venturum, adest hic Polynices ipse.

Poly. Hei mihi, quid faciam? an mea ipsius mala

Prius deslebo, puellæ, an hujus, quæ video,

1320

Patris senis, quem peregrina in terra

Vobiscum inveni hic ejectum.

Cum veste tali; ejus inamabilis

Vetus squalor seni adhæsit

Corpus tabefaciens: et in capite oculis orbo

1325

Comæ impexæ flatibus auræ commoventur:

Consimilia quoque his, ut videtur, vestibus habet

Miseri ventris alimenta.

Quæ ego perditissimus fero nimis perdisco, et

Tellor me pessimum omnium, alimentorum

1330

Tuorum gratia venire, cætera ne ex aliis quæras.

Sed pudor est Jovis etiam assidens folio,

In omnibus factis; et tibi, pater,

Assistat. Iis enim quæ peccavimus remedium

Quidem est, accessio vero non est ulla.

1335

Quid taces?

Loquere aliquid, o pater; ne me averseris.

Mihine respondes nihil, sed contemptum ita

Dimittes, nihil loquens, neque cur irasceris dicens?

O germina viri hujus, meæque sorores,

1340

At vos saltem conamini movere patris

Vix adeundum et non affabile os,

Ut ne me spretum, Dei hujus saltem supplicem,

Ita dimittat, absque omni responso.

Ant. Dic, o miser, ipse, cur veneris:

1345

Plurima etenim dicta, vel oblectantia aliquid,

Vel offendentia, aut ad misericordiam flectentia

Aliquam dedere vocem etiam elinguibus.

Poly. Ergo eloquar (probe enim tu me communes)

Primo quidem ipsum hunc Deum orans

1350

Ut sit adjutor, cujus ex ara me huc venire

Excitavit hujus terræ rex, qui dedit mihi

Dicereque et audire tuto cum commeatu.

Et hæc a vobis, o hospites, utinam

Et fororibus hisce meis, et patre consequar ego.

1355

Quare autem veni, jam tibi volo dicere, pater.

Terra

V o L. II.

• L

[ŒDIP. COLON.]

Terra ex paterna expulsus sum in exilium
 In tuo quod sedere regio throno
 Volui natu major videlicet.
 Propterea me Eteocles natu minor 1360
 E terra pepulit, neque superior ratione,
 Neque ad certamen manuum, nec operum veniens,
 Sed urbe callide persuasa: quorum ego
 Præcipue tuam Erinny'n causam esse dico,
 Deinde, et a vatibus eadem audiui 1365
 Postquam enim veni Argos ad Doricum,
 Adrastum nactus focerum, conjuratos socios
 Adjunxi mihi, terræ quicunque Apia
 Principes vocantur, et bellicam propter virtutem
 Coluntur; ut exercitu septem simul legionibus 1370
 Ac ducibus ad Thebas coacto, vel jure morerer,
 Vel horum auctores malorum ejicerem terra.
 Sed, his omiſſis, dicam quare huc venerim.
 Tibi supplices, o pater, preces afferens
 Ipse, pro me fociisque meis; 1375
 Qui nunc cum septem agminibus, septemque
 Hastis, Thebanum solum occupant omne.
 Primus est bellicosus Amphiraus: primas quidem
 Hasta obtinens, primasque alitum viis.
 Secundus vero Ætolus Oenei filius 1380
 Tydeus, tertiusque Eteocles Argivus genere.
 Quartum Hippomedonta misit pater
 Talaus; quintus Capaneus, qui gloriatur suffossam
 Thebarum urbem statim populaturum.
 Sextus vero Parthenopæus Arcas irruit, 1385
 Cui nomen est a matre quondam virgine,
 Vero partu editus Atalantæ filius.
 Ego autem tuus, etiamſi non ſim tuus, mali
 Sed fati natus, tuus tamen vocatus, duco
 Ab Argis intrepidum ad Thebas exercitum; 1390
 Qui te pro filiis horum et ſalute, pater,
 Supplicamus omnes ſimul, petentes
 Iram gravem ut remittas huic viro
 Ad mei fratris ultionem profecto,
 Qui me expulit, atque ſpoliavit patria. 1395
 Si qua enim fides ineſt oraculis illis,

Dixerunt

- Dixerunt victoriam fore, quibus tu accederes.
 Per nunc te fontes, perque cognatos Deos,
 Rogo obsequaris, et remittas iram: nam
 Mendici quidem nos et peregrini, peregrinus 1400
 Et tu es, alios autem colentes vivimus tuque
 Et ego, eundem dæmonem fortiti.
 At is domi tyrannus, o miser ego,
 Nos pariter irridens molliter vivit:
 Quem, si tu meis auscultaveris monitis, 1405
 Non magno molimine et negotio dissipabo,
 Ut in domum tuam te colloceam reductum,
 Colloceamque meipsum, eo per vim ejecto.
 Et hæc, tua si voluntas accesserit, licet mihi
 Gloriarī; sine te vero, ne quidem salutis mihi spes est. 1410
Cbo. Virum hunc, ejus qui misit gratia, Oedipe,
 Dictis quæ commoda videntur, dimitte rursus.
Oed. At nisi, viri, hujus rex terræ
 Hunc ad me misisset
 Theseus, petens ut verba audiret mea, 1415
 Non ille unquam vocem meam audisset.
 Nunc autem dignus habitus abibit, sed auditis ex
 Me talibus, quæ hujus nunquam vitæ lætitiā afferent.
 Qui, o pessime, sceptrā et folium tenens,
 Quæ nunc tuus frater Thebis tenet, 1420
 Tuum ipse patrem hunc expulisti, et
 Exulem fecisti utque amictu hujusmodi uteretur,
 Quem nunc intuens lacrymas, nunc cum onere
 Eodem mecum miseriarum incedis oppressus.
 Sed hæc non sunt ploranda, sed mihi ferenda, 1425
 Sicut vivo, tui parricidæ memor.
 Tu enim, ut hisce inessem ego doloribus, effecisti.
 Tu me expulisti, tua opera quoque vagus
 Ab aliis mendico quotidianum victum.
 Quod si non hasce genuissem mihi nutricias filias, 1430
 Non hercle superessem amplius, quod ad te attinet.
 Nunc autem hæc me servant, hæc meæ sunt nutrices,
 Hæque sunt viri, non mulieres, ad perferendos simul.
 Labores; vos vero ex alio non ex me nati estis.
 Quare te Deus nunc quidem nondum inspicit 1435
Uliurus, ut mox faciet, siquidem hæc moventur

Agmina contra Thebarum urbem: non enim erit,
 Ut urbem illam evertas; sed prius sanguine
 Cades fœdatus, et tuus germanus simul.

Has autem diras in vos et antea emisi ego,
 Et nunc advoco eas, ut auxilio adsint mihi,
 Ut dignemini parentes colere,

1440

Neque me spernatis, quod cæco adeo patre
 Nati sitis: eæ enim illud haud fecere filia.

Itaque tuam sedem, et tuos thronos
 Obtinebunt, siquidem antiquitus celebrata
 Iustitia assidet Jovi, juxta veteres leges.

1445

Tu vero abi execrandusque et carens me patre,
 Malorum pessime, has vero tecum auferens diras,

Quas tibi imprecor: neque terra patria
 Bello potiaris, nec redeas unquam

1450

Ad cavum Argos, sed cognata manu
 Pereas, occidasque eum, a quo ejectus es.

Hæc tibi imprecor: et invoco Tartari

Tristes paternas tenebras, ut te tunc in orcum migrare cogat;

Invoco has quoque deas, invocoque Martem,

1455

Vobis hoc atrox odium qui injecit.

Hisque auditis, abi, et nuncius abiens

Et omnibus Thebanis, tuisque simul

Fidelibus fociis, quod Oedipus

Talia distribuit filiis suis præmia.

1460

Cbo. Polynices, non ob susceptam huc viam gratulor

Tibi: et nunc abi iterum, quam potes celerrime.

Poly. Hei mihi! propter viam hanc, meumque

Infortunium; hei mihi quoque ob socios: ab Argis

1465

Ergo profecti sumus, talis ut esset viæ exitus?

O miser ego! talis, qualem neque dicere cuiquam

Licet sociorum, neque reverti iterum,

Sed tacitum oportet me hanc subire fortunam.

O sorores, hujus filia, tamen vos, postquam

1470

Aspera patrem audiistis imprecantem,

(Vobis si hujus diræ

Patris implentur, et si quis vobis domum

Reditus contingat) ne me per Deos

Obsecro, ne me spernite vos saltem,

1475

Sed sepulchro indite, et inferias ferte.

Sic

Sic vobis ad eam laudem, quam nunc reportatis
Ab hoc viro labores ob pios, non minor
Adhuc alia accedet ob officium mihi præstitum.

Ant. Polynices, obsecro te, ut mihi auscultes.

1480

Poly. O charissima Antigone, dic quid est?

Ant. Reduc exercitum ad Argos quam primum,
Et ne teipsum et urbem disperdas.

Poly. Sed hoc non potest fieri. Quis enim denuo iterum
Exercitum reducerem eundem, semel timore correptus? 1485

Ant. Quid autem attinet, o frater, denuo te irasci?
Quid tibi patriam evertenti lucri accedet?

Poly. Fugere turpe est, meque seniore
Ita rideri a fratre.

Ant. Videsne igitur, quam directe hujus in vos exeant
Oracula, qui vobis mortem mutuam prænunciat? 1490

Poly. Prædicat quidem: sed illa nobis neutiquam sunt concedenda.

Ant. Hei mihi miseræ! quis vero audebit te sequi
Audiens hunc virum, qualia ediderit oracula?

Poly. Non solemus nunciare mala. Ducis enim
Est boni secundiora, et non adversa dicere. 1495

Ant. Siccine ergo, frater, hæc tibi decreta sunt?

Poly. Et ne me ret neas, oro. Nam mihi hoc iter
Curæ erit, quamvis infaustumque et malum
Propter hunc patrem, hujusque Erinnyas.
Vobis vero fausta præstet Jupiter, si hæc mihi 1500
Efficitis mortuo: nam viventi mihi non iterum poteritis.
Sed jam dimitte me, et valete, non enim me
Amplius viventem videbitis posthac.

Ant. O misera ego!

Poly. Ne me luge. 1505

Ant. Et quis ruentem te

Ad prævisam mortem non lugeat, frater?

Poly. Si oportet, moriar.

Ant. Ne tu sic quæso agas, sed mihi pare.

Poly. Ne suadeas quæ non decet. 1510

Ant. Infaustissima certe ego,

Si te privabor.

Poly. Hoc in Deo fitum est

Ut vel hac vel altera nascare sorte. Vobis vero, ego
Deos precor, ut nulla unquam occurrant mala:

1515
Indignæ

Indignæ enim estis, omnium opinione, quovis infortunio.

PERICOMMATA. strophe 1.

- Cbo.* Nova hæc nuper venere mihi
 Gravissima mala
 A cæco hospite,
 Nisi forte divinitus habeo.
 Temerarium enim nullum facinus Deorum
 Queo dicere.
 Videt, videt hæc semper
 Tempus, super alia
 Et hæc mala denuo dirigens.
 Sonuit æther, o Jupiter.

1529

1525

SYSTEMA I.

- Oed.* O filiæ, filiæ, quid siquis incola
 Optimum in cunctis huc Thesea adducat?
Ant. Pater, quid est rei, quod illum advocas?
 Jovis hoc alatum me illico ducet
 Fulmen ad Orcum. Sed mittite quamprimum.

1530

ANTISTROPHE I.

- Cbo.* Ecce validius ingens editur
 Sonitus hic infandus
 A Jove actus: inque summas
 Formido subiit capitis comas.
 Stupor animum tenet; cæleste enim fulgur
 Flagrat iterum.
 Quemnam capiet finem?
 Exhorreo, non enim temere
 Grassatur unquam, nec absque casu novo.
 O magnus æther! O Jupiter.

1535

1540

ANTISYSTEMA I.

- Oed.* O filiæ, adest huic viro fatalis
 Vitæ exitus, nec amplius est effugium,
Cbo. Qui scis? qua ex re istud conjicis?
Oed. Pulchre novi: sed quam celerrime mihi
 Profectus regem terræ hujus aliquis adducat.

1545

STROPHE 2.

- Cbo.* Heu, heu,
 Ecce iterum circumstat
 Penetrabilis sonitus.
 Propitius esto, Deus, propitius mihi, siquid terræ huic

1550
Matri

OEDIPUS COLONEUS.

87

Matri meæ ominosum affers.
 Utinam fausta mihi eveniant,
 Neque calamitosum hunc virum quod viderim,
 Malam gratiam reportem.
 Jupiter rex, te invoco.

1555

SYSTEMA 2.

Oed. An prope adest vir? num adhuc spirantem, filiæ,
 Inveniet me et compotem mentis?

Ant. Quid vis arcani animo instillare?

Oed. Pro beneficiis mihi datis, fructuosam gratiam
 Rependere volo, quam ante pollicitus sum.

1560

ANTISTROPHE 2.

Cho. Eho,eho,
 O fili, ades, ades, seu supremo
 In littore maris Deo
 Neptuno forte
 Ad victimas immolandas aram consecras, veni.
 Hospes enim et tibi, et urbi,
 Et amicis cupit
 Justam gratiam rependere pro beneficiis acceptis.
 Propera ocyus, o rex.

1565

ANTISYSTEMA 2.

Quis iterum a vobis communis resonat clamor?
 Clarus quidem vestrum, manifestus et hospitis.
 Nunquid Jovis fulmen, aut pluvialis
 Grando irruit? Deo enim movente
 Hiemem, omnia hujusmodi expectanda sunt.

1570

IAMB I.

Oed. O rex, optanti advenisti; et tibi Deorum
 Aliquis secundavit hanc viam.

1575

Thef. Quid autem est, o nate Laii, iterum novi extorum?

Oed. Meta mihi adest vitæ, volo autem mori,
 Promissis tibi urbiq; huic non violatis.

Thef. Quo argumento colligis te moriturum modo?

1580

Oed. Ipsi Dei, qui nihil mentiuntur, nunciant mihi
 Hoc signis propositis.

Thef. Quo dicis modo, o senex, hæc tibi nuntiata?

Oed. Multa tonitrua assidua, multaque indicant hæc
 Contorta manu invicta tela, fulmina.

1585

Thef. Fidem mihi facis; multa enim te prænuntiasse video,

Eaque

- Eaque non falsa. Dic igitur quid faciendum sit.
- Oed.* Ego docebo, o fili *Ægei*, ea quæ tibi
 Ad senium usque tuæ rata erunt urbi.
 Ad locum enim ipse mox praeibo, 1590
 Ubi me oportet mori, nullo ductore tacto.
 Eum autem indica mortalium nemini,
 Nec ubi latet, nec in qua jacet regione.
 Nam tibi hic locus multorum vice clypeorum
 Vicinorumque bello fociorum, robur semper dabit. 1595
 Quæ vero sacra sunt, nec adhuc tibi proferuntur,
 Ipse disces, solus, ubi illuc veneris.
 Nam neque civium ulli dixero,
 Neque filibus meis, eas licet amem.
 Sed ipse semper serva, et ubi ad finem 1600
 Vitæ perveneris, præstantissimo tantum viro
 Indica; ille vero semper successori aperiatur:
 Et sic inexpugnabilem hanc tenebis urbem
 A feminatis viris, Thebanis. Urbes enim
 Innumerae, licet bene institutae, facile ad injurias versaerunt.
 Dii enim bene quidem, at tarde intuentur, cum 1605
 Quis pietate repudiata ad furorem vertitur.
 Quod tu ne, fili *Ægei*, velis pati.
 Sed haec te quidem scientem jam edocemus.
 Locum vero (urget enim me præsens a Deo 1610
 Fatum) adeamus jam, nec referamus pedem.
 O filiae, huc sequimini. Ego enim dux
 Vobis vicissim fio novus, ut vos eratis patri.
 Ite, et ne attingite, sed finite me
 Solum invenire sacrum tumulum; ubi 1615
 Fatale est huic viro sub hac terra recondi.
 Hac pergite huc, hac inquam: hac enim me ducit
 Mercurius animarum deductor, et inferna Dea.
 O lux mea lumine caesa ubi tandem antea fuisti?
 Nunc ultimum te meum corpus attingit. 1620
 Jam enim eo, extremum vitæ tempus
 Conditurus apud orcum. At o charissime
 Hospitum, ipseque terraque haec, civesque
 Tui beati sitis, et in rebus prosperis estote
 Memores mei mortui, felicitate fruente perpetua. 1625

ANTISTROPHICA. strophe 1.

Cho. Si fas est mihi caliginosam Deam Proserpinam,
 Et te precibus venerari
 Manium tenebris versantium rex
 Aidoneu, Aidoneu,
 Precor vos, ut neutiquam laboriosa
 Neque luctuosa
 Hospes defunctus
 Morte, subeat communes omnium latebras,
 Inferorum regionem, et Stygiam
 Domum: multa enim
 Et immerito mala postquam invaserunt,
 Vicissim te Deus iustus augeat.

1630

1635

ANTISTROPHE.

O terrestres Deæ, Erinnyes, tuque, corpus
 Invictæ feræ, quam ad portas
 Dicunt exasciatis
 Cubare, et latratus edere ex antro,
 Indomitum custodem apud Orcum,
 Ut sermo dicat frequens.

1640

* * * * *

Te, o Terræ fili et Tartari,
 Precor ut placide
 Occurras eunti

1645

Infernas hospiti ad manium regiones.

Te, inquam, semper dormientem voco.

NUNCIUS. CHORUS, ANTIGONE,
 ISMENE, THESEUS.

I AMBI.

Nun. O cives, brevissimis quidem
 Possum nunciare mortuum esse Oedipum.
 Quæ vero facta sunt, neque brevibus
 Dici queunt, neque negotia quæ illic fuerunt.

1650

Cho. An periit infelix?

Nun. Reliquisse

Eum longam jam vitam scias.

1655

Cho. Quomodo? divina utrum et facili fortuna miser obiit?

Nun. Hoc quidem jam admiratione dignum est.

Quo enim modo hinc abiit, et tu, qui aderas

Nostrî, nemine amicorum ductore,

Sed ipse nos omnes ducens.

1660

V o l. II.

* M

Ubi

[OEDIP. COLON.]

Ubi vero adiit abruptam viam,
 Æreis gradibus funditus fulcitam,
 Constitit viarum in una multifida,
 Prope cavam voraginem, ubi Thesei
 Pirithoique manent fida semper fœdera; 1665
 Ubi medius cum stetisset, inter Thoriciamque petram,
 Cavamque Acherdum, ibi in faxeo tumulo
 Confedit; deinde exiit squalidas vestes,
 Et postea advocatis filiabus iussit vivæ aquæ
 Eas afferre lavacra et libamina alicunde. 1670
 Illæ autem frugiferæ Cereris in conspicuum
 Collem profectæ, mandata patris
 Brevi exequantur tempore; lavacrisque eum
 Vestique ornant, ut lege præceptum est.
 Cum autem ex omni officio caperet voluptatem, 1675
 Nec erat quicquam jam omissum eorum quæ
 Cupiebat, intonuit Jupiter terrestris, virgines
 Autem riguerunt metu, ubi audiverunt; cumque
 Ad genua patris cecidissent, lugebant, neque
 Intermiserunt pectorum planctus, et longos admodum ploratus.
 Ille vero, ut audit sonum repente acerbum, 1681
 Amplexus eas manibus, dixit, o filiæ,
 Non amplius est vobis hac in die pater,
 Periere enim omnia mea, nec amplius
 Laboriosam habebitis mei alendi curam. 1685
 Duram quidem fuisse novi, filiæ; sed unum
 Modo omnes has mollit verbum molestias:
 Amorem enim nullus est ex quo majorem
 Quam ab hoc viro consecutæ estis, quo orbata
 Reliquam jam vitam exigetis. 1690
 Talia se invicem amplexi
 Misere omnes flebant: ubi vero ad terminum
 Venere flendi, neque amplius orta est vociferatio,
 Erat quidem silentium, sed vox subito cuiuspiam
 Vocavit illum, adeo ut omnibus erecti 1695
 Starent metu percussis subito pili.
 Vocat enim eum multoties Deus,
 Heus heus, Oedipe! quid cunctamur
 Ire; jampridem tu in mora es.
 Ille vero simul ac sensit se a Deo vocari, 1700
 Jubet

OEDIPUS COLONEUS.

91

Jubet venire ad se terræ regem Thesea.
 Qui ubi accessit, dixit, o charum caput, da
 Meis manus tuæ pristinum pignus filiabus,
 Vosque filiæ huic date; et promitte quod
 Nunquam proditurus sis hasce volens, sed facturus
 Quæcunque putaveris fore utilia eis quovis tempore.

1705

Ille vero, ut vir generosus, absque lamentis
 Promisit juramento se illa facturum hospiti.
 Ubi vero hæc fecisset, protinus Oedipus

1710

Infirmis manibus amplexus filias, ait,
 O natæ, generoso oportet feratis animo
 Hisce ex locis abire, neque quæ nefas postulare
 Ut videatis, neque non audienda ut audiat.

At abite quam celerrime: tantum Dominus
 Theseus adsit, ut quæ sint agenda cognoscat.

1715

Talia loquentem exaudivimus simul omnes,
 Fusisque lacrymis una virgines
 Gementes secuti sumus, ubi vero abieramus,
 Paulo post conversi vidimus eum quidem virum
 Nullibi amplius adesse,

1720

Ipsam autem regem oculos tegentem,
 Manu capiti opposita, utpote ingenti quopiam
 Terrore offuso, nec ferendo oculis.

Deinde brevi, neque longo cum intervallo,
 Videmus eum, terram simul adorantem

1725

Et Olympum Deorum sedem iisdem precibus.
 Quali autem fato ipse obierit, ne unus quidem
 Mortalium dixerit, præter unum Thesea.

Neque enim aliquod illum ignitum Jovis fulmen
 Confecit, neque marina

1730

Procella, tunc temporis coorta:

Sed aut aliquis a Diis nuncius, vel ab inferis
 Benevolus terræ hiatus, placido suscepit sinu.

Vir enim non dolendus, neque morbis oppressus
 Abiit, sed, si quis alius mortalium, jure admirandus.

1735

Si cui vero hæc videor non mentis compos dicere,
 Non cessero iis quibus mentis impos videor.

Cho. Ubi vero sunt filiæ, et, qui comitati sunt, amici?

Nun. Illæ non longe absunt: claræ enim lugentium
 Voces indicant eas prope accedere.

1740

* M 2

P E R I -

OEDIPUS COLONEUS.

PERICOMMATA. strophe 1.

Ant. Heu, heu, nunc nunc nobis instat tempus
 Infelicibus tam alia gemendi,
 Quam patris nativum
 Et intolerabilem sanguinem.
 Unde ingentem et perpetuum habuimus antea
 Laborem, sed nunc denique omnem modum
 Excedentia ferimus mala, videntesque et patientes.

1745

SYSTEMA 1.

Cho. Quidnam id est?

Ant. Nequit, o amici, conjici.

Cho. Obiitne?

1750

Ant. Sic quidem ut nosse tu desideres.
 Quid enim? ut pote quem neque bellum
 Neque pontus fuitulit,
 Sed ignotæ regiones
 Obscuro quodam fato abripuerunt.
 Heu misera! nobis autem exitialis
 Nox oculis oborta est.
 Quo enim modo, qua terra peregrina,
 Vel mari tumido vagantes,
 Gravem vitæ alimoniam
 Nanciscemur?

1755

1760

STROPHE 2.

Ism. Ego quoque nescio: utinam me fatalis
 Rapiat orcus miseram,
 Ut cum meo sene parente
 Commoriar. Mihi enim
 Quæ superest vita, non est vitalis.

1765

SYSTEMA 2.

Cho. O geminæ filiarum optimæ,
 Quodcumque a Deo venit recte tolerare convenit;
 Neque adeo nimis angamini,
 Non enim questu vestro digna
 Vobis evenerunt.

1770

ANTISTROPHE 1.

Ant. Est ergo malorum aliquid desiderium.
 Etenim quod neutiquam erat gratum, gratum fuit,
 Quam diu illum in manibus tenerem vivum.
 O pater, o chare pater,

1775
Sempi-

OEDIPUS COLONEUS.

93

Sempiternis sub terra tenebris cooperte.
Senex licet esses, mihi tamen charus eras,
Nec mihi charus esse defines.

ANTISYSTEMA I.

- Cho.* Effecit igitur.
Ant. Effecit quod voluit. 1780
Cho. Quale autem?
Ant. Qua cupiit, peregrina in terra
Mortuus est, tumulumque habet sub terra
Umbrosum semper, neque dolorem reliquit
Non dolendum; semper enim 1785
Hicce oculus, o pater, meus
Lachrymis plorat stillantibus,
Neque scio quonam modo oporteat me
Miserrimam tantum dolorem animo eximere. Hei mihi!
Heu peregrino in solo don debuisses emori, 1790
Sed sic desertus mihi mortuus es.

ANTISTROPHE I.

- Ism.* O misera! quæ me fortuna jam manet
* * * * *
Ita deserta consilii que inops
Teque, o chara, a 1795
Patre jam desertas?

ANTISYSTEMA 2.

- Cho.* Sed quoniam feliciter saltem clausit
Ultimum, o charæ, vitæ diem,
Tollite dolorem, malorum
Enim nullus 1800
Est immunis.

MONOSTROPHICA.

- Ant.* Iterum, chara, abeamus.
Ism. Quidnam facturæ?
Ant. Desiderium me tenet.
Ism. Quale? 1805
Ant. Terrestrem domum videndi.
Ism. Cujus?
Ant. Patris. Heu me miseram!
Ism. Quomodo vero fas est hæc patrare? An non vides?
Ant. Quid propter hoc increpas? 1810
Ism. Cur? propter hoc, inquam.
Ant. Cur

- Ant.* Cur propter hoc rursus ?
Ism. Insepultus obiit, et absque omni-- --
Ant. Duc me eo, et tum confice.
Ism. Heu miserrima ; ubinam posthac deserta 1815
 Confiliique inops vitam
 Misera exigam ?
Cbo. Amicæ, ne quid metuatis.
Ant. At quo fugiam ?
Cbo. Jam antea effugistis, 1820
 Ut ne quid mali accideret vobis.
Ant. Animo meditor.
Cbo. Quid tandem meditaris ?
Ant. Quomodo domum redeamus, plane ignoro.
Cbo. Neque sollicitè inquire: dolor habet. 1825
Ant. Imo, et antea; quippe
 Modo quidem ultra, modo supra modum.
Cbo. Magnum sane pelagus fortitæ estis.
Ant. Imo, imo.
Cbo. Idem quoque ego dico. 1830
Ant. Heu, heu. Quo ibimus, o Jupiter ?
 Ad quam enim spem me
 Deus jam impellit ?

A N A P Æ S T I.

- Cbo.* Tollite luctus, puellæ: non enim decet 1835
 Illos lugere quibus, sepultis gratia reposta est,
 Hoc enim foret invidentia.
Ant. Fili Aegei, ad tua accidimus genua.
Thef. Quid, o puellæ, vultis a me confici ?
Ant. Tumulum cupimus 1840
 Aspicere patris nostri.
Thef. At neutiquam fas est tibi eo ire.
Ant. Quidnam dixisti, o rex Athenarum domine ?
Thef. O puellæ, interdixit mihi ille
 Nequis hos adeat locos, neve
 Quis mortalium alloquatur 1845
 Tumulum sacrum quem ille tenet.
 Quæ si facerem, dixit me terram hanc
 Habiturum semper incolumem.
 Hæc a nobis Deus audivit, et Jovis
 Juramentum quod audit omnia. 1850

Ant. At

Ant. At hæc ita si illi placent,
Nobis quoque sufficiant. Nos autem ad Thebas
Mitte Ogygias, si qua forte
Prohibere possimus cædem
Fratribus imminentem.

1855

Thef. Faciam et hæc, et omnia
Quæcunque sum factururus, ut vobis sint utilia,
Utque huic qui sub terra est, qui nuper periit,
Gratificer. Non enim defatigari me oportet.

Cho. Sed jam quiescite, nec majora
Lamenta excitate, omnia enim hæc
Omnino sunt rata.

1860

PERSONÆ

PERSONÆ FABULÆ.

ANTIGONE.

ISMENE.

CHORUS THEBANORUM SENUM.

CREON.

NUNCIUS Excubitorum unus.

HAEMON.

TIRESIAS.

NUNCIUS alius.

EURYDICE.

FAMULUS.

Proloquitur ANTIGONE.

ANTI-

A N T I G O N E.

A N T I G O N E, I S M E N E, C H O R U S.

I A M B I.

- Ant.* O Germana soror, junctissimum mihi Ismenes caput,
 Ecquid nosti malorum Oedipodi imputandorum,
 Quod Jupiter non nobis adhuc viventibus conficit?
 Nihil enim est triste, nec ærumnosum,
 Nec turpe, nec infame est, quod non 5
 Tuisque et meis viderem ego in malis.
 Atque nunc rursus aliquod universis civibus
 Edictum posuisse dicunt ducem modo.
 Tenesne, et inaudisti quippiam? an te latent
 In amicos grassantia inimicorum mala? 10
- Is.* Ad me quidem nullus sermo, Antigone, de amicis
 Neque latus, neque tristis pervenit, ex quo
 Duobus fratribus orbata sumus duæ,
 Una peremptis die mutua manu:
 Postquam vero pulsus evanuit Argivorum exercitus 15
 Hac ipsa nocte, nihil novi ulterius,
 Neque fortunata magis, neque damnis auctior.
- Ant.* Novi pulchre, et te extra aulæ portas
 Propterea evocavi, ut sola audires.
- Is.* Quid est? videris enim quid animo profunde meditari. 20
- Ant.* Quidni? non enim nostros fratres, Creon sepulchro
 Alterum dignatus est, alterum vero infamia notavit?
 Eteoclem quidem, ut aiunt, jure
 Usus justo et lege, sub terra
 Condidit, inferis honoratum maribus. 25
 Misere vero mortuum Polynicis cadaver
 Civibus dicunt edixisse, ne quis
 Sepulchro tegat, neque adeo desseat:
 Sinant vero indefectum, insepultum, alitibus dulcem
 Thesaurum, usque intentis ad voluptatem passionis 30

Talia

Talia bonum dicunt Creonta tibi

Et mihi (nam me quoque dico) edixisse:

Et huc venire, *ut hæc ipsa nobis* utpote nescientibus

Clare prædicat, et rem hanc ducere

Non ut *rem* nihili: nam quicumque quid horum fecerit, 55

Eum lapidibus a populo obrutum iri in urbe.

Ita tibi hæc se habent: et ostendes cito

Generosa num sis, an ex bonis *parentibus* mala.

Ism. Quidnam misera, si hæc ita se *habent*, ego

Violans *legem* vel sepeliens agam ultra *quod profit*. 49

Ant. An operam sis collatura *meque* adjutura considera.

Ism. Quodnam *inceptas* facinus audax? quæ tua tandem est sen-
tentia?

Ant. An cadaver *mortui* una mecum levabis manu?

Ism. Tune ergo cogitas sepelire ipsum interdictum civibus?

Ant. Meum scilicet et tuum (licet tu nolis) 45

Fratrem sepeliam: neque enim unquam proditrix arguar.

Ism. O misera, prohibente *num* Creonte?

Ant. At nullum illi jus est, ut a meis *me* arceat.

Ism. Hei mihi! revoca in animum, soror, pater

Ut nobis periiit invisus, infamisque,

Propter peccata sibi deprensa, duos 50

Oculos effodiens sua ipse manu.

Deinde mater *eademque* uxor, duplex malum,

Plexis suspendiis vitam cum infamia sustulit.

Tertium vero *quod* fratres duo una die 55

Semet trucidantes miseri, mortem

Sibi invicem intulere mutuis manibus.

Nunc autem *duæ* nos jam reliquæ: considera

Quam pessime sumus peritura, si lege invita

Edictum tyrannorum vel potentiam transgredimur. 60

Sed et hoc expendere oportet, feminas

Nos esse natura cum viris non certando pares:

Deinde vero quia subditæ sumus superioribus,

Et hæc sunt audienda, et his insuper tristiora.

Ego igitur, (precata manes inferos 65

Ut veniam concedant, quoniam ad hæc vi cogor)

Magistratus gerentibus parebo: nam

Majora viribus aggredi caret prioris ratione.

Ant. Nec ego jusserim, nec si velles adeo

Facere, libenter *ferrem* ut faceres mecum. 70

Sed

Sed esto, qualis tibi placet *esse*. Illum tamen ego
 Sepeliam; pulchrum mihi hoc facienti mori.
 Chara cum illo jacebo, cum *illo* charo,
 Ubi hæc pia fecero facinora, nam longius est tempus
 Quo me inferis placere oportet, quam his superis.
 Ibi enim semper jacebo: tibi vero si videtur,
 Quæ magni apud Deos pretii, nihili pende.

75

Ism. Ego vero non nihili facio: sed hoc
 Invitis civibus facere, nulla valeo ratione.

Ant. Tu quidem ista prætentito; ego vero jam tumultum
 Egestura fratri charissimo proficiscar.

80

Ism. Hei mihi, miseræ quantopere timeo tibi.

Ant. Ne mei causâ metuas, tuæ consule vitæ.

Ism. Atqui hoc indicaveris utique nemini
 Facinus, sed clam cela; simulque pariter ego *celabo*.

85

Ant. Hei mihi, palam eloquitor: multo invisior eris
 Tacens, nisi omnibus hæc prædicaveris.

Ism. Calidum in frigidis *rebus* cor habes.

Ant. At novi *me* placere quæis maxime *me* placere oportet.

Ism. Si *tu* quidem possis; sed majora viribus affectas.

90

Ant. Proinde, cum non amplius valeo, quiescam.

Ism. Omnino autem venari impossibilia non decet.

Ant. Si hæc loqui perrexeris, a me quidem odio habeberis,
 Et inimica mortuo *fratri* merito censebere.

At sine me et meam temeritatem.

95

Hæc acerba perpeti: patiar enim

Nihil adeo malum, ut non honeste moriar.

Ism. At si tibi videtur, ito: hoc autem scias, te
 Stultam quidem ire, sed amicis probe amicam.

A N T I S T R O P H I C A. strophe I.

Cho. O radius solis, pulcherrima
Omnium (quæ prius Thebis
 Affulserunt septiportis) lux,
 Apparuiisti tandem, o aureæ
 Dædali oculus,

100

Dircæa super

105

Fluenta incedens,

Apparuiisti, sed prius albo fulgentem clypeo ab Argis

Virum egressum cum omni bellico apparatu

Repulisti fugitivum, et propere

Currentem celeri fræno.

110

A N A P Æ S T I.

Quem nostram in terram Polynices

Motus jurgiis ambiguus

(Acutum clangens velut

Aquila supra volat arva)

Niveâ tectus alâ

115

Multis cum armis

Comantibusque galeis *adduxit*.

A N T I S T R O P H E I.

Stans vero supra ædes cruentis

Inhians undique hastis

Circa septem portarum ora,

120

Abiit priusquam nostro

Sanguine malas

Satiaretque, et

Minas turrium

Piceus Vulcanus corripere:

125

Tantus a tergo incumbens

Strepitus Martis adversario

Imparem reddidit Draconi.

A N A P Æ S T I.

Jupiter enim superbæ linguæ grandia verba

Impense odit, et eos intuitus

130

Multo cum impetu irruentes,

Et auri clamore elatis vultibus,

Vibrato præcipitat fulmine, mœnibus

In summis jam

Victoriâ parantem gloriari.

135

S T R O P H E 2.

At repulsus ille ignifer *Capaneus* in terram

Cecidit quassatus

Fulmine, qui tunc

Furioso impetu

Debacchans afflavit *urbem*

140

Turbine ventorum infestissimorum:

Hæc ex parte hæc sic se habebant, illâ alios

Invasit disjiciens

Magnus Mars dextrum moderans agmen.

A N A-

A N T I G O N E.

101

A N A P Æ S T I.

Nam septem duces ad septem portas
Locati pares in pares, reliquerunt
Fugatori Jovi ferrea spolia:
Præter miseros illos, qui patre uno
Matreque unâ nati in se
Utrinque victrices hastas dirigentes
Communis mortis ambo perceperunt partem.

145

150

A N T I S T R O P H E 2.

At enim celebris
Victoria venit,
Curribus insigni
Gratificans invicem Thebæ.
Ergo jam bellorum
Præsentium indicite oblivionem:
Deorumque templa choris nocturnis
Omnia adeamus: Thebas vero
Eacchanti concutiens motu, Bacchus ducat.

155

160

A N A P Æ S T I.

At enim jam novus ille rex *hujus* regionis
Creon Menœcei *filius*,
Novis Deorum auspiciis
Accedit, aliquod consilium *animo* volvens,
Quippe concilium hoc seniorum
Indixit, communi
Præconio accersitum.

165

CREON, CHORUS, NUNCIUS, ISMENE, A N T I G O N E.

I A M B I.

Cre. Viri, rem quidem publicam jam in tuto Dii,
Multis fluctibus *per eos* labefactatam, erexerunt denuo:
Vos autem solos ex omnibus per nuncios
Jussi adesse, partem quidem, quod Laii
Vos rite semper coluisse norim solii imperium:
Partim deinde, quando OEdipus rexit civitatem,
Et postquam interiit ille, in illorum adhuc
Natos *pariter* mansisse sententia fideque firma.
Quando igitur illi mutua cæde uno
In die perierunt ferientesque et
Cæsi propria manu piaculariter,

170

175

Ego

Ego jam imperium omne et solium habeo,
Cognitionis jure, defunctorum.

190

“ Difficillimum est cujusvis viri perdiscere

“ Indolemque et animum et sententiam, priusquam

“ Magistratu tritus *versatusque* legibus appareat:

“ Mihi enim *vir ille*, qui totam gubernans civitatem

“ Non optimis adhæret consiliis,

185

“ Sed ex timore quovis linguam clausam habet,

“ Pessimus esse et nunc et olim videtur:

“ Et potiorum quicumque patria sua

“ Amicum judicat, istum nullo in loco pono.”

Ego enim (testis sit Jupiter qui omnia cernit semper)

190

Neque agerem silentium, damnum si viderem

Ingruere civibus loco salutis;

Neque amicum unquam illum, qui sit hostis patriæ,

Sumpserim mihi ipsi, hoc nempe cognoscens, *patriam*

Esse hanc quæ servat *omnes*, cumque in hac

195

Navigamus salva, amicos *recte* facimus.

Hisce ego legibus hanc augebo civitatem,

Hisque adeo affinia prædicavi

Civibus, de natis OEdipi:

Ut Eteoclem quidem, (qui propugnans huic civitati

200

Periit, re bello pulcherrime gestâ)

Sepulchroque cendant, et omnia sancte administrent

Quæ strenuos viros comitantur infra mortuos:

At contra fratrem illius (Polynicen dico)

(Qui terram patriam et Deos patrios

205

Exul huc rediens voluit igne

Comburare funditus, voluitque sanguine

Cognato pasci, hosque *cives* in servitutem abducere)

Illum, urbi huic edixi, sepulchro

210

Ne quis parentet, neque defleat,

Sed finant insepultum, et alitibus corpus

Et canibus prædatum misere laceratum intueantur.

Hæc mea est voluntas, et nunquam a me saltem

Honorem præripient mali iustis *debitum*:

Sed quicumque benevolus huic urbi est, mortuus

215

Et vivus pariter a me honorabitur.

Cho. Hæc tibi placent *ergo*, Menœcei fili Creon,

Circa hunc civitatis hujus hostem, illumque amicum.

Lege

Lege vero uti qualibet penes te est

In mortuòs, inque nos, quotquot vivimus.

220

Cre. Quare attendite, mea ut dicta curentur.

Cho. Juniori alicui onus hoc ferendum propone.

Cre. Sed adfunt prompti, qui mortuum custodiant.

Cho. Quid ergo aliud præter hoc jam mandas?

Cre. Ne concedatis hisce, qui minus parent.

225

Cho. Nullus est adeo stultus qui velit mori.

Cre. Est sane merces hæc inobedientis. Sed spe captos

Homines lucellum sæpe perdidit.

Nun. Rex, nequaquam dixero, quod præ celeritate

Spiritum ægre trahens advenio, veloci levato pede:

230

Multa enim offendi, cogitationum obstacula,

In via subinde circumagens meipsum ut referrem pedem.

Animus enim dixit multa mihi fabulatus,

Miser, cur tendis eo, ubi cum adveneris, daturus es pœnas?

Miser, manebis contra? et si hæc resciverit Creon

235

Alio ex viro, quânam dolorem, quæso, effugies?

Talia revolvens confeci iter oppidò tardus:

Et sic via brevis fit longa.

Tandem tamen vicit *animus* ut huc irem.

Tibi etsi nihil *gratum* eloquar, dicam tamen.

240

Spe enim *hac* fretus venio

Nil me aliud pati posse nisi quod fatale sit.

Cre. Quidnam est, cur animo ita es sollicito?

Nun. Dicere tibi volo omnia quæ ad me attinent:

Facinus enim neque feci, neque vidi eum qui fecit,

245

Neque jure in mali quippiam inciderem.

Cre. Probe sane expendis et munis undique

Rem: videris enim aliquid novi velle indicare.

Nun. "Gravia enimvero cunctationem afferunt plurimam."

Cre. Quin dic tandem, deinde liberatus abi.

250

Nun. Dicam *ergo* jam tibi: cadaver aliquis modo *vestitum*

Cum jam sepelisset, abiit, et corpus arido

Pulvere sparsisset, parentassetque quæ decuit.

Cre. Quid dicis? quis hominum est qui hæc ausus est?

Nun. Haud novi: ibi enim neque securi quid erat

255

Cæsum, neque ligone effossum; dura sed terra

Et humus infracta, nec plaustrorum sulcata

Rotis: sed quispiam incertus facti auctor fuit.

Ubi

Ubi vero primus nobis diei excubitor
 Ostendit, omnibus miraculum ingratum erat. 260
 Ille enim non tumulo conditus evanuit:
 Sed tenuis super injecta erat pulvis ut a viro piaculum fugi-
 ente,

Signa porro neque bestiae, neque canis cuiuspiam
 Venientis neque rapientis apparuere.
 Dicta *ibi* inter nos sonabant mala. 265
 Vigil vigilem redarguit; atque ventum est
 Propemodum ad plagas tandem; nec qui prohiberet aderat.
 Unusquisque enim visus est alteri auctor facti,
 Et tamen nemo manifestus, et omnes se nescire excusabant.
 Eramus quoque parati et ferrum ignitum levare manibus, 270
 Et per ignem ire, et jurare Deos,

Nos neque fecisse, nec cuiquam conscios esse
 Facinus machinanti, neque perpetranti.
 Tandem, ubi nihil scrutando profecimus,
 Quidam inquit (qui *nos* omnes ad solum capita 275
 Demittere metu coegit: neque enim poteramus
 Contradicere, nec *scire*, eo facto, rectene
 Facturi essemus) erat autem fermo, indicandum
 Tibi factum hoc et neutiquam tegendum.
 Et hæc vicit *sententia*, et me infortunatum 280
 Sors adegit hoc bonum capere.

Adsum autem invitus apud invitos scio.
 " Diligit enim nemo mala nunciantem."

Cbo. Mihi fane, rex, mens secum cogitat diu,
 Ne forte diis impulsoribus hæc res facta sit. 285
Cre. Define, priusquam irâ me impleas loquens,
 Ne deprehensus fueris demensque et senex simul.
 Dicis enim non ferenda, quum Deos dicis
 Curam habere hoc utique de mortuo.

An honore colentes maximo, ut benefactorem 290
 Operuerunt eum, qui columnis utrinque fulta
 Tempia venit crematurus, et donaria,
 Et terram eorum et leges dissipaturus?
 Videsne Deos honore malos prosequi?
 Non est *ita*. Sed et hæc olim cives 295
 Ægre ferentes obloquebantur mihi,
 Clam capita quassantes: neque sub jugo

Collum

A N T I G O N E.

105

Collum habebant ut decet, ut in me acquiescerent.

Ab hisce eos pernovi pulchre

Seductos mercedibus hæc perpetrasse.

300

“ Nullum enim mortalibus, quale argentum,

“ Malum natum est: hoc et urbes

“ Devastat, hoc quoque viros summovet domibus:

“ Hoc item edocet, et pervertit mentes

“ Bonas mortalium ad turpia facta se addere.

305

“ Astutiasque monstravit hominibus sequi,

“ Et facinoris omnis impietatem nosse.”

Quotquot vero mercede conducti perpetrarunt hæc,

Hoc adepti sunt ut aliquando darent pœnas.

At si quidem *suam* habet Jupiter a me reverentiam,

310

Pulchre hoc scito, (juratus autem tibi dico)

Nisi ipsum auctorem hujus sepulturæ.

Inventum protuleritis ob oculos meos,

Non vobis sola mors sat erit, antequam

Vivi pendentes hanc indicabitis contumeliam.

315

Ut edocti lucrum unde petendum,

In posterum rapiatis: et discatis

Non qualibet ex re licitum esse lucri amorem.

“ Namque ex iniquis quæstuum compendiis plures

“ Malo mactatos videas, quam servatos.”

320

Nun. Loquine mihi quicquam permittes? an sic abiero?

Cre. Nescisne vel nunc quam moleste loqueris?

Nun. Auribusne an animo morderis?

Cre. Quid? quæso; requiris, meus ubi sit dolor?

Nun. Auctor *sepulchri* dolet tibi animum, aures ego.

325

Cre. Hei mihi! quam insigni loquacitate natus es?

Nun. Nunquam profecto facinus hoc feci ego.

Cre. Idque *fecisti* propter argentum, animam projiciens.

Nun. Heu,

Certe malum est, si suspiceris, falsa suspicari.

330

Cre. Magnifice jam orna sententiam: sed nisi hæc

Qui fecerint monstrabitis, dicetis quod

“ Injusta lucra *gavia* concinnent dispendia.”

Nun. *Velim* sane inveniatur auctor maxime: sed tamen

Deprehensus fuerit necne (hoc enim fortuna dijudicabit)

335

Non erit ut videas tu me huc reversum.

V O L. II.

* O

Etenim

[ANTIGONE.]

Etenim nunc præter spem opinionemque meam
Servatus, ingentes debeo diis gratias.

ANTISTROPHICA. strophe 1.

Cbo. Multa *quidem sunt* solertia, nihil vero

Homine solertius est.

340

Hic et canum *spumis*

Pontum nimboſo *ſtante* Noto

Transit utrinque ſonantes

Alarum per tumores,

Deorumque ſupremam Tellurem

345

Immortalem indefeſſam

Atterit circumactis

Aratris per ſingulos annos

Equino genere verſans.

ANTISTROPHE 1.

Leviumque genus avium

350

Retibus circumdatum abducit

Vir præditus ſolertia,

Ferarumque gentes agreſtium,

Pontique marinam *piſcium* naturam,

Laqueis retium nexis;

355

Edomatque artibus agreſtem

Belluam montivagam;

Jubatunque equum captum

Abducit collo jugum *imponens*,

Montanumque indomitum Taurum.

360

STROPHE 2.

Sermonisque *uſum*, et ſublimem

Scientiam, et civiles

Rixas didicit, et

Pruinarum ſub dio pernoſtantibus incommodarum ſerena,

Et gravium fugere imbrium tela.

365

Ad omnia ingenioſus; impos

Nihili, proſpicit

Futura. Solius orci

Effugium non invenire valet.

Morborum tamen difficilium

370

Effugia excogitavit.

ANTISTROPHE 2.

Mirabile quiddam in dolis fabricandis

Præter expectationem habens:

“ Aliquando

A N T I G O N E.

107

“ Aliquando ad virtutis studium,

“ Aliquando ad vitium, fertur.

375

“ Cum patrias servat leges,

“ Totâ colitur in urbe; at civitate indignus

“ Ille est, qui nullo

“ Honesti studio movetur.”

O utinam neque eodem mecum testis

380

Unquam contingat vivere, nec amicus

Fiat, qui talia patrare facinora audet!

A N A P Œ S T I.

Divinum hoc prodigium confidero,

Quomodo sciens negavero

Hanc esse filiam Antigonen?

385

O misera et miseri

Patris OEdipi filia: quidnam istud est? nonne

Te immorigeram regiis

Ducunt legibus,

Et in amenti deprehensam auso?

390

I A M B I.

Nun. Hæc est illa, quæ facinus effecit:

Ipsam hanc deprendimus sepelientem. Sed ubi est Creon?

Cho. Reverfus is e domo opportune adest.

Cre. Quid est? quæ condigna accidit pœna?

Nun. Rex, “ mortalibus nihil est abjurandum:

395

“ Falsam enim reddit secunda cogitatio *priorem* sententiam.”

Etsi *me* nunquam rediturum huc juravi

Tuas ob minas, quæis tunc periclitabar:

Tamen (“ hoc supra præterque spem *omnem* gaudium

“ Nullam habet parem sibi voluptatem magnitudine”) 400

Adsum pro data fide, licet aliter juraverim,

Puellam hanc adducens, quæ deprehensa est sepulchrum

Apparans. Sors hic non est iacta:

Sed meum est, non alterius hoc *quicquid* est lucri.

Et nunc rex, hanc ipse, ut lubet, acceptam

405

Et judica et redargue: ego vero liber

Dignus sum hisce absolvi malis.

Cre. Adducis autem hanc, quomodo? unde acceptam?

Nun. Ipsa virum sepeliit: omnia nosti.

Cre. An et intelligis, et vere dicis quæ dicis?

410

Nun. Hanc.

Nun. Hanc, inquam, vidi sepelientem, quod tu cadaver
Interdixeras. Satisne manifesta certaue dico?

Cre. Et quomodo est visa, et ipso facto deprehensa?

Nun. Sic acta res est: postquam enim eo venimus

Atrocibus tuis minis perterriti,

415

Ubi omnem pulverem deverrissimus, quæ textit

Cadaver, et putre corpus nudassimus probe,

Confedimus locis in summis sub vento,

Id scilicet fugientes, odorem a se ne quem mitteret corpus,

Excitans vir virum convitiis

420

Maledicis, si quis hunc remitteret laborem,

Tantisper hæc sunt facta, donec in æthere

Medio constitit lucidus solis circulus,

Et æstus calfecit: tum vero repente humo

Typhon levans turbinem, cœli pestem,

425

Implet campum, omnes verberans comas

Arborum campestrium: impletus autem est magnus

Aether pulvere, et clausis oculis divinitus misso tenebamur
morbo.

Et eo longum post tempus ablato

Puella cernitur, et plorans edit acerba *passæ*

430

Avis acutam vocem, quando vacui

Cubilis pullis spoliatum videt lectum.

Sic et illa, nudum ut cernit cadaver,

Lamentis ejulavit, dirisque malis

Devovit facti auctores:

435

Et manibus statim aridum affert pulverem.

Et celebris è fabri vasculo copiose

Fuso ter libamine mortuum ornat.

Nos vero conspicati adimus, eamque

Comprehendimus statim nullatenus perterritam.

440

Et de priori deque præsentis examinamus

Actiōne, nihilque omnium perstitit negare.

At gratum hoc mihi saltem, et triste simul.

“Ipsum enim me e malis evasisse

“Gratissimum: sed in malum amicos ducere

445

“Id triste est.” Sed mea sic est natura hæc omnia

Minoris facere mea *ipsum* salute.

Cre. Te nunc, te demittentem in terram caput

Faterisne an denegas fecisse hæc?

Aut. Et

- Ant.* Et fateor fecisse, nec omnino nego. 450
- Cre.* Tu quidem auferas teipsum, quocunque vis,
Extra gravem culpam liberum.
Tu vero dic mihi non prolixè, sed brevibus;
Norasne edicta ne *quis* hæc faceret?
- Ant.* Noram: quæ enim non nossem? manifesta enim erant. 455
- Cre.* Et vel sic ausa es hasce transgredi leges?
- Ant.* Quid ni? "non enim mihi Jupiter hæc edixerat,
"Nec inferiorum familiare jus Deum
"Qui hasce mortalibus dederunt leges.
"Nec tantum valere credidi tua 460
"Edicta, ut non scriptas tutasque Deum
"Leges, mortalis cum sim, violare audeam.
"Non enim hodie modo herive, sed semper
"Hæ vigent, nemoque novit unde prodierunt.
"Harum ego *violatarum* nolui cujusvis 465
"Fastu perterrita, apud Deos pœnas
"Dare, morituram enim me sciebam (quid ni?)
"Etiam si tu non denunciaffes: quod si ante tempus
"Moriar, lucrum hoc ego deputo.
"Quicunque enim in multis, ut ego, malis 470
"Vivit, quonam modo non ille lucrum moriendo auferat?"
Sic mihi fane hanc mortem fortiri
Nullus est dolor: at, ex eodem progeniti utero fratris
Mortui si insepultum sustinuissem cadaver,
Id mihi doleret; hisce autem non doleo. 475
Tibi autem si videor stulte fecisse,
Propemodum *dixerim*, stulti iudicio stulta sum.
- Cho.* Apparet genus durum ex duro patre
Puellæ: cedere enim non novit malis.
- Cre.* "At scito fane feroces nimis animos 480
"Cadere præcipue: et invictissimum
"Ferrum igne coctum, rigidum,
"Fractum et contritum maxime videas;
"Parvoque fræno novi animosos
"Equos regi *solitos*: non convenit enim 485
"Eum elato esse animo, qui servus est proximi."
At hæc contumeliose agere tunc didicit,
Cum leges *ausa est* propositas transgredi:
Contumelia autem, postquam fecisset, hæc est altera,

Hisce

Hisce gloriari factis, et ridere.

490

Certe non ego amplius vir *sim*, sed ipsa vir,
Si hæc impune cesserit audacia.

Sed sive *ex* sorore, sive propinquiore nata sit,
Nobis ipso Herceo Jove,

Ipsaque et ipsius soror non vitabunt

495

Mortem pessimam: etenim illam æqualiter

Accuso participem esse consilii super sepulchro.

Et eam evocate: intus enim vidi nuper
Insanientem illam, nec compotem mentis.

"Solet autem animus prius capi fraudulentus

500

"Eorum qui nihil recte in tenebris machinantur.

"Odique prorsus qui cum in malo

"Deprehensus sit, deinde illud concinnis comere dictis parat."

Ant. Vin' amplius aliquid quam me captam occidere?

Cre. Ego quidem nihil *amplius*: hoc nactus omnia nactus sum. 505

Ant. Quid ergo moraris? nam mihi tuis ex sermonibus

Nihil placet, neque placituram sit unquam:

Itaque et tibi mea *dicta* neutiquam placere valent.

Atqui unde gloriam celebriorem

Consequer, quam fratrem germanum in sepulchro 510

Quod condidi? his *quoque* omnibus, qui *adsunt*, idem placere
Diceretur, si non linguam præcluderet metus.

"At Tyrannis cum ob alia multa felix est,

"Tum quia licet ei facere dicereque quæ lubet."

Cre. Tune hoc sola hos inter Cadmeos vides?

515

Ant. Vident et hi, sed tibi continent ora.

Cre. Te autem non pudet alia ab his sentire?

Ant. Nihil enim habet turpitudinis fratres colere.

Cre. Nonne ille frater *erat*, qui sub terra mortuus?

Ant. Ex una frater *matre* et eodem patre.

520

Cre. Quare igitur isti impio rependis honorem?

Ant. Non hoc testabitur ille sub terra mortuus.

Cre. Si tu quidem illum honore parili cum impio dignaris.

Ant. Haudquaquam enim famulus, sed frater periit.

Cre. Nempe vastans patriam, alter *pro patria* cum stetisset fortiter.

Ant. Tamen ipse Pluto leges has flagitat.

526

Cre. At bonus non *debet* cum malo paria fortiri.

Ant. Quis verò novit annon ista apud inferos amicè-sint-composita?

Cre. Haud unquam inimicus, ne quidem mortuus, est amicus.

Ant. "At

A N T I G O N E.

III

Ant. "At ego non ad odium sum nata, sed colendum amorem
"mutuum." 539

Cre. Ad Orcum ubi descenderis, si amandum erit, illic amato :
At, donec ego cælestibus auris fruam, nunquam imperabit femina.

A N A P Œ S T I.

Cho. En pro portis nunc Ismene
Lacrymas fororias extillans,
Vultum sanguine-fædatum 535
Indignè deformat,
Formosasque genas humectat.

I A M B I.

Cre. Tu autem, quæ domi soluta, velut vipera,
Clam me exsuxisti, (neque enim intellexi
Pestes quodd duas nutre, et subversores solii) 540
Age dic jam mihi, num te hujus sepulturæ
Affirmabis quoque esse sociam, an jurabis ignorare te ?

Ism. Feci facinus hoc, modo hæc consentiat.
Et particeps sum pariter, et culpam fero.

Ant. At enim non permittet te hoc Justitia : quia 545
Neque voluisti, neque ego tecum quicquam communicavi.

Ism. At me in malis tuis non pudet
Sociam meipsam pœnæ facere :

Ant. Quorum sit hoc opus, Orcus et inferi conscii sunt.
"Verbis autem ego amantem solis non amo amicam." 550

Ism. Ne me, foror, despicias, velans ne
Moriarque tecum, simulque mortuum fratrem expiem.

Ant. Ne tu mecum simul moriaris, neque quæ non attigisti
Facias tua ; satis erit me mori.

Ism. Ecquænam vita mihi a te destitutæ chara erit ? 555

Ant. Creontem roga : illius enim tu curam geris.

Ism. Cur hisce me affligis, quum nihil profit tibi ?

Ant. Doleo equidem, quantumlibet te rideam.

Ism. At quâ in re nunc demum saltem tibi ego prodero ?

Ant. Serva teipsam : non tuum tibi effugium invideo. 560

Ism. Hei mihi miseræ ! et exfors ero tuæ mortis ?

Ant. Tu enim optasti vivere, ego autem mori.

Ism. At non meis prædictionibus sine.

Ant. Pulchre tu quidem his, illis ego sapere videbar.

Ism. Atqui par est nobis utrisque delictum. 565

Ant. Confide, tu quidem vivis ; mea autem anima olim

Mortua

Mortua est, ut mortuos juvem.

Ant. Puellas dico hasce, alteram quidem modo
Amentem extitisse, at alteram ex quo primum nata est.

Ism. "Non enim unquam, o rex, non, quæ olim fuit, manet 570
"Mens miseris, sed excidit."

Cre. Tibi certe, quippe elegisti cum mala miseram esse.

Ism. Quid enim mihi soli finē hac in vita gratum?

Cre. Sed hanc quidem ne tuam esse dicas; non enim amplius est,

Ism. Ergone sponsam necabis tui ipsius filii? 575

Cre. Haud fæminæ deerunt creandis liberis.

Ism. Non ut inter hanc et illum pacta sunt sponsalia.

Cre. Improbas ego fæminas *connubio jungi* filiis odi.

Ant. Charissime Hæmon, te ut facit parvi pater!

Cre. Et tu, et quem ais, mihi molestus est torus. 580

Ism. Privabis igitur filium hanc sponsâ tuum?

Cre. Pluto tremendus nuptias has finiet.

Ism. Itaque decretum est, ut videtur, hanc *tibi* morti dedere?

Cre. *Moriendum est* et tibi et mihi: ne moras amplius *neſte*: at illas
Corripite, famuli, intrò: posthac non erit 585
Fas liberè istas obvagari virgines.

"Fugiunt enim et audaces, cum propè

"Jam finem intuentur vitæ."

ANTISTROPHICA. strophe 1.

Cho. Felices, quibus ærumnis sine

Transiit elapſa ætas! 590

"Cui enim a Superis

"Quaſſatur domus, doloribus luctificis

"Nulla est meta, longamque

"Petunt poſteritatem."

Pariter ac profundi 595

Maris fluctus, infestis

Thraciis cum nox incumbit flatibus,

Excitat funditus nigrum

Sabulum, a ventis ægrè-commotum,

Tristiq̃ue cum gemitu littora percussa personant. 600

ANTISTROPHE 1.

Veteres enim Labdacidarum

Domûs intereuntis

Video clades

Novis cladibus ingeri:

Nec

Nec liberat stirpem
 Posteritas *suam*, sed evertit
 Deorum aliquis *ipsam*, nec a malis requiem invenit.
 Nunc verò ultimæ, *quæ* superest,
 Radicis effulget in OEdipi domo spes :
 Nec mora quin illam denuo demetit 610
 Cruentus Deorum manium pulvis,
 Sermonisque amentia, et mentis Erinnys.

S T R O P H E.

Tuam, Jupiter, potentiam quis mortalium
 Superando cohibeat?
 In quam somnus nunquam ir- 615
 repit, *somnus*, qui omnes- enervans illos ad-senum- statum reducit :
 Nam indefessi Deorum
Sunt menses. Tu quoque juventute- senii- nescii- viges- sempiterna ;
tu etiam Omni-potens

Tenes Olympi
 Splendidam lucem : 620
 Quod nunc est, et quod præteritum,
 Quodque futurum est, *semper adest tibi*, arbitrioque tuo subiectum
 est.

Lex verò hæc neutiquam accedit
 Hominum vitæ, omnino
 Damni immunem esse. 625

A N T I S T R O P H E 2.

“ Vaga etenim spes
 “ Multos juvat homines :
 “ Multos è contra decipit
 “ Levi cupidine.”
 Homini vero planè inscienti obrepit [*calamitas*], 630
 Priusquam igni ardenti pedem quis admoverit.
 Sapienter enim à nescio quo
 Celebre dictum ortum est,
 “ Malum aliquando videri bonum
 “ Illi esse, cui mentem 635
 “ Ad perniciem Deus impellit.
 “ *Idemque* minimum versatur
 “ Temporis extra noxam.”

V o l. II.

* P

A N A-

[ANTIGONE.]

At ecce Hæmon, liberorum tuorum
 Novissima proles, anxius proculdubio
 Sponsæ accedit ob mortem Antigones,
 Læso fraudari impotenter dolens.

640

CREON, HÆMON, CHORUS, ANTIGONE.

Cre. Statim sciemus *hoc* quovis augure certius.

O nate, ultimam numquid audiens sententiam
Super futurâ conjuge, patri infensus ades?

645

An tibi quidem nos, quicquid egerimus, chari *sumus*?

Hæ. Pater, tuus sum : et tu sententias quamdiu habes

Rectas, *jure* regas, quibus ego obsequar.

“ Mihi enim nullæ merito sunt nuptiæ

“ Anteferendæ tibi probè gubernanti.”

650

Cre. *Laudo te.* Ita enim, nate, decet in animum inducere,

“ Consilio paterno omnia postponere.”

Propterea enim homines optant liberos

Obedientes fatos domi habere,

Ut et hostem vicissim ulciscantur malis,

655

Et amicum æque honorent ac patrem.

“ Quicumque vero inutiles generat liberos,

“ Quid illum dicas aliud, quàm sibi molestiam

“ Genuisse, multumque inimicis risum ?”

Ne nunc igitur, nate, sanam mentem, voluptate *victus*,

660

Propter mulierem, ejice ; certò sciens

“ Esse frigidum nimis improbæ

“ Mulieris amplexum, toris quæ juncta sit jugalibus : quod enim

“ Esse *tetrius* potest, ulcus-ve majus, infideli et improbo amico ?”

Tu igitur, respuens ut malevolam, sine

665

Puellam hanc Stygio alicui sub Orco nubere.

Nam posteaquam civitatis legibus

Inveni eam solam rebellem ex omnibus,

Mendacii urbs ne me coarguere queat,

Illam neci dedam. Jovem quantam volet

670

Cognitionis præsidem : si enim qui genere sunt juncti

Mala patrant, alam potius nullo junctos sanguine.

“ Inter etenim cognatos quicumque est vir

“ Bonus, *is* et in civitatem comperietur justus :

“ Quicumque vero transiliens *terminos* vel leges violat,

675

“ Vel imperare rectoribus cogitat,

“ Non

" Non erit, ut is laudem a me consequatur.

" Sed quem civitas *magistratum* statuerit, ei pareas oportet

" Et in parvis et in iustis, et contrariis."

Et hunc quidem virum considerem ego 680

Recte imperare, recteque imperari posse:

Inque belli turbine constitutum

Manfurum esse iustum fortemque adiutorem.

" Nullum est enim inobedientiâ gravius malum:

" Hæc perdit urbes, turbat, evertit domos: 685

" Hæc quoque sub prælii tempus

" Exercitum in fugam dispergit: at ordinatorum

" Plerumque salutis est corporibus disciplina."

" Hæc bonis erit *omnibus* tuenda principibus,

" Nec, à mulieribus uti violetur, perferendum: 690

" Nam à viris, si quidem necessum est, satius est pelli loco,

" Ignaviores ne vocemur feminis."

Cho. Nobis quidem (nisi *mente* senio fraudati sumus)

Dicere sapienter, quæ dicis, videris.

Hæ. Pater, Dii mentem indiderunt hominibus: 695

Rem omnibus, quotquot sunt, opibus præstantiorem.

Ego vero, quod tu hæc non recte dicis,

Neque sane possem, neque etiam scirem dicere.

Fieri quidem id posset ab alio, et non indecorè.

Sed mei esse existimo officii notare dicta 700

Factaque in te civium, quid quisque laudet jure, quid vituperet:

Illi tuum aspectum expavescunt; nec alius, quam qui tuis ferat

Voluptatem auribus, præsentem te, sermonis usus.

Interim illos susurranteis ego audio clanculum,

Utque hanc puellam tota ploret civitas, 705

Quod omnium mulierum immeritissima

Pessimè, facta propter laudem digna, pereat:

Quæ suum ipsius germanum fratrem inter cædes

Stratum, infepultum, neque a crudivoris canibus

Sivit perire, nec a quovis alite. 710

Nonne hæc aureos digna fortiri honores?

Talis obscura tacite ingruit fama.

Mihi vero, quam ut tu feliciter agas, pater,

Nulla omnino res est optabilior.

" Quod enim majus gaudium liberis *eveniat* quam pater ut laus.
 " de floreat summa? 715

" Vel quod patri *majus*, quam ut liberi pariter *floreant*?"

Ne nunc ergo morem hunc unicum tecum retineas :

Illud quod tu dicis, et nihil aliud, rectum esse.

" Qui enim vel ipse solus sapere videtur *sibi*

" Linguamve vel animum, quem nemo alius, habere, 720

" Tales resecti comperti fuerunt inanes.

" Quin virum, sapiens licet fuerit, discere

" Multa haud est turpe, nec non nimis resistere."

Videsne prope fluentia quotquot

Arbores torrentibus hibernis cedunt, ut servant ramos, 725

Obnitentes verò radicitus pereunt ?

Similiter quoque navis gubernator, qui pedem

Tendens remittit nihil, supinis

Eversâ rate postea tabulis navigat.

At remitte iram, et pœnitentiæ da *locum*.

730

" Judicium enim si quod et mihi juniore

" Adest, *id* equidem dico, longe antiquius esse,

" Ut vir sit omni in re scientia refertus :

" Sin minus (amant enim res huc raro vergere)

" Et à dicentibus bene pulchrum est discere."

735

Cbo. Rex, et te decet, si quid *hic* dicit boni,

Audire, teque vicissim, *Hæmon*, hunc quoque : recte enim dictum est utrinque,

Cre. Nos ergo eò ætatis provecti etiam docebimur jam

Sapere a viro tantulæ ætatis ?

Hæ. Nihil *disce* injustum ; etsi vero ego sim juvenis,

740

Non ætatem magis decet quam opera respicere.

Cre. Estne hoc *justum* opus, inobedientes colere ?

Hæ. Non te jubeo honore afficere malos.

Cre. Nonne hæc igitur in hoc est deprehensa morbo ?

Hæ. Non hoc dicit Thebanus populus.

745

Cre. Civitasne igitur nobis, quæ imperare debeam, dicit ?

Hæ. Vides quam pueriliter nimis hæc dixisti ?

Cre. Alii ergo, non mihi, hæc regenda est terra ?

Hæ. Non est civitas, quæ unius *tantum* est viri.

Cre. Non principis censetur esse civitas ?

750

Hæ. Pulchrè : desertâ scilicet tu terrâ regnum teneres solus.

Cre. Hic, ut videtur, pugnat pro muliere.

Hæ. Si

- Hæ.* Si tu quidem es mulier: tui enim curam gero.
Cre. O omnium pessime, qui cum patre litigas tuo.
Hæ. Injusta enim te peccare video. 755
Cre. Pecco enim regni jura colens mei?
Hæ. Non sane colis, honores dum calcas Deum.
Cre. O scelestum ingenium et muliere inferius!
Hæ. Neutiquam prehendes me victum turpibus tamen.
Cre. Tuus siquidem hic sermo omnis illius gratia est. 760
Hæ. Tuique etiam, et mei, et Deorum inferorum.
Cre. Non erit unquam ut hanc vivam amplius duxeris.
Hæ. Illa itaque morietur, et mortua aliquem perdet.
Cre. An ad minas quoque procedis usque ferox?
Hæ. Quæ sunt minæ autem, contra inanes dicere sententias? 765
Cre. Non impune docebis me, ipse mentis inops cum sis.
Hæ. Nisi pater esses *meus*, dicerem te desipere.
Cre. Mulieris mancipium, ne me garriendo eneca.
Hæ. Vis quidlibet loqui et loquens audire nil?
Cre. Verum *est*: sed per Olympum scito, quod 770
 Non gaudebis in me convitiis intonans.
 Abducite illud odium, ut ob oculos illico
 Præsenti moriatur proxima sponso.
Hæ. Non sane mihi *præsenti*: ne unquam fore censeas.
 Neque hæc peribit prope *me*, nec tu posthac 775
 Meum ocellis caput conspicaberis intuens.
 Quare inter amicos, si quibus lubeat, infani porro.
Cho. Rex, homo abiit præ ira citus:
 Hujusmodi vero ingenium dolore incensum est atrox.
Cre. *Age* faciat: sapiat magis, quam virum decet, abiens. 780
 Hasce tamen duas puellas non liberabit morte.
Cho. Ambas tune eas necare cogitas?
Cre. Non eam, quæ *mortuum* non tetigit: recte adeo hoc mones.
Cho. Quâ morte vero eam statuis occidere?
Cre. Perductam eò ubi deserta mortalibus est via 785
 Saxeo recondam vivam in specu,
 Tantillo cibi, quantum piaculo sit satis, apposito,
 Ut pollutionem tota effugiat civitas.
 Et ibi Platonem, quem solum colit Deorum,
 Rogando forte impetrabit, ne mortem obeat: 790
 Aut discet tandem aliquando, quòd
 Labor sit superfluous Deos colere inferos.

Cho. Amor, pugnâ invicte,
 Amor, qui opulentos invadis,
 Qui in mollibus genis 795
 Puellæ excubas :
 Ambulasque super mare,
 Perque stabula agrestia :
 Te nec immortalium
 Fugere valet quispiam, 800
 Nec in diem viventium adeo
 Mortalium : quisquis vero te habet, furit.

A N T I S T R O P H E.

Tu etiam justorum devias
 Abripis mentes ad injuste nocendum ;
 Tu quoque litem hanc viros 805
 Inter consanguineos concitasti :
 Planeque jam superat ocellorum
 Sponsæ nuptiæ decorantis
 Cupido in imperiis
 Assessor magnarum 810
 Legum : invicta enim
 Illudit dea Aphrodite.

A N A P Æ S T I.

Quin et jam ego ipse leges
 Extra efferor hæc cernens, sistereque
 Non amplius fontes valeo lacrymarum ; 815
 Communem cum video *Orci* thalamum
 Miseram hanc *Antigonen* adeuntem.

A N T I S T R O P H I C A. s t r o p h e 1.

Ant. Cernite me, terræ o patriæ cives,
 Ultimam viam
 Euntem, ultimumque jubar 820
 Intuentem solis,
 Nec unquam posthac: me enim communis
 Orcus vivam deducit
Ad Acherontis
 Littus, neque nuptias 825
 Expertam, neque debitum sponsæ
 Canticum me ullatenus celebravit,
 Sed *Acheronti* nuptum tradar.

A N T I G O N E.

119

A N A P Æ S T I.

Cho. Celebris igitur et laudem nacta
In hunc abibis tpecum mortuorum,
Nec tabidis perculsa morbis,
Nec meritam gladii mercedem sortita ;
Sed tui juris, viva, sola jam
Mortalium ad Orcum descendes.

830

A N T I S T R O P H E I.

Ant. Audivi olim miserrimam periisse
Phrygiam hospitem *Nioben*,
Tantali *filiam*, Sipylo in alto :
Quam, hedera velut flexilis,
Saxea domuit germinatio : et ipsam
Imbre liquecentem,
(Ut fama vulgi *est*)
Nix quoque nunquam deserit ;
Humectatque sub superciliis fletu perfusa
Colla : cui me Deus
Simillimam confopit.

835

840

845

A N A P Æ S T I.

Cho. At Dea erat illa et Diis genita ;
Nos vero homines et mortalibus sati,
Tibique mortuæ præclarum erit audire,
Sortem te similem divis fortitam esse
Vivam et post mortuam.

850

S T R O P H E 2.

Ant. Hei mihi ! derideor. Quid me, per
Deos patrios,
Nondum emortuam contumeliâ afficis,
Sed adhuc superstitem ?
O civitas, o civitatis
Opulenti incolæ :
Io Diræi fontes,
Thebesque curribus insignis nemus : tamen
Vos simul testes advoco,
Ut ab amicis indefleta, qualique lege
Ad carcerem effossum
Novi sepulchri abeo.
O misera !

855

860

Que

Quæ neque viva neque mortua
Interero neque vivis neque mortuis.

I A M B I.

865

Cbo. Progressa ad extremum audaciæ
In altum justitiæ folium
Impegisti, o filia, graviter:
Paternam aliquam certe solvis noxiam.

A N T I S T R O P H E 2.

Ant. Tetigisti acerbissimas
Mihi curas,
Patris *nimirum* famosum luctum,
Et universæ
Nostræ *domus* calamitatem
Gravissimam claris Labdaci natis.
O materni tori
Noxæ, coitusque cognati
Miserae matris cum meo patre,
Quibus ego *ex parentibus* tum infelix nata sum.
Ad quos *illa* devota, innupta *illa*
Ego jam veniam inquilina.
Io infortunatas
Frater adepte nuptias,
Mortuus me vivam adhuc occidisti.

870

875

880

I A M B I.

Cbo. "Pie facere pietas quidem *est* aliqua:
"Auctoritas autem violanda
"Nequaquam est *eorum* qui tenent imperium."
Te vero proprii propositi perdidit tenax indoles.

885

S Y S T E M A.

Ant. Indefleta, amicis orba, nuptiarum expers,
Infelix abducor
Per hanc paratam viam: non amplius
Mihi hunc sacrum lampadis oculum
Fas cernere miserae.
Meamque mortem lugubrem
Nullus amicorum gemit.

890

895

I A M B I.

Cre. Scitisne, lugubres cantus ante mortem
Si *recitare* profit, ne unum quidem desitutum?
Non abducetis *hanc* quam celerrime, et tecto

Clausam

Vo
[ANT]

Clausam sepulchro (ut ego iussi)

Solam relinquetis, *ibi* seu moriatur,

900

Seu viva in illo sepeliatur tecto?

Nos enim puri, puellam hanc quod attinet:

Incolatu autem supero privabitur.

Ant. O sepulchrum, o thalame, o effossa

Habitatio, æterna *mibi* custodia, quò tendo

905

Ad meos, quorum numerum inter mortuos

Plurimum cepit Proserpina pereuntium.

Quorum ego novissima et miserrima jam multo

Descendo, priusquam exeat fatale tempus vitæ meæ.

Profecta autem, hanc præter cæteras spem alo

910

Charam venturam patri, sed et charam tibi,

Mater, charamque tibi, o germanum caput.

Quoniam mortuos manibus vos ego meis

Lavi et ornavi, et sepulchralia

Libamina dedi: nunc autem, Polynices, tuum

915

Corpus obtegendero hanc fero mercedem.

Atqui te ego honoravi apud recte sentientes.

Non enim unquam, neque si liberorum mater essem,

Nec si maritus mihi mortuus putresceret,

Repugnante civium edicto hunc suscepissem laborem.

920

Qua vero lege *inducta* hæc prædico?

Mortuo quidem marito, alius supereffet,

Et filius alio ex patre, siquidem hunc amisissem:

Matre autem in orco et patre conditis,

Nullus unquam frater mihi nasceretur.

925

Hæc fâne *ducta* te præferens ego

Ratione, Creonti visa sum tantopere peccare,

Et atrocia ausa esse, o fraternum caput.

Et nunc manibus me sic abducit acceptam,

Thalamo, atque Hymenæo carentem, nec nuptiarum

930

Vices sortitam, nec liberum educandorum:

Sed sic amicis destituta, misera

Viva in mortuorum devenio specum.

At quænam transgressa Deorum jura *obsecro*?

Quid convenit me miseram ad Deos amplius

935

Respicere? quem implorare auxiliatorem? cum jam

Impietatis pœnas pie agendo nata sim.

VOL. II.

* Q

Quod

[ANTIGONE.]

Quod si hæc quidem quæ fecimus apud Deos honeste censentur,
Id pœnas dantes agnovissemus si ea neglexissemus;
Sin vero hi qui in nos animadvertunt peccant, ne plura mala
Patiantur *velim*, quam mihi injuste inferunt. 941

A N A P Æ S T I.

- Cho.* Adhuc ventorum eorundem stridores,
Animique impetus hanc tenent.
Cre. Quare *ob* hæc illius ductores
Lacrymas luent propter tarditatem. 945
Ant. Hei mihi, mortem proximè
Vox hæc accedit.
Cre. Cui speres nihil solatii affero,
Ne hæc non sint, ut olim, rata.
Ant. O terræ Thebanæ urbs paterna, 950
Diique indigenæ,
Abducor jam ego, nec amplius moror.
Videte, Thebarum principes,
Regiam, quæ sola superest, filiam,
Qualia qualibus a viris patior, 955
Pietatem quia colui.

A N T I S T R O P H I C A. strophe I.

- Cho.* Suffinuit et Danaes corpus cœleste lumen
Tenebris mutare, ære-munitis *inclusum*
Aulis: recondita autem sepulchrali
Thalamo redacta est sub jugum. 960
Atqui genere fuit nobilis, o nata,
Et Jovis aurea semina
Servavit in gremii penu.
At fatalis potentiæ magna vis *est*:
Neque eam imber, neque Mars, 965
Non turres, non undisonæ
Nigræ naves *valent* effugere.

A N T I S T R O P H E I.

- Redactus est et ferox irâ filius Dryantis,
Edonum ille rex, indolem
Propter contumeliosam, à Dionysio 970
Saxoso undique septus carcere.
Ita vefaniam plurimam exstillat
Animique vegeti impetum.
Ille agnovit infaniam suam,

Quòd

A N T I G O N E.

123

Quodd Deum tetigisset mordacibus dictis.

975

Disturbavit enim numine afflatus

Fœminas, Bacchique sacrum *extinxit* ignem,

Et tibiaram-amantes irritavit Mufas.

S T R O P H E 2.

Juxta verò Cyaneas petras,

Geminumque mare, littora Bosphorica,

980

Et Thracius Salmydessus,

Ubi urbi vicinus Mars,

Duorum Phinei filiorum

Viderunt execrabile vulnus

Oculos excæcans illatum à sævo conjuge.

985

Miserorum infelicibus oculorum

Orbibus inflictum, non gladiatorum *acie*.

Sed radiorum cuspidibus

Cruentisque manibus.

A N T I S T R O P H E 2.

Tabescentes verò miseri

990

Miserum matris interitum deslebant,

Sortem expertem nuptiarum. Illa vero,

Quod ad profapiam attinet,

Veteres cognatione attigit Erechthidas :

Remotisque in antris,

995

Nutrita est procellas inter patrias,

Boreæ filia, equis celeritate par,

Ardua super montium juga currens puella.

Attamen et hanc affecutæ sunt

Parcæ longævæ, o virgo.

1000

T I R E S I A S, C R E O N, C H O R U S.

I A M B I.

Tir. THEBES magistri, venimus communi viâ

Nos duo, oculis tantum videntes unius : cæci enim

Ipsum iter duci debetur.

Cre. Quidnam est, o senex Tirefia, novi?

Tir. Ego docebo: tu verò vati pare.

1005

Cre. An hactenus unquam tuis recessi à monitis?

Tir. Quare feliciter hanc regebas urbem.

Cre. Possum *id* testari, beneficiis à te affectus.

Tir. Nunc iterum sapias, in ipsa situs fortunæ novacula.

Cre. Quidnam est? Quam ego tua horreo dicta?

1010

* Q 2

Tir. Scies,

Tir. Scies, artis indicia meæ audiens.
 In veterem enim sedem auguralem
 Sedens, ubi erat mihi nullius non augurii statio,
 Ignotum audio sonum volucrum fœdo
 Clangentes furore, nec intelligendo: 1015
 Et lacerasse unguibus se invicem sanguineis.
 Novi: alarum enim strepitus nequaquam erat incertus.
 Statim igitur territus ignita explorabam sacrificia,
 In aris undique ardentibus: at ex victimis
 Vulcanus non splenduit, sed in cinere 1020
 Humidus nidor femorum contabuit,
 Et fumavit, et exspuit; et in sublime
 Extæ erant dissipata, et defluentia
 Femora impositum jacebant extra adipem.
 Hæc à puero isto comperi, 1025
 Deficientia sacrorum incertorum vaticinia.
 Mihi enim ille dux est, aliis autem ego.
 Et hisce malis propter tuam sententiam laborat urbs.
 Aræ enim nobis, foci, et publicæ
 Pleni sunt, per alitumque et canum passionem, 1030
 Infausti cadavere filii OEdipi.
 Utraque nec accipiunt cum sacris preces
 Dii a nobis, neque femorum flammam,
 Neque ales auspicatos emittit clamores,
 Humani depastus sanguinis pinguedinem. 1035
 Hæc igitur, fili, expende: "hominibus enim
 "Omnibus commune est peccare:
 "Cum verò quis peccaverit, ille neutiquam est vir
 "Inconsideratus, nec infelix, qui ubi in malum
 "Incidit, medelam adhibet, neque immobilis perstat." 1040
 Nam pervicacia inscitæ arguitur.
 Quin cede mortuo, neque perditum
 Punge. Quæ fortitudo est mortuum necare?
 Hæc tibi benevolus benè consulo: "parere
 "Est suavissimum bene dicenti, si dicit utilia." 1045
Græ. O'fenex, ad-unum-vos, velut jaculatores intente-scopum-petentes,
 Omnes in hunc virum jaculamini, neque ab arte vestra divina-
 trice
 Vobis sum intentatus: ab hujus generis hominibus
 Venditus fui atque exportatus jampridem.
 Lucramini,

A N T I G O N E.

125

Lucramini, negotiamini optimum apud Sardes

1050

Electrum, si vultis, et Indicum

Aurum; sepulchro tamen hunc non condetis.

Neque si velint Jovis aquilæ in escam

Ipsam ferre raptum ad Jovis thronum,

Ne sic quidem piaculum illud metuens ego

1055

Sepeliri eum permiserō: "probe enim novi

"Deos polluere neminem mortalium posse.

"Cadunt autem, o senex Tiresia, inter homines

"Etiam multimodis præstantes fœdo lapsu crebroque, cum verba

"Turpia perite loquuntur lucri causâ."

1060

Tir. Heu!

Num novit hominum quispiam? an intelligit?

Cre. Quidnam? quale? idne, quod in ore est notumque est omnibus,
dicis?

Tir. "Quanto sapere est possessionum optima?"

Cre. Quanto quidem, ut opinor, non sapere est maxima noxa. 1065

Tir. Hoc tu laboras genere morbi pessime.

Cre. Convitia in vatem regerere non volo.

Tir. Atqui jam regeris, falsa me vaticinari dicens.

Cre. Semper avidum pecuniæ est vatum genus.

Tir. Sed lucra amant plerumque Reges improba.

1070

Cre. An scis tua hæc ferire dicta Principes?

Tir. Scio: at meo ductu hanc feliciter regis urbem.

Cre. Sapiens tu es vates; malis tamen artibus non raro deditus.

Tir. Provocabis me ea quæ non movenda in mente latent proloqui.

Cre. Move; eloquere: modo ne lucri gratiâ loquaris.

1075

Tir. Ita enī et nunc loqui videor, quod ad te attinet.

Cre. At scito, te non divenditurum animum meum.

At tu saltem pulchre scito, futurum, ut, antequam Sol

Aliquot horas, circumvolutione rotarum sui currūs, confecerit,

Tu ex liberis unum vicissim des ipse tuis,

1080

Ac exanimem etiam, loco cadaverum:

Quod unius animam specu inclusam tetro

Ad inferos superstitem demiseris,

Aliudque servas inferorum expers Deū

Cadaver, exequiisque funeralibus nullis piatum.

1085

Quod tamen tibi haud licet, superi nec approbant

Dii: sed à te hæc per vim perpetrata sunt.

Vindices quorum latent, in posterum ut te puniant Erinnyes,

Erebique

Erebique cœlitumque diræ Erinnyes,
 Utque in eadem te devolutum jam mala corripere possint.
 Ista fac consideres, corruptus an vaticiner 1091
 Ego pecuniâ: nec enim futura est longa temporis mora
 Cum tua virorum et feminarum luctibus resonabit undique do-
 mus:

Inimicæ vero omnes una conturbantur urbes,
 Quorumcunque lacerata cadavera aut canes polluere, 1095
 Vel feræ, vel volucris ulla ales, ferens
 Obscœnum odorem in urbis aras, et focos.
In te ista (molestus es enim) tanquam jaculator,
 Emisi incitus furore cordis jacula
 Non irrita, quorum tu calidum impetum non effugies. 1100
 Sed nunc, puer, tu hinc nos domum deducito: atque
 Hic impetum crudelis animi in juniores expuat;
 Linguamque discat erudire, ut prædita majore sit modestia:
 Ac simul animum, quam nunc fover, discat fovere rectius:

Cho. Vir abiit, o rex, dira vaticinatus: 1105
 At scimus hoc, ex quo *tempore* canos ego
 Hosce ex nigris amicior capillis, haud inventus est
 Dixisse falsiloqua urbi huic vaticinia.

Cre. Novi et ipse, ac proinde mihi cor attonitum stupet:
 Sed cedere est durum; fin reluctet vero, 1110
 Ne animum meum calamitate feriam timendum est.

Cho. Bono consilio opus est, o fili Menœcei, Creon.

Cre. Quid igitur facere oportet, fare: ego autem parebo.

Cho. Abi, puellam quidem defosso e specu
 Dimitte: para autem projecto tumulum *cadaveri*. 1115

Cre. Et hæccine probas, et *hæc* vis me cedere?

Cho. Imo, rex, quam celerrime: "coincidit enim
 "Velox Deorum vindicta improbos."

Cre. Hei mihi! vix quidem et cor refugit
 Hoc facere: "sed cum Necessitate frustra non est pugnandum."

Cho. Quin jam *ipse* hæc age profectus, nec aliis manda. 1121

Cre. Sic eo protinus: vosque ministri,
 Quique adestis, quique abestis, secures manibus
 Capietes properate notum ad locum.

Ego autem (nam huc sententia conversa est) 1125

Ipse ut ligavi, ita et *ipse* præsens exsolvam.

Metuo

Metuo enim, ne non statas leges
Optimum sit per totam vitam servare.

A N T I S T R O P H I C A. strophe 1.

Cho. Multis inclyte nominibus, Cadmeæ

Decus o puellæ, et Jovis

1130

Altitonantis proles,

Italiam qui foves

Celebrem, curamque geris

Communis-omnibus Eleusiniæ

Cereris in sinu.

1135

O Bacche Baccharum

Metropolin Theben habitans

Prope liquidum Ismeni

Fluentum, ferique

Ad segetem Draconis.

1140

A N T I S T R O P H E 1.

Te super bicipitem collem

Coruscans vidit flamma,

Ubi Coryciæ nymphæ

Ambulant Bacchides,

Castaliæque liquor *fluit*,

1145

Ubi te Nyssæi montis

Hedera-densi clivi,

Viridisque ora

Et vitibus confita prosequuntur,

Immortalibus carminibus

1150

Te inclamantibus

Thebanæ urbis præsidem.

S T R O P H E 2.

Quam *tu* omnibus colis

Magis urbibus,

Materque tua *Semele* fulmine icta

1155

Quin et nunc (quoniam furenti

Tenetur tota civitas

Jam morbo) adesse *dignare*

Salutifero pede,

Parnassium superans clivum,

1160

Aut resonum *Eubææ* fretum.

A N T I S T R O P H E 2.

O ignem spirantium astrorum

Præ-

Præfeste, et nocturnorum
 Clamorum præses,
 Nate, Jovis proles
 Appareas cum naxiis
 Thyadibus tuis ministris.
 Quæ te furentes
 Pernocætes choris celebrant
 Præsidem Iacchum.

1165

1170

NUNCIUS, CHORUS, EURYDICE, CREON,
 FAMULUS.

I A M B I.

- Nun.* Cadmi incolæ et domûs Amphionis,
 Non est ita ullius hominis vita ad stabilitatem constituta,
 Ut eam aut laudem unquam aut culpem.
 "Fortuna enim erigit, et fortuna deprimit
 "Felicem et infelicem semper. 1175
 "Nec ullus certus augur est fatorum mortalium."
 Creon enim erat invidendus, ut mihi quidem *visum est*;
 Liberatam enim ab hostibus hanc Cadmeam terram
 Acceptamque universæ regionis monarchiam
 Probe rexit, florens generosa liberorum prole: 1180
 At nunc dilapsa sunt omnia: "voluptates enim suas
 "Cum aliquis homo prodiderit, non ego quidem
 "Talem vivere, sed animatum esse cadaver."
 Opibus enim pollet domi, si vult,
 Et vivit regio splendore; tamen si absit 1185
 His gaudium, cætera ego fumi umbrâ
 Haud emerim viro præ voluptate.
- Cho.* Quas iterum afferens ærumnas regis venis?
Nun. Mortui sunt; qui vivunt autem, fuere causa mortis.
Cho. Et quis peremit, quisque peremptus est, ede? 1190
Nun. Hæmon interiit, ipsius sed manu cruentatur.
Cho. Patrisne dicis, an sua ipsius manu?
Nun. Ipse se-peremit, patri iratus ob necem *Antigones*.
Cho. O vates, quam vera ergo prædixti nimis!
Nun. Cum sic se res habeant, alia sunt consulenda. 1195
Cho. Atque video miseram Eurydicen prope
 Uxorem Creontis: *egressa* domo autem
 Vel fane de filio audiens aliquid, vel casu adest.
Eur. O boni cives, famam quidem audiavi

Ad

Ad egressionem tendens, ut Pallada Deam

1200

Adirem precibus allocutrix.

Et in claustris quidem laxandis occlusæ portæ

Occupor; et mihi *clara* vox domestici mali

Penetrat aures; supina autem concido

Præ metu inter puellas, et exanimata sum.

1205

Sed quis fuit sermo iste, rursus dicite.

Malorum enim nequaquam inexperta audiam.

Nun. Regina carissima mihi, præsens loquar,

Et nullum prætermittam veritatis verbum.

Quid enim te delinirem *in iis* quibus postea

1210

Mendaces deprehendemur? "*constans semper res est veritas.*"

Ego vero tuum afflecla sequebar maritum,

In summum campum; ubi jacebat miserum

Lacerumque canibus cadaver Polynicis adhuc.

Et id quidem (precati Triviam Deam *Proserpinam*,

1215

Plutonaque, iras ut benevoli cohiberent)

Lotum sacris lavacris, recens avulsis

Ramis virentibus, quod quidem reliquum erat, combussimus.

Et tumulo celso vicina de humo

Egesto, denuo ad lapide-stratum virginis

1220

Thalamum infernum cavum ingressi sumus.

Sonum vero procul clarorum ejulatum

Audit aliquis exequiis carentem prope thalamum,

Et domino Creonti nunciat currens.

Hunc autem propius accedentem lugubris incerta

1225

Vocis signa circumvolant: plorans autem verba

Edit luctuosa. O miser ego!

An vates *verus* sum? an infaustissimam

Viam tendo *omnium*, quas ante trivi, viarum?

Filii me quassat vox: at ministri

1230

Accedite propius citi, et adstantes sepulchro

Spectate, subeuntes aggeris compaginem

Saxo prius amoto apud ipsum ostium, num Hæmonis

Vocem agnosco, an a Diis fallor?

Hæc ergo mœsti domini jussis

1235

Inspeximus: ultimoque in tumulo

Hanc quidem (*Antigonem*) penfilem collo vidimus,

Cingulo ex sindone facto illaqueatam:

Illum

Illum vero (*Hæmona*) mediam eam complexum preterjacentem
Thalami lugentem defuncti fatum violentum, 1240

Et patris *sui* facinora, et miserrimum cubile.

At ille, ubi eum videt, misere plorans intro

Accedit ad eum, et clara ejulans voce vocat :

O miser ! quid agis ? quid

Animi *quæso* geris ? quæ te calamitas perdit ? 1245

Exi, fili, supplex te rogo.

Illum vero trucibus oculis intuens puer

Et in os ejus exspuens, nihilque respondens, enssem

Stringit ancipitem ; elapso autem

Patre per fugam aberravit *ictu* : deinde infelix 1250

Sibi iratus, *manu* ut erat extensâ,

Impulit in latus medium enssem, et in mollia

Brachia virginis, mentis adhuc compos, eam amplexus, se con-
jicit :

Et cum flatu celerem ejicit halitum

In pallidas genas cruento *mistum* sanguine. 1255

Jacet sic mortuus juxta mortuam, nuptialia

Sacra sortitus miser in Plutonis domo,

Ostendens apud homines, temeritas

Quanto maximum cuivis sit malum.

Cbo. Quidnam hoc *esse* conjicis ? mulier rursus 1260

E medio abiit, priusquam locuta est boni vel mali quicquam.

Nun. Et ipse obstupui : spe tamen nutrior

Quod luctuosum filii fatum audiens, publice luctus

Non testabitur, sed sub tecto intus

Ancillis proponet malum domesticum lugere. 1265

Non enim mentis *adeo* experts est, ut peccet.

Cbo. Non novi : mihi quidem et nimium silentium grave quiddam

Cum homini adest videtur, et res frivola plurimus clamor.

Nun. At *statim* sciemus numquid etiam prohibendum

Clam tegat animo irato 1270

Domum ingressi ? quippe bene dicis,

“ Etenim nimii est *suum* silentii pondus. ”

A N A P Œ S T I.

Cbo. Ecce vero rex ipse venit

Funus insigne manibus gestans, 1275

Non alienæ (si fas dicere)

Culpæ opus, sed ipse in noxa est.

STROPHE I.

Cre. O mentium amentium peccata
Solida, mortifera! O occiforesque et
Occifos qui cernitis cognatos!
O mihi infausta mea confilia!
O fili, fili, juvenis fato immaturo
(Hei, hei, hei,) periisti, vitâ solutus es,
Meâ, non tuâ, temeritate.

1280

SYSTEMA I.

Cho. Hei mihi, quam sero videris *divinam* iustitiam vidiſſe!

STROPHE 2.

Cre. Hei mihi!
Sero agnovi: meo enim capiti
Deus tunc, inquam, tunc ingens onus paratum
Injecit, et in atroces impulit vias
Hei mihi! calcibus conculcatam evertens lætitiâ.
Heu, heu, o labores hominum infelices!

1285

1290

SYSTEMA 2.

Fam. O here, ut infortunia habens et nactus venire videris,
Hæc quidem quæ præ manibus sunt gestans, ista vero
Quæ in ædibus te exspectant et ista mox visurus.

Cre. Quid autem pejus est, quidve malorum super?

Nun. Uxor tua mortua est, hujus vera mater defuncti,
Infelix recentibus modo *perculsa* plagis.

1295

ANTISTROPHE I.

Cre. O nefarius orci portus,
Quid me sic, quid me perdis? o luctuosum mihi
Qui præmisisti nuncium, quemnam edis sermonem?
Cho. Hei, hei! perditum virum iterum confecisti.
Cre. Quid, puer, inquis? novum mihi narras sermonem.
(Hei, hei, hei!) occisum propter *Hæmonis* necem
Uxoris quoque jacere cadaver.

1300

ANTISYSTEMA I.

Nun. Intueri licet: neque enim in penetralibus adhuc est.

ANTISTROPHE 2.

Cre. Hei mihi!
Aliud hoc jam cerno malum miser.
Quæ tandem, quæ me adhuc mors manet?
Habeo quidem in manibus jam natum

1305

* R 2

Miser,

Miser, et illud ex adverso aspicio cadaver.

Heu, heu, misera mater! heu, fili!

1310

A N T I S Y S T E M A 2.

Fam. Hæc vero furore atrox ad aras provoluta

Circumcirca *** nigra supercilia morte solvit, postquam deflevit

Megarei prius defuncti inclytum cubile,

Deinde et hujus mortem, postremo autem tibi-

Dira imprecata est utpote natorum homicidæ.

1315

S T R O P H E 3.

Cre. Heu! heu!

Auferor metu. Cur non mihi lethale

Aliquis infligit vulnus gladio ancipiti?

Miser ego, heu, heu!

Miserisque sum immixtus casibus.

1320

S Y S T E M A 3.

Fam. Quasi causam saltem et hujus et illius [*Megarei et Hæmonii*]
mortis præbens

Ab hac defuncta agebare reus.

Cre. Quô autem, vitâ se solvit interfectos inter, modô?

Fam. Percussit sub jecore suâ seipsam manu, simul

Nati illud percepit lacrymabile fatum.

1325

S T R O P H E 4.

Cre. Hei mihi! Non hæc ulli unquam mortalium

Præterquam mihi competent meâ perfecta culpâ.

Ego enim te occidi miror,

Ego verum dico. Io famuli,

Abducite hinc me, atque procul amolimini,

1330

Qui nihilo plus sum, quàm ille, qui jam nullus est.

Cho. " Bene admones, si quid boni sit in malis; ac cætera inter

" Quæ gravissime premunt, re nullâ ita cito, ac morte, pellun-

" tur mala."

Cre. Appareat [*mors*], fatorum optimum meorum:

Appareat, mihi extremum adducens diem,

1335

Mors ultimum fatum: acceleret, acceleret,

Ut ne post hunc alium contuear diem.

A N T I S Y S T E M A 3.

Fam. Futura omitte; cura sit præsentium:

Ista enim [*futura*] curæ sunt [*Diis*], quibus convenit curæ esse.

Sed

A N T I G O N E.

133

Sed quæ vehementer cupio accidere, illa votis comprecor.

Nun. Nihil precare : " statuta enim mortalibus

1341

" Fato, calamitas præcaveri non potest."

A N T I S T R O P H E 4.

Cre. Abducite virum *terre huic* inutile *graveque* onus procul :

Qui te interemi, cara mihi proles, licet invitus ;

Quique te ipsam, *Uxor*. O miser, non habeo

1345

Quam ad partem, ad utramnam respiciam, et quomodo disponam :

Cuncta enim distorta,

Quæ enim manibus teneo,

Quæque capiti meo velut onus incumbunt,

Fatum vix-tolerandum veloci mihi intulit saltu.

1350

A N A P Œ S T I.

Cho. " Sapere longe prima

" Felicitatis *pars* est: oportet enim neminem in rebus quæ ad

" Numen Supremum

" Pertinent, impie se gerere : nam cælites postquam Dū

" Pœnas sumpsêre superbis de sermonibus,

" Tandem homines ætate docent sapere extremâ."

1355

F I N I S.

N O T Æ

A D

S O P H O C L E M.

** Ad Titulum Generalem.*

ΑΙ ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ἙΠΤΑ.] Ex fabulis 123, quas (teste Suidâ) edidit Sophocles, supersunt tantum septem.

Ad Vitam Sophoclis ab Anonymo scriptam, et Editioni huic præmissam, ex Henrico-Stephaniana.

Pag. 1. l. penult. Λαμπίε] Pro Λαμπιέ, cum Fabricio, Bibl. Græc. Vol. I. legendum opinor, Λαμπρε. cl. B. Heath.

P. 2. l. 19. Καὶ Ἀθηναῖοι δὲ αὐτὸν ἐτῶν ὄντα ἐξήκοντα πέντε, στρατηγὸν εἰλοντο, πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτεσιν ἑπτὰ, ἐν τῷ πρὸς Ἀναίαν πολέμῳ.] Bellum ad Anæam, cui gerendo SOPHOCLES στρατήγος electus traditur, referendum videtur, auctore Diodoro Siculo (quem ad eum annum, vide lib. xii.) ad annum Olymp. lxxxiv. quantum Archonte Timocle. Eo enim anno Athenienses, duce Pericle, cui novem Collegæ, inter quos et SOPHOCLES, teste Strabone, lib. xiv. adjuncti erant, bellum contra Samios gesserunt, cujus insulæ è regione in Caria sita est Anæa.—Vide etiam Thucyd. lib. i. et Plutarch. in Pericle. Sophocles autem, si natus erat anno Olym. lxxi. secundo, tunc temporis annum vitæ agere debebat quinquagesimum quartum, non sexagesimum quintum, quod tradit Anonymus noster. Annus etiam iste erat ante bellum Peloponnesiacum nonus, non septimus, ut idem Anonymus, nec undecimus, ut Fabricius, Bibl. Gr. vol. I. Idem.

P. 4. l. 8. Pro κήρυγμα lege κήρυκα. Anonymus.

Ibid. l. 12. Pro κρύπτω, quod procul dubio est Error Typographi, reposui, jubente cl. Heath, κρύπτω; oratio enim τῷ ipsius μνημάτων hic habetur. J. T.

P. 6, l. 1. Pro στρατολογία lege τετραλογία. Anonym.

NOTÆ ad A J A C E M.

Ad Titulum Fabulæ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ] Sophocles, qui (ut suo loco notabitur) scripsit OEDIPOS duos, totidem AJACES edidit: nam, si quis hoc fortè nescit, alterum scripsit *Ajacem Locrum*, ex quo versus iste depromptus est,

Σοφοὶ τύραννοι τῶν ἀνδρῶν συνέσιγα.

quem Plato, duobus in locis*, falso attribuit Euripidi. *Canter. N. Lect.*

Nam et Sophocli, et huic etiam Sophoclis fabulæ, contra Platonem, disertè asseritur ab Aristide in Orat. *Platonic. pro iv. Viris Opp.* et ab A. Gellio Noct. Attic. xiii. 18. *B. H.*

Ad Dramatis Personas.

Inter Personas Fabulæ, cur in *Aldina* ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΓΕ-
PONTΩΝ, legitur, me nescire fateor; nec video quare omnes quos
perlegi interpretes hanc in versionibus suis secuti essent lectionem. Mihi
autem magis aridet vulgata lectio ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥ-
ΤΩΝ. *J. T.*

Ad Fabulam ipsam.

Ver. 1. Ὡ παῖ Λαέρτις.] Videntur antiqui grammatici hunc pos-
sessivi usum licentiæ Sophocleæ peculiariter adscripsisse. Sed nec Euri-
pides uti dubitavit genitivo Λαέρτις, in Troadibus;

Εὐ δ' ἦντι' ἀν' σε Λαέρτις χρεῖζον τόκος.

Et integro Λαέρτις in Hecuba —

Καὶ σὺ, παῖ Λαέρτις.

Pluribus vero in locis inter codd. de hac lectione non convenit: nam
mox ver. 1410, et in Philoctete ver. 1411. pro Λαέρτις πατὴρς qui-
dam habent Λαέρτε πατὴρς. itidemque ver. 370. Λαέρτε γόνος. Ac
profecto minime dissimulabo non placere mihi hujusmodi licentiam iis
in locis ubi ea vitari potuit. *H. Steph.*

Ver. 2. Πῆρ' ἂν τιν' ἔχθρ' ἄρπάζας θηρώμενον] Hunc locum variè
interpretes explicant. Naogeorgus: *Latenter et dolis curasse damnum
quidpiam inferre hostibus.* Ratallerus autem: *ut hostibus arte præripere
dolos.* Camerarius: *nocendi occasionem hostibus præripere.* Alii: *insidias
quasdam, &c.* Videamus ergo, ut tutius agatur, quid sit πῆρ' apud
Sophoclem, quid ἄρπάζας sic enim loci mentem extra controversiam
positum iri spero. Πῆρ' autem est *consilium, molimen, inceptum*, ut ver.
290.

* In Theage, et in lib. viii. De Republica.

290. utque hoc ipso in loco; quod qui dubitaverit, adeat ver. 1076. neque porro dubitabit: ipse enim Sophocles sui optimus interpres: *Καὶ μὴ πείραν ἔλθῃς*, &c. *nisi hoc molimen* (Ajacis) *Deorum aliquis irritum fecisset*, &c. rem præsentem eodem verbo expresse designat. Est igitur hic loci *πείρα*, *consilium*, *molimen*. Quid autem valet *ἀρπάζειν*? idem quod *μαθεῖν*: ut enim *θραύσθαι* per metaphoram valet *ζῆτεῖν*, cur non per eandem *ἀρπάζειν* valeat *μαθεῖν*, *deprehendere*, Latine, Anglicè, *to catch or apprehend*? Vide modo sententiæ seriem, et mecum, spero, senties: *Ἰδούμεν δὲ αὖθις θηρώμενον ἀρπάζειν, καὶ νῦν ὁρῶ σε κυνηγετῶντα ὅπως ἴδης*, &c. Utroque sententiæ membro idem vult Sophocles: at in priori, figuratæ dictionis tenorem servat; in altero à tropo se ad naturam convertit. Quin et *ραπαχ* ingenium ab Ovidio dicitur: Et *arripere pro celeriter intelligere* apud Corn. Nepotem comparat. Vide *Antigon.* ver. 317. Edit. Steph. *Τολοιπὸν ἀρπάξῃτε καὶ μάθῃθ'*, &c. *Th. Johnsonus.*

Ibid. Minime cum Johnsono *molimen hostium* intelligi puto, sed ipsius Ulyssis contra hostes *molimen*; quo, iis occasione oblata et damnum inferat. Vox ipsa nudè et sine regimine posita, sicut infra ver. 290. et 1076, simpliciter *tentamen* sive *experimentum* significat: experimentum verò, de quo hic agitur, ipsi Ulyssi, non hostibus, tribuendum esse, fatis indicat additum verbum *ἀρπάζειν*, quod, *arripere*, procul dubio hic significat, nusquam, *deprehendere*, ne infra quidem, ver. 16. nam ibi etiam *ἐυναρπάζω* *θεῶν*, est *mente et intellectu simul arripio et celeriter comprehendo*. Qui autem experimentum hostium arripere dicitur, is aliquid contra hostes cum celeritate experiri et tentare, adeoque occasionem iis nocendi occupare, censendus est. *B. H.*

Ver. 8. *Ἐδοίνορ.*] Plerique genitivi casus esse credunt; ego tamen Camerario assentior: cur enim hic in recto capiatur, ipsa suadet verborum series; nec genitivus ita positus pari concinnitate stare potest. *T. J.*

Ver. 10. *Ξιφοκτόνους.*] *Ense ferientes*, seu *maclantes*. Pendet autem hic accusativus, ut et *καῖρα*, à præpositione *κατὰ* suppressâ. *T. J.*

Ver. 12. *ἐννέπειν.*] Potest pendere ex *ἔργον ἐστίν*, quod præcedit. Malo tamen infinitivum poni loco imperativi, ut sæpe fit: tamen vel sic deest *χρὲν*, aut aliquid simile: *Electra*, ver. 9. *φάσκειν*, &c. *Ajax*, ver. 112. *Philoctetes*, ver. 58. et passim. *T. J.*

Ver. 13. *Σπυδαῖν ἔδω.*] Sic *Oedip.* ver. 134. *τὴνδ' ἔθεσθ' ἐπιστρεφόν.* *T. J.*

Ver. 14. *ᾧ ὀβίγμ'.*] Dii enim mortalibus non, ut olim, se patiuntur *contingi lumine claro*, sed vel voce, vel odore suam indicant præsentiam. *Pallas* autem prudentiæ Dea, ideoque Ulyssi cultori suo egregio non potuit non adesse; ut ipse, nec minus ipsa post fatetur, ver. 34, 35, 36, 37. *T. J.*

Ver. 16. *ἐυναρπάζω.*] Hoc quoque confirmat priorem de *ἀρπάζειν* conjecturam [ver. 2.] *T. J.* Sed vide quoque *Heathii* Notam ad ver. eundem. *J. T.*

Ver. 17. [five pag. 13. col. 2. lin. 11.] inter Scholia, pro ὄντως, lege ἔτι. *Anonym.*

Ver. 21. Πράγος ἀτκοτον] "Facinus cujus rationem ne conjectura
"quidem a se equi datur." *B. H.* Anglicè, *unaccountable*. *T. J.* Eandem
habet potestatem vox hæc infrà Electr. 870. Trachin. 250. Hesychius
interpretatur ἄθετο. *B. H.*

Ver. 22. ἔχει πείραν.] Pro ἐπ' ἔσαν εἰς ἡμᾶς. *J. T.*

Ibid. Εἰργασαί.] Passive sumitur à nonnullis, et παρ' ἐκείνῃ subaudi-
tum volunt. Atticorum tamen proprium est passivis sensu activo uti :
ne dubites, vide Antigon. ver. 300.

Τέρας ἐξεπίσταμαι καλάς

Παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.

Non fieri potest quin accusativus τάδε regatur à verbo præcedente :
sed exemplorum plena sunt omnia. *T. J.*

Ver. 23. [five pag. 14. col. 1. l. 11.] inter Scholia, pro πλανωμένῃ
lege πλανωμένῃ. *Anonym.*

Ver. 24. Μάλο ὑπεζύγην activum, et ἐμαυτὸν subticere : Vix enim,
nobis volentibus, jugum imponitur ab aliis. *T. J.*

Ibid. Quidquid contradicat Johnsonus, ὑπεζύγῃ, proculdubio hic
passive accipitur, nec fert Græci sermonis indoles subticere ἐμαυτὸν :
potius enim ὑπεζύξαμην formā mediā scribendum esset. Nec quare
jugum ab aliis, nobis volentibus, impositum concipi non possit video.
B. H.

Ver. 27. Αὐτοῖς, &c. σὺν αὐτοῖς] nec tamen liberum est ut præpo-
sitionem hic loci omnino inferas : ἰδίᾳ enim Græcæ linguæ semper
abesse postulat. *Æschyl.* p. 59. Ed. Plant. αὐτὰς ῥίζαις, &c. *T. J.*

Ibid. [five pag. 14. col. 1. lin. penult.] pro κατὰ τὴν ξίφος, ego,
monitu Ed. Lond. reposui, ex Ed. Cantab. μετὰ τὴν ξίφος ; quæ
lectio magis mihi arridet. *J. T.*

Ver. 28. Τρέπει.] Νέμει vet. optimæque Edit. Quam quidem vocem
Sophocli in deliciis fuisse probat Hen. Steph. et Caufabonus. Vide
ver. 265. 513. 1388. *T. J.*

Ver. 30. Πηδῶντα πεδία] Subauditur δια. frequens autem ille lusus
apud optimos scriptores. Sic Oedip. Tyrann. πύθων' ἰὼν πύθων. *T. J.*

Ver. 32. αἰσθῶ.] Mihi magis probatur αἰσσω, non solum quia est
aptius versui, sed etiam quia habetur alibi, et αἰσθῶ in Oedip. Tyr.
ver. 1093. et hic ver. 40. ἤξεν ab illo quidem certe themate (licet με-
ταστροφικῶς accipiatur) non ab αἰσσω, ut quidam annotarunt. *H. St.*

Ver. 33. col. 2. lin. præcedent. antepenult. inter Scholia, pro ὅτεοι,
lege ὅτοις. *Anonym.*

Ver. 34. Καίρῳ] Pro κατὰ καιρὸν. *J. T.*

Ver. 37. Τῇ σῇ, &c.] Magis mihi placet altera lectio, Τῆς σῆς—κυ-
νίας. Ego quæ jam olim adjutrix tibi ac nutrix esse soleo, veni lubenter
in tuæ venationis viam. Vel, πρόθυμος ἔσῃν εἰς ὁδόν, &c. Lubenter veni
ad dandam tuæ venationis viam. Vel, ἔσῃν ὁδὸν πρόθυμος τῆς σῆς κυνη-
γίας,

NOTE IN AJACEM.

5

γίας, facta sum tibi obviam cupida tuæ venationis. Sed primam expositionem magis germanam iudico; nisi fortè ἐχὼν εἰς ὁδὸν simplicius accipi debet. *Dedi me in viam, prompta alacris custos tuæ venationis; quæ etiam expositio cum illa potius lectione convenit, quæ genitivum habet.* H. S. Conjeci olim εἰσοδῶ, *ipsis tuæ venationis initiis favens.* T. J.

Schol. 38. τὸ δὲ ἐν τῷ.] Lege τὸ δὲ ὡς ἐν τῷ. Anonym.

Ver. 41. Ὅπλω.] Subaudi ἐνεκα, quæ quidem præpositio sexcentis in locis deest, nec tamen pigebit admonere meum lectorem: pueris enim scribo. T. J.

Ver. 42. Ἐπεμπίπτει.] Scio quid ad hunc locum Scholiastes: mihi tamen videtur probabilius ἐπεμπίπτειν esse transitivum: frequens hæc enim apud Poetas verborum mutatio. Valet itaque, *incidere faciet, immittit.* T. J.

Schol. 42. Lege τί ἐπιμπίπτει. Anonym.

Schol. 44. Lege ἀρα καὶ αὐτὴ ἡ βελὸν κατὰ. &c. Anonym.

Ver. 51. Δυσφόρος.] Παραφόρος, Scholiastes, i. e. *perversas, insanas. ἀνευδρόνους, à scopo aberrantes.* Anglicè, *miscarrying, misleading.* Utinam exemplis confirmatam dedisset hanc verbi vim. Nunc libentius interpretor *ægras imagines, quales iis, quibus ægre est, oboriuntur. γυνώσκας τὰς τῶν δούλοισιν, agrorum somnia et species: quas ideo γυνώσκας vocat, quia error iste à mente potius, quam oculis ortum habuit.* Simplicius ver. 448. rem expressit. Quem locum vide. T. J.

Ver. 52. Ἀναιδέα] *Atroci, exitiali.* Metaphora à morbis insanabilibus ducta: regitur autem ab ἀπὸ in ἀπειργῶ. Sic interpretes. At si δυσφόρος genitivum post se admitteret (quod sane vero, apud poetas saltem, non absumile est) tum genitivus iste χαρᾶς sedem haberet mihi gratiorem, mens autem loci hæc foret: Ego illum prohibui *cæde ducum*, imagines nimirum ob oculos objiciendo, quæ ab exitiali illo gaudio deflecterent. Vel apertius sic:

Illum ego detinui concepto vulnere [funere] falsas

Objiciens oculis species, atque irrita feci

Gaudia —————

T. J.

Si vero ἀναιδέα reponatur, significabit ἀναιδέως χαρὰ, ut opinor, gaudium cujus eventum conjectura assequi ille non poterat: i. e. quod vanum ac irritum futurum ille non præviderat. H. S.

Ver. 51. Ὅτ'] Repete ἐσθ' cum αὐτ', ut prius. T. J.

Ver. 60. Ἐρχο] Appositè ad rem præsentem, cum de gregibus sermo esset. T. J.

Ver. 61. Ἐλώμεσθαι] Vox rarior. Æschyl. pag. 22. ver. 11. λωφίσσων, Ed. Plant. T. J.

Ver. 62. Αὐ] *Altera parte.* Quid si αὐ legatur? rite et ex animi sententia colligatur, &c. T. J. et Ed. Lond. A. B.

Ver. 70. Ἀπειρῶ — εἰς εἶς. Ἀπὸ τῶν εἰς εἶς εἰρῶ. T. J.

Ver. 77. τί μὴ γίνονται.] Quem Triclinius hic affert sensum, ex poetæ verbis elici non potest. At legendo cum interrogatione, nihil

violenti aut coacti expositio hujus loci habebit. Si videlicet intelligamus Ulyssē interrupfisse Minervæ sermonem, et quum illa post hæc verba, *Nonne hic antea vir, fortasse mortalis aut cæteris similis, vel tale quid, illum, velut ejus sermonem absolventem, subjunxisset,* *χθρὸς γε τῷδ' ἀνδρὶ, infensus mihi.* H. St. Notandum est enim cum H. Casaub. Exerc. c. Baronium, xv. pronomen demonstrativum hic accipi de loquentis persona. Sic mox ver. 446. *ἀνδρὸς τῷδ' ἀπάσαντες κρᾶτη, viri hujus, i. e. mei repudiatis virtutibus.* Trachin. 309. *Μῆδ' εἴτι δράσεις, τῆςδ' ἔγε ζῶσης ἔτι, Aut siquid ædurus es, ne, ME saltem jam vivente, agas.* Et alibi. Lond. Ed.

Schol. 77. καὶ ἔτος, forte καὶ ὁ αὐτός. Anonym.

Schol. 79. Post λέγειν, forte supplendum ἦδ' ἢ ἥδιστον. Anonym.

Ver. 82. ἐξέστην ὄνω,] Ita, juxta Heathium, emendavi; præeunte Aldo: vulgata enim lectio ἐξέστην ἰδεῖν, Heath valde displicuerat, propter inconcinnam repetitionem τῇ vocis ἰδεῖν, quod paullo præcesserat. T. J.

Ver. 88. Ἥθελοι.] Subaudi μάλλον. ut sæpe fit. Anacreon, ὅσα τέλας τὰ μοῖρας. subaudi μάλλον. Hujus quoque vocis frequens et elegans ἔλλειψις. T. J.

Ver. 96. Κῆκ ἀπαρνεῖμαι.] Creditur hic illud μὴ abundare; sed verè negatio illa neutiquam abundat, sed verè negat. Significat enim τὸ ἀπαρνεῖμαι in hisce: *nec enim ipse negans dico me non tinxisse.* Lond. Ed.

Ver. 98. Αἰανθ'] Me: δεικτικῶς. T. J.

Schol. 98. τὰ οἱ, lege οἷδ'. Anonym.

Ibid. 100. ἔκ δ' εἴ με λαβεῖν, lege καὶ ἃ εἴ με λαβεῖν. Anonym.

Ibid. οἷδ'. Legitur etiam οἷδ', i. e. οἷδα, cujus lectionis meminit et Scholiastes: sed addo, si hanc sequamur, debere includi parenthesis. H. St.

Ver. 102. Πῶ σοι τίχης ἔσκηε.] Rectius claudatur interrogatio post ἔσκηεν, quam excipiat alia, ut monuit H. Stephanus, et ut Johnsonus versionem formavit. Lond. Ed.

Ver. 103. Perditam istam vulpem interrogas me quo in statu sit? Constructio apud Comicos familiaris. Vide Schol. ver. 118. T. J.

Ver. 109. Nota verbum ἐργάση cum duplici accusativo. T. J.

Ver. 112. Χαίρειν. Camerarius hæc verba sic vertit. *Avere, Minerva, in aliis te jubeo. Alii, Cæteris in rebus tibi quod gratum est fieri velim. Qui enim optat aliquem gaudere, ea optat unde gaudeat. At vide si non melius sic interpretatus fueris: Vale, Minerva, cætera tibi permitto.* Χαίρειν vice imperativi ponitur, ut vers. 12. Horat. Permitte Divis cætera. ὁ pro σοι, ut μ' pro μοι, 191. T. J.

Ver. 114. In versione deleatur hoc. Constructio enim est; ἐπειδὴ τέρελις σοὶ τὸ δρᾶν ᾧδε. ut monuit H. Stephanus.

Ver. 118. Ἰσχύον ὄση. Vide consimilem σύνταξιν versu 103. T. J.

Ver. 124. Τὸ τῆτε] Μέρος. T. J.

Ver. 127. Ὑπέροχον.] Scholiastes ὑπέροχον debere scribi dicit. μ autem ejectum erat metri gratiā. Siquidem addicerent libri, de metro

tro facile foret negotium. Nam τέχνην, τέχνη, σαθρός, σέλω, ὕπνος leguntur prima brevi; ut doctis, si opus esset, probarem. T. J.

Ver. 130. [πλάττει βαρύνει.] Stephanus βαρύνει ex Stobæo laudat, ut Act. xx. 9. βαρύνει πλέτος. Ph. D'Orville in Chariton. Apbrod. p. 54.

Ver. 140. [οὐ μὲν οὐκ ὡς οὐ μὲν πελειάς.] Nihil hic expediunt Scholiastæ, qui legunt cum editt. Πτηνῶν ὡς οὐ μὲν πελειάς, Trepidō ut fugacis oculis columbæ. Legendum φήνης — — ελπίς — — φήνη genus est avis rapacis, aquilæ similis. Hesychius: φήνη δέ τῃ εἶδος. Suidas: φήνη εἶδος ἀρπύης. ἴσον ἀνθρώπου. Schol. Homeri ad Odyss. i. 372. φήνη εἶδος ἀρπύης, ὅμοιον ἀνθρώπου. Conf. Eustath. ad locum. Homer. Od. F. 372. φήνη εἶδος ἀρπύης. Qv. Met. vii. 399. 400.

Palladias arces, quæ te, justissima Phineu,
Teque, senex Peripha, pariter videre volantes.

Sic enim legi debet pro justissime Phineu, ut liquet ex loco collato cum Antonini Liberalis Metam. c. vi. J. Pierfoni Verisimilia, l. i. c. i. p. 6. φήνης etiam meminit Aristoph. Qv. 305. Oppianus, Halieut. i. 727. Cyneg. iii. 116. et Schol. Hom. ad Il. i. 350. Anonym.

Schol. 148. Pro πρὸς ἐν ἑκάστον ἐξαπατῶντα λάθρα, lege πρὸς ἑκάστον, ἐξαπατῶντος λάθρα. Anonym.

Ver. 154. [ἴσις] βέλος. T. J.

Ver. 161. Pro ὑπὸ μικρῶν, monente Heath, ex Aldina reposui ὑπὸ μικροτέρων; quæ lectio (ut ipse Heath notat) concinnior est. J. T.

Ver. 163. Τῶν γυνάμας.] Sana de his rebus iudicia, utque mutui operis potentes pauperesque erigunt se invicem eriguntur. Lond. Ed.

Ver. 164. Θορυβῶν.] Anglice: You are clamoured against. Cave nomen esse credas; est enim vocis passivæ. T. J.

Ver. 167—171. [ὑποδείσαντες.] Hic aoristus indicat timoris cessationem; adeoque recte Scaliger explicat: defuncti metu. Johnsonus, qui hæc junctim legerat cum ἀγέλαι, Velut avium greges magnum vulturem cum defuerunt timere. At merito rogat R. Dawes, Miscel. Crit. p. 224. unde fit, ut idem aoristus, qui alias ubique valet metu perculsi, hic significatu planè contrarius notet timoris cessationem? 2. An idem facit etiam ut participium masculinum ὑποδείσαντες ad substantivum fœmininum referatur? Distinguit igitur Dawes post ἀγέλαι, et ὑποδείσαντες jungit cum sequentibus.—Post αἰγυπίον etiam interfert conjunctionem δ', quod metrum et sensus videntur postulare.

Ἄλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμα' ἀπέδραν,

Παταγῶσιν, ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι·

Μέγαν αἰγυπίον [δ'] ὑποδείσαντες

Τάχ' ἂν, &c.

Lond. Ed.

Sed, hunc locum, sensu omnino cogente, ita emendavi ex cl. Heath, omnia, ab ὅτε γὰρ δὴ usque ad ἀγέλαι, parenthesi includendo:

Ἄλλ' (ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμα' ἀπέδραν,

Παταγῶσιν, ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι)

Μέγαν αἰγυπίον ὑποδείσαντες,

Τάχ'

Τὰς δ' αὖν, ἰθαίρωνς εἰ σὺ φανείης,

Σὺν ἡ πτήξεναν ἄφρονι.

J. T.

Ver. 176. Ἀκάρπωτον χάριν.] Quid Scholiastes uterque censet lege: Ego cum priore δὲ ante χάριν intelligendum puto, ut supra, ver. 93. ἄγρας χάριν. loco autem ἀκάρπωτον malo ἀκαρπώτης, quod cum νίκας cohæreat. Mutatio pene nulla, sententia expedita: *Ob victoriam quandam, unde sibi nihil fructus rediit.* T. J.

Ibid. Ἀκάρπωτον χάριν.] Pessimè pro ἀκάρπωτον Johnsonus reponit ἀκαρπώτης. Si enim ita legis, νίκη ἀκαρπώτης erit *victoria infructuosa*, unde nihil cuiquam, ne Ajaci quidem ipsi, commodi rediit; sin ἀκαρπώτος verò cum χάρις jungatur, gratia Dianæ, cui victoria accepta referri debebat, infructuosa intelligenda erit, quod Poetam voluisse satis superque constat. B. H.

Ver. 179. Ἡ τιν' Εὐνάλιος.] Hic Scholiastes Enyalium quendam à Marte diversum confingit, qui tamen nullus fuit. Lege modo ἦν τινα, nec ulterius dabitur dubitandi ansa. Χαλκοθώραξ perpetuum Martis epitheton. ἦν τινα tamen pro simplici τινι. *vel nescio quam nactus quærelæ causam.* Vice versa ὄν τινα pro ὄν legitur p. 158. ver. 9. Ed. Plant. T. J.

Ver. 181. Δορὸς.] Subaudi ἐνεκα. T. J.

Ver. 185. Πιτνῶν.] Prima brevi. T. J.

Ver. 190. Τὰς — γενεάς. Pendet iste genitivus ex ὁ et ἐκ subauditis. Nisi quis malit βασιλεὺς per indignationem subiceri. Neutrum omni ex parte placuit; adeoque conjeci παῖς ἀντὶ τὰς legendum. Quod contumeliam continet gravissimam. T. J.

Ibid. Σισυφίδα.] Al. Σισυφίδα, et rectè, metri causâ. Ed. Lond. A. B.

Ver. 191. Μ'] Pro μοί. Eleganter autem abundare videtur, vel idem valet ac Latinum illud, *si me amet.* T. J.

Ver. 198. βάσσαις.] Metaphoram hîc volunt interpretes, et similitudinem. Forfan nihil aliud designatur nisi locus ubi Ajacis tentorium. T. J.

Ver. 202. E genere indigenarum Atheniensium. ἀπὸ γενεάς — ὄντες. T. J.

Ver. 204. Τῷ Τελαμῶνος.] Filium Telamonis à patria longe peregrinantem. T. J.

Schol. 204. Pro φειδόμενοι, forsan κηδόμενοι. Anonym.

Ver. 206. Insaniam ex melancholia ortam describit. T. J.

Ver. 208. Τί δ' ἐνύλλαται.] Variè interpretes ad hunc locum. Camerarius: *Quid post diuturnum malum attulit novum hæc nox onus?* Naogeorgus: *Qui tandem gravis illum morbus nocte hac invertit? quod pro tranquillitate priore nox hæc attulit calamitatem onus?* Sic ἀμερίας pro ἡμερίας ab ἡμερος tranquillus sumendum est. Legitur et ἀνμερίας quod cum βάρος jungas oportet: *quod molestiæ onus?* Neque obstat lex metrica, sit enim συνίησις in αἰν. Hîc quoque vides verba passivæ vocis vim habere transitivam. T. J. Qualem præterita passiva habere sæpe solent. Vide Kuster. *De Verbis Mediis*, §. i. p. 9. Ed. Lond.

Ibid. 208. Pro πρόσθεν ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν, lege ἢ κατὰ τὴν πρόσθεν ἡμέραν. Anonym.

Schol.

Schol. 212. Post *ἐρέξασαν* supple *ἔχει*. quam variantem lectionem memorat et Edit. Lond. A. B.

Ver. 219. *Χειροῦ δ' αἵκτα.*] *Manu discerpitur.* Αἱμοβαφῆ, *Sanguine tinctas.* T. J.

Ver. 220. *Χρησῆρια*, pro *διαχρησῆρια* quasi *maſtamenta*, *hoſtie*, à *διαχρῶμαι* *interſcio*. H. S. Non video qua ratione *χρησῆρια* hīc locum reperire queat. Itaque corrigendum puto, *Λεῖνε ΛΡΑΣΤΗΡΙΑ τῶν δρός*. Valckenarius in *Ammon.* iii. 19. et Schultens ibi laudatus. L. Ed.

Ibid. Scholia ita ſeparanda judico *Δρασῆρια*. τὰ πολυμήματα καὶ πράξεις. *Κεῖνε χρησῆρια*, ἃ διεχρήσατο ἐκεῖνος, ἢ τὰ διεσθαρμένα ποίμνια παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. Valkenar. ubi et ſuprà.

Ver. 222. *Αἰθωνός.*] Reſtius Suidas *αἰθοπος* legit, ut verſus docet. G. Canter. Vide modo *ἀντιτροφὴν* ſequentem, poſtulat et ſenſus, *μελαγχοῦ γὰρ καὶ θολερῶ κεῖται χειμῶνι νοσήσας*. Jure igitur *αἰθοψ*, ver. 968. *κελαινώπαν*. T. J.

Ver. 225. *Ἵποκληζόμεναν.*] Reponendum puto *Δαναῶν Ἵποκληζόμεναν*, ut ſit *anastrophe*; ac pro eo facere videtur Schol. H. St.

Ver. 227. *Προστέρπον.* Vide ſuprà, ver. 157. T. J.

Ver. 233. *ὦ μοι ἐκείθεν, ἐκείθεν ἄρ' ἡμῖν.*] Melius ſcripti omnes, *Aldina et Turnebiana*, *κεῖθεν, κεῖθεν*. B. H.

Ver. 235. *ὦν τὰ μὲν.*] Ed. Ald. et vetuſtiores, *ὦν τὴν μὲν*. verſu ſequenti τὰς δέ, utrumque malè, neque agnoſcit Scholiaſtes. T. J.

Ibid. *Εἰσω σφαζ*] Lege *εἰσω σφαζ*, ut elidatur augmentum. B. H.

Ver. 245, 246. *ὦρα τιν' ἦδη κάρα καλύμμασι κρυψάμενον*] Ald. Ed. & vetuſtiores,

κράτα

Καλύμμασι κρυψάμενον. et hoc malè, neque enim ſic reſpondent priori ſtrophæ. T. J.

Ver. 250. *Μεθῆναι.*] Aut *celeriter conſcendens tranſtrum ponti-viagæ navī remigia permittat*. Ita Stephanus hæc verba intelligi velle videtur: nos *εἰρεσιῶς* vertimus ut genitivi caſus nomen, poſt autem *μεθῆναι* *vela* ſubaudiri volumus, aut *funem*. T. J.

Ver. 254. *Λιθόλευσον Ἄρην.*] Malim abeſſe interpunctionem poſt *Ἄρην*, ut jungatur cum *τυπεῖς*, hoc modo: *πεφύκειμαι ξυναλγεῖν μετὰ τῶδε, τυπεῖς, λιθόλευσον Ἄρην* (erit autem poſitus hīc accuſativus cum *τυπεῖς*, eā formā qua dicitur *τιτρώσκεισθαι πληγὴν*.) Aut certe jungatur cum *ξυναλγεῖν*, ut ſit *πεφύκειμαι ξυναλγεῖν Ἄρην λιθόλευσον, τυπεῖς μετὰ τῶδε*. Sed jungendo *Ἄρην λιθόλευσον* cum *τυπεῖς*, nequaquam *Ἄρην* expoſuerim *θάνατον* cum Scholiaſte, ſed potius *Ἄρην λιθόλευσον* dixerim eſſe τὰς διὰ λίθων πληγὰς. nam et Homero *Ἄρην* eſſe *πληγὴν* ſeu *τραῦμα*, ſatis notum eſt. H. St. Aliter vero Johnſonus in verſione, quam vide. Lond. Ed.

Schol. 257. Lege *ὥς εἰ μὴ τύχοι*. Anonym.

Ver. 259. *φρόνιμος.*] Ed. Ald. (quod in textu ipſo notatum erat) et antiquiores, *φρόνιμον*. Sic igitur interpreteris velim: *Et ſanum novus dolor tenet*.

tenet. Et hæc lectio ποιητικώτερα est, et Græcam magis sapit linguam. T. J.

Ver. 265. Νέμοι. Vide ver. 28. T. J.

Ver. 267. Εὐνῶν.] De ξυνῶν, παρῶν, ἰῶν, ἔχων, et istiusmodi participiis, fufius forte agetur. T. J.

Ver. 279. Πληγῆ, &c.] Vide ver. 186. T. J.

Ver. 282. Τίς γὰρ.] Malo τίς ἄρ. Sed nihil muto: προσέπτατο, *advenit*. Hoc scias velim, Lector, multos apud Græcos tragædiæ Scriptores crebrò voces occurrere, quæ nativam non retinent vim, sed laxiori usurpantur sensu. Paucas accipe: ὁρμάω pro simplici βαίνω, nullo adjecto motûs impetu. ἐρπ., *serpendi* sensu prorsus omisso, προσίζει, *adeſt*, nullo ad posituram respectu habito. De quibus, ut jam moneo, ita porro pro re nata moniturus sum. Hujusmodi enim ἰδιώματα Auctorem ab Auctore distinguunt: vide jam, ver. 287. ἔξοδος ἐρεπεί et 290. πορμα: πείραν. Eisdem conjungit voces pag. 329. ver. 9. 13. Ed. Plant. de eadem re loquens. T. J.

Ver. 295. Τὸ χῶς.] Edit. vetustæ, (ut suprâ, in textu notatum erat) πάθα. Inusitata vox, ideoque digna contextu: Illa autem altera videtur esse glossema. Vide ver. 313. συντυχὸν πάθος. T. J.

Ver. 308. Πάισας κάρα. θῶξεν.] Lege κάρα θάυξεν. B. H.

Ver. 309. ερεϊφθεῖς.] Quidam scribunt, ερεισθεῖς. Scholiastes.

Ver. 314. Ἐν τῷ.] Subauditur μέρει. T. J.

Ver. 321. Ἀλόφοντες.] Ἀνεύλοφος κοκυμάτων ἄν. T. J.

Ver. 330. νικῶνται φίλοι.] Longe commodior mihi videtur Stobæi lectio, νικῶνται λόγους: hoc sensu, "Viri enim tales, qualis est Ajax, "verbis amicorum et precibus dare manus solent," τοιοῦδε, vel, *Qui in tali sunt statu*, vel, *Qui tali sunt ingenio præditi*. H. St. et Edit. Lond. A. B.

Ver. 356. Γένος—ὄς.] Nota σύνταξις. Personæ habetur ratio, non dictjonis. T. J.

Ver. 357. Ἀρωγόν.] Forte Ἀρωγε, *adjuva*. Sic constat metrum. Edit. Lond. A. B.

Ver. 359, 360. Δέφορ—κα.] Lege Δέφορκα, et sequens versus incipiat cum Πόμμενων. Ed. Lond. A. B.

Ver. 366. Ἀρόβους.] Anglicè, *Fearless*. Ironicè. Egregiam vero laudem et spolia ampla referiis, Sc. Virg. Sic postea ver. 375. κλυτοῖς αἰπολίαις, et ερεμὸν δ' αἶμα' (*ignobilem enim interpretor*) eadem Ironiâ utitur. Quæ ad hæc Scholiastes attulit, nullo modo satisfaciunt. T. J.

Ver. 375. Κλυτοῖς πεσὼν αἰπαλίαις.] Quamobrem αἰπύλεια hoc in loco κλυτά vocantur, conjicere non possum. Neque enim mihi satisfacit ironia ista Johnsonii, nec Scholiastæ expositio, ea scilicet κλυτά appellari censentis διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς ταραχὰς καὶ πονέας. Existimo igitur, saltem donec melius aliquid proferatur, legendum esse κλυτοῖς pro κλυτοῖς, prima vocali brevi propter diphthongum finalem vocis καὶ præcedentem elisa, *languidis* scilicet et *imbecillibus*. B. H.

Ver.

Schol. 387. Pro παραλαμβάνουσαι, lege προλαμβάνουσαι. Mox ibid. 389. lege περίτριμμα. et ver. 392. ἐπειδὴ ἐκ τῆς — ἐκ τούτων αὐτῶν. *Anonym.*

Ver. 388. Πῶς αἶ.] Forte Ποτ' αἶν, *ecquando*, metri causâ. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 390. Διςδάρας. Supra δικράτεις. *T. J.* Forte δυς-άρας. *Camerarius.*

Ver. 397. Θεῶν γένος.] Hic est verborum ordo : ἔτε γὰρ ἔτ' ἀλλ' εἰμὶ βλέπειν θεῶν γένος, ἔθ' ἀνθρώπων ἐφ' ἡμετέρων εἰς ὄνησιν τιν' εἶμην. *T. J.*

Ver. 405, 406. Τὰ μὲν] *Siquidem* nihil superest mihi nec a Diis, nec ab hominibus solatii, O amici. Τοῖςδε. Lego ταῖςδε, et tollo δε versu proximo : *Hisque, quæ adsunt prope, stultis prædis adsternimur.* *T. J.*

Ver. 407. προσκείμεθα] Lege προκείμεθα, metri causâ. Edit. Lond. *A. B.*

Ver. 425. Δέρεχθην] Nota vocem hanc passivam cum accusativo τινά. *T. J.*

Ver. 435. Στρατὴ] *Cujus patea, &c. cum singulari emeritus esset fortitudine pulcherrima ab exercitu præmia, &c.* *T. J.*

Ver. 445. Νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδαι — Ἐπαρξαι. Versio in edit. sic se habet : *Nunc vero contra Atridæ homini impostori ea dederunt. At παρξαι τινί τι usurpari solet pro occulta et clandestina machinatione acquirere et conciliare aliquid.* Sic Aristides, *Orat. de Concord.* p. 380. ἡγεῖν γὰρ τῷ βελομένῳ χάριαν κοινὴν ταῖς πόλεσι πράξαι πρὸς ἀλλήλους, &c. *Existimo eum, qui mutuam civitatibus conciliare velit amicitiam, &c.* *Æschyl. Prom. Vinct.* p. 49. Ἀπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν, *Omnia per illam clandestinam molitionem, qua Saturnus regno exutus est, Diis singulis acquisita sunt, nisi ut imperent.* Παρξαι ex hac significatione sapissime notat *prodire*, ut monet Duckerus ad *Thucyd.* l. iv. c. 89. PATROBASILIIUS, in *Obs. Misc.* Sept. Oct. &c. 1736. vol. vii. p. 408, 409.

Ver. 447. In Versione, pro mei lege hi. *T. J.*

Ver. 448. Ἀπῆξαν.] Ego cum veteribus Editis malo illud punctum tolli, et a verbo ἀπάγω *deducere*. Subauditur autem ἐμέ. *T. J.*

Ibid. Γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς.] Ita rectius et elegantius quam quod voluit Johnsonus, ἀπῆξαν, sine punctulo : Nam ἀπῆξαν ab ἀπαίσσω *deducit* *Camerarius* ; qui rectè interpretatur, *resiliissent, aberrassent.* *B. H.*

Ver. 451. In Versione. Tendentem. Intentantem, instruentem meam errare fecit. *T. J.*

Ver. 457. Καὶ νῦν] Sic Virgil. l. ii. Sinonem inducit :

— Quid jam misero mihi denique restat ?

Cui neque apud Danaos usquam locus, insuper ipsi
Dardanidæ insens, &c. *T. J.*

Ver. 469. Ἀλλ' ὧδέ γ' — magno mercentur Atridæ. Virgil. *T. J.*

Schol. 470. ὧδέ τὸ μὴ τὰς, lege ἔτε τὸ τὰς, &c. Et mox pro ἔτε μὴ, lege ἔτε μὴν. *Anonym.*

Ver. 471, 472. δηλώσω — γεγώς. Nota σύνταξιν· ἀντὶ τῆ δηλώσω με μὴ γεγονέναι. Sic Elect. ver. 24. φαίνεις γεγώς. T. J.

Ver. 475. Τί γὰρ] Diu versanti mihi hunc locum tandem occurrit sic exponere: *Quid enim præ die dies, quod juvet, habet, addita vitæ, et semota à morte, nempe viro semper cum malis confictanti.* Vel sic: *Quid voluptatis addit differre semper misero una dies præ alia, præter mortem?* In hac autem interpretatione προσθεῖσα ἔχει, &c. ponitur pro προστίθῃσι καὶ ἀνατίθῃσι, πλὴν autem ante τῆ καθανεῖν subintelligitur, vel μάλλον, quod sæpe subauditur. Nondum acquiescit animus, adeoque iterum libet tentare: *Quid voluptatis præ die dies habet, addens se (ἐαυτὴν) et differens diem mortis?* T. J. Ibid. Ita (hunc locum) non incommodè verti posse puto. *Quid enim dies diei addita jucundum habet quod ipse se appropinquaverit, atque ita distulerit monendi diem?* B. H.

Ver. 476. κἀναθεῖσα] Forte κἀνεθεῖσα, ab ἀνίεμαι. Sic Scholiastes Bodleianus legisse videtur, ita vocem exponens, ἀπολυθεῖσα καὶ ἐλευθερωθεῖσα τῷ θανάτῳ. Edit. Lond. A. B.

Ver. 491. Τὸ σὸν] Πρὸς subauditur. T. J.

Ibid. Schol. 491. ἐν σοι, lege ἐν κοίτῃ. Dein, pro τὸ δὲ τοιγαρὶν ἀντὶ τῷ ἀληθῶς, τό σοι, lege τὸ δὲ εὐφρονῶ, ἀντὶ τῷ ἀληθῶς τό σοι, &c. Anonym.

Ver. 511. Διοίσεται] *Vitam agitabit*: legitur enim διαφέρειν αἰῶνα eo sensu. Verbatim, *perferet vitam*, i. e. peraget. Vulgaris tamen sensus non est cur displiceat, *distrahatur, huc illuc feretur.* T. J.

Ver. 512. μὴ φίλων] Post φίλων hypostigme tantum collocari debet, quum hæc ὅσον κακόν, &c. cohæreant cum præcedentibus, meo quidem iudicio: sed ita ut sit ellipsis ante particulam εἰ, perinde ac si diceret, Οἴκτειρε παῖδα τὸν σὸν ἐνθυμέμενος ὅσον κακὸν νεμῆς τῷτο κείνῳ τε καὶ μοι, εἰ νέας τροφῆς σερηθεῖς, &c. Quod si quis hanc ellipsin admittere recuset, is εἰ γμὴν, quæ post φίλων posita hîc erat, (sicut et in aliis editt.) ante εἰ νέας collocet, ver. 510: ut ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς dicatur, εἰ νέας τροφῆς σερηθεῖς, &c. ὅσον κακὸν pro οὗτο ὅσον κακόν, &c. H. St.

Ver. 515. Σὺ γὰρ μὲν] Elegantius in *Aldina* legitur, σὺ γὰρ μοι. B. H.

Ver. 517. Καθεῖλεν ἄδῃ] Forte ἐς ἄδῃς. Edit. Lond. A. B.

Ver. 519. ἐν σοι πᾶσ'] Habetur et πᾶσιν in quibusdam exemplaribus, quam lectionem sequitur Scholiastes: sed ego πᾶσ' omnino pro πᾶσα esse puto; *Ego tota in te servor.* H. St.

Ver. 532. Rectius post κακοῖτιν ponetur interrogationis nota. H. St.

Ver. 535. τῷτό γ' ἀρκέται] Malim τέτω γ' ἀρκέσαι. Canter.

Ver. 547. Τὰ πατρόθεν] Κατὰ τὰ πατρόθεν ἦν. T. J.

Ver. 549. Oportet tenerum fingere, et similem reddere natura. T. J.

Ver. 560. Τυα. L. huic. Præsentem enim matrem digito monstrat. T. J.

Ver. 567. Ὑμῖν τε κοινῇ] Legendo κοινῇ, quod et Schol. habet, ante ἐμῇ videtur esse interpungendum, non autem post χάρειν· ut sit κοινῇ, vel κοινῇ, ὑμῖν κείνῳ τε. H. St.

Ver.

Ver. 580. Καὶ δῶμ'] Alteram lectionem, videlicet καὶ δῶμα πάντε sequitur etiam Eustathius, exponens συγκλείς ἀσφαλῶς, non facta ulla mentione alterius: ut vicissim Schol. legit, et exponit ἀπάντε, de πάντε omnino tacens. Pollux tamen et ipse non solum πακτοῦν, sed et compositum ἐπιπακτοῦν cum accusativo θύρας, ponit synonymum τῷ κλείσαι. Legitur certe πακτοῦν seu πακτώσαι θύρας, cum apud alios, tum apud Aristophanem in *Lystrata*. Dixit vero idem in *Vespis*, ver. 128. ἐπακτώσαμεν pro *obturavimus*, seu *obstruximus*: ita scribens, ἡμεῖς δ' ὅς' ἦν τετρημένα. ἔνεύσαμεν ῥαχίοισι, καὶ πακτώσαμεν. H. St.

Ver. 580. δῶμ' ἀπάντε] δῶμα πάντε citat Eustathius. Edit. Lond. A. B.

Ver. 597. Legitur etiam ἐ ξυνέρχου' ὡς τάχος: Sed alteram lectionem malo, vel eam ob causam quod ἐ jungi infinitivo solet in hoc loquendi genere: quod imitari sermonem Gallicum, alibi docui. Sic autem infra, ver. 1007, ἐχ ὅσον τάχος Δῆτ' αὐτὸν ἄλλεις δεῦρο, &c. H. St.

Ver. 598. Θεῶν] Monosyllabon est per συνίζουσιν. T. J.

Ver. 608. Εὐνάμα] Ut vas fictile rota figulina tritum, ita ego motu temporis volubili attritus. T. J.

Ver. 611. Ἀνύσει] Supple ὁδὸν εἰς. Vide p. 230. ver. 17. Ed. Plant. T. J.

Ver. 616. Εὐναυλος] *Commorans*, Naogeorg. *consors*, Camer. In Stephani Thesauro non invenitur. Qui in eodem stabulo est, qui cohabitatur, et alteri contubernalis est. γείτονας καρδίας μέριμναι. T. J.

Ver. 620. οἰωβότας] *Pascens*. Vide Schol. Omnium tamen interpretationum hæc videtur simplicissima, neque possum non putare Sophoclem velle alludere ad greges ovium ab Ajace perditarum. Minerva dicit ver. 60. εἰς ἐβαλλον εἰς ἔρκη κακὰ. ver. 616. ξύναυλος ipse vocatur. Nunc οἰωβότης. T. J.

Ver. 622. Priora] *Priora autem manuum opera.*

Maximæ virtutis indicia, &c. T. J.

Ver. 628. Ἐντροφος ἀμέρα] Mendum manifeste latet in voce ἔντροφος. versus enim antitheticus iambicus hemiholius similis præcedenti, nec cum choriambum non habet, choriambus esse, quod vult Triclinius, potest. Forfan formâ Atticâ legi potest ἔνιτροφος pro ἔντροφος; ita certè omnia inter se optime convenire deprehenduntur. B. H.

Ver. 653. Ἄετας] *Ætædarum*

Præter unam hanc, i. e. ætatem. T. J.

Ver. 656. Καὶ φανέντα κρύπτεται] Κρύπτεται hic passivè poni existimo, et regi a participio φανέντα recto casu posito. Verbum enim istud tempore præsentis potestate media nusquam reperiri credo. B. H.

Ver. 668. Γαίης] *Defossum ibi terra ubi nemo*, &c. γαίης enim pendet ex adverbio loci, ἰ. e. ἐνθα. T. J.

Ver. 675. Ἀδωρα] Frequens illa dictio poetis: vide pag. 393. ver.

5. Ed. Plant. ἀνικός εἰσοίκησις. 404. 18. ὕπνος αὐπνος. Æschyl. p. 40. ver. 26. Ed. Plant. χάρις ἀχαρίς. 54. 1. ἀπόλεμος πόλεμος, ἀπορα πόλεμος. Sic Latini: *innuptæ nuptiæ*. μήτηρ αἰμήτωρ apud Elest. T. J.

Ver. 677. Pro τιμῇ, (quam lectionem Aldinam in textum receperat nuperus editor) reposui τί μῃ; is enim Editor, ut ipse postea fateatur, id fecerat malo consilio: quia "novum est," ut ipse ex Hen. Steph. notavit, "priorem in τιμῇ corripi." J. T.

Ver. 682. Τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρα] *Equis-velut-candidis Diei ut &c.*

Ver. 684, 685. Ἐν—πεδήσας] *Empeδήσας.*

Ver. 687. Lege: *Ego enim jam novi.* T. J.

Ver. 688. Ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῶν] Pulcherrimè *Kusterus* ad *Suidam* voce Ἐχθραντεος reposuit ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῶν, *Et inimicus nobis.* B. H.

Ver. 736. Ἥρασσον ἔνθεν κἀνθα· κῆτις ἔσθ' ὅς ἐ] Pro κῆτις lege κῆτις cum edit. Aldina, ut metrum postulat. Lond. Ed.

Ver. 742. Τῷ προσώτῳ] Subaudi εἰς τέλος τῷ προσώτῳ δόμῳ. L. Ed.

Ver. 745. δὴλ' ἐν λόγῳ] Malo δῆλον λέγειν. Sic enim clarius certitur ἀντιθεσις. T. J.

Ver. 769. Ἀνώνητα σώματα] *Vis consilii expert mole ruit sua.* σώματα, optime, cum agitur de hominibus animo et intelligentia vacuis; potest etiam simpliciter dici pro ἀνδράσι. Sic *Ovid.* *Et premis piætos corpora Graja toros.* T. J.

Ver. 784. Τότ' ἀντιφώνει] Forte ἀντεφώνει. Edit. Lond. A. B.

Ver. 789. Ἀλλ' εἴπέρ ἐσι τῇδ' ὁ δ' ἡμέρα] Τῇδ' ὁ δ' ἡμέρα, si plenè scribatur est, τῇδ' ὁ δ' ἡμέρα. Ita suprâ, ver. 767. εἴπέρ ἐσι autem est, si fieri potest, si datur. εἶναι pro δύναντον εἶναι sæpissimè apud scriptores Atticos ponitur. B. H.

Ver. 790. Σὺν Θέῳ] Elegantissimè: post enim castigatam Ajacis arrogantiam, secundum officium, ut dicitur, Calchas pendere totus ex Diis deberet. T. J.

Ver. 805. ὥς τέ μ' ὠδίνειν, τί φῆς] Aut valde fallor, aut τί φῆς jungitur cum ὠδίνειν, diciturque elegantissimè ὥς τέ μ' ὠδίνειν τί φῆς: adeo ut angar et trepidem dum cogito quid sibi velit tuum istud verbum: vel, quorsum dicas te videlicet ἔδρασεῖν περὶ Αἰχάντος εἰ θυραῖός ἐσι. Scio tamen doctissimum quendam virum vulgo receptam lectionem secutum esse, et vertisse: *Quare crucior: quid ais?* H. St.

Ver. 810. Ὀλεθρίαν] Rectius Scholiastes legit Ὀλεθρίως. Canter. Subaudiunt ἔξοδον alii. T. J.

Ver. 814. Οἱ ἐγὰ. Repono οἱ γὰ. H. St.

Ibid. Τῷ νῆς] Subaudi εἰς κα. J. T.

Ver. 822. χαρῶμαι] Debueram includere hæc verba parenthesi, ἔχ' ἔδρας ἀντιφ. H. St.

Ver. 827. Quamobrem *Johnsonus* pro εἴτω reponi jubeat εἰ τὸ, divinare non possum. Melior certè est vulgata scriptura. B. H.

Ibid. Hic etiam notandum est; *G. Ratallerum*, Sophoclis optimum

num interpretem, necnon ipsum *Johnsonum*, sequutos esse vulgatam lectionem εἶτω in suis versionibus. *J. T.*

Ver. 833. Τῷδ' ἀνδρί, sc. *mibi*. *T. J.*

Ver. 836. λαβεῖν] Quod magis placet, quam altera lectio λαχεῖν, quod apud hunc poetam idem verbum cum eodem infinitivo legisse mihi videar. Junxit certe itidem *Aristophanes* in *Pluto*, αὐτῷ λαβεῖν τι μισθὸν ἀργυρίου. Atque ita solutæ etiam orationis scriptores loquuti sunt: ut *Iſoc.* in *Areop.* πολιτεῖαν γὰρ τὴν ὀρθῶς αὐτοῖς πράγμασι χρησόμενὴν ἢ ἔχομεν, ἢ τε λαβεῖν αἰτῶμεν. At vero *Lucas*, *Ad.* cap. iii. 3. minus usitatè, ac fortasse novè, hunc eundem infinitivum cum verbo πρῶτα junxit, scribens, πρῶτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν. *H. St.*

Ver. 841. μαθεῖν ἐμ.] Vide ver. 103. pro μαθεῖν ὡς ἐγώ. *T. J.*

Ver. 842. προτρέπω] In contextum προτρέπω receptam fuisse mallem, non solum quod infra eam habemus (videlicet *Oed. Colon.* ver. 50. Πρὸς γυν. Στῶ, ὦ ξένη, μή μ' ἀτιμάσῃς τοῖνδ' ἀλήτην ὦν σε προτρέπω φράσαι.) sed etiam quod πρό-τροπος et προτροπή, necnon πρόστροπος, cum præpos. πρὸς itidem dicantur, et quidem ab hoc ipso poeta etiam. Habes enim in *Oedip. Tyr.* ver. 41. Ἰκετινυμέν σε πάντες οἷδε πρόστροποι, Ἀλλήν τιν' εὐρεῖν ἡμῖν· εἰ τὲ τί, &c. Et rursus in *Philoctete*, — μή σκαυτὴν θ' αἶμα Κῆμ' ὄντα σκαυτὴ πρόστροπον κτεῖνας γένη. Quibus tamen in locis, observandus est aliquantum diversus hujus vocabuli usus: nam in posteriore quidem πρόστροπον est plane idem quod ἰκέτην, id est, supplicem: at in priore est adjunctum ad illud ἰκέται. (perinde est enim ac si diceretur εσμέν ἰκέται σε πρόστροποι) et exprimit gestum supplicum, qui videlicet genibus eorum, quibus supplicant, advolvuntur. *H. St.*

Ver. 880. κλυα. *F.* ἐκκλῦω, ut constat versus. Edit. Lond. *A. B.*

883. Πᾶν ἐτίθηται πλευρῷ] Nullus hic accusativus à voce passiva ἐτίθεται, quod asserit *Johnsonus*, regitur. *B. H.*

Ver. 886, 887. Omnino vide Scholia, quæ hæc verba aliter interpretantur, idque forsitan non male. *T. J.*

Ver. 910. νόσω.] Subauditur ἐνεκα. Sic 919. *T. J.*

Ver. 915. Pro vulgata lectione, Ὡς ὦδε τῷτ' ἔχοντο, reposui, monitu *Heath*, Ὡς ὦδε τῷδ' ἔχοντο: nam, ut ipse *Heath* rectè notat, “ in omni voce plusquam monosyllaba, diphthongus finalis, sequente “ vocali brevi, vix eliditur, si excipias diphthongum αι in verbi “ fine.” *J. T.*

Ver. 917. Αὐτὸς] Non video quomodo δῆλον jungi possit cum αὐτὸς πρὸς αὐτὸ, nec dubito quin ante ipsum interpungi debeat, sicut et post interpungitur; ut sit δῆλοι, pro δῆλον δέ. nam δῆλον pro δηλονότι seu δηλαδὴ, vereor ut admitti possit. *H. St.*

Ver. 949. Ἐπειτ' ἀγὼν περὶ] Pro ἔπειτ' legendum est, sententiâ omnino cogente, cum Scholiaste, ἔκειτ'. *B. H.*

Ver. 974. Ἐὐν διπλοῖ] Videtur δέ deesse ante διπλοῖ. *Cant.*

Ver. 968. Κελαινώπαν] Scholiastes sic interpretatur: certe κατὰ θυ-
μῶν

μὲν ἔδν βαθυγνώμονα, *secum in animo profunda cogitante nos irridet.* T. J.

Ver. 979. Τάγαθόν] Hūc alludit Horatius :

Virtutem incolumem odimus,

Sublatam ex oculis quærimus invidi. T. J.

Ver. 981. Legitur a quodam ἔ κείνοις. Sed μάλλον sæpe subauditur, itaque non accedo. T. J.

Ver. 1001. τί γὰρ τέκνον] Nullo modo placet τί γὰρ jungi sequentibus, atque adeo ne jungi quidem commode posse verbo sequenti κυρεῖ existimo; sed seorsum poni, et post γὰρ debere interpungi, non post τέδε. Sic a Latinis Quid (cui τί γὰρ, respondet, vacante videlicet particula γὰρ) interdum ponitur, ut apud Terent. in Phorm. Quid? senem quoad expectatis vestrum? Quod si jungeretur τί γὰρ cum τέκνον τὸ τέδε, esset quidem ita positum, ut Quid a Plauto, quum dicit, Quid pater? vivitne: sed τί γὰρ illo altero modo collocatum memini me alibi observare, at hoc non item. H. St.

Ver. 1002. Πῃ γῆς] Regitur iste genitivus ab adverbio loci. T. J.

Ver. 1018. Acuta enim de te fama, &c. Vertendum erat: Velox enim de te fama, tanquam de Deo aliquo, pervasit, &c. T. J.

Ver. 1027. Ἦπῃ Τελαμών, &c.] Deest syllaba ad justam versūs mensuram. Anonym.

Ver. 1029. πῶς γὰρ; ἔχ] Ita quidem Scholiastes particulam ἔχ a πῶς γὰρ divellit: verū hoc mihi et durum et plane inusitatum videtur: quare malim πῶς γὰρ ἔχ; sed ita ut vim ironicam habeat adverbii scilicet. H. St. — Quem sequutus, lectionem hanc in textum recepi. J. T.

Ver. 1031. ἔτος, τί κρύψει] Post ἔτος habent quidem et cæteræ editiones hypostigmen, sed perperam: quum sit ἔτος τί κρύψει; pro τί ἔτος κρύψει; H. St.

Ver. 1041. Monitu nuperi Editoris, pro παῦροι μὲν ἐχθροί, reposui, juxta Aldinam, πολλοὶ μὲν ἐχθροί, sensu omnino postulante. Hanc lectionem cl. Ratallerus et Johnsonus ipse, in versionibus suis, sequuti sunt. J. T.

Ibid. Παῖρα] Hoc manifestè vitiosum est. Triclinius testatur in antiquis quibusdam codicibus legi παῖροι, atque ita legisse constat Scholiastas, tum veterem olim editum, tum eum quem è Libris Bodleianis primus edidit Johnsonus, ita denique edidit Aldus. B. H. — Quod autem, in hac editione, pro παῖρα non reposueram παῦροι; fateor incuriæ nostræ id deberi. J. T.

Ibid. Παῖρα] Ut metro consulatur, ejicienda est particula δέ, quæ absque ullo sententiæ incommodo abesse potest. B. H.

Ibid. ἀφελήσιμοι] Cl. Mudge cum Johnsono malunt ἀφελήσιμα. B. H.

Ver. 1047. Σκέψασθε πρὸς θεῶν τύχην δυοῖν βροτοῖν] Malim juxta Bodleianam legere τὴν τύχην, ut versui jucunditas et orationi concinnitas accedat. Ita videtur legisse etiam Triclinius, qui synizesin notat in voce θεῶν, quam aliter metrum haud admittit. B. H.

Ver.

Ver. 1070. ἤντινα iterum pro simplici τινά, ut dixi ad ver. supra 179. T. J.

Ver. 1077. Non δίδ, ut finxit Johnsonus, sed ΚΑΤΑ, ante τήνδε, subaudiri debet. B. H.

Ver. 1081, 1082. Observa pleonasmum in σῶμα; præcesserat enim αὐτὸν, quod ad sententiam satis fuisset absolvendam. Vel sic: quod ad illum, &c. T. J.

Ver. 1096. Κὰν σῶμα γεννήσῃ μέγα] Verbum γέννησῃ mediæ formæ potestatem hoc in loco habere videtur. Fateor tamen hanc loquendi formam valde mihi esse suspectam. Forſan Poëta scripſerit καὶν σῶμα γε γέννησῃ μέγας. B. H.

Ibid. 1100. παρὰ] Stobæus παρῇ habet pro πάρα eodem sensu: habet præterea ἐξ ἐρίας statim post, quod certè multò est usitatus. H. St.

Ver. 1105. Et hîc et versu superiore ἀν legimus; ponitur enim pro ἀ ἀν. Alioqui versus contra metrum peccaret. T. J.

Ver. 1145. Δικαία] Atticæ est elegantiae adjectivis uti pluralibus, ubi vulgò singularia invenies: δίκαια pro δικαιόν ἐστὶ. Suprà σχέτλια ἀντὶ σχέτλιον; et mille locis. T. J.

Ver. 1160. Σὺ δ' ἀντακέσῃ τῷτον, ὡς τεθάψεται] Menelai dictum Ἐν σοι φράσα, poscebat, meâ sententiâ, Teucris responsum, Σὺ δ' ἀντάκῃ ἐν τῷτό γ. ultimum hoc, Tragicis frequens, sæpius in τῷτον degenerasse certum est: ἀντάκῃ et ἀντάκesson adhibentur ab iisdem, quantum memini, non item ἀντακέσσαι, vel ἀντακέσω. vid. Æschyl. Eumen. 198. Soph. Oed. Tyr. 551. Ἰσ' ἀντάκesson in Eurip. Hec. legitur, τό δ' ἀντάκσέ με. Supplic. 568. Heraclid. 1014. Valckenar. P. 555.

Ver. 1165. Πατεῖν παρεῖχε τῷ δέλοντι ναυτίλων] Mediæ formæ quodam modo potestatem hîc habet verbum παρεῖχε, et (ut etiam notat Scholiastes) subaudire oportet ἑαυτὸν. B. H.

1180. Ἀφερπέ] Rectius ἀφερπέ νυν, ut παραπληρωματικῇ sit hæc particula, sicut aliis plerisque in locis. H. St.

Ver. 1209. Εὐρώδῃ] Ita interpretor quasi esset εὐρωδῇ, quod ipsum impense placeret, et metro responderet. Homerus Trojam vocat εὐρωδγυίαν: cur igitur non et εὐρωδῆς vocetur? neque moror, quod vox illa absit a Lexicis: non tanti est id, ut deterreat me, qui sciam plurimas abesse, easque optimæ notæ. T. J.

Ver. 1216. ὦ] Vett. Editt. ἰώ, quod præstat. T. J.

Ver. 1238] Omnino cum Johnsono legendum est προσειποίμ' ἀ. B. H.

Ver. 1253. Ποίε ἀνδρος] Ego Heathio assentior, qui putat περι, non ἐνεκα, (ut Johnsonus finxit) subterceri ante ποίε ἀνδρος. Et sic Latinè reddiderunt quo viro non solum Editor Cantab. sed etiam clar. Interpretes Camerarius ac Ratallerus, quos vidi. J. T.

Ver. 1256. τῶν Ἀχαιέων ὅπλων] ante ὅπλων subaudi περι. T. J.

Ver. 1285. πόρων] Quædam exemplaria habent λόγων. quæ lectio magis

magis mihi probatur : ut queratur Teucer quod Agamemnon ne verbis quidem tenus animum beneficiorum memorem ostendat, et quidem beneficiorum non verbis, sed re (id est ἐργα καὶ ἔ λόγῳ, ut aptius dicunt Græci) in eum collatorem. Puto autem intelligere Teucrum, debere Agamemnonem pro tot beneficiis ab Ajace acceptis honorificam saltem mentionem ejus facere, quum contra de eo contemptim etiam loquatur. Atque huc pertinet quod dicit illi Ulysses, ver. 1359, ὧς τ' ἐκ ἀν' ἐν δίκας ὀτίμα (οἶτό σοι. H. St.

Ver. 1291. Ἐρκεῶν] Subauditur ἐντός. T. J.

Ibid. Ἐρκεῶν] Genitivum ἔρκεω, non a subaudita præpositione ἐντός, sed a verbo quod mox sequitur ἐρρύσατο, regi existimo. Metaphora sumpta est a venatorum indagine, quâ sicut fera circumtur, ita Græci ab Hectore intra vallum inclusi tenebantur. Ita supra ver. 60. ἔρκεη κάμα. B. H.

Ver. 1313. Φυτεύσας] Malo σιτεύσας, ut annotatur inter varias lectiones : imo vero ne ferri quidem potest φυτεύσας, quum φυ in eo corripitur, licet in σῦσαι producat. veluti Oed. Tyr. ver. 1027. Ἄλλ' ἔποτ' εἶμι τοῖς σιτεύσαισιν γ' οὐκ. Et ver. 1032. Ἥ μὴ μίασμα τῶν σιτεύσαντων λάβης. Sic apud Euripidem initio Orestis, Οὗτος σιτεύει Πέλοπα, τὸ δ' Ἀποεὺς ἔου. At contra σιτεύειν prima producta in aliis etiam locis Sophoclis habetur. H. St.

Ver. 1320. Pro κείνω δῶκε, lege κείνω δῶκεν. B. H.

Ver. 1326. Ἡμᾶς τρεῖς, Me, Euryfacem, et Ajacem. Mudge.

Ver. 1349. Πρὸς Θεῶν] Subaudi ἱκετεύω. T. J.

Ver. 1357. Ἀρεῶν] Cur itaque arma sibi adjudicata non respuit Ulysses, ut Ajaci inferior? atqui modeste de se Ulysses, et ad gratiam cum Teucro ineundam. T. J.

Ver. 1374. Ἀρετῇ] Vel misericordia, vel generosi animi elevatio. Anglicè, Pity or Honour, utramque enim vim habet. πολὺ loco πλεῖον ponitur. T. J. ἡ ἀρετὴ με per Synizesin, quasi esset ἡ ῥιτὴ με, ut constet versus. Vide not. Canteri in Philocteten, ver. 592. Vel, quidni (rideant licet Grammatici) efferatur ἡ ἀρετὴ με, unde vox latina virtus. Sic et Phil. 678, 1471, &c. Lond. Ed.

Ver. 1431. Subaudi πόνων. T. J.

NOTÆ in ELECTRAM.

Ver. 9. **Φ** Α΄σκειν] Loco imperativi φάσκε. T. J.

Ver. 14. Πατρὶ τιμωρὸν φόνε] φόνε α τιμωρὸν regitur; non ab ἐνεκα subintellecto, ut opinatur *Johnson*. B. H.

Ver. 15. Nota ultimam in φίλτατε produci syllabam ante ξ. T. J.

Ver. 21. Εὐνάπτετον] Hoc verbum numero duali ponitur, quia aderat et Pylades. B. H.

Ver. 24. Ἐσθλὸς γεγάς] Ἀντὶ ἐσθλῆ γεγάτος. T. J.

Ver. 45. Φανοτέας] Sophoclis ætate scriptum Πανοπέως, ut testatur Strabo. Πανοπέως δ', ὁ νῦν Φανοττεύς, ὁμοῖος τοῖς περὶ Λεβωδῖαν τόποις. *Dacier*.

Ver. 47. Ὀρεω] Fuit cum ὄρεον conjecerim: nunc vero muto sententiam; parum enim refert addiderisne juramento narrationem, vel narrationi juramentum. Placuit quoque elegantissimis scriptoribus non semper constructio maxime naturalis et obvia. Post *προστίθεις* subaudi τὸ γινόμενον. T. J.

Ver. 52. Λοιβαῖσι] Elegantius Bodleiani omnes Λοιβαῖς τε. B. H.

Ver. 55. οἶσθά μοι] Legitur et οἶσθά μοι κεκρυμμένον: quam lectionem sequendo, erit κεκρυμμένον μοι pro ὑπ' ἐμῆ. H. St.

Ver. 72. Ἄλλ' ἀρχέπλετον] Sic explica: *sed paternarum excipite me compotem opum, et staterem domus*. T. J.

Ver. 78. Θυρῶν] Pendet ab ἐνδον versu sequenti. Rara hæc Sophocli licentia, nisi in choris. T. J.

Ver. 89. Ἀντίρρις ἦσθε] Ἀντίρρις non, ut vulgo putatur, à verbo ἔρρεσσω, sed à præpositione ἀντὶ, derivatur. B. H.

Ver. 92. Παννυχίδων] Ludit in φθὰς modo memoratas, diurnos nocturnosque cantus cum indignatione describens. "Mihi scilicet pro cantuum et pervigiliorum jucunditate lamenta tantum et planctus "superfunt." T. J.

Ver. 96. Ἐξείνισε] Vides horum verborum versionem, et sentis quo alludunt; nequeo tamen non proponere conjecturam meam ἐξήνυσσε. Nulla prope mutatio, sensus autem clarissimus, *confecit*, Anglicè *dispatcht*. T. J. et Ed. Lond. A. B. Reddi potius debuit, audaci servatâ metaphorâ, *welcomed*. Quo sensu, Virg. *Æn.* x. 386.

—— incautum, crudeli morte sodalis,
EXCIPIT; atque ensē tumido in pulmone resonant;

d

Et

Et Æn. xi. 517.

Tu Tyrrhenum equitem collatis EXCIPE signis.

Vid. *Upton's Letters on Spenser's Faerie Queen*, p. 20.

Ver. 99. ΣΧΙΖΕΙ] Mirè præsentī utitur: adhuc enim obversatur oculis imago cædis tanquam præsentis. T. J.

Ver. 125. Κακὰ τε χερὶ πρόδοτον] Ut constet metrum, legendum omnino est χερὶ. B. H.

Ver. 147. Φρένας] Subauditur κατὰ. T. J.

Ver. 149. Ἀτυζομένην] lege ἀτυζομένα. B. H.

Ver. 158. Οἶα Χρυσόθεμις] οἶα, id est γονὰ ξύναμιος, (quod ipse Scholiastes adnotaverat,) ut minime necesse est legere, cum *Johnson*, ὅρα pro οἶα. B. H.

Ver. 160. Duæ ultimæ τῷ ἀχέων in unum per synæresin contrahuntur. B. H.

Ver. 191. Ἄλλ', ἄπερ] Ita quidem in omnibus, quas videre mihi licuit, typographicis editionibus legitur: sed cogor omnibus fidem hîc derogare, (faceffente mihi negotium particulâ εἰ) et suspicari legendum esse ἀπερὶ τις. Quidni vero ut ἄπερ pro καθάπερ ponitur, ita etiam ἀπερ-εἰ pro καθάπερ-εἰ ponere licuerit? Eiusdem generis error alicubi Homeri exemplaria occupavit, quæ meam editionem præcesserunt, ut in ὡς εἰ pro ὥσει, sicut ibi admonui. H. St.

Ver. 207. Τὰς] Malo τοῖς, et ad δείπνων referri, qua in cæna. Alii sic: O diras calamitates, &c. indignas scilicet mortes, quas &c. Sed quid hîc turbæ est? vocativi post ὧ junguntur cum accusativis; articuli inconcinne locati: omnia dura. T. J.

Ver. 217. Τὰ παρόντ'] Subauditur κατὰ. T. J. Ideoque non opus est, cum Stephano, ut μέση σύγμῳ ponatur ante οἰκείας, et μετέβη in priori membro subaudiatur. Lond. Edit.

Ver. 221. Τὸ δὲ] Anglicè, In this case, to contend with your superiors is no match. ἐκ ἐριδόν, iniquum est certamen. κατὰ subaudi ante τὰ δὲ. T. J.

Ver. 229. ἀκῆσαι μ'] Sic legitur quidem ut hîc in Turn. editione atque aliis: sed Scholiastes ἀκῆσαι μ' legit; et sensus aperte hanc lectionem exigit. H. St.

Ver. 231. Ἀνετέ μ'] Perperam hîc τὸ ἀνετέ primam producere statuit Scholiastes; nulla enim talis licentia nisi in vocibus plusquam trisyllabis unquam obtinuit. Vide *Clark* ad Iliad. A. ver. 398. B. H.

Ver. 232. Κεκλήσεται] Pro ἔσαι, erunt; ut in S. Scriptis frequentissime. Vide Philoct. ver. 233, καλέμενον pro ὄντα. Vide ver. 977. καλῶ. T. J.

Ver. 234. Ἀνδριβμος θρήνων] Adjectiva genitivum regentia apud Poetas occurrunt crebra: vereor tamen ne hic loci durior sit paulo ille genitivus. T. J.

281. Ἀμδν, positum (quod etiam Scholiastes adnotaverat) pro ἐμδν, hîc primam producit. Ita infra, v. 590. et v. 1516. B. H.

Ver.

Ver. 319. (τί φης) Rectius legentur hæc sine parentheseως nota, ut subaudiatur περί: quam præpositionem et ab Homero subauditam aliquoties videmus. *H. St.*

Ver. 359. Ἡμῶν abundat. *T. J.*

Ver. 374. Ἡθαλ] Adjectivum unius terminationis et feminini tantum generis: qualia multa passim in κ et α. ἡθαλς, gen. ἡθαλδος. *T. J.*

Ver. 381. Stephani conjecturam reponentis λήζεις omnino amplector. *B. H.*

Ver. 401. τιμωρόμενα] Scholiastes τιμωρόμενοι. *Lond. Ed.*

Ver. 405. Τρόνδε] Subaudi κατέ. *T. J.*

Ver. 406. Nota οἵπερ cum genitivo ὅδε, ut paulo suprâ πῶ φρονῶ. *T. J.*

Ver. 412. Δοκεῖ] Ὡςτε subauditur, ut sæpe fit ante infinitiva. *T. J.*

Ver. 437. Ἰσοκρίσι] De mendo nulla omnino suspicio: neque tamen ego lectionem hanc approbare ullo modo possum. Tradimus quidem ventis curas, amorem, promissa, cogitationes quasunque; res quidem aërias: At alia jam res est; adeoque πραιστίν legendum esse arbitror. Absconde, inquit, vel *gramine*, 'vel pulvere. Sic urnam æream abscondidit Orestes, ver. 54.

Τύπωμα χαλκόπλευρον ἡμένοι χερσίν.

Ὁ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθ' ἀπεκερυμμένον.

Ne itaque tradantur ventis; — ἀλλ', ὅταν θάνῃ,

Κεῖμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κατὰ. ver. 440. *T. J.*

At verbum utrisque servit substantivis: alteri propriè, alteri impropriè: ut,

Littus ventosque secabat. Virg. *Æn.* iv. 257. Upton's *Obs.* on *Shakesp.* p. 392. ed. 2.

Ver. 482. Κλύσαν] Soloecismum hîc volunt: at Sophocles mihi non sic σολοικίζεται. At Euripides in *Medea*, ver. 57, 58. μ' ὑπῆλθε ἡμερος μόλῳσι. Scio. Sed quidni istud μ' ponatur pro μοι? Non ego sum soloecismorum tenax; ideoque malo legere κλύσαι; ita enim olim scribebant, ἰώτα in fine apposito, non subscripto, ut nunc: et hoc corrumpebat lectioni ansam dedit. *T. J.*

Ibid. Ἀδυνάων κλύσαν] Johnsonus, nullâ necessitate cogente, reponit κλύσαν. Nam (ut cl. *Burton* adnotavit ad *Antig.* ver. 1014.) κλύσαν hîc ponitur pro κλύσαν. *B. H.*

Ver. 484, 485. Versus sic constituendi.

Οὐ γὰρ ποτ' ἀμνασέῃ γ' ὁ

φύσας Ἑλλάνων ἀναξ. *T. J.*

Ver. 497—500. Πρὸ τῶνδ' ἐτοίμ' ἔχει,

Μήποτε, μήποθ' ἡμῖν

Ἀψιγὲς πελᾶν τέρας

Τοῖς δρᾶσι καὶ συνδρᾶσιν.

Nemo Interpretum ex istis, πρὸς τῶνδ', idoneum sensum, quem verba quidem reverà exprimunt, adhuc elicere potuit. Neque mirum; manifeste enim corrupta sunt, adeoque quin rescribendum sit πρὸς τῶνδε vix dubito.—Πρὸς τῶνδ', *ab his*, id est a Furiis, quarum paullo antè mentio. Ita constructio erit, Πρὸς τῶνδ' τοῖς τῶν Ἑρρινύων ἔχει με θάρσος τέρας ἢ μὲν πελᾶν τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσι μήποτε ἀφ' ἑγείας. *Ab hisce Furiis mihi persuasum est prodigium hoc auctoribus sociisque sceleris appropinquare, nequaquam innocuum.*—Ex interpretatione nostra constat, ἡμῖν hīc, ut sæpe alias, abundare; quod vidit etiam *Johnson*. B. H.

Ver. 580. Τῆς pendet ab ἑνεκα: potuit tamen omitti: ἑνεκα enim per se idem valet, ἔνεκα. vide ver. 596. ver. 607. iterum. T. J.

Ver. 626. Σὺ τοι λεγείς νιν] Νιν, ea, numero Plurali. Vide Oed. Tyran. 887. B. H.

Ver. 637. Ἀνακτι, huic regi, i. e. Apollini. T. J.

Ver. 764. Οἵπερ εἰδόμεν] Hic idem valet ac εἰδόμεν γὰρ. B. H.

Ver. 785. Distinguendum est post οὗν δ'. B. H.

Ver. 792, 793. Οὗτοι σὺ κείνος δ', ὡς ἔχει, καλλῶς ἔχει. Num ita res bene se habet? CL. Non sane tibi: sed illi, ut se habet, recte habet. Dacier: Est ce là ce que j' attendois des Dieux? CL. Ce n'est pas ce que vous en attendiez; mais c'est ce qu' Oreste en devoit attendre. Lond. Ed.

Ver. 806. Ἄρ' ὑμῖν] Vim hujus interrogationis melius forte, pari allato exemplo, perceperis. En igitur tibi Terentium. AND. Act. v. sc. 3. Num cogitat quid dicat? num facti piget? num ejus color signum pudoris usquam indicat? T. J.

Ver. 809. Ἀλλ' ἐγγελῶσα] Imo irridens. Ita recte vertunt: sed tamen ἀλλὰ suam et hīc vim habet adversativam. Hæc est loci ἐλλειψίς. Num plorat, &c. (Non :) sed irridens intus se abripuit. T. J.

Ver. 811. Οἶχ] De re modò cognitâ, ut de modò factò, loquitur, et abeuntem jam tueri videtur. T. J.

Ver. 858. Ἀχαίων] Lege (cum Turn. in marg.) ἀρχαίων. Ed. Aldina ἀχίων exhibet: lectio illa quidem expeditissima, sed non convenit cum quarto sequentis Antistrophes versu. Quid si ἀρχαίων sic interpretemur? Ab ipsis nostræ familiæ initiiis huc usque descendendum. T. J. Hesychius exponit ἀχαιῶς, λύπας. Edit. Lond. A. B.

Ver. 861. Παραγὰν] Extra viam abducas, decipias. T. J.

Ver. 870. Ἀσκοπος] Non provisâ sane calamitas, inquit Chorus, significans inexspectatam esse; sed aliò vertit Electra. Certe, inquit, ἀσκοπος εἰ λῶσα, cui nulla adhibita fuit cura; conditus est enim, neque sepulchrum nec lucus nactus debitos. T. J.

Ver. 887. Ἀλλ' ἔχ] Ἀλλ' abundat hīc loci. Per patrios deos, non cum contumelia hæc dico, sed ut illo præsentē nobis. Iste accusativus ἐκείνων Atticè videtur poni pro genitivo, T. J.

Ver. 901, 902. — καὶ περισεφῇ κύκλῳ

πάντων ὅς' ἐστὶν ἀνθρώπων θύκην πατρός] Genitivus ἀνθρώπων pendet,

det, non a κύκλω, quod *Johnson* visum est, sed a præpositione ἀπὸ subintellecta. Vide *Bos* Ellips. Græc. p. 321. *B. H.*

Ver. 906. Τίμωε προσείρπον ἄσσαν] Τυμωε regitur ab ἄσσαν, non a præpositione in προσείρπον, quod *Johnson* placuit. *B. H.*

Ver. 907. Πυράς] Subauditur ἐπὶ. *T. J.*

Ver. 914. Μήτε] Deest ἀπὸ. *T. J.*

Ver. 926. ἀνεία] Ἐνεκα. Vel regitur ab ἐποικτείρω. *T. J.*

Ver. 957. Βίη] Subauditur ὄντι. *T. J.*

Ver. 968. Γηράσκουσιν] Σε nimirum. ἄλεκτρα ἀνυμέναία τε adverbialiter sumpta sunt. *T. J.*

Ver. 1035. Μάθης] Lege πάθης: sic optimæ editiones; et longe præstat. *T. J.*

Ver. 1068. Ἐπίσης] Id est, ἐπ' ἵτης χάριτος, vel μερίδος.

Ver. 1077. Τὰ δὲ πρὸς] Quod ad filias autem. *T. J.* et Lond. Ed. *A. B.*

Ver. 1081. Τὸν αἰὶ] Supple μέρον, vel χρόνον περὶ πατρός. *T. J.*

Ver. 1094. Φέρει] Subaudi ὥστε. *T. J.*

Ver. 1122. Πρόχειρον] Latine, manifestum. *T. J.*

Ver. 1123. Τῶν Ὁρεσείων] Vel περὶ subaudi, vel pendet ex τι. *T. J.*

Ver. 1140. Ὅπως θανὼν ἔκιστο τῇ τοῦ ἡμέρῃ] Ὅπως, sequente imperfecto indicativo, per Græci Sermonis indolem vix hic stare posse videtur. Rescribi malim Ὅπως. Ita illā ipsā die defunctus jacebas. Hanc conjecturam quodammodo firmant sequentia Νῦν δ' ἐκτὸς οἴκῳ, &c. ubi νῦν opponitur τῇ τοῦ ἡμέρῃ, et adverbium δὲ adverbio ἔτως. *B. H.*

Ver. 1144. Φίλαισι] Dudum statuere viri docti φίλος apud poetas poni pro ἐμός: nec ultra dubitandi locus. *T. J.*

Ibid. Κῆτ' ἐν φιλαίσι χερσὶν ἢ ταλαίῃ ἐγὼ] φιλαὶ χεῖρες manifestè opponuntur ξέναισι χερσὶν quæ sequuntur, ut mirum prorsus sit *Johnson* φίλος idem hic quòd ἐμός valere statuisse. *B. H.*

Ver. 1149. Τροφῆς] Subaudi Ἐνεκα. *T. J.*

Ver. 1152. Μήτερος σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ καὶ μὲ φίλος] φίλος hic non eum qui amatur, charus est, sed qui amat, amicus est, designat. *Mudge.*

Ver. 1160. Ἦε] Περὶ post προὔπεμψεν, ante diem, immaturè, misit. *T. J.*

Ver. 1174. Ἰσῶν] Μερῶν. *T. J.*

Ibid. Ξὺν τοῖς μετεῖχον] Lege Ξὺν σοί: respuit enim Doricum τοι, sermo Atticus. *B. H.* et Lond. Ed. *A. B.*

Ver. 1180. Ποῖ λόγων ἀμνηστῶν ἔλθω] Ubi sermonum perplexus seror: "sum dubius animi, ubi incipiam, et quòd sermones dirigam." *T. J.*

Ver. 1185. Συμπορᾶς] Ἐνεκα. Proximo τὰδε subauditur σινάγματα.

Ver. 1195. Τῶνδ' ἐτ' ἐχθίῳ] Lege, Canterum secutus, τῶνδ' ἐτ' ἐχθίῳ. ἐτ' pro ἐτι. *T. J.*

Ver. 1201. Δρῶσα] Subaudi προτρέπει. *T. J.*

Ver. 1203. Οὐπαρήζων] Id est, ὁ ἐπαρήζων fut. 1. τῷ ἐπαρήγῳ. *T. J.*

Ver.

Ver. 1239. Ἐχεις] Forte ἔχεις legendum. T. J.

Ver. 1277. Θεοί] Unius est syllabæ. T. J.

Ver. 1282. Θεός] Subauditur ὡτρυνεν μολεῖν. T. J.

Ver. 1286. Ὀδὸς] Subaudi δὶδ. T. J.

Ver. 1336. καρῶντος] Supple τῆδος. T. J.

Ver. 1352. Ἀπὸ πλάγχθαι] Desungi, peragere. Alii subintelligunt ἀπὸ μακρῶν λόγων. Sic enim versu supra tertio. Ideo tamen forte improbandum est. T. J.

Ver. 1355. Γεθιηκότα] Subaudi ἐμέ. T. J.

Ver. 1380. Τὸς γὰρ] Κατὰ subauditur.

Ver. 1382. Ταῦτα pro τάς, præcedit enim λόγος. T. J.

Ver. 1407. Παράγεται] Abit. Ἐνέρων] Agamemnonis. T. J.

Ver. 1410. Νεακόνητον αἶμα] Audax metaphora, et quæ vereor ut stare possit. Scio quidem *Vulnus* apud Gratum v. 109. poni pro *hastili vulnifico*. Sed nemo unquam vidit quempiam *sanguinem manibus tenentem, eumque recens acutum*. Locum aliquâ emendatione sanandum puto; nec longe à specie veri, quam tibi jam dabo. Lege igitur, loco τὸ αἶμα χεῖρων ἔχων, ἐν μάχαιραν ἔχων. *Recens acutum bene gladium tenet*. Invitus quidem tollo istud χεῖρων; (à Sophocle enim studiose adhibetur, etiam rebus non cogentibus) sed sententia aliud postulare videtur. T. J.

Ver. 1415. Nota mutationem numeri. Γυναῖκες, πρόσμεινε· ἀντὶ τῷ προσμένετε. Sed Chorus pro una habetur. T. J.

Ver. 1441. Τελῶσιν] Id est, τελεῶνται. Vel (activè si sumas) τελεῶσιν τὸ ἑαυτῶν ἔργον. ἀραῖ enim Deæ ultrices, pœnarum administræ.

Ver. 1475. Ἐξοίστα] Electra paulo suprâ dixerat se blandiloquis dictis ducturam Ægisthum, id quod nunc exequitur: rogata enim, “Ubi erant hospites sciret necne, respondet; Pernovi non solum ubi sint, sed et qui sint illi Phocenses, ut tu putas, hospites pernovi. Quidni enim scirem? alioqui ignorarem illum eventum ex omnibus, qui mihi evenerunt, gratissimum; nempe fratrem vivere, et paternæ necis ultorem adesse.” Quod aliter accepit Ægisthus quam illa voluit, ambiguitate deceptus τῷ συμφορᾷ et τῶν ἐμῶν et τῆς φιλότατης συμφορᾷ enim quivis eventus est, bonus malusve. Τῶν ἐμῶν vel cognatorum, vel casuum qui mihi acciderunt. φιλότατης autem vel gratissimus, vel charissimus denotat. Illa Clytemnestræ cadem et Orestis vitam designat; ille mortem Orestis significari credit. T. J.

Ver. 1478. Προξένος] Προξένος est ille qui legatos hospitio excipit; quærenti igitur Ægistho ubinam essent hospites, respondet illa; Intus sunt: amicam enim hospitam nocti sunt. Vel, amicam suam hospitam confecerunt. T. J.

Ver. 1479. Ἐτητύμας] Potest ἐτητύμας conjungi, vel cum ἡγγεῖλαν, adeoque intelligendum hoc modo, *estne verum quod nunciarunt, Orestem esse mortuum?* Vel, fuitne verus eorum nuncius de morte Orestis? Illud voluit Ægisthus, huic respondet Electra. T. J.

Ver.

NOTÆ IN ELECTRAM. 25

Ver. 1480. Οὐκ] Id est, non ; sed et re demonstrarunt, non verbis modo ; nuncium esse falsum voluit Electra, Orestem esse mortuum intelligit Ægisthus ; hinc paulo lætior rogat, *Adestne ergo, ita ut liceat coram manifesto videre, nempe Orestem.* *Adest sane* (inquit Electra) *et spectaculum prorsus inamabile, utpote mortuus ; at revera quia vivus Ægistho coram se sisteret.* T. J.

Ver. 1486. Ὁρᾶν] Ὡς τε ὁρᾶν. T. J.

Ver. 1488. Ἀνδρῶς] Orestis. T. J.

Ver. 1549. Κτείνειν non passivè pro κτείνεσθαι ponitur, quod Johnsono visum est, sed ἐκείνον subintelligitur in præcedente ὅστις latens, ut constructio sit κτείνειν δηλόντι ἐκείνον ὅστις, &c. B. H.

NOTÆ in TRACHINIAS.

Ver. 2. **Ε**κμάθοι] Subaudi τίς. quid si ἐκμάθοις legas? secundā personā poeticē utens: ut Latini, *credas innare revulsas Cycladas*, pro *quisvis credat*. T. J.

Ver. 4. ἄδω] δῶμον subauditur. T. J.

Ver. 7. ὄκνον] Malo ὄτλον (ut in Textu ipso notatum erat) id est, *miseriam meam*, vel *arumnas meas*. Possumus enim plurali nomine redere, quum Eustathius exponat *κακοπάθειαν*, et ipse Scholiastes *ταλαιπωρίαν*. Addit tamen hic et aliam expositionem, et quidem ex Homero, videlicet τὸ μεμορημένον καὶ πεπωρωμένον. Sed hæc nullo pacto cum hujus nominis etymo convenit. quum ὄτλος dicatur quasi τλῆς, a verbo τλῶ, et ut Callimachus dixit, — *κινεὸν πόνον ὀτλήσαντες*. Sic Apollon. accusativo ejusdem significationis junxerit ὀτλεύειν, videlicet *κάματον*, Arg. l. ii. Apud eundem legimus Arg. l. iii. *ἔην ὀτλησέμεν ἄτην*. H. St.

Ver. 10. πατρός] Pendet ab ἐκ in ἐξήτει. T. J.

Ver. 12, 13. ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ — βέκενος. Ad figuram fluvii referendum. Sicut Horat. *Tauriformis Ausidus*. et *δασκίν*, pro *δασυκίν*, *συγκοπῇ*. Hirtam barbam dicit, qua genæ adumbrarentur. *Cammerarius*. Hoc vidit etiam *Scholiastes*. J. T.

Ibid. Apud Strabonem l. x. p. 458. citatur ἀνδρείῳ ΚΥΤΕΙ ΒΟΥΠΕΩΡΟΣ. Hesychius etiam hujus loci meminit in voce ἀντίπρωρα. Vocat κύτος reliquum corpus præter caput. Vocis βέπερος elegantiam agnoscent, qui in tragicorum lectione fuerint versati. Jf. *Casaub.* ad Strabonis locum. Lond. Ed.

Ver. 15. προσδεδιγμένη. Alii vertunt *expectans futurum*. T. J.

Ver. 16. Δύστηνος] Lepidè lectorem monet Johnsonus Δύστηνος hīc femininum esse Atticè, quasi vox utriusque generis non sit, aut uspiam reperiatur Δύστηνη. B. H.

Ver. 18. ἀσμένῃ] In versione lego ἀσμένῃ, et cum χρόνῳ conjungi malo. T. J. et Edit. Lond. A. B.

Ver. 21. ἑλύεται] ἀπ' ὅων νυμφείων. T. J.

Ver. 27. Ἡρακλεῖ] Dativus pro genitivo. T. J.

Ver. 38. Ἰφίτη] Fortem Iphitum, sic βίη Ἡρακληΐη: apud Latinos, *Virtus Catonis*; et sexcenta ejusmodi. T. J.

Ver. 42. αὐτῇ] περὶ. T. J.

Ver. 57. τῇ] Subaudi περὶ. T. J.

Ver,

Ver. 66. αἰσχύνην φέρει.] Legendum φέρειν, scil. εἶρηκεν subaudito ex ver. 63. Dein ver. 65. pro Σε præstiterit σοι. Εἶρηκεν — αἰσχύνην σοι φέρειν. VALCKENARIUS in *Phœniss.* p. 140, 141.

Ver. 72. τῆδε] Λατρεύματος subintelligitur in λάτρειν, quod præcessit. vel πόνε. T. J.

Ver. 74. Εὐβοῖδα] Trium syllabarum est. T. J.

Ver. 84, 85. Hi versus sic sunt transponendi:

Κεῖνε βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἄμει.

Καὶ πίπτομεν, σὲ πατρὸς ἐξολωτότος; T. J. et Canter.

Ver. 99. Ποτὲ non hic significat *ubi*, quemadmodum in curis secundis vertit *Johnson*, in prioribus rectius interpretatus, sed cum πῶθι

Ver. 98. jungi debet, *ubi demum*. B. H.

Ver. 106. ἀθλιον] Scribitur etiam ἀλῖον, [ut in textu ipso notavimus,] cujus lectionis meminit et Scholiastes. Ego nostram lectionem huic præfero, ut ἀθλιον δοῦν ad ἀνδρῶτα referamus, i. e. Philomelam. Quod autem ad alteram lectionem attinet, ἀλῖον δοῦν, Scholiastes his verbis alcyonen intelligi putat, addens eam, in scopulis marinis nidulantem, gemere quum sua perire ova videt. Sicut apud Virgilium,

— *Populea mærens philomela sub umbra*

Amiffo queritur fatus,—

Non amissum Itylum, ut apud cæteros poetas, sed alii fabulosas illius gemituum causas afferunt, ideoque magis poeticæ convenientes. Vide Ovidium in *Metamorph.* itemque Lucianum in dialogo qui Ἀλκυὼν feu περὶ Μεταμορφώσεως inscribitur. H. St.

Ver. 107, 108. Sensus est, οὐ ποτ' εὐνάζεις πῶθον ὥστε βλεφάρα ἀδάκρυτα εἶναι. De hac constructionis formulâ vide ad *Antigon.* ver. 985, 986, 1230. B. H.

Ver. 119. τρέσει] Subaudi βιδς. B. H.

Ver. 123. Lege ἐρύει, pro ἀπερύκει. hinc ille genitivus δόμων ut sequens δὲν ab ἐπί. T. J.

Ver. 148. Χάροισιν αὐτῇ] Pro αὐτῇ, *Heath*. secutus, reposui αὐτῇ. Hoc vidit etiam *Johnson* in versione sua. J. T.

Ver. 161. Jussu *Heath*, pro vulgata lectione, Εὐθήμετα, ἃ μοι. rescripsi, ex *Camerariana*, Εὐθήμεα, ἃ μοι. quæ lectio longè suavior et concinnior est. J. T.

Ver. 165. κτήσιν] εἰς subaudi: ὅτι enim regitur ab ἐλέσθαι. T. J.

Ver. 167, 168. Versio sic melius respondebit textui Græco:

Tempus præfiniens circiter trimestre, postquam

Ex hac terra profectus abiisset annum quoque integrum. T. J.

Ver. 173. κόνων] Subauditur περὶ. T. J.

Ver. 188. Ἀντὶ τῆς Subintellige ἐπε. T. J.

Ver. 196. Subauditur ἀπεσι. T. J.

Ver. 206. Αἶτ' ἐκτὸς αὐτοῦ] Forsan Αἶτ' ἐκτὸς αὐτοῦ ὥς, &c. *Quam insperata lux mihi ex hoc nuntio boritur?* Ἀυγῆς ὄμμα in stylo sublimi egregie usurpari potuit, ut apud *Æsch.* in *Persis* 428. *Eurip.* in *Iphig.* *Taur.* 194. VALCKENAR. in *Ammon.* l. i. c. 19.

Ver.

Ver. 206, 207. ὅμῃ—ἀνασχόν. Secundum quam dedi versionem, ἐὶ subaud. sed nunc puto nominativos esse absolute positos; qualia multa facile invenias; sic igitur verto: *Quippe insperato mihi exorto lumine famæ.* Proximo versu ἀπολόλυσον, et post, μελλόνυμφος, consultò per pluralia interpretor. Neque enim constaret sequens ἐν cum uno tantum sponso. post καὶ γὰρ repete ἀπολόλυσον. T. J.

Ver. 208, ad 228. Monostrophica sunt hæc, non epodica. Non enim plures quàm tres in strophæ versus paribus in antistrophæ respondent, primus scilicet, quintus, et septimus. Præterquam quod sententiam non absolvit strophæ, sed imperfectam relinquit planè contra leges metricas, à Nostro saltem in omnibus iis quæ ad nostram usque ætatem pervenerunt tragediis, nusquam hac in parte violatas. B. H.

Ver. 240. Πῆ γῆς πατρίαι, εἴτε βαρβάραι, λέγει. Ita vulgata lectio: sed, ut sensus clariùs procederet, textum, parvâ interpunctionis mutatione, sic emendavimus — Πῆ γῆς; πατρίαι, εἴτε βαρβάραι; λέγει. *Quidnam in ora? Patriæ an Barbaræ? ede.* J. T.

Ver. 242. Βαμύς, τέλει τ', rite sacrificat. Camerar.

Ver. 243. In *Versione*, post *votane* insere *offerens*. T. J.

Ver. 250. ἀσχοπον] Anglicè, *unaccountable*. T. J.

Ver. 251. Χρόνον βεβῶς ἢν ἡμεῶν ἀνέστημι. Genitivus ἡμεῶν pendet ab adjectivo ἀνέστημι, non, ut conjecit Johnsonus, a præpositione διὰ. B. H.

Ver. 254. λόγος] Rei. Sic ἔπος verbum, sæpius pro *re*, et vice versâ *facta* pro *dictis* ponuntur. T. J.

Ver. 261. δολῶσειν ἔτι] Atticè adjectum ἔτι: non tamen πλεονάζειν prorsus videtur, ut aliqui voluere. *Aliquando* inquit se illum in servitutum redacturum. Camerar.

Ver. 266. In *Versione*, pro *namque* lege *qui*. T. J.

Ver. 270. In schol. Ἡσίοδος μὲν γὰρ [in Ἡρώαι, vel Ἡρώϊ· ἢ Γενεαλιγία] inquit Bentleius Ep. ad J. Millium, ex cujus correctione sequentia distinximus.

Ver. 284. ἐδὲ] Sic interpretor. *Ne dii quidem, quibus summa datur potestas nocendi:* Vel ἐδὲ idem est quod *non omnino*. T. J.

Ver. 285. ὑπερχλιδόντες] Subaudi αὐτῶν. T. J.

Ver. 287. Vide σύνταξιν, τάςδε, ἀσπίς εἰσοράς, εὐρεῖται, pro αὐταὶ δὲ, &c. T. J.

Ver. 292. τῶς ἀλώσεως] ἐνεος. T. J.

Ver. 293. Νῦν abundat. J. J.

Ver. 299. τῷδε] (πράξει εὐτοχείῃ) τῷτε (χαρὰ nempe) συντρέχει. T. J.

Ver. 301. τὸν εὖ πρόσσιντα μέσφαλῃ. Pro μὴ δ' εὖ πρόσσων σφαλῃ. Frequens hoc loquendi genus apud optimos auctores. Exempla passim obvia. vide ver. 325. T. J.

Ver. 313. Subaudi δοκεῖ. J. T.

Ver. 319. Subaudiuntur ἐσσι et γεννημάτων. *T. J.*

Ver. 320. Μὴ τῶν] Invenitur etiam scriptum τῶν, quæ lectio magis quam altera mihi placet: ut sit μὴ τινος τυράννων (ἴσως δὲ Εὐρύτου) σπορά τις ἦν; sed scribi potius solet sine accentu, quum est pro τινός. ut τῶ pro τινός. *H. St.*

Ver. 321. μακράν] Ἰσόριαν, post ἐδὲν subaudito κατὰ, et ἐξότε sine χροῦ. *T. J.*

Ver. 322. Συνεμπόρων] Itineris comitum, id est, Captivarum quæ eam comitatæ sunt. Συνεμπόρος, συνοδοιπρός. *Suidas.*

Ver. 333. ἢς ἐγγας. *T. J.*

Ver. 335. λύπην λύπης] Anglicè, *An aggravation of your sorrow.* *T. J.*

Ver. 339. βαιὸν] χρόνος. *T. J.*

Ver. 342. Ἐγὼ γὰρ ἔχω ἐπισήμεν τέτων (κατὰ) πάντα, vel κατὰ πάντα τῶν. *Lond. Edit.*

Ver. 343. τῇ ἐνέκα. *T. J.*

Ver. 354. ἀγνοῖα] *Tridinius* legere nos jubet ἀγνοῖα, propter metrum, alioqui longe aptior altera esset lectio, ut diceremus, ἀγνοῖά μ' ἔχει ἢ ἐξέστηκας, pro ἐκείνῳ ἢ ἐξέστηκας. Sequitur autem hanc lectionem alter Scholiastes. *H. St. et T. J.*

Schol. ver. 358. πρὸς Εὐρυτὸν τὸν Μέλανος τῷ Ἀρκετιλᾷ. Lege τὸν Μελανίως. Hoc docet *Pausanias* l. iv. c. 33. Καὶ Εὐρύτης τῷ Μελανίως τὰ ὁ ἄεουλάσσειτο ἐνταῦθα. *Van Staveren* in *Miscell. Obs. Maii*, &c. 1739. vol. x. p. 306.

Ver. 370. Ὡ] Atticè pro εἰς. *T. J.*

Ver. 331. Ἐξότε πάτρην Διόνεμον λέροισιν] Διόνεμον, ut *tuto, redde* debet, *ventis perflatam.* Aequata enim solo urbe, nihil quod ventis resisteret, eòve excluderet, relinquebatur. *B. H.*

Ver. 383. Ἢ καὶ τὰ] Hunc versum ascribit nuncio Scholiastes, et sanè benè. Tùm verò amplectenda est *Canteri* conjectura legentis, loco καὶ τὰ, κάρτα. Hinc omnia clara. *T. J.* Et versus aptius *Choro* assignandus sine nota interrogationis. *Edit. Lond. A. B.*

Ver. 384. γένεσιν] Legitur et γένεσις, eodem sensu. *H. St.* Ante γένεσιν subaudi κατὰ. *T. J.*

Ver. 399. Ὡς ἐκ] Non dubito quin altera lectio ταχέως huic præferenda sit, neque enim puto ἐκ ταχέως ullam commodam expositionem admittere. At ἐκ ταχέως opponetur illi quod sequitur, σὺν χρόνῳ βραδεί· hoc sensu. *Quam cito abire paras, quum tam tardus adventus tuus fuerit?* At ἐπὶ αὐτῷ λόγῳ (in quo exponendo torquet se Scholiastes) suspicor significare *inchoare sermones*, seu colloquium, q. d. “Itane, post tam tardum adventum, tam cito abire paras, et quidem quum vix inchoatus sit sermo noster, vel, inchoatum sit nostrum colloquium?” *H. St.* Post ταχέως, subaudi γῆς. ἐξ subaudi ἀντὶ. *T. J.*

Ver. 400. καὶ νεώτασθαι λόγους; Rectius ἀνανεώτασθαι λόγους videtur Scholiastes legere. *Canter.*

Ver. 409. Subaudi ἐννέπω. T. J.

Ver. 414. Λέγω subauditur. T. J.

Ver. 443. Μὴ περὶ σὺ, &c.] Eadem σύγχυσις apud Latinos crebro occurrit, *Per te Deos oro*. T. J.

Ver. 446. Τῶνδράπων] χρήματα, πάθῃ. T. J.

Ver. 447. Χρήμασι. T. J.

Ver. 463. Πολλοὶ] ἰτί. T. J.

Ver. 465. Τὸτο] Eleganter abundat. Proximo ἔχει omittitur post δὴ. T. J.

Ver. 469. Ἠνέγκατ'] Ita distingue potius, ἡνέγκατ', ἔδ' ὄνειδος· ἡδέ τ', ἔδ' ἂν εἰ, &c. ut videlicet negatio serviat etiam futuro οἴσει, repetendo ἀπὸ τῆ κοιῆς· hoc modo, ἔτω τις αὐτῶν ἡνέγκατο λόγον καὶ κὼν ἐξ εὐρ', ἔδ' ὄνειδος· ὁμοίως δὲ καὶ ἡδέ ἔε οἴσει ἔδ' ἂν εἰ, &c. H. St.

Ver. 485. Πατρῶος] Feminini generis, Atticè. T. J.

Ver. 486. Πρὸς κείν] προσῆκον. T. J.

Ver. 492. (Διὰ) Χάριν κοινὴν κείν τε καὶ σὴν ἐξίσου (μέρες) T. J.

Ver. 499. Pro εἶπω, lege ἔσω. B. H.

Ver. 507. Δίκατα] Græci frequenter adjectivis pluralibus pro singularibus utuntur. Vide ver. 969. T. J.

Ver. 521. λόγῃ] *Hæstas* dixit contra historiam: non enim introducitur hastatus Hercules. *Camerar.*

Ver. 523. 'Ες μέτω] Quoniam Antistrophe non respondet Strophe in hoc versu, et in sequenti legitur ἐν μύσῳ, cuius hoc videtur glossēma, tollenda omnino arbitror, et locum sic legendum,

'Ἴεσαν ἱέμενοι λεχέων· μονα. T. J. et *Lond. Edit.* A. B.

Ver. 535. 'Εγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἶα σφάζω] *Ego verò ea tantum quæ ex matre audiui dico.* Chorus scilicet ex adolescentulis constabat. Vide suprâ, v. 146—153, adeoque per ætatem ipsa hæc vidisse non poterat. *Mudge.*

Ver. 536. In textu legitur ἀμυγνείκητον, in scholiis ἀμυγμάκητον, quod sæpe fit, ut possit ostendam. T. J.

Ver. 550. καλέμενος] Sic emendavimus pro τελέμενος ex ed. Ald. et jussu Is. CASAB. *Leæ. Theocr. c. 3, et T. J. Lond. Ed.*

Ver. 569. Μισθῶ] ἔνεκα.

Ver. 571. τῶν πατρῶων ἡνίκα σόλων] Videtur scribendum, τῷ πατρὶ καὶ ἡνίκα σόλων. *Canter.*

Ver. 575. Χρὶ Ζηὺς εὐθὺς παῖς ἐπιστρέψας χερῶν, ἦκεν. Malim interpungere—ἐπιστρέψας, χερῶν ἦκεν. *Canterus.* In versione Johnf. recte interpungitur. *Lond. Ed.*

Ver. 589. Ὅσα] θεσμά, T. J.

Ver. 623, 624. Ὁ κείνος εὐμαθές,

σφαγίδος ἔρκει τῶδ' ἐπ' ὄμμα θύσεται.

Interpretes hîc omnes tacent; non recte tamen. Nullus enim verbis, ut nunc sunt, inest sensus. In margine libri, qui apud me est, locum hunc

hunc ita emendandum censuit quidam, ὃ ΚΕΐΝΩι εὐμαθὲς, Σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπ' ὀμμα δήσεται' ΕΙ. quod facile erit cognitu, si huic sigillo oculum injeceris. Vidit ille quidem loci mentem; quis autem ferre potest ei in fine tam inconcinne positum? lege itaque vel σῆμα ΚΕΐΝΩι εὐμαθὲς, Σφραγίδος ἔρκει ΕΙ τῷδ' ἐπ' ὀμμα δήσεται. vel σῆμ' ὃ ΚΕΐΝΩι εὐμαθὲς, suppresso ἐσὶ vel ἔσαι. Omisâ Apostrophes notâ inter ἔρκει' et εἰ, vides quam facile error ortus sit. Conjeci quoque ὃ κείνος εὐμαθὲς, Σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπ' ὀμμ' ΕΙ δήσεται. T. J. et Lond. Edit. A. B.

Ver. 631. Μῆε] Unam conficiunt syllabam. Hom. Il. E. 349: Ἡ ἔκ. T. J.

Ver. 636. Subaud. Οἶδα ἔτως. T. J.

Ver. 681. Subauditur Ἀθυμεῖς ἔνεκα. T. J.

Ver. 688. διδς εὐείρω πόκω] Scribendum potius εὐείρε πόκω. VALCENAR. in Phœniss. p. 361.

Ver. 706. φάτιν] Rem, supra λόγον et ἔπος. T. J.

Ver. 707. μαθεῖν] ὥστε μαθεῖν, ut quis cognoscat. T. J.

Ver. 708. Schol. τὸ αἰγίον μῆρυμα] Anne scripserat τῷ ΕΠΙΟΥ μῆρυμα. ARNAUD. Leff. Græcæ. l. i. c. 2. p. 78.

Ver. 716. Post ποτὲ subaud. ἀναζέκσιν ἀρόοι. T. J.

Ver. 731. δόξει γῶν ἐμοί] Magis placet altera lectio, δόξει γῶν ἐμῇ, repetendo, ἀπὸ τῷ κοινῷ, futurum δόξει. Statim post autem, ver. 733. pro ὄρμῃ legitur et ὄργῃ, quod agnoscit etiam Schol. ego tamen ὄρμῃ malim: sed unâ etiam ταυτῇ libenter legerim. H. St.

Ver. 734. Ἀνασχέτον] ἐστὶν αὐτῇ. T. J.

747. Puto σ' post τριῶν tolli debere. Versu enim abhinc secundo legitur loco suo: hîc autem inconcinne inferi videtur. T. J. et Edit. Lond. A. B.

Ver. 750. Meliorem mentem præsentî mutare. T. J.

Ver. 759. Αὐτὸς] φημί, ἐν ὀμμασι: elegans pleonasmus. T. J.

Ver. 767. τεμενίαν τε φυλλάδα] Aut ornâsse dicit altaria frondibus decerptis de luco; aut designâsse lucum Jovi, et dedicare cui tunc sacrificaturus esset. Camerar.

Ver. 773—775. δώδεκ' ἐν τελεῖς] Quid hecatombe significet hoc loco plane exponitur. Grammatici dixere centum boum sacrificium hoc fuisse; itaque Ovidius est interpretatus Metam. viii. 152. Alii ἀπὸ ἑκατὸν βάσεων duxere, ut quadrupedes intelligantur xxv. Hic enim numerus quater sumptus centum absolvit. Sed esse hoc sacrificium promiscuarum animantium Homerus etiam innuit Iliad. A. 315. Vel significatur hac voce sacrificium solenne, ut Iliad. Δ. 102, 120. Ἀργαῖοι προτογόνων ῥέζειν ἱερὴν ἑκατόμβην. Camerar.

Ver. 777. Καὶ deest ante σολῇ. T. J.

Ver. 780. ἀνίει] Scribe potius ἀνήει. H. St.

Ver. 781. Τέκτονος] Subaudi ὑπὸ. T. J.

Ver. 796. ἀνευφώνησεν] Hefychius legerat ἀνευφημήσει, ut patet apud eum in voce.

Ver.

Ibid. Οἰμωγῇ] σύν. Proximo ἔνεκα. T. J.

Ver. 823. προὔλας] Male ed. Turn. et aliæ editt. προλαβεις. Emendavimus jussu H. St. et T. J. Lond. Edit.

Ver. 828. Ὀσθαλμῶν] Subauditur ἀπὸ, vel regitur ab ἀπῶθεν in proximo. T. J.

Ver. 854. Ἀσκρον] Secunda brevi. Huic Strophe non respondet in omnibus sequens Antistrophe. T. J.

Ver. 861. Τέγγχει δακρύων ἄχνας] Genitivus δακρύων regitur a præpositione ὑπὸ subintellecta. Ita apud Homer. Iliad. B. 415.

πρῆσαι δὲ πύρος δνίοιο δύρετρα. B. H.

Ver. 866, 867, 868. Οἷον πάθος ἔπαυ ἐπέμολε ἀγαπλεῖτον Ἡρακλέα (ἀπ') ἀναρσίων (i. e. ἐχθρῶν) (ὥς τε) οἰκτίσαι. Hoc sensu: *Invasit Herculem malum, propter quod miserari eum debemus, quale nullum ab hostibus ei contigerat.* T. J. ex H. St.

870. Ἄ τὸτε (λόγγα) αἰχμᾶ (νόμῳ πολέμῳ) ἀγαγες τάνδε δοῶν, &c. T. J.

Ver. 882. αἰθήης] Forfan αἰθῆς. Ed. Lond. A. B.

Ver. 888. ἀκινήτης] Illa enim profectio ad orcum ita fit, ut pedes plane alligati atque impediti nusquam promoveantur. *Camerar.*

Ver. 906. Τίς ἦν] Subaudi, ἀπὸ κοινῆς repetitum, ὅστις ἦδε. B. H.

Ver. 911. Jussu Heath, pro ἀνέροτος illætiabilis, reposui veterem lectionem ἀνέροτος, quæ nuper: quam *Johnsonus* in sua versione sequutus est. J. T.

Ver. 915. Post ἔτλην particulam τίς addere necesse est, ut stet versus. H. St. Vel lege ἀνέτλην. Ed. Lond. A. B.

Ver. 918. Per κείλα δεινία, *lecticam* intellige, quâ commodius adveheretur Hercules. *Mudge.*

Ver. 980. Pro vulgata lectione ἑκλαιον, juxta cl. Heath reposui, ex Scholiaste vetere et Aldina, προὔκλαιον. J. T.

Ver. 981. Ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις] Ita emendavi, ex cl. Mudge, juxta Heath. *Sex hominum sociam operam navantium.* J. T.

Ver. 982. Πα δ' α''] Hanc veram lectionem in textum recepi ex Aldina, monitu Heath. Vulgata scriptura erat πᾶς δ' α'. J. T.

Ibid. Ante ὡς subintellige αὐτῶν. T. J.

Ver. 988, 989. σε] ἔνεκα. T. J.

Ver. 996, 997, 998. Οὐ μὴ ἔξεγείρης, —

Κακκινήσης, κἀνασῆσης.

Exigit sermonis ratio, ut voculæ εἰ μὴ vel cum futuro indicativo, vel cum aoristo altero formæ subjunctivo construantur; ut Eleetra, ver. 1035 et 1058. Hic, contra certissimas versus Anapæstici leges, aoristum subjunctivum pro futuro indicativo librarii exararunt. Prioris utique versus pedem secundum hoc pacto vides esse Bacchium Anapæsto temporibus imparem. Legent vero deinceps, nisi qui tam sermonis quam metri indolem fusque deque habent,

Οὐ μὴ ΞΕΓΕΡΕΙΣ τὸν ὕπνῳ κἀτοχόν,
Κ' ΑἰΚΚΙΝΗΣΕΙΣ, ΚΑΙΝΑΣΤΗΣΕΙΣ.

Hos autem qui excipiunt versus sic dispersiendi sunt:

Φοιτᾶδά δ' αἰνὴν νόσον, ὧ τέκνον. Τλ. 'Αλλ'

'Επὶ τοῖ μελέῳ

Βάρος ἀπλετον ἐμμέμονε φρήν. DAWES *Miscell. Crit.* p. 223.

Ver. 1000. Βάρος] Διά. T. J.

Ver. 1014. Interrogationis notam posui ad finem versus, sensu omnino postulante. Οἶαν μ' ἄρ' ἔθε λώσαν, οἶαν; *Quali me peste afflixisti, quali?* J. T.

Ver. 1047. Ἀποτίσας] ἀπρόσβατος, non adeundus. T. J.

Ver. 1049. Τόδε] πάθος. T. J.

Ver. 1051. Εἴρυσον ἔγχος] Ex hoc loco manifestum est ἔγχος apud Græcos interdum pro *gladio* usurpari, de quâ re magna olim inter Academiæ Gallicæ Inscriptionum Socios orta est contentio. B. H.

Ver. 1053. Ἀλλ' δ' ἄχος] Ita centies ludere amat in sonis Sophocles, et optimi scriptores. T. J.

Ver. 1077. Ἀγλωσσοσ] γῆ. T. J.

Ver. 1079. Γυνή] Videtur Sophocles per γυνή denotare mulierem, cujuscunque fuerit indolis; per θήλυς autem, arctiori sensu, feminam timidam, naturâ et corpore infirmiolem. Vide ver. 1092. T. J.

Ibid. ούσιν] ἔχουσα. T. J. et H. St.

Ver. 1082. Πλέον] ἐμῶ. T. J.

Ver. 1085. Τοῦ μὲν] πάθος. T. J.

Ver. 1090. Τόν δ' ἄνδρα] Pro ἐμέ, δεικτικῶς: sed frustra monere est: toties occurrit. Vide ver. 1191. T. J.

Ver. 1102. Hic versus debet in duos dividi, neque enim est Iambicus. Sic igitur cum Aldina lege:

᾽Ω νὰξ αἰδῶ, δέξαι μ'.

᾽Ω Διδὸς ἀκτὶς, παῖσον. T. J. et Ed. Lond. A. B.

Ver. 1104. πάτερ] Ridicula mihi videtur Scholiastæ expositio, dicentis ὧ πάτερ κεραυνῶ esse pro ὧ κεραυνέ· nam etiamsi κεραυνῶ cum πάτερ jungendum foret, exponendum tamen esset, ὧ Ζεῦ, i. e. ὁ *supra*, non ὧ κεραυνέ. H. St.

Ver. 1112. Pro ὑπέροχον reposui ὑπέροχον, juxta *Clarkium* ad Homer. *Iliad.* β. v. 426. anapæstus enim in pede quarto locum non habet, et apud *Tragicos* Scriptores licentia haud ferè est ulla. J. T.

Ibid. ὑπέροχον] Existimo hoc debere ore celerrimo pronuntiari, ferè ac si scriptum fuisset ὑπεροχόν. J. T.

Ibid. βίαν] κατὰ. T. J.

Ver. 1132. Δίκαια] Pro δίκαιόν ἐστ. vide ver. 502. Lond. Ed.

Ver. 1138. μητρὸς] περὶ. T. J.

Ver. 1143. Οὐ] Πρέπει σιγαῖν. T. J.

Ver. 1201. Ὅμνυ Διδὸς νῦν τῷ με φύσαντος κάρα] Minime necesse est
ut

ut ad *κάρει* subintelligamus, cum *Johnson*, præposit. *πρὸς* : verbum enim *ὀμνυμι* accusativum regit. *B. H.*

Ver. 1202. *καὶ τόδ'.*] Legitur *καὶ τότ'* [ut in *Turneb.*] quod mihi magis placet. *H. St.*

Ver. 1229. *πλήρωμα*] Subaudi *γινήσεται*. *T. J.*

Ver. 1230. *ὅσον*] *καθ' ὅσον*. post *μεγάλα* subaudi *κατά*. *T. J.*

Ver. 1231. *Κὲ κάρη τέμον μέρος*] Repetendum ἀπὸ κοινῆς est ὅσον γ' ἂν, *Et modo non moriari, meo facinore, meâ manu*. *B. H.*

Ver. 1259. Pro *πολλά γ' ἔπαυρειν*, reposui, juxta *Heathium*, *πολλά τ'ωπαρεῖν*; vocalibus brevibus, *e*, *a*, per crafim in longam *ω* coalescentibus, quomodo etiam *ὦ ἔρχων* positum reperitur pro *ὦ ἄρχων*. Sic *τ'ωρχων* pro *τὸ ἄρχων*. *J. T.*

Ver. 1289. *ἀνδρῶν*] *ἔξ*. *T. J.*

Ver. 1291. *Λεῖπε μηδὲ, &c.*] Hæc ab *Hyllo* dici aiunt, qui jubet ret ad ædes remanere *Chorum*, dum reverterentur ipsi. Vel etiam sequi se *Chorum* (si verior sit lectio) *ἐπ' οἴκων*. *Camerar.*

Ver. 1293. *καινοπαθῆ*] Alii *καινοταγῆ*. Pro quo lege *καινοπαγῆ*. *Ed. Lond. A. B.*

1294. Post *τέτων*, cum *Johnson* subaudi *ἔσι*, et post *Ζεὺς* subintellige *ἐποίησι*. *J. T.*

NOTÆ in PHILOCTETEN.

Ad Titulum Fabulæ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ] Integer titulus hujus Fabulæ est, —
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ Ο' ΕΝ ΛΗΜΝΩ,

De illâ videndus Dio Chrysostomus, Dif. 52. Fabricius, in *Bibl. Græca*.

Nam *Sophocles* (testibus *Priscian.* et *Hesych.*) alterum scripsit *Philocteten*, cui nomen erat,

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ Ο' ΕΝ ΤΡΟΙΑ:

Sed hujusce posterioris Fabulæ fragmenta tantum parvula ad nostram ætatem pervenerunt. *J. T.*

Argumentum [*Philoctetis*] est simplex, et ἡθικόν, non actione personisque, sed affectibus varium. *Camerar.*

Philoctetes divinum Drama. *Scaliger.*

Ver. 12. ἀκμῇ] Video legisse quosdam ἀκμὴν adverbialiter. *Camerarius.* Sed male. *Lond. Edit.*

Ver. 19. ἀμφοτέρῃς] Scribiter et ἀμφοτέρῃος. *Camerar.*

Ver. 22. — ἔχει] Minime necesse est ut, cum *Aurato* et *Cantero*, quidquam hic immutemus; ἔχω enim interdum est *versor*, *habito*, *sum*; ita apud *Lucianum*, ἔχειν ἀμοι τὴν κάμινον. *B. H.*

Ver. 25. εἶν] penultimâ brevi. Vel ἴν, id est, *procedant.* *Camerar.*

Ver. 26. τὸ ἐγὼ, ἔμακρσι, λέγεις] μακρὰν adverbialiter hic ponitur; et subauditur participium ἀπὸν. Verte, *De re loqueris, quæ non longè abest.* *B. H.*

Ver. 98. Γλώσσαν—Scholiastes διαβάλλει, &c. pessimè. *Lond. Ed.*

Ver. 127. Cantero omnino assentior reponenti δοκῶτέ τι. *B. H.*

Ver. 142. Quid sibi voluit Editor Londinensis reponens τῇδ' hic, non capio: non enim in Lemno erat Neoptolemi regnum. *B. H.*

Ver. 151. Post αὖξ in multis editionibus habetur τὸ σόν. Sed non agnoscere hæc verba Triclinium apparet ex iis quæ de metricâ horum versuum ratione scribit. *H. St.*

Ver. 167. Schol. ἐπιμόνως] Puto, ἐπιτόνως. *Lond. Ed.*

36 NOTÆ IN PHILOCTETEN.

Ver. 175, 176. Ἀλλοὺς δ' ἐπὶ παντί τω
Χρύσεις ἰσαμένα.] Verte, *Animum verò despondet in om-*
ni quæ supervenit necessitate. B. H.

Ver. 195. Χρύσης] *Chryse*. urbs vel insula; non, ut quidam putant,
puella. In Schol. Χρύσης Ἀθηνά; — delendum puto τὸ Χρύσης. *Lond.*
Edit.

Ibid. Τῆς αἰμόφορος Χούτι;] Subaudi ἀπὸ. B. H.

Ver. 196. In cæteris editionibus interpungitur post κηδεμόνων: quæ
interpunctio sensum pervertit. H. St.

Ver. 208. Schol. Στίξ;] Sic Ed. Steph. Lege Στίξον. *Lond. Ed.*

Ver. 210. τραυῶν;] quo consumitur. τραυίδιος γὰρ ἦρ apud Aristopha-
nem. *Camerar.*

Ver. 216. Monitu *Heath*, reposui, ex *Aldinæ*, μολπὰν σύριγγον: quæ
lectio magis mihi placet, quia longè concinnior, ac elegantior est vul-
gatâ lectione, — μολπὰς σύριγγος — in quâ, κακοζέξα τις aures nostras
verberat. J. T.

Ver. 217. ἀγροβότας] Legitur et ἀγροβάτης: in quâ lectione (si cui
magis placeret) mutandum esset in α, ut ἀγροβάτας Doricum esset,
sicut cætera verba ei vicina. H. St.

Ver. 231. Quum nullus sensus ex Κῆφιλον καλέμενον exsculpi possit,
rescripsi, juxta *Heathium*, Κῆφιλον γ' ἀλωμένον. J. T.

Ver. 240. Jussu *Heath*, pro vulgatâ lectione τίς δ' ἀνέμων ὁ οἶλτα-
τος; reposui, *Aldinam* secutus, τὸ ἀνέμων ὁ οἶλτατος; rejectò τῷ Δε:
quam vocem versio *Johnsoniana* minimè agnoscit: *Quisnam ventorum gra-
visissimus?* J. T.

Ver. 244. Νεοπτόλεμος] Synizêsis. *Lond. Ed.*

Ver. 246, 247. Ex *Heath*, hos versus sic emendavi, juxta *Aldinam*,

τίτι

Στόλῃ προέσχεες τίνδε γῆν; πόθιν πλέων; J. T.

Ver. 253. Pro ὃν εἶδον reposui, *Aldo* præeunte, ὄν γ' εἶδον, longè ele-
gantius. J. T.

Ver. 281. ποῖ ἀποιμῶσαι] Legitur et ποῖά μ' οἰμῶσαι, quod mollius
sonat. H. St.

Ver. 294. δῶστηνος] Videtur scribendum δῶστηνον. *Cant.*

Ver. 296. Καί πε] Dicit Philoctetes lignum fuisse parandum adver-
sus gelu, ut maximè esse hieme soleat. *Camerar.*

Ibid. πάγυ χυθέντος, *glacie omnia occupante.* *Lond. Ed.*

Ver. 300. φῶς] Legitur et πῦρ: sed malo φῶς; ne repetatur πῦρ,
quod paulo ante positum fuit. H. St.

Ver. 305. ὄρμος] In *Turn. Ed.* est ὄμορος, malè. H. St.

Ver. 319. αὐτοῖς] Malim αὐτίς. *Cant.*

Ver. 327. Θυμῷ γένοιτε, &c.] Si quis illud Θυμῷ correctoribus aut
librariis imputare maluerit, me non invito faciet: si, scilicet, legerit,
εἰ μοι γένοιτο χεῖρα πληρῶσαι ποτε. *DORVILLE in Chariton. p. 284.*

Ver. 345. Αἰθὶς πάλιν] Scholiastes τὸ X. ὅτι δις τὸ αὐτὸν εἶπεν.
Quid

Quid sibi velit τὸ Χ, docebunt te Lexica. Cæterum Scholiastes malè vituperat τοῦτο πάλιν, nam et Sophocles alibi decies hac locutione utitur, et nihil frequentius est hisce pleonasmis. Vide Aristoph. *Plut.* 238. 552. 779, et Bentleium. *Nub.* 743. et Kusterum, 971. *Pac.* 843. 860. *Avib.* 1456. *Eccles.* 1008 Apollonium III. 649. Vide etiam Virgil. *Æn.* IV 24. et 27. *Prudent.* εἰς Στεφ. VI. 103. in *Symm.* I. 333. *Senec.* Hippol. 676. *Lucret.* II. 129. 1000. IV. 44. *Catull.* LXIV. 47.

Ver. 347. Δῖός τ' Ὀδυσσεύς? Inimicum suum cur honestat epitheto maxime laudis? Homerica est imitatio, a quo et ipsa laudum epitheta, quasi propria fortibus viris atque principibus, apponuntur etiam sermonibus inimicorum. *Camerar.* Vide Clarke ad Homer. *Odys.* A. 29.

Ver. 354. Ὅπως ἴδοιμ' ἀπαπτόν] — Schol. ἀπαπτόν. ζῶντα. Malè. *Lond. Edit.*

Ver. 359. πικρόν] Vel propter patris mortem, vel callidè propter injurias ducum erga se, quas fingit. *Camerar.*

Ver. 363. ἐκείτο] — πρὸκειται significat; nam inter ritus veterum πρὸ βέβαιε fuere, proposito mortuo in conspectu et ante ora hominum. *Camerar.*

Ver. 373. Ὡς σχήτλι] Scholiastes σχήτλις. *Camerarius* σχήτλιοι, rectius, ut opinor. *Lond. Ed.*

Ver. 377. αὐτ' ἔσωσα καὶ κείνῳ] Ovid.

His humeris, bis, inquam, humeris ego corpus Achillis,

Et simul arma tuli.

Camerar.

Ver. 385. Οὐ μὴ ποτ' ἐς τὴν Σκύραν ἐκπλεύσεις ἔχων] Legendum omnino est ἐκπλεύσεις. Vide *Danves.* *Miscell. Critic.* p. 222.

Ver. 399. ἐξηυδάσαν] Longè rectius in Aldina legitur ἐπνυδάσαν, quod Correctores metro imperite caventes in ἐξυδάσαν mutarunt. Ego vero lectionem Aldinam amplexus sum. *J. T.*

Ver. 422. Οὐδ' — Nodus difficilis propter duplicem genitivum, Σισύφου et Λαερτιάδου, quem solvi posse arbitror, si Σισύφου cum ὀμπολητῶς, Λαερτιάδου cum γόνος jungamus. ἀλλ' ἐκ τούτων γόνος, εἰς ὃ Λαερτιάδης [sub. γόνος] ὀμπολητῶς Σισύφου. Referetur autem ὀμπολητῶς Σισύφου ad eam historiam quæ a Scholiaste commemoratur. Dictumque erit ὀμπ. Σισύφου eadem formâ, qua καί τις διδάκτα pro ὑπ' ἐκείνου διδασκόμενα dixit in *Electra.* *H. St.*

Ver. 423. Οὐ μὴ θανῶτι] Post θανῶτι, jubente Heath, posui notam Interrogationis, sensu omnino postulante: nam ex responso manifestum est, hæc non affirmativè, sed interrogativè loqui. *J. T.*

Ver. 428. Κείνῳ — Malo σοφῶς aut σοφά, quam σοφῶς. At pro καὶ ἐξήρυκε schol. scribi tradit ἐξήκρυξεν, quod mihi placeret si verum ingredi posset, nempe Nestorem pro sua prudentia operam dedisse ne illorum consilia aliquo in pretio essent, atque adeo ea publicè infamasse. *H. St.*

Ver. 430. Ἀντίλοχος] Post αὐτῶν non malè fortassis interpungetur: Ἀντίλοχος

τίλοχος φρεδος, ὅς περ ἦν γόνος αὐτοῦ. At legendo μόνος, jungi possit αὐτῷ cum φρεδος. Sed hanc lectionem repudiat Scholiaſtes, quam qui admittere volunt, intelligendum dicunt, qui erat ei solus in Trojano bello. *H. St.*

Ver. 431. *δὺ' αὐτῶν*] Affertur et alia lectio, *δὺ' αὐτῶν ἐξέδειξας*. quæ quamvis mihi suspecta sit, potior tamen alterâ videtur, propter *δύιν'* ab hoc loco alienum, meo quidem iudicio. Nisi orationem ἀνακόλαθον esse dicamus: ut post *δὺ' αὐτῶν δύν'* ἐλεῖς, vel *δὺ' αὐτῶν*, sequatur, non sine ellipsi, *οἷν ἐγώ*, hoc sensu; "Eheu, duo mihi affers tristia nuntia, de amborum morte, quos ego, si quos alios, incolu-
"mes esse lubentissimè audissem." Sed pro αὐτῶν non solum αὐτῶν, verum etiam αὐτῶν legitur. *H. St.*

Ibid. αὐτῶν] malim αὐτίς. *Canter.*

Ibid. οἷν ἐγώ] Subauditur præpositio *περὶ*. — *περὶ ἐκαινοῖν δηλονοτὶ οἷν*. *B. H.*

Ver. 438. Monitu *Heath*, pro *πῆ*, reposui, ex *Aldina*, *πῆ*. *J. T.*

Ver. 450. Schol. ἀνείλε. λέγεται καὶ — Forſan, ἀνείλε' λέγεται γὰρ κα.

Ver. 454. Sisyphum in vitam reſerſum tradunt fabulæ. *Theogn.*

Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχους ῥαδαμῆθους αὐτῶν,

Πλείνα δ' εἰδείης Αἰολίδε Σισύφω,

Ὅς τε καὶ ἐξ αἰδέω πολυδρείησιν ἀνῆλθε,

Πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις.

Est autem locus totus βλάσφημος, conveniente oratione personæ et maximam injuriam passæ, et gravissimos cruciatus sustinentis. *Camerar.*

In *Theogn.* forſ. legendum, Σισύφω Αἰολίδε. Vide infra ver. 634. et fabulam satis lepidam in Schol. *Lond. Ed.*

Ver. 486. Pro vulgata lectione Ὅθ' ἡμέρας, reposui, ex *Aldina*, jussu *Heath*, Ἰθ', ἡμέρας. *J. T.*

Ver. 497. *δει(α)δα*] Anapæstus in pede quarto. *Lond. Edit.*

Ver. 503. Τὰ τῶν διακόνων — Transſit a genere neutro ad masculinum. *Camerar.*

Ver. 520. Μεγα τιθέμενος] Alii Μετατιθέμενος. *Lond. Ed.*

Ver. 554. Pro πλέων γὰρ ὁ ναύκληρος, reposui, juxta *Heath*, ex *Ald.* et *Canter*. πλέων γὰρ ὡς ναύκληρος: quod versus omnino exigit. *J. T.*

Ver. 561. Pro ἀμφὶ σ' ἔνεκα, juxta pulcherrimam emendationem *J. Aurati*, probante *Cantero*, scripsi ἀμφὶ σὺ νέα. *J. T.*

Ver. 578. Monente *Heath*, pro vulgata lectione ἔσω, rescripsi, ex *Cantero*, ἐγώ. *J. T.*

Ver. 582. Jussu *Heath*, pro Ὅδ' ἔς' ὁ κλεινός, quod legitur in *Edd.* *Cant.* & *Lond.* rescripsi, juxta *Aldinam*, Ὅδ' ἔστ' ὁ κλεινός. *J. T.*

Ver. 583. *ἐον*] Scribitur et *ἐον*. itidemque mox διαδάλλε pro δια-
δαλλης. Sed malim subjunctivum modum retinere, et quidem διαδά-
λλε, potius scribendo, ut quædam exemplaria habent. *H. St.*

Ver.

Ver. 589. διαβάλλης] “ Ne me reddas invisum Græcorum exercitui.” *Camerar.*

Ver. 592. Pro Ἐγὼ ἔμ’ Ἀτρείδαις, lege Ἐγὼ εἰμ’ Ἀτρείδαις —
Similiter aliis in locis,

Ἐγὼ ἔτ’ ἀνάνδρον. — Τέτων ἔγῳ ἐκ ἔμελλον. — Ἐξοῖδα, μὴ ἔχι. — Γδ μὴ ἔ τὸδ’ ἄγγος. — Θανόντ’ ἐπεὶ ἔ μοι. — In his et similibus locis nec vocalis longa corripitur, nec Anapæstus pro Iambo ponitur, quod hactenus creditum fuit, sed integra diphthongus, quamquam in scriptura exprimitur, tamen in dimensione carminis absorbetur, quasi ἔγῳ ἔ. ἔγῳ ἔ, et similiter, scriptum esset.

Quemadmodum enim αἰ diphthongus, ne de aliis dicam, in fine vocis non raro eliditur, sic hæ in ejus initio cunctæ absorbentur: nam scribi nihilominus videntur debere, ut obscuritas vitetur, quæ tum quidem non exigua foret, cum hujusmodi diphthongi vocem integrant constituerent. Ineptè igitur faciunt qui sic legunt, Τέτων ἔγῳ ἐκ ἔμελλον. *Cantier.*

Ver. 594. Δε] — Non puto προσφιλῆ cum λέγων jungi debere, sed intelligendum esse ἐλθόντα προσφιλῆ εἰμοί. *H. St.*

Ver. 599. Ποῖς λέγων] Ponenda est, præeunte *Aldina* et *H. Stephano*, periodi, non interrogationis nota post λέγων. *B. H.*

Ibid. Ποῖς] Forte lucem aliquam afferet hypostigme post ποῖς, quam ideo adscribendam censeo. Sic; Ποῖς, λέγων. *H. St.*

Ver. 600. Λέγω πῖ] Si ponas τελείαν εἰγυμὴν post λέγω, nulla suberit huic loco obscuritas. λέγω perinde erit ac si dixisset, καὶ δὴ λέγω, audi igitur, tibi rem totam narro. Quod autem in hoc ipso versu legitur ὡπερ pro ὥσπερ, magis mihi placet. *H. St.*

Ver. 623. Καὶ ταῦτ’ — Repone ἦ καὶσε Λαέρτη, vel ἦ καὶσ’ ὁ Λαέρτης, nam Λαέρτης primam habere longam notissimum est. *H. St.*

Ver. 631. ἢ πᾶσα βλαβή. Sicut dicimus, Mera sapientia, scelus, sterquilinum, &c. *Camerar.*

Ver. 637. Οἶκον] Miror quomodo dixerit Scholiastes hæc posse vel ἀποσπαιτικῶς vel ἐρωτηματικῶς legi, quasi verò illa particula à qua versus incipit, eodem accentu utrumque sensum admitteret. Mirum verò et hoc, quomodo interrogationis notam habeant exemplaria, præcedente οἶκον: atque adeo ab illis dissentiens scribo οἶκον, id est, *Nonne*. *H. St.*

Ver. 639. Δεῖξάν νεῶς] Præpositio subintelligenda ἐπὶ. *Camerar.*

Ver. 645. Pro νεῶς legitur et βίας. Sed recte νεῶς. *H. St.*

Ver. 648. ἀγῆ] Scribitur et ἀν. Sed Scholiastes alteram lectionem secutus est. *H. St.* — Pessime nonnulli ἀν legunt, et reddunt, cum ventus secundus erit. Rectè eruditiss. *Dorvillius* ad *Chariton*. p. 115. observat πνεῦμα κατὰ πούραν vel ἐκ πούρας esse ventum adversum. Sed ejusdem *Dorvillii* conjectura ἀγῆ pro ἐάνη reponentis admitti nequit, cum rectissimè observarit *Dawesius* in *Misc. Crit.* p. 335. augmentum nunquam a poetis Atticis extra chorum omitti. Vera lectio, quam conservavit

conservavit Scholiastes, explicans, ἐπὶ αὐτῷ παύσεται ὁ ἀνέμος ἐναντιό-
μενος, hæc est,

οὐκ ἔν περὶ δὲ πνεῦμα τέκ πρώρας ἌΝΗΐ.

Conf. ver. 25. & 781. et Euripides *Orestes*, 699. J. Pierfoni *Verisimilia*,
l. i. c. 5. p. 63. *Lond. Edit.*

Ver. 657.

Τί τῷθ' ὁ μὴ νεῶς γε τῆς ἐμῆς ἐνι ;

Forfan ——— ἐμῆς ἐπι ;

Ver. 661. Pro οἱμοι reposui juxta *J. Auratum*, εἰ μοι, approbantibus
Canter. Ald. et Heath. J. T.

Ver. 677. δόντι δῶνα] Hoc est, restituere mihi qui tibi nunc te-
nendos hos trado. *Camerar.*

Ver. 694. οὐτ' ἔρξας] οὐτ' hoc in loco est ἔτι, non ἔτι. *Mudge.*

Ver. 699. κλύζων] Malim κλύων. *Canter.*

Ver. 724. δεκῆτι χρόνον] Invenitur et δεκῆται χρόνον. *H. St.*

Ver. 729. Schol. Pro ἑκείνων, lege ἑκ κείνων. *Lond. Edit.*

Ver. 736. ἔρπ' εἰ θέλεις, Forfan εἰ σθένεις, *fr. poies.* Infra 1444. *L. Ed.*

Ἄντ' ἐρπιδε νῦν βᾶσιν σὴν — Εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.

Sæpissime hæc voce utitur Sophocles. *Lond. Edit.*

Ver. 767. Δεινὸν γε τοῦ πείσαγμα] Non dubito quin vera lectio sit
τὸ πείσαγμα. Nam τὸ πείσαγμα cum ei ab ἐπεισάγω novi deducen-
dum foret : at ἐπίσαγμα ab ἐπισάττω et usitatâ formâ derivatur, et
convenientem huic loco significationem habet, sed metaphoricam. *H. St.*
Exaggerationem et accessionem mali significat τὸ ἐπίσαγμα. *Ca-
merar.*

Ver. 792. θεοὶ ——— νῶϊν] Synizesis. *Lond. Edit.*

Ver. 795. ——— μή μ' ἀτελὲς εὐχὴ, τέκνον] Malim, si divinare liceat,
μὴ μάτην εὐχῇ, τέκνον. *Canter.* An legendum μή μ' ἀτελὲς vel ἀτελῆ
εὐχῇ, μὴ μοι εὐχῇ τὸ ἀτελὲς vel τὰ ἀτελῆ, quæ irrita futura sunt ? Sed
Canteri conjecturam non sperno. *Lond. Edit.*

Ver. 802. ἔχετε τὸ πρᾶγμα] Orat ut illam molestiam perferant,
neu deserant inceptum negotium reductionis in patriam suæ. *Camerar.*

Ver. 810. Ω θάνατε, θάνατε, πῶς αἰὲ καλέμενος, &c.

Hinc Miltonus :

————— Why comes not Death,

Said he, with one thrice acceptable stroke

To end me ? —————

But Death comes not at call. Par. Lost. B. X.

Lond. Edit.

Ver. 813. ἀνακαλεμένω] Quem ipse ignem sæpe invocârit, ut finire
vellet dolores suos. *Camerar.*

Ver. 859. παρὰ πόδας, *Camerarius* et *Constant. Lexic.* παρὰ πόδα.
Tantundem est. *Lond. Ed.*

Ver.

NOTÆ IN PHILOCTETEN. 41

Ver. 873. Schol. ἤγουν τὸν Φιλοκτῆτην. rectius τὸν Ὀδυσσεῖα. Lond. Edit.

Ver. 950. Iratus Philoctetes exclamat, ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δαῖμα— Πῦρ vocatur Neoptolemus, inquit Scholiastes, quia nomen ei erat Πύρρος. Non credo. Forſan,

ὦ θῆρ σὺ πᾶν δαῖμα—
O bellua, non homo. Lond. Edit.

— Ideo forſan πῦρ Neoptolemum vocat Philoctetes, quia nihil igne violentius aut exitioſius. B. H.

Ver. 956. Juſſu *Heath*, pro τὸν βίον μὴ μ' ἀφέλῃς, repoſui, ex *Aldina*, metri gratiā,

τὸν βίον μὴ μου ᾠέλῃς. J. T.

Ver. 957. Ἀλλ' ἔδ' ἐπ' ὀφθαλμοῖς—
Virgil. *Æn.* IV. 369.

Num fletu ingemuit noſtro? num lumina flexit?
Num lacrimas victus dedit? aut miſeratus amantem eſt.

Ver. 986. Τί δρῶμεν]—Ita in cæteris editionibus, præterquam in Turn. quæ interrogationis notam non habet, ſed hypophigmen poſt δρῶμεν. Ego vero malim ἐν σοὶ jungere ſequentibus, et dicamus, ἐν σοὶ ἐς in ἤδη καὶ τὸ πλεῖν, &c. i. e. *penes te eſt*. Videtur autem ἐν σοὶ itidem accipi pro, *penes te eſt*, legendo τί δρῶμεν, ἐν σοὶ: ut ſit, *penes te eſt* quid facere debeamus. Sed multo aptius τί δρῶμεν; à ſequentibus ſeparabitur, et ita accipietur ut paulo poſt: aptius item dicetur ἐν σοὶ ἐς, ſequenti infinitivo. H. St.

Ver. 1009. Juſſu *Heath*, pro τολμήσατε, (quam leſionem agnoſcit Turn.) repoſui, ex *Aldina*, τολμήσατε, quod ponitur pro τολμήσατε, à τολμήεις: nam (ut ipſe *Heath* rectè notat) nullā analogiā formatur iſtud τολμήσατε. J. T.

Ver. 1028. ἐργασίεις] In Turn. Ed. margini quidem adſcripta eſt hæc leſtio ἐργασίεις, ſed in textu habet ἐργασίας, quod tamen nullo poſſe modo ferri exiſtimo. quis enim ἐργάζω pro ἐργάζομαι ferat? At ἐργασίεις, hic erit Sophocli, quod eidem eſt in Ajace δρασσίειν duobus in locis, itidemque in hac Tragœdiā, videlicet ἐπιθυμῶν ἐργάζεσθαι, et ἐπιθυμῶν δρᾶν. H. St.

Ibid. Τί δ' — Aut Ulyſſes loquitur, aut Neoptolemus. Ulyſſes, ut opinor. Lond. Ed. In *Aldina* ſic legitur. ΟΔΥ. Τί δ' ἐργασίεις. at in cæteris Neoptolemus loquitur. J. T.

Ver. 1056. Pro vulgata leſione ἐκκαλον, repoſui, juxta *Heath*, ex *Aldina*, ἐκκαλον. Attici enim (ut ipſe *Heath* rectè notat) nunquam augmentum abjiciunt. J. T.

Ver. 1057. Καὶ νῦν τί μ' ἀγεται; τί μ' ἀπάγεται; τῷ χάριν;
Puto: Καὶ νῦν τί μ' ἀγεται; τί δ' ἐμ' ἀπάγεται; — Lond. Edit.

Ver. 1060. εὐχέσθ' Malim ἀρεξίσθ'. Camer. Hanc conjecturam lubens admitterem, ſi conſtaret Sophoclem locutione illā ἀρεξίσθαι ποιεῖν pro

42 NOTÆ IN PHILOCTETEN.

pro simplici περιῖν usquam fuisse usum, aut, si locus esset sic perpur-
gatus : nunc nullus dubito quin scribendum sit,

πῶς θεοῖς ἐξεῖτ', ἐμῶ

ΚΛΑΥΣΑΝΤΟΣ.

Hic enim fuerat prætextus Philocteten in Lemno relinquendi, scdum
odorem ejus esse intolerabilem, nec licere, ipso gemente aut lacry-
mante, Diis sacra facere vel libare. Vid. Scholiast. et supra ver. 8.
12. J. PIERSONI *Verisimilia*, l. ii. c. 2. p. 164.

Ver. 1065. — ἐπεὶ ἔτ' ἀν νόλον] Videtur scribendum — ἐπεὶ ἔτ'
ἀν τὸν νόλον, ut elidatur diphthongus, more Sophocli familiari. *Canter.*

Ibid. Lege, ex *Aldina*, ἐπεὶ ἔποτ' ἀν νόλον, ut diphthongorum hic,
ut sæpe alias, fiat crasis. B. H.

Ver. 1071. Εἰ δ' ἴδοιμ' —

Secundum hoc Homericum, *Il. Z.*

Εἰ κείνόν γε ἴδοιμ' κατελθόντ' αἰδώς εἶσω,

φαῖνεν κεν φρεν' ἀτέρπεσσι ζῆλος ἐκλελασθῆναι. *Camerar.*

Ver. 1076. Εἰ μοι — Vel, *Si mihi videatur* : vel, *Si hic locum relin-*
quat orationi ; vel, *Si tempus ferat*. *Camerar.*

Ver. 1102. Ἀχέσομαι] “ Exprobrabit mihi Ulysses animi molli-
“ tiem.” *Camerar.*

Ver. 1122. Λόκο ἰσχύος, posui, jussu *Heath*, ἰσχω : nam vulgata
lectio contra et metrum et sententiam peccat. *J. T.*

Ver. 1126. τῶδ'] In Edit. *Ald.* legitur τῶδ', sed *Turn.* τᾶδ' ha-
bet, ut hic ; et in *Colin.* τῆδ' invenitur. Fuerunt autem qui τῶδ'
excusare conati sint, sed frustra. At τῆδ' puto intellectum fuisse pro
hic. Sed multo aptior dativus Doricus τᾶδ' cum τύχα. Idem porro
exprobratur infra et quidem apertius, ver. 1356.

Ὅσοι δ' ἐκασίαισιν.

H. St.

Ver. 1143. Post ἀνίας annotatur addi τὰςδε in quibusdam exempla-
ribus. *H. St.*

Ver. 1154. Τὸν ἐμὸν μελέε τροφῶν] Sollicitum me habent τροφᾶ,
et πάλκειν τροφᾶν, quorum utrumque durissimum hoc esse loco quis
statim non sentit? Neque enim, nisi insolenti translatione, arcus ita
potest appellari, nedum arcus *victus* erat Philoctetæ. Suspiciatus sum
non τροφᾶν *victam*, sed τροφὸν *nutricem*, fuisse olim scriptum. Sic *Op-*
pianus lib. iii. *Halieut.* ver. 240. ἀκατον τρέφει, scapham *nutricem* ap-
pellat, quæ mox etiam, ver. 242. τρέφει dicitur. — Obstat huic sus-
picioni ver. 1275.

Ὅστις γ' ἐμῷ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν

Ἀπειρήκας.

Ibi enim arcum videtur βίον appellare. Posset, levi mutatione, scribi
βίον, *arcum*. P. WESSELING, *Obs.* l. ii. c. 17. p. 213.

Ibid. Emendationem quidem hanc [*Wesselingii*, τὸν, τροφὸν *nutricem*,
pro τροφᾶν *victam*] et ingeniosam esse et elegantem non diffiteor, ne-
cessariam

cessariam verò aut veram minimè existimo. Nemini enim, opinor, cui veterum Tragicorum Scripta familiariora, aut audax nimis, aut insolens videbitur translatio, quâ victus ipse, pro arcu cujus ope victum sibi parare solebat Philoctetes, ponitur. *B. H.*

Ver. 1158. Arcum suum alloquens, Philoctetes ait, ἦπερ ἐλεεινὸν ὄρας, &c. — Puerile autem mihi videtur arcui oculos dare et vultum tristem, τί δέ; inquit Longinus, ἐν μέλεισι μᾶλλον ἂν εἶναι βακχυλίδης ἐλοιο ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγωδίᾳ Ἴων, ἢ νῆ Δία Σοφοκλῆς; ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς, ὅτε μὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σθένυνται δ' ἀλόγως πολλάκις, καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα· ἢ ἐὰν εὖ φρονῶν ἐνὸς δράματος τῷ Οἰδίποδος εἰς ταυτὸ συνθεῖς τὰ Ἴωνος ἀντιτιμήσαιο — §. 33. *Lond. Edit.*

Ver. 1159. Pro ἔχει, rescripti, præeuntibus *Canter. et Cantab.* ἴσχεις, longè meliùs. *J. T.*

Ver. 1160. Ἀέθλον] *Florent. Edit.* habet ἄθλιον pro ἀέθλον. In *Alcina* legitur ἄθλον. Ego ἀθλιον, quod significat miserum, nullo modo ferri posse existimo: at vero ἄθλον et ἀέθλον idem valere notissimum est, adeo ut in eligenda alterutra lectione mensuræ metri duntaxat habenda sit ratio. At verò τὸν Ἡράκλειον ἀέθλον fivè ἄθλον ita cæteri exponunt, Schol. nimirum sequentes, ut Philoctetes vocet seipsum Herculis ἀέθλον, id est, laborem, intelligens laborem quem ab eo consecutus fit Hercules, cùm aliis ministeriis circa eum fungente, tum etiam supremo illo in struendo rogo atque accendendo. Sed Scholiastes alium etiam sensum affert: ut videlicet per Ἡράκλειον ἀέθλον intelligamus, Ἡρακλέους διάδοχον, successorem Herculis. Quidam vero Ἡράκλειον ἀέθλον dixerunt reddi posse vel laborem Herculeum, vel, certamen Herculeum, sed quo sensu, id vero non addiderunt. Ego contra censeo, legendo τὸν, nullam posse expositionem afferri quæ non et violenta sit, et nescio quid ὑπόψυχον habeat: ideoque minimâ cum mutatione pro τὸν scribi debere. in hac enim scriptura invenire mihi videor sententiam commodissimam, ut nimirum τὸ Ἡράκλειον ἀέθλον sit vocandi casus, et alloquens arcum suum Philoctetes eum vocet Herculeum præmium, intelligens præmium ab Hercule adeptum, ὃ τόξον ἐκβεβιασμένον φίλων χερσίν, φίλων inquam; ἦπερ ὄρας ἐμὲ τὸν ἐλεεινὸν (ὄρας, inquam, ὃ σὺ τὸ Ἡράκλειον ἀέθλον, εἰ φέρας τινὰς ἴσχεις) ὧδέ σοι ἐκείτι χερσόμενον. Sed quamvis retineam φίλων priore etiam loco et retineri posse sciam, (ut sit ἐπανάληψις conveniens exprimendo affectui) suspectum tamen habeo, mutaturus in φίλον, si id mihi permittere auderem. *H. St.*

Ibid. τόξον φίλων] elegantius est quam φίλων, et mensuræ carminis accommodatius. *Lond. Ed.*

Ibid. — τὸν Ἡράκλειον

Ἀέθλον] Quidquid de sensu Vocum τὸν Ἡράκλειον ἀέθλον statuendum sit, certum est *H. Stephani* conjecturam, reponentis τὸ pro

τὸν, recipi non posse. Præterquam enim quod hiatus injucundum introducat, articulus iste nunquam vocativo jungitur, nisi immediate præcedente ὦ, vel ὦ σὺ, ut suprâ, ver. 263. — Ω παῖ, πατὴρς οὐχ Ἀχιλλεύς. B. H.

Ver. 1162. Ἀλλ' ἐν] — “Tu, commutato domino, nunc a calido viro tractaris, videns turpes fallacias, et virum inimicum, qui turpibus rationibus infinita mala nobis infert, quæ adversus nos machinatus est Ulysses.” Ut videlicet Neoptolemus dicatur operam suam turpiter Ulyssi commodare, vel potius ad rem turpem, nimirum ad committendum furtum. H. St.

Ver. 1168. Ἀνδρὲς — Exponunt, “Boni viri est verum dicere in tempore, seu, loco et tempore.” Atque ita et Scholiastes. Atqui, ut omittam multis modis coactam esse expositionem, accipiendo δικτιον pro ἀληθές, deinde plane duram et inusitatam trajectionem verborum, parum certe φιλάληθες ἦθος ostendit qui περὶ ἀληθείας ita loquitur, quasi videlicet ut veritatem profiteri loco et tempore, sic et mentiri loco et tempore virum probum deceat. — Sensus est: Quod quis benè et ritè fecerit, æquum est id dicere [tale esse:] quum autem quispiam id dixerit, minime invidè calumniari oportet, quod alioqui ritè factum esse negare non possumus. Nam φθονερὰν γλώσσας ὀδύνην tragico loquendi genere vocari puto φθονερὲς ὄγχοι; et eadem formâ dici γλώσσας ὀδύνην, quâ dici solet γλωσσαλία, quum ἄλγος et ὀδύνη unum idemque significant; reddique posse existimo φθονερὰν γλώσσας ὀδύνην, invidum linguæ virus. Cæterum de reliquis duabus expositionibus quæ in Scholiis habentur, ideo tacui, quod earum una planè omittat particulum εἰ; altera autem, expositionis nomen apertè mentiatur, et quidvis potius sit quam expositio. — Ne autem miretur lector hujusmodi expositiones inter hæc scholia reperiri, sciat non ejusdem auctoris esse omnes, sed variorum, ideoque interdum contingere ut uni acutissimæ et doctissimæ vicina sit alia absurdissima imperitissimæque et falsissima. H. St.

Ver 1172. Monitu Heath, pro ἐφημοσύνα, in nostram Editionem recepimus, ex cl. H. St. ἐφημοσύνα. Hanc etiam lectionem agnoscunt et Ald. et Scholiastes vetus. J. T.

Ver. 1179. ἐλάτ'] Puto Sophoclem scripsisse ἑλάττι. Canter.

Ver. 1184. Præeunte Heath, ἐπος. γμῖν μέσσην posuimus post ἔρτετ: nam (ut ipse Heath rectè notat) κελδὶν regit infinitivum κρέσται in versu sequente. J. T.

Ibid. καλὸ.] Hic adverbialiter, et eandem vim habet ac ἐν κάλῳ, ἔγκαιρον. B. H.

Ver. 1186. Juxta Heath, ita, ex Aldina, hunc versum restitui, Ἐμῆς σαρκὸς αἰόλας.
vetus lectio fuit

Τῶς δ' αἰόλας σαρκός.

sed, hæc emendatione Heath, quam in textum recepimus, nunc sit, quemadmodum ipse voluit, ut præcedens anapæsticus cretico terminatur. J. T.

Ver.

Ver. 1189. Τίς ᾤδε] “ An ventus et aër alet me?” *Camerar.*

Ver. 1196. ——— ἀδ' αὖς

Δ' ἔχειν μυρίον
“ Ἀχὺς, ᾧ ξυνοικεῖ.

Pro ἔχειν, jussu nuperi Editoris, rescripsi, ex *Cantab.* ἔχει. quem secutus, ita etiam versionem emendavi:

————— et
Mille [alias] habet stultus

Ærumnas, quibuscum habitat.

nam, ex Interpretatione *Jobns.* [cum nesciat ferre infinitum onus, cui tandem assidet viro?] nullus, meâ sententiâ, sensus idoneus exsculpi potuit. *J. T.*

Ver. 1227. Οὐδ' εἰ πυρφόρος — *Homerus Il. O.*

Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πληγέντι κεραυνῷ

Κεῖσθαι ὅμῃ νεκύεσσι.

Camerar.

Ver. 1228. βρονταῖς αὐταῖς] Ex Scholiis in textum debet recipi βροντὰς αὐγαῖς. *VALCKENAER* in *Ammonium*, l. i. c. 19.

Ver. 1250. Pro ἐλεύσσομαι, *Heath* secutus, posui ἐλεύσσομαι. Hoc etiam vidit *Johnson* in versione sua. *J. T.*

Ver. 1261. Παρ' ἔπερ ἔλαβον ταδε τὰ τόξ' αὖθις πάλιν —] Præunte nupero Editore, qui *Canter.* et *H. Steph.* sequutus erat, ante αὖθις interpunxi. Nam (ut cl. *Stephanus* rectè notat) “ αὖθις πάλιν non potest “ ferri ad ἔλαβον, sed ad verbum, quod subaudiendum relinquitur. “ Nam imperfectam esse orationem manifestum est, quæ perficietur, addendo δῶσω vel ἀποδώσω.” *J. T.*

Ver. 1269. Ἀκηκῶς] Legitur et [in *Turn.* marg.] ἀκήκοας: quam lectionem sequendo, non malè interpungetur post ἐπίσω: at si ἀκηκῶς retineatur, quod malim, expungenda fuerit interpunctio, quum sit ἐπίσω ἀκηκῶς, scito te audisse. *H. St.*

Ver. 1279. Ἀναλαβ' ἔιν] Vel ita dixit ut medici ἀναλαμβάνεσθαι τὰ ἀσθενῆ τῶν σωμάτων, hoc est, refici et a morbo reparari, vel, ut *Plato*, ἀναλαμβάνειν ἐκάστοτε τὸν λόγον ὥςπερ ἵπποι, id est, retrahere, et non pati ulterius progredi. *Camerar.*

Ver. 1289. Καίτοι] *Imo vero.* Ea est vis hujus particulæ, quum videlicet aliquis, ubi se hoc vel illud facturum dixit, aut facere cogitavit, statim mutato consilio aliud potius facere in animum inducit. Eodem modo *Euripides* in *Medeâ* et *Ione*, Καίτοι τί πάσχω; *H. St.*

Ver. 1317. τὸν βίον] An *βιον arcum*? *Lond. Edit.*

Ibid. Ingeniosa sanè erat conjectura nuperi Editoris reponentis βιδὸν *arcum* pro βιὸν *vidtum*: sed, meâ quidem sententiâ, minime necessaria. Nam, (ut ostendimus, in *Notulâ* ad ver. 1154. ex clar. *Heath*) βίος *vidtus*, per audacem metaphoram pro βίος *arcus*, hic ponitur. *J. T.*

Ver. 1329. Ἐγὼ &c.] Non video quomodo ξυνίστορες ad sequentia referri commodè possit, ac in eo minime Scholiastæ assentior, quem illuc retulisse ex ejus expositione manifestum est. At contra, aptissimè parenthesi

46 NOTÆ IN PHILOCTETEN.

renthesi includentur hæc verba, ὡς θεοὶ ξυνίστορες, ut sit ἀπαυδῶν ὑπὲρ τ' Ἀτρεΐδῳ, i. e. "At ego Atridarum nomine et quasi illorum verbis totiusque exercitus, veto ne hoc facias; testesque Deos advoco eorum quæ loquor." *H. St.*

Ver. 1346. ὅττι] Legitur ὅπτι: [ut *Turn.* in marg.] Sed malo ὅττι: ut sit; "Nec jam quicquàm superest de quo mihi irasci ac me culpare possis." *H. St.*

Ver. 1368. ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος] Legendum videtur ὡς τὸς ἥλιος. Proinus sanè in hac voce Librariorum error. *B. H.*

Ver. 1392. Πῶς ᾧ — Sic interpretantur hunc locum ut significari tradant orbes et circuitus temporis, hoc est, annos. Sed et referri ad solis, præcipui quasi designatoris temporum, atque etiam fortasse lunæ oculos, id est, lumina: κύκλοι autem oculi dicuntur et in Oedipo Tyr. *Camerar.*

Ver. 1403. τὸν ἄθλιον &c.] Quod autem nunc dicit Philoctetes prælatum Ulyssæ Ajaci iudicio illorum, incogitantius inculcatum esse aliqui fortè videatur, quum supra ignoranti omnia Neoptolemus mortuum tantum Ajacem narraverit. Unde hic igitur rescivit causam hanc mortis illius? *Camerar.*

Ibid. — οἱ τὸν ἄθλιον] Videtur scribendum οἷτε τὸν ἄθλιον. *Canter.*

Ver. 1455. Μήπω] Herculis nunc persona introducitur, qui rem explicet et fabulam concludat. Numine enim divino opus erat quo animus Philoctetis moveretur. Non autem accersenda Dei persona unquam, nisi "dignus vindice nodus" inciderit, *Camerar.*

Ver. 1468,

Ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' —————

Forfan, Κάκ τῶν, —————

Ver. 1489. Ἡ γὰρ εὐσέβεια συνβηήσκει βροτοῖς] Sic Editt. Hæc verò Suidas in Εὐσέβεια lacera et luxata exhibet: Ἡ γὰρ εὐσέβεια ἔσυνβηήσκει βροτοῖς, καὶ ζῶσι, καὶ θάνασι, ἐκ ἀπόλλυται. Εὐσεβεῖν δὲ τὰ πρὸς θεοῖς, ὡς τὰλλα δεύτερ' ἠγεῖται Ζεὺς. Scribe igitur: Οἱ γὰρ εὐσέβεια, &c. Non enim Pietas cum hominibus moritur. *P. Wesseling* Observat. l. i. c. 24. p. 96. Vel, servato articulo,

Οὐ γὰρ ἡ εὐσέβεια συνβηήσκει βροτοῖς.

Dawes Miscell. Crit. p. 243. Vid. Ajacem, ver. 1374.

Ver. 1496. Vulgata lectio fuit,

Καιρὸς καὶ πλῆς,

Ὅς ἐπείγει, &c.

at ego, iussu *Heath*, deleui, *Aldinam* sequutus, periodi notam post πλῆς, quia vox Καιρὸς jungi debet cum ὅς. *J. T.*

NOTÆ in OEDIPUM TYRANNUM.

Ad Titulum.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Sophocles (ut suprâ* adnotavimus) *Duos* Oedipos edidit: Priorem inscripsit *Oedipum Tyrannum*: posteriorem *Oedipum Coloneum*.

In hac nostra *Sophoclis* Editione, ante *Oedipum Coloneum* ponitur *Oedipus Tyrannus*: "quia" (ut in *Argumento* notatur) "prior erat, cùm tempore actionis, tùm serie rerum gestarum." Statimque, juxta ordinem historicum, sequitur *Antigone*. Idque feci diligenter (hortatu Patroni minime indocti de me bene merentis) ut posset Lector illarum trium tragicædiarum historiam uno complecti intuitu. J. T.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ — ΤΥΡΑΝΝΟΣ] *Oedipus Tyrannus*: vel potius *Rex Oedipus*: *Τύραννος* [*Tyrannus*] enim in bonam dicebatur partem, ut notat *Eustathius* ad *Odyss. T.* ex hoc ipso Titulo. — *Gataker. Adversf. Miscell. l. i. c. 1.*

Ad Fabulam ipsam.

Ver. 1. Τῷ πάλαι] Pro τῷ παλαιῷ. (*Articulus adverbio additus, vim habet nominis adjectivi.* A. Scot. Gr. Grammat. p. 692.) Sic infrâ ver. 137. τῶν ἀπωτέρω, pro τῶν ἀπωτέρων. ver. 276. τῷ πρόθε pro τῷ προτέρω. J. Burton.

Ver. 2. Τίνας ποθ' ἔσθας] Citant *Etymologus v. Θῶκος. Suidas v. Θωλῆτε.* *Plutarchus* in Libello de *Audiendis Poëtis*, p. 22. Edit. Ant. Steph. J. B.

Ver. 11. Στέξαντες] Quædam exemplaria habent *ἐόξαντες*: quin etiam apud *Triclinium*, itidemque apud alterum *Scholiassem* extat hæc lectio: verùm ego neutrum eorum ita scripsisse, ac supposititiam esse hanc lectionem persuasum habeo, quum exponant *παθόντες* et *ὑπομείναντες*. Sic certè *Hesychio* *ἐγεί* non solum *κρύπτει* et *συνέχει*, sed et *βάσάζει* et *ὑπομένει*. Retineo igitur *σέξαντες*, ut sit, *δείσαντες ἐγείν*, ἢ *σέξαντες*, perinde ac si diceretur *δείσαντες πάσχειν* (vel μὴ *πάσχειν*) ἢ *παθόντες*. At *Philoctet. 137. ἐγείν* pro *κρύπτειν*. H. St.

Ver. 20. In *Schol.* pro *Οἰκαίας* scripsi, jussu *Canteri*, *Ὀγκαίας*. J. T. Ibid. *Ὀγκαίας*, ab *Ὀγκαίαις*, pago *Bœotiz* propè *Thebas*. — Videatur *Scholiasstes* *Pindari* ad *Olymp. Od. ii. ver. 48.* et ad *Lycophron. ver. 1225.* — *G. Canter. Nov. Lect. l. vi. c. 4. Miscell. Observ. Vol. II. p. 289.*

* In Notulâ ad *AJACEM*.

48 NOTÆ IN ŒDIPUM TYRANNUM.

Ver. 21. ἐπ' Ἰσμινῶ τε μαντεία σποδῶ] Verte, *fastidicusque ubi Ismenus aras lambit.* B. H.

Ver. 31. Ἰσμενόν] An legendum ἰσόμενοι? Homerus *Odyss.* Π. 187.
οὐ τίς τοι θεός εἰμι. τί μ' ἀθανάτοισι εἵσκεις;

Lond. Edit.

Ver. 40. Οἰδίπῳ κάρῃ] *Oedipi caput*, pro ipso Oedipo. Loquendi modus Poëtis familiaris. Similiter Æneas de Ascanio, *Æn.* iv. 354.

Capitisque injuria chari.

J. B.

Ver. 42. Τῇ] Vox enclitica, quæ τινός valet. *Id.*

Ver. 48. προθυμίας] Subaudi ἐνεκα. *Id.*

Ver. 58. γνωτὰ καὶ ἀγνωτὰ] Capiuntur pro γνωστὰ et ἀγνωστὰ, elisione literæ σ Atticis usitatissimâ. *Id.*

Ver. 60. νοσῶντες] Atticum est absolutè dictum quasi pro νοσούντων. Homer. Ἀμφω δ' ἐζομένα. *Camerar.*

Ver. 65. Ὡς' ἔχ] Sophocle explique ici adroitement le tems où commence sa piece. C'est après le lever du Soleil. *Dacier.*

Ver. 67. Pro πλάναις legitur et πλάνοις, quam lectionem agnoscit Schol. Sed apud Scholiastem scriptum est perperam ἐλθῶν pro ἐλθόντα. *H. St.*—At, in nostra Editione, hunc Errorem Schol. de quo hic conqueritur cl. *Stephanus*, correxi. *J. T.*

Ver. 82. Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἥδ' ὅς' ἐ γὰρ αἶ, &c.] Lege, cum interrogatione in fine,

Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν ἥδ' ὅς' ἐ γὰρ αἶν κάρῃ

Πολυσεφής αἶδ' εἶρε παγκάρπῃ δάφνης;

Ex aliis conjice quidem bilarem esse; nam annon hic veniret caput redimitus? Non licebat de prospero Creontis successu conjecturam facere è corona laurî, quâ ejus caput ornabatur, quanquam id videretur Œdipo: eo enim refero ista illius verba λαμπρὸ ὥπερ ὄμματι. Solennis namque ornatus is erat omnium, qui ab Apollinis Delphici oraculo redibant, ut notat Schol. ad locum. Castigat igitur OEdipum Sacerdos: Ex aliis conjice, &c.—Mox, ver. 85. Ita videtur personis distinguendum: *ΙΡΡ.* Ἀναξ, &c.—*ΟΙΔ.* Ἐμὸν κήδευμα, &c. Creontem ab OEdipo ἀνακτα appellari non est pro OEdipi ingenio: quanquam non ignoro extremo dramate ita nominatim, eum ab OEdipo compellari: *ΙΡ,* ὦ ναξ. Sed tunc Creonti blanditur OEdipus: At verò id optimè convenit Jovis Sacerdoti, quemadmodum Chorus in sequentibus OEdipo et Creonti inter se disceptantibus dicit: Παύσασθ', ἀνακτες. *SAM. PETIT. Observ. l. i. c. 10.*

Ver. 85. Ἐμὸν κήδευμα] Simile est huic, ὦ φιλότης, ὁ affinis, ὁ amice. *Camerar.*

Ver. 151. ὦ Διός] Jovis dulciloquam vocem, oraculum dicit, nam Apollo interpret creditur mentis paternæ. Sic Virgilius:

*Quæ Phæbo Pater omnipotens, tibi Phæbus Apollo
Prædixit.*

Camerar.

Ver.

NOTÆ IN ŒDIPUM TYRANNUM. 49

Ver. 154. Ἐκτέταμαι σοφειῶν φρένα, &c.] Ἐκτείνειν dicitur de *expectatione*; sic capio hunc locum. DORVILL. in Charit. p. 448. ubi vide exempla.

Ver. 163. Πρῶτά σε κεκλόμενος] Legitur et κεκλομένω. At pro πρῶτα σε scribi etiam πρῶταν σε admonet Scholiastes. H. St.

Schol. 174. Pro τόπος παρὰ, lege Πόπος παρὰ. Lond. Edit. Πόπος (ut inquit Scholiastes) apud Græcos, Deus erat. J. T.

Ver. 175. Ὡς πρόποι] Dictio Homero usitatissima: quem de industria multis in locis exprimit Sophocles. J. B.

Ver. 177. Πρόπας] Syllaba πρὸ πλεονάζει. Sic apud Homerum Iliad. β'. 193.

———— Νῆας τε προπάσας. J. B.

Ver. 203. ἔπερον] Scribitur et ἄπερον. H. St.

Ver. 263. "Nam etsi Dii non mōnerent neque cogerent, hanc rem " vos ultro par erat exsequi." Camerar.

Ver. 289. Ἄν μὴ] Legendum potius crediderim ἄν μὴ — quam scripturam pro ἄ ἄν habuimus supra. H. St.

Ver. 293. Τειρεσίαν] Duæ posteriores syllabæ coalescunt, aut iota absorbetur, ut sit iambus in sede quartâ. Grammatici vocant συνίσηται. Ita in Virgilio Æn. VI. 33. vox omnia est dissyllaba.

Quin protenus omnia

Perlegerent oculis.

Ita Sophocles Philoç. 1327.

Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν Ἀσκληπιάδων.
et sæpe. Lond. Ed.

Ver. 313. Εἰ καὶ μὴ κλύεις] "Si minus nuntii, quos ad te misimus, " tibi exposuerunt." Camerar. Prætulerim μὴ κλύεις. VALCKANÆRIUS ad Eurip. Phœniss. p. 320, 321.

Ver. 355. Ὅσον] Est ὅσον μὴ, tantum vel modò non, quod et μονονυχὶ dicunt: sicut ὅτι μὴ, præterquam, et ὅσον ἐδέπω atque ὅσον ἐκ ἡδῆ, parum abest. Camerar.

Ver. 358. Ἀληθεες, retractio in primam accentu, ironicè. H. St.

Ver. 376. Ἡ καὶ] Scribitur et λέγειν: sed retinenda est nobis lectio nostra λέζειν. H. St.

Ver. 383. Βλέψαι] Rectiùs βλέψαι. Scholiastes uterque legit. Camerar.

Ver. 384. Οὐ γὰρ με μοῖρα πρὸς γέ σε πείσειν, ἐπεὶ — Homerus Il. X. 13.

Οὐ γὰρ με κτανέεις, ἐπεὶ ἔτοι μόρσιμός εἰμι. Lond. Ed.

Ver. 388. — τύραννοι] Edit. Stephan. τυραννίς, Stobæus, Ser. 47. at à prima manu Trin. Deinde emendatum erat τυραννὶ rectè: quomodo nos, versu iubente, edidimus, ex Ald. Cant. &c. J. B.

Ver. 413. Oedipu. Oedipus, in vocativo, Oedipe; nunquam Oedipu. Lond. Edit.

Ver. 425. Ἀμφιπλήξ, complexa; ut tibi tanquam equo infideat, té- que

50 NOTÆ IN ŒDIPUM TYRANNUM.

que agitet. *Camerar.* Legendum igitur ἀμφιπλῖξ, a πλίσσω, non a πλήσσω. *SALMAS.* in *Solinum*.

Ver. 426. Ελᾶ] *Mæris Atticista in Diætionibus Atticis*: Ἐλᾶ, Ἀττικῶς ἑλάσσω, Ἑλληνικῶς. Sic in *OEdip. Col.* ver. 373. βιβᾶν, pro βιβάζω. ver. 398. Κατασκιᾶσι, pro κατασκιάζουσι. *J. B.*

Ver. 485. Ὑπὲρ ἀγρίαν ὕλαν, &c.] Ex conjectura vitiosa in edit. *London. A. B.* reponit *Glasceviensis Editor*, φοιτᾷ γὰρ ὑπαι ἀγρίαν ὕλαν. *Schol.* ὑπὲρ cum aliis: ἀλιεῖ ὑπὲρ. cur non φοιτᾷ γὰρ ὑπὲρ τὴν ἀγρίαν ὕλαν, Ἀνδ' τ' ἀντρα καὶ πέτρας ἀτε ταῦρας. *DORVILL.* in *Chariton.* p. 435.

Ver. 534. λέγει] Alii λέγοι. *Edit. Lond. A. B.*

Ver. 540. Ἡ τοσόνδ' ἔχεις Τόλμης πρόσωπον. Pro τόλμης scribendum τολμῆς. Nam quemadmodum τιμῆς pro τιμήεις, sic τολμῆς pro τολμήεις contractum usurpatur. *Canter. Nov. Leß. VIII.* 5.

Ver. 551. Οἷσθ' ὥς ποιήσω; pro ποιήσεις, Atticè. Sic *Aristoph. Camerar.* Ποίησον magis Atticum esset: atque hanc scripturam in textum recipi postulat *Canterus, Nov. Leß. VIII.* 5. Confer *Aristophanis Equit.* 1155. *Pac.* 1061. Sic *Euripides Hec.* 224. Οἷσθ' ἐν ὁ δὲ δρᾶσον. *J. B.*

Ver. 583. Μαθεῖν δικάϊᾱ] *Æquum duco vicissim te interrogare exemplum tuo*: ut sit κατὰ ταῦτα. *Camerar.*

Ver. 587. Γῆς ἴσον νέμων, paria possidens. *Lond. Edit.*

Ver. 652. Δυοῖν] Unius est syllabæ, in carminis dimensione. *J. B.*

Ver. 675. Πάντων Θεῶν Θεὸν πρόμον ἄλιον] Interpretantur, *Deorum summum*. Et sanè Sol summus *Deorum* aliquando dicitur. In hymno, qui *Orpheo* adscribitur, ad Solem, vocatur αὐτοφυῆς et ἀθάνατε Ζεῦ: in *Senecæ Thyest.* 789. dicitur *Terrarum Superumque parens*: in *Fabrett et Boissard.* Δὴ Ἡλῖο μεγάλῳ Σαράπιδι. Sol, inquit *Spanhemius* ad *Aristoph.* *Nub.* 573. πρόμμεγαλὶ ᾧ *Themistio* dicitur, et solo Θεῷ vel Δεσποτῷ nomine à *Gentilibus* sæpe designabatur.

In *Virgilio Æn.* XI. 785. Apollo audit, summe Deum, et Pater omnipotens: In *Statio Theb.* IV. 583. Bacchus——Omnipotens *Nisæe Patet.* *Ovidius Fast.* IV. 95. ait de Venere,

Ille Deos omnes, longum enumerare, creavit.

Sol autem summus *Deorum* vocatur, nempe, inferiorum, aut non distinguitur à summo Deo, qui erat πολυάνυμος, et vocabatur Jupiter, Pan, Genius, Amor, Venus, &c. *Lond. Edit.*

Ver. 730. Οὐκ ἐγὼ——non dicam *Apolline* ab ipso, sed ab, &c. *Lond. Edit.*

Ver. 732. Ἡξεί] Malim ἔξει. *Canter.*

Ver. 747. Ὑποσφαιεῖς] Legitur etiam ὑπὸ σφαεῖς: quæ lectio magis mihi placet: ut sit ὑπὸ ποίας μερίμνης σφαεῖς τῷτο λέγεις; *H. St.*

Schol. 761. Εὖ τὰ πρὸ φωνῆς ταῦτα σημεῖα εἶπαι. Puto, εὖ τὰ προφανέστατα σημεῖα εἶπαι. *Lond. Ed.*

Ver.

NOTÆ IN CÆDIPUM TYRANNUM. 51

Ver. 771. πέντ' ἦσαν] Seneque trompé par les mœurs de son tems, et méprisant la simplicité des tems heroïques, a crû qu'une si petite escorte ne convenoit pas à un roy : c'est pourquoi il a mieux aimé faire une impertinence que de suivre cette simplicité ; car il dit que Laius étoit parti avec une nombreuse suite, mais que presque tous les gardes s'étans égarés, il ne s'en trouva près de lui qu'un tres-petit nombre.

*Plures fefellit error ancipitis viæ,
Paucos fidelis curribus junxit labor.*

Voilà une belle invention ! de faire égarer les gardes dans un voyage de Thebes à Delphes, c'est à dire, dans un chemin aussi connu que celui de Paris à Versailles ; et presque aussi fréquenté. *Dacier.*

Schol. 772. προσύδος] Ἄν προσήγος ? *Lond. Edit.*

Ver. 779. Ἐξέτευσέ] Secundâ syllabâ longâ. an recte ? *Lond. Ed.*

Ver. 780. Σφε] Duale ab ε, sui. Ponitur hic pro singulari ε, quod apud Poëtas non rarò usurpatur pro Relativo αὐτὸν. *J. B.*

Ver. 782. ἄξιός γάρ ὁδε γ' ἀνὴρ] Sic rectè nobiscum legunt *St. T. Cant. C.* Nam ὁδ' ἀνὴρ, quod habent *Edit. Stephan. Col. Ald. Turn.* sensui minus convenit : et Ὀγ' ἀνὴρ, quod agnoscunt *Schol. et Flor.* in metrum manifestò peccat. *J. B.*

Ver. 797. Pro τῆς ἐμῆς, lege τῆς ἐμῆς. *Lond. Ed.*

Ibid. Σπεδῆς] τῆς ἀρετῆς. *Schol.* Malè, ut et *Dacier* observavit. *Lond. Ed.*

Ver. 829. Ἰστην] Supple ποιῶν, vel quid simile. *J. B.*

Ver. 832. Τῷ ξένῳ τίτω] Si propinquus ille fuit, quem occidi, Laii : id est (ut arbitror) si ille Laius fuit. τῷδε γ' ἀνδρὶ, hoc homine : id est, me, demonstrativè. *Camerar.* Vide Scholiasten. *Johnson*, peregrino mihi. Malè. *Lond. Ed.*

Ver. 843. μήτε] Pro μήτε affertur et μὴ ᾧ, ex quibusdam exemplaribus : quod idem cum μὴ ἔς, esse constat. Potest tamen ferri et μήτε, ut infinitivi ἰδεῖν et ἐμμετατεύειν cum χρημ repetito jungatur. *H. St.*

Ver. 849. σέλας] Fortè σέλας, ut de sole loquatur. *Ed. Lond. A. B.*

Ver. 859. Ταῦτ' i. e. τὰ αὐτά. *J. B.* Alii ταῦτ'. *Lond. Edit.*

Ver. 844. In Versione, dele si. *Lond. Edit.*

Ver. 862. κατακτείναιεν] Legitur et κατακτείνεαιεν, et quidem elegantius. *H. St.*

Ver. 866. εἰς ἡμᾶς ῥέπον] Legitur et εἰς ἐμέ : quod tamen improbat *Triclinius*, sed immeritò ; quis enim ignorat in ἐμέ posteriorem syllabam ob sequentem literam ε posse produci ? Utitur autem verbo ῥέπειν eodem ferè modo quo *Aristoph.* initio *Pluti* :

Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς ταῦτ' ῥέπει,
'Αλλ' εἰς ἕτερόν τι μίλζον. *H. St.*

Ibid. ἡμᾶς elegantius quam εὐέ. *Lond. Ed.* Quia, quum Reges loquuntur (ut hic Œdipus), sæpius plurali numero utuntur. *J. T.*

Ver. 876. "Ωςτ' ἐχι — Proinde ego vaticiniorum causa huc neque illuc aspexero. Negat se, quasi proverbiali figurâ, vaticiniorum metu, vel quod levissimum sit, facturam. *Non*, inquit, *manum vertirim*. Sicut et in Ajace, τὴδ' ἐς Λόφῳ ἐκ ἀν' ἐρατεινῶν. Alii interpretati sunt, *Neque huc, neque illuc respexero; neque his, neque illis credidero*. Mihi tamen illud placuit. *Camerar.*

Ver. 890. Μέγας ἐν τέτοις θεός,
Οὐδ' ἐν γηράσκει] Fortasse auferenda est distinctio post θεός, nam ita sensus erit apertior. *J. B.*

Ver. 892. "Υἱος φουτεύει τύραννον] Forfan τυραννίδ'. *Lond. Edit.*
Schol. 892. (five, p. 62. col. 1. l. 2.) καὶ ἀφελείμῳ χρεῖται] Pro ἀφελείμῳ lege ἀφελίμῳ. *Lond. Ed.*

Ver. 933. "Αγαν] Legitur (ut *Turn.* in marg.) et ἀναξ, quæ etiam lectio locum habere hic potest. *H. St.*

Ver. 968. Πρὸς τῆς τύχης] pro ὑπὸ τῆς τύχης. At πρὸ non videtur ferri posse, licet in *Turn.* Editione habeatur. *H. St.*

Ibid. Πρὸς (ut nos in textu) *Ald. Turn.* in marg. &c. *J. B.*

Ver. 983. Τί δῆτ' ἂν — σκοποῖτό τις — τὸς ἀνὼ κλάζοντας ὄρνεις; — Ex Homero, ut opinor, *Il. M.* 237.

Τίνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερόγεσσι κελεύεις
Πειθέσθαι τῶν ἔτι μετατρέπομ', εἰδ' ἀλεγίζω,
Εἴτ' ἐπὶ δέξι' ἴωσι πρὸς ἡῶ τ' ἡελιόν τε,
Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε, ποτὶ ζόφον ἡερόεντα.
Εἰς οἰωνὸς ἀριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. *Lond. Ed.*

Ver. 985. Κλάζοντας ὄρνεις] *Claugentes aves*. *Ὀρνεις, Atticâ contractione pro ὄρνιθας. *J. B.*

Ver. 1006. Μέγας ὀφθαλμὸς] Forfan μέγας γ' ὀφθαλμὸς. displicet ὀφθαλμὸς μέγας. Sed vide *Trachin.* 206. *Lond. Edit.*

Ibid. Μέγας ὀφθαλμὸς] Subauditur ἐστίν. *J. T.*

Ibid. οἱ πατρός τάφος, sepulchrum patris. Τάφους hic ponitur pro τάφῳ. Pluralis pro singulari. *J. B.*

Ver. 1012. "Η δ' ἑμιτὸν] Est συνίησις, inquit Triclinius. Et tamen, si συνίησιν admittas, ruit versus. Sed forsan Triclinius legebat *ἑμιστὸν*, non *ἑμιτὸν*. *Lond. Edit.*

Ver. 1017. Εὐτυχῶς] Nam feliciter cecidit quod illinc abfui: adeptus enim Thebanum regnum fortunato exilio sum usus. *Camerar.*

Ver. 1025. εὖ ποάζαιμί τι] Johnsonus male, ut tibi aliquid bene facerem. Verte potius; ut à te aliquid beneficii consequerer. *J. B.*

Veri

NOTÆ IN ŒDIPUM TYRANNUM. 53

Ver. 1027. Καλὸς εἰ δῆλος] Elegans constructio. Vide Vigerum, cap. 3. §. 4. *J. B.*

Ver. 1038. Μῆδεν] Scribitur et μή τι. *Camerar.*

Schol. 1056. Οἰδίπῳ] puto Οἰδίπῳ. *Lond. Edit.*

Ver. 1065. Οἱ πυχῶροι] Scribitur etiam οἱ πυχῶροι, et quidem rectius, ut opinor. *H. St.*

Ver. 1081. Ὀρῶ] Oedipe doute encore de sa naissance, et il a quelque raison d'en douter : car il pouvoit fort bien avoir été exposé sans être le fils de Laius, n'y ayant alors rien de plus ordinaire que ces aventures d'enfans exposez. *Dacier.*

Ver. 1090. Ἦ, ἦ] Jocaste voyant que tout ce qu'on peut dire à Oedipe ne fait qu'irriter sa curiosité, va se donner la mort comme elle la resolu, et ne dit à Oedipe que ce peu de paroles qui sont les seules qu'elle pouvoit lui dire dans cet état. Sophocle connoît admirablement ce qu'il faut faire, et personne ne fait mieux garder toutes les bienséances ; Il y en a une ici qu'on ne sauroit assez admirer. Il falloit que Jocaste assistât à la reconnoissance d'Oedipe, cette reconnoissance ne pouvoit se faire sans elle, mais il ne falloit pas qu'elle attendît qu'il se fût reconnu, car après s'être reconnus tous deux, ils ne pouvoient et ne devoient plus se trouver ensemble : voilà pourquoi Jocaste qui le reconnoît la première, le quitte en même tems, avant qu'il se soit reconnu. On admirera d'avantage cette sagesse de Sophocle, si l'on prend la peine de voir le méchant effet que produit le dialogue de Jocaste et d'Oedipe, dans la Piece de Senèque. Il est impossible de le lire sans en être choqué. M. Corneille n'est pas tombé dans ce défaut de Senèque, mais il n'a pas non plus imité l'adresse du Poète Grec, car Jocaste n'assiste pas à la reconnoissance d'Oedipe, et elle quitte le théâtre avant que de l'avoir reconnu, ce qui fait perdre une fort grande beauté à sa piece. *Dacier.*

Ver. 1093. Legitur Αἴξασα. Sed recte Αἴξασα. *H. St.*

Ver. 1101. Τῆς γὰρ πέφυκα, &c. Eleganter. *Lond. Edit.*

Ver. 1104. Ὡς τε μὴ κμαθεῖ. Affertur et alia lectio, ὥς τε μὴ ἐκμαθεῖ. Sed nostra potior videtur. Expungenda est autem, quæ ante ἐτι habetur, interpunctio. *H. St.* Ideoque illam delevi. *J. F.*

Ver. 1125. Σὲ πρὸς] Ut te domum reverso, ipse aliquid lucraret. Vide *Trachin.* 193.

Ver. 1128. Αἶσι πλεῖστα συμπαίζει.

Fragmentum Anacreontis :

ὦ νᾶξ, ὦ δαμάλης Ἔρω,

ὦ, Νυμφαὶ κυανώπιδες

Πορφυρέν τ' Ἀρροδίτη

Συμπαίξεσσι ——— *Lond. Edit.*

Ver. 1130. Πρέσβει] Legitur et Πρέσβυς : quam lectionem sequendo (ut certe Scholiastes eam secutus esse videtur) non fuerit ponenda hypothesis ante σαθμᾶσθα. *H. St.*

54 NOTÆ IN ŒDIPUM TYRANNUM.

Ver. 1135. προῦχοις] Crediderim interpungendum potius esse post τὰχ' ἂν πρ., quàm post προῦχοις. *H. St.*

Ver. 1156. Τρεῖς] *Menses tres.* Video et sic exponi, tria tempora, ver, æstatem, autumnum. *Camerar.* Vide etiam *Dacierium.* *Lond. Ed.*

Ver. 1178. Interrogationis notam post τοῦδ' αὖτις retinere nolui. *H. St.*

Ver. 1186. Ἐρήσομαι] Sic rectè (ut nos in textu) *Ald. Turn. &c.* nam Edit. *Steph. Cant. &c.* εἰρήσομαι habent, claudicante metro. *J. B.*

Ver. 1189. Οἶμοι.—Pro λέγειν quidam Codd. λέγων, quod certè conveniet cum sequente ἀκούων. “Hei mihi, inter exponendum tibi “hanc rem, ad eam tandem partem prope accedo quæ periculosa est.” Ad quæ Oedipus, “Ego itidem te audiens, sum propinquus periculo.” Sed quid si λέγειν retineamus, itidemque ἀκούειν scribamus? ut sit δεινὸν λέγειν, eo quod grave dictu sit, itidemque δεινὸν ἀκούειν, quod grave sit auditu: hoc sensu, “Si tibi jam eo deveniendum est ut dicas quod “est δεινὸν λέγειν, et ego vicissim eò devenire cogor ut audiam quod “est δεινὸν ἀκούειν.” Vel, “Si tibi instat tempus dicendi, et mihi “audiendi.” *H. St.* Cum dudum antea correxeram, καὶ γὰρ ἀκούειν, postea sic planissimè scriptum inveni bis apud Plutarchum in libro De Curiositate, p. 552. et advers. Epicur. p. 1093. Vid. et *Trachin.* ver. 65, 66 189. 409. *VALKANÆRIUS in Phaniss.* p. 140, 141.

Ver. 1210. Ὡ γινεαῖ] Alii. Ὡ γινεαῖ. *Lond. Edit. A. B.*

Ver. 1244. Ἀέτρευσαι] Le Chœur doit toujours s'intéresser aux malheurs des principaux personnages, et par conséquent les principaux personnages ne doivent pas être vicieux; car si cela étoit, le Chœur ne pourroit s'intéresser pour eux, sans s'intéresser pour le crime. Il faut qu'ils soient d'une vertu commune, et qu'ils ne pèchent que par infirmité, vaincus par des passions dont ils n'auront pas été les maîtres. Si l'on introduit des caractères vicieux, ce ne doit être que dans les seconds personnages. *Dacier.*

Ver. 1254. Ἀί γ'] Legitur et αἰ φανῶσ' sine αἰ. quæ particula huic loco aptissima esset, sed ejus prior litera duram hîc ellipsin pati videtur. *H. St.*

Ver. 1262. Καὶ] Si legatur καὶ sine accentu, jungetur cum dativo ἐμοί, ut sit pro καὶ ἐν ἐμοί. *H. St.*

Ver. 1278. Φοιτῶ] An οἴτα? *Lond. Ed.*

Ver. 1292. Περὶνας] L'ancien habit des femmes Grecques étoit l'habit Dorique ou Carien, qui s'attachoit avec des agrafes; mais le mauvais usage qu'elles firent de ces agrafes en quelque rencontre obligea les Grecs à leur faire prendre l'habit Ionien. On peut voir sur cela *Herodote liv. 5.* *Dacier.*

Ver. 1297. Οὐλοῖσθ'] forsan Ἀλοῖσθ' — *Lond. Edit.*

Ver. 1302. — αἵματος ἐτέγγετο] Forfan, αἵματος γ'. — *Lond. Edit.*

1303. Δυῖ] Atticum pro δυῖν. *J. B.*

Ver. 1331. Φεῖ] Il étoit très-difficile, et très-hazardeux de faire paroître

roître Oedipe en l'état où il se trouve ; mais Sophocle le fait avec un très-grand succès, et il ne lui met dans la bouche que de paroles très-convenables, et très-touchantes. Il a choisi précisément tout ce qu'il devoit dire, et on l'a fait mal parler, quand on l'a fait parler autrement. On n'a qu'à voir tout ce qu'il dit dans Senèque. Il n'y a rien de plus utile que ces sortes de comparaisons. *Dacier.*

Ver. 1332. πᾶ μοι φθογγὰ διαπίτταται ; *Quo dispergitur ?* Lond. Edit.

Ver. 1342. τούτοις] *Alii τότοιςδε.* Ed. Lond. A. B.

Ver. 1367. Lege,

Ὀλοῖθ' ὅστις ἦν ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας

Νομάδος ἐπιποδίας

Μ' ἔλυσεν, ἀπὸ τε φόνου

Ἐρρύτο κἀνήσωσεν.

Sic locus longe plenior quam in editis, legitur in optimo sane codice regio, quem Parisiis missum celeberrimus Hemsterhusius adhibuit ad hunc locum. *VALKANÆRIUS in Phœniss. p. 127.*

Ver. 1416. ὦ γάμοι] Longin a mis dans tout son jour la beauté de ces vers dans le xix. chapitre de son Traité du Sublime. *Dacier.*

Ver. 1437. Ἀλλ' εἰ τὰ — Adstantes alloquitur. *Lond. Edit.*

Ver. 1439. Αἰεὶσθ' ἀνακτος Ἥλιου, &c.] *Dacier, Reveremini lucem solis, qui ostendit, &c. Malè.* Lond. Edit.

Ver. 1440. Τὸ] *Observa τὸ pro ὁ. Articulo Præpositivo pro Subjunctivo posito.* J. B.

Ver. 1441. ὄμβρος ἱερὸς] Les eaux lustrales. En effet dans les aspersions, ces eaux tombent comme un pluye sur ceux qui assistent au sacrifice ; cela est beau, et n'avoit point été expliqué. *Dacierius ὄμβρον ἱερὸν interpretatur lustrales aquas.* Acutè : sed, ut ait Seneca, nihil acutius est aristâ. Innumera sunt quæ Græci ἱερὰ vocant. Omnes fontes sunt ἱερὰ, et plerique montes. *Homerus areas, farinam, custodes, diem, et tenebras sacros vocavit, Il. E. 499. ἱερὰς κατ' ἀλωάς. A. 630. ἀλφίτῃς ἱερὰ ἀκτὴν. K. 56. et Ω. 681. φυλάκων ἱερὸν τέλος. Θ. 66. ἱερὸν ἥμαρ. A. 194. κνήσας ἱερὸν.* Lond. Edit.

Ver. 1451. Ἴσθ' αὖ] *Particula αὖ hîc loci abundat. Vide Vigerum de Græcæ Dictionis Idiotismis, cap. 8. §. 3.* J. B.

Ver. 1464. Ἀλλ' εἰ] *Oedipe croit diminuer quelque chose de l'atrocité de ses crimes, et faire quelque sorte de réparation à ses parens, en satisfaisant même après leur mort, à ce qu'ils avoient ordonné de lui dès sa naissance. Cela me paroît très-naturel et très-passionné.* Lond. Edit.

Ver. 1501. Οἶον] *Legitur et οἶφ. Sed dicitur βιῶναι βιὸν, non βιῶ, quod sciam.* H. S.

Ver. 1508. Pro vulgata lectione σφῶν δ' ὄμῃ, reposui, ex *Aldina, σφῶν δ' ὄμῃ.* J. T.

Ver.

56 NOTÆ IN ŒDIPUM TYRANNUM.

[Ver. 1518. μή σὺ παρίσθης] Puto παρίσθης. Et sic emendâsse video R. Dawes, *Misc. Crit.* p. 268. *Lond. Edit.*

Ver. 1524. Σὸν] Monosyllabicè mensuratur. *J. B.*

Ver. 1526. Οὐ καὶρὸς] Mais en l'état où vous êtes, priez seulement les Dieux qu'ils ne me laissent pas toujours vivre. Ce passage, qui est très-beau, étoit corrompu dans le texte : car ces paroles, οὐ καὶρὸς αἰεὶ ζῆν, ne sont pas intelligibles, au moins pour moy, et ne font aucun sens raisonnable. J'ay corrigé οὐ καὶρὸν αἰεὶ ζῆν. Priez seulement pour moy que je ne vive pas toujours. Oedipe se trouve si malheureux, qu'il craint que le Dieux ne le laissent toujours vivre, comme il a déjà dit, Je say pourtant fort bien que ni maladie, ni aucun autre accident ne peut avoir la force de trancher mes jours. Il regarde donc la mort comme la plus grande et la seule grace que les Dieux puissent lui faire, et il ordonne à ses filles de la leur demander pour lui. Cela est fort touchant. Les Traducteurs Latins se tirent d'affaires comme ils peuvent en mettent un mot Latin pour un mot Grec, sans se mettre autrement en peine du sens. *Dacier.*

Ver. 1528. Ἄλλε ἦ, ἐξήνεις δακρύων ; Satis est : nam quò te luctus abripit ? *Edit. Lond. A. B.*

Ver. 1531. ἔν] Potius νῦν. *Edit. Lond. A. B.* Hoc vidit etiam Johnsonus in Versione suâ. *J. T.*

Ver. 1545. καὶ τύχαι] Videtur scribendum ταῖς τύχαις. Nam quid ζῆλω velit, etiam sum incertus. *Canter.*

NOTÆ in OEDIPUM COLONEUM.

HAEC fabula magnoperè in laude et admiratione est, quam senex edidit Sophocles, gratificans et patriæ et curiæ, seu populo suo; nam fuisse traditur Κολωνόθεν. — Hujus fabulæ maximè admirantur dispositionem Græci, et stupendam videri volunt. *Camerar.*

Ver. 7. ξυνών] Legitur et παρών (ut *Turn.* in marg.) Sed nostram hanc lectionem illi præfero, ut quemadmodum dicitur aliquis συνείναι γῆρας, eâdem formâ quâ συνείναι πένια pro συζῆν πένια, ita vicissim dicatur γῆρας συνείναι τινί. Nam χρόνος μακρὸς est γῆρας. *H. St.*

Ver. 9. Ἄλλ' — Sunt qui Εἰ τινὶ βλέπεις interpunctionibus includunt. *H. St.*

Ver. 10. Schol. θύρας δ' ἐπίθεσθε, βέβηλοι. Sic etiam in Justin. Martyre, Λόγ' πρὸς Ἕλληνας. p. 18. Edit. Rob. Steph. Exstat in Fragmentis Orpheo adscriptis, ubi Edit.

———— θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. *Lond. Edit.*

Ver. 16. Pro vulgata lectione ὡς ἀπεικάζσαι, recepinus in textum, ex *Aldina* probante *Heath*, ὡς σάφ' εἰκάζσαι. *J. T.*

Ver. 23. ὅποι καθεσταμέν] Cod. Vat. ὅπε. *D'ORVILLE* in *Chariton*. p. 119.

Ver. 35. τῶν ἀδνηλέμεν] Scribitur (ut in *Turn.*) ἀδνηλέμεν. Sed perperam, meo iudicio. Ut autem ἀδνηλέμεν exponit Scholiastes ἀγνοῦμεν, sic ἀδνηλιαν *Hesychius* ἀγνοῖαν. *H. St.*

Ver. 44. Τόνδ' ἐκέτην] Lege τὸν ἐκέτην, postulante versu. *Lond. Edit.*

Ver. 51. πρόστρέπω] Scribitur et πρότροπω. *Ald. Turn.* Sed retinenda nostra lectio. In *Ajac.* 842. προτρέπω, ubi *Ed. Turn.* habet in margine προστρέπω, quam lectionem in contextum receptam fuisse mallet. Sic πρόστροπος et προστροπή, necnon προστρόπαιος cum præpositione πρὸς dicuntur, et quidem ab hoc ipso poëta. Habes in *Oedip.* Tyr. 41.

Ἰκετεύομέν σε πάντες οἷδε πρόστροποι, —
Et in *Philoct.* 770.

Καὶ ὄντα σαυτὲ πρόστροπον —

Quibus tamen in locis observandus est aliquantum diversus hujus vocabuli

58 NOTÆ IN ŒDIPUM COLONEUM.

cabuli usus; nam, in posteriore, *πρόστροπὸν* est planè idem quod *ἰκέτην*, *supplicem*: at, in priore, est adjunctum ad illud *ἰκέται*, (*ἔσμεν ἰκέται* *στὸ πρόστροποι*) et exprimit gestum supplicum, qui videlicet genibus eorum, quibus supplicant, advolvuntur. *H. St.*

Ver. 66. *καὶ κάρτα*] Post *κάρτα* lubenter distinxerim, ut sit, *καὶ κάρτα* (pro quo in prosâ *καὶ μάλα*) subaudito ex præcedente versu *ναίεσι τινές*: deinde sequatur *ἐπ' ὧν μοι γέ*, reddaturque *γέ* et *quidem*. *H. St.*

Ver. 75. *Οἷσθ'*] Forsan *ἴσθ'*, quomodo Winsemium legisse suspicetur quispiam, ex interpretatione ejus conjiciens. *J. B.*

Ver. 100. *Πρώταισιν ὑμῶν*] Vitiosi sunt omnes impressi. Respice constructionem, et videbis omnino rescribendum esse *ὑμῖν* ex *Suida* v. *Νηφάλιος θυσία*. Quam lectionem certè amplexi sunt in versionibus suis Winsemius et Lalamantius. *J. B.* Ideoque, monitu ejusdem viri doctissimi, *ὑμῖν* in textum recepi. *J. T.*

Ver. 144. *Δῖλλον*] Ita *Canter.* et cl. *Burton* in textu: sed *Schol.* vetus et *Ald.* habent *διλλᾶ*, ut in hâc nostra editione. Quam lectionem firmant etiam Versiones omnium, quos vidi, Interpretum. *J. T.*

Ver. 149. *ὤς*] “Vocabulum *ὤς* Versus respuit, nec incommode potest “abesse, inquit *G. Canter.*” Propter librorum consensum delere non ausus sum. *J. B.* Particulam *ὤς* hinc exulare jubet, sed planè contra Græci sermonis indolem, quæ eam abesse nequaquam patitur. *B. H.*

Ver. 161, 162. *Δόγον εἰ τιν' ἔχεις*

πρὸς ἐμὴν λέσχαν, ἀδάτων ἀποδάς]

Juxta cl. *Heath*, interpunxi post *ἔχεις*, et τὸ comma post *λέσχαν* delvi: *βάς* enim, (ut ipse *Heath* rectè notat) quod in *ἀποδάς* continetur, ad præcedentia, *πρὸς ἐμὴν λέσχαν*, transferri debet. *J. T.*

Ver. 177. *Προεῖδαζε*] Est qui mavult *προεῖδαζε*. *Lond. Edit.*

Ver. 192. *Ἦσθῶ, Ἄν sedere debeo?*] Est primus passivus verbi *ἔω* *colloco* formâ subjunctivâ positus. *Scholias*tes videtur legisse *ἦσθαι*, personâ tertiâ verbi *ἦμαι* *sedes* formâ imperativâ positum, et Choro, non OEdipo, tribuisse, sed perperâm, ut opinor. *B. H.*

Ver. 194. *Βραχὺς ὀκλάσας*] Legendum *βραχὺ σ' ὀκλάσας*, paulisper te inflectens. *ὀκλάσας* autem propriè jumentorum est in crura incumbendum. *Camerar.*

Ibid. *βραχὺ σ' ὀκλάσας*] Si, cum *Scholias*te, v. 192. legissemus *ἔω*, *se*, formâ imperativâ, et Choro, non OEdipo tribuissemus, nullum habere potuit locum hæc *Camerarii* emendatio, quam tamen postulare videntur et sententia et constructionis ratio. *B. H.*

Ver. 195. *ἐμὸν*] “Meum est tuum gressum moderari, téque componere accumbentem. Tuum igitur committe senile corpus dextræ “amanti.” Habent hæc multum gestuum. *Camerar.*

Ver. 205. Hæc sunt plena affectibus, *ἐμπαθέστατα*. Nam Chorus gessit cognoscere advenam: ille [OEdipus] abhorret commemorationem miseræ suæ. Crebræ negationes perturbati animi sunt indices: *Camerar.*

Ver.

Ver. 216. μένεις] Legitur et βάνεις, [ut *Turn.* in marg.] quod, si metri mensura admittat, malim. *H. St.*

Ver. 247. ἔκαλοῖς] Interpres in Edit. Lond. *A. B.* An. Dom. 1722. non cæcis, tanquam legisset ἐκ ἀλαοῖς: quod tamen subabsurdum est; qui enim alium intuetur, cæcus esse non potest. Nuperus *Lond. Edit.*

Ibid. ἔκαλοῖς] Sallierius reponi jubet ἐκ ἀλαοῖς. Et si nupero Editori Londinensi hæc lectio subabsurda videatur, tamen supervacanea ista non raro a Poëtis, interdum etiam in oratione soluta majoris ἐνεργείας et ἐμψάσεως gratiâ, addita reperiuntur. Hoc certè in loco hæc idem sonant ac si dixisset Antigone, "Oculos meos, non sic ut "paterni, cæcos, in Oculos vestros obvertens." *B. H.*

Ver. 265. τὸν καλέμενον ξένον] *Aldus* et *Suidas* v. Δόξα, legunt καλέμενον, malis afflicto, probante etiam *If. Casaubono* in *Lectiōn. Theocrit.* cap. 3. *J. B.*

Ibid. Otiosum prorsus est epitheton istud καλέμενον. Rescribendum puto τὸν γ' ἀλαόμενον ξένον. *B. H.*

Ver. 267. Κάμοί γε πῦ] Ita video exponi: Hæc fama ubi igitur in me comprobatur? Sed tunc πῦ fuerit. Video et retentâ scripturâ ironicè dictum hoc accipi posse: ut sit, "Scilicet et in me ista confirmantur." *Camerar.*

Ver. 317. ἡμῶν ἄσπον] In edd. *Steph. Turn. Canter.* legitur ἄσπον ἡμῶν, contra metri rationem. Nos, versûs causâ, transpositis vocibus, ἡμῶν ἄσπον rescripsimus: ut habent *Ald. &c. J. B.* Ibid. ἡμῶν ἄσπον: cum genitivo enim construitur ἄσπον. *B. H.*

Ver. 334. δύσμοιρ' ὄρν] In aliis (ut *Turn.* in marg.) δύσμορ' ἔσ-
ρν. Sed molliorem versum efficit altera lectio. *H. St.*

Ver. 346. λόγοις] Legitur et λόγων, quod melius cum αὐτάγγελος convenire videtur. Alioqui dativus λόγοις dicitur respicere præcedentem dativum πῶθοισι. *H. St.*

Ver. 348. Οἱ δ' αὐθόμαιμοι] Αὐθόμαιμοι Edit. *Stephan.* Αὐθ' ὁμαιμοι, *Turn.* Lectionem nostram tuentur *Ald. Col. Franc. Cant. J. B.*

Ibid. αὐθόμαιμοι, ποῖ] Tollenda videtur interpunctio ante ποῖ: habent tamen omnes editiones. *J. B.*

357. τὰ μα δυστήνη κακά] Pro τὰ ἐμὰ δυστήνη κακά. Pro Substantivis enim Genitivi Casus ponere solent Græci Adjectiva Possessiva. *J. B.*

Ver. 393. Ὡς αὐτίχ' — Confusiuscula est structura: sed τιμή interdum pœnam significat. Dicit igitur: "Polynices cum exercitu affore nuntiatur, qui Argivos in cœlum tollat, nisi Thebas receperit, videlicet quum illæ se dediderint: nam si expugnandæ sint, id futurum cum immortalī gloriâ Argivorum, quos jam victores spe præcepissent." Ut talis ordo ferretur, ὥς Ἀργος ἢ ποδὲς ἑρανὸν βίβαν, ἢ Θήβας καθέζων. Fortasse rectum et generaliter intelligi hoc modo: "Qui vel afficiat detrimentis, vel extoliat victoriâ seu Argivos seu Thebanos. *Camerar.*

60 NOTÆ IN ŒDIPUM COLONEUM.

Ibid. Schol. ὑψάσω. f. ὑψώσω.

Ver. 401. Ποιοῖσι τέτοις] Hic locus interpretes turbavit. Nam quomodo nunc quærit quale oraculum editum sit, quum suprâ tenere se declaravit, quippe qui salutarem adventum suum Deorum voluntate esse dixerit Atheniensibus? Volunt igitur duplex accipiendum oraculum: unum, Fore victores Oedipi susceptores eorum qui repulissent: alterum peculiariter datum Thebanis, quod juberet juxta Thebanum solum humari Oedipum. Hæc aliis confingi videntur: nam nullius poetæ aut fide digni scriptoris testimonio confirmari. Sed ipse profectò poeta hoc loco tali quippiam innuit: idque nos intelligere, ut opinor, fatis est. *Camerar.*

Ver. 403. Θαλόντ — Hic versus legitur et ita, Φαλόντ' ἔσεσθαι καὶ κατ' εὐνοίας χάρι. Pro εὐνοίας, quædam Exemplaria habuisse εὐσσίας testatur Schol. *H. St.*

Ver. 427. ἐφ' ἡμῖν] Legitur et ἐφ' ἡμῶν. Sed Schol. agnoscit ἡμῖν. *H. St.*

Ver. 445. κατήνυσεν] Legitur et κατήνεσεν, quod et ipsum convenire huic loco potest. *H. St.*

Ver. 453. Τότηνικ'] In aliis τόθ' ἡνίκ', quod magis est usitatum. *H. St.*

Ver. 455. Οἱ τῷ πατρὶ] Videtur scribendum Ἐκ τῷ πατρός. *Canter.*

Ver. 468. Περμπόντων] Nota Atticam terminationem —όντων pro —έτωσαι. *J. B.*

Ver. 471. Σὺν ταῖσι] Videtur scribendum Σὺν ταῖςδε. *Canter.*

Ver. 480. κατέσειψας, *calcasti*. κατέσειψας aliqui maluerunt, ut intelligatur supplicis ornatu advenisse. Nam σέφειν coronare est. Præferebant autem supplices ramos. Sed prius simplicius videtur. *Camērar.*

Ver. 488. νεαράς οἰσπόκω] Legitur et νεοτόκω, (ut *Turn.* in marg.) quæ lectio non minus commoda videtur quam altera: quia ut νεοτόκω post νεαράς, sic οἰσπόκω post οἶος aliquid perissologię habet. Sed et pro λαβῶν legitur βαλῶ, *H. St.* Hic de duabus malis lectionibus, οἰσπόκω et νεοτόκω unam facio bonam, legendo νεοπόκω. *Canter.* Fortè νεογενῆς εὐπόκω. *VALKANÆRIUS ad Eurip. Phœniss. 361.*

Ver. 503. ἀσέρεπιν ἀσφορος, nunquam te convertens.

Virgilius *Ecl.* VIII. 101.

*Fer cineres, Amarylli, foras: rivoque fluenti,
Trânsque caput jace: ne respexeris.*

Ovidius *Fast.* V. 439.

Hoc novies dicit, nec respicit, &c. Ubi vide *Neapol. Lond. Ed.*

Ver. 512. ἐκτίναςαν] Puto ἐκτίνωσαν. *Canter. Nov. Lect. V. 25.*

Ver. 517. Χρῆ' εἶναι μ' ἐσσευρεῖν. Malim Χρεῖ' εἶναι, ne συναλοφίην nimis duram admittamus. *Canter.*

Ver. 520. Χοροῦ' αἶ] Verbum Optativum cum particula αἶ sæpe Futuri Indicativi sensum habet. *J. B.*

Ver.

NOTÆ IN ŒDIPUM COLONEUM. 61

Ver. 523. Δεινὸν μὲν τὸ πᾶλαι, &c.

Haud ignara mali miseris succurrere disco. Virgil.

Ver. 594. Ἐγὼ οἶμαι ἀνθρώπων —

Homo sum, humani nihil a me alienum puto. Teren.

Ver. 644. Καλῶς τε πρὸς σέ —

Forte καλῶς τὰ πρὸς σέ — *res tuæ.* Ed. Lond. A. B.

Ver. 647. ἐν σμικρῷ λόγῳ] Legitur etiam ἐκ μακρῷ χρόνῳ. H. St.

Ver. 687. Οὐκ οἶσθ' ἀπαιεῖς;

Edit. Lond. A. B. sine interrogatione.

Ver. 732. μεγίστη] Videtur scribendum μέγιστη. Canter.

Ver. 733. Παιδοτρόφῃ] Ferunt victori in Panathenæis premium datum oleum moriæ: ideoque παιδοτρόφῳ dictum crediderim; nam et pueris erat in his certaminibus locus. Camerar.

Ver. 747. Πρώταισι ταῖςδ' ἑκτίσας — Videtur scribendum ταῖςδε ἑκτίσας. Canter.

Ver. 752. Schol. περισιόντα — μετὰ χαρᾶς] Puto legendum μετὰ χειρὸς, cum copiis, cum comitibus. Vide Schol. ad ver. 1099. Lond. Ed.

Ver. 759. γέρον χιρῶ] In Schol. γέρον εγῶ. Lond. Edit.

Ver. 764. Ὅν μὴ δυνεῖ ε] Ita obversum Edit. Ald. Col. Franc. Flor. et Scholiographi autoritate. Μὴ ποτ' in cæteris. J. B.

Ver. 792. ἢ δ' οἶκοι πλέον Δίκη σέβ' ἔστω ἄν. Lege οἶκοι ΠΟΛΙΝ. Οἶκοι πόλις est patria Oedipi, Thebæ. Passim apud Dionem οἱ οἶκοι Ῥωμαῖοι, vel οἱ ἐν Ἰταλῳ. If. Casaub. ad Sueton. Vitell. c. 2.

Ver. 796. Ex Didymi sententiâ docent legendum πείρα, non πειρᾶ, ut fit, fraude et circumventionē. Sed non est cur scripturam mutare velimus. Camerar.

Ver. 820. ἀναίτος] Ed. Turn. ἀναίτος, quam lectionem ego omnino repudiandam censeo, ut mendosam. At ἀναίτος non apud Scholiasten solum, verum etiam apud Hesychium habetur: itidemque supra in Antig. ver. 492. H. St.

Ver. 824. Χθονὸς λαχρεῖν τοσῶτον, &c. Malim τοσῶτό γ' ἐνθάδ' εἶν μόνον. Valkenærius ad Eurip. Phœniss. p. 491.

Ver. 831. Ἀλλ' ἴθι ἴδ' α γάρ σε ταῦτα μὴ πείθω] Sed (scio enim me hæc tibi persuadere non posse) abi.

Ἄλλ' (οἶδ' α γάρ σε ταῦτα μὴ πείθω) ἴθι. Lond. Edit.

Ver. 833. εἰ] Legitur etiam ἢ τερποίμεθα: sed melior nostra lectio; nam durè jungeretur κακῶς cum τερποίμεθα. H. St.

Ver. 847. Testor vos, &c.

Johnfonus videtur legisse,

Μαρτύρομαι τέσδ', ἐ σέ, πρὸς γε τὰς φίλας

Οἱ ἀνταμείβῃ ῥήματ'. ἢν σ' ἔλω ποτὲ — Lond. Edit.

Ver. 916. τῆςδε γῆς ἀρᾶς] Impedita oratio. Forſan τῆςδε τῆς ἀρᾶς. Lond. Edit.

Ver. 935. Ζεὺς] Versus hic imperfectus est, ut facile patebit, si con-

62 NOTÆ IN ŒDIPUM COLONEUM.

feras cum septimo præcedentis strophes, cui respondere debet, Ita continuandus videtur: Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδῇ, σὺ δ' ἐκ οἴδας, γέρον. Vel Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδῇ, σὺ δ' εἰδέν, ὦ γέρον. *J. B.*

Ver. 948. Τέκνων — ξυνώριδα. Euripid. Androm. 275.

Τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος
Τρίπυλον ἄρμα δαιμόνων
Ἄγων.

Maia et Jovis filius

Trijugum currum Dearum ducenti.

Quò Mercurius tres deas, Junonem, Venerem, et Minervam ad Parin ducens describitur. *P. Wesseling. Obs. l. i. c. 27.*

Ver. 952. Οὐκῆ] Non dubium est quin scribendum sit ἐκῆν, pro ἐκ, cujus particulæ frequens est in Sophocle iste usus cum futuro. Sed et ἐκ ἂν cum optativo eundem usum habet, ἐκ ἂν φράσεις. Sic et ἐκῆν ἂν εἴποις. *H. St.*

Ver. 955. Σπεύδειν ἀπαι ρυτῆρος] Hefychius: ρυτῆρες, ἡνίαι, ἱμάντες τῶν ἵππων. Plutarchus in Dione: Οὗτοι διελάσαντες τὴν ὁδὸν ἵπποις ἀπὸ ρυτῆρος ἤκου εἰς Λεοντίνους, *Hi, via effusis habenis percursa, in Leontinos pervenerunt.* Haud bene vertitur, *tanquam a carceribus, et jure merito Triclinius notat veterem Scholiasten. J. Wesseling. Obs. l. i. c. 30. p. 131.*

Ver. 961. ἐ μεθῆκ' ἂν] Legitur etiam ἐκ ἀφῆκ' ἂν, eodem sensu. *H. St.*

Ver. 971, περίσασαι] In Schol. et in Camerar. παρίσασαι. *L. Ed.*

Ver. 997. Οὐδείς — Civitatem dixerat: nunc ipsos ait, id est, cives, ad significationem respiciens, non vocem. Sciebam, inquit, nullam huic civitati intercedere conjunctionem cum meis, ut illos, invito me, alere velle deberent. *Camerar.*

Ver. 1015. δοκεῖς;] Crediderim esse expungendam interrogationis notam: ut sit, τὸ δοκεῖς καθυβρίζειν τόδε, πότερον, &c. *H. St.*

Ver. 1041. Διςομεῖν habent omnes præcedentes Editiones, præter *Flor.* quam nos secuti sumus, faventibus magni nominis viris Grotio et Cantero. *J. B.*

Ver. 1129. Jussu cl. *Burton et Heath*, posui interrogationis notam post μέλλουσιν, sensu omnino postulante. Idem in versionibus suis fecerunt *G. Ratallerus, Johnsonus*, cæterique, quos vidi, Interpretes. *J. T.*

Ver. 1164. σῶμα βασάσαι] Forte σῶμά μ' ἀσπάσαι. *Edit. Lond.* Quasi vero diceretur ἀσπάζω. Non intellexit, δὲτε βασάσαι σῶμα esse, *Concedite me portandum dare corpus meum*, ut versionem refinximus, monente *P. D'ORVILLE* in Chariton. p. 304. Hæc vero est usitatior vocis mediz significatio, ut pluribus ostendit *Kusterus, De vero usu verborum mediorum, §. ii. 1, 2.* Nuperus *Lond. Edit.*

Ver. 1165. Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ] Nota verbum τυγχάνω cum Accusativo. *J. B.*

Ver,

Ver. 1182. Τίν' ἐμσανέντ' ἀέλπα] Nominativus hîc adhibetur pro Genitivo Absoluto. Constructio apud Atticos passim obvia. *J. B.*

Ver. 1193. Ψαύσω, φιλήσω, τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κόρα] Cod. Vat. τ' ἢ θέμις. Unde D'ORVILLE legit, φιλήσω θ' ἢ θέμις. *Chariton. P. 535.*

Ver. 1205. Οὐ γὰρ λόγοισι ———
Æschylus : Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄρεος, ἀλλ' εἶναι θέλει. *Camerar.*

Ver. 1212. Λόγον ——— Quædam exemplaria habent Λόγος δ' ὅς ἐκπέπτωκεν. Ego ἐκπέπτωκεν apertè mendosum esse dico : (nec enim dubito quin ἐκπέπτωκεν ἐμοὶ sit, incidit in aures meas, illapsus est in aures.) At nec nominativus λόγος nec accusativus λόγον satis placent; sed lubenter legerem λόγος, ut esset συμβαλὲ γνώμην περὶ λόγος, subauditâ præpositione. *H. St.*

Ibid. Erudito *H. Stephano* minimè assentior pro λόγον reponenti λόγος. Non rarò enim apud Atticos duplex Accusativus eidem verbo subjungitur : Ita *Ajac. 1126. Aristoph. Nub. 1113. B. H.*

Ver. 1217. Ὡς μὴ εἰδὼτ'] Sic in omnibus exemplaribus quæ quidem videre mihi licuit : sed quum abundet una syllaba in hoc versu, videndum est an μὴ expungi, an » in eo elidi per apostrophum debeat : quam alioqui elisionem duram esse fateor. *H. St.* Post ὡς delenda est dictio μὴ. *Camerar.* Est Synizesis. Sic *Trachin. 325.*

Καὶ ξυμφορὰ τις μὴ εἰδέναι σέγ' ἥ τις εἶ.
Camerarius videtur putasse τὸ μὴ redundare, quia sequitur μηδὲν, sed apud Græcos duplex triplexque negatio sæpe occurrit, ubi Latini unam solent adhibere. *H. Grotius* ad *Philemonis λείψανα Incerta ver. 334. et 285. ait, Mὴ cum sequente vocali coalescere solere, nemo modice Græce sciens monendus est. Mirum est igitur hujusce rei monitore opus fuisse H. Stephano, et, post eum, editori Londinenfi A. B. 1722. Nuperus Lond. Edit.*

Ver. 1231. ἴσχει] Ita pro ἐπισχεῖ reposui, (approbante *H. Stephano*) solâ edit. *Flor.* autoritate, ut pes secundus sit Iambus. *J. B.*

Ver. 1253. Totum locum sic refingo :

——— ὥστε ΜΗΔΕ δρῶντά σε
Τὰ τῶν κακίστων ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤ', Ὡ πάτερ,
ΘΕΜΙΝ σέ γ' εἶναι κείνον ἀντιδρῶν κακῶς.
'ΑΛΛ' ΕΑ ΑΥΤΟΝ.

Verba 'ΑΛΛ' ΕΑ ΑΥΤΟΝ per crasin efferenda sunt 'ΑΛΛ' ΗΥΤΟΝ, *DAWES Misc. Crit. p. 342.*

Ver. 1255. Θέμις] Pro Θέμιν. Nominativus Verbo infinitivo jungitur loco Accusativi; quæ constructio Græcis frequens est. *J. B.*

Ver. 1256. 'Αλλ' αὐτὸν] Insigne est hoc ἀνανταπόδοτον, ac singulare. Vult enim hoc dicere, ἀλλ' αὐτὸν εἶχειν καὶ νυθετῶμενον ἐξεπείδ-δεσθαι, &c. *Canterus.* Forte, ἔασον, per mitte. Edit. Lond. *A. B. 1722.* quam lectionem si admittas, erit synizesis; nam secunda in ἔασον longa est. *Nuperus Ed. Lond.*

Ver.

64 NOTÆ IN ŒDIPUM COLONEUM.

Ver. 1259. Jubet eum vetera evolvere, in quibus inventurus sit qualis soleat esse iræ exitus. Habere enim facilia et propria argumenta, nimirum cæcitatem. *Camerar.* Tu vero non jam illa spectata paterna et materna piacula, quæ sustinuisti; Quæ si sepones, tum sat sciō, &c. Edit. Lond. A. B.

Ver. 1260. πῆμαθ', ἃ παθες] ἃ ἔπαθες reponendum censeo, ut fiat tribrachys. H. St.

Ver. 1261. Κἄν κείνα λύσῃς] Ex istis nullum sensum elicere hactenus potui; nec interpres. Quid si scribendum dixerō? Κἄν κείνα ΛΕ ΣΣΗΙΣ. Respondet hoc verbum τῷ ἀποσκοπεῖ, ver. 1258. Et si vel illa consideres, novī equidem, cognosces malæ iræ exitum esse pravum. J. PIERSONI Verisimilia, l. ii. c. 10. p. 250.

Ver. 1277. Ζεῖν σκαισύαν αἰεὶ συλασσειν] Sic legitur in Edit. Steph. Turn. Cant. C. Sed in hac nostra editione delevimus, jussu Edit. Lond. A. B. et ex auctoritate cl. Joh. Burton, ut congruant Versus Antistrophico suo. J. T.

Ver. 1289. Μὴ φῖναι] Est Græcis admodum celebris sententia. *Camerar.*

Ver. 1313. Καὶ μὴν ὁδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ἕνός —
Ἄσακτι λείβων δάκρυον, ᾧδ' ὁδοιπορεῖ.

Sic *Antig.* 532. fed elegantius :

Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνῃ
Φιλάδελφα κατὰ δάκρυ' εἰσομένη.
Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱματόεν
Ῥέθος αἰσχροῖνε,
Τέγγυς' εὐάπα παρειάν.

Miltonus, SAMSON AGONIST.

Yet on she moves, now stands and eyes thee fix'd;
About i' have spoke, but now with head declin'd,
Like a fair flower surcharg'd with dew, she weeps:
And words address'd seem [into] tears dissolv'd,
Wetting the borders of her silken veil. Lond. Edit.

Ver. 1335. προσφορά δ' ἐκ ἑς ἑτι] *defensio non est.* Edit. Lond. A. B. Alii, *Sera nimis est reprehensio.* Alii, *Quæ commissa sunt, infecta fieri nequeunt.* Nuperus Lond. Edit.

Ver. 1342. δυσπρόσιτον] Invenitur et *δυσπρόσιτον*, quod nescio an ferre versus possit. H. St.

Ver. 1346. τὰ πολλὰ] Non dubito quin adverbialiter accipiat pro *Plerumque*. Quod si quis *ταπολλά* conjunctim scribere malit, ei per me liberum erit. H. St.

Ver. 1347. — δυσχεράναντ' —

Παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.
Etiā mutis vocem dederunt. Sic in Herodoto, I. 85. Κροεὶ παῖς ἀφώνος, — ὑπὸ δέους τε καὶ κακῷ ἑρρήξε φωνήν. εἶπε δέ, ὦ ἰθρυώπε, μὴ κτεῖνε Κροῖσον.

Antigone

Antigone, in cognomine tragoedia, quum fratrem sepelivisset, spretò Creontis edictò, ait, 917.

Οὐ γὰρ ποτ' ἔτ' αὖ εἰ τέκνων μήτηρ ἔσται,
Οὐτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
Βία πολιτῶν τόνδ' ἀνθρώπου πόνον. —
Πόσις μὲν αὖ μοι κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλης φωτός, εἰ τῷδ' ἡμιπλακόν*.
Μητρεὶς δ' ἐν ἅδ' καὶ πατὴρ κεκευθότοιν,
Οὐκ ἔς' ἀδελφὸς ὅστις αὖ βλαστοῖ ποτέ.

Hic etiam mirè convenit Sophocli cum Herodoto, III. 119. ubi uxor Intaphernis fratrem præ marito et liberis salvum cupit, atque; ἀνὴρ μὲν μοι ἄλλος γένοιτο, εἰ δαίμων ἐθέλοι, καὶ τέκνα ἄλλα, εἰ ταῦτα ἀποβάλλοιμι· πατὴρ δὲ καὶ μήτηρ ἐκ ἐτι μευ ζώντων, ἀδελφεὸς αὖ ἄλλος ἐδ' ἐνὶ τρέφῃ γένοιτο.

Ver. 1365. ταύτη] Adverbialiter sumitur hîc loci. J. B.

Ver. 1378. Οἷος δ' οὐρύσσης Ἀμφάρως, Clarke ad Homer. II. B. 811.

Ver. 1396. Βραχεὶ σὺν ὄρκῳ] Forſan Non magno molimine.

Ver. 1406. πόνον] Inventur et χρόνον. H. St.

Ver. 1444. τοιῷδ'] In Edit. H. Stephani τοιάδ'. Malè. Lond. Edit.

Ver. 1454. τὰ τερτάρη] Scribitur et τὰς τερτάρης. at ego τὰ τὰς τὰρα novî, τὰς τερτάρης ignoro. Sicui tamen hic accusativus pluralis admittendus videbitur, erit appositio, (ut Grammatici vocant) sed dura, meo quidem iudicio. H. St.

Ver. 1455. ἔς σ' ἀπὸ κίσσης] ut te hinc in orcum migrare cogat. Lond. Edit.

Ver. 1467. τινὰ] id est, πρὸς τινὰ. Nisi mavis τινί. Lond. Edit.

Ver. 1472. Θεῶν] Synizeſis. Lond. Edit.

Ver. 1473. καὶ τις — νόσος γένηται] Lege καὶ τις, vel potius καὶ τις. VALKENÆRIUS, ad Eurip. Phœniſſ. p. 363.

Ver. 1476. σφῶϊ] Synizeſis, ut ver. 1490. et sæpe. Lond. Edit.

Ver. 1523. Tum sensus tum metrum pro πῆματ' postulant παρ' ἡμᾶρ. Quomodo legendum esse censebat Canterus, Nov. Lect. vii. 11. Atque ita procul dubio scriptum erat in codice, quo usus est vetus Scholiastes. J. B.

Ver. 1542. ἀποσροφή] Scriptum est in quibusdam Cod. ὑποσροφή. Sed ἀποσροφή pro ἀποσυγή novum non est: at ὑποσροφή contra planè novum, mihi quidem certè. H. St.

Ver. 1648. — τὸν αἰένουπνον. Johnson, semper insomnem. Ita etiam Interpres in Edit. Lond. A. B. qui Cerberum designari putat. Scholiastes Mortem. Deus Somnus dicitur æternalis apud Gruter. et Reines. Verùm, quomodocumque se res habeat, τὸν αἰένουπνον est nunquam insomnem. Nuperus Lond. Edit.

Ver. 1550. ἀρεγγές] Inventur etiam ἀρεγγές. quam vocem agnoscit et Schol. si non mentiuntur ejus Scholiorum exemplaria. Pro
ἐνασίς

66 NOTÆ IN ŒDIPUM COLONEUM.

ἐναίσίῳ autem quod habetur initio versus sequentis, legitur et ἐν αἰσίῳ. Fortasse autem ἐναίσίῳ potius scribendum est conjunctim. *H. St.*

Ver. 1564. ἀγίζων] Schol. Ἀγιάζων· ἀντὶ τοῦ ἀγίζων. Puto legendum, Ἀγίζων, ἀντὶ τοῦ ἀγιάζων. *Lond. Edit.*

Ver. 1584. βρονταί] Subaudi δηῦσι, vel verbum simile. *J. B.*

Ver. 1585. Στρέφαντα — βέλη] Lege Στρέφαντα, fulgurantia.

J. PIERSONI Verisimilia, l. i. c. ii. p. 139.

Ver. 1589. τῇδε] In L. S. legitur σὴ τε, quod magis placet. *J. B.*

Ver. 1595. Δορός τ' ἐπακτῷ] Malim Δορός γ' ἐπακτῷ. *J. B.*

Ver. 1597. μόλης] Interpungunt post μόλης *Canter.* et *Hen. Steph.*

J. B. Idémque fecit in versione sua *Johnsonus.* *J. T.*

Ver. 1638. Ὡς χθόνιαί θεαί] Furias intelligit. Sic autem verte: *O subterraneæ Deæ.* *J. B.*

Ibid. Σῶμα τ' ἀκινήτε θηρὸς] Ad verbum: *Et corpus inuictæ feræ, Cerberi scilicet: per synecdochen, pro ipso Cerbero.* *J. B.*

Ver. 1648. αἰεὶ αὖπνον semper insomnem] De Cerbero enim hîc Sermo est. *B. H.* Hanc lectionem, et versûs et sententiæ gratiâ, ex *Ald. Col. Flor. Franc. Turn.* restituimus. *J. B.*

Ver. 1661. Schol. χαλκόπεν ἐδδν] Puto ἐδδν. *Lond. Edit.*

Ver. 1667. καπὶ] *Scal.* atque ita emendat *Gul. Canterus Novar. Lectio.* lib. iii. c. 3. approbante erudito *Kuftero* ad *Suidam* v. Ἀχέρδης, ubi locus hic adducitur. *J. B.*

Ver. 1671. τῷ δ'] In *Ald.* et *Schol.* τὰ δ': *Lond. Edit.*

Ibid. τῷ] Nota masculinum genus pro feminino. Ita sæpe *Attici Scriptores.* *J. B.*

Ver. 1690. Τὸν λοιπὸν ἥδη βίον αὖ διαῖξτον] Posteriora prioribus non satis rectè connecti videntur, nisi pro αὖ legatur εἰ. Soleo cum his componere, quæ sunt in *Trachiniis*, ver. 10. *P. WESSELING.* *Obs.* l. i. c. 25. *Wesselingio* omnino assentior pro αὖ reponenti εἰ. *B. H.*

Ver. 1693. Edidimus ἐδ' ἐτ' ὠρώρει, secuti *Canter. C.* et *Turn.* lectionem marginalem. Edd. *Steph. Turn.* in textu, *Ald. Franc.* ἐδέ τ' ὠρώρει legunt. *J. B.*

Ver. 1707. Ὁ δ' ὡς ἀνὴρ γενναῖος, ἐκ οἴκτε μέτα
κατήνεσεν.

An legendum?

ὡς ἀνὴρ γενναῖος ὢν, οἴκτε μέτα

κατήνεσεν. *miseratione motus.* *Philost.* 1096.—γενναῖός περ ὢν. *Antig.* 1205. ἐκ ἀπειρος ἔσα.—&c.

Certè οἴκτος non dedecorat virum magnum. vid. *Philost.* 978. 1112. *Lond. Edit.*

Ibid. οἴκτος hîc non *misericiordiam* significat, sed *lamentationem*, quæ virum generosum non decet. Nihil igitur mutandum est. *B. H.*

Ver. 1712. μὴδ' ἂ μὴ] Ita emendavi ex *H. Steph. Cant.* et *Turn.* marg. In quibusdam codd. vitiose legitur μὴ μὴ ἂ. *J. B.*

Ver.

Ver. 1732. ἢ τις, ex *Ald. Turn. Cant.* in textum recepimus. *J. T.*

Ver. 1745. Εἶχομεν] Pro εἶχετον: statim παροίσομεν pro παροίσει-
τον. Atticè Verbum Plurale pro Duali. *J. B.*

Ver. 1747. Ἰδόντε καὶ παθεῖσα] Secundum communem loquendi
formulam dixisse debuit, ἰδεῖσα καὶ παθεῖσα. Constructionem huic si-
milem habet Anacreon *Od. 3. v. 41.* *J. B.*

Ver. 1751. εἰ πόθῳ] Malim ἐν πόθῳ, vel εἰς πόθον secundum alteram
scripturam. *Canter.*

Ver. 1768. φέρον] Atticè, cum significatione Passiva, pro φερόμενον.
J. B.

Ver. 1779. τᾷδε] Editt. *Steph. Col. Flor. Franc. Ald. Cant. C.* τὰδε
dant. Lectio, quam nos ex *Turn.* reposuimus, astipulante itidem op-
timo Scaligero, qui ad oram codicis sui eam scripserat, sensum, ni
fallor, æque ac metrum adjuvat. *J. B.*

Ver. 1855. τοῖσιν ὁμαίοις] In *Turn. Ed.* annotatur ἵτως συνομαί-
μοις. At ego non intelligo quid necesse sit ὁμαίοις in συνομαίμοις mi-
utare, quum hic versus τοῖσιν ὁμαίοις non minùs ferri posse videatur
quam ille qui hujus fabulæ penultimus est. *H. St.*

Ver. 1860. Ἐπὶ—ἐγείρετε] Pro ἐπεγείρετε: per Tmesin Poëtis fa-
miliarem. *J. B.*

NOTÆ in ANTIGONEN.

Ver. 1. **A** ὕτ' ἀδελφόν] loco Αὐτὰδελφόν. Sic in Oed. Tyr. ver. 1414, 1415. Τέμὸν αἷμα πατρός, loco τὸ ἐμὸ πατρός αἷμα. T. J.

Ver. 2. τῶν ἀπ' Οἰδipεύ] Sub. ἐργομένων. T. J.

Ver. 4. αἴτης ἀτερ] Mendum manifestum. Sic enim suæ ipsius menti repugnat Antigone. Bellum convenit huic loco vox ἀδατοι, quod ut innoxium ita noxium denotat; quod cum interpretem lateret, ἀδατον exponit αἴτης ἀτερ, cum debuisset αἴτης μέτα: nisi id vera lectio jure censeatur. Neque conjunctum cum noxa, &c. vide ver. 70. ἐμὲ μέτα. ver. 73. T. J.

Ver. 11. φίλων] Deest περί. frequentissima hæc ἔλλειψις. T. J.

Ver. 12. ἐξότκ] Κρόν. T. J.

Ver. 14. θανόντων] Participium plurale jungitur substantivo duali ἀδελφοῖν διπλῶν, mutua. alibi διπλῶν, ver. 51. ambos: alibi geminum significat. J. J.

Ver. 20. ἔπος] Usitatum hoc Sophocli ἔπος et λόγος pro χεῖμα uti, et vice versa. T. J.

Ver. 21. τάφω] Subaudi περὶ, in re sepulturæ: quod ad sepulturam attinet. T. J.

Ver. 24. Χρησθεῖς] Jussus ab Eteocle. Sic Scholiastes. Tu vero, Lector, ut lubet. T. J.

Ver. 27. ἐκκεκκηρύχθαι] Active sumitur. Creontem dicunt edixisse, &c. potest et passive sumi. T. J. Vide Kusterum De verbis mediis, §. i. 56.

Ver. 30. εἰσὶν ὅσιν πρὸς χάριν βοῶς] Corrigendum arbitror ἘΝΘΕΡΟΥΣΙ πρὸς χάριν βοῶς, prædæ gratia irruentibus, explicans ultima πρὸς χάριν cum D'Orvillio in Charit. 920, pro ἐνεκα. VALKENÆRIUS in Phœniss. 549.

Ver. 36. προκεῖσθαι] Subauditur ἐκείνω. T. J. Qualem ellipsin videas apud R. Dawes, Misc. Crit. p. 314, 315. qui monet τῷ θάνατον δημόλευτον apud Sophoclem respondere illud Æschyli λευσηῖρα δὴμικὸς, unde versionem emendavimus.

Ver. 38. ἐσθλῶν] Subaudi ἐκ γονέων. T. J.

Ver. 40. αὐτὸς] Heraldus ad Tertulliani Apologet. l. i. Digress. 27. unā literulā interpositā λέου' legi malit. J. B.

Ver.

Ibid. *θάπτεσα*] Rectius *τάπτεσα* Scholiastes alter videtur legere, nam id ejus expositio manifestum facit, τὸ βεβαιῆσα γὰρ ἀποδίδωσι. *Canter.* Quæ verba εἰ δὲ γράφεται ἢ *θάπτεσα* legi debuit ἢ *τάπτεσα*, ut notat cl. *J. Burton.*

Ver. 46. ἀδελφῶν] Subaudi καὶ θάπτειν. *T. J.*

Ver. 47. Subaudi μὲν θάψις; *T. J.*

Ver. 48. τῶν ἐμῶν] Subintellige ἀπὸ. *T. J.*

Ver. 55. δῶ] Scaliger reponit δὺς, versus causâ. *J. B.*

Ver. 64. ἀνέμιν] Subaudi χρόν. *T. J.*

Ver. 82. σῶ] Pendet ab ὑπέρ. *T. J.*

Ver. 83. τὴν τὸν ἐξέρθε βίον] Legebat Scholiastes πότμον. et quæ heic innovandi causa fuit? Fortè qui mutatum iverunt eâ fuere sententiâ; a quibus tamen Sophocles dissenfit, sicuti hæc ostendunt ex Philoctete, ver. 494.

Ἡ πρὸς τὰ χιλιώδοντος Εὐβοίας σαθμὰ.

Et Trachin.

Χρόνον βελῶς ἢ ἡμερῶν ἀνέριθμον.

P. WESSELING, Obs. l. ii. c. 7. p. 164.

Ver. 85. σὺν] Subaudi σοὶ κείσα. *T. J.*

Ver. 86. Οἴμαι] Non est hujus loci. Rescribo: Οὐ μὴ κατὰ δύσιν. Sensus est: Nequaquam occultaveris, imo potius palmam facito, ut mihi gratiam facias. SAM. PETIT. *Miscell.* l. iii. c. 18.

Ver. 89. μάλιν' ἀδελφῶν] cl. Burtonus ex H. Steph. Edit. *Tragœd. Select.* MDLXVII. restituit μάλινθ'. Quæ tamen aspiratio negligitur et in alijs locis. Ajace ver. 392. ταῦτ' ὁμῶν. Antig. 297. ἐδ' ὑπὸ ζυγῶ, et alibi. *Lond. Edit.*

Ver. 92. Ἀρχὴν] Subaudi κατὰ, ne in principio quidem, i. e. ne omnino quidem. *T. J.*

Ver. 94. δεινὸν] πάθος vel πῆμα. Πείσομαι. nihil enim patiar adeo malum, ut deterreat me ab honesta morte. *T. J.*

Ver. 108. φῶτα] Στρατιώτας intelligit. Anglice *men*, eodem sensu. *T. J.*

Ver. 109. ὀξυτέρῳ] Lego ὀξυτέρῳ. *T. J.*

Ver. 111. Ὅν] Subauditur ἡγάγε. mira licentia. *T. J.*

Ver. 128. δράκοντι] Thebanos intelligit dracone genitos. Solet quoque draco cum aquila pugnare. *T. J.*

Ver. 130. εἰδὼν, lege εἰσδὼν, alioqui peccatur in leges anapæsticas.

Ver. 137. καναχῆς] Subauditur μετὰ. ὑπεροπτίας. ὁ ὑπεροπτής, acc. plurali ὑπεροπτίας. *T. J.* Legendum: Πολλῷ ρεύματι προσισσόμενος χροσθὲ καναχῆς, ὑπεροπλίας, &c. Hefychius: ὑπεροπλίας. (ex Iliad. A. 285.) ὑπεροπτόναι. D'ORVILLIUS ad *Chariton.* p. 608.

Ver. 135. ὁμῶντ'] Observa mutationem numeri; præcessit σφῶς in plurali. *T. J.*

Ver. 136. Vett. omnes editi ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γὰρ T. J. et Cod. Reg. Paris, et Eustathius ad Hom. Od. A. p. 458. ut notat VALKENÆRIUS in *Phœniss. Euripid.* p. 499.

Ver. 138. ὡς] Lego ἔς ex Edit. *Aldina.* T. J.

Ver. 140. ἐπέπνευ] Subaudi πόλιν. Secunda autem brevis est. *L. Ed.*

Ver. 142. *Aldina* Editio sic legit :

Εἶχε δ' ἄλλα

Τὰ μὲν ἄλλα, τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις. T. J.

Ver. 148. πατρὸς] Subaudi ἐκ. T. J.

Ver. 164. ἐρέσσων] Malo ἐλίσσων. T. J.

Ver. 171 et 173. τῷτο] Subaudi διὰ. T. J.

Ver. 198. ἀδελφά] Anglicè, *Agreeable to this I say. A-kin to it.* T. J.

Ver. 209. ἐκκεκηρύχθαι] Malo ἐκκεκήρυγμαι. T. J. et Edit. *Lond. A. B.*

Ver. 218. Τὸν δούρεν] Subauditur περί. T. J. Versum unum ante hunc desiderari autumat SCAL. *Lond. Edit.*

Ver. 224. ἄλλω] Lege ἄλλο. T. J. Ideoque, ejusdem jussu, sic emendavi. J. T.

Ver. 239. ἐνίκησεν] Subauditur γνώμη. vel δεῦρο μολεῖν. T. J.

Ver. 255. γενήσας] Η γενής. γενήσας, πέλεκος. T. J.

Ver. 262. Ordo verborum. ὥς τ' ἀπ' ἀνθρώπου φεύγοντος ἄγος. Nam qui vidissent mortuum insepultum, neque ei injecissent pulverem, impii esse videbantur. T. J.

Ver. 266. φύλαξ] Nominativus absolute positus, pro φύλακος, &c. T. J.

Ver. 300. εἰργάσθαι] Activè sumitur. T. J.

Ver. 327. ποιήσας ποτὶ] Scriptus codex præfert ποιήσας ἐγώ. Corrigendum ποιήσας ἔχω. VALKENÆRIUS ad *Eurip. Phœniss.* p. 384.

Ver. 342. τῷτο] Γένος ἀνθρώπων. T. J.

Ver. 344. Περῶν] Lege Πτερῶν cum *Aldina.* T. J.

Ver. 346. ἀκαμάτων] Lege ἀκαμάταν cum *Aldina.* T. J.

Ver. 349. πολεῦων in πολεῖον mutandum censeo. *H. St.*

Ver. 360. ζυγόν] Subauditur πρὸς. T. J.

Ver. 361. ἠνεμόεν φρόν. Τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν, inquit Scholiastes, ego malo sic explicare. Et eloquentiam, et elatos animos, nec mediocribus contentos, et civitatum gubernandarum cupiditates didicit. T. J.

Ver. 361, 362. Καὶ φρόνημα

Φρόνημα καὶ ἀσυνέμους

Ὀργάς.

Pro φρόνημα repono φρόνημα, auctore Scaligero in not. MSS. — Scholiastes pro Ὀργάς legisse videtur ἀρχάς, et hanc notam scripsisse : ἀσυνέμους ἀρχάς. τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ὧν τὰ ἄσια γέμονται, ὅ

ἔσι διοικῶνται. Scholia sunt perturbata. VALCKENÆR. in *Ammonium* i. c. 18.

Ver. 366, 367. ————— ἀπορος

Ἐπ' ἐδὲν, δέρεται

Τὸ μέλλον. —————

In vulg. editt.

————— ἀπορος

Ἐπ' ἐδὲν ἐρχεται

Τὸ μέλλον —————

Inopi tamen consili

Ad nil futurorum venit.

Nulla fere sensu. Editor Londinens. 1746. primum, quod scio, locum restituit. *Nup. Lond. Edit.*

Ver. 400. ἐδὲ] Lege ἐδὲν' pro ἐδενί. *T. J.*

Ver. 401. cl. Burtonus connectit: ΑΛΛ' — Ἡλω, &c. intermediis in parenthesi inclusis. *Id.*

Ver. 409. Ταύτην γ' ἴδον θάπτεσαν, &c. Henricus Stephanus, memor, ut puto, augmentum omitti non potuisse, posuit in isto loco εἶδον, in Append. de Dial. Att. p. 178. Sed hoc versum pessundat. Quam nuper prodidit in Miscell. Crit. p. 268, Richardus Dawes, peritus Atticissimi iudex, emendatio prorsus est egregia, quantumvis facilis: Ταύτην γ' ἸΔΕῖΝ θάπτεσαν, &c. Respondet Creonti roganti Ἡ καὶ ξυνίεις καὶ λέγεις ὁρθῶς ἃ φής; VALKENÆRIUS in *Phæniss.* p. 140, 141.

Ver. 416. ὅσμη ἀπ' αὐτῆ] Lege ἀπ' αὐτῆ. DORVILLE in *Charit.* p. 328.

Ver. 437. Ἐκ τ' εὐκροτῆτε χαλκίως ἀρδην πρόχῃ] Illud accipio minime εὐκροτῆτε χαλκίως, laudati vel celebri fabri, scil. qui crebrum κρότον, plausum meruit: sed εὐκροτῆτε πρόχῃ, bene conflatu vasis, ut apud Eurip. Elect. 819. DORVILLE in *Charit. Aphrod.* p. 86.

Ver. 453. μῆκος] Sub. κατὰ. *T. J.*

Ver. 465. Τέτων γὰρ ἐκ reponendum censet H. Stephanus. Potuit Τέτων ἐγ' ἐκ. Sed vide notam Canteri in Philoct. ver. 592.

Ver. 493. ὁμαιμονεςέρας] Annotatur et ὁμαιμονεςέρας, quod et Schol. sequitur in sua expositione: sed ἀδελφῆς accipit pro ἐξ ἀδελφῆς, quum alioqui videatur utrobique nominativo opus esse. Cæterum legitur et ἡ νυν, vacante νυν' quod malo. *H. St.*

Ver. 500. κλοπεύς retinendum censeo, non assentiens tamen Scholiastæ exponenti, ὁ θυμὸς προκλέπεται, &c. atque accipienti προκλέπεται pro ante detegitur et patefit, quum verbum hoc contrariam significationem habere debeat. Puto igitur φιλεῖ πρόθεν ἡρεῖσθαι, &c. hoc sensu, *Mens eorum qui aliquid sceleris clam moliantur*, quum alioqui sit illius occultatrix, solet tamen prius deprehendi: id est, solet vultus eorum qui scelus moliantur, certis quibusdam indiciis detergere mentem et trepidam conscientiam eorum qui, &c. *H. St.*

Ver.

Ver. 526. Schol. Τὰς νόμους] γράφεται ἴσως. Lege Τὰς νόμους τέττας· γράφεται ἴσως, i. e. pro τέττας legitur ἴσως. H. St.

Ver. 527. Ἀλλ' ἐχ' ὁ χρεὶς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον. Infinitivus λαχεῖν pendet a ποθεῖν versu precedenti. VALKENÆRIUS in *Phœniss.* p. 140, 141. Frustra igitur Stephanus in lectione et constructione hæret.

Ver. 539, 540. In vett. edit. Ald. et Franc. nota interrogationis post ἐξέπνι, uti et post θρόνον apponitur. Nos parenthesi inclusimus ἐδ' ἐμάθανον, &c. edit. Cantab. secuti. J. B.

Ver. 547. αἰσχύνομαι] Si hypodiasbole post αἰσχύνομαι expungatur, jungetur cum ποιούμεν. H. St.

Ver. 584. τριῶν.] Subaudi ποίει. T. J.

Ver. 593, 594. Anglicè, *Calamity never fails to run through the whole family.* T. J.

Ver. 597. Post ἑρῆος habetur ὄφθαλον in edit. quæ Turn. edit. priores sunt, agnosciturque a Scholiaste. H. St.

Ver. 608. οὐκ.] Subaudi οὐδης. T. J.

Ver. 609. Κῶ' αὐτὴ καὶ οὐκ αὐτὴ τῶν Νεοτέρων ἀμῶν κόνη, &c. Ἀμῶν hîc notat scindit, excindit (et proinde perdit) radicem ultimam domûs Oedipodis: illam autem radicem excindere dicuntur (ut locum hunc porro illustrem) tres causæ, quæ hîc, ut ὄγκος accedat tragico choro, sunt totidem personæ: nempe, λόγος ἀνοία, procacitas et intemperantia in Antigone; et ἐρινὴς φρενὸν, mentis furor; et, quæ priore loco nominata et præcipua est, πίστις, quam contra Creontis mandatum Antigone exercuit erga Polylicem, ejus cadaver sepeliendo κόνης οὐκ αὐτὴ τῶν Νεοτέρων, est Polylices casus, et ab Antigone humatus. Pulvis five arena injecta merito cruenta, quia cæso ingesta. Θεοὶ νεώτεροι sunt manes, οὐκ αὐτὴ τῶν Νεοτέρων. Tragicus, stylo elevato, dicit, Antigonen, ultimas reliquias familiæ Oedipodæ, perire, quia procaciter in regem injecta fuerit, et quasi Furiis acta, contra regis edictum Polylicem sepelierit, publicum hostem judicatum. VALKENÆR. in Eurip. *Phœniss.* p. 637.

Ver. 611. κόνη.] Alludit ad pulverem ab Antigone injectum mortuo fratri: qui quidem pulvis erat ei injectus mortis causa. T. J.

Ver. 623, 624, 625. νόμος ὅδ'] Hæc autem lex, qualis Jovi a Fatis concessa est (nimirum ut sit invictus, immortalis cœli incolæ, temporumque omnium gubernator) Hæc, inquam, lex, quæ damnum immunem reddit Jovem, non omnino competit hominum vitæ. Verborum autem series hæc est. Νόμος ὅδ' ἐκ τῶν ἀτάς εἶναι ἐδέν, i. e. ἐδαμῶς πάμπολις ἔρπει θνατῶν βίωτα. ἐδέν πάμπολις, universas licet gentes percensueris, nunquam invenies, &c. ἐκ τῶν ἀτάς videtur esse titulus legis, νόμος ἐκ τῶν ἀτάς. T. J.

Ver. 623 ἐδέν ἔρπει] Ald. ἐδέν' pro ἐδέν, i. e. πρὸς ἐδέν, ἔρπει. T. J.

Ver. 624. πάμπολις] Mavult πάμπολις GROTIUS in notis ad *Excerpta Tragicorum.* Lond. Edit.

Ver. 645. Τῶν, &c.] Subaudi ἐνιχα. T. J.

Ver.

Ver. 634. Δοκῆν] CAMERARIUS legit Δοκῆ in Schol. ad *Theognidis* Sentent. ver. 401. *Lond. Edit.*

Ver. 635. Τῷδ' ἔμμεν' ὅτω φρένας — Θεὸς ἀγχι. Leg. Εἶναι τῷδ' ὅτω φρένας — Θεὸς φρένας ἀγχι. *Camerar.*

Ver. 640. Νέα τον] Inter hunc versum et proxime sequentem inferitur hic in quibusdam editionibus, τῆς μελλογόμενῃ νόμῳ, quæ verba videri possunt ex scholio irrepsisse, præsertim quum μελλόνυμφος statim post vocetur quæ hic τάλις. *H. St.*

Ver. 650. φέρεσθαι] Anglice, *To weigh, to turn the scale.* Idem quod ἀγχι. *T. J.*

Ver. 666. νομφεύσειν] Crediderim potius ponendum esse præsens νομφένειν. *H. St.*

Ver. 675. ὑπερβᾶς] Subaudi τὸ δίκαιον. ὑπερβᾶς. hinc Latine *superbus.* *T. J.*

Ver. 679. συμκρά, &c. Subaudi κατὰ. *T. J.*

Ver. 703. Λόγους τοιούτοις, οἷς, &c. Quid de dativo λόγους dicemus? Scholiastes subaudit χρῆσθαι. at σὺν ὁμῳα δένειν ἐστὶν ὥστε χρῆσθαι, quem tandem sensum habebit? Ut igitur libere proferam quod sentio; hunc versum Τὸ γὰρ σὺν ὁμῳα, &c. vel includendum parenthesi crediderim, *Tuus enim aspectus populo est formidabilis*; vel versui, qui proxime sequitur, postponendum. Unde dativus λόγους cum φέγειν aptissime jungetur. *H. St.* Λόγους ποιέτοις pro ἐν λόγοις τοιούτοις ὄντι, ea dum loquitur. *T. J.*

Ver. 715. εὐκλείας] Malo εὐκλεία, et cum δαλλοντος jungere. πρὸς autem interpretor πρόεσι. Quæ enim patre honoribus florente adest liberis major voluptas, aut quæ adest patri major filiis florantibus? *T. J.* *Johnsoni* emendatione εὐκλεία et explicatione πρὸς, i. e. πρόεσι, facillè caruerimus. Videatur Schol. *PH. DORVILLE in Chariton.*

Ver. 730. Μετάσσειν] Subaudi τῇ νε μετανόαν. *T. J.*

Ibid. εἰκε θυμῷ] Scribitur et θυμῷ: verum si εἰκε θυμῷ scribamus, novam dabimus huic loquendi generi significationem: (nam εἰκε θυμῷ in ea significatione qua dicit *Homer.* εἰκεν θυμῷ, vel εἶ θυμῷ, nullum hic locum habet) sin θυμῷ scribamus, novam constructionem habebit εἰκω, junctum quidem certe illi nomini aut alii hujusmodi. Siquidem genitivo jungi scio, simulque dativo personæ, interdum, sed aliter sumptum. *H. St.*

Ver. 732. πολὺ] Subauditur μᾶλλον. *T. J.*

Ver. 737. μαθεῖν] Ἐκ τῷδ' scilicet *Hæmonis*, quem præsentem digito Chorus monstrat. σέ τ' αὖ τῷδ', teque adeo, *Hæmon*, μαθεῖν ἐκ τῷδ', scilicet *Creontis*, ad quem se Chorus convertit. *T. J.*

Ver. 739. φρονεῖν] Post εὖσιν malim abesse interrogationis notam: nam δὲ accipio pro scilicet: servit enim ironiæ, quem hujus particulæ usum apud *Thucydidem* quoque aliosque veteres scriptores observavi. *H. St.*

Ver. 769. Βάλει, &c. Crediderim hunc versum affirmative sumi, ut ver. 760. *H. St.* et *J. B.*

Ver.

Ver. 787. προθεῖς] Meurfius legit προςθεῖς in comm. ad Lycophronis Alexandr. ver. 239. *T. B.*

Ver. 794. ὅς ἐν κτήματι πίπτει] Grotius legit ὅς εἰν ὀμμασιν ἵπτει, qui volas in oculis. Sic enim cum sequentibus melius convenit. *T. J.* Forſan leviori mutatione ἵπτεις legendum. *J. B.*

Ver. 801. Pro ἐπ' lege ἐτ' i. e. ἔτι. *T. J.*

Ver. 805, 806. νεῖκος ἀνδρῶν

Εὐναιμον. Pro ἀνδρῶν ξυναίμων. vide ver. 1. *T. J.*

Ver. 810. Πάρεδρος] Lege παρέδρος, verti enim *assessore*. Hæmonem vult, qui patri proximus in regno erat; non Creontem, ut Scholiastes dicit. *T. J.* Ego πάρεδρον malim, ut ad Hæmonem referatur. Idem quod anonymus in margine vetusti exemplaris bibliothecæ Bodleianæ adnotavit. *J. B.*

Ver. 825. Subaudi εἰς ante ἀκτάν. iterum 833. *T. J.*

Ver. 848. Aldina editio sublato γε legit καίτοι φθιμένα. pendet autem dativus ex μέγα et congruit τῷ σοί. *T. J.*

Ver. 866. ἔσχατ'] Subaudi τέρμα. *T. J.*

Ver. 875. Κλεινοῖς, &c. Pro Κλεινῶν Λαβδακιδῶν. *T. J.*

Ver. 876. ματρῶν] Pro ματρῶν. proximo αὐτογένητα loco αὐτογένητα. *T. J.*

Ver. 879. Οἶον. i. e. ἐξ οἶον γονέων. *T. J.*

Ver. 891. Subaudi εἰς ante ὀδόν. *T. J.*

Ver. 908. μακρῶ] Διασήματι. *T. J.*

Ver. 916. τοιζδ'] Δῶρα. μισθώματα. *T. J.*

Ver. 925. Τοιῶδε μνῆτοι σ' ἐκπροτιμήσας' ἐγά. Refringendus putem ἐκπροτιμήσας' ΕΧΩ pro ἐκπροτιμήσασα, ut et ver. 1159. Sic ver. 22. προτίσας, ἀτιμάσας ἔχει. pro πρότισι, ἡτίμασι. Vide et ver. 32, 185, 1175, 1185. P. WESSELIING. *Obs.* l. i. c. 24. p. 97.

Ver. 927. δεινὰ] Τολμήματα. *T. J.*

Ver. 941. ἐμέ] κατὰ. *T. J.*

Ver. 944. τέτων] Διδ. iterum ver. 973. *T. J.*

Ver. 950. Θεοὶ πατρογενεῖς in Θεοὶ προγόνων, meo iudicio, sunt transmutandi. VALKENÆRIUS ad Eurip. *Phœniss.* p. 497.

Ver. 957. Schol. Triclin. ὁ γισθεῖς ἐν χαλκῷ κισωτίῳ. Male Triclinius χαλκοδέτης Danaes αὐλὰς de arca intelligit, et illam propterea æream fuisse comminiscitur. Melius alter Scholiastes ἐν χαλκῷ οἴκῳ ἐκέκρυπτε. Error Triclinii inde ortus est, quod has αὐλὰς confundit cum τυμβήρῃ θαλάμῳ, qui memoratur. At hunc recte de κισωτῷ explicant Scholia, quod patet tum ex epitheto τυμβήρης, tum è tota loci textura. nam mox Danaë Jovis γονὰς ταμειύσα dicitur, cum hoc thalamo inclusa est; quod Schol. de prægnante exponit: forte verò quis malit de jam natum filiolum fovente interpretari, ut cum aliis conveniat. Sed utrumvis verum sit, prius æρεο οἴκῳ inclusam puellam, quam Jupiter cum ea congressus sit, consensu traditum est. Hinc etiam liquet, quam inepta sit tertia Scholiorum expositio, verbum κατεζεύχθη reddens

reddens κατεζεύχθη συνελθῶσα τῷ Δαίτι. Secundam quoque nihili esse quivis deprehendet. MISCEL. OBS. NOVÆ, 1741, p. 56.

Ver. 986. ἀλαστέροις] Lego ἀλευστέροις, *caſſis luce*. Aliqui tamen ἀλαστέροις interpretantur ἀλᾶσα πεπονθόσιν, id est, indigna et nefaria perſeſſis. Camerar. Lege ἀλάσας: nam ἀλαστέροις et metrum perdit et ſententiam. B. H.

Ver. 990. μέλειοι] Duarum eſt ſyllabarum. T. J.

Ver. 997. βορέας. Ἡ βορέας τῆς βορεάδος. Adjectivum feminini generis tantum, et unius terminationis, qualia ſexcenta. T. J.

Ver. 1007. ὀρεθῆς] Ὀρεθῆς vel τύχης. T. J.

Ibid. τὴνδε ναυκληρεῖς. Lege τὴνδ' ἐναυκληρεῖς, *hanc rexisti navem*. VALKENAERIUS ad Eurip. Phœniſſ. p. 320, 321.

Ver. 1013. οἰωνὲ λιμὴν] Augurii portum vocat locum commodum et aptum obſervationi. Camerar.

Ver. 1023. διεσπαίροντο] Forſan διεσπαίροντο. Ed. Lond. A. B. Quasi vero diceretur ſπαίρομαι. Vid. D'ORVILLE in Cbariton. p. 304.

Ver. 1028. ταῦτα] Νοσήματα. T. J.

Ver. 1046. σκοπῆ] ἐπὶ ſubauditur, licet Scholiaſtes contrā dicat. Sic et proximo. T. J.

Ver. 1047. Μαντικῆς] τέχνης. T. J.

Ibid. τὸ σὸν] κατὰ. T. J.

Ver. 1048. Ἀπρατος] Ego ab omnibus diſſentiens ἀπρατος repro-
nendum eſſe contendo, reſpiciens non ſolum ad ἐξημπολόνημαι καὶ κτε-
φόρτιſμαι, ſeu καμπεφόρτιſμαι, (quæ velut per epexegeſin poni vi-
dentur) ſed etiam ad id quod idem Creon dicit Tireſiæ, ver. 1077,
Ὡς μὴ ἐμπολόησων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα. Et pro ἀπρατος facit item hic
verſus in Philoctete 1002. Οἶμοι, πέπραμαι, κατόλωλ' ὅδ' ἦν ἀρα,
&c. ubi obſervari etiam poteſt a longum in πέπραμαι, ſicut in ἀπρα-
τος, ſi quis forte de eo dubitarit. In hoc tamen loco, ἐγὼ εἰμὶ ἀπρατος
μαντικῆς, non tam proditio quam doli et impoſturæ quædam quaſi
nundinatoriæ ſignificari videntur, ſicut et mox ver. 1077. ἐμπολόησων
τὴν ἐμὴν φρένα. Sed quomodo illa ἀπρατος μαντικῆς, pro ἐ πέπραμέ-
νος ὑπὸ μαντικῆς dictum fuerit? Ego eadem plane forma qua κείνης δι-
δακτὰ, et οὐμπολητὸς Σιſύφου, dictum eſſe reſpondeo. Habemus enim,
Electra, ver. 345, 6. Ἀπαντα γὰρ σοι τὰ μὰν θετήματα Κείνης διδακτὰ
κὲδ' ἐν ἐκ' ſαυτῆς λέγεις. ubi κείνης διδακτὰ nemo inficiari poſſit eſſe
pro ὑπ' ἐκείνης δεδιδαγμένα. Habemus item in Philoctete, ver. 422,
οὐμπολητὸς Σιſύφου, ubi ὁ ἐμπολητὸς Σιſύφου dici itidem pro ὁ ἡμπολη-
μένος ὑπὸ Σιſύφου, fatebuntur omnes. Quod ad interpunctionem attinet;
poſt εἰμὶ, μέσσην ſυγκμὴν ponendam cenſeo; at eam, quæ eſt poſt γένος,
tollendam: ut ſit, Ἀπρατος εἰμὶν εἰμὶ τῶνδ' ὑπαὶ γένος Ἐξημπολόνημαι
καμπεφόρτιſμαι πάσαι. H. Stephanus. Cui aſſentitur Canterus, et in
interpunctione Joſephſonus.

Ver. 1049. καμπεφόρτιſμαι, quam et Schol. habet, haud paulo magis
mihi placet, ſcil. pro καὶ ἀναπεφόρτιſμαι. H. St.

Ver.

Ver. 1055. μὴ τρέσας ἐγὼ] Repone τρέσας EXΩ. P. WESSELING.
Obs. l. i. c. 24. Vide suprâ ad ver. 925.

Ver. 1082. τῶν ἀνδρῶν] τίνος, nempe Ἀντιγόνης. T. J.

Ver. 1088. τέτων] ἐνεκα. T. J.

Ver. 1090. λησθῆναι] ἄστε σε. T. J.

Ver. 1095. Ὅσων] καθ' ὅσων πόλεων. ἢ κύνες ἡγνισαι, i. e. μετ' ἀγῆς ἐκόμεσαν σπαράγματα. T. J.

Ibid. καθῆγνισαν] Libentiùs legerem καθῆγνισαι. Hesychius: Καθαγίσα, συντελεσῶ, καὶ καθιερῶ. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐ τῶν ἐναντίων ἐπὶ τῷ μιᾶν τὴν τέτακται. Ad hunc ipsum locum fortasse respexit. J. B.

Ver. 1105. Δεινὰ] θεσπίσματα. Post ἐξουκ, v. 1106. κρό. T. J.

Ver. 1111. Periculosum est me ei reluctari, et illius audaciam malo aliquo maculare. T. J.

Ver. 1120. τὸ δρᾶν] ἄστε. T. J.

Ver. 1125. δέξα τῆς' ἐπεσράδῃ] In margine libri in bibliotheca Bodl. δέξα τῆς' ἐπεσράδῃ. J. B.

Ver. 1150. εὐαζόντων] Εὐοὶ λεγόντων. T. J.

Ver. 1177. Lege ὡς ἐμοί, ποτέ, cum distinctionis nota post ἐμοί, ut Lalamantius interpretatur: nam Creon quendam, ut tum videbatur mihi, beatus erat. J. B.

Ver. 1179. Λαβῶν τε] Aptius scribitur, Λαβὼν δὲ. H. St.

Ver. 1181. Ἀνδρες] Legitur et ἀνδρες, sed non dubium est quin ἀνδρες retineri debeat, ut sit per enallagen dictum, ὅταν ἀνδρες προδῶσι τὰς ἡδονάς, pro ὅταν αἱ ἡδοναὶ προδῶσιν ἀνδρας. (nisi quis προδῶσιν vertat reliquerint, aut missas fecerint.) Fortasse autem propter mutationem numeri aliquis ἀνδρα reposuit, ex quo deinde factum fuit ἀνδρας: sed minimè nova videri illa debuit. Extra vero et tertia lectio, hæc videlicet, — τὰς γὰρ ἡδονὰς Ὅταν προδῶσιν ἀνδρες, ἐ τίθην, ἐγώ. Quibus subjungitur, Πλάττει, &c. omisso versu quem hîc interjectum habes. Sed nostra lectio Athenæi quoque autoritate comprobatur. Cæterum non dubito quin Antiphanes ad hunc locum respexerit, vel potius eum exprimere voluerit, quum scripsit, Εἰ γὰρ ἀφελοὶ τις τὰ βίη τὰς ἡδονὰς, Καταλείπειτ' ἐδὲν ἑτερον ἢ τεθνηκέσαι. Sed et Mimnermi huc pertines elegion a Plutarcho aliisque nonnullis affertur,

Τίς δὲ βίη, τί τὸ τεργνὸν ἀνεν χρυσῆς Ἀφροδίτης;

Τέθνηκ' ὅτε μοι μικρὸν ταῦτα πέλοι.

(ita enim legere malo quam μένοι) cujus loci meminit Horatius. H. St.

Ver. 1185. τύραννον pro τυραννικό. T. J.

Ver. 1189. θανέῃ] ἀντὶ, τῷ θανέῃ. T. J.

Ver. 1193. Φόβος] ἐνεκα. T. J.

Ver. 1242. Στυγνὸν] οἰμωγμ. T. J.

Ver. 1245. Ἐν τῷ] γένει. T. J.

Ver. 1255. σοφίᾳ] μετά. T. J.

Ver. 1263. ἐς πόλιν γόνος οὐκ ἀξιώσει. Verbum πέμπειν vel προτίθειναι intelligendum videtur. D'ORVILLE, p. 707.

Ver.

Ver. 1294. κακίον ἢ κακῶ] Malim EK κακῶν: *Canter. T. J.*

Ver. 1311. ἡ δ' ἐξέθηκτος, &c. Versus hic unus desideratur. *Canter.*

Ver. 1317. ἀνταίαν] πληγὴν. *T. J.*

Ibid. ἀνταίαν] Legimus certe ἀνταίαν πληγὴν apud Euripidem quoque: sed hic diphthongum *αι* in ἀνταίαν corripì videri durum possit. *H. Stephanus.* Sic tamen in ἀκμαίων secunda corripitur apud Anacr. xxxi. 4. δίκαιον, Orph. Hymn. Nou. ver. 6. ἐταῖον, Hom. Il. A. 156. *Vet. Poetæ citati ad finem Kusteri de Verbis Mediis, p. 78. Ed. Lond.*

Ver. 1319. Jussu *Heath*, pro Ἀθλῖος, reposui, ex *Aldo*, Δείλαιος. *J. T.*

Ver. 1323. ἐν φωναίς] Nescio quis in margine codicis antiquæ in Biblioth. Bodleianæ conjecerat ἐν φωναίς. *J. B.*

Ver. 1337. ὕπατος] μέρος. *T. J.*

Ver. 1347. πᾶ καὶ θῶ] In hoc versu Strophe non respondet Antistrophe: quare, *Canteri* conjectura, loco πᾶ καὶ, πᾶ δ' εἰ reponentis, amplectenda videtur. *J. B.*

F I N I S.

ERRATA quædam graviora correcta sic legantur.

VOL. I.

AJAX.] Ver. 11. πύλης. 13. μάθης. 126. ζῶμεν. 283. ξυναλ-
γῶσιν. 949. ἐκεῖτ'. 1136. ἦς. 1235. ὑλάειν.
ELECTRA.] Ver. 468. ΧΡΥ. Δράσω. 602. συννόμω. 622. βία. 645.
τῆδε. 745. ἀριστεράν. 754. Φορβέμενος. 781. Φόνες. 803. τοῦ.
917. οὐδ'. 942. ἀλλὰ. 943. ἄλλα.
TRACHIN.] Ver. 203. Ζεῦ. 425. Οὐκῶν. 602. μὴ περρωμένη. 932.
δεμνίοις. 951. ἐκδίδασχθαις. 958. ὅθ'.
PHILOCT.] Ver. 115. ἐγώ. 271. παῖ, προθέντες. 591. Ἐγὼ εἰμ'.
1150. ἀπῶση.

VOL. II.

OED. TYRANN.] Ver. 437. ΟΙΔ. Ἥ. 853. ὦ ἴναξ. 1333. Διαπέ-
ταται. 1335. ΧΟΡ. Ἔς.
OED. COLON.] Ver. 43. εἴποι. 50. ἀτιμάσης. 52. ἔκ. 70. ἕως.
99. ἐξήγαγ'. 200, et 205. ὦ μοι.
ANTIC.] Ver. 223. εἰς'. 385. Τήνδ'. 645. Αἱ. Πάτερ. 651. ΚΡΕ.
Οὐτά. 1090. ταῦτ'. 1108. λαλεῖν. 1142. ὅπως. 1326. ὦ μοι.
1328. μέλεος. 1349. τάτ' ἐπὶ.

Sub Prelo,

(In Quarto, Græcè)

Α Ι Τ Ο Υ

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ι Α Ι Ἑ Π Τ Α.

